EXCERPTA EX TRAGOEDIIS ET COMOEDIIS GRÆCIS

TVM QVÆ EXSTANT, TVM QVÆ PERIERVNT:

Emendata & Latinis versibus reddita ab
HVGONE GROTIO.

Cum Notis & Indice auctorum ac rerum.

PARISIIS,
Apud NICOLAVM BVON, in via Iacobæa, sub signis
S. Claudij & Hominis Siluestris.

M. DC. XXVI.
CVM PRIVILEGIO REGIS.

BENIGNO LECTORI.

NON multo te sermone hìc, mi Lector, detinebo. Sufficiunt enim & instituto meo demonstrando, & commendandæ vtilitati huius quoque operis ea quæ ad versus ex Stobæo à nobis Græce Latineque editos, anni iam tres sunt, præfati sumus, cùm his quæ ex Plutarcho & Basilio de vsu Græcorum poetarum accesserunt. Volo enim hanc nostram collectionem illius Stobæanæ quasi supplementum quoddam esse: vnde & ad Stobæanam illam editionem paßim hìc te paginis annotatis remittimus. Hoc interest, quod ibi versus in suos locos digesti sunt: hìc vero ponuntur sub poëtarum ac fabularum titulis: ita tamen vt ex lemmatis quæ margini apposuimus, multoque magis ex subjecto operi Indice promtum cuiuis sit hìc posita in locos aut illos Stobæanos, qui tamen vt ibi diximus mutili sunt, aut in alios pleniores, quos sibi quisque facere pro arbitrio potest, digerere. Duo tantum præcipua quæ in illa præfatione dicta sunt à nobis, breuiter hìc repetam. Prius est, non omnia quæ

huc adferuntur adferri quasi probanda. Sunt enim multa non ex poetæ sensu dicta, sed congruenter personæ quæ loquens inducitur. Olim cum in Bellerophonte Euripidis tragœdia pronuntiati essent versus qui pecuniæ nimium honoris adderent, & ad eijciendum actorem populus consurrexisset, ipse se Euripides populo ostendit, rogauitque exspectarent donec appareret quem ille auri laudator exitum faceret. Idem Euripides apud iudices reus factus ob illum in Hippolyto versum,

Iurata lingua est, mente iuratum nihil,

rem dixit esse theatri, non fori. Alterum hoc est, etiam quæ poetæ ex sua mente dicunt examinanda nobis primum ad rectam rationem, à qua non poetæ tantum, sed & philosophi, præcipue Zenonis & Epicuri gregales, sæpe aberrant, vt à Plutarcho editis in hoc libellis satis perspicuè demonstratum est: deinde vero, quia multa sunt, præsertim de rebus diuinis, quæ sola rationis indagine ad liquidum perduci nequeunt, quod & Plato agnouit, constituendum de his secundum ea quæ olim Hebræis Prophetæ obscurius, nobis autem apertißime Christus & Apostoli eius prodiderunt: à quibus etiam nunc solis petenda est regula vitæ Deo placituræ. Inter cætera operæ pretium erit hic conspicere quomodo primum Deo

diuerſa indita ſint nomina ex effectibus aut rebus in quibus ſe poteſtas ipſius eminenter oſtendit: hinc paulatim ventum ad opinionem πολυθείας, quæ tandem eo deuênit, vt à plena impietate quam minimum abeſſet: impietatem autem comitati ſunt fœdiſſimi mores, quidam & cum ipſis naturalibus notitijs nefariè pugnantes, vt diuine notauit principio epiſtolæ ad Romanos Paulus Apoſtolus. Ita factum vt ſenſim illa à communibus humani generis parentibus tradita religio velut euaneſceret, paucis hic & illic ſe monſtrantibus tabulis quaſi naufragæ veritatis, de Deo vno, de eius puriſſima & à rebus alijs ſecreta natura, de Dei opere Mundo, de perpetua prouidentia, de libertate humanarum actionum earumque præmijs & pœnis, præcipuè poſt hanc vitam; & de vero Dei cultu: quas olim Chriſtiani ſcriptores, præſertim Clemens Alexandrinus, diligentiſſime collegerunt. A diuinis rebus proxima eſt de moribus tractatio, de quibus plurima hîc exſtant dicta ſcitu vtiliſſima: neque ea tantum quæ apertam ſententiam continent, ſed & quæ obiter dicta pro ſententia valent, qualia ſunt quæ νοήματα Græci vocant, quibus feliciſſimè Plutarchus vtitur: tum & alia quæ exempli aut ſimilitudinis vſum habere poſſunt. Moribus connexa ſunt præcepta de fa-

milia, de republica, de iure tum naturali, tum ciuili, de bello eiusque ductu, qualia hìc exstant plurima. Sunt & alterius generis non pauca quæ ad historiam naturalem pertinent, cum qua cohærent cognitio sideralis, terrarum descriptio, musica, medicina, partesque aliæ. Proderit autem scriptoris cuiusque virtutes & quibus rebus emineat, diligenter notare, ac in parato habere veterum de præcipuo quoque iudicia. Tragicorum Æschylus, illius decantati adeo Cynegiri frater, ipse ad Marathonem, Salaminem & Platæas fortißime functus boni ciuis officio, militarem illum animum ad scriptionem attulit, horridior in dictione & magno quodam pondere verba, quasi ictus librans. Sententiæ apud illum paucæ: rari motus animorum: descriptiones egregiæ & latens quædam sapientia quam à Pythagora hausisse creditur, vt non immerito Athenienses præmium constituerint his qui eius fabulas docturi essent. At Sophocles vir inter ciuitatis suæ primos, tantæ auctoritatis vt nisi Pericli & Thucydidi nemini cederet, prætoria illa maiestate tragœdiam impleuit, Homeri in alio scribendi genere imitator, neque vero omnium eius sed optimarum partium. Idem laudatus à veteribus quod nihil dicat extra ipsum temporis articulum, quod in loquendo prudentem ad-

hibeat audaciam, quod variet dictionem, & quod suauitatem adhibeat, ob quam apis ei cognomen consentiente doctorum iudicio datum est. Perfectißimus in tragœdia, magno auctore Aristotele, Euripides, tres quos habuit magistros, de rerum natura Anaxagoram, in dicendi arte Prodicum, de moribus Socratem ita expreßit, vt in omnibus his quæ à sapiẽtibus tradita sunt pæne ipsis par à Quintiliano verissime dicatur. Ac morum quidẽ partem quàm præclarè tractauerit, indicio sit quod Plato, quod Aristoteles toties eius vtantur auctoritate; Cicero vero quot eius sunt versus totidem esse dicat testimonia. In dicendo autem & respondendo, in mouendis affectibus nulli oratorum cedit, neque eius artis exempla aliunde facilius haurias. Iam & reliquæ sapientiæ partes ita vbique intextæ, vt scenici philosophi nomen inde obtinuerit. Solertia ei magna, nec minor perspicuitas, argumenta ad probandum quod vult egregia, numeri faciles: quæ omnia eum non domi tantum, sed & apud hostes & externos admirabilem fecerunt, ita vt in Sicilia multi Atheniensium captiui in Euripidis gratiam seruati sint, ipse autem accuratis precibus euocatus à Macedonum rege. Ad Comicos vt veniam, princeps fere eius poëmatis Epicharmus propriam Siciliæ bucolicam licen-

tiam in alia carminis genera transtulit, sed magna eruditione conditam, ita vt sphæram in scenam attulisse diceretur. Neque vero Physicam tantum doctrinam, sed & dialecticam subtilitatem apud ipsum reperias: crebris eius etiam apud Platonem sententijs. Cum cautione tamen legendus & hic, vt cæteri, præsertim qua parte Mundo æternitatem conatur affingere: adhibitis pro remedio aliorum sanioribus dictis. Qui secuti sunt antiquæ itidem Comœdiæ scriptores, aspera quadam mordacitate nobilitati sunt, donec Aristophanes amaritie detracta ludere suauius cœpit, amœnior an eruditior incertum: reipublicæ vero patriæ tam exactus descriptor, vt eam à Dionysio non aliunde disci voluerit Plato: idem nouæ Comœdiæ in Cocalo monstrator, cuius mox innocenti laude Menander atque alij floruerunt. Menander Theophrasti discipulus fuit eius qui philosophandi formam maxime secutus est quam χαρακτηρισμὸν vocant, summa cum felicitate, vt ostendit pars operis quæ sub eo nomine ad nos peruenit, vitiorum notationem & quasi picturam continens: in qua ipsa laude magistrum vicit Menander, vitæ omnis imagine ob oculos posita. Decori nemo obseruantior: dicendi vero tantus artifex vt eius gloriæ studiosis non alium potius doctorem Græci Latinique commendent:

nam

nam suauitati vis quædam adest quam in Terentio desiderans Cæsar dictator dimidiatum ideo Menandrum vocabat. Quanta hunc secuta sit fama eruditionis, vel hinc colligas, quod ad Ægypti regem magnis præmijs inuitatus ire contemserit. Huic par ætate & consensu omnium secundus Philemon, ita vt & cum illo non raro certauerit: quæ res occasionem Grammaticis dedit ex vtriusque comœdijs commißiones faciendi, delectis circa idem argumentum sententiis. non absunt ei sales, & personæ rebus, sententiæ vero vitæ congruentes. De cæteris iam tragœdiarum ac comœdiarum scriptoribus dicere nihil attinet, cum in dictarum iam laudum partem duntaxat quisque veniant. Collegeram autem ex ijs qui exstant scriptoribus ea quæ mihi vtilißima videbantur: eorum vero qui perierunt fragmenta comicorum quidem prodierant aliqua pridem Lutetiæ à Morello, Basileæ ab Hertelio edita, sed mendose admodum. His multa adieceram, tragicorum quoque nunquam editas antehac reliquias annotaueram, lectis in hoc Platone, Aristotele, & eorum explicatoribus, Philone præterea, Plutarcho, Sexto Empirico, oratoribus Græcis & oratoriæ artis magistris, historiarum scriptoribus, Æliano, Athenæo, & tragœdiarum atque Aristophanis scholiastis: Iustino quoque,

Theophilo, Athenagora, Clemente alijsque ſcriptoribus Chriſtianis: cùm vir natus demerendis literis Andreas Schottus me monuit factam à viro non mediocriter erudito Theodoro Cantero diligentiſsimam vtriuſque generis comici ac tragici collectionem, cui additas à ſe, item à Scaligero emendationes nonnullas, & ex libris antehac editis Latinam ſoluta oratione verſionem: Eos codices ipſo monente à Roueriani typographis vtendos ſumſi, vnde habere poterit ſiquis implere velit quod noſtro operi abeſt. Multa enim omiſimus quæ ad vocum duntaxat ſignificationem diſcendam adferuntur: nonnulla etiam ob inſignem ſpurcitiem: cuius tamen generis quædam, melioribus connexa, in alieno opere ponere coacti ſumus, eo minore periculo quod etiam talium vſum, comparatione tanto melioris inſtitutionis, Chriſtiani ſcriptores pridem monſtrauerint. In notis nihil ferme aliud quam quid in ſcriptura aut noſtro aut alieno ingenio mutatum ſit rationem reddimus, ad ſenſus exponēdos verſionem noſtram ſuffecturam arbitrātes. Supereſt te vt rogem, mi lector, vt labore meo vtroque benigne vtaris, & ſiquid in vtrouis peccatū putes, quod quin ita ſit non reluctor, partē errare natæ humanæ infirmitati, partem temporibus cōdones. Lutetiæ pridie Cal. Iunias anni CIↃ IↃC XXVI.

INDEX AVCTORVM.

FINIS.

ΕΚΛΟ-

Ε Κ Λ Ο Γ Α Ι

ΕΚ ΤΡΑΓΩΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΩΜΩΙΔΙΩΝ ΤΩΝ ΣΩΖΟ-
μένων καὶ τῶν ἀπολλυμένων.

EXCERPTA

EX TRAGOEDIIS ET COMOEDIIS GRÆCIS

TVM QVÆ EXTANT, TVM
quæ perierunt.

ÆSCHYLI PROMETHEO VINCTO.

Diuina præ humanis habenda.

DIs cœlestibus
Nunc ille pœnas criminis debet sui,
Magnum vt vereri discat imperium Iouis
Posthac, minusque humana miserari mala.
Deus deorum, quippe nîl iram timens
Hominum beasti sæcla fas plusquam fuit.

Rex nouus.

Iouis namque animus implacabilis.
Rex durus omnis sceptra qui tractat noua.
Prævalida vincla, sanguis & commercium.
Tu vero irritam
Nil profuturis abstine operam impendere.
Cuncta assequaris, præter imperium in Deos:
Nam præter vnum liber est nemo Iouem.
Vafer, valere se minus norit Ioue.
Cunctaris ergo, hostésque miseraris Iouis?
Magis ipse ne te aliquando misereris vide.
Nunc insolenter loquere: nunc mortalibus
Vulga Deorum dona. quid vero tibi
Horum malorum demet humanum genus?
Quæ fato datur,
Toleranda sors est, quippe cum robur scias
Necessitatis esse inexpugnabile.

Omnia tuta timens.

Horresco quod aduenit omne.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΠΡΟΜΗΘΕΙ ΔΕΣΜΩΤΗι.

Τοιᾶσδέ τοι
ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην·
ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα
στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.
Θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτύσσων χόλον,
βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης.
Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες·
ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ.
Τὸ συγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ' ὁμιλία.
Σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.
Ἅπαντ' ἐπαχθῆ πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν.
ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ, πλὴν Διός.
Μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος.
Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὑπερ-
στένεις, ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.
Ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε καὶ θεῶν γέρα
συλῶν ἐφημέροισι προστίθει· τί σοι
οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων;
Τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.
Πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

Rex nouus.

❧ *Noua nunc cœlum regna gubernant:*
Ruptóque ferox Juppiter æquo
Leges audet dictare nouas,
Nuper pretiosa reuellens.
❧ *Jlle irarum*
Fluctus rigido pectore seruans,
Frangere pergit cœleste genus:
Neque cessabit dura priusquam
Satiet tristi corda exitio,
Ni quis regnum bene munitum
Aliquo expugnauerit astu.
❧ *Non tibi clades aspera frangit*
Cor indomitum, quamuisque miser
Libera gaudes verba profari.

Deïtas nominibus diuisa.

❧ *Themis*
Tellúsque multis vna res sub vocibus.
❧ *Fortuna raro regia hoc vitio vacat:*
Habere nescit quamlibet fidis, fidem.
❧ *Miseratus homines, quem mea afficerent mala*
Reperire nequij.
❧ PR. *A morte ego hominum, solus abstinui, genus.*
CH. *Ecquod remedium tam graui monstrans malo?*

Spes.

PR. *Cæcas locaui spes sub imo pectore.*
CH. *Mortale magno munere auxisti genus.*
PR. *Ad hoc ego illis flammeum florem dedi.*
CH. *Rutili ignis auras ergo mortales habent?*
PR. *Et huius artes reperient multas ope.*
❧ PR. *Perfacile, si quis ipse ab ærumnis vacet,*
Alios monendo fortia ægrotis dare
Consilia. me non ista latuere omnia:
Neque esse factum sponte, quod feci, nego.
Prodesse hominibus dum volo, nocui mihi.

❧ Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' ὀλύμπου·
νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμως κρατύνει,
τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ.

❧ Ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ
θέμενος ἄγναμπτον νόον,
δάμναται οὐρανίαν γένναν.
οὐδὲ λήξει, πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ,
ἢ παλάμᾳ τινὶ τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν.

❧ Σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς
δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,
ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.

❧ Θέμις,
καὶ Γαῖα πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία.

❧ Ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι.

❧ Θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος τούτου τυχεῖν
οὐκ ἠξιώθην.

❧ Πρ. Θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.
Χο. Τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου;
Πρ. Τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα.
Χο. Μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς.
Πρ. Πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα.
Χο. Καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;
Πρ. Ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.

❧ Πρ. Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα
ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τοὺς κακῶς
πράσσοντας· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην.
ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι·
θνητοῖς δ' ἀρήγων, αὐτὸς εὑρόμην πόνους.

Sed enim daturum tanta me non ſum ratus
Supplicia, celſis alligatum rupibus,
Horrore mæſto vaſta vbi ſquallent loca.

Tempori cedere

OC. *Cerno Prometheu, ſiſque tu quamuis vafer,*
Tibi ecce amica, fida conſilia affero:
Tete ipſe noſce: tranſde te in mores nouos,
Quando & Deorum ſumma ſub rege eſt nouo.
Quod ſi ſuperba verba & iritantia
Iactare pergis, forte de ſupera audiet
Te rector arce, ac faciet vt præſens mali
Fortuna, ludus eſſe videatur tibi.
Pone igitur illas, queis tumes, iras miſer,
Et calamitati quære ſedamen tuæ.
Tu forte nunc me ſtulta fari exiſtimas:
Sedenim, Prometheu, lingua prætumide ferox,
Indomita, talem ferre mercedem ſolet.
At tu miſerijs nîl adhuc cedis tuis,
Nîl humile præfers, alia ceu quæras mala.
Sed neutiquam, monitore ſi me vti velis,
Stimulum laceſſes calce, cùm dominum aſperum
Noris polo imperare, nulli obnoxium.
At nunc ego ibo, nîlque inexpertum ſinam
Siquà labore detur hoc te exſoluere.
At tu quieſce & libera voce abſtine.
Adeone ſapiens, illud ignoras, precor,
Solere linguam damna vaniloquam ſequi?

OC. *Conſultor alijs melior es quam tu tibi,*
Nec mentis hoc ſuſpicio, ſed res me docet.

PR. *Ego dura quamquam tolero, non ideo tamen*
Alios eadem clade contingi velim.

OC. *Atqui, Prometheu, ſcire quod te exiſtimo,*
Oratio medicatur iracundiæ.

οὐ μήν γε, ποιναῖς ᾠόμην τοιαῖσί με
κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις,
τυχεῖν ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου.
Ωκ. Ὁρῶ Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
γίνωσκε σαυτόν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
Εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
ῥίψεις, τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
θακῶν κλύοι Ζεύς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
παρόντα μόχθων, παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
ἀλλ' ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες·
ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
ἀρχαῖ' ἴσως σοὶ φαίνομαι λέγειν τάδε·
τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
γλώσσης, Προμηθεῦ, τἀπίχειρα γίγνεται.
σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός, οὐδ' εἴκεις κακοῖς·
πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
οὔκουν ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ,
πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
τραχὺς μόναρχος, οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι,
ἐὰν δύνωμαι, τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροστόμει.
ἢ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς ὢν περισσόφρων, ὅτι
γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται;
Ωκ. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς,
ἢ σαυτόν, ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.
Πρ. Ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' εἵνεκα
θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.
Ωκ. Οὔκουν Προμηθεῦ τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;

Intempestiua monita.

PR. *Si tempore apto ſaucium cor mulceas,*
Non ſi tumentem premere vis animum paret.
OC. *Animo beneuolo ſi quid audemus, doce*
Hinc quæ calamitas, quod malum metui poteſt?
PR. *Incauta leuitas atque periturus labor.*
OC. *Relinque morbo me meo: namque optimum eſt*
Minime videri ſapere cum ſapias tamen.

Artium exordia.

Nunc ſed hominum incommoda
Audite, quos ego mentis exſortes prius
Expergeſeci cordis ad prudentiam:
Neque iſta narrans genere de humano queror,
Sed mea benigne facta commemoro libens.
Illi videntes multa cernebant nihil,
Surda audiebant aure: ſic par ſomnijs
Abibat æuum, cuncta cum promiſcua
Paſſim iacerent: namque torpentes diu
Non latere norant ſtruere, non lignis domos:
Sed quo rapaces more formicæ ſolent,
Merſi colebant Solis ignaras ſpecus:
Neque vlla certa ſigna præbebat ſui
Hyems vel æſtas fœta, vel ver floridum.
Sine mente agebant cuncta, temere, improuide:
Ego donec illis ſiderum oſtendi vias,
Qua ſurgit ortus, quaque ſe occaſus refert.
Tum multinumera prodidi ſolertia
Illis reperta, litterarum & copulas,
Et, vnde Muſis genus, opificem Memoriam.
Armenta duro primus aduinxi iugo,
Vt domita leges diſcerent hominum pati,
Magnóſque ad vſus in miniſterio forent:
Ego trahere currus, fræna tolerantes equos
Docui, ſuperbis grande diuitijs decus:

Πρ.

Πρ. Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ,
καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ.
Ωκ. Ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα
ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με.
Πρ. Μόχθον περισσὸν, κουφόνουν τ' εὐηθίαν.
Ωκ. Ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ
κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

Τὰν βροτοῖς δὲ πήματα
ἀκούσαθ', ὡς σφᾶς νηπίους ὄντας τὸ πρὶν
ἐννοῦς ἔθηκα, καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.
λέξω δὲ μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων·
ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος·
οἳ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
κλύοντες οὐκ ἤκουον, ἀλλ' ὀνειράτων
ἀλίγκιοι μορφαῖσι, τὸν μακρὸν χρόνον
ἔφυρον εἰκῆ πάντα, κοὔτε πλινθυφεῖς
δόμους προσείλους ἴσαν, οὐ ξυλουργίαν.
κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥστ' ἀήσυροι
μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,
οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου
θέρους βέβαιον· ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
ἔπρασσον, ἔστε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
ἄστρων ἔδειξα, τάς τε δυσκρίτους δύσεις.
καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων
ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις,
μνήμην θ' ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν.
κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
ζεύγλαισι δουλεύοντα σώμασίν θ', ὅπως
θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
γένωνθ', ὑφ' ἅρμα τ' ἤγαγον φιληνίους
ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς·

Nec alius à me rapida veliuolantia
Fluctiuaga reperit nauitarum vehicula.
Has ego tot artes qui miser mortalibus
Reperi, ipse nullam reperio solertiam
Quæ me expedire possit his cruciatibus.
CH. *Indigna pateris, mente palanti vagans,*
Malusque medicus, ipse cum in morbo cubas,
Amittis animum, nec remedium vllum in manu est,
Quod sanitatem pristinam reddat tibi.
PR. *Multo magis mirere, si reliqua audias*
Inuenta & acres callidæ mentis dolos.
Si quis iaceret æger, id quod maximum est,
Quod aut inungi posset aut comedi aut bibi
Medicamen aberat, sæua carpebat lues
Remedij egenos, antequam succos ego
Miscere docui graminum salubrium,
Queîs victa morbi pellitur violentia.
Idem futuri præscios monitus dedi,
Et quæ solerent somnia euentus ratos
Habere docui, & sortis implicitæ modos.
Idem explicaui signa venturi obuia.
Idem meatus præpetum discrimine
Certo notaui, quæ quid addicant aues
Et quæ prohibeant, quis modus sit singulis
Ratióque vitæ, quæ ferox hostilitas,
Quæ federa ipsis, quæque sint commercia:
Tum læuia exta & molle trepidantes fibræ
Quo se colore maxime superis probent,
Quam multa bilis forma, quam varium iecur,
Quis membra nidor vmbret: atque igni sacro
Populante lumbos, artis obscuræ vias
Monstraui hominibus, atque flammarum notas

θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.
Τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.
Χο. Πέπονθας αἰκὲς πῆμ' ἀποσφαλεὶς φρενῶν
πλανᾷ· κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις ἐς νόσον
πεσὼν ἀθυμεῖς, καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
εὑρεῖν, ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.
Πρ. Τὰ λοιπά μου κλύουσα θαυμάσῃς πλέον,
οἵας τέχνας τε καὶ δόλους ἐμησάμην.
Τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις εἰς νόσον πέσοι,
οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν οὐδὲ βρώσιμον,
οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρὶν ἐγὼ σφίσιν
ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων,
αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
Τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ
ὕπαρ γενέσθαι· κληδόνας τε δυσκρίτους
ἐγνώρισ' αὐτοῖς· ἐνοδίους τε συμβόλους,
γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
διώρισ', οἵ τινές τε δεξιοὶ φύσιν,
εὐωνύμους τέ, καὶ δίαιταν ἥντινα
ἔχουσ' ἕκαστοι· καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες
ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι,
σπλάγχνων τὲ λειότητα, καὶ χροιὰν τίνα
ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονὴν,
χολῆς, λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν,
κνίσῃ τὲ κῶλα συγκαλυπτὰ, καὶ μακρὰν
ὀσφῦν πυρώσας δυστέκμαρτον εἰς τέχνην
ὥδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα

Diu latentes primus inlucem erui.
Atque ista nempe sic habent. iam commoda
Quæ terra celat, aurea, atque argentea,
Ærisque venas, pondus & ferri graue,
Quis est reperta qui ante me iactet sibi!
Nemo, nisi quem vana nugari iuuet.
Et omnia vt sermone complectar breui,
Quantum est hominibus artis à Prometheo est.
PR. *Necessitati cedit ars infirmior.*
CH. *Necessitatis quis gubernaclum tenet?*
PR. *Parcæ triformes, visque Furiarum memor.*
CH. *His ne ergò summus Juppiter pollet minus?*
PR. *Nec ille fugere, quod manet fato, potest.*

Hominum imbecillitas.

Iussa nîl magni Iouis expauescens
Ah nimis curas homines Prometheu,
Et tibi indulges. nimis illa certe
Gratia ingrata est. quid opis, boniue
Ferre mortalis tibi turba possunt?
Non vides quam sit leue, parque somno,
Et quot ærumnis genus impeditum,
Quamque venturi nihil antè cernat?
Quicquid a summo Ioue constitutum est,
Vincere humani nequeunt labores.
PR. *Dicam diserte quicquid audire expetis,*
Sermone nudo non per implicitos modos:
Quo more amicos alloqui verum ac bonum est.
IO. *Curare plus me parce quam dulce est mihi.*
Iusta est loquendi causa, quoties calamitas
Narrata fletum faciet auditoribus.
Nec solatia
Mihi quære miserans vana. nam me iudice
Lues hominibus dira, ficta oratio est.

ὀξωμμάτωσα, πρόσθεν οὖσ' ἐπάργεμα.
τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονὸς
κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,
χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε τίς
φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
οὐδεὶς σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.
βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε·
πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.
Πρ. Τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.
Χο. Τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος;
Πρ. Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' ἐριννύες.
Χο. Τούτων ἄρ' ὁ Ζεύς ἐστιν ἀσθενέστερος;
Πρ. Οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.
Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων,
ἰδίᾳ γνώμῃ σέβῃ θνατοὺς ἄγαν Προμηθεῦ.
φέρ' ὅπως ἄχαρις
χάρις, ὦ φίλος, εἰπὲ ποῦ τίς ἀλκά,
τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης
ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν, ἰσόνειρον, ᾇ
τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον;
οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν
παρεξίασι βουλαί.

Πρ. Λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅ,τι χρῄζεις μαθεῖν,
οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ,
ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα.
Ἰώ. Μή μου προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ.
Ἐνταῦθ', ὅπου μέλλῃ τις οἴσεσθαι δάκρυ
πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.
Μηδέ μ' οἰκτίσας
ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσι· νόσημα γὰρ
αἴσχιστον εἶναί φημι, συνθέτους λόγους.

Age libere profare. nam miseros iuuat
In antecessum nosse quæ restant mala.
Nam semel satius mori,
Quam trahere miseros vita quot numerat dies.
Duorum cum optio detur, volet
Iners vocari quam cruenta ac barbara.

Matrimonia æqualia.

Sapiens, sapiens quisquis primus
Animo gessit, prodidit ore,
Optima semper fœdera lecti
Quæ non dispar fortuna iugat:
Male pauperibus quæri thalamos
Quos aut diues gaza superbos,
Aut celsa facit gloria gentis.

His implicatus ille tunc discet malis
Quid distet imperare & imperium pati.
Quodcunque libitum faciat: exspecto omnia.
Sapit ille, vim quicunque maiorem colit.
Noua obtinetis regna, sine mœroribus
Quæ fore putatis semper: an non his duos
Ego ipse conspexi euolutos arcibus?
Breui videbo & tertium, & fœde quidem,
Ac derepente.
Contra superbos ius habet superbia.
MER. *Te nemo posset ferre, si felix fores.*
PR. *At enim senescens res docet cunctas dies.*
Præfractus animus, quando abest prudentia,
Fert semetipso melius aut maius nihil.
Vox quippe nescit sancta mentiri Iouis:
Quod fatur ore rebus effectum datur.
Hæc cogita curaque: nec tibi peruicax
Lubido sit, prudente consilio prior.

Χο. Λέγ᾽, ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τι γλυκὺ,
τὸ λοιπὸν ἄλγος προυξεπίστασθαι τορῶς.
Κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν,
ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.
Δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
κλύειν ἄλλης μᾶλλον, ἢ μιαιφόνος.
Χο. Η σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν,
ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ᾽ ἐβάστασε,
καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν,
ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ᾽ ἑαυτὸν
ἀριστεύει μακρῷ· καὶ μήτε τῶν πλούτῳ
διαθρυπτομένων, μήτε τῶν
γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήτην
ἐραστεῦσαι γάμων.
Γταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ, μαθήσεται
ὅσον τό, τ᾽ ἄρχειν, καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.
Γρ. Ο δ᾽ οὖν ποιείτω, πάντα προσδοκητά μοι.
Χο. Οἱ προσκυνοῦντες τὴν ἀδράστειαν, σοφοί.
Νέον νέοι κρατεῖτε· καὶ δοκεῖτε δὴ
ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ᾽, οὐκ ἐκ τῶνδ᾽ ἐγὼ
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην;
τρίτον δὲ καὶ τὸν νῦν τυραννοῦντ᾽ ὄψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα.
Οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.
Ερ. Εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς.
Γρ. Ἀλλ᾽ ἐκδιδάσκει πάνθ᾽ ὁ γηράσκων χρόνος.
Αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς
αὐτὴ καθ᾽ αὑτὴν οὐδενὸς μεῖζον σθένει.
Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
τὸ δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ· σὺ δὲ
πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ᾽ αὐθαδίαν
εὐβουλίας ἀμείνον᾽ ἡγήσῃ ποτέ.

Obsequere: nam peccare sapientem haud decet.
Male ab hoste pati
Hostem, minime dissidet æquo.

Constantia in amicitia.

Aliud quidvis loquere ac suade
Quod & obtineas. namque ea quæ nunc
Loqueris minime toleranda puto.
Tu me ergo iubes inhonesta sequi?
Hic quæ patitur simul opto pati:
Desertorum nam genus odi;
Nullúmque animi
Vitium magis exsecror isto.

SEPTEM CONTRA THEBAS.
STOB. FL. 47.

Mulieres ad omnia nimiæ.

NAm ciuitas beata veneratur Deos.
Flere, ejulare, odiosa quæ prudentibus.
Ego nec secundis casibus nec tristibus
Generi sodalis esse femineo velim:
Namque insolentes prosperis rebus, simul
Timuere, portant domibus atque vrbi malum.
Curæ virorum, res foris: queîs se abstinens
Mulier quiescat tacita, nec damnum adferat.
Quid ergo, quoties fluctibus sæuis mare
Horrescit, hinc speranda num nautæ salus
Proram relicta puppe si fugiens petat!
Atqui Deos

Obedientia subditorum.

Rumor celebrat vrbe capta excedere.
Ac ne male vrbi consulas clamans Deos:
Felicitatis mater obsequentia est,

Fei-

❧ Πείθου· σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

❧ Πάσχειν δὲ κακῶς
ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν οὐδὲν ἀεικές.

❧ Χο. Ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ
μ', ὅ, τι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δή που
τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
μετ' οὗ δ' ὅ, τι χρὴ, πάσχειν ἐθέλω·
τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον.
κοὐκ ἔστι νόσος τῆσδ', ἣν τιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον.

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

Πόλις γὰρ εὖ παρέχουσα δαίμονας τίει.

❧ Αὔειν λακάζειν σωφρόνων μισήματα.

❧ Μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ
ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει·
κρατοῦσα μὲν γὰρ οὐχ ὁμιλητὸν θράσος,
δείσασα δ' οἴκῳ, καὶ πόλει πλέον κακόν.

❧ Μέλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βουλευέτω
τἄξωθεν, ἔνδον δ' οὖσα, μὴ βλάβην τίθει.

❧ Ετε. Τί οὖν ὁ ναύτης ἆρα γ' ἐς πρῷραν φυγὼν
πρύμνηθεν, εὗρε μηχανὴν σωτηρίας
νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι;

❧ Ετε. Ἀλλ' οὖν θεοὺς
τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος.

❧ Ετε. Μή μοι θεοὺς καλοῦσα βουλεύου κακῶς·
πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας

Vxorque vt aiunt Sospitatoris Iouis.

❧ *Maior sed superûm, crede, potentia,*
Quæ iam sæpe malis spem superantibus
Amouit capiti tristia nubila,
Et nigras pepulit sollicitudines.

❧ *Munus virorum est petere responsa, & Deis*
Mactare pecudes bellico in discrimine.
Tuum tacere est & manere intra larem.

❧ *Si vulneratos fama, si raptos nece*
Mox nuntiabit, temperate a fletibus,
Lamenta cessent. has amat Mauors vices.

❧ ET. *Muliebre, proh Dî, quale fecistis genus?*
CH. *Nempe vrbe capta non minus miserum viris.*

❧ *Ita quippe vecors impedit linguam pauor.*

Commune malum. ❧ *Taceo: ferent quod fata, cum multis feram.*

❧ *Hæc tu Deos venerare non mœsta prece,*
Vano tumultu procul & excordi metu:
Nam fata fugere non eo dabitur magis.

❧ *Nunquam extimescam vllius ornatum viri:*
Phaleræ. *Nam vulnerare nesciunt insignia:*
Et, hasta si absit, crista nîl cuiquam nocet.

❧ *Portæ huius ergo vindicem statuam Astaco*
Genitore natum, Tydeo aduersarium:
Generosa cui mens, quæque præscribit pudor
Venerans superbas perpeti voces negat.

Cordis è thesauro os loquitur. ❧ *Consilia vana corde qui voluunt suo,*
Hos prodere index certa solet oratio.

Fortitudo sine strepitu. ❧ *Cui lingua reticens, agere sed nouit manus.*

❧ *Egregius ille scilicet, gratus Deis*
Dignúsque fama posteris tradi labor,
Vrbis paternæ solia & indigenas Deos
Vastare sæuo marte peregrini agminis.

μήτηρ, γυνὴ σωτῆρος, ὧδ' ἔχει λόγος.

Χο. Ἐστι θεοῖς δ' ἔτι ἰσχὺς καθυπερτέρα.
πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμήχανον
ἐκ χαλεπᾶς δύας, ὕπερθ' ὀμμάτων
κριμναμενᾶν νεφελᾶν ὀρθοῖ.

Ετε. Ἀνδρῶν τάδ' ἐστὶ, σφάγια καὶ χρηστήρια
θεοῖσιν ἔρδειν πολεμίων πειρωμένων·
σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν, καὶ μένειν εἴσω δόμων.

Ετε. Μὴ νῦν ἐὰν θνήσκοντας, ἢ τετρωμένους
πύθησθε κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε·
τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται φόνῳ βροτῶν.

Ετε. Ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος;

Χο. Μοχθηρὸν ὥσπερ ἄνδρας, ὧν ἁλῷ πόλις.

Χο. Ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος.

Χο. Σιγῶ· σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον.

Τοιαῦτ' ἐπεύχου, μὴ φιλοστόνως θεοῖς,
μηδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν.
οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον.

Ετε. Κόσμον μὲν αἰδεῖς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγὼ,
οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα·
λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.

Ἐγὼ δὲ Τυδεῖ κεδνὸν Ἀστακοῦ τόκον,
τόνδ' ἀντιτάξω προστάτην πυλωμάτων,
μάλ' εὐγενῆ τε, καὶ τὸν Αἰσχύνης θρόνον
τιμῶντα, καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους.

Τῶν τοι ματαίων ἀνδράσι φρονημάτων
ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος.

Ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον.

Ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλὲς,
καλόν τ' ἀκοῦσαι, καὶ λέγειν μεθυστέροις·
πόλιν πατρῴαν, καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
πορθεῖν στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα;

Quæ pœna lachrymas matris extinguet tuæ?
Excisa ferro patria conatu tuo
Ut tibi sit aqua & fida quî fieri potest?
❧ *Namque elaborat esse, non credi, optimus;*
Sulcos profundos corde demersos gerens,
Vnde illa sese pulchra consilia exserunt.
❧ *Quam tristis heu fortuna, seruantem pij*
Atque innocentem, pessimis iungit viris!
Adeo malorum scilicet commercio
Nîl peius vsquam est: oritur infelix seges;
Nam sceleris aruum nîl nisi mortem parit.
Aut iustus aliquis naue conscensa simul
Cum nauitarum perfido audaci grege
Obruitur vndis, hostibus Diuûm additus;
Aut innocens sanctúsque populares habens
Iniurios hospitibus, immemores Deûm,
Implicitus îsdem cassibus venaticis
Unà flagellum patitur vltoris Dei.

Periculosum inter malos viuere.

❧ *Felicitas, hominibus est munus Deûm.*
❧ *Rex care nobis, inclitum Oedipodæ genus,*
Ne clamitanti dira te facias parem.
Armis quod arma obijciat Argiuis sat est
Cadmi nepotum, sanguine expiabili.
Fratrum sed alter scelere si fratris cadat,
Crimen vetustas nulla tam sæuum obruet.
❧ *Si quis miserias toleret absque infamia,*
Toleranda res est: mortuo lucrum est honos.
At misera simul & fœda nîl decoris ferunt.
❧ *Miranda crescet fama post mortem mihi.*
❧ *Victoriam vltor sequitur iniustam Deus.*
❧ *Facile in planum felix sese*
Fortuna tulit, cum iam nimia

μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;
πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ
ἁλοῦσα, πῶς σοι σύμμαχος γενήσεται;
Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,
ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.
Ετε. Φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς
δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις·
ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς
κάκιον οὐδὲν, καρπὸς οὐ κομιστέος·
ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.
ἢ γὰρ ξυνεισβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ
ναύτῃσι θερμοῖς καὶ πανουργίᾳ τινὶ,
ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει·
ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν δίκαιος ὢν,
ἐχθροξένοις τε, καὶ θεῶν ἀμνήμοσι,
ταὐτοῦ κυρήσας ἐκδίκως ἀγρεύματος,
πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δάμη.
Θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.
Χο. Μὴ φίλταθ' ἀνδρῶν Οἰδίπου τέκος, γένῃ
ὀργὴν ὅμοιος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ.
ἀλλ' ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· αἷμα γὰρ καθάρσιον·
ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος,
οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος.
Εἴπερ κακῶν φέροι τις, αἰσχύνης ἄτερ
ἔστω. μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι·
κακῶν δὲ κ' αἰσχρῶν οὔτιν' εὔκλειαν ἐρεῖς.
Χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται.
Χο. Νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός.
Πρόπρυμνον δ' ἐκβολὰν φέρει
ἀνδρῶν ἀλφηστῶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς.

Mole laborans ipsa incepit
Grauis esse sibi.
Vis magna, vinclum generis atque exordium
Commune, mater misera & infelix pater.
Libens quod odit anima participat malum
Germanitatis mortuo seruans fidem.

Populus felix Intractabilis.

Res dura, populus saluus ex discrimine.
PR. *Tumulone honoras ciuitas quem odit sua?*
A. *Inhonorus at non ille cœlitibus Deis.*
P. *Sane priusquam patriæ incussit metum.*
A. *Malum rependit ipse tractatus male.*
P. *Petebat omnes iste non vnum furor.*

PERSIS.

AT quis multiplices Deûm
Mortalis fugiat dolos?
Quo saltu celeri pedis
Sit vitare periculum?
Nam solertia cœlitum
Blandum principio tuens
Mox in retia pertrahit
Infelix hominum genus,
E queîs non datur exitus.
Hæc duplex me corde versat cura inexplicabilis:
Quippe opes viris carentes gloria cassæ iacent,
Nec viris pressis inopiâ prospera illucet dies.
Clara res, hæc gaza: sed me trepidus infestat timor,
Nam domus oculos herilem iudico præsentiam.
Natus, vt scitis, meus

Δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν,
μητρὸς ταλαίνης, κἀπὸ δυστήνου πατρός.
τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν
ψυχὴ θανόντι ζῶσα συγγόνῳ φρενί.
Κή. Τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά.
Κή. Ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ τιμήσεις τάφῳ;
Αν. Ἤδη τὰ τοῦδ' οὐδ' ἠτετίμηται θεοῖς;
Κή. Οὐ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν.
Αν. Παθὼν κακῶς, κακοῖσιν ἀντημείβετο.
Κή. Ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν.

ΠΕΡΣΑΙΣ.

ΔΟλόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ
τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει;
τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος
εὐπετέος ἀνάσσων; φιλόφρων γὰρ
σαίνουσα τὸ πρῶτον, παράγει
βροτὸν εἰς ἀρκύστατα, τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ
θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.

Ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσί,
μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν·
μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς, ὅσον σθένος πάρα.
ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφής, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος.
ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν.
Πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἐν ζωοῖσιν ἀνήρ·

Clarus micabit, prosperè si res cadet.
Sin aliter, haud est ciuitati obnoxius:
Itaque hæc tenebit regna, sit saluus modo.

Populare regimen.

AI. *At quis imperijs coërcet regijs exercitum?*
CH. *Liber ignarúsque domini, iuris is populus sui est.*
Mala nuntiare non leue est, eheu, malum:
Necesse tamen est sæua fati euoluere.
Verum necesse est dura mortales pati
Volentibus Dîs.
Vrbs ergo Athenæ sunt inexpugnabilis:
Namque optimum munimen est virtus virûm.
Quicunque sortem didicit expertus malam,
Scit ille, amici, quam nihil tutum putans
Mens trepida paueat, sæua cum clades premit.
At rursus eadem prosperè si res fluant,
Semper fauentes læta sibi fingis Deos.
Ede: nãq. humana hominibus incubant passim mala:
Sæpe fert pericla tellus, sæpe fluctisonum mare
His quibus mortalis æui durat in longum tenor.

Laborantem Deus adiuuat.

Quo quis vltro properat, illuc adiuuat cursum Deus.

Superbis irascitur Deus.

Aggesta cumulis ossa sine vocis sono
Documentum ad oculos tertiæ sobolis ferent,
Caueant sibi placere mortales nimis.
Superbiæ de flore nam prodit seges
Damnosa, planctus quæ dat & lachrymas metì.
Videte, corda tumida quod pretium ferant:
Nec Graia vobis terra nec Athenæ excidant,
Præsente ne quis sorte contemta nouas
Opes cupiscens pristinum amittat decus.
Namque insolentis spiritus molimina
Castigat ipse Iuppiter censor grauis.
At vos in ipsis rebus aduersis, senes,

κακῶς δὲ πράξας, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει·
σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

Ατ. Τίς δὲ ποιμάντωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατοῦ;
Χο. Οὔτινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς, οὐδ' ὑπήκοοι.
Ω μοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά.
ὅμως δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος.
Ομως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν
θεῶν διδόντων.
Αγγ. Εστ' ἄρ' Αθηνῶν, ἔστ' ἀπόρθητος πόλις.
ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές.
Ατ. Φίλοι, κακῶν μὲν ὅστις ἔμπορος κυρεῖ,
ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων
κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ·
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι
τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης.
Λέξον· ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἐντύχοι βροτοῖς.
πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ
γίνεται θνητοῖς, ὁ μάσσων ἢν βίος ταθῇ πρόσω.
Αλλ' ὅταν σπεύδῃ τις, αὐτὸς χὠ θεὸς συνάπτεται.
Θῖνες δὲ νεκρῶν καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ
ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασι βροτῶν,
ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν.
ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν
ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος.
τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια
μέμνησθ' Αθηνῶν Ελλάδος τε, μηδέ τις
ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα,
ἄλλων ἐρασθεὶς ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν.
Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν
φρονημάτων ἔπεστιν εὔθυνος βαρύς.
Υμεῖς δὲ πρέσβεις χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως,

Ne pigeat animis gaudium vestris dare.
Prodesse nescit mortuis opulentia.

AGAMEMNONE.

AVCTOR *rebus Juppiter istis:*
Hoc si gaudet nomine dici,
Aut quacunque est voce vocandus:
Namque sagaci cuncta reuoluens
Animo nihil hîc possum causæ
Præter summum reperire Iouem:
Si curarum pondera fas est
Tutumque bona proferre fide.
Nunc nam contra, modo qui valido
Robore fisus qualibet in se
Arma ciebat, subito fractus
Nullas audet tollere voces:
Tum qui lapsu creuit ab illo,
Alio rursum superante cadet.
At qui spolijs lætus opimis
Laudes reddit gratesque Ioui,
Vere sapiet munere cœli:
Sapere à Deo. *Namque vt sapiat mortale genus*
Munit Superûm rex ipse viam,
Pariterque nocet pariterque docet.
Hæret memori sub mente malum
Tunc quoque mulcet cum membra sopor.
Sæpe & clemens monet inuitos,
Cura Deorum qui vi solida
Residens cœli sedibus almis.

ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν.
ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ.

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΙ.

ΖΕὺς ὅστις ποτ' ἐστίν, (εἰ τόδ' αὐ-
τῷ φίλον κεκλημένῳ,
τοῦτό νιν προσεννέπω)
οὐκ ἔχω προσεικάσαι,
πάντ' ἐπισταθμώμενος,
πλὴν Δία, εἰ τόδε μάτην
ἀπὸ φροντίδος ἄχθος,
χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως·
οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας
παμμάχῳ θράσει βρύων,
οὐδὲν λέξαι, πρὶν ὤν·
ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ, τρια-
κτῆρος οἴχεται τυχών.
Ζῆνα δέ τις προφρόνως
(ἐπινίκια κλάζων,
τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν.)
τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώ-
σαντα, τῷ πάθει μάθος
θέντα κυρίως ἔχειν.
στάζει δ' ἔνθ' ὕπνῳ πρὸς καρδίας
μνησιπήμων πόνος.
καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν.
δαιμόνων δέ που χάρις βίαιος,
σέλμα σεμνὸν ἡμένων.

❧ *Non fallunt oculos Deûm*
Multo ſanguine qui madent:
Nam quos ſors nimium fauens
Spreto iure trucem docet
Exercere potentiam,
Hos nigrum Furiæ genus
Euerſos vice temporum
Obſcuro inuoluunt loco.
Vis ignobilis otij
Nulla eſt. fama celebrior
Telis inuidiæ patet.

Media vita optima.

Ipſe in conſpicuos ſua
Torquet fulmina Juppiter.
Laudo quod ſatis & citra
Liuorem poſitas opes.
Non vrbes ego machinis
Sternam: non miſeros traham
Captos ſub domino dies.

❧ *Silere pridem remedium damnis puto.*

❧ *Nam quis eſt extra Deos*
Qui degat æuum liberum mœroribus?

❧ *Muliebris animus facile lætari ſolet.*

❧ *Qualem relinquit coniugem, talem redux*
Fidam ſibi reperiet, exemplo canis
Ipſi benignam ſemper, infeſtam hoſtibus.

Mala hereditaria.

❧ *Partus impietas, ſed ſimiles ſibi,*
Profert. ius metuens atque pium domus
Fauſtis auſpicijs continuat genus.
At vis priſca nouam parturit: ex malis
Nunc aut poſterius ſic mala pullulant.

Τῶν πολυκτόνων γὰρ
οὐκ ἄσκοποι θεοί·
κελαιναὶ δ' οὖν ἐριννύες χρόνῳ
τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας,
παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου
τιθεῖσ' ἀμαυρόν. ἐν δ' ἀΐστοις
τελέθοντος οὔτις ἀλκά.
τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν εὖ,
βαρύ. βάλλεται γὰρ ὄσσοις
Διόθεν κεραυνός.
κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον·
μήτ' εἴην πτολιπόρθης,
μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς
ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι.

Πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω.
Τίς δὲ πλὴν θεῶν
ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον;
Ἦ κάρτα πρὸς γυναικός, αἱρεῖσθαι χάριν.
Γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολών,
οἵαν περ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κύνα
ἐσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν.
Τὸ γὰρ δυσσεβὲς ἔργον
μετὰ μὲν πλείονα τίκτει·
σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ.
οἴκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων
καλλίπαις πότμος αἰεί.
φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις
μὲν παλαιὰ νεά-

Personati mores.

❧ *Sed contemto iure, videri*
Pars magna, nec esse laborat.
Gemitu quiuis aliena solet
Aduersa sequi, nec tamen vllum
Sentiscere corde dolorem.
Multi rursum res vbi lætæ
Gaudia poscunt, risu soluunt
Ora coacto.

❧ *Paucis ab omni pectus inuidia vacat,*
Quoties secundas res amicorum vident:
Plerisque virus maleuolæ ægritudinis
Duplicem dolorem corde commoto ciet:
Namque & suis oneratus vrgetur malis,
Nec absque gemitu spectat alienas opes.
Bene nota loquor expertus, impense mihi
Studere visos nîl amicitiæ nisi
Vana fuisse specula & vmbræ imagines.

❧ *Tempore extingui solent*
Hominum pauores.

Absentia viri in matrimonio.

❧ *Primum penates cum sui segrex viri*
Matrona sola seruat, immane id malum est.

❧ *Res mortalibus*
Agnata, lapsos calcibus lacessere.

❧ *Necessitatem effugere præcipue iuuat.*

❧ *Habendus hic honos potius Deis:*
Tam pulchra tamque varia calcari pede
Hominis, periclo non vacat me iudice.

❧ *Donum optimum*
Dei, modeste sapere: felicem voco

ζυγὸν ἐν κακοῖς βροτῶν
ὕβριν· τότ' ἢ τόθ' ὅταν
τὸ κύριον μόλῃ.

Πολλοὶ δὲ βροτοὶ τὸ δοκεῖν εἶναι
προτίουσι, δίκην παραβάντες.
τῷ δυσπραγέοντι δ' ἐπιστενάχειν
πᾶς τις ἕτοιμος. δῆγμα δὲ λύπης
οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται.
καὶ ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς
ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι.

Παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ συγγενὲς τόδε,
φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν.
δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίᾳ προσήμενος
ἄχθος διπλίζει τῷ πεπαμμένῳ νόσον.
τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται,
καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν, στένει·
εἰδὼς λέγοιμ' ἄν· εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι
ὁμιλίας κάτοπτρον, εἴδωλον σκιᾶς
δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί.

Ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει
τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν.

Τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα
ἧσθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακόν.

Ὥστε σύγγονον
βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.

Τερπνὸν δὲ τἀνάγκαιον ἐκφυγεῖν ἅπαν.

Θεούς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών.
ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσι
βαίνειν, ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου.

Καὶ τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν
θεοῦ μέγιστον δῶρον. ὀλβίσαι δὲ χρὴ

Qui in re secunda clausit extremum diem.

Multum profecto fama popularis valet.

Serui clementer habendi.

Illum imperia qui placida manu
Exercet æquo lumine aspectat Deus.
Seruile nemo nam volens patitur iugum.

At tale si quid imperat necessitas,
Pridem potentes leuius incumbunt heri.
Qui spem supra surrexit ex humili loco
Grauiore famulos durus imperio premit.

Mortem decoram oppetere magnum homini bonum.

Heu tristia hominum fata: nam res prosperas
Vel vmbra facile euertat. infelicium
Imaginem omnem spongiæ delet mador.

Res est insatiabilis
Vitæ prosperitas: neque est
Qui monstrans digito vetet
Intra ferre fores pedem.

Perire satius quam trucem dominum pati.

Quid mortalibus accidit
Magni absque imperio Iouis?
Horum quæ modo vidimus
Quid non à superis venit?

Quæ nocent docent.

Tristis senectus, carcer & squallens fames,
Medici atque vates optimi mortalium
Docere mentes. Tu videns hæc non vides?
Ne calce stimulum incesse: nam vanus labos.

Quidni? mulierem maximè decuit dolus.

Exsules pasci solere spe vaga non nescio.

βίον τελευτήσαιμ' ἐν εὔεσσι φίλη.

ἄλ. Φήμη γε μὴν τοι δημόθρους μέγα σθένει.

ἄλ. Τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς
θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται.
ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ.

ἄλ. Εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιρρέποι τύχης,
ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις.
οἱ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς,
ὠμοί τε δούλοις πάντα καὶ παρὰ στάθμην.

ἄλ. Ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ.

ἄλ. Ἰὼ βρότεια πράγματ'. εὐτυχοῦντα μὲν
σκιά τις ἀντρέψειεν· Εἰ δὲ δυστυχῇ,
βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσε γραφήν.

ἄλ. Τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀκόρεστον ἔφυ
πᾶσι βροτοῖς· δακτυλοδείκτων
δ' οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων.

ἄλ. Πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος.

ἄλ. Τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς τελεῖται;
τί τῶνδ' οὐ θεόκραντόν ἐστιν;

ἄλ. Δεσμὸς δὲ καὶ τὸ γῆρας, αἵ τε νήστιδες
δύαι, διδάσκειν ἐξοχώταται, φρενῶν
ἰατρομάντεις. οὐχ ὁρᾷς ὁρῶν τάδε;
πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πταίσας μογῇς.

ἐκ Τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς.

ἐκ Οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους.

INFERIIS.

Auaritia est Idololatria.

F*ORTVNÆ facilis muneribus frui*
Multis hoc Deus est vel potius Deo.
Momento celeri sed venit vltio,
Et quosdam medio præcipitat die:
Sunt quîs ambigui tempore vesperis
Permansura diu vulnera destinat:
Sunt quos nox tenebris tristibus obruit.
Habet necesse ferre quod fato manet
Seu liber aliquis, seu sub aliena manu est.
Æquum ferri cuique quod egit,
Sententia prisca profatur.

Parentes in liberis viuunt.

Nomen superstes mortuis sunt liberi,
Velutque suber, rete quo defenditur,
Submersa plane fila ne in fundum ruant.
Nam quid amicius,
Quam iunctus hospes hospiti certa fide?
Ætas prima, ceu brutum pecus,
Vt educetur mentis alienæ indiget:
Neque enim profatur positus in cunis puer,
Siue est sitis famesve siue aliud malum
Quo premitur. aluus tenera naturæ modo
Contenta, vates tacita.
Dî quod volunt curare, curabunt satis.
Neque enim nuntij tantum valent,
Quantum ipsa si rem penitus ex gnaris scias.
Omnes tibi hostes iudica, præter Deos.
CL. O nate, fati crimen hoc totum fuit.

ΧΟΗΦΟΡΟΙΣ.

Τὸ δ' εὐτυχεῖν,
τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε θεοῦ πλέον·
ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκας
ταχεῖα, τοὺς μὲν ἐν φάει,
τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου
μένει, χρονίζοντ' ἄχη βρύει,
τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.

Ἄλλο. Τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει,
καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.

Ἄλλο. Δράσαντι παθεῖν
τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

Ἄλλο. Παῖδες γὰρ ἀνδρὶ, κληδόνες σωτήριοι
θανόντι. φελλοὶ δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον,
τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σῴζοντες λίνου.

Ἄλλο. Τί γὰρ
ξένου ξένοισίν ἐστιν εὐμενέστερον;

Ἄλλο. Τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ, ὡσπερεὶ βοτὸν,
τρέφειν ἀνάγκη (πῶς γὰρ οὔ;) τρόπῳ φρενός·
οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις·
ἢ λιμὸς, ἢ δίψη τις, ἢ λιψουρία
ἔχει· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων
τούτων προμάντις οὖσα.

Ἄλλο. Μέλει θεοῖσιν, ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι.

Ἄλλο. Οὐδὲν ἀγγέλων σθένος,
ὡς αὐτὸς αὐτὴν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι.

Ἄλλο. Ἀπώλυτας ἐχθροὺς τὴν θεῶν ἴσου πλέον.

Ἄλλο. Κλ. Η μοῖρα τούτων ὦ τέκνον παραιτία.

OR. *Et hæc tibi mors igitur à fato venit.*

Quædam vis inhibet Deum
Ne prauis & atrocibus
Factis auxilium ferat.
Digna est suppliciter coli
Majestas domina ætheris.

DIRIS.

Somnia.

MENS *intus est oculata cum somno incubat:*
At de die sua fata mortales latent.

Amor coniugalis.

Hoc si probatur, ipsa sine honore est Venus,
Quæ maximas amoris illecebras habet.
Plus namque thalami rite & vxori & viro
Seruata vincla iureiurando valent.
Procul exaudit: est etenim Deus.

Iudices iurati.

Sententiam de cæde iurati vt ferant
Statuetur à me lex itura ad posteros:
Testes & argumenta vos conquirite
Quæ facere possunt rebus ambiguis fidem.
Si dicere accusator incipiat prior,
Intelligetur tota res ex ordine.
Neque enim fides iurata plus pollet Ioue.

Patris & matris vis in generatione.

Non mater illi quem suum gnatum vocat
Genitrix, sed altrix imbris est genitabilis.
Gignit rigator: illa velut hospes, Dei
Si cura faueat, hospitis seruat genus.
Dicti huius argumenta non leuia afferam.
Sine matre, prolis aliquis est vt sit pater:
Coram ecce testis nata supremi Iouis

Ορ. Καὶ τόνδε τοίνυν μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.

ἄλλ. Κρατεῖταί πως τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ
ὑπουργεῖν κακοῖς.
ἄξιον δ' οὐρανοῦχον ἀρχὴν σέβειν.

ΕΥΜΕΝΙΣΙ.

Εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται·
ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν.
ἄλλ. Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ,
ὅθεν βροτοῖσι γίνεται τὰ φίλτατα.
εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ, καὶ γυναικὶ μόρσιμη,
ὅρκου τε μείζων τῇ δίκῃ φρουρουμένη.
ἄλλ. Κλύε δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεός.
ἄλλ. Φόνων δικαστὰς ὁρκίων αἱρουμένους,
θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον.
ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια
καλεῖσθ' ἀρωγὰ τῆς δίκης ὁρκώματα.
ἄλλ. Ὁ γὰρ διώκων, πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων,
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος.
ἄλλ. Ὅρκος γὰρ οὔ τι Ζηνὸς ἰσχύει πλέον.
ἄλλ. Οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου
τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου·
τίκτει δ' ὁ θρώσκων, ἡ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη
ἔσωσεν ἔρνος, οἷσι μὴ βλάψῃ θεός·
τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου·
πατὴρ μὲν ἂν γένοιτ' ἄνευ μητρὸς πέλας·
μάρτυς πάρεστι παῖς ὀλυμπίου Διὸς,

Non educata ventris obscuro in specu,
Sed tanta, nulli quanta progenies Deo est.

Media via inter seruitutem & licentiam.

❧ *Hic horror sacer*
Ciues tenebit, abstinens iniurias
Noctu diuque: dum tamen caueant sibi
Ne prisca scita moribus fœdent nouis.
Miscere nam qui sordidum gaudet lutum
Simplicibus vndis, inuidet potum sibi.
Licentiam inter atque dominatus iugum
Medium tenere moneo populares meos:
Nec quod seuerum est omne ab vrbe expellere.
Nam fas quis hominum seruat amoto metu?
❧ *An non decet iuuare venerantem tui,*
Et maxime res si eius auxilium expetit?
❧ *En iste pœnam cædis effugit reus:*

Pares sententiæ.

Nam calculorum cernimus numeros pares.
❧ *Pariter ciues gaudia norunt*
Pariterque odium: namque id vere
Generi humano est insigne bonum.

SVPPLICIBVS.

ETIAM *bello profugo seruat*
Aræ columen tutela Deûm.

❧ *Quid enim cupiat Iuppiter, haud est*
Nouisse datum: licet in medijs,
Jlli lucent cuncta, tenebris.
At res hominum nigri voluunt
Vndique casus. bene prona cadit

οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη,
ἀλλ' οἷον ἔρνος οὔτις ἂν τέκοι θεός.
¶ Ἐν δὲ τῷ σέβας
ἀστῶν, φόβος τε συγγενὴς τὸ μὴ 'δικεῖν
σχήσει, τό, τ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς,
αὐτῶν πολιτῶν μὴ 'πικαινούντων νόμους.
κακαῖς ἐπιῤῥοαῖσι· βορβόρῳ θ' ὕδωρ
λαμπρὸν μιαίνων, οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν.
τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον,
ἀστοῖς περιστέλλουσι βουλεύω σέβειν,
καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν·
τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν ἔνδικος βροτῶν;
¶ Απ. Οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν,
ἄλλως τε πάντως χ' ὤτε δεόμενος τύχοι;
¶ Αθ. Ἀνὴρ ὅδ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην·
ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων.
¶ Χάρματα δ' ἀντιδοῖεν
κοινωφελεῖ διανοίᾳ, καὶ στυγεῖν μιᾷ φρενί.
πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος.

ΙΚΕΤΙΣΙ.

Ἔστι δὲ κἀκ πολέμου τειρομένοις βωμὸς ἀρῆς φυγάσι
ῥῦμα, δαιμόνων σέβας.
¶ Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη,
παντᾷ τοι φλεγέθει κἀν σκότῳ.
μέλαιναι ξυντυχίαι
μερόπεσσι λαοῖς·
πίπτει δ' ἀσφαλῶς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ,

Res quæcunque est fabricata Iouis
Vertice summi: nam per cæcos
Meat anfractus tectasque Iouis
It cura vias cernique negat:
Ille ex celsa despicit arce
Mortale genus, quosque exitio
Damnat, certo vulnerat ictu.

⁂ *Nam turre melius ara propugnaculum.*
⁂ *Vultum serenæ frontis obsideat pudor,*
Inquilini officia.
Speciésque tacitis casta luminibus fluat:
Nec multa temere loquere, nec te vocibus
Iacta superbis. inuidum hîc habitat genus.
Semper memento cedere. id decet exsulem.
Qui sunt minores magna non debent loqui.
⁂ *Quî pia sit ales alitem quæ deuorat?*
Raptus.
Quî purus is qui ducere Inuitas parat
Patre abnuente? tale qui facinus patrat
Hunc vsque ad orcum pœna persequitur comes.
Namque alter illic Iuppiter, fama vt refert,
Iudicia trepidis sera sortitur reis.
⁂ O *Rex Pelasgûm, varia sunt hominum mala,*
Nec bis sub vna fronte conspicitur labos.
⁂ R. *Quonam ergo vobis me pium præstem modo?*
Protectio supplicum.
V. *Si filijs nos tradere Ægypti neges.*
R. *Durũ est quod inquis: Mars enim nouus imminet.*
V. *Iustitia pro se stantium vindex Dea est.*
R. *Si socius operis primitus vestri forem.*
⁂ *Huc atque illuc oculos vertens*
Superûm rector, hominum spectat
Vtrumque genus: sanctaque sanctis
Prauísque iterum praua rependit.

κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον.
δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσι πόροι,
κατιδεῖν ἄφραστοι.
ἰάπτει δ' ἀπιδῶν,
ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις
βροτούς, βίαν
δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει,
τὰν ἄπονον δαιμονίων.
Κρεῖσσον δὲ πύργου βωμὸς ἄρρηκτον σάκος.
Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώπων σωφρόνων
ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου.
καὶ μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ
γένῃ. τὸ τῇδε κάρτ' ἐπίφθονον γένος.
μέμνησο δ' εἴκειν, χρεῖος εἶ ξένη φυγάς.
θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσσονας.
Ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών;
πῶς δ' ἂν γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πάρα
ἁγνὸς γένοιτ' ἄν; οὐδὲ μὴ 'ν ᾅδου θανὼν
φύγῃ ματαίων αἰτίας, πράξας τάδε.
κἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήμαθ', ὡς λόγος,
Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας.
Χο. Ἄναξ Πελασγῶν, αἰόλ' ἀνθρώπων κακά·
πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταὐτὸν πτερόν.
Βα. Πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω;
Χο. Αἰτοῦσι μὴ 'κδῷς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν.
Βα. Βαρέα σύ γ' εἶπας, πόλεμον ἄρασθαι νέον.
Χο. Ἀλλ' ἡ δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ.
Βα. Εἴπερ γ' ἀπ' ἀρχῆς πραγμάτων κοινωνὸς ἦν.
Χο. Ἀμφοτέροις ὁμαίμων τάδ' ἐπισκοπεῖ
Ζεὺς ἑτερορρεπής, νέμων εἰκότως,
ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις.

❧ *Potentes criminari plebs amat.*

❧ *Plerumque miseros gaudet amplecti fauor.*

❧ *Caueto ne in metum audendo incidas.*
Occidi amicus sæpe ab ignaro solet.

❧ *Quisquis homo temnit Deos,*
Pœnas daturus præstituto est tempore.

❧ *Nîl sola mulier: nîl enim ad Martem valet.*

❧ *At fama canibus posse plus memorat lupos:*
Neque arundini spicifera concedit seges.

Tempora suspecta.

❧ *Cum sol recedens tradidit nocti polum,*
Sapiens metuere tum gubernator solet.

❧ *Quid mortalibus, ô Deus!*
Perfectum, sine te datur?

❧ *Facile externos populi indigenæ*
Maledicta petunt.

❧ *Moneo; meum ne nomen aspergat probro*
Conspicuus oris iste virginei decor:
Difficilis huius floris est custodia.

❧ *Eximia quoties forma venit in publicum,*
Quicunque transit illecebrosis faces
Iaculatur oculis victus à cupidine.

❧ *Mandata patris ista fac serues tui,*

Pudicitia.

Nec castitate vita sit potior tibi.
V. *Dent reliqua nobis fausta clementes Dei.*
Nam quod pudoris attinet curam mei,
Nisi numina aliquid supera constituunt noui,
Nunquam priora deseram vestigia.

❧ *Aderit fato quodcunque manet,*
Neque vitari poterit quicquam
Statuit quod mens immensa Iouis.

❧ S. *Nam quî possem mentem magni*
Spectare Iouis? fundo illa caret.

Καὶ πρόσχης γὰρ φιλαίτιος λεώς.
Τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.
Φυλάξαι μὴ θράσος τέκῃ φόβον.
καὶ δὴ φίλον τις ἔκτειν' ἀγνοίας ὕπο.
Χερσίῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ
θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν, δώσει δίκην.
Γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδὲν, οὐκ ἔνεστ' ἄρης.
Δα. Ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν
εἶναι· βύβλου δ' ὁ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν.
Ες νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου, φιλεῖ
ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ.
Τί δ' αὖ λέγειν θνατοῖς τέλειόν ἐστιν;

Πᾶς τις ἐπειπεῖν
ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος.
Ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμὲ,
ὥραν ἐχούσας τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς.
τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς.
Καὶ παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι
πᾶς τις παρελθὼν, ὄμματος θελκτήριον
τόξευμ' ἔπεμψεν ἱμέρου νικώμενος.
Μόνον φυλάξαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὸς,
τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον.
Χο. Τἄλλ' εὐτυχοίημεν πρὸς θεῶν ὀλυμπίων.
ἐμῆς δ' ὀπώρας οὕνεκ' εὖ θάρσει πάτερ.
Εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον,
ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός.
Ημ. Ὅ, τι τοι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν.
Διὸς οὐ παρβατὰ ἐστὶν μεγάλα
φρὴν ἀπέρατος.
Ημ. Τί δὲ μέλλω φρένα δίαν
καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσσον;

S. *Malis igitur moderata ſequi.*
S. *Quem me ergo mones ſeruare modum!*
Diuina ſobriè attingenda.
S. *Res haud nimium curare Deûm.*

In Tragœdijs quæ perierunt.

DANAIDIBVS.

PENETRARE *terrã purus ille æther cupit,*
Cupit viciſſim terra coniugio frui:
Ab amante cœlo defluens terram ſimul
Fæcundat imber, illa mortali parit
Cereale generi germen, & paſtus gregum:
Maturitatem dat ſuam arboribus quoque
Mador maritus: cauſa at his cunctis ego.

HERACLIDIBVS. St. Fl. 503.

CARIBVS. St. Fl. 199.

MYRMIDONIBVS.

VT *ſermo perhibet fabulæ Libyſticæ,*
Aquilam ſagittæ vulneratam cuſpide
Dixiſſe, pennas conſpicatam miſſilis:
Aliena nobis non nocent: noſtris anes

Ἡμ. Μέτριον νῦν ἔπος εὔχου.
Ἡμ. Τίνα καιρόν με διδάσκεις;
Ἡμ. Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν.

Ἐν ταῖς ἀπολλυμέναις.

ΔΑΝΑΙΣΙ.

Ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα,
ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν·
ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνοοῦντος οὐρανοῦ πεσὼν
ἔκυσε γαῖαν· ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς
μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον·
δένδρων δὲ θ' ὥρα ἐκ νοτίζοντος γάμου
τέλειος ἐστί· τῶν δ' ἐγὼ παραίτιος.

ΗΡΑΚΛΕΙΣΙ.

ΚΑΡΕΣΙ.

ΜΥΡΜΙΔΟΣΙ.

Ὧς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος,
πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετόν,
εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος·
τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλ.., ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς

En capimur alis.

Antiloche, quid fles mortuum? viuens magis
Lugendus ego sum.

NIOBE. St. Fl. 485. vbi nomen tragœdiæ non comparet: sed ab alijs eo titulo citatur.

IN *supera cæli rapta mens crebro mihi,*
Delapsa humi procumbit atque ita me admonet:
Suspicere nimium quicquid est hominis caue.

ARMORVM IVDICIO. St. Fl. 77.

PENTHEO.

NE *sanguinis profunde vel guttam solo.*

PROMETHEO IGNIFERO.

IN *tempore vt tacere sic etiam loqui.*

ἁλισκόμεθα.

ἀλλ᾽ Ἀντίλοχ᾽, ἀποίμαξόν με τοῦ τεθνηκότος
τὸν ζῶντα μᾶλλον.

ΝΙΟΒΗι.

Οὑμὸς δὲ ποτ᾽ ἐμὸς οὐρανῷ κυρῶν ἄνω
ἔρεζε πίπτει, καί με προσφωνεῖ τάδε·
γίνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν.

ΟΠΛΩΝ ΚΡΙΣΕΙ.

ΠΕΝΘΕΙ.

Μηδ᾽ αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδον βάλῃς.

ΠΡΟΜΗΘΕΙ ΠΥΡΦΟΡΩι.

Σιγῶν θ᾽ ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια.

PROMETHEO SOLVTO.

Geographica.

ET *Erythræi ſacra rubentis*
Stagna profundi,
Et ad Oceanum qui cunctiferos
Rigat Æthiopas lacus ære micans,
Immortales hîc vbi vultus
Sol omnituens,
Feſſa & equorum dulce calenti
Perfundit membra liquore.

Vita innocens.

Poſt hæc adibis gentium iuſtiſſimam
Et hoſpitali nobilem ante alias fide,
Gabios, quibus non vomer aut durus ligo
Proſcindit arua, ſponte ſed tellus ſua
E liberali proſerit victum ſinu.

Beſtiarum ſeruitus.

Partus equinos & boum atque aſinûm iuga
Noſtram dedi laboris vt ferrent vicem.

SPHINGE.

Coronarum origo.

CORONA, *ſertum detur antiquum hoſpiti,*
Referens Promethei vinculorum imaginem.

ΠΡΟΜΗΘΕΙ ΛΥΟΜΕΝΩι.

Φοινικόπεδόν τ' ἐρυθρᾶς ἱερὸν
χεῦμα θαλάσσης,
χαλκοκέραυνόν τε παρ' ὠκεανῷ
λίμναν παντοτρόφον Αἰθιόπων,
ἵν' ὁ παντόπτης
Ἥλιος αἰεὶ χρῶτ' ἀθάνατον
κάματόν θ' ἵππων θερμαῖς ὕδατος
μαλακοῦ προχοαῖς ἀναπαύει.
ꝫ Ἔπειτα δ' ἥξει δῆμον ἐνδικώτατον
θνητῶν ἁπάντων καὶ φιλοξενώτατον
Γαβίους, ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γαπόνος
τέμνει δικέλλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτόσποροι
γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.
ꝫ Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς
δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα.

ΣΦΙΓΓΙ.

Τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανος ἀρχαῖον στέφος
δεσμῶν ἄριστος ἐκ Προμηθέως λόγου.

IACVLATRICIBVS.

Vultus index.

NON me puellæ lumina ardeſcentia
Fallant, ſolent quæ prodere expertam virum.
Animus mihi introſpector eſt libidinum.

PHILOCTETE. St. Fl. 493. vbi tragœdia aſſcripta non eſt.

Senex amator.

Difficultas inexplicabilis.

QVÆ mulier, aut quæ te ſibi virgo virum
Cupiat? maritus eſſe quî ſperas miſer?
☙ *Vbi & manere ventus, & vetat auehi.*
☙ O *mors opifera!*

PHINEO.

PRoteruientum dentium falſæ dapes
Prima perierunt doris inter gaudia.

PHRYGIBVS.

VIr ille vere ſuauior moro fuit.

ΤΟΞΟΤΙΣ.

Νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων
ὀφθαλμός, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη·
ἔχω δὲ τούτου θυμὸν ἱππογνώμονα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗι.

Τίς δ' αὖ γε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
δέξαιτ' ἄν; ἀλλ' γ' οὕτω ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας;
ἄλλ. Εἰθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.
ἄλλ. Ὦ θάνατε παιών.

ΦΙΝΕΙ.

Καὶ ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου
ἔριξας ἀπὸ στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

ΦΡΥΞΙ.

Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος τῶν πεπαιτέρων μόρων.

INCERTA. STO. ECL. 123. Etiam illud τό τοι κακὸν, & tria ſequentia ſub Æſchyli nomine citantur. 125. 137. 177.

ST. FL. 15. 29. 35. 61. 99. 103. 121. 127. bis. 141. 145. 175. 409. 455. ſententia incipiens ἀνδρῶν. ab alijs non Euripidi ſed Æſchylo tribuitur. 477. 493. 499. 501.

SEiunge ab omni ſorde mortali Deum,
Nec carne amictum, nec tui ſimilem puta:
Ignotus ille eſt: nunc vt implacabilis
Apparet ignis: nunc tenebris, nunc aquæ
Par ille cerni. ſimulat interdum feram,
Tonitrua, ventos, fulmen, ignes, nubila.
Inſeruit illi pontus & ſaxa horrida,
Liquidique fontes, amnium & curſus vagi.
Illum ipſa tellus horret, & iuga montium,
Lateque fuſa ſtagna cærulei maris,
Si forte toruo dominus ore aſpexerit.

Opticum. *Tuens ſiniſtro lumine vt thynni ſolent.*

Septenæ Atlantis quæ vocantur filiæ,
Pleiades. *Decus parentis maximum, ſummi tenent*
Laqueata cœli tecta, nocturnas vbi
Formas columbæ poſſident non alites.

Dij Gentium. *Felicitatem ſobolis & longam meæ*
Vitam canebat, abſque morbi iniurijs:
Et me vndequaque proſequens fauentibus
Votis Apollo pectus hilarabat meum.
At ego putabam vera conſuetum loqui

ΑΔΗΛΩΙ.

Χώριζε θνητῶν τὸν Θεὸν, καὶ μὴ δόκει
ὅμοιον αὐτῷ σάρκινον καθεστάναι.
οὐκ οἶσθα δ' αὐτόν· ποτὲ μὲν ὡς πῦρ φαίνεται
ἄπλαστον ὁρμῇ· ποτὲ δ' ὕδωρ, ποτὲ δὲ γνόφος·
καὶ θηρσὶν αὐτὸς γίνεται παρεμφερὴς,
ἀνέμῳ νέφει τε, κἀστραπῇ, βροντῇ, βροχῇ·
ὑπηρετεῖ δ' αὐτῷ θάλασσα καὶ πέτραι
καὶ πᾶσα πηγὴ χ' ὕδατος συστήματα.
τρέμει δ' ὄρη καὶ γαῖα καὶ πελώριος
βυθὸς θαλάσσης, κὠρέων ὕψος μέγα,
ὅταν ἐπιβλέψῃ γοργὸν ὄμμα δεσπότου.

Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θοίνης δίχα.

Αἱ δ' ἑπτ' Ἄτλαντος παῖδες ὠνομασμέναι,
πατρὸς μέγιστον ἆθλον, οὐρανοῦ στέγη
ναίεσκον, ἔνθα νυκτέρων φαντασμάτων
ἔχουσι μορφὰς ἄπτεροι πελειάδες.

Ἐν δαιτὶ δ' ᾆσε τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας,
νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους,
ξύμπαντά τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
Παιᾶν' ἐπευφήμησεν, εὐθυμῶν ἐμέ·
κἀγὼ τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα

Os esse Phœbo prædito augurum artibus.
At qui ista cecinit, qui meas inter dapes
Ipse ista dixit, ipse, proh superi, meum
Natum peremit.

Homini crimen assignat Deus,
Eruere quoties funditus statuit domum.

Non tela siquis pectus intra acceperit,
Morietur, cui fata nisi dent terminum:
Nec si larem quis seruet assiduus foco
Effugiet horam Parca quam decreuerit.

Mortale nullo iure mortem odit genus,
Medicina cunctis vna quæ restat malis.

Inflas, sed idem me videris vrere.

Impiger, armipotens, hostibus hostis erat.

Imprudentia. *Sibi non cauentis metuo pyraustæ necem.*

Geographica. *Laudare possum, (quippe res nota est mihi)*
Terram Æthiopida, Nilus vbi septemfluus
Oblimat agros amnis exundantiâ,
Cum rutila fulsit flamma siderei canis.
Ægyptus autem montium stillans niues
Liquore puro fruitur; & fœta vndique
Vitale germen Cereris ex sese iacit.

Historia animalium. *Hunc fecit vpupam qui suorum facinorum*
Sit ipse testis, variegato corpore
Insessor ales rupium, ornatu ferox,
Qui vere primo candidi imitatur suis
Accipitris alas: nam duas imagines
Monstrabit vnus vnica matre editus.
Autumni initio quippe cum seges aruit,
Pennis nouatis hunc dabit nasci alterum.
Odióque in ista infausta Pallenes loca
Habitare tesqua faciet & nemorum auia.

ἤλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρύον τέχνῃ·
ὁ δ' αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρών,
αὐτὸς τάδ' εἰπών, αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν
τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

Θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς
ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

Ἀλλ' οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν
θνήσκει τις, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου·
οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ
φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον.

Ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσι βροτοὶ,
ὅσπερ μέγ' ἐστ' ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Σύ τοι με φυσᾷς, σύ με καταίθειν μοι δοκεῖς.

Βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις.

Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραυστοῦ μόρον.

Γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμαθὼν ἐπίσταμαι
Αἰθιοπίδος γῆς, ἔνθα Νεῖλος ἑπτάρους
γαῖαν κυλίνδων ῥευμάτων ἐπομβρίαις,
ἐν τῇ πυρωπὸν ἐκ κυνὸς λάμψαι φλόγα.
Αἴγυπτος ἁγνοῦ νάματος πληρουμένη
τήκει πετραίαν χιόνα· πᾶσα δ' εὐθαλὴς
φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν.

Τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν
πεποικίλωκε κἀποδηλώσας ἔχει
τραχὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ·
ὃς ἦρι μὲν φαίνοντι διαπάλλει πτερὸν
κίρκου λευκοπτέρου· δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ
παιδός τε χαὐτοῦ νηδύος μιᾶς ἄπο.
νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' ἀνθῇ στάχυς,
στικτὴν νιν αὖθις καμφιεννύσει πτερίς·
ἀεὶ δὲ μίσει τῶνδε Παλλιώνης τόπων
δρυμοὺς ἐρήμους ἢ πάγους ἀποικίσει.

❧ *Laborantes manet*
Soboles laboris gloria ex dono Deûm.
❧ *Tutela linguæ clauis, est etiam mihi.*
❧ *Siste aquam, flammæ parens.*
❧ *Et terra & æther & poli arx est Iuppiter,*
Et cuncta solus & aliquid sublimius.
❧ *Non adstet mihi,*
Nec sit propinquus quisquis huic tali viro
Non est amicus, nec quod est rectum colit.
❧ *In vrbe alendus paruus est nunquam leo.*
❧ *Animæquus esto: summus haud durat dolor.*
❧ *Iustitia quoties copulata est robori,*
Hac esse biga quid queat valentius?

Τῷ ποιοῦντι δ' ἐκ θεῶν
ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

Ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλεὶς ἐπὶ γλώττῃ φύλαξ.

Παῦ' ὕδωρ δίκην πυρός.

Ζεύς ἐστιν αἰθήρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός·
Ζεύς τοι τὰ πάντα, χὤ,τι τῶνδ' ἔθ' ὑπέρτερον.

Μὴ παραστατὴς ἐμοὶ
Εἴη μενοινῶ μήτ' ἐχθρὸς ὅστις μὴ φίλος
τῷ ἀνδρὶ τούτῳ μήτε τιμᾷ τὸ πρέπον.

Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.

Θάρσει· πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον.

Ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη,
ποία ξυνωρὶς τῆσδε καρτερωτέρα;

SOPHOCLIS

AIACE FLAGELLITENENTE.

ST. ECL. 142.

ST. FL. 165. 167. 171. 114. 357. 501. 515.

DEo patrante quidlibet fieri queat.
MIN. *Cernisne Vlysse, quāta sit virtus Deū?*
Hoc quem vides Aiace, quis consultior,
Aut bellicosa promptior fuerat manu?
VL. *Nemo profecto, quod sciam. interea virum*
Misceresco, quamvis maximè infensum mihi,
Quem derepente tanta pressit calamitas:
Sortémque in huius sorte contemplor meam.
Nam video nîl nos esse mortales, nisi
Imaginosa somnia, aut vmbram leuem.
MIN. *His doctus ergo nequid effugiat tuo*
Ex ore petulans in Deos dictum vide,
Neve insolescas si quid aut plus dextera
Polles potésque aut diuitiis gaza vbere.
Mortalium res turbine incerto dies
Euertit ac reponit: at cælestium
Amat modestos numen & spernit malos.

Calumnia aduersus potentes.

Atque hoc populi murmur in aures
Passim fallax spargit Vlysses,
Multísque probat. nihil in te iam
Non credibile est. fauet auditor,

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΝΤΙ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΩ.

Γένοιτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου.
Αθ. Ὁρᾷς Ὀδυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση;
τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἢ προνούστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων ηὑρέθη τὰ καίρια;
Οδ. Ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ', ἐποικτείρω δέ νιν
δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
ὁθούνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν.
ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
Αθ. Τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρκοπον
μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει·
ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τἀνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.
Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάττων
εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὔπειστα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων

Gaudétque ipsa narrante magis,
Tuaque insultat mala vecors.
Quod magna petit nomina telum
Haud facile errat. dixerit in mē
Tantumdem aliquis, credat nemo.
Serpit iuxta liuor habentem.
Plebs nuda tamen, tolle potentes,
Haud præsidij satis ipsa sibi est:
Modicus validi, validúsque iterum
Modici sese sustentat ope.
Sed non possunt mentes stupidæ
Tam prouida dicta doceri.
❧ *Sua nam solum spectare mala*
Nemine partem sumente, ciet
Magnos in corde dolores.
❧ *Dic optio si detur, esse in gaudio*
Cum sæuum amicis interim luctum feras,
An condolere potius in medium velis?
❧ *At nunc, amici (namque in hoc adueneram)*
Si quà potestis ferte opem, auxiliamini.
Facile est amicis hoc amicorum genus.
❧ *Quiuis dolet vel ridet, vt visum Deo.*
❧ *Quod si obstet Deus,*
Perfacile fortem ignauus effugiat manum.
❧ *Nullum est, here Aiax, hominibus grauius malum,*
Quam Fors Necessitatis adsciscens iugum.
❧ *Quippe omnes quibus*
Obuenit aliquid dulce, meminisse addecet;
Nam gratia altera alteram semper parit:
At cui leuis memoria factorum bene,
Nunquam hunc putabo cordis excelsi virum.
❧ *Puer, opto tantum patre sis felicior,*

τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς
οὐκ ἂν ἁμάρτοι, κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ
τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι.
πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει.
καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς,
σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται.
μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν,
καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικρῶν.
ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
τούτων γνώμας προδιδάσκειν.

Ἄλλ. Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,
μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

Ἄλλ. Πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις,
φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;

Ἄλλ. Ἀλλ' ὦ φίλοι, (τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην)
ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται φίλοι.

Ἄλλ. Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται.

Ἄλλ. Εἰ δέ τις θεῶν
βλάπτοι, φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα.

Ἄλλ. Ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

Ἄλλ. Ἀνδρί τοι χρεὼν
μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τί που πάθοι.
χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί.
ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος,
οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.

Ἄλλ. Ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος,

Par reliqua patri. ſic eris minime malus.
❧ *Dulciſſimum æuum præſtat ignorantia.*
Nam ſi malum eſt nîl ſcire, ſecurum eſt malum,
Gaudere donec & dolere addiſcitur.
❧ *Promtum flere fœmineum genus:*
Sed reprime temet. medicus haud recte ſapit,
Ad vulnerum vim ſola qui adfert carmina.
❧ *Nil ſciſcitare. egregia res modeſtia eſt.*
❧ *Sed vera vetus eſt dictio quæ munera*
Ab hoſte damna nuncupat nec múnera.
❧ *Quanto modeſtum ſapere nos æquum eſt magis?*
Expertus hominis quod ſit officium ſcio:
Odiſſe quamuis maxime infeſtum quaſi
Amare poſſes: rurſus & amico obſequi
Tanquam reflexa temporum poſſes vice
Odiſſe: quippe pluribus mortalium
Parum eſſe fida ſtatio amicitiæ ſolet.
❧ *Armis vincere*
O nate cupias, ſed fauens adſit Deus.
❧ *Queîs læua mens eſt, quod tenent ipſi bonum*
Non ante norunt quam ſit excuſſum manu.
❧ *Dîs interemtus ille, non illis iacet.*
❧ *Nam mortuos*
Pleriſque mos eſt inſequi ludibrio.
❧ *Ego hæc & alia quæ accidunt mortalibus*
Mitti potente dixerim nutu Deum.
Quod ſi quis aliter autumat, ſenſu ſuo
Per me fruatur, dum meum linquat mihi.
❧ *Nam quem pudor coërcet ac reuerentia,*
Hunc a ſalute non abeſſe intelligas.
❧ *Quibus imperas his impera, hos atrocibus*
Verbis coërce.

τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.

ἄλλ. Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος.
τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, κάρτ' ἀνώδυνον κακὸν,
ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.

ἄλλ. Κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
πύκαζε θᾶσσον· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

ἄλλ. Αι. Μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε. σωφρονεῖν καλόν.

ἄλλ. Ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

ἄλλ. Ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος
ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν.

ἄλλ. Τέκνον, δορὶ
βούλου κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν.

ἄλλ. Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τἀγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ.

ἄλλ. Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ.

ἄλλ. Τοῖς θανοῦσί τοι
φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν.

ἄλλ. Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ
φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς.
ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω, κἀγὼ τάδε.

ἄλλ. Δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη θ' ὁμοῦ,
σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο.

ἄλλ. Ἀλλ' ὧνπερ ἄρχεις, ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
κόλαζ' ἐκείνους.

❧ M. *Lingua hæc malis in rebus illaudabilis.*
T. *Quia dura quamuis iusta sint mordent tamen.*
❧ *Attollere animos ex bona causa licet.*
❧ MEN. *Dîs viuo: in illo quod fuit, pridem occidi.*
TEV. *Seruatus à Dîs ne Deos spernas vide.*
❧ *Vidi procace præditum lingua virum*
Qui nauigare impulerat hiberno mari.
At mox vt ater nimbus abstulerat diem,
Iam vox ab illo nulla: quin veste obsitus
Sese obterendum nauticis pedibus dabat.
Sic te tuumque os istud immoderabile
E nube parua magna de subito reflans
Procella, sistet atque clamorem opprimet.
❧ *Abeo: probrosum namque, si quis me audiat*
Hunc petere verbis quem manu sit cogere.
❧ *Quos quæso? facile namque ego illi ignouerim*
Qui male loquatur cum male audierit prior.
❧ *Nam viro forti nefas*
Emortuo insultare quamuis oderis.
❧ *Est regibus difficile pietatem sequi.*
❧ *Virûm bonorum est munus, imperium pati.*
❧ *Multa videndo discunt homines:*
At inexpertus nemo vates
Satis est sibi quid sit agendum.

Με. Οὐκ ἂν τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
Τευ. Τὰ σκληρὰ γάρ τοι κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει.
Ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστι φρονεῖν.
Με. Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
Τευ. Μή νυν ἄτιμα θεούς, θεοῖς σεσωσμένος.
Ηδη πότ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν,
ναύταις ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες, ἡνίκ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφεὶς,
πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
οὕτω δὲ καί σε καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα,
σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
Απειμι καὶ γὰρ αἰσχρὸν εἰ πύθοιτό τις
λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα.
Ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.
Ανδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.
Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον.
Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.
Η πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσι
γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων ὅ,τι πράξει.

ELECTRA.

St. Fl. 15. illud προνοίας.

ITa se res habent:
Jam non licet pigrere, sed facto est opus.
❦ *Vt inclita equus ab stirpe iam quãvis senex*
Non ponit animos horrido in discrimine,
Sed celsus aures tollit: haud aliter tua
Nos excitas tu voce & exemplo praeis.
❦ *Nam quid nocebit, esse verbo mortuum,*
Si re superstes inclitum absportem decus?
Mala nulla credo verba, dum prosint modo.
❦ *Sed nos eamus: tempus est, quod maximum*
In hominum agendis rebus imperium obtinet.
❦ *At non gemitu, non lamentis*
Lachrymisque istis victa parentem
Invia retro stagna remittent.
Sed quod fuerat mediocre malum
Immane tuo mœrore facis.
Nihil ille graues leuat ærumnas.
Quo tibi casus onerare tuos?

❦ *Animos virgo sume viriles.*
Est in cœlo Juppiter ingens
Qui cuncta videt, qui cuncta regit.
Huic tu nimium quicquid in ira est
Transcribe tua. nec plus æquo
Quæ te cruciant obliuisci,
Nec plus æquo meminisse velis.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΩΣ ἐνταῦθ' ἐμὲν,
ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.
Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, κ' αὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ.
Τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ' ὅταν λόγῳ θανὼν,
ἔργοισι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος;
δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
Νῷ δ' ἔξιμεν. καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι
μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.
Ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ ἀΐδα
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοισιν, οὐ λιταῖς,
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων, ἐπ' ἀμήχανον
ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν
οὐδεμία κακῶν.
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ;
Θάρσει μοι, θάρσει τέκνον·
ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ
Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει.
ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,
μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.

Numen clemens est longa dies.

Pœnarũ necessitas.

❧ *Si qui vitæ lumina liquit*
Tantum est nobis cinis atque nihil,
Si non cædem cæde rependant
Scelerum artifices, periji pietas
Hominúmque pudor.

❧ *Facturus vsque, & vsque, spes omnes mihi*
Quas non habebam quasque habebam perdidit.
❧ *Qui moliuntur magna, cunctari solent.*
❧ *Si volo quasi liberum*
Æuum agere, superest obsequar regnantibus.
❧ *Tantum ira cesset obsecro, vtilitas inest*
Vtriusque verbis, si tuis sermonibus
Vti illa nouit, & vicissim tu illius.
❧ EL. *Infidam amicis esse ne me docueris.*
CHR. *Nec doceo: sed plus qui valent, his cedere.*
❧ *Faciã. quod æquum est namque sermonum haud eget*
Vicissitate, facta sed desiderat.

Patari

❧ *Neutiquam cui par labor*
Fuit in serendo, qualis in partu mihi.
❧ *Ergo hæc hominibus iura quæ statuis, vide*
Ne pœnitendam sancias legem tibi.
Si namque cædes cæde pensanda est, tibi
Primæ cadendum est, constet vt iuri vigor.
❧ *Res vna turpis alteram turpem docet.*
❧ *Quæ dico, tu dixisse censenda es magis:*
Tua facta sunt hæc: facta sermonem trahunt.
❧ *Quodcunque superest, sancte, me quantumlibet*
Tacente quæso supplicoque intelligas.
Nam cuncta par est contui natos Ioue.

Εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν
γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν,
κείσεται τάλας·
οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς, ἁπάντων
τ' εὐσέβεια θνητῶν.

Μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τέ μου
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.

Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.

Εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

Χο. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

Ηλ. Μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.
Χρ. Ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.

Δράσω. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.

Οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
λύπης ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τεκοῦσ' ἐγώ.

Ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς.
εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.

Αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.

Σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
τοὔργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται.

Τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμοῦ,
ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι·
τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.

⁂ *Cùm quis incepit Deus*
Nocere, quamvis fortis haud euaserit.
⁂ *Res misera parere est. nam vel accepto malo*
Natura non fert oderis quos pepereris.
⁂ *Mors omnes homines manet.*
⁂ *Nam mortalium*
Non idem eosdem semper adiutat Deus.
⁂ *Vide: beatus nemo ni praeat labor.*
⁂ *Amari nam boni mores solent.*
⁂ *Minime indecora vita generosos decet.*
⁂ *Vide ad miserias ne recentem miseriam*
Superlucremur si quis hæc audiuerit.
⁂ *Non tam mori res misera, quam si cum mori*
Cupias, mori non liceat ex sententia.
⁂ *Cùm te videbo sapere tum mihi dux eris.*
⁂ *Persæpe multis ius sequi magno stetit.*
⁂ *Amolior me. verba nec enim tu mea*
Audes probare, nec tuos mores ego.
⁂ *Vana aucupari magna pars dementiæ est.*
⁂ *Ego quando temet sapere tantopere autumas,*
Te sapere facile patior. at sero mali
Edocta sensu verba laudabis mea.
⁂ *Quæcunque bonos fortuna premet,*
Nunquam cernet veterem indecores
Prodere famam.
⁂ *Nam mortuos non video mærore affici.*
⁂ *Electra, tu genitore mortali sata es:*
Talis & Orestes. proinde ne nimium geme.
Nam nostra cuncta nosque debemus neci.
⁂ *Nusquam sepulchra cernere est viuentium.*
⁂ *Electra, satis est: nam quod interea accidit,*
Multi dies noctésque voluuntur polo

Ὅταν δέ τις θεῶν
βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.

Δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται.

Πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος.

Τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐκ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.

Ὅρα. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.

Φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν.

Ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

Ὅρα, κακῶς πράσσοντε, μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ', εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους.

Οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
χρῄζων τις, εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.

Ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσῃ σὺ νῷν.

Ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.

Ἄπειμι τοίνυν· οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη
τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

Πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.

Ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

Οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν ζῶν κακῶς,
εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει
νώνυμος.

Τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.

Θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, φρόνει.
θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

Οὐκ ἔστι· τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.

Ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,

Ad indicandum quæ tibi suffecerint.
Diras sequitur suus euentus.
Viuunt, viuunt quos terra tegit:
Quique occiderant, homicidarum
Multo sese sanguine lactant.
Hæc pœna, sed festina, legirupas sequi
Debebat omnes, vindice occidi manu.
Nam sic malitiæ rarior fieret seges.

OEDIPO REGE.

ST. FL. 129. 183. 187. 487 illud σμικρὸν.

NOn te quidem cœlitibus æquantes Deis
Ego & hæc iuuentus has fores adsedimus:
Sed te autumantes principem, seu publica
Mala sunt ferenda seu pianda ira est Deum.
Nam quemque vestrûm proprius vexat dolor,
Nec semet vltra spargit: at me vnum mea
Et ciuitatis vestraque affliclant mala.
Tum valde malus
Ego sim, nisi omne id faxo quod Deus imperat.
Quid id est? per vnam sæpe res multas datur
Reperire, cum spes aliquod habet exordium.
Nam quisquis illum scelere mactauit fero,
Me facile eadem contrucidaret manu.
Operam mihi do, dum eius vlciscor necem.
Vt visum Deo,
Hæc nos beatos cernet aut miseros dies.
Dic Fama mihi Dea morte vacans,
Quam Spes genuit aurea prolem.

αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν Ἠλέκτρα σοφῆ.
Τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ
γᾶς ὑποκείμενοι.
πολύρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν
κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες.
Χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.

ΟΙΔΙΠΟΔΙ ΤΥΡΑΝΝΩ.

Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι,
ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς.
Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται
μόνον καθ' αὑτὸν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
Τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
Ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἂν
κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
κείνῳ προσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες.
Εἰπέ μοι ὦ χρυσέας τέκνον
ἐλπίδος ἄμβροτε φάμα.

Sed mortalium
Nemo est Deos qui cogere inuitos queat.
Ad facinus audax, neutiquam voces timet.
Ferre opem quantum queas
Quantumque noris alteri, egregius labos.
Stat à me veritas, res præpotens.
OE. *Hæc semper ergo impune dicturus putas?*
TI. *Si quid habitura est veritas pollentiæ.*
OE. *Habebit alijs, non tibi. Nam tu quidem*
Es mente captus auribúsque & lumine.

Vatum falsorum ingenia.

Hunc mihi subornans captiosum, maleficum,
Fallacem, ariolum, qui nisi lucrum nihil
Spectare nouit. namque ad artem cæcus est.

Honos sacris debitus.

Quanquam ipse Rex es, attamen nobis vices
Debes loquendi namque in hoc ius & mihi est,
Qui viuo dictus non tibi, sed Apollini.
Ignoro: nec enim video quæ Reges patrant.
Pro tuis dictis mea
Audi vicissim: deinde vel tu iudica.
Si tibi videtur magna res audacia
Sine commeatu mentis, haud recte sapis.
Nescio. tacere malo res quæ me latent.
Expende tecum: num quis æterno in metu
Regnare malit, quam potestate in pari
Curis soluto leniter somno frui?
Non iste meus est animus, vt regni mihi
Placeat magis vox vana quam res regia,
Nec credo cuiquam cui probe pectus sapit.
Sine onere per te nunc bonis regni fruor.
Quod si imperarem, multa nolenti forent
Facienda. regnum cur foret mihi dulcius
Quam libera a mœrore summa auctoritas?

Ἀλλ' ἀναγκάσαι θεούς,
ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.

Ὧι μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.

Ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.

Τ' ἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.

Οἰ. Ἦ καὶ πεποιθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;

Τι. Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

Οἰ. Ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.

Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.

Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξαι. τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ·
οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ.

Οὐκ οἶδ'. ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ.

Ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.

Εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

Οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.

Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.
ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν,
οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω.
εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;

Non mens ita omnis abijt, alia vt mavelim
Quam pulchra quæ ſunt & voluptatem ferunt.
Nunc me ſalutant hoſpitémque omnes volunt.
Ad me refugiunt qui tuam poſcunt opem.
Namque vt petitis gaudeant, in me ſitum eſt.
Egone vt tuam ergo ſorte commutem mea?
Nunquam probus qui fuerat eſt ſubito malus.
❧ *Nec fas nec æquum eſt temere qui fuerant boni*
Malos putare; qui mali fuerant, bonos.
❧ *Sed iſta melius tempus oſtendet, probi*
Quod moris ac virtutis indicium optimum eſt.
Malos vel vnus facile deprendet dies.
❧ *Errant facile cito qui conſulunt.*
❧ *Quoties repentes alter inſidias ſtruit,*
Toties item repente conſulto eſt opus:
Nam ſi quietus manſero, factas ſibi
Res ille habebit, interierint res meæ.
❧ *Triſtis quidem cum cedit; haud minus es grauis*
Cùm tumuit ira: talia incumbunt ſibi
Ingenia, pœnas intus & pendunt graues.
❧ *Queîs vti Deus*
Decreuit, has res ipſe & in lucem feret.
❧ *Nec enim vir vnus eſſe par multis queat.*
❧ *Peperit faſtus viſque tyrannos.*
Simul exceſſit modici voti
Fortuna modum, quæ ſublimi
Rerum ſtantes in congerie
Non pede recto, mox præcipites
Agit, & grauibus deſuper vrgens
Premit ærumnis.
❧ *Quicunque manu vel voce tumet,*
Spernitque alios nec iura timet,

οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
ὥστ' ἄλλα χρῄζειν ἢ τὰ σοῦ κέρδη καλά.
νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.
τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαν ἐνταῦθ' ἔνι.
πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.

Οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακούς.

Ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς. ἐπεὶ
χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.

Φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς, οὐκ ἀσφαλεῖς.

Ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρα
χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν.
εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.

Στυγνὸς μὲν εἴκων, δῆλος εἶ, βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

Ὧν γὰρ ἂν θεὸς
χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος.

Ὕβρις φυτεύει τύραννον· ὕβρις, εἰ
πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον,
ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν·
ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
ἢ λόγῳ πορεύεται

Nec sancta Deûm templa veretur,
Pereat, pereat, grauibúsque luat
Pœnis animi facta superbi.

Regis mala.

Omnes stupemus intuentes obrutum
Luctu atque curis hunc vt aurigam ratis.
Quid quisque metuat, quando Fortuna omnia
Humana versat, nullaque est mentis nota
Superæ? optimum ergo viuere vt casus tulit.
Tamen
Vultus parentum aspicere res dulcissima est.

Ex se nati.

Ego me fauentis esse fortunæ arbitror
Partum, nihilque est cur meum inficier genus:
Hac matre, menses habeo cognatos mihi,
A queîs minorque & maior effictus fui.
Fortunam quoties tuam,
O Rex Oedipode miser,
Exemplum facio mihi,
Felicem puto neminem.
Præcipue mala
Mordent, putantur si qua sponte accersita.
Nam dulce id quidem,
Procul à miserijs cor seorsum abducere.
Quæcunque facere est turpe, nec fari decet.
Nam sæua domuum fata qui sunt de domo
Audire solos atque conspicere est pium.
Pulchra, quæ tempus iubet.
Dic beatum neminem
Antequam immunis dolendi clauserit summum diem.

δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
δαιμόνων ἕδη σέβων,
κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
δυσπότμου χάριν χλιδᾶς.

❧ Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

❧ Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
εἰκῆ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναιτό τις.

❧ Ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.

❧ Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων
τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.

❧ Τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σόν, ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω.

❧ Τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυποῦσ' αἳ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι.

❧ Τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.

❧ Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν.

❧ Τοῖς ἐν τρόπῳ γὰρ τὰ ἥσσω μάλισθ' ὁρᾶν
μόνοις τ' ἀκούειν δυσσεβεῖς ἔχει κακά.

❧ Πάντα γὰρ καιρῷ καλά.

❧ Μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

ANTIGONA.

ST. FL. 175.

Moliri suas
Vires quod vltra est, neutiquã sapientiũ est.
At non decuerat cupere quod fieri nequit.
Ita si videtur perge: prudenter quidem
Non facis: amicus interim præstas fidem.
Vsque ad aras. *Neque vero amicum sumserim, qui patriæ*
Se monstrat hostem. patria nos saluos facit:
Fortuna in illa singulorum nauigat,
Illique debet quas amicitias parat.
At multos tamen
Lucri cupido spesque in exitium dedit.
Malorum amare nuntios nemo solet.
In rebus hominum peius argento nihil
Unquam repertum est: illud ingentes ruit
Vrbes, paternis domibus euolvit viros:
Mentésque rectas antè, transversas agens
Pudenda & inconcessa moliri docet.
Omnes ab illo fonte fluxerunt doli,
Victrixque sancti iuris impietas fera.
Disceiis puto
Re non ab omni lucra quærenda omnibus.
Namque ex iniquis quæstuum compendijs
Multos secuta exitia, perpaucos salus.
Experiemini
Quæ parere soleant damna res partæ male.
Dura ferat mundus cum plurima,

ANTI-

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Τὸ γὰρ
περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.
Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα.
Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.
Οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
θείμην ἐμαυτῷ· τοῦτο γινώσκων, ὅτι
ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
Ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.
Στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.
Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων.
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάττει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν.
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
Καὶ μάθηθ' ὅτι
οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.
Ἐξερεῖθ' ὅτι
τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.
Πολλὰ τὰ δεινὰ, κοὐδὲν ἀν-

Durius est hominum sæclo nihil.

❧ *Res nulla, Rex, hominibus insuperabilis:*
Procedit vltra quam putes industria.

❧ *Pro se pericli vincere aduersum impetum*
Suaue est: amicum rursus in pœnam dare
Durum: sed ita sum natus, ita mos est mihi
Meam vt salutem rebus anteferam omnibus.

Ius naturæ ciuili dignius.

❧ *Decreta quippe hæc nec supremus Iuppiter,*
Nec fas Deorum Manium dictauerat,
Queîs alia iura debet humanum genus.
Nec id valere credidi iussus tuos,
Vt iura non conscripta, sed nutu Deûm
Concessa, sempiterna, mortalis satus
Violare posses. non enim nuper vigent,
Sed æuo ab omni: initia in occulto latent.
Nonne ergo forti corde, seposito metu
Mortalis iræ, par Deis magnis fuit
Me gerere morem? nam fui, noram id satis,
Moritura quamuis placita siluissent tua.
Quod si antè tanto morior, id lucrum puto.
Nam vita cuius fluctuat mille in malis
Vt nostra, leto accipere quid melius potest?
Mors, quam minando te esse terribilem putas,
Mihi non timetur. si reliquissem sine
Sepulchri honore matre prognatum mea,
Id mihi doleret. nunc quod instat, non dolet.
Si dicor amens propter hæc, prope dixerim,
Amente ab homine amenter amens iudicor.

❧ *Duri parentis filia ingenium refert,*
Et obstinata cedere ignorat malis.

❧ *At nequid erres, sæpe præcipites cadunt*
Animi feroces: ipsa vis ferri igneis

ἀνθρώπου δεύτερον πάλιν.
Ἄλλ. Ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον.
ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην.
Ἄλλ. Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,
ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.
Ἄλλ. Οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν δίκη,
οἳ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' ἀεί ποτε
ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φαίη.
τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν; θανουμένη γὰρ ἐξῄδειν, (τί δ' οὔ;)
κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας· εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγώ, κακοῖς
ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν,
παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνσχόμην νέκυν,
κείνοις ἂν ἤλγουν, τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.
Ἄλλ. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός· εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.
Ἄλλ. Ἀλλ' ἴσθι τοι, τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
πίπτει μάλιστα· καὶ τὸν ἐγκρατέστατον

Exacta flammis rigida & intractabilis
Discedit icta sæpe, & in partes abit:
Rursum furentes, parua res, frænum tenax
Cohibet iugales. spiritus ponat feros
Quicunque leges debet alienas pati.
❧ *Dum spes latendi est, conscius culpæ sibi*
Animus profundis clepere se tenebris solet:
Sed hunc ego odi pessime in facto improbo
Qui deprehensus comere id verbis parat.
❧ *Reges id inter alia præcipuum obtinent,*
Solis profari & agere quæ libuit licet.
C. *Hæc tu tot inter vna Cadmeos vides?*
A. *Vident & illi, sed tui mussant metu.*
❧ *Quos recipit omnes Orcus æquales facit.*
❧ *Hostes amare, mortuos quamuis, nefas.*
❧ *Amare amicam nequeo quæ verbis amat.*
❧ *Rex, quam dedit natura, non eadem manet*
Mens in miserijs: hanc quoque immutant mala.
❧ *Fugitare mortem quamlibet duri solent,*
Vbi illa vitæ ad limen accessit prope.
❧ *Felix, felix, intacta malis*
Cui vita fluit: nam queîs semel est
Irâ superum quassata domus,
Cuncta in peius prolapsa ruunt,
Maiorque premit pœna minores:
Ut cum salsas æquoris undas
Ex Threiciis spiritus oris
Turbine nigro verrit, & ipsas
Gurgitis imi iactat arenas,
Littora longe porrecta, mari
Clangente, sonant.

σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ,
θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις.
σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
ἵππους καταρτυθέντας. οὐ γὰρ ἐκπέλει
φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.
Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεὺς
τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
μισῶ γε μέντοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις
ἁλοὺς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.
Ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται.
Κρ. Σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς;
Αν. Ὁρῶσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα.
Ὅμως ὅγ' ᾅδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.
Οὔτοι ποθ' οὐχθρὸς, οὐθ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.
Οὐ γάρ ποτ' ὦ 'ναξ οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
Φθίνουσι γάρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας
ἤδη τὸν ᾅδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.
Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν
ἄγευστος αἰών.
οἷς γὰρ ἂν θεόθεν
σεισθῇ δόμος, ἄτας
οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς
ἐπὶ πλῆθος ἕρπον·
ὅμοιον ὥστε ποντίαις
οἶδμα δυσπνόοις·
Θρήσσαις ὅταν ἔρεβος ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
θῖνα καὶ δυσανέμοι,
στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί.

❧ Qui fastus hominum, quæve superbia
Vim, supreme, tuam, Juppiter, arceant,
Quam non omnidomus sollicitat sopor,
Non lassat rediens orbita mensium?
Tu rector senij nescius, aurea
Cœli templa tenes marmoream domum.
Hæc lex præteriti temporis, hæc noui,
Hæc ventura simul sæcula digerit.
Rebus plena bonis vita, mali carens,
Mortali data nemini.

❧ Spes vaga multis præbuit vsum,
Et multorum vota fefellit:
Nihil est certi, nisi cum flammæ
Tetigere pedes: dictum sapiens.
Et quæ mala sunt recta videntur,
Quoties vltor consulta rapit
Transuersa Deus. nempe malorum
Expers minimum ducimus æui.

❧ Sic nate habere pectus animatum decet,
Vt nîl paternis iussibus ducas prius.
❧ Inobsequentes qui sibi natos serit,
Quid ille tandem peperit infelix, nisi
Sibi labores, hostibus risum suis?
❧ Virum profecto qui bonum præstat domi

Χο. Τὰν σὰν Ζεῦ δύνασιν τίς ἀνδρῶν
ὑπερβασία κατάσχοι,
τὰν οὔθ' ὕπνος αἱ-
ρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως,
ἀκάματοί τε θεῶν
μῆνες, ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάστας
κατέχεις ὀλύμπου
μαρμαρόεσσαν αἴγλαν.
τό, τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει.
νόμος ὅδ' οὐδὲν ἕρπει
θνατῶν βιότῳ πάμ-
πολις ἐκτὸς ἄτας.

Χο. Α γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς
πολλοῖς μὲν ὄνησις ἀνδρῶν,
πολλοῖς δ' ἀπάτα
κουφονόων ἐρώτων.
Εἰδότι δ' οὐδὲν ἕρπει,
πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύρῃ.
Σοφίᾳ γὰρ ἔκ του
κλεινὸν ἔπος πέφανται,
τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
τῷδ' ἔμμεν' ὅτῳ φρένας
θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν.
πράσσει δ' ὀλιγοστὸν
χρόνον ἐκτὸς ἄτας.

Κρ. Οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι.

Κρ. Ὅστις δ' ἀνωφέλητα φυτεύῃ τέκνα,
τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;

Κρ. Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνήρ

Speres eundem patriæ ciuem bonum.
At qui superbus legis excussit iugum,
Aut imperare postulat potioribus,
Me iudicante gloriam nunquam feret.
Quem ciuitas constituit, audiri hunc decet,
Sint parua & æqua iussa, sint contraria.
Qui talis animi est, poterit, hic, non ambigo
Recte imperare nec minus recte obsequi.
Idem locatus hostico in certamine
Interritam armorum hyeme præstabit fidem.
Nec vlla pestis peior imparentia est.
Hæc & domos euertit & claras diu
Prosternit vrbes, ordines turpi fuga
Conturbat: hominum maximos contra greges
Seruant gubernandi atque parendi vices.
Consilia superi suggerunt mortalibus,
Pater, idque primum est inter humanas opes.
Nam decora quæ maiora, quam florens pater
Natis, patrique incolumis & felix domus?
Ne tu tuum intra pectus hunc morem indue,
Vnum tibi quod placeat vt rectum putes.
Nam quisquis ille est, sapere qui sese vnice,
Soli sibi cor esse vel linguam putat,
Solet inueniri, si explices, vanissimus.
Nec turpe, quamuis maxime sapias, tamen
Didicisse plura, nec nimis pertendere.
Vides vt arbor amnis aduersum impetum
Cedendo vincat & suum seruet decus:
At interit de stirpe si qua obnititur.
Sic & pedem laxare præfracte abnuens
Puppis magister mox profundo in gurgite
Supina transtra captat euersæ ratis.

χρηστός, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν.
ὅστις δ' ὑπερβὰς, ἢ νόμους βιάζεται,
ἢ τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,
οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία.
καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·
δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον,
μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην.
ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν· ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
τροπὰς καταρρήγνυσι. τῶν δ' ὀρθουμένων
σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία.
ἄλλ. Πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
πάντων ὅσ' ἐστὶ χρημάτων ὑπέρτατον.
ἄλλ. Τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
ἄλλ. Μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
ὡς φὴς σὺ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν ἣν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί.
ἀλλ' ἄνδρα κἤν τις ᾖ σοφὸς, τὸ μανθάνειν
πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν:
ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα
δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται,
τὰ δ' ἀντιτείνοντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται;
αὔτως δὲ, ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς, πόδα
τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν, ναυτίλλεται.

❧ Cr. *Me præter ecquis ius habet regere hoc ſolum?*
Hæ. *Vnius eſſe ciuitas nequeat viri.*
Cr. *Nonne imperanti ciuitas aſſcribitur?*
Hæ. *Si id credis, vrbem, ſed viris vacuam, rege.*
❧ *Hac lege loqueris, audias contrà vt nihil.*
❧ *O inuicte Deus cunctipotens Amor,*
Qui nunc virgineis luminibus volas,
Nunc pernox habitas mollibus in genis,
Qui trans ipſa celer laberis æquora,
Et campos peragras & nemus auium:
Arcus effugiunt non ſuperi tuos,
Non mortale genus. quem tetigit tua
Telum de pharetra, non dubiè furit.

❧ *Pietas aliqua eſt coluiſſe Deos:*
At vim regni, cuicunque data eſt,
Spreuiſſe nefas.
❧ *Quos nunc ego etiam miſera reſpiciam Deos,*
Quæve invocem præſidia, cùm faciens piè
Condemner impietatis & pœnas luam?
Quod ſi probantur iſta iudicio Deûm,
Reſtat animæquè criminis pœnas feram.
Sin parte ab iſta eſt culpa, nîl illis velim
Venire peius quam quod iniuſte patrant.
❧ *Hæc vt modeſto pectore euoluas rogo.*
Errare cunctis inſitum mortalibus:
At ille nec ſine mente nec vacuus ſpei,
Remedia qui receptat implicitus malis,
Nec pertinaciam addit errori ſuo.
Præfractus animus debet infauſtum exitum.
At tu protervè mortuo inſultes cave.

Χο. Κρ. Ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;
Αἵ. Πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.
Κρ. Οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;
Αἵ. Καλῶς. ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
Χο. Βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
Χο. Ἔρως ἀνίκατε μάχαν,
ἔρως, ὃς ἐν ὄμμασιν ἔπλη,
ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
νεανίδος ἐννυχεύεις·
φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἔν
τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
φύξιμος οὐδεὶς,
οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμηνεν.
Χο. Σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις·
κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
παραβατὸν οὐδαμῆ πέλει.
Χο. Τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς θεοὺς ἔτι
βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
ἀλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά,
παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.
Χο. Ταῦτ' οὖν τέκνον φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν.
ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ
ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.
αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα

Peremtum enim perimere quæ victoria est?
Bene suadeo beneuolus. audire & sequi
Rectè monentem dulcis est felicitas.
☙ TIR. *Proh sapere quantum superat humanas opes!*
CR. *Quantum quidem desipere damnum est maximum.*
TIR. *Quo tu profectò totus in morbo cubas.*
Vates. CR. *Vati regerere non libet conuitium.*
TIR. *Mea dicta falsi arguere maledictum est graue.*
CR. *Inhiare lucris natio vatum solet.*
TIR. *Imo tyrannis turpe dum prosit nihil.*
☙ *Sectantes mala*
Consilia, velox ira persequitur Deûm.
☙ *Necessitati quippe pugnare est nefas.*
☙ *Cadmea soboles, ciuitas Amphionis,*
Sors nulla, vitæ nullus humanæ status
Laudare tutum quem sit, aut incessere.
Fortuna florenti inuida & misero fauens
Hunc modo leuatum sternit, hunc stratum leuat,
Nullusque rebus sponsor est præsentibus.
Paulo ante felix vsque ad inuidiam Creon
Sceptro tenebat solia Thebarum suo.
Suffulta sobole stabat egregia domus.
Nunc hæc fuere cuncta. nam cùm gaudia
Hominem relinquunt, ille non viuit mihi,
Suas sed ipse viuus exsequias trahit.
Splendentis auri pondere exundent lares,
Superba decoret regios crines nota;
Si gaudium absit, non ego hæc vmbra leui
Fumi volantis gaudium contra parem.

☙ *Rectus est veri tenor.*
☙ *Factoque docuit; impetu temerario*

κέρδει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;
εὖ σοι φρονήσας, εὖ λέγω. τὸ μανθάνειν
δ' ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγει.
Ἐκ τ. αὐ. Τει. Ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία;
Κρ. Ὅσῳπερ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.
Τει. Ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
Κρ. Οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
Τει. Καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
Κρ. Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.
Τει. Τὸ δ' ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
Ἐκ τ. αὐ. Συντέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.
Ἐκ τ. αὐ. Ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.
Ἐκ τ. αὐ. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει
τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεί.
καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί ποτε,
σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν,
εὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ·
καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ
τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς
οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.
Ἐκ τ. αὐ. Ὀρθὸν ἡ ἀλήθει' ἀεί.
Ἐκ τ. αὐ. Δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,

Nullum esse generi grauius humano malum.
Etenim nimis silere, prægrande est onus.
Vice sunt bonorum quæ minus durant mala.
Posthac precari parce. non vllo potest
Lustro piari pœna quæ fato manet.
Sapiens animus prima humanas
Sors inter opes. spernere noli
Fas atque Deos: turgida mentis
Verba superbæ cùm supplicijs
Steterunt magnis,
Fit sera modestior ætas.

OEDIPODE IN COLONO.

VT sat mihi sint modica, præsens calamitas
Diesque longa animúsque generosus facit.
Alia rursum alibi placent.
Vnus ne regit, an populus imperium obtinet?
Nam rescifcere
Quid agatur, ad res magna agendas cautio est.
Quocunque libet duxisse Deo
Hominum nemo fugisse queat.
Mea nam magis
Tolerata, quam patrata sunt à me mala.
Nam quî dicar ingenio malo
Qui vim reposui læsus? imo etsi sciens
Fecissem, abesset crimen à facto meo.
Nunc quo ipse veni miseriæ, veni inscius:
Alij scientes me malis perdunt modis.

Prouidentia permittens.

Nec vos religio vestra permittat Deos

ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.
ἄλ. Καὶ τὸ ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.
ἄλ. Βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά.
ἄλ. Μή νυν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή.
ἄλ. Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
πρῶτον ὑπάρχει. χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς
μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτίσαντες,
γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

ΟΙΔΙΠΟΔΙ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος ξυνὼν
μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον.
ἄλ. Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.
ἄλ. Ἀρχὴ τίς αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;
ἄλ. Ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
ἔνεστιν ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων.
ἄλ. Οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀνθρώπων βροτῶν ὅστις ἄν, εἰ
θεὸς ἄγοι γ', ἐκφυγεῖν δύναιτο.
ἄλ. Ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου
πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα.
ἄλ. Καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
ὅστις παθὼν μὲν, ἀντέδρων. ὥστ' εἰ φρονῶν
ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός·
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην·
ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
ἄλ. Καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τοὺς θεοὺς

Putare quicquid euenit. sed credite
Peruigile semper numine invisi Deûm
Æquos, iniquos, fas, nefas: nullum fugæ
Locum patêre, nulla præsidia impijs.
❧ *Quis bonus nequam sibi?*
❧ *Nam quod mali*
Cepi in labore, iterare narrando piget.
❧ *Frustra in iuuenta lapsus erigitur senex.*
❧ *Sufficere ego vnum credo vel pro millibus*
Ad hæc agenda rite, si mens sit fauens.
Inuoluntarium. ❧ *Heu Cecropidæ, mala multa tuli:*
Sed nempe tuli: Deus est testis
Nihil horum sponte patratum.
❧ *Non me pigebit hospitem, qualem Oedipe*
Te tueor, omni sospitare in tempore.
Homo esse memini, non magis quam tu, mihi
Quî polliceri crastinam possim diem.
❧ *Demens, mala inter media nîl iræ iuuant.*
❧ *Rem cùm didiceris admone. nunc desine.*
❧ *Doce: indecorum nam sit ignarum loqui.*
❧ *Solis tributum est illud, Ægide, Deis,*
Nec fata mortis, nec senectutem pati:
At alia cuncta miscet omnipotens dies:
Perit vigor telluris & vis corporum:
Oritur simultas & fides intercidit:
Homines nec inter singulos ijdem diu,
Nec ciuitates inter affectus manent:
His citius, illis tantulo post displicet
Quod ante placuit, quodque displicuit placet.
Iurare ex malo. ❧ *Nolo te adigere iureiurando, vt malum.*
❧ *Quoties sui*
Potitur animus, irritæ pereunt minæ.

μοῖραι

μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς. ἡγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς· φυγὴν δέ του
μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.

ἄλλ. Τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος;

ἄλλ. Δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι
πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν.

ἄλλ. Γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ.

ἄλλ. Ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν, ἢν εὔνους παρῇ.

ἄλλ. Ἤνεγκον κακότητ' ὦ ξένοι, ἤνεγ-
κον, ἄκων μὲν, θεὸς ἴστω·
τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.

ἄλλ. Ὥστε ξένον γὰρ οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν,
ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν σ'· ἐπεὶ
ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χὤτι τῆς ἐς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

ἄλλ. Ὦ μῶρε. θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.

ἄλλ. Ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· τανῦν δ' ἔα.

ἄλλ. Δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὔ με χρὴ λέγειν.

ἄλλ. Ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίνεται
θεοῖς τὸ γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτέ.
τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.
φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·
θνῄσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία.
καὶ πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι
φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
τοῖς μὲν γὰρ, ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
τὰ τερπνὰ πικρὰ γίνεται, καὖθις φίλα.

ἄλλ. Οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι.

ἄλλ. Ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν
αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα.

Securus intrepidusque vel sine me foret
Merito fuisses, missus huc ab Apolline.
O inuerecunde, à verecundo tamen
Sermone vafras mutuans astutias.
OE. *Lingua disertus tu quidem. sed in omnibus*
Causis disertum neminem noui probum.
CR. *Multa aliud, aliud id quod è re sit loqui.*
OE. *Tu pauca nobis loqueris è re scilicet.*
CR. *Haud credat illud cui sit animus qui tibi.*
Me contuentur teque: & hoc etiam vident
Nisi verba factis nîl tuis me opponere.

Vis in alieno territorio.

Es facinus ausus te quod indignum, Creo,
Tuisque Thebis, ac tuis maioribus.
Ingressus vrbem quæ colit fas ac pium,
Quæ cuncta rite legis ex norma facit,
Nostris omissis moribus, quicquid lubet
Moliris & vi cuncta te acturum putas.
Adeone hominibus vidua vel patiens iugi
Vrbs ista visa est, & ego nullius rei?
Non te ista docuit ciuitas Amphionis,
Quippe educare haud solita mortales feros:
Nec approbabit illa cum te audiuerit
Quæ sunt Deorum quæque mea peruadere,
Et rapere ab alma sede miseros supplices.
Ego, Labdacea si vrbe posuissem gradus,
Quamuis fuissent iusta mihi certissima,
Indubia, nulli iniicere tentassem manum
Nisi annuente qui soli regnum tenet,
Quid in vrbe deceat hospitem externa memor.
Tu nec merentem patriam aspergis tuam
Probro atque maculis: & senem certe tua
Te fecit ætas sed parum mentis potem.

Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς
γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε.
Ω πάντα τολμῶν, κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων
λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον.
Οἰ. Γλώσσῃ σὺ δεινός· ἄνδρα δ᾽ οὐδέν᾽ οἶδ᾽ ἐγὼ
δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
Κρ. Χωρὶς τό, τ᾽ εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια.
Οἰ. Ως δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ᾽ ἐν καιρῷ λέγεις.
Κρ. Οὐ δῆθ᾽· ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα.
Ορῶσι κἀμὲ καί σε· καὶ φρονοῦσ᾽ ὅτι
ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασίν σ᾽ ἀμείβομαι.
Επεὶ δέδρακας οὔτ᾽ ἐμοῦ κατάξιως,
οὔθ᾽ ὧν πέφυκας αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονὸς,
ὅστις δίκαι᾽ ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν,
κἄνευ νόμου κραίνουσαν οὐδὲν, εἶτ᾽ ἀφεὶς
τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι᾽, ὧδ᾽ ἐπεισπεσὼν,
ἄγεις τὰ χρήζεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ·
καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ
ἔδοξας εἶναι, καί μ᾽ ἴσον τῷ μηδενί.
καί τοι σε Θῆβαί γ᾽ οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
οὐδ᾽ ἄν σ᾽ ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίατο
συλῶντα τἀμὰ, καὶ τὰ τῶν θεῶν βίᾳ,
ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια.
οὔκουν ἔγωγ᾽ ἂν σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς,
οὐδ᾽ εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,
ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος (ὅστις ἦν) χθονὸς,
οὔθ᾽ εἷλκον, οὔτ᾽ ἂν ἦγον· ἀλλ᾽ ἠπιστάμην
ξένον παρ᾽ ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
σὺ δ᾽ ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν
τὴν αὐτὸς αὑτοῦ· καί σ᾽ ὁ πληθύων χρόνος
γέροντ᾽ ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.

Iræ senectus vnica est, vitæ exitus:
Vita carentes nullus insequitur dolor.
O facinus audax! quem putas probro affici?
An me senem an te tute dedecoras magis?
Qui calamitates sanguinemque & nuptias
Inuoluntarium. *Tuo volutas ore, quæ miser heu fui*
Passus, nec vltro. quippe sic visum Deis,
Stirpem perosis forte nostram antiquitus.
Vitæ vt libet curricula percense meæ:
Nihil facinoris, nîl reperies flagitî,
Cur in meos tam magna meque errauerim.
Dic ipse nobis, lege si fati rata
Patrem manebat sobolis occidi manu,
Quo iure vitio vertis hoc ipsum mihi,
Qui nulla patris, nulla materna hauseram
Seminia, nondum genitus & plane nihil?
Si infaustus, ærumnosus, vt certe fui,
Manum manu consertus occidi patrem,
Quid facerem & in quos ipse non intelligens,
Nec sponte factum cur mihi obiectas probro!
Neque te ergo puditum est, me quod impellis toros
Narrare matris quæ tua est certe soror?
Hos ego profabor nec tegam, quando tibi
In tam profanas progredi voces libet.
Nempe illa peperit, peperit eheu, nesciens
Me nescientem: tum mihi quem pepererat
Aliam illa sobolem peperit infamem sibi:
Sed scire quod me non nego, tu nunc volens
Illi & mihi maledicis: inuito mihi
At illa nupsit, hæc & inuitus loquor.
Sedenim nec istis egomet inueniar nocens
Tædis, nec ista cæde genitoris, mihi

Θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν
θανεῖν. θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται.
Ω λῆμ' ἀναιδὲς, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς;
πότερον ἐμοῦ γέροντος ἢ σαυτοῦ τόδε;
ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς
τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, ἃς ἐγὼ τάλας
ἤνεγκον ἄκων. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι.
ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδὲν, ἀνθ' ὅτου
τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρτανον.
ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ
χρησμοῖσιν ἱκνεῖθ', ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί;
ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς,
οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦν.
εἰ δ' αὖ φανεὶς δύστηνος ὡς ἐγὼ 'φάνην,
εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, καὶ κατέκτανον,
μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων εἰς οὕς τ' ἔδρων,
πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;
μητρὸς δὲ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχύνῃ γάμους
οὔσης ὁμαίμου σῆς μ' ἀναγκάζων λέγειν;
οἵους ἐρῶ τάχ'. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι,
σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα.
ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτεν, ὤ μοι μοι κακῶν,
οὐκ εἰδότ' οὐκ εἰδυῖα· καὶ τεκοῦσά με,
αὑτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ
κείνην τε ταῦτα δυστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
γάμοισιν, οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι

Quam semper obicis insolente opprobrio.
Vnum mihi responde quod te interrogo.
Si quis te amantem iuris, vt credi cupis,
Impeteret ictu, quæreres priùs an pater
Js esset, an te sine mora defenderes?
Vlciscereris credo, iure, iniuria,
Hunc quisquis esset, vita si cordi est tibi.
Eiusmodi sunt quæ mihi nutu Deûm
Mala acciderunt: quin adhuc si viueret
Nec ipse quicquam diceret contra pater.
Tu vero iniquus, percitus lubidine
Quiduis profandi, quod loqui fas, quod nefas,
Habes in æquo, dum mihi dicas male.
❧ *Facesse: teque dum capis captum puta:*
Fortuna prendit sæpe prensantem: neque
Durare nouit, fraude quod partum est mala.
❧ *Nîl quod refellam tu mihi hoc dices loco:*
Nos quid supersit agere, videamus domi.
❧ *Magnus Iuppiter in diem*
Nunc hoc, nunc aliud gerit.
❧ *Dulce quisque quod genuit putat.*
❧ *Nam fas & pium*
Reperire certe vos apud solos datur,
Et æquitas, odiumque falsiloquentiæ.
❧ *Expertos enim*
Solos vocari miseriæ in partem decet.
❧ *Rerum nihil negligere mortales decet.*
❧ *Quid nonne licet audire, tum quicquid lubet*
Statuere, an aures adeo præbere est graue?
❧ *Audire voces quid nocet? quicquid bene*
Animo repertum est, vocis indicio patet.
❧ *Justa poscentem diu*

φόνοις πατρῴοις ἐξονειδίζων πικρῶς.
ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον ὧν σ' ἀνιστορῶ·
εἴ τίς σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
κτείνοι παραστὰς, πότερα πυνθάνοι' ἂν εἰ
πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;
δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον
τίνοι' ἂν, οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις.
τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακὰ,
θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς
ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
σὺ δ', εἶ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν
λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος.
τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.

Ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει,
καί σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη. τὰ γὰρ δόλῳ
τὰ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σώζεται.

Οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὧν ἔρδεις ἐμοί.
οἴκοι δὲ χἠμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν.

Τελεῖ, τελεῖ Ζεύς τι καὶ τ' ἡμῶν.

Τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

Ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς
μόνοις παρ' ὑμῖν ηὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ,
καὶ τοὐπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.

Τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.

Γέρας δ' ἀπίζειν οὐδὲν ἀνθρώπων χρεών.

Τί δ', οὐκ ἀκούειν ἔστι, καὶ μὴ δρᾶν ἃ μὴ
χρῄζεις; τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;

Λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι καλῶς
εὑρημέν' ἔργα, τῷ λόγῳ μηνύεται.

Λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν

Pati precari turpe, nec turpe est minus
Benefacta nosse accipere, non & reddere.
❧ *Qui plus quam satis est sibi*
Optat, nec patitur modum,
Quam non sit sapiens docet.
Semper mæstitiæ nouæ
Aspergunt aliquid dies:
At quicquid iuuat effugit:
Nec mentem satias tenet,
Postquam quicquid habet parum est:
Donec pallida mors chori
Expers & venerum & lyræ,
Votis disparibus parem
Vnum repperit exitum.
Non nasci fuit optimum.
Felix sorte sed altera,
Qui natus subito redit
Vnde in lumina venerat.
Nam curas simul ac leues
Et cordis vaga gaudia
Adduxit iuuenilitas,
Quis vitæ peragit viam
Duris absque laboribus?
Adsunt seditio impotens,
Cædes sanguineæ, nocens
Liuor, turbida prælia.
Postremo mala ne malis
Desint, aduenit horridum
Deformi senium pede.
Hac tanta miser haud ego
Solus sollicitor lue:
Qualis littoribus labos,

δίκρα

δίκαια πρὸς χρήζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.
Χορ. Ὅστις τοῦ πλέονος μέρους
χρήζει τοῦ μετρίου παρεὶς
ζώειν, σκαιοσύναν ἀεὶ φυλάσσων,
ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.
ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ
ἁμέραι κατέθεντο δὴ
λύπας ἐγγυτέρω· τὰ τέρπον-
τα δ' οὐκ ἂν ἴδοις, ὁπό-
τ' ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ
τοῦ θέλοντος. ὁ δ' ἔπι κόρος
ἰσοτέλεστος ἄϊδος,
ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος,
ἄλυρος, ἄχορος ἀναπέφηνε
θάνατος ἐς τελευτάν.
μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νι-
κᾷ λόγον· τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ,
βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει,
πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.
ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
κούφας ἀφροσύνας φέρον,
τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω;
τίς οὐ καμάτων ἔνι;
φόνοι, στάσεις, ἔρεις, μάχαι,
καὶ φθόνος· τό, τε κατάμεμπτον
ἐπιλέλογχε πύματον
ἀκρατὲς, ἀπροσόμιλον
γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.
ἐν ᾧ τλάμων ὅδ' οὐκ ἐγὼ μόνος
πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ

Hibernis quoties mare
Vastum fluctibus intonat.
En hunc, vt fera cladium
Circumfundit hyems senem:
Hinc qua Sol reserat diem
Infesto venit impetu
Turbo: mox alius volat
Sera vesperis à domo:
Est qui de medio die,
Est qui de gelidis adest
Arctoæ tenebris plagæ.
❧ *Summi Tonantis adsidet solio Æquitas,*
Humana visens opera, quæ te nunc, pater,
Aspiciat. esse iam malis nostris potest
Aliquod remedium, non potest accessio.
❧ *Dic ipse tu, miserande, quorsum adueneris:*
Nam verba multa quæ placent, quæ displicent,
Quæ miseritudine intus animum commouent,
Tandem recludunt contumax silentium.
❧ *Nec nuntiabo læva: nam munus ducis,*
Quæ profutura aperire, non quæ noxia.
❧ *Sero vident Dî, sed vident, vbi quispiam*
Pietate omissa dedidit se insaniæ.
Quod ô tibi ne eueniat, Ægide, precor.
❧ *Quod fata ferunt, id ferre decet,*
Et non nimijs luctibus vri.

κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται.
ὡς καὶ τόνδε κατάκρας
δειναὶ κυματοαγεῖς
ἆται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι.
αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου
δυσμᾶν, αἱ δ' ἀνατέλ-
λοντος, αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν
ἀκτῖν', αἱ δ' ἐννυχίαν ἀπὸ ῥιπῶν.

Ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοί πάτερ
παρασταθήτω. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
ἄκη μὲν ἔστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.
Λέγ' ὦ ταλαίπωρ' αὐτὸς ὧν χρείᾳ πάρει.
τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ', ἢ τέρψαντά τι,
ἢ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,
παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.
Οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρηστοῦ, τὰ κρείσσω μηδὲ τολμῶσιν λέγειν.
Θεοὶ γὰρ εὖ μέν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ', ὅταν
τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ.
ὃ μὴ σύ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ, καλῶς
χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν οὕτω
φλέγεσθαι.

TRACHINIIS.

St. Fl. 245. 493.

SApienter omnes admonet dictum vetus,
Mortalis æuum ne beatum prædicent,
Miserumve dicant, ante supremum diem.
O nate, sæpe pulchra ab ore ignobili
Oratio procedit. hæc nam femina,
Ancilla cum sit, verba pro ingenua facit.
Facta nam recte solent
Mox ferre lucrum, fama cum percrebuit.
Ne spem proijcias bonam:
Namque immune doloribus
Æuum degere nemini
Concessit Superûm pater.
Mixtim gaudia cum malis
Nos circum vaga cursitant,
Quali circuïens polum
Arctos voluitur orbita:
Nec nox cærula perpetim,
Nec morbi, nec opes manent.
Quicquid fit, subito perit.
Luctus lætitiam fugat:
Cedit lætitiæ dolor.
Per aperta campi spatia subsultans, sibi
Pascit iuuentus: non Iouem pluuium timet:
Non æstus illam torret, aut ventus quatit:
Sed fruitur æuo læta sine mœroribus,
Nox vna donec mulierem pro virgine

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙΣ.

Λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς,
ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι βροτῶν πρὶν ἂν
θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός.

Ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα
μῦθοι καλῶς πίπτουσιν· ἥδε γὰρ γυνή,
δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

Καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

Φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν
ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν
χρῆναί σ'. ἀνάλγητα γὰρ οὐ-
δ' ὁ πάντων κραίνων βασιλεὺς
ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας.
ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
πᾶσι κυκλοῦσ', οἷον ἄρκτου
στροφάδες κέλευθοι.
μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ
βροτοῖσιν, οὔτε κῆρες,
οὔτε πλοῦτος, ἀλλ' ἄφαρ
βέβηκε· τῷ δ' ἐπέρχεται,
χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι.

Τὸ γὰρ νεάζον, ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
χώροισιν αὑτοῦ· καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ

Iussit vocari: nubitur curis simul.
Nunc pro viro, pro sobole nunc vrgent metus.
Tunc aliqua vestrum sortis exemplo suæ,
Mala queîs fatigor quanta sint, intelliget.
Nam viro
Qui recta faxit, verba debentur bona.
Factum decet
Odio vacare quod habet auctorem Iouem.
Si acta Marte aperto res foret
Ignosset ipse iure vincenti Deus.
Nam vim proteruam cœlites ipsi improbant.
Intelligentum est, rebus in florentibus
Metuere nequid rursus aduersi accidat.
Ne sic Feretri Iuppiter tibi sit meam
Vastare sobolem. si illa ventura est tamen,
Meo sit vtinam serior leto dies.
Quod si proloquor
Ingrata, doleo: vera sed dixi tamen.
Audisse dixi. non idem verò est loqui
Quod æstimes, certaque testari fide.
Qui nugas agit
Apud ægra corda, non memor modestiæ est.
Non feminæ ista verba dixisti malæ,
Aut insciæ mos quis sit humani ingenî:
Gaudere nunc his, alia nunc rursum sequi.
Ab illo falsa si doctus loqui,
In disciplinam non probandam es traditus:
Sin tu magister es tibi, quamvis bonus
Cupiens videri deprehendêris malus.
Vt ergo res est loquere. mendacis notam
Auferre, magnum est libero capiti probrum.
Nam me magis cruciaret ignorantia.

κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
ἤτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη.
τοῦτ' ἄν τις εἰσίδοιτο τὴν αὑτοῦ σκοπῶν
πρᾶξιν κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.

ἄλλ. Αἰδεῖα γὰρ καλῶς
πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

ἄλλ. Τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον
γυναῖκα προσεῖναι Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.

ἄλλ. Εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,
Ζεύς τ' ἂν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.

ἄλλ. Ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις,
ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτέ.

ἄλλ. Ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι·
μηδ' εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.

ἄλλ. Εἰ δ' μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.

ἄλλ. Κλύειν γ' ἔφασκον. ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίνεται
δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον.

ἄλλ. Τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.

ἄλλ. Οὐ γὰρ γυναιξὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.

ἄλλ. Ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
ψεύδῃ, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·
Εἰ δ' αὐτὸς αὑτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν
θέλῃς λέγεσθαι χρηστός, ὀφθήσῃ κακός.
ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές· ὡς ἐλευθέρῳ
ψευδεῖ καλεῖσθαι, κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή.

ἄλλ. Τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν.

❧ *Video namque homini tibi*
Humana cordi, quæque ab homine haud dissident.
❧ *Id si vocas peccare, peccaui quidem.*
❧ *Ita constitutum est agere: non ista ad mala*
Quæ nunc habemus, alia super accersere
Bellando Superis.
❧ *Non enim vacuum decet*
Redire tantis cum opibus huc qui veneris.
❧ *Quantum videre est coniugem non virginem*
Meo recepi sub lare, onus vt nauita.
Adducta merx est pectori nostro grauis:
Ergo sub vno pallio amplexus duas
Fouebit idem?
❧ *Ætas, quod ipsa video, vel maturior*
Vel iam senescens ista, quorum oculos iuuat
Libare florem, celere destituit pede.
❧ *Sed, vt ante dixi, feminam cui cor sapit*
Ciere ad iram turpe.
❧ *Facinora praua, nec scio, nec discere*
Mihi animus, & si qua audet, exosa est mihi.
❧ *Si quid in tenebris agas,*
Sit turpe quamvis, nullus insequitur pudor.
❧ *Abi: sit hæc lex prima legato tibi,*
Ne quid cupiscas sapere, plus quam quod sat est.
❧ *Siquidem sinistris viuere in rumoribus,*
Huic quæ videri vult proba, intolerabile.
❧ *Horrere, quæuis dura, fert necessitas:*
Damnanda sed spes nemini est ante exitum.
❧ *Consilia capta cùm semel sunt improba,*
Spes nulla quæ sit sponsor audendi manet.
❧ *Quod peccat error, lenis ac moderabilis*
Castigat ira, te quoque hac vti decet.

❧ Επεί

Ἐπεί σε μανθάνω
θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ, κοὐκ ἀγνώμονα.

Ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.

Ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν.
κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα,
θεοῖσι δυσμαχοῦντες.

Κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
χωρεῖν προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

Κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην
παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὕπο
χλαίνης ὑπαγκάλισμα.

Ὁρῶ γὰρ ἥβην, τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω,
τὴν δὲ φθίνουσαν, ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπειν πόδα.

Ἀλλ' οὐ γὰρ (ὥσπερ εἶπον) ὀργαίνειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν.

Κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ,
μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ.

Ὡς σκότῳ,
κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔποτ' αἰσχύνῃ πεσῇ.

Ἀλλ' ἕρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον
τὸ μὴ 'πιθυμεῖν, πομπὸς ὤν, περισσὰ δρᾶν.

Ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν,
ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

Ταρβῶ μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαίως ἔχειν·
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

Οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
οὐδ' ἐλπὶς ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.

Ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας
ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.

Potestas nulla in præteritum.

DEI. *Heu, nate, quem tu nuntium apportas mihi?*
HYL. *Non esse verus qui nequit. nam quod semel*
Factum est quis est qui reddere infectum queat?

Qui tacet consentit.

Quid ita sine vlla voce te misera amoues?
Dicit quod actor, qui nihil dicit reus.
Quisquis duos
Puresve sibi despondet ac numerat dies,
Insanit ille. crastinum nulli est suum,
Nisi cùm peracta est hæc dies feliciter.
Non vides, quæ sint, quibus
Gaudere velles, & quibus frustra doles.
Peccauit omne hoc, facere dum recte studet.
Obsequere. magnis qui obsequens rebus fuit,
Paruas recusans, gratiam partam abijcit.

PHILOCTETE.

Vastities.

VL. S*Cio ista fari quam sit ingenio tuo*
Res non amica quãque fraudes horreas.
Sed dulce quiddã est consequi victoriam.
Aude. vocemur ambo iusti in posterum.
Nunc te mihi largire, non totum diem
Ad improbi aliquid: inde quod vitæ est super,
Pietate vincas quicquid est mortalium.

Simplex ingenium.

NE. *Ego audiens quæ doleo, Laerta sate,*
Implere factis oderim multo magis.
Nam sic nec ego sum natus, vt fallacias
Secter, nec olim genitor, vt narrant, meus:
At sum paratus vi mera, non fraudibus
Pertrahere raptum. non enim ex vno pede

Δη. Οἴμοι. τίν' ἐξείρηκας ὦ τέκνον λόγον;
Υλλ. Οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γὰρ
φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἀγένητον ποιεῖν;
Τί σῖγ' ἀφέρπεις, οὐ κάτοισθ' ὅθ' οὕνεκα
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;
Ὥστ' εἴ τις δύο
ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται,
μάταιός ἐστιν. οὐ γάρ ἐσθ' ἥ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.
Οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς
χαίρειν προθυμῇ, κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.
Ἅπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε, χρηστὰ μωμένη.
Τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ,
σμικροῖς ἀπιστεῖν, τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤῌ.

Ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.
ἀλλ' ἡδὺ γάρ τι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν.
τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα.
νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
δός μοι σεαυτόν· κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον
κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.
Νε. Ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ.
ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' (ὥς φασιν) οὑκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἴμ' ἕτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν,
καὶ μὴ δόλοισιν· οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς

Nobis resistet ille tam valentibus.
Ego opitulator additus tibi, proditor
Dici erubesco: meque frustrari velim
Honeste agentem, turpiter quam vincere.
V L. *Bono parente nate, quum iuuenis forem*
Erat & mihi impos lingua, manus exercita:
Sed enim, quod vsus me docet, regnum tenet
In rebus hominum suada non violentia.
❧ N. *Non tibi videtur turpe falsiloquentia?*
V. *Non, si salus nascetur ex mendacio.*
N. *Qua fronte quisquam talia auderet loqui?*
V. *Linquendus est, cùm suadet vtilitas, pudor.*
❧ *Nam consilium præ consilio est,*
Ars ante artem, ducibus magnis
Sacrata tenent qui sceptra Iouis.

❧ *O commenta hominum vaga:*
Mortale ô miserum genus!
❧ *Inuitus aliquis interim appellit: dies*
Vt longa hominibus multa fert eiusmodi.
❧ *Aliquando detur exsequi hac iram manu,*
Vt Sparta norit & Mycenarum domus
Fortes, valentes nasci & in Scyro viros.
❧ *Sunt qui cecîdit, quique cecidit, nobiles.*
❧ *Credo dolores ipse quos pateris tibi*
Satis esse: cur te alterius impendas malis?
❧ *Sed minùs Vlyssem, grauiùs accuso duces:*
Namque imperantum ciuitas tota in manu
Exercitusque. at immodesti pectore
Mali esse discunt sub magisterio malo.
❧ *Scio quam sit illi plena vafræ malitiæ*
Astutiæque lingua, quæ dominum suum

Subditorum peccata imperanti imputantur.

ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὀκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ' ἄναξ καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.
ΟΔ. Ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὢν νέος ποτὲ,
γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὁρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην.
ΝΕ. Οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν;
ΟΔ. Οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.
ΝΕ. Πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;
ΟΔ. Ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.

Τέχνα γὰρ
τέχνας ἑτέρας προὔχει,
καὶ γνώμας, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.

Ὦ παλάμαι θνητῶν,
ὦ δύστανα γένη βροτῶν.

Τάχ' οὖν τις ἄκων ἔρξε. πολλὰ γὰρ τάδε
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.

Θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε,
ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη θ' ὅτι
χἠ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.

Ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανών.

Οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ' ὦ τάλας
ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν.

Κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τοὺς ἐν τέλει.
πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων,
στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν,
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.

Ἐξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
γλώσσῃ θιγόντα, καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς

Ex iure & æquo facere nîl vnquam sinit.

Catus quidem pugil ille, sed quamvis cata,
Pœantide, consilia corrumpi solent.

Neminem Mauors pigrum,
Sed pignerare quemque amat fortissimum.

Infelices maledici in Deum.

Credo: perire vix enim videas malos,
Quasi in fide sint atque tutela Deûm.
Nam qui sit, oro procul vt Acheronte arceant
Vafros malosque; si quis est vsquam probus
Et iustus, hunc ad Stygia demittant vada.
Hæc quo loco æstimanda? laudemne hæc ego?
Solitus Deos laudare, comperio malos.

Priuatæ vitæ bona.

Vbi malus meliore plus valet ac potest,
Ubi recta pereunt, imperatque audacia,
Nunquam mihi placebit hoc hominum genus.
Saxosa Scyros posterum in tempus mihi
Sufficiet, & gaudebo priuato lare.

Spiritus nam turpia
Generosus odit, quærit ex recto decus.

Res semper hominum sunt in incerto sitæ:
Habenda nunc sunt læta, nunc improspera.
Malis vacanti cogitanda est sors mala.
Cui cuncta florent hoc sibi attendat magis,
Ne causa mores aliqua corrumpat latens.

Satis secundum nauigat, mala qui effugit.

Quicunque amicus reddere officijs vicem
Nouit, quibusvis opibus est præstantior.

Qui neminem cum læserit,
Nîl cuipiam subtraxerit,
Inter pares par vixerit
Æquoque iure, talibus
Vexatur indigne modis.

μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.

Σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χαἰ σοφαὶ
γνῶμαι Φιλοκτῆτ᾽ ἐμποδίζονται θαμά.

Πόλεμος οὐδέν᾽ ἄνδρ᾽ ἑκὼν
αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

Ἔμελλ᾽. ἐπεὶ οὐδέπω κακόν γ᾽ ἀπώλετο,
ἀλλ᾽ εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες.
καί πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ,
χαίρουσ᾽ ἀναστρέφοντες ἐξ ᾅδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστ᾽ ἀποστέλλουσ᾽ ἀεί.
ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ᾽ αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῖ᾽ ἐπαινῶν, τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς;

Ὅπου γ᾽ ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει,
κἀποφθίνει τὰ χρηστά, χὠ δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ.
ἀλλ᾽ ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι
ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ.

Τοῖσι γυναίοισί τοι
τό, τ᾽ αἰσχρὸν ἐχθρόν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.

Ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
χρὴ δ᾽ ἐκτὸς ὄντα πημάτων, τὰ δείν᾽ ὁρᾶν·
χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.

Ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ᾽ ὅταν φεύγῃς κακά.

Ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
παντὸς γένοιτ᾽ ἂν κτήματος κρείσσων φίλος.

Ὃς οὔτ᾽ ἔρξας τίν᾽, οὔτε νοσφίσας,
ἀλλ᾽ ἴσος ἐν ἴσοις ἀνήρ,
ὤλλυθ᾽ ὧδ᾽ ἀναξίως.

❧ *O mors quid, ô mors, quot polo lucent dies*
Toties mihi vocata, te nondum exhibes?

Dolor grauis, breuis.

❧ *Nam subito mihi*
Accedit illa, nec minus subito fugit.

Iurare ex malo.

❧ *Non audeam te adigere iurata fide.*

❧ *Falsa loqui, fructu nullo, turpissima res est.*

❧ *Ex nobili ortu nobile ingenium tibi*
Animusque, iuuenis.

❧ *Sunt cuncta dura ac grauia, naturam suam*
Cùm quis migrauit, ausus id quod non decet.

❧ *Haud facere possim. namque me imperitantibus*
Parere, iuris ratio & vtilitas iubent.

❧ *Non ipse malus es, sed malis doctoribus*
Vsus venis ad praua.

❧ VL. *Huic, ne quid erres, Iuppiter terræ imperat:*
Ioui ista visa: do ministrum me Ioui.
PH. *O scelera! quid non tu loqui reperis? Deos*
Obtendis? illos ergo mendaces facis.

❧ *Nisi imperata facere qui didicit nihil.*

❧ *Rectum recte dixisse viri est:*
Nec dicentem lingua effræni
Odiosa nimis verba profari.

❧ *Quodcunque iustum est, callido potius puta.*

❧ *Admisso graui*
Implicitus, operam nunc dabo hoc vt corrigam.

❧ *Suffultus æquo nîl tuas paueo minas.*

❧ *Satis hic sapisti. posterum si sic sapis,*
Manere fortè poteris immunis mali.

❧ *Ad pœnitendum nonne regressus datur?*

❧ *Imbelles vbi*
Cernenda Martis prælia, in dictis truces.

Voluntarium & inuoluntarium.

❧ *Miserias mortalibus*

❧ Ω δαί-

Ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος
οὕτω κατ' ἦμαρ, οὐ δύνῃ μολεῖν ποτέ;

Ὡς ἤδε μοι
ὀξεῖα φοιτᾷ, καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.

Οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι τέκνον.

Κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος.

Ἀλλ' εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις, κἀξ εὐγενῶν
ὦ τέκνον ἡ σή.

Ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὑτοῦ φύσιν
ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.

Ἀλλ' οὐχ οἷόν τε. τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν,
τό, τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.

Οὐκ εἶ κακὸς σύ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
ἔοικας ἥκειν αἰσχρά.

Οδ. Ζεὺς ἔσθ' (ἵν' εἰδῇς,) Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν·
Ζεύς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ.

Φιλ. Ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν;
θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθεις.

Ὃς οὐδὲν ἤδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν.

Ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ, δίκαιον εἰπεῖν.
εἰπόντος δέ, μὴ φθονερὰν
ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν.

Ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.

Τὴν ἁμαρτίαν
αἰσχρὰν ἁμαρτών, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.

Ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.

Ἐσωφρόνησας· κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς,
ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.

Οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;

Κακοὺς
ὄντας πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.

Ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν

Ferre est necesse quas Deûm immisit manus:
At qui dolores sponte quæsitos ferunt,
Quod facere te nunc tueor, his veniam dare,
Horum malis ingemere miserando, nefas.
Nam quibus mens est mali
Fœcunda, semper pullulant illis mala.
Nec opem improbis
Ferens eisdem temet efficies parem.
Amice, noli sic ferocire in malis.
Vrbe sed capta hostium,

Religio prima virtutum.

Estote memores rite venerari Deos:
Namque alia cuncta cœlitum ducit pater
Minora; pietas durat ad summum diem;
Viuente, moriente homine non intercidit.

In his quæ perierunt.

AIACE LOCRO. St. Ecl. 127. illud [illegible] quidam libri huic tragœdiæ asscribunt.

Dat sapere regi turba sapientum comes.

ÆTHIOPIBVS.

Cupiens tibi suadere, non te cogere
Hæc dico: tu, quod facere sapientes solent,
Honesta lauda, sequere quod lucrum ferat.

τύχαις δοθείσας ἐς ἀναγκαῖον φέρειν·
ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις,
ὥσπερ σὺ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
δίκαιόν ἐστιν, οὔτ' ἐποικτείρειν τινά.
ἄλλο Οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά.
ἄλλο Κοὐ κακοὺς ἐπωφελῶν,
δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.
ἄλλο Ὦ τλῆμον, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
ἄλλο Τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν
πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.
ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ
Ζεύς. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.
κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

Εν ταῖς ἀπολλυμέναις.

ΑΙΑΝΤΙ ΛΟΚΡΩι.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.

ΑΙΘΙΟΠΙ.

Τοιαῦτα τοὶ σοὶ πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ
λέγω· σὺ δ' αὐτὸς ὥσπερ οἱ σοφοὶ, τὰ μὲν
δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.

CAPTIVIS.

LApide ſub omni latitat inſidians Nepa.

ACRISIO. ST. FL. 51. 237. 325. 339. 457. 489.

ALEADIS. ST. FL. 53. vbi, vt & alibi, male Aleaſi. 139. 143. 161. 163. 207. 331. 333.

QVodcunque rectum eſt, ſemper id conſtat ſibi.

ALITE. ST. FL. 15. 141. 361. 363. 439. 444.

ACHIVORVM CONVIVIO. ST. FL. 119.

In helluon. ei.

OS te perunctum ferre nequaquam decet,
Præſertim ephebum, genere tanto, filium
Ventris vocari turpe, cùm liceat patris.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΣΙ.

ΕΝ παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

ΑΚΡΙΣΙΩι.

ΑΛΕΑΔΑΙΣ.

ΑΠαν δὲ χρηστὸν τὴν ἴσην ἔχει φύσιν.

ΑΛΕΙΤΗι.

ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΝΔΕΙΠΝΩι.

ΟΥτοι γένειον ὧδε χρὴ διηλιφὲς
φορεῦντα κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν
γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα τοῦ πατρὸς παρόν.

ACHILLIS AMATORIBVS. St. Fl. 263.

Nam quod malorum non mihi genus imminet,
Aqua, ignis & leo & draco?

HELENÆ REPETITIONE.

Solatur aliquid ipsa me vocis nota;
Videor Laconem quippe odorari sonum.

HELENÆ NVPTIIS.

Caprificus ipse mollis & nulli vsui
Alios tuo sermone caprificos facis.
Potare tauri sanguinem melius mihi,
Maledicta quam tot tantaque istorum pati.

EPIGONIS. St. Fl. 153. 311.

ERECHTHEO. St. Fl. 227.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙΣ.

Τις γὰρ μόνον με μόχθος οὐκ ἐπιστατεῖ,
λέων δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

ΕΛΕΝΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙ.

Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με
παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου.

ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΩι.

Επων δ' ἔρημος ὢν ἀχρήϊος
Εἰς βρῶσιν, ἄλλοις ἐξερεινάζεις λόγῳ.
Ἐμοὶ δὲ λῷστον αἷμα ταύρου γ' ἐκπιεῖν,
καὶ μηδὲ πλείω τῶν δ' ἔχειν δυσφημίας.

ΕΠΙΓΟΝΟΙΣ.

ΕΡΕΧΘΕΙ.

ERIPHYLE. St. Fl. 3. 47. 163. 417. 485.

ADi ſoporem, qui mali huius remedium eſt.

ERIGONE.

QVod iam mihi
Videor videre, ſcire compertum volo.

THYESTE. St. Ecl. 129. St. Fl. 125. 451.

illud πάντων ὁ θανὼν ſecundum quoſdam. 451.
illud πάντων ἄριστον, ſecundum quoſdam.
471. 477.

IOBATE. St. Fl. 489.

HIPPODAMIA. St. Fl. 121.

Optica.

QVas illecebras ille, vim venaticam
Amoris acre fulgur oculorum gerit?
Etiam ille quoties ſaltat, æquali modo

EPI-

ΕΡΙΦΥΛΗι.

ΑΓῆθ' ἐκείνης ὕπνον ἐκ τῶν νόσου.

ΗΡΙΓΟΝΗι.

ΔΟξῃ ἐπάξω ταῦτ', ἰδεῖν δὲ σαφῶς θέλω.

ΘΥΕΣΤΗι.

ΙΟΒΑΤΗι.

ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑι.

ΤΟίαν δ' ἐν ὄψει ἴυγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει·
ᾗ θ' ἅλλεται μὲν αὐτός· ἐξοπτᾷ δέ με

Me contuetur, sicut artificem faber
Cùm iacit amussim lineam rectam facit.

HIPPONOO. St. Ecl. 143.

IPHIGENIA. St. Fl. 135.

SImilem esse polypo crede, qui prout est lapis
Ad quem applicatur, vertere ingenium solet.

IONE. St. Fl. 207. 425.

CEDALIONE.

TVis notabor non magis sermonibus
Amussis alba lapide ab albo quam solet.

COLCHIDIBVS. St. Fl. 115.

CREVSA. St. Fl. 47. 79. 151. 373. 427.

ἰσόμετρον ὀφθαλμοῖσιν, ὥσπερ τέκτονος
πείρᾳ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών.

ΙΠΠΟΝΟΩι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑι.

Νοῦ πρὸς αἰδεῖ σῶμα πουλύπου ὅμως
πέτρᾳ τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.

ΙΩΝΙ.

ΚΗΔΑΛΙΩΝΙ.

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

ΚΟΛΧΙΣΙ.

ΚΡΕΟΥΣΗι.

LAOCOONTE. St. Fl. 129.

IAmque ecce portis natus Æneas dea
Adest, & humeris fert patrem, qui fulmina
Olente dorso byssinam vestem inficit:
Omnésque famulos & clientelas adit:
Assequitur ingens vulgus & plusquam velis,
Quicunque Phrygiam diligunt coloniam.

Fuga ex vrbe capta.

LARISSÆIS. St. Fl. 515.

NEmpe & tyrannum nemo non fugere expetit.

VATIBVS. St. Fl. 127.

MELANIPPE.

SAcrata iuro templa cœli, arcem Iouis.

MINOE.

FOrtuna non est socia nil conantibus.

ΛΑΟΚΟΩΝΤΙ.

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ
πάρεστ' ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων κεραυνίου
νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος.
κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν.
συνοπάζεται δ' πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖ
σοὶ, τοῖς δ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας Φρυγῶν.

ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΙΣ.

Ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν.

ΜΑΝΤΕΣΙ.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗι.

Ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ' οἴκησιν Διός.

ΜΙΝΩΙ.

Οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη.

MYCENIS.

IVro per illam, quæ alitur ille, ignauiam,
Mera femina ipse, sed mares hostes habens.

MYSIS. St. Fl. 121. 405.

NAVPLIO IGNIFERO. St. Fl. 427.

VLYSSE INSANIENTE.

SCis cuncta: dixi quicquid iniunctum est: breuis
Est sermo, summam more qui Argolico exprimit.

OENOMAO.

VEnit quoque implet anima volucres feminas,
Nisi ipsa partus imminent cùm tempora.

ΜΥΚΗΝΑΙΣ.

ΜΑ την ἐκεῖνος θηλείας ἢ βόσκεται,
θήλεις μὲν αὐτὸς, ἄρρενας δ' ἐχθροὺς ἔχων.

ΜΥΣΟΙΣ.

ΝΑΥΠΛΙΩι ΠΥΡΚΑΕΙ.

ΟΔΥΣΣΕΙ ΜΑΙΝΟΜΕΝΩι.

ΠΑντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τἀπεσταλμένα·
μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

ΟΙΝΟΜΑΩι.

ΠΛήθουσι γάρ τοι καὶ ἀνέμων διέξοδοι
θήλειαν ὄρνιν πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

PALAMEDE.

Tactica & mathesis.

HIc Græca docuit castra vallo includere:
Numerosque mensurasque certosque ordines
Idem ille reperit, & suas rebus notas:
Iussitque primum surgere ex vno in decem:
Construxit inde quinquies denûm agmina:
Millena deinde: signa quin & bellica
Disposuit ignes, antè notos nemini.
Deprendit astris quis modus, quæ sint viæ,
Custodiæ soporis, auroræ indices,
Regimenque ratibus in salo natantibus
Plaustri rotatum, & frigus occidui canis.

Lusus.

Nonne hic Deûm virtute nos omnes fame
Exemit? vsum nonne sapientem otij,
Laboris interualla dedit, ignauiæ
Dulcem medelam, tesseram & latrunculos?

PELEO.

Senes pueri.

EGo sola seruans Peleï Æacidæ larem
Senem guberno semper & manibus rego:
Namque ætas hominis vltima in puerum redit.

ΠΑΛΑ-

ΠΑΛΑΜΗΔΕΙ.

Οὗτος δ' ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ,
σταθμῶν τ' ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα,
τάξεις τε ταύτας γραμμάτων τε σήματα·
κἀκεῖν' ἔτευξε πρῶτος ἐξ ἑνὸς δέκα·
καὶ τῶνδε κἆυθις εὗρε πεντηκοντάδας,
ὡς χίλι' εὐθύς· ὡς στρατῷ φρυκτωρίαν,
ἔδειξε κἀξέφηνεν οὐ δεδειγμένα·
ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς,
ὕπνου φυλάξεις ἐς θ' ἕω σημαντείας,
ναῶν τε ποιμαντῆρας ἐνθαλασσίων,
ἄρκτου στροφάς τε καὶ κυνὸς ψυχρὰν δύσιν.
☞ Οὐ λιμὸν οὗτος τόνδ' ἀπῶσε σὺν θεῷ
Εἰπεῖν, χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας
ἐφεῦρε, φλοίσβου μετὰ κόπον καθημένοις
πεσσοὺς, κύβους τε τερπνὸν ἀργίας ἄκος;

ΠΗΛΕΙ.

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
γηροταγωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν·
πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

PASTORIBVS.

SIc dulce manibus prælio proludere.
Ego voce factum vulnus haud vllum scio.

POLYIDO.

Sacra antiquissima.

VEsti inerat ouium vellus: inerat vitium
Latex & vua cui suus perstat vigor,
Et omnigenerum fructuum collectio,
Et pinguis oleæ sudor, & flauens apis
Quod multiforme struxit è ceris opus.

POLYXENA. ST. ECL. 165. ST. FL. 187.

O Rex Titan, ignisque sacer,
Hecates lumen, signantis iter,
Fulgens alijs clariùs astris,
Sacris eadem triuijs præses,
Quernis folijs & crudorum
Spiris redimita draconum.

SCYRIIS. ST. FL. 199. 225. 483. 509.

ΠΟΙΜΕΣΙ.

Ἡδὺ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα·
λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἔργον οἶδά που χανόν.

ΠΟΛΥΕΙΔΩι.

Ἦν μὲν γὰρ οἶος μαλλός, ἦν δὲ κἀμπέλου
σπονδή τε καὶ ῥὰξ εὖ τεθησαυρισμένη·
ἐν ταῖς δὲ παγκάρπεια συμμιγὴς ὀλαῖς,
λίπος τ' ἐλαίας καὶ τὸ ποικιλώτατον
ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

ΠΟΛΥΞΕΝΗι.

Ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν
τῆς Εἰνοδίας Ἑκάτης φέγγος,
τὸ δι' Οὐλύμπου πολλὸν προφέρει,
καὶ γῆς ναίουσ' ἱερὰς τριόδους
στεφανωσαμένη δρυσὶ καὶ πλεκταῖς
ὠμῶν σπείραισι δρακόντων.

ΣΚΥΡΙΟΙΣ.

TEVCRO. St. Fl. 503.

TEREO. St. Fl. 71. 83. primus versus secundum quosdam. 157. 283. 355. 457.

TRIPTOLEMO.

INfundus haud locatur in mensa calix.

TYMPANISTIS. St. Fl. 227.

TYNDAREO. St. Fl. 431.

TYRO PRIORE ET POSTERIORE.

St. Fl. 107. 177. 355. 417. 435. 459. 475.

AT flos capilli perijt ita vt herbæ solent.
Nam rapuit illum sæua pastorum manus
Stabulis in ipsis, atque ceruicis decus

ΤΕΥΚΡΩ.

ΤΗΡΕΙ.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΩι.

Ἀγνωδάκωτος οὐ βαπτίζονται κύλιξ.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙΣ.

ΤΥΝΔΑΡΕΩι.

ΤΥΡΩι τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ.

Κόμης δὲ λαχνὺν πλῆθος ἀπόλωλεν δίκην,
ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο
μάνδραισιν ἱππείαισιν ἀγρίᾳ χερὶ

Populata flauam corporis messem abstulit.
At ipsa prato sparsa simulacrum sui
In amne vidit, & videns exhorruit
Sine honore collum & damna desectæ comæ.
Equæ misericors aliquis ingemeret vicem,
Cernens vt illa præ pudore insaniat,
Frustraque mærens perditam quærat iubam.

CONTVMELIA. St. Fl. 119.

PHÆDRA. St. Ecl. 133. St. Fl. 95. 163. 245. 287. 321. 439. 457.

PHILOCTETE IN TROIA. St. Fl. 493.

PHRYGIBVS. St. Fl. 51.

TRIBVLIBVS.

SEnex & ipse te senem vt puerum regam.

θέρος θεριστοῦ ξανθὸν αὐχένων ἄπο.
σπασθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν
εἴδει σκιᾶς εἴδωλον, ἀγασθεῖσ' ὕπο
κουρᾶς ἀτίμως διατετμημένης φόβης.
τὴν δ' ἵππον οἰκτίρμων τις οἰκτείρειεν ἄν,
ἰδὼν νιν αἰχμώνῃσιν οἷα μαίνεται
πειθοῦσα καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

ΥΒΡΕΙ.

ΦΑΙΔΡΑ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙΑ.

ΦΡΥΞΙ.

ΦΥΛΕΤΙΣΙ.

Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ.

INCERTA. St. Ecl. 119. illud θεοῦ δὲ secundum quosdam. 125. etiam illud ὁ χρύσεον iuxta quosdam. 127. 133. illud κλυτὴ, & illud ἔζης ἀπὸ, iuxta quosdam. 141. 143. 171.

St. Fl. 3. illud οὔ τι, iuxta quosdam. 17. bis. 27. aliquoties. 33. bis. 53. 63. 79. bis. 94. illud ὅσοι δὲ & quod sequitur iuxta quosdam. 97. 115. 119. bis. 123. bis. 129. 157. 161. 195. 169. 175. 179. 205. γνώμῃ, & quod sequitur iuxta quosdam. 237. 275. 311. etiam illud κάλλιον οὐδὲν iuxta quosdam. 385. 395. 409. aliquoties. 457. 463. 483. 485. 487. illud ὅστις δὲ θνητῶν iuxta quosdam. 491. 497. 501. 503.

NAm veniet ille, veniet haud dubiè dies,
Laxabit ignis cùm redundantes opes
Auratus æther: lege tum spreta furens
Terras & illis quicquid est sublimius
Depascet ardor: inde cùm defecerit
Hoc omne, nulla iam ferent vndas vada,
Neque vlla ramos eriget tellus, neque
Exustus aër pascet aligerum genus:
Mox reddet idem cuncta qui exitio dedit.

Mars, ô mulieres, cæcus hirsutæ suis
Velut ore frendens cuncta commiscet mala.

Vigilantia.

Conniueo, conspicio, consurgo quoque,
Nec seruor alijs ipse quam seruo magis.

In opere quouis, si bonum est exordium,
Credibile finem se quoque habiturum bene.

ΑΔΗ-

ἈΔΗΛΩΝ.

Ἔσται γὰρ ἔσται κεῖνος αἰῶνος χρόνος
ὅταν πυρὸς γέμοντα θησαυρὸν σχάσῃ
χρυσωπὸς αἰθήρ· ἡ δὲ βοσκηθεῖσα φλὸξ
ἅπαντα τἀπίγεια καὶ μετάρσια
φλέξει μανεῖσ'· ἐπὰν δ' ἄρ' ἐλλίπῃ τὸ πᾶν,
φροῦδος μὲν ἔσται κυμάτων ἅπας βυθός,
γῆ δενδρέων ἔρημος· οὐδ' ἀὴρ ἔτι
πτερωτὰ φῦλα βαστάσει πυρούμενος·
κἄπειτα σώσει πάνθ' ἃ πρόσθ' ἀπώλεσε.

Τυφλὸς γὰρ ὦ γυναῖκες οὐδ' ὁρῶν Ἄρης
συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά.

Μύω τε καὶ δέδορκα κἀξεπίσταμαι
πλεῖον φυλάσσων αὐτὸς ἢ φυλάσσομαι.

Ἔργου δὲ παντὸς ἥτις ἄρχηται καλῶς,
καὶ τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν.

Vbi reciprocus gurges & portæ inferûm.

Lucrum omne dulce, licet emas mendacio.

Proferre frugem falsa negat. oratio.

Honore sæpe & pauper ornari solet.

Multis honestis quod decus aut nitor
Si praua mentis consilia educant
Vitæ creatrices beatæ
Diuitias?

Nihil hoc inops deterior est, bene qui sapit.

Felices nimis
Initia quotquot ista cùm conspexerint
Eunt ad orcum. namque eos solos manet
Ibi vita; reliquos, miserias præter, nihil.

Bona verba nasci rebus è fœdis negant.

Æui senilis ira, ceu tenuis vapor,
Subito excitari, subito & extingui solet.

At mea Deorum vita præcipiti rota
Fortunæ vices. *Versatur vsque & vsque & alternat vices:*
Vt illa Phœbi sidus inconstans soror
Seruare vultum nescit in noctes duas:
Sed ex latente nascitur primum noua,
Maiorque pulchriorque paulatim venit:
At ore postquam fulsit integerrimo
Tabescit iterum, denique in nihilum redit.

Nam nec superis cuncta ex animi
Mente eueniunt, nisi quæ magno
Placuere Ioui: nam principium
Simul est & finis ab illo.

Notus mihi iste mos Dei: sapientibus
Rimanda verbis fata perplexis canit;
Contrà rudes simpliciùs ac breuiùs docet.

Heu quam seueri pectoris visis Deum,

Στενωπὸς ᾅδου καὶ παλίῤῥοια βυθοῦ.

Τὸ κέρδος ἡδὺ κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἔῃ.

Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.

Γένοιτο κἂν ἄπλυτος ἐν ἱμαῖς ἀνήρ.

Ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν
τίς χάρις εἰ κακόβουλος φροντὶς
ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;

Οὐδὲν κακίων πτωχὸς εἰ καλῶς φρονεῖ.

Ὦ τρισόλβιοι
κεῖνοι βροτῶν οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη
μόλωσ' ἐς ᾅδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
ζῆν ἔστι· τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

Οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

Ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπὶς
ἐν χειρὶ θήγει, ἐν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

Ἀλλ' οὑμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
τροχῷ κυκλεῖται, καὶ μεταλλάσσει φύσιν·
ὥσπερ σελήνης ὄψις εὐφρόνας δύο
στῆναι δύναιτ' ἂν οὔποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ·
ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα,
πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη.
χὤταν περ αὑτῆς εὐγενεστάτη φανῇ,
πάλιν διαῤῥεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.

Οὐδὲ θεοῖς
αὐθαίρετα πάντα πέλονται
νόσφι Διός· κεῖνος γὰρ ἔχει
πάντων τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν.

Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι·
σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί,
σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεῖ διδάσκαλον.

Πρὸς δ' οὖν ἥξεις δαίμον' ὡς ἀρηγέτα,

Qui gratiæ largitur aut æquo nihil,
Sed iure summo semper & vbique vtitur?
❧ *Deprendere hominum pleraque est vitio obsita.*
❧ *Vnus profecto est, vnus est tantum Deus,*
Cœli solique machinam qui condidit,
Vadumque ponti cærulum & vim spiritus.
At ducta cæco errore gens mortalium
Commenta cladis in suæ solatium est
Simulachra diuûm facta saxo aut arbore,
Vel pondere auri, dente vel Lucæ bouis.
His victimarum sanguinem, his festos dies
Cùm dedicamus, ea religio creditur.

Sacra ex conuiuijs nata.

❧ *Accessit huc Daps quæ Deûm antiquissima est.*
❧ *Quod occubuerit morte mortalis doles,*
Nec scis an ipsum hoc non sit olim è re tua.
❧ *Quisque colis orbem Solis hunc qui vertitur.*
❧ *Res ad malas consilia festinant gradum.*
❧ *Calculi per lineas*
Qui promouentur quinque, iactusque aleæ.
❧ *Non vltra animo leue subsultat*
Nata pauoris.

Palpitatio.

❧ *Bibere nolentem malum*
Non leuius est quam ferre nolentem sitim.
❧ *Vir fortis & qui immensa depellat mala:*
❧ *Erras miser quod istud ornatum vocas:*
Probrum est, tuæque mentis insolentia.
❧ *Iactaris vt equus pascuo in læto solet:*
Tibique venter, os quoque est plenum.
❧ *Tales amicos scilicet qui non habent*
Sibi gratulantur; quique habent, optant fugam.
❧ A. *Estne animus æger, an dolent aures tibi?*
B. *Tua verba verò suscitant luctus meos.*

ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν
ᾔδει, μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην;

Τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν.

Εἷς ταῖς ἀληθείαισιν εἷς ἐστὶν θεός,
ὃς οὐρανόν τ' ἔτευξε καὶ γαῖαν μακράν,
πόντου τε χαροπὸν οἶδμα κἀνέμων βίας.
θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίαν πλανώμενοι
ἱδρυσάμεσθα πημάτων παραψυχάς,
θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων ἢ χαλκέων,
ἢ χρυσοτεύκτων ἢ 'λεφαντίνων τύπους,
θυσίας τε τούτοις καὶ καλὰς πανηγύρεις
τεύχοντες, οὕτως εὐσεβεῖν νομίζομεν.

Ἦλθεν δὲ Δαῒς θᾶσσα πρεσβίστη θεῶν.

Σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν εἰ κατέφθιτο γένους,
εἰδὼς τὸ μηδὲν οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει.

Στρέφονται κύκλον ἡλίου πᾶς περισκιῶς.

Ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ.

Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί.

Θυμῷ δ' οὐκέτι φαιδρὰ χορεύει
ταύροις θυγάτηρ.

Ὡς τὸ πίνειν πρὸς βίαν
ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ.

Δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν.

Οὐ κόσμος, οὐκ, ὦ τλῆμον, ἀλλ' ἀκοσμία
φαίνοιτ' ἂν εἶναι σῶν τε μαργότης φρενῶν.

Σὺ δὲ σφαδάζεις πῶλος ὣς εὐφορβίᾳ·
γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης.

Φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι
χαίρουσιν, οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν.

A. Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ;
B. Τί δαί; ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπη;

C. *Animo est grauis qui fecit: ego tantum auribus.*

⁂ *Amaram amaro remedio bilem lauant.*

⁂ *Non culpo te: male faris, at bene rem geris.*

⁂ *Dum quippe in vsu est splendet, æs vt nobile:*
In otio si iaceat, hebetatur vigor.

⁂ *Lanugo velut afflata veteris cardui.*

⁂ *Deus imperator, nemo mortalis mihi.*

Pecorum pastura. ⁂ *Famulamur illis qui tamen domini sumus,*
Quamuisque taceant, nos ea audire est opus.

⁂ *Non finis idem consilîs, qui cursui.*

⁂ *Non ille modicis tibijs vltrà canit,*
Sed agreste tumidus inflat & sine fibula.

⁂ *Tune ergo talis imperes huic corpori?*

⁂ *Sapiet piscator ab ictu.*

⁂ *Meus*

Sacra Gentium irrisa. *Se sponte pullus ad molam salsam tulit.*

⁂ *Non Dî quidem moriuntur, at quæ sunt Deûm.*

⁂ *Suâsti, esque id eblanditus.*

⁂ *Quamuis dissidens sententia*
Facile iugatur media si placeat via.

Sensus senum. ⁂ *In colloquendo tardus appulsus soni.*
Vix ipsa penetrat aurium foramina:
Tuetur aliquid eminus, propiùs nihil.

Vmbra. ⁂ *Athos obumbrat Lemnij dorsum maris.*

⁂ *Quicquid fit vsquam, cœpit aliquando id semel.*

⁂ *Hominum nimias ne tu nimium*
Mirator opes: nam populeo
Similis trunco, cui vita perit.

⁂ *Simulatque transtra classis Iliacæ vides,*
Trepidas.

⁂ *Quid expauescas video, non famæ notam;*

A. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.

Πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν.

Οὐ μέμφομαί σε· δρῶν γὰρ εὖ, κακῶς λέγεις.

Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς
χαλκὸς, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος.

Γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος.

Ἄρχων δέ μοι θεός ἐστι, θνητῶν δ' οὐδείς.

Τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόταις δουλεύομεν,
ὧν τῶν δ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν.

Οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος.

Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβείας ἄτερ.

Τοιοῦτος ὢν ἄρξεις σὺ τοῦδε τοῦ κρέως;

Ἁλιεὺς πληγεὶς νόον οἴσει.

Οὑμὸς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην.

Θνήσκει δὲ καὶ τὰ τῶν θεῶν, θεοὶ δ' οὔ.

Ἔπεισας, ἐξέθωπας.

Εὖ γὰρ καὶ δικαστῶν λόγους
κολλᾶτ', ἐὰν τέτακται εἰς ἀμφοῖν μέσον.

Βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ
μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου·
πόρρω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός.

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἀλός.

Ἀπόλυτα δὲ τὰ γλυπτὰ πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ.

Οὐ χρή ποτ' ἀνθρώπων μέγαν
ὄλβον ἀποβλέπειν· τανυφλοίου γὰρ
ἰσάμοιρος ὅστις αἰγείρου
βιοτὴν ἀποβάλλει.

Ἤδη τὰ Τροίας εἰσιδὼν ἐδώλια
δίδοικας.

Ἐγ' ᾠδ' ὁ φθέγγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς;

Sed appropinquat Hector, haud tuta eſt mora.

❧ *O lingua tanto quæ taces iam tempore,*
Quod horruiſti facere quo poteris modo?
Certè neceſſitatis immenſum eſt onus,
Herile quæ te cogit arcanum eloqui.

❧ *Quicunque regis in domum greſſus tulit,*
Jam liber illi eſt, ſeruus etſi aduenerat.

❧ *Qui mentiuntur feminas amictibus.*

❧ *Nam quæ poteſt*
Malo eſſe amico peſtis exitialior?

❧ *Matrem patremque Stygia cùm teneat domus,*
Nil reſtat vnde frater oriatur mihi.

❧ *Leuari calamitas vino ſolet.*

❧ *Occulta qui rimatur, odioſus mihi eſt.*

ἀλλ' ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστὶν, οὐ μέλλειν καλόν.

❧ Φεῦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον,
πῶς δῆτα τλήσῃ πρᾶγμ' ἀπεξηγεῖν τόδε;
ἢ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον,
ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνακτόρων.

❧ Ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
κείνου 'στι δοῦλος κἂν ἐλεύθερος μόλοι.

❧ Γυναικομίμοις ἐμπρεπεῖς ἐσθήμασι.

❧ Τί γὰρ
γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;

❧ Μητρὸς δ' ἐν ᾅδου καὶ πατρὸς τεθνηκότων
οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἀναβλάστοι ποτέ.

❧ Τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον.

❧ Μισῶ γὰρ ὅστις τἀφανῆ περισκοπεῖ.

EVRIPIDIS.

HECVBA.

St. Fl. 359. 308.

Verba pro tempore.

HEC. QVid tum locutus cū mea esses in manu?
VL. Reperta fatu varia, vitandæ neci.

Populares sæpe iniusti: & quare.

❧ Ingrata nimium corda, spes quorum tenet
Popularis aura. Sitis ô nobis procul,
Quibus religio nulla amicos lædere
Dum verba vulgus vestra suspensum trahat.
❧ Decet potentes posse quæ non dedecent:
Decet beatos tempori nîl credere.
Me quanta fuerim cerne, quæ nunc sum nihil.
Opes superbas vna detraxit dies.

Ius naturę commune liberis & seruis.

❧ Nos Marte captos, vosque libertas quibus
Superest, vbi agitur vita, lex eadem tenet.

Personæ vis ad persuadendum.

❧ Ut praua dicas, quæ tua est auctoritas,
Mouebit animos. nam viri prænobilis,
Et tenuis idem sermo diuersum valet.
❧ Hinc ciuitatis publica ægrotat salus,
Uirtute quoties clarus & constans fide
Nîl præmiorum pessimos supra refert.

Mortui fortes viri cur honorandi.

❧ At nonne amicum turpe sit iam mortuum,
Viuente quo sis vsus, haud agnoscere?
Placet hoc? quid ergo? si qua nos iterum vocet

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΕΚΑΒΗ.

Εκά. ΤΙ δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
Οδυ. Πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.

Ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
ζηλοῦτε τιμὰς, μηδὲ γιγνώσκοισθέ μοι,
οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.

Οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεών·
οὐδ' εὐτυχοῦντας, εὖ δοκεῖν πράξειν ἀεί.
κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι·
τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἕν μ' ἀφείλετο.

Νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος,
καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.

Τὸ δ' ἀξίωμα κἂν κακῶς λέγῃ τὸ σὸν,
πείσει. Λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν,
κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταὐτὸν σθένει.

Ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ,
μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.

Οὔκουν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
εἶεν, τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἢν τις αὖ φανῇ

Hostilis acies Martis ad certamina,
Pugnamus, an consulere nos vitæ monet
Honoris expers vmbra tam clari ducis?
Meus est ita animus: in diem si viuere
Res arcta iubeat, nîl meam sortem querar,
Dum gloriosos manibus sperem meis
Moriens honores: hoc enim durat decus.

Barbarorum ingenia ingrata.

Vobis amicus, barbari, vox est mera,
Res ipsa periit: nullus à vobis honor
Clara peremtis morte. viuat Græcia:
At vos sequantur mente condigni exitus.

Quisquis ferendo ferre non didicit mala,
Fert ille, sed sic iactet vt collo iugum.
Melius sit huic perire, quam longum malis
Superesse: vita inuita, difficilis dolor.

O nata, pulchre loqueris: at pulchro simul
Adsunt dolores.

Dicamne te hominum res tueri Iuppiter:
An ista fama temere mortales subit,
Falso putantes esse cælestum genus
Cum quæ videre est cuncta Fors agat ac ferat?

Eheu, senex sum: prius at eueniat mihi
Perire, quam dedecora fortunæ pati.

O dirutores patriæ Argiui meæ,
Morior libenter. corpus attingat meum
Nemo. secandum fortiter collum dabo:
Sed liberam me sinite: moriar libera:
Id per Deos vos oro: serua apud inferos
Dici erubesco, nata regali satu.

Educationis vis.

An non triste, quod quamvis mala,
Si blanda faueat aura, fert segetes humus:
Egregia rursum terra cæli iniuriam

στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία;
πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
τὸν κατθανόνθ' ὁρῶντες οὐ τιμώμενον;
καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
κεἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι.
τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις.
Ἄλλ. Οἱ βάρβαροι δὴ μήτε τοὺς φίλους φίλους
ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
θαυμάζεθ'. ὡς ἂν ἡ μὲν Ελλὰς εὐτυχῇ,
ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν.
Ἄλλ. Ος τις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν,
φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ' αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ.
θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.
Ἄλλ. Καλῶς μὲν εἶπας θύγατερ· ἀλλὰ τῷ καλῷ
λύπη πρόσεστιν.
Ἄλλ. Ω Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾶν;
ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην
ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος,
τύχην δὲ πάντα τὰν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν,
Ἄλλ. Φεῦ, φεῦ. γέρων μὲν εἰμ', ὅμως δέ μοι θανεῖν
εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.
Ἄλλ. Ω τὴν ἐμὴν πέρσαντες Αργεῖοι πόλιν,
ἑκοῦσα θνήσκω, μή τις ἅψηται χροὸς
τοὐμοῦ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
πρὸς θεῶν μεθέντες, κτείνατ'. ἐν νεκροῖσι γὰρ
δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.
Ἄλλ. Οὔκουν δεινὸν, εἰ γῆ μὲν κακὴ
τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὔσταχυν φέρει,
χρηστὴ δ' ἁμαρτοῦσ' ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν,

Sterili fatetur messe: qui vero malus
Est inter homines, vndique apparet malus:
Qui rectus vsque rectus, vt nec cladibus
Subactus vllis indolem mutet bonam.
Faciunt parentes hoc, an educatio?
Namque educari prouide fons optimæ
Est disciplinæ, quam probe qui repperit
Hunc norma recti quid sit obliquum docet.

Rectum obliqui regula.

Nautæ quales.

❧ *Namque in immenso agmine*
Indomita plebs & nauta frenari solens
Minus igne: malus est qui nihil fecit mali.
❧ *Fortuna det negetve, tentandum tamen.*
❧ *Nos nîl valemus, quippe captiui: interim*
Multum valent Dî, lexque vel supra Deos
Colenda, colimus cuius imperio Deos,
Disterminantes ius ab omni iniuria.
Si iam receptum lex apud te non habet,
Neque hospitali sanguine imbuti manus,
Sacrisque raptis diuites pœnas luunt,
Nil restat æqui: periÿt è rebus fides.

Eloquentiæ vis.

❧ *Quid est, quod hominum cura tanta industria*
Laborat artes cæteras addiscere:
Nec potius vna semper & quantolibet
Pretio paratur suada, flexanima, omnium
Regina rerum, quæ dat inserere alteri
Quod ipse sentis, & quod optas consequi?

Amor coniugalis.

❧ *Illecebra blandæ noctis, amplexus, sopor*
Mortale miris federant vinclis genus.
❧ *Seruire iuri, munus est hominis probi,*
Malisque semper facere ne non sit male.

Legum vis.

❧ *Necessitates ecce lex quantas creat?*
Hostes repente iungit, & amicos facit:

κακὸν δίδωσι καρπόν. ἀνθρώποις δ' ἀεὶ
ὁ μὲν πονηρὸς, οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
ὁ δ' ἐσθλὸς, ἐσθλός. οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο
φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεί;
ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς,
δίδαξιν ἐσθλοῦ. τοῦτο δ' ἤν τις εὖ μάθοι,
οἶδεν τόγ' αἰσχρὸν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.

Ἄλλ. Ἐν γὰρ μυρίῳ στρατεύματι
ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία,
κρείσσων πυρός· κακὸς δ' ὁ μή τι δρῶν κακόν.

Ἄλλ. Τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχω, κἂν μὴ τύχω.

Ἄλλ. Ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως,
ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χ' ὡ κείνων κρατῶν
νόμος. νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα,
καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὡρισμένοι.
ὃς εἰς σ' ἀνελθὼν, εἰ διαφθαρήσεται,
καὶ μὴ δίκην δώσουσιν οἵτινες ξένους
κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.

Ἄλλ. Τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα
μοχθοῦμεν ὡς χρὴ πάντα, καὶ ματεύομεν·
πειθὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,
οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν
μισθοὺς διδόντες μανθάνειν, ἵν' ᾖ ποτε
πείθειν ἅ τις βούλοιτο τυγχάνειν θ' ἅμα;

Ἄλλ. Ἐκ τοῦ σκότους γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων,
φίλτρων ὁμοῦ τε, τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις.

Ἄλλ. Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς ἀεί.

Ἄλλ. Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους,

Rursusque amicos dirimit atque hostes facit.
❧ Ille si carus tibi,
Proprium tibi hoc est, non Achiuis publicum.
Ita habe: futurum me quidem promtum tibi,
Fidelem, opiferum sponte: sed tardum, mihi
Si hoc apud Achiuos cedet in calumniam.

Populares homines.

HEC. *Heu nemo verè liber est mortalium:*
Fortuna multos, aut opes seruos trahunt:
Multos forense vulgus, aut tabulæ vetant
Mores sibi ipsis fingere ex sententia.
❧ Priuatim simul
Hoc publiceque fas & æquale omnibus,
Bonis bene vt sit, & malis cedat male.
❧ Heu, nulla nobis quod datur securitas
Ut recte agentes simus immunes mali.
Sursum deorsum cuncta miscentes Dei
Humana turbant, obruti vt caligine
Veneremur ipsos.
❧ Mos quoque obstat, feminæ
Respicere ne ausint lumine aduerso viros.
❧ Quibus iuuare commodis miserum queat
Florens amicus, fare. nîl cupiam magis.
❧ Namque vt sontes ius effugiant
Iramque Deûm, ferale sit hoc,
Ferale malum.
❧ Veniam dare æquum qui calamitates ferat
Quas ferre non sit, ille si vita exeat.
❧ Omnem relegans corde barbariem tuo
Edissere, illam pariter vt teque audiens
Intelligam, hæc quo iure, quo merito feras.

Eloquentiæ malus vsus.

❧ Agamemnon, vtinam ne datum linguæ foret
Plus rebus ipsis posse: sic æquum fuit,

ἐχθροί τε τοὺς πρὶν εὐμενεῖς ποιούμενοι.

Ἄλλ. Εἰ δέ σοι φίλος
ὅδ' ἐστὶ, χωρὶς τοῦτο, κοὐ κοινὸν στρατῷ.
πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις
σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι,
βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.
Ἑκα. Φεῦ, οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.
ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης,
ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἢ νόμων γραφαὶ
εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.

Ἄλλ. Πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,
ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν,
κακόν τι πάσχειν· τὸν δὲ χρηστὸν, εὐτυχεῖν.

Ἄλλ. Φεῦ, οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστὸν, οὔτ' εὐδοξία,
οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα, μὴ πράξειν κακῶς.
φύρουσι δ' αὔθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
σέβωμεν αὐτούς.

Ἄλλ. Αἴτιόν τι καὶ νόμος,
γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.

Ἄλλ. Τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
φίλοις ἐπαρκεῖν. ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ.

Ἄλλ. Τὸ γὰρ ὑπέγγυον
δίκᾳ, καὶ θεοῖς, οὐ ξυμπίτνει·
ὀλέθριον ὀλέθριον κακόν.

Ἄλλ. Σύγγνωσθ', ὅταν τις κρείσσον', ἢ φέρειν, κακὰ
πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζωῆς.

Ἄλλ. Ἴσχ'· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον,
λέγ', ὡς ἀκούσας σοῦ τε, τῆσδέ τ' ἐν μέρει,
κρίνω δικαίως ἀνθ' ὅτου πάσχεις τάδε.

Ἄλλ. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτε
τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.

Si quis probe fecisset, hunc fari probe:
Si fœda quis patrasset, hunc fœde eloqui.
Nunquamque verbis facinora ornari impia.
Sapere putantur principes harum artium:
Verum nec ipsis sapere perpetuo datur,
Fugitque eorum nemo pernitiem malam.
Res dura amicos exhibet tantum bonos
Certosque: læta sponte amicitias parant.
Non loquor dominis male.
Proh, pulchra facta cuipiam quum suppetunt,
Pulchre loquendi quam benigna occasio est?
Aliena durum iudicare inter mala,
Verum mihi necesse: nam probro haud vacat
Fugere laborem, quem semel susceperis

Talio.

Quando tu pridem ausus es
Nec honesta facere, patere nunc nec dulcia.

ORESTE.

ST. FL. 419. quinquies. 119. bis. 177. 173. 275. 287.

NVlla adeo fando terribilis oratio est,
Vel fors, vel ira cœlitum inuectum malum,
Natura quin humana patiundo id ferat.

Loquacitas.

Linguam indomabilem habuit, infandum malum.
Res perplexa, miserorum domus.
Neque inquinari me tuo affatu reor,
Quodcunque in hac re crimen est, Phœbo imputans.
Verum, fatebor, loqueris, at acerbum mihi.
Cerni indecorum virgini in cœtu virûm.

ἀλλ' εἴτε χρῆστ' ἔδρασε, χρῆστ' ἔδει λέγειν·
εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθρούς,
καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ.
σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,
ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοὶ,
κακῶς δ' ἀπώλοντ', οὔτις ἐξήλυξέ πω.

Ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ οἱ ἀγαθοὶ σαφέστατοι
φίλοι· τὰ χρηστὰ δ' αὔθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.

Δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ.

Φεῦ, φεῦ, βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.

Ἀλγεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακὰ,
ὅμως δ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει,
πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε.

Ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
πράσσειν ἐτόλμας, τλῆθι καὶ τὰ μὴ φίλα.

ΟΡΕΣΤΗ.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος,
ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.

Ἀκόλαστον ἔχει γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.

Ἄπορον χρῆμα, δυστυχῶν δόμος.

Προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν,
εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.

Ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δέ μοι λέγεις.

Εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.

Natura cuiusque.

❧ O quanta hominibus pestis es nactis malam,
Natura; quanta commodam nactis salus!
❧ O dulce munus nec recusandum mihi,
Fouere fratris membra germanâ manu.
❧ Noui quid adfers? si boni quid, gratia est:
Sin noxium aliquid, sat calamitatum est mihi.
❧ Beatus esset, solus incolumis, magis:
Nunc coniugem vnà maximum apportat malum.
❧ Tu, quod penes te est, à malis fac differas,
Et ore quæ proloqueris animo cogites.
❧ Ah mater, oro ne mihi incutias truces
Sparsas cruore, corpore anguineo Deas.
Namque imminentes propius en me vulnerant.
❧ Quin te quietum contines lecto miser?
Nam quæ putas videre nihil horum vides.
❧ Deûmne quis ferietur humana manu?
❧ Verbis quidem demulsit, at re non item.
❧ Patrem quoque ipsum credo, si coram queat
Interrogari num darem matrem neci,
Multa atque magna me obsecraturum prece,
Genitricis hac ne cæde polluerem manus,
Siquidem nec ipse lucis vsum reciperet,
Et ego ista paterer quæ miser patior mala.

Amicorum consolatio.

❧ Vbi res videris exspes meas,
Tu me dolentem, mente transuersa incitum
Retine atque consolare. contrà vbi tu gemes
Nos te benigna voce compellabimus.
Namque hæc amicos addecent solatia.

Morbi opinio.

❧ Quamuis deesset morbus, ipsa opinio
Morbi malum ingens atque ineluctabile est.
❧ Non sunt stabiles quas mortales
Miramur opes: sed eas subito

Ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακὸν,
σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.

Ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδύ· κοὐκ ἀναίνομαι
ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.

Λέξεις τι καινόν; κεἰ μὲν εὖ, χάριν φέρεις·
εἰ δ' εἰς βλάβην τιν', ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν.

Εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν·
Εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα.

Σὺ νῦν διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ·
καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.

Ὦ μᾶτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας.
αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.

Μέν' ὦ ταλαίπωρ' ἀτρέμα τοῖς ἐν δεμνίοις·
ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν, ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.

Βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί;

Τοῖς μὲν λόγοις ηὔφραινε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.

Οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ' ὄμματα
ἐξιστόρουν νιν, μητέρ' εἰ κτεῖναί με χρὴ,
πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς,
μήποτε τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος,
εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς,
ἐγὼ δ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά.

Ὅταν δὲ τἀμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς,
σύ μοι τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
ἴσχαινε, παραμυθοῦ θ'. ὅταν δὲ σὺ στένῃς,
ἡμᾶς παρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλα.
ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί.

Κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίνεται.

Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς.
ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς

Deus impellit, veluti celeris
Vela carinæ, mersasque feris
Premit ærumnis, tanquam rapido
Nîl miserantis gurgite ponti.

❧ *Nomen superstes, corpus interijt mihi.*

❧ *Quid ais? aperta proloqui sapientia est.*

❧ OR. *Vnum est quod vsque & vsque me perdit, dolor.*
ME. *Difficile numen: attamen medicabile.*

❧ *Qui grauia fecit, grauia si fert, haud graue est.*
OR. *Super tamen spes aliquà sedandi mali.*
ME. *Mors nempe: at huc confugere desipientium est.*

Deus cunctatur.

❧ M. *Cunctatur. habet hunc insitum morem Deus.*

❧ *Nondum. futura cuncta, pro nihilo mihi.*

❧ *In te receptum miseriæ sperant meæ:*
Tu qui beatus ad laborantes venis,
Felicitatis parte amicos adiuua,
Nec sume solus quæ tibi dantur bona,
Sed has miserias subleua pro viribus,
Meriti paterni liberis reddens vicem:

Amicorum officium.

Nam sunt amici voce, sed rem non habent
Qui non se amicos rebus afflictis probant.

❧ TY. *Barbaria te efferauit absentem diu.*
MEN. *Genere propinquos colere Græcorum puto.*
TYN. *Nec plus valere velle, quam leges sinunt.*
MEN. *Sapiens, necesse quicquid est, seruum vocat.*
TYN. *Tibi hæc habe, tu fruere; nam mihi non libet.*
MEN. *Ira & senectus iuncta ne sapias vetant.*
TYN. *Huic me iubes certare de sapientia?*
Quæ pulchra quæque fœda si cunctis patent,
Isto homine tandem quis fuit dementior,
Qui nec quod æquum est mente peruidit sua,
Nec quod per omnem Græciam leges iubent?

τινάξας δαίμων, κατέκλυσε,
δεινῶν πόνων, ὡς πόντου
λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασι.

※ Τὸ σῶμα φροῦδον, τὸ δ' ὄνομ' οὐ λέλοιπέ μοι.
※ Πῶς φής; σοφόν τοι τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές.
※ Ορέ. Λύπη μάλιστα δ' ἡ διαφθείρουσά με.
Με. Δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.
※ Οὐ δεινὰ, πάνυ δεινὰ τοῖς εἰργασμένοις.
Ορέ. Αλλ' ἐστὶν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς.
Με. Μὴ θάνατον εἴπῃς. τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν.
※ Μέλλει. τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει.
※ Οὔπω. τὸ μέλλον δ' ἴσθι ἀπραξίαν λέγω.
※ Εἴς σ' ἐλπὶς ἥδε μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν.
ἀλλ' ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολὼν,
μετάδος φίλοισι σοῖσι τῆς εὐπραξίας,
καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε.
ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει,
χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς οὓς σε δεῖ.
ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν, οἱ φίλοι,
οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.
※ Τυν. Βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.
Με. Ελληνικόν τι, τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί.
Τυν. Καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.
Με. Πᾶν τοὐξ ἀνάγκης, δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς.
Τυν. Κέκτησο νῦν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' οὐ κτήσομαι.
Με. Οργὴ γὰρ ἅμα σου, καὶ τὸ γῆρας, οὐ σοφόν.
Τυν. Πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς ἥκει τῆς σοφίας πέρι;
εἰ τὰ καλὰ πᾶσι φανερὰ, καὶ τὰ μὴ καλὰ,
τούτου τίς ἀνδρῶν γένοιτ' ἀσυνετώτερος;
ὅστις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,
οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ελλήνων νόμον;

Namque vbi Agamemno spiritum efflarat suum
Transuerberatus à mea nata caput,
Quod turpe facinus absit vt dicto probem,
Tunc ille rite debuit matrem ream
Peragere cædis è lare eiectam suo.
Ita temperatè pertulisset miseriam,
Pœnas petisset iure, seruasset pium:
Nunc subiji illum, quod prius matrem, nefas:
Illam malam vocat ille, non iniuria,
Sed peior illâ est ipse, dum matrem necat.
Menelae, si permittis, hoc te interrogo:
Irata si vxor coniugem occidet suum,
Hanc vltor ipse filius tradet neci,
Et rursus illo genitus hanc cædem noua
Cæde expiabit, fine quo stabunt mala?
Quam bene parentum prouida ætas statuerat,
Vt cogeretur de via decedere
Hominumque visu cæde patrata nocens,
Fugaque lueret triste non leto scelus!
Aliter deesset sanguinis nunquam reus
Qui sanguine inquinasset extremam manum.
☙ Meus in tuenda lege desudat labos,
Ferinus & cruentus vt mos desinat
Qui sæpe sola vastauit, vrbesque eruit.
☙ Mea nata moriens quod fuit ius pertulit,
Neque tamen illâ cadere debuerat manu.
☙ Beatus ille prole qui felix sua est,
Nec nobili aliqua calamitate est obrutus.
☙ Ego matre quamvis sum trucidata impius,
At vindicata morte sum patris, pius.
☙ Genuit pater me, nata me peperit tua.
Vt fœta tellus non suo de semine;

Pœna iudicio petenda.

Pœnæ citra sanguinem.

ἐπεὶ

ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον,
πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὸ κάρα,
αἴσχιστον ἔργον, οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ,
χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
ὁσίαν, διώκοντ' ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
μητέρα, τὸ σῶφρον τ' ἔλαβεν ἂν τῆς συμφορᾶς,
καὶ τοῦ νόμου τ' ἂν εἴχετ', εὐσεβής τ' ἂν ἦν.
νῦν δ' εἰς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε μητέρι.
κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος,
αὐτὸς κακίων ἐγένετο, μητέρα κτανών.
ἐρήσομαι δὲ Μενέλεως τοσόνδε σε.
εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνὴ,
χὠ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον
λύσει, πέρας δὲ ποῖ κακῶν προβήσεται;
καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι,
εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν,
οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυροῖ·
φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή.
αἰεὶ γὰρ εἷς ἔμελλεν ἕξεσθαι φόνῳ,
τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χεροῖν.
ἄλλο Αμυνῶ δ' ὅσονπερ δυνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,
τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφόνον
παύων· ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί.
ἄλλο Θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ', ἔπραξεν ἔνδικα.
ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοῦδ' εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν.
ἄλλο Ζηλωτὸς, ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα,
καὶ μὴ 'πισήμους συμφορὰς ἐκτήσατο.
ἄλλο Εγὼ δ' ἀνόσιός εἰμι, μητέρα κτανὼν,
ὅσιος δέ γ' ἕτερον ὄνομα, τιμωρῶν πατρί.
ἄλλο Πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.

Sine patre nullum prolis est exordium.
Hac æquitate ductus, huic quæ præbuit
Alimenta, vitæ prætuli auctorem meæ.
⁂ *Illius mala*
Dum refero, me dedecoro: sed dicam tamen.
⁂ *Non iure facta hæc impieve haud dixeris,*
Sed facta nobis admodum infeliciter.
⁂ *Semper molesta feminarum accessio*
Sortem virilem miseriæ in partem trahit.

Silentium.

⁂ *Est vbi silentium*
Voci antehabendum, iterumque vox silentio.
⁂ *Sermo prolixus breui*
Præstat, & aperta pectoris sensa explicat.
⁂ *Deditque amicos semper vt amicis decet,*
Tibi ipse sese Martis ad certamina.

Amicos probãt aduersa.

⁂ *Id amicos decet:*
Adferre amicis rebus in mæstis opem.
Nam dum fauet fortuna quid amicis opus,
Cum solus opifer ipse sufficiat Deus?
⁂ *Perferre pariter proximorum miserias*
Huc vsque fas est, quà dedit vires Deus,
Hostesque bello vincere, aut etiam mori.
Vires sed ipsas à Deo cupiam datas.
⁂ *Nec consequi est res maximas sine maximo*
Labore: quin id postulare inscitia est.

Populus mutabilis.

⁂ *Nunc ira populo, nunc adest miseratio,*
Momenta magna tempus obseruantibus.
⁂ *Quæ fune tenso fertur, in pontum cadit*
Carina. perstat salua quæ laxat pedem.
Quodcunque nimium est ac ferox, odit Deus,
Odere populi. nempe seruandus mihi
Tu, non aperto Marte, sed sapientia.

αὐτὸν δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη πότ' ἄν.
ἐλογισάμην σου, τοῦ γένους ἀρχηγέτη
μᾶλλόν μ' ἀμῦναι, τῆς ὑποστάσης τροφάς.
Γν. Ἐμαυτὸν, ἣν λέγω
κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ· λέξω δ' ὅμως.
Γν. Ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ, μὴ λέγ', εἴργασται τάδε,
ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.
Γν. Αἰεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς συμφοραῖς
ἔφυσαν ἀνδρῶν, πρὸς τὸ δυστυχέστερον.
Γν. Ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου
κρείσσων γένοιτ' ἄν· ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος.
Γν. Τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
ἐπίπροσθέν ἐστι, καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
Γν. Ἀπέδοτε δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοι, πρὶν ἀπεῖδ' ἐκποιεῖν.
Γν. Τοὺς φίλους
ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων;
ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς, ὠφελεῖν θέλων.
Γν. Καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τὴν ὁμαιμόνων κακὰ
συνεκκομίζειν, δύναμιν ἣν διδῷ θεὸς,
θνήσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους.
τὸ δ' αὐτὸ δύνασθαι, πρὸς θεῶν χρῄζω τυχεῖν.
Γν. Σμικροῖσι μὲν γὰρ μεγάλα πῶς ἕλοι τις ἂν
πόνοισιν; ἀμαθὲς καὶ τὸ βούλεσθαι τάδε.
Γν. Ἔνεστι δ' οἶκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
καραδοκοῦντι κτῆμα τιμιώτατον.
Γν. Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ,
ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα.
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας.
μισοῦσι δ' ἀστοὶ, δεῖ δέ μ', οὐκ ἄλλως λέγω,
σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.

❧ *Quamlibet sapiens, tamen*
Habet necesse imperia Fortunæ pati.

❧ *Dulcius fidum in malis*
Virum tueri quam serenum nauitis.

❧ *Nos simul sepelito: amicis cuncta sunt communia.*

❧ *Ne malum mirere fieri coniugem vxoris malæ.*

❧ *Prætimet: quod facere amici non boni semper solent.*

Plebs.

❧ OR. *Res ferox audaxq. plebs est nacta prauos præsides.*
PYL. *At bonos si quando nacta est, consilijs paret bonis.*

❧ OR. *Est eundum. namque turpe sit mori indecorem.* PYL. *probo.*

❧ OR. *Non pigebit?* PYL. *Nam pigere magna amicitiæ lues.*

❧ *Namque amicum me tibi*
Quando monstrabo, his miserijs obsitum si non iuuo?

Amicus ante cognatos.

❧ *Ergo amicos comparate sanguine haud iunctos modo:*
Namque morum copulatus federe, externus domo,
Longe amicus ante amicos quos dedit cognatio.

❧ *Facinus prauum patrare manu*
Magna impietas, mentisque malæ
Furiosa lues.

❧ *Tua me aluit domus,*
Inopem fatendum est, sed & amicis vtilem.

Ministri magistratuum.

❧ *Hoc namque gaudet more præconum genus,*
Student beatis, hosque sectantur quibus
Imperia cernunt tradita & validas opes.

Rustici.

❧ *Mox surgit alius auctor in contrarium*
Vultu inuenusto, sed valenti corpore,
In vrbe rarus, rarus in cœtu fori
Agricola, patriæ quod salutare est genus,
Prudentis animi, nec piger sermonibus
Certare, totus integer, probro vacans.

Νῦν δ' ἀναισχύντως ἔχει
δούλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι, τῆς τύχης.

Πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ,
κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾶν.

Συγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς. Κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.

Εἰκότως, κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίνεσθαι κακόν.

Εὐλαβεῖσθ', ἃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.

Ορέ. Δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας.
Πυλ. Αλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί.

Ορέ. Ιτέον· ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν. Πυ. Αἰνῶ τάδε.

Ορέ. Οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; Πυ. Οκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.

Ποῦ γὰρ ἂν δείξω φίλος,
εἴ σε μὴ δεινοῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;

Τοῦτ' ἐκεῖνο, κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον·
ὡς ἀνὴρ, ὅστις τρόποισι συντακῇ, θυραῖος ὤν,
μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.

Τὸ δ' αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη,
κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια.

Καί μ' ἔθρεψε σοὺς δόμους,
πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις.

Τὸ γὰρ γένος τοιόνδε ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ
πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες. ὅδε δ' αὐτοῖς φίλος,
ὃς ἂν δύνηται, πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.

Αλλος δ' ἀνέστη, ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ,
ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,
αὐτουργὸς (οἵπερ καὶ μόνοι σῴζουσι γῆν)
ξυνετὸς δὲ, χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
ἀκέραιος, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον.

❧ *Nam viros si feminis*
Necare fas est, nulla iam mortis fuga est,
Nisi feminarum vultis imperium pati.
❧ *O ad lachrymas atque labores*
Sata gens hominum: cernite fato
Vis quanta mali necopina ruat:
Alias clades tempore longo
Aliæ excipiunt: vaga mortalis
Cursu instabili voluitur ætas.
❧ *Quin potius à te segregans muliebria*
Lamenta, pateris quod datur? dura hæc quidem:
Sed ferre oportet, quicquid effugere haud licet.
❧ *Eheu perijmus: exprimunt gemitum mala.*
Mortalis animam quisque miseratur suam.
❧ *Inane sume gaudium, id si te iuuat,*
Morti propinquum colligare amplexibus.
❧ *Qui morimur omni gaudio orbamur simul.*
PYL. *Adeon procul consilia te fugiunt mea?*
Nec fœta tellus sanguinem nostrum bibat,
Nec nitidus æther, te relicto ac prodito
Si vnquam saluti consulam timidus meæ.
❧ *Quippe quid pulchrum loquar*
Delphos reuisens Phocidos nostræ caput,
Si quondam amicus rebus in florentibus
Amicus esse desino in tantis malis?
❧ *Nil serua gens aduersus ingenuos valet.*
❧ *Horum alterum nos gloria conuestiet,*
Vel mors honestè parta vel honestè salus.
❧ *Fideli amico melius inuenias nihil,*
Non aut opes aut regna. quin populi manus
Numerosa nihil est, huic bono si compares.
❧ *Est hoc cupitum dulce, quod sermonibus*

Εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν
θνήσκοντες. ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεών.

Ἰὼ, ἰὼ, πολυδάκρυτ' ἐφαμέρων ἔθνη
πολύπονα, λεύσσεθ' ὡς παρ' ἐλπίδα
μοῖρα βαίνει.
ἕτερα δ' ἑτέροις ἀμείβεται
πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ,
βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών.

Οὐ σῖγ', ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους,
στέρξεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
φέρειν σ' ἀνάγκη τὰς παρεστώσας τύχας.

Θανούμεθ'. οὐχ' οἷόν τε μὴ στένειν κακά.
πᾶσι γὰρ οἰκεῖον ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.

Τέρπου κενὴν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε,
θανάτου πέλας βεβῶσι περιβαλεῖν χέρας.

Οἱ γὰρ θανόντες, χαρμάτων τητώμεθα.

Πυλ. Ἡ που λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων;
μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον.
μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε,
ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε.

Τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε,
γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπτολιν;
ὃς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν,
νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος;

Οὐδὲν τὸ δοῦλον, πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος.

Ἑνὸς γὰρ οὐ σφαλέντες, ἕξομεν κλέος
καλῶς θανόντες, ἢ καλῶς σεσωσμένοι.

Φεῦ, οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον, ἢ φίλος σαφής·
οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννίς. ἀλόγιστον δέ τι
τὸ πλῆθος, ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου.

Ο βούλομαι γὰρ ἡδὺ, καὶ διὰ στόμα

Gratis volucribus pectus oblecto meum.

Amici vnum. ✠ *Amici namque tres, vnum sumus.*

✠ *Si namque possunt ire sub terram preces,*
Audimur: at tu Iuppiter tuque Æquitas,
Hunc meque & istam facite saluos, sospites.
Vnum periclum nam tribus, ius est idem,
Aut pariter omnes viuere, aut pariter mori.

✠ *Quin vbique vita morte dulcior prudentibus.*

✠ OR. *Seruus Orcum quid timebis? ille te mittet manu.*
PHR. *Dulcis est vsura lucis omnibus: seruis quoque.*

✠ *In miseros, vti*
Nunc Oreste tu, feroces esse felices solent.

✠ *Ite ite, Deam qua nîl vsquam*
Pulchrius exstat, pacem colite.

✠ *Dea, cui tribuit vincere nomen,*
Tutare meam vitam, neque me
Cessa redimire corollis.

PHOENISSIS.

ST. FL. 158.

HOspes, tyrannis de via decedito.

✠ *O fulgida habitans Iuppiter cœli atria*
Miserere: redde liberis pacem, precor:
Te namque, si res temperas hominum, decet
Non sinere vt idem perpetim viuat miser.

Causa belli. ✠ *Iure in hos fines eunt:*
Eo fauentes metuo ne inueniant Deos.

Superbi Deo inuisi. ✠ *Justa ô Nemesis, magnique Iouis*
Tonitru quatiens cærula cœli,

πλησίοισι μύθοις ἀδαπάνως τέρψω φρένας.

Χο. Πλὴν γὰρ ἐν φίλοισι πόσις.

Χο. Εἴπερ γὰρ εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραί,
κλύω. σὺ δ' ὦ Ζεῦ πατρῷε, καὶ δίκης σέβας,
δότ' εὐτυχῆσαι τῷδ', ἐμοί τε, τῇδέ τε,
τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία,
ἢ ζῆν ἅπασιν, ἢ θανεῖν ὀφείλεται.

Χο. Πανταχοῦ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον, ἢ θανεῖν τοῖς σώφροσιν.

Χο. Ορέ. Δοῦλος ὢν φοβῇ τὸ ἄδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

Φρ. Πᾶς ἀνὴρ, κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.

Χο. Δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ
πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νῦν Ορέστα δυστυχεῖς.

Χο. Ἴτε νῦν καθ' ὁδὸν, τὴν καλλίστην
θεὰν Εἰρήνην τιμῶντες.

Χο. Ω μέγα σεμνὴ νίκα, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙΣ.

Ω Ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο.

Χο. Ἀλλ' ὦ φαεινὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας
Ζεῦ, σῶζε τιμάς. δὸς δὲ ξύμβασιν τέκνοις.
χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτῶν
τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.

Χο. Σὺν δίκῃ δ' ἥκουσι γῆν.
ᾧ καὶ δέδοικα, μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί.

Χο. Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς
βαρύβρομοι βρονταί,

Ignisque sacer fulminis atri,
Tantos fastus sedare tuum est.

Amicorum mala communia.

❧ *Nam communia sunt mala*
Cunctis; federe mutuo
Simplex quos sociat fides.
❧ *Haud mouet*
Arma iniusta, sui patris
Natus qui repetit domum.
❧ *Nam cuncta, quamvis fortibus, faciunt metum,*
Hostile quoties per solum carpunt viam.

Affinitates externæ.

❧ *Te coniugij*
Fert interea natę positum
Fama, externo dulcem thalamo
Quærere prolem: simul externos
Colere affines, triste parenti,
Laïus & quod non laudet avus.
❧ CH. *Res magna parere: magnus in nixu dolor.*
Amat inde natos omne femineum genus.
❧ POL. *En venio ad hostes, mater, imprudens magis*
Prudensne, dubito: cogimur sed patriam
Amare cuncti: si quis id de se negat,
Iactat se inani voce, mens aliò rapit.
❧ *Quam dira, mater, res, domi discordia?*
Quam pacis hæc spes odia difficiles habent?
❧ *Ferre nos fatum decet.*
❧ *Quæ namque tibi sunt cara, mihi mater placent.*
❧ IOC. *Hoc te ergo primum scire quod cordi est rogo:*

Exsilium.

Magnumne patria viuere extorrem malum?
POL. *Magnum: nec adeo verba, quam res est grauis.*
IOC. *Quæ causa, quæ res tam graue exsilium facit?*
POL. *Primùm, loquendi nulla libertas adest.*

κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν;
σύ τοι μεγαλαυχίαν ὑπεράφρονα
κοιμίζεις.
❦ Κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη.

❦ Οὐ γὰρ ἄδικον
εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὁρμᾷ
παῖς, ὃς μετέρχεται δόμους.
❦ Ἄπλυτα γὰρ τλάμοσι δεινὰ φαίνεται,
ὅταν δ' ἐχθρᾶς ποὺς ἀμείβηται χθονός.
❦ Σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ γάμοισι δὴ κλύω
ζυγέντα, παιδοποιὸν ἁδονὰν
ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν.
ἄλαστα ματρὶ τάδε,
Λαΐῳ τε σῷ παλαιγενεῖ.
❦ Χο. Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναί.
καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.
❦ Μᾶτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν, ἀφικόμαν
ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας.. Ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας. ὃς δ' ἄλλως λέγει,
λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.
❦ Ὡς δεινὸν ἔχθρα μᾶτερ οἰκείων φίλων,
καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.
❦ Δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
❦ Ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοὶ μῆτερ φίλα.
❦ Ιο. Καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον, ὧν χρῄζω τυχεῖν.
τί, τὸ στέρεσθαι πατρίδος, ἦ κακὸν μέγα;
Πο. Μέγιστον. ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον, ἢ λόγῳ.
Ιο. Τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;
Πο. Ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχει παρρησίαν.

IOC. *Seruile memoras, non loqui quæ sentias.*
POL. *Sed & potentum perferenda inscitia est.*
IOC. *Res dura, condesipere desipientibus.*
POL. *Seruire quæstus præter ingenium docet.*
IOC. *Spes anne pascunt exsulem, fama vt refert?*
POL. *Blando tuentes ore, sed tardæ nimis.*
IOC. *Ergo esse vanas longa detexit dies?*
POL. *Lenocinatur his venus semper noua.*
IOC. *At vnde pastus ante coniugium tibi?*
POL. *Nunc nactus aliquid, nunc egens, vixi in diem.*
IOC. *Patrisne amici nîl dabant, nîl hospites?*
POL. *Sis vsque felix: miser amicos non habet.*
IOC. *Te nonne in altum celsa nobilitas tulit?*
POL. *Miserum est egere: me meum haud aluit genus.*
IOC. *Patria est hominibus ergo res dulcissima.*
POL. *Ego fando quam sit dulcis haud possim assequi.*

☙ *Adsunt Danaidûm principes omnes mihi,*
Et flos Mycenes, triste præsidium, sed hoc
Uti necesse est. patriam oppugno meam,
Fateor, Deosque testor, ex animo dolet,
Caros parentes arma quod terrent mea.

☙ *Memorare dictum liceat antiquum mihi.*
Imperia opesque prima sunt mortalium
Censu, atque in animos maximas vires habent.

Nobilis pauper. ☙ *Res misera, pauper genere præclaro editus.*

☙ *Mane: æquitati inimica festinatio est:*
Consilia tarda prouidum excudunt opus.

☙ *Sapienter aliquid ambo vos monitos volo.*
Quoties amici post trucem iracundiam
Iniuriarum obliuio. *Iterum fruuntur mutuis obtutibus,*
Quorum ergô ventum est, hæc decet sola e(x)equi,
Expectorantes pristinas iniurias.

Ιο. Δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ;
Πο. Τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.
Ιο. Καὶ τοῦτο λυπρόν, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.
Πο. Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον.
Ιο. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος;
Πο. Καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασι, μέλλουσι δέ.
Ιο. Οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' οὔσας κενάς;
Πο. Ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν θεόν.
Ιο. Πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον;
Πο. Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.
Ιο. Φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;
Πο. Εὖ πρᾶσσε. τὰ φίλων δ' οὐδέν, ἤν τις δυστυχῇ.
Ιο. Οὐδ' ηὐγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;
Πο. Κακὸν τὸ μὴ ἔχειν. τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με.
Ιο. Ἡ πατρίς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
Πο. Οὐδ' ὀνομάσαι δύναιμ' ἄν, ὡς ἐστὶ φίλον.

❧ Πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι
πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοὶ
διδόντες. ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
πόλιν. θεοὺς δ' ἐπώμοσ', ὡς ἀκουσίως
τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμην δόρυ.

❧ Πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθέν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ.
τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει.

❧ Πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.

❧ Ἐπίχες. Οὔτι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει.
βραδεῖς δὲ μῦθοι, πλεῖστον αἰνοῦσιν σοφόν.

❧ Παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν.
ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ,
εἰς ἓν συνελθὼν, ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ,
ἐφ' οἷσιν ἥκει, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,
κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδαμῶς μνείαν ἔχειν.

Denuntiatio. *Sin hæc negantur, quicquid est iuris mei*
Experiar: inque hoc aduoco testes Deos,
Cùm ius petam præstemque, me patrio tamen
Eliminari sine ius contra ac fidem.
Hæc sum profatus, mater, haud ambagibus
Implicita, sed quæ regulis æqui & boni
Suffulta doctis pariter & rudibus patent.
ETEO. *Si ius bonumque ducerent omnes idem,*
Dissidia generi nulla mortali forent.
Nunc æquitas nihil ipsa, nîl concordia,
Nisi vox inanis, facta discedant procul.
Ego, mater, (animi nec tegam sensus mei)
Peterem vel imas mersa sub terras loca,
Vel Solis ortus, fata si hac sinerent via
Potentiam reperire, quæ prima est Deûm.
Aliquis ne adhuc miratur, hoc tantum bonum
Seruare mihi si malo, quam fratri dare?
Imbellis animi est, plus quod est amittere,
Minus tenere.
Blanda sæpe oratio
Plus impetrabit, quam truces belli minæ.
ET. *Nam iura si violanda, regni gratia*
Violanda, pietas cæterum vitæ regat.
CH. *Inhonesta pulchrè disseri non conuenit.*
IOC. *Eteocles audi. nonnihil fert commodi*
Senecta secum: multa quæ membris virens
Nescit iuuentus, monstrat experientia.
Quid te, procatis impotens animi malum,
Ambitio. *Ambitio vexat? abstine: iniusta est Dea:*
Quæ sæpe & vrbes intrat & claras domos,
Nec exit antè cuncta quam prostrauerit:
Hæc te efferauit. satius at quanto fuit

Ἃ μὴ κυρήσας τῆς δίκης πειράσομαι
δρᾶν. μάρτυρας δὲ τούσδε δαίμονας καλῶ,
ὡς πάντα πράσσων σὺν δίκῃ, δίκης ἄτερ
ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.
Ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς
λόγων ἀθροίσας εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς,
καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ, σοφόν θ' ἅμα,
οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις.
νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον οὐδέν, οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
πλὴν ὀνομάσαι. τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
ἐγὼ γὰρ οὐδὲν μῆτερ ἀποκρύψας, ἐρῶ.
ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολάς,
καὶ γῆς ἔνερθεν, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε,
τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα.
τοῦτ' οὖν τὸ χρηστὸν μῆτερ οὐχὶ βούλομαι
ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
ἀναιδεία γὰρ, τὸ πλεῖον ὅστις ἀπολέσας,
τοὔλασσον ἔλαβε.

Πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος,
ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.

Ετ. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι
κάλλιστον ἀδικεῖν τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.

Χό. Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς.
οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.

Ιοκ. Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν. ἀλλ' ἡμπειρία
ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.
τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύγ'· ἄδικος ἡ θεός.
πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
εἰσῆλθε, κἀξῆλθεν, ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.

Æqualitatem colere, quæ paribus pares,
Socijsque socios, vrbibusque vrbes ligat?
Æquale iuri res amica & legibus.
Ei quod est plus semper infestum minus
Obsistit: vnde hostilis exoritur dies.
At ponderum momenta se librantium
Numerosque mensurasque dedit æqualitas.
Obscura facies noctis & Phœbi iubar
Lege paritatis annuas explent vices,
Vincuntque vincunturque, at inuidia vacant,
Vt vsui hominum seruiant socialiter.
Et tu recusas parte dimidia domus
Fratrem recipere frater? ergo ius vbi est?
Quid splendida iniustitia, quam regnum vocant,
In se potest habere quod tanti putes?
Pulchrum videtur suspici? quid inanius?
An vt superba sit domus, magno capis
Emtum labore? nomen est: vltra nihil.
Animo modesto, quod sat est, semper sat est.
Non possidemus propria mortales bona,
Sed ius deorum, nostra dispensatio est:
Et commodata cum volunt repetunt Dei.
Fortuna fluxa est: datur in incertam diem.
Quod si è duobus optio detur tibi,
Regnare malis, sospitare an patriam,
Regnare dices?

Dei proprietas rerum, penes homines procuratio.

☙ Iam mittite ambo quicquid est nimium: duos
Nam pariter insanire, crudele est malum.
☙ Cerno: verum ignaua, vitæ parca res opulentia est.
☙ Tuta quam ferociora malle ductorem decet.
☙ Ciuitas, huic imputato, si quid eueniet tibi:

ἐφ' ἡ

ἐφ' ᾗ σὺ μαίνῃ. Κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
ἰσότητα τιμᾶν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,
πόλεις τε πόλεσι, ξυμμάχους τε ξυμμάχοις
σύνδεῖ. τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ.
τῷ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται
τοὔλασσον, ἐχθρᾶς δ' ἡμέρας κατάρχεται.
καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν,
ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε·
νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς,
ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
κοὐδέτερον αὐτῶν φθόνον ἔχει νικώμενον.
εἶθ' ἥλιος μὲν, νύξ τε δουλεύει βροτοῖς.
σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,
καὶ τῷδ' ἀπονεῖμαι; κᾆτα ποῦ 'στιν ἡ δίκη;
τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,
τιμᾷς ὑπέρφευ, καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε;
περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι
βούλῃ; τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον.
ἐπεὶ τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.
οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ,
τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.
ὅταν δὲ χρῄζωσ', αὐτὰ ἀφαιροῦνται πάλιν.
ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.
ἄγ', ἤν σ' ἔρωμαι δύο λόγοις προθεῖσ' ἅμα,
πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;
ἐρεῖς τυραννεῖν;

Ἄλλ. Μέθετον τὸ λίαν, μέθετον. ἀμαθία δυοῖν,
εἰς ταὔθ' ὅταν μόλητον, ἔχθιστον κακόν.

Ἄλλ. Εἰσορᾷ. Δῆλον δ' ὁ πλοῦτος, καὶ φιλόψυχοι κακοί.

Ἄλλ. Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

Ἄλλ. Κἂν τι σοι πόλις γένηται, μή μοι σύ γε· τόνδ' αἰτιῶ.

Non volens veni: paterna nec volens pellor domo.
❧ *An præ iuuenta quod videndum est non vides?*
❧ *Consilia recta proferunt victoriam,*
❧ ET. *Nox æqua, sed facilior assultantibus.*
CR. *Periclitari noctis obscuro, graue est.*
❧ CR. *Sociosque ducibus adde: plus plures vident.*
ET. *Spectans ne manuum robur, an vim consilî?*
CR. *Vtrumque iunge: nam seorsim nîl valent.*
❧ *Turpe quod est heu turpe manet, manet:*
Hinc non legitimi partus, mala
Sunt matri, patrique piacula.
❧ *Nam pes senecta tardus, vt currus solent,*
Subsidia semper quærit alienæ manus.
❧ *Sed quia profari nec mihi hoc tutum satis,*
Durumque sit, queîs ista fortuna imminet,
Consulere patriæ cum suo ingenti malo,
Abeo.
❧ *Non est homo qui fuerat: en dictum abnegat.*
Vatum ars. ❧ *Est damnosus inprimis labor*
Ars auguralis. laeua qui denuntiat,
Ingratus est auspicia consultantibus:
Qui falsa loquitur conscius violat Deos
Dum parcit homini. Phœbe, te solum decet
Futura canere, qui metu solus vacas.
❧ *Amare natos insitum mortalibus,*
Quos enecandos dedere exemplo caret.
Laus ob peremtum filium mihi non placet.
❧ *Nam quam sit illud turpe, si necessitas*
Quos nulla Superûm, nulla lex fati tenet,
Scutum tenentes non recusabunt mori
Vrbem tuentes inclitis pro turribus:
Ego vrbe fugiam, deserens fratrem, patrem,

οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.

Ποῖ; μὲν νεάζων οὐχ' ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν;

Καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστι πᾶν εὐβουλία.

Ετεο. Ισον φέρει νύξ· τοῖς δὲ τολμῶσιν, πλέον.

Κρέ. Ενδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.

Κρέ. Καὶ ξυστρατηγούς. Εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.

Ετεο. Θάρσει προκείνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;

Κρέ. Αμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.

Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλόν, οὔποτ' ἔφυ καλόν,
οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες,
ματρὶ λόχευμα, μίασμα πατρός.

Ως πᾶσ' ἀπήνη, ποῦ τις πρεσβύτου, φίλει
χερὸς θυραίας ἀναμένει κουφίσματα.

Αλλ', οὐ γὰρ εἰπεῖν οὐδ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλές,
πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις,
πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας,
ἄπειμι.

Ανὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτός, ἐκνεύει πάλιν.

Οστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
μάταιος. ἢν μὲν γὰρ ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,
πικρὸς καθέστηχ' οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ.
ψευδῆ δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων,
ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν. Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
χρῆν θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.

Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος.
οὐδ' ἂν τὸν αὑτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
μή μ' εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα.

Αἰσχρὸν γὰρ εἰ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι,
στάντες παρ' ἀσπίδ' οὐκ ὀκνήσουσι θανεῖν,
πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·
ἐγὼ δὲ πατέρα καὶ κασίγνητον προδούς,

Patriamque, fœda percitus formidine,
Vbicunque fuerim, fama me vt timidum vocet?

Mors pro patria.

❧ *Moriar: sed vrbi munus egregium dabo,*
Cladis redemtor, liberator patriæ.
Si ciuium animis illud infixum foret,
Quicquid suarum virium est, id commodis
Conferre patriæ, cuncta superarent mala
Tutæ beato ciuitates otio.
❧ *Te fas perpetuis laudibus, ô puer,*
Tolli, pro patria non timidum mori:
Tu patri gemitum, sed decus inclitum
Tu septemgeminis arcibus adferes.

❧ *Gratulanda in posterum*
Fortuna si sit vrbis, in superûm manu est.

Pax victoria melior.

❧ *Victoriæ laus pulchra: sed si dî darent*
Victoria meliora, quam felix forem.
❧ *Tum natus animam patriæ impendit meus,*
Ingens adeptus nomen, at flendum mihi.

Mortuorum cura.

❧ *Fas namque poscit, mortuis non mortuos*
Officia facere Manium reuerentia.
❧ *Amicus hostis factus: at amicus fuit.*

Generositas.

❧ *Sed non & ideo genibus aduoluar tuis*
Metu subactus: quamlibet sæuum tonet
Fortuna, nescit alta nobilitas premi.

Rex nouus.

❧ *Tu qui recentes admoues sceptris manus,*
Quid fata miseri patris exsilio grauas?
Quid in peremtum iura constituis noua?
❧ Cr. *Nonne exsequi mandata fas ipsum iubet?*
Ant. *Non imperata iure, nec ius exsequi.*
❧ *His morte iungi, quos ames, magnum est decus.*

πόλιν τ' ἐμαυτοῦ, δειλὸς ὣς, ἔξω χθονὸς
ἄπειμ'. ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
Στείχω δὲ, θανάτου δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει
δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.
εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ,τι δύναιτό τις
χρηστὸν, διέλθοι τοῦτο, κεἰς κοινὸν φέροι
πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
πειρώμεναι, τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.
Ἀγάμεθ', ἀγάμεθα,
ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται
γᾶς ὕπερ πατρῴας,
Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
τὰ δ' ἑπτάπυργα κλῇθρα γᾶς
καλλίνικα θήσων.
Εἰ δ' εὐτυχὴς
ἔσται τὸ λοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μελήσει.
Καλὸν τὸ νικᾶν. εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ
γνώμην ἔχοιεν, εὐτυχὴς εἴην ἐγώ.
Ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὄλωλ' ὑπερθανὼν,
τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί.
Τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα
τιμὰς διδόντα, χθόνιον εὐσεβεῖν θεόν.
Φίλος γὰρ, ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.
Οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ,
κακὸς φανοῦμαι. τὸ γὰρ ἐμὸν ποτ' εὐγενὲς
οὐκ ἂν προδοίην, οὐδ' ὑπὲρ προγόνων κακῶς.
Ἀτὰρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,
τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;
τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;
Κρέ. Πῶς; τἀπισταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;
Αν. Οὐκ, ἢν πονηρά τ' ᾖ, κακῶς τ' εἰρημένα.
Ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας.

Generosa mens est, animus imprudens tibi.

Pone ex animo,
Quicquid melior fortuna tulit.

Sed quid hæc, vtcunque dura, sæpe nequicquam gemo?
Ferre mortalem necesse est, quicquid à superis venit.

MEDEA.

ST. FL. II. 107. 139. 175. 237. 269. illud φεῦ, φεῦ. 308. 310. 335. 377. 465.

QVæ coniugalis prima fortunæ salus,
Quoties viro, nuptæque nîl disconuenit.

Exsilium.

Experta didicit misera, sit quanti preiû,
De fine non exire natalis soli.

Dura est: nec illam qui habeat inimicam sibi,
Facilem ac paratam spondeat victoriam.

Periimus ergo, si malum addemus nouum
Veteri, priusquam vetus id exantlauimus.

Adeone morem sæculi ignoras, sibi
Ut quisque cupiat esse melius quam alteri,
Pars iure, pars priuata dum inhiant commoda,
Quando iste sobolem posthabet lecto pater?

Regum ingenia.

Effera regum pectora, pauca
Cogi, multum cogere sueta,
Iras ægre ponere norunt.
Ego si magnas non detur opes
Ad supremum perferre diem,
Æquo discam sub iure pati.
Rebus modicis, primùm nomen

Medioctitas.

Dulcius ipsum est: deinde & melius

Γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις.
Ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.

Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι;
τὰ γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
Ἔγνωκα δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.
Δεινὴ γάρ· οὔ τοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται.
Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν ἄρτι γιγνώσκει τόδε,
ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,
εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι,
κρεῖσσον· ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς τ' εἴη καταγηράσκειν.
τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ

Durare datum. nequit ætatem
Perferre, modum quicquid ſuperat:
Quin clade premit grauiore domos,
Simul vt fortuna reflauit.

Muſica.

❧ *Nîl me peccet iudice, ſiquis*
Proauos multum ſapuiſſe neget,
Placuit thalamos quibus & feſtas
Ornare dapes carmine, lætas
Quod mulceret molliter aures:
At multifidis nemo Camœnis
Docuit Stygios ſiſtere luctus,
Unde & mortes & funeſti
Caſus totas vertêre domos.
Atqui potius debuit iſtis
Muſa mederi. nam quid cœna
Ridente iuuat tendere vocem,
Cum res per ſe ſit grata ſatis
Dulcis mortalibus eſca?

Exſilium.

❧ *Ne quæſo vitio vertite, Ephyreæ nurus,*
Patria quod abſum. rem ſuam multi bene
Et publicam geſſere peregrino in ſolo
Proculque ab oculis: deſides alios domi
Inertis otî cæca caligo tegit.
Reſpectus æqui nullus apud illos ſedet
Qui quempiam non ante perſpectâ indole
Odere, nulla vulnerati iniuria.

Feminarum miſeria.

❧ *Res ante cunctas vita queîs & cor datur*
Sumus profecto feminæ infelix genus.
Primum neceſſe eſt dotis impenſa graui
Virum parare corporis dominum tui:
Malo huic deinde grauius affine eſt malum.
Nam commodo, durove iungaris viro,

λᾷστα

λῷστα βροτοῖσι. τὰ δ' ὑπερβάλλον-
τ', οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.
μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

Ἄλλο. Σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς
τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις.
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς.
στυγερὰς δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
καί τοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
μολπαῖσι βροτούς. ἵνα δ' εὔδειπνοι
δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοήν;
τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ,
δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Ἄλλο. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
μή μοί τι μέμψησθ'. οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
δύσκλειαν ἐκτήσαντο, καὶ ῥαθυμίαν.

Ἄλλο. Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν.
ὅς τις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.

Ἄλλο. Πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
αἳ πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
πόσιν πρίασθαι. δεσπότην τε σώματος
λαβεῖν. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.
κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

Quantum est pericli? non enim fas virgini
Sponsum abnuisse, nec decent diuortia.
Tum iura subiens vxor & mores nouos
Diuina fieri debet. vnde etenim sciat
Experta nunquam, quod sit ingenium viro?
Hunc si laborem pulcher euentus beet,
Et non coactus ducat ex æquo iugum,
Egregia vita est: sin secus, satius mori.
Vir, si geruntur quæ domi placeant minus,
Notos abit visurus aut æuo pares,
Ut cordis ægri diluat fastidium.
Respicere nobis quid nisi hanc animam licet?
Cerni sub armis iactitant vitam sibi,
Nos desidere nempe securas domi.
Non iure verò: namque ter belli aleam
Subire malim quam puerperium semel.
⁂ *Me displicere satius in præsens tibi,*
Quam luere pœnas postea indulgentiæ.
⁂ *Non clara fama nunc mihi primum, Creo,*
Constare magno cœpit & noxam attulit.
Litteræ. ⁂ *Prudens parentum liberos nemo suos*
Velit eminere literarum laudibus.
Quippe otioso deditos negotio
Infesta simul inuidia popularis premit.
Nam docta quisquis promit in vulgus noua,
Famam aucupantis vana, non docti refert:
Idem putatus cæteris sapientibus
Plus sapere, fieri non potest quin sit grauis.
⁂ *Ne metue, non sic res habent nostræ, Creon,*
Ut ira quicquam peccet in reges mea.
⁂ *Iniusta vt feram*
Patiar, daboque tacita victori manus.

ἢ χρηστόν. οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
ζηλωτὸς αἰών. Εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
ἀνὴρ δ' ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον,
ἢ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς.
ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί,
κακῶς φρονοῦντες. Ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
ἄλλ. Κρεῖττον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπεχθέσθαι γύναι,
ἢ μαλθακισθένθ', ὕστερον μέγα στένειν.
ἄλλ. Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
ἄλλ. Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,
δόξεις ἀχρεῖος, κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.
τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον,
κρείσσων νομισθεὶς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.
ἄλλ. Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
ἄλλ. Καὶ γὰρ ἠδικημένοι
σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.

Virum facilius feminamve ira incitam
Cauere, quam qui mente cordata tacet.
Ne tot malorum causa te lateat, Deus.
At dicta tibi quæ sunt male in reges, lucro
Appone quod non grauius exsilio luis.
Multa fert secum mala
Fugæ calamitas.
An imperare non putas, quos tunc, Deos,
Aut alia ab illis iura sanciri æstimas,
Cùm te scias violasse iuratam fidem?

Periurium.

Iura didicisti sacra
Legesque non pro virium factas modo.
Ne mihi sit auro plena rutilanti domus,
Superansve cantus dulcis Orpheam fidem,
Nisi clara nomen fama nobilitet meam.
Quando, quod didici satis,
Fugiunt amici pauperum commercia.
Ni te torus stimularet, hæc non diceres.
Huc nempe ventum est, vestra si cedant bene
Coniugia, habetis cæterum pensi nihil.

Feminæ matrimonium rebus alijs præferunt.

Quod si qua thalamo læua fortuna accidit,
Odisse quæ sunt optima ac carissima
Incipitis. æquum liberos quæri fuit
Aliunde, nullumque esse femineum genus:
Ita ævum hominibus flueret immune à malis.
Ego, si quis est iniquus, eloquio valens,
Maiore ob istud iudicem dignum malo.
Nam facta verbis clepere dum sperant sua,
Nîl non mali audent. idque pro sapientia est,

Eloquentiæ abusus.

Proserere prolem regiam, fulcrum domus.
Scin quid precandum tibi sit, vt sapias magis?
Secunda ne vnquam aduersa videantur tibi.

❧ Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
❧ Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
❧ Α δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πολὺ κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
❧ Πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὐτῇ.
❧ Η θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,
ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
ἐπεὶ σύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
❧ Δίκην ἐπίστασαι,
νόμοις τε χρῆσθαι μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
❧ Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
μήτ' Ορφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
❧ Γιγνώσκων, ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος.
❧ Αλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε.
ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα, πολεμιώτατα
τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.
οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.

❧ Εμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
❧ Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
❧ Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, καὶ σοφωτέρα φανῇ.
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ.

μήδ' εὐτυχοῦσα, δυστυχὴς εἶναι δοκῇ.

❧ Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

❧ Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
ἀνδράσιν. εἰ δ' ἅλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
εὔχαρις οὕτω.
μή ποτ' ὦ δέσποιν' ἐπ' ἐμοὶ
χρυσέων τόξων ἐφίης
ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον οἰστόν.
στέργοι δέ με σωφροσύνα,
δώρημα κάλλιστον θεῶν.
μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
γάς, ἀκόρεστά τε νείκη
θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις
προσβάλοιμ'.

❧ Μόχθων
δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν
ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.

❧ Ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τι κλῇδα φρενῶν.
κἀμοὶ φίλος οὔ ποτ' ἔσται.

❧ Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

❧ Μή. Ἀρκεῖ. τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
Αἰ. Ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.

❧ Οὐ γὰρ ἀγαθὰ ληπτὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.

❧ Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
μηδ' ἡσυχαίαν· ἀλλὰ θατέρου τρόπου,

Benefica amico semper, inimico grauis.
Nam talium ætas gloria illustri veget.
Sumus mulieres, quale non dicam, malum:
Sumus: sed haud te decuit æquatum malis
Dementia certare cum dementibus.
Neque enim profecto feminam irasci nouum est,
Quoties maritus alteras tædas parat.
Sed quod modestæ fœminæ officium fuit,
Consilia saniora nunc tandem vides.
Mollis mulierum sexus ad lachrymas quoque.
Faciam: nec illam posse desperem prece
Mouere: sexus si sui mores habet.

Dona.

Ne quæso. & ipsos dona cælicolas mouent,
Vt fama: & aurum mille plus verbis valet.
Illius est fortuna: beat illam Deus.
Namque has Dei
Struxere clades & simul vecors ego.
Placide miserias ferre mortalem decet.
Et ipsa video moliar quantum mali:
Sed mihi subegit ira vim prudentiæ,
Fons maximarum cladium mortalibus.

Feminarum diuersa ingenia.

Sæpe argutos ego sermones
Animo volui, sæpe ambiguam
Tenuit mentem cura vacillans,
An femineum pretium fuerit
Reperisse genus. nam nec cunctis
Sapere ex omni parte negatum est:
Sunt sunt etenim, quanquam magno
De grege paucæ quas nascentes
Musa benigno lumine vidit.

Liberos habere an bonum.

Mihi, si quicquam recte video
Rebus in istis, quorum sterilis

Βαρδαι

βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

Ἀλλ' ἐσμὲν, οἷ' ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
γυναῖκες. οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.

Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος
γάμους παρεμπολῶντι γ' ἀλλοίους πόσει.

Ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
βουλήν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.

Γυνὴ δὲ, θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.

Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
εἴπερ γυναικῶν ἔστι τῶν ἄλλων μία.

Μή μοι σύ. Πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς, λόγος.
χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων, βροτοῖς.
κείνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὔξει θεός.

Ταῦτα γὰρ θεοὶ,
κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.

Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.

Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακά.
θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
θῆλυν ἐρευνᾶν. ἀλλὰ γάρ ἐστι
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ,
σοφίας ἕνεκεν. πάσαισι μὲν οὔ·
παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν
εὕροις ἂν ἴσως,
κοὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινες εἰσι
πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν

Vita nec vllum est experta genus,
Longe superant ipsos placida
Sorte parentes.
Nam qui nunquam sensu cordis
Didicere sui, soboles homini
Sit amarities, an dulcedo,
Multo caruere labore.
Contrà quibus est fœcunda domus
Dulcique lares germine rident,
Horum peredunt pectora curæ
Vt sollicite prolem educant,
Vt opes illi remque relinquant.
Nec nosse datur, quod præcipuum est,
Sint peruersi rectine, labor
Quibus hic impenditur omnis.
Postquam bona iam sunt parta satis,
Et maturo flore iuuentas
Cœpit mores proferre bonos,
Vbi natorum corpora ad vndas
Mors infernas inopina rapit,
Supra reliquos quis neget istum
Numine divûm miseris summum
Mortalibus esse dolorem?

Idem velle.

Eadem putans amica quæ coniunx tuis.
Homines nisi vmbras esse nîl, pridem scio.
Nec trepidus illud dixerim, qui maxime
Vulgo putantur sapere verborum aucupes,
Hos deprehendi maxima in vecordia.
Beatus etenim nullus est mortalium:
Gaza sed affluente fortunatior
Est alius alio, non item beatior.

παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων.
οἱ μὲν τ᾽ ἄτεκνοι δι᾽ ἀπειροσύναν,
εἴθ᾽ ἡδὺ βροτοῖς, εἴθ᾽ ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ᾽, οὐχὶ τυχόντες,
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
οἷσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ᾽, ἐσορῶ μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον.
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
βίοτόν θ᾽ ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις.
ἔτι δ᾽ ἐκ τούτων, εἴτ᾽ ἐπὶ φλαύροις,
εἴτ᾽ ἐπὶ χρηστοῖς μοχθοῦσι, τόδ᾽ ἐστὶν ἄδηλον.
ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.
καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτον εὗρον,
σώματά τ᾽ εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,
χρηστοί τ᾽ ἐγένοντ᾽· εἰ δὲ κυρήσει
δαίμων, οὗτος φροῦδος ἐς ᾅδην
θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τήνδ᾽ ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἕνεκεν
θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

Ἄλλο. Φίλους νομίζου᾽, ὥσπερ αὖ πόσις σέθεν.

Ἄλλο. Τὰ θνητὰ δ᾽ οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν.
οὐδ᾽ ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν,
δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ.
ὄλβου δ᾽ ἐπιρρυέντος, εὐτυχέστερος
ἄλλου γένοιτ᾽ ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ᾽ ἂν οὔ.

Quodque mihi constat, diuinitus
Ista superueniunt homini mala.
O infausta tori connubia
Feminei, miseris mortalibus
Quanta & quot per te veniunt mala?

HIPPOLYTO.

ST. FL. 239. 307. 309. 451.

Habet ipsa gens hoc cœlitum, à mortalibus
Vt honore læto gaudeant sese affici.
SER. *Nostine quis sit hominibus mos additus?*
HIP. *Nec illud ipsum capio, cur me interroges.*
Rigor. SER. *Odisse rigidos & minus comes solent.*
HIP. *Merito. molestum est omnibus nimius rigor.*
SER. *Facilibus aura gratiæ aspirat fauens.*
HIP. *Certe: & labore magna non magno auferunt.*
Dulce venatus bonis
Referta mensa.
Te decet veniam dare
Si quid iuuentus impetu non prouido
Inane loquitur. quin nec auditum hoc habe:
Nam sapere Diuos plus decet mortalibus.
Grauius morbo est, velle mederi:
Simplex ille est dolor. huic adsunt
Animi mœror manuumque labos.
Vita. *Omnis misera est hæc vita, neque*
Requies datur vlla malorum.
Aliquid vita dulcius esse
Cæca ignotum sub nube latet.

Ἄλλ. Ξυνοί-
δα θεόθεν πιτνόντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.
Ἄλλ. Ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά;

ΙΠΠΟΛΥΤΩι.

ΕΝεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γνώμῃ τόδε,
τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο.
Θε. Οἶσθ' οὖν βροτοῖσιν ὃς καθέστηκεν νόμος;
Ἱππ. Οὐκ οἶδα. τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι;
Θε. Μισεῖν τὸ σεμνόν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.
Ἱππ. Ὀρθῶς γε. τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;
Θε. Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις;
Ἱππ. Πλείστη γε, καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ.
Ἄλλ. Τερπνὸν ἐκ κυναγίας
Τράπεζα πλήρης.
Ἄλλ. Χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν,
εἴ τίς σ' ὑφ' ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων,
μάταια βάζει. μὴ δόκει τούτου κλύειν.
σοφωτέρους γὰρ δεῖ βροτῶν εἶναι θεούς.
Ἄλλ. Κρεῖσσον δὲ νοσεῖν, ἢ θεραπεύειν.
τὸ μὲν ἐστὶν ἁπλοῦν, τὸ δὲ συνάπτει
λύπη τε φρενῶν, χερσίν τε πόνος.
πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
κοὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις.
ἀλλ' ὅ, τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο,
σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις.

Nimius sed nos amor huius habet
Supra terræ quod sola fulget,
Vitæ alterius bona inexpertos,
Atque ignaros quid condat humus.
Nos fabula ductat inanis.
❧ *Grauis est animo constante dolor:*
Et triste furor: potius tamen est
Ignara mente perire.

Amor nimius. ❧ *Ætas multum me multa docet.*
Hominum inter se bene compositus
Seruare modum debebat amor,
Non & in ipsas ire medullas,
Sed ita vt solui vincula possent,
Et iam tendi iamque remitti.
Nimium, nimium est ponderis vnum
Animum curas ferre duorum,
Vt sollicitum me pro domina
Nunc mœror habet.
Ratio vitæ curata nimis
Nunquam dulcis, sæpe & aberrans,
Minus vt valeant corpora, causa est.

Mediocritas. *Mihi præ nimijs laudare placet*
Quæ se modico fine coërcent.
Sapiente hoc iudice vincam.
❧ *Impura mens est, sint licet puræ manus.*
❧ *Non Venus tantum Dea,*
Sed siquid aliud est Deis augustius.

Peccati causa. ❧ *O quæ Pelopidos ipsa vestibula vltima*
Terræ tenetis, feminæ Træzenides,
Iam sæpe meditor noctibus, per quos gradus
Decliuis hominum vita se corruperit.
Mihi non videtur quisque iudicio sequi

δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν,
δι' ἀπειροσύναν ἄλλου βιότου,
κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.
μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

ἄλλο Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμαν, ὀδυνᾷ.
τὸ δὲ μαινόμενον, κακόν. ἀλλὰ κρατεῖ,
μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι.

ἄλλο Πολλὰ διδάσκει γάρ μ' ὁ πολὺς βίος.
χρῆν γὰρ μετρίας ἀλλήλοις
φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι,
καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς,
εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν,
ἀπό τ' ὤσασθαι, καὶ ξυντεῖναι.
τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν
ψυχὴν, χαλεπὸν βάρος, ὡς κἀγὼ
τῆσδ' ὑπεραλγῶ.
βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις
φασὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν,
τῇ θ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.
οὕτω τὸ λίαν γ' ἧσσον ἐπαινῶ
τοῦ μηδὲν ἄγαν.
καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι.

ἄλλο Χεῖρες μὲν ἁγναὶ, φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι.

ἄλλο Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός,
ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ.

ἄλλο Τροιζώνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ' ἔσχατον
οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον,
ἤδη πότ' ἄλλος νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ
θνητῶν, ἐφρόντισ', ᾗ διέφθαρται βίος.
καί μοι δοκοῦσιν οὐ κατὰ γνώμης φύσιν

Peiora. nam plerique sapienti satis
Sunt corde: quare causa quærenda altera est:
Honesta nouit quisque pro sese & videt,
Sed non laborat, victa pars molli otio,
Pars quoniam honestum post voluptates habent:
Quippe illecebræ plurimæ vitam obsident:
Colloquia longa, & dulce pigrities malum,
Pudorque partim non malus, partim lues
Pudor bonus & malus. *Labesque. si horum tempus in aperto foret,*
Res bina easdem non haberet literas.
Remedia amoris. ❧ *Jam tibi meorum sensuum pandam vias.*
Amore tacta quomodo mollissime
Ferrem malum, meditabar: & primum quidem
Silere cœpi, & condere introrsum luem.
Lingua. *Nam nullam haberi conuenit linguæ fidem,*
Consilia cordi quæ scit alieno dare,
Suis laboret ipsa cum semper malis.
Post hunc secundus incidit menti labor,
Curis modestis vincere hanc amentiam:
Vbi & ista morbo cognita est impar meo
Medicina, quod iam tertium restat, mori
Mihi constitutum. nemo decreta obstrepat:
Ego nec latere recta si faciam velim,
Nec habere testes si quid admittam mali.
Scio quis meus sit morbus, & scio quò ferat,
Meque esse memini feminam, ferme omnibus
Qui sexus odio est. pereat ah, pereat male,
Adulteria. *Quæ prima vetito cœpit amplexu sacrum*
Fœdare lectum. nobiles primum domos
Aggressus, inde fluxit in plebem furor.
Nam fœda facta quæ placent potioribus
Accipere vilis turba pro rectis solet.

πράσσειν κάκιον. Εστι γὰρ τό γ' εὖ φρονεῖν
πολλοῖσιν, ἀλλὰ τῇδ' ἀθρητέον τάδε.
τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα, καὶ γιγνώσκομεν,
οὐκ ἐκπονοῦμεν δ'. οἱ μὲν ἀργίας ὕπο,
οἱ δ' ἡδονὴν προθέντες ἀντὶ τοῦ καλοῦ
ἄλλην τιν'. Εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου,
μακραί τε λέσχαι, καὶ σχολὴ τερπνὸν κακόν,
αἰδώς τε. δισσαὶ δ' εἰσίν. ἡ μὲν οὐ κακή,
ἡ δ' ἄχθος οἴκων. Εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφής,
οὐκ ἂν δύ' ἤστην ταῦτ' ἔχοντε γράμματα.
Λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν.
ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν, ἐσκόπουν ὅπως
κάλλιστ' ἐνέγκαιμ' αὐτόν. ἠρξάμην μὲν οὖν
ἐκ τοῦδε σιγᾶν τήνδε, καὶ κρύπτειν νόσον.
γλώσσῃ γὰρ οὐδὲν πιστόν, ἣ θυραῖα μὲν
φρονήματ' ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται,
αὐτὴ δ' ὑφ' αὑτῆς πλεῖστα κέκτηται κακά.
τὸ δεύτερον δὲ, τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν,
τῷ σωφρονεῖν νικῶσα, προὐνοησάμην.
τρίτον δ', ἐπειδὴ τοῖσιν οὐκ ἐξήνυτον
Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι
κράτιστον. οὐδεὶς δεύτερος βουλεύμασιν.
ἐμοὶ γὰρ εἴη, μήτε λανθάνειν καλά,
μήτ' αἰσχρὰ δρώσῃ, μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν.
τὸ δ' ἔργον ᾔδειν, τὴν νόσον τε δυσκλεᾶ,
γυνή τε πρὸς τοῖσδ' οὖσ', ἐγίγνωσκον καλῶς,
μίσημα πᾶσιν. Ὡς ὄλοιτο παγκάκως,
ἥτις πρὸς ἄνδρας ἤρξατ' αἰσχύνειν λέχη
πρώτη θυραίους· ἐκ δὲ γενναίων δόμων
τόδ' ἦρξε θηλείαισι γίγνεσθαι κακόν.
ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
ἦ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλά.

Illas quoque odi, casta quæ gaudent loqui,
Cum clam pudendis flagitîs se attaminent.
Quæ quomodo, ô regina salsipotens Venus,
Contrà tueri coniuges audent suos,
Nec aut facinorum consciam noctem pauent,
Aut ipsa metuunt tecta ne mittant sonum?
Me namque, amicæ, causa in exitium dabit
Hæc vna, ne qua labe respergam virum,
Carosque natos, quos Athenis Atticis
Habitare recta fronte, non obnoxios
Ob facta matris, maximum pretium reor.
Nam celsa quamuis pectora infringit dolor,
Quoties parentum calamitates cogitant:
Vnum sed aiunt esse par vitæ bonum,
Cùm rectus animus nîl sibi conscit mali.
Ingenia sed peruersa rimatrix dies
Detexit, instar virginis speculum admouens.
Mihi quod vnquam ne accidat, veneror Deos.
Proh quanta secum decora, quam fert gloriam
Mens temperata ad castitatis regulam?
Mortalium
Plus sapere semper posteræ curæ solent.
Per alta cœli spatia, per fluctus maris,
Cytherea regnat, genuit hæc vna omnia.
Hæc parit amorem datque, vitæ exordia
Cui debet vni quicquid est mortalium.
Quot credis homines esse non stultos, sui
Qui probra cernunt nec tamen cernunt tori?
Et quot parentes liberis peccantibus
Veniam dedisse amoris? hoc sapientiæ est,
Quæ pulchra non sunt clepere tenebroso situ.
Nec vita hominibus elaboranda est nimis,

Parentum mala.

Mala dissimulanda.

μισῶ δὲ καὶ τὰς σώφρονας μὲν ἐν λόγοις,
λάθρᾳ δὲ τόλμας οὐ καλὰς κεκτημένας.
αἳ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι,
βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν,
οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην,
τέρεμνά τ' οἴκων, μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ.
ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τοῦτ' ἀποκτείνει, φίλαι,
ὡς μή ποτ' ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ' ἁλῶ,
μὴ παῖδας, οὓς ἔτικτον. ἀλλ' ἐλεύθεροι
παρρησίᾳ θάλλοντες, οἰκοῖεν πόλιν
κλεινῶν Ἀθηνῶν, μητρὸς οὕνεκ' εὐκλεεῖς.
δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ,
ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά.
μόνον δὲ τοῦτο φάσ' ἁμιλλᾶσθαι βίῳ,
γνώμην δικαίαν κἀγαθὴν ὅτῳ παρῇ.
κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφην', ὅταν τύχῃ,
προθεὶς κάτοπτρον, ὥστε παρθένος νέα,
χρόνος. παρ' οἷσι μή ποτ' ὀφθείην ἐγώ.
Ἄλλο. Φεῦ, φεῦ. τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχοῦ καλὸν,
καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται.
Ἄλλο. Κἀν βροτοῖς
αἱ δεύτεραί πως φροντίδες, σοφώτεραι.
Ἄλλο. Φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ
κλύδωνι Κύπρις. πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.
ἥδ' ἐστὶν ἡ σπείρουσα καὶ διδοῦσ' ἔρον,
οὗ πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθόν' ἔκγονοι.
Ἄλλο. Πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν,
νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν;
πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι
συνεκκομίζειν Κύπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ
τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.
οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴ βίον λίαν βροτούς,

Quando nec ipsa est tecta facere, à regula
Vt nihil aberrent. tam graui penitus malo
Oppressa quod sperare perfugium potes?
At pauciora si tibi mala sunt bonis,
Sufficiat: hominem optare nîl maius decet.
Quin ergo, alumna, spiritus ponis feros
Et insolentes? nam quid insolentius
Quam comparare cum Deis vires suas?
Audax amare perge: sic visum Deo.
☙ *Si morbus vrget, hunc quoque euince ac doma.*
Sunt efficaces illicis cantus modi:
Inueniet aliquod iste medicamen dolor.
Tarde virilis reperiet solertia,
Reperire si artes feminæ nullas queant.
☙ CH. *Huius quidem opportuna præsenti malo*
Sunt verba: sed te Phædra, collaudo magis:
Sed huius equidem durior sermonibus
Ea laus, nec æque dulcis auditu tibi.
PH. *Hæc illa res est quæ domos, quæ splendidas*
Euertit vrbes, comta nimium oratio.
Eloquentiæ abusus.
At non erant dicenda quæ grata auribus,
Sed vnde fama poterat illustris pari.
☙ *O faces caras animoque dulce*
Vulnus instillans oculis Cupido,
Cùm semel vires libet experiri,
Ne mihi sæuos iaculeris ignes,
Ne mihi ruptis venias habenis.
Non trucis flammæ, neque tanta virtus
Siderum, quantos meditatur ictus
Cypridos Diuæ puer & Tonantis.

οὐδὲ στέγην γὰρ, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι
καλῶς ἀκριβώσειαν. εἰς δὲ τὴν τύχην
πεσοῦσ', ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;
ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχοις,
ἄνθρωπος οὖσα, κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν.
ἀλλ' ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν,
λῆξον θ' ὑβρίζουσ'. οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις
τάδ' ἐστὶ, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν.
τόλμα δ' ἐρῶσα, θεὸς ἐβουλήθη τάδε.
Νοσοῦσα δ', εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου.
Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ, καὶ λόγοι θελκτήριοι.
φανήσεταί τι τῆσδε φάρμακον νόσου.
ἦτ' ἄρα γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν,
εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.
Χο. Φαίδρα, λέγει μὲν ἥδε χρησιμώτερα
πρὸς τὴν παροῦσαν ξυμφοράν. αἰνῶ δέ σε.
ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερέστερος λόγων
τῶν τῆσδε, καὶ σοὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν.
Φαί. Τοῦτ' ἔσθ', ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας,
δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν,
ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.
Ἔρως, ἔρως, ὁ κατ' ὀμμάτων
στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
ψυχᾷ χάριν, οὓς ἐπιστρατεύσῃ,
μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης,
μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις.
οὔτε γὰρ πυρὸς, οὔ-
τ' ἄστρων ὑπέρτερον βέλος,
οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας
ἵησιν ἐκ χερῶν
Ἔρως ὁ Διὸς παῖς.

Ille, apes tanquam, volat huc & illuc,
Et suum rebus geniale numen
Omnibus afflat.

☙ NVT. *Hippolyte, nequis audiat vocem tace.*
HIP. *Tacere nequeo, tam nefanda exaudiens.*
NVT. *Quod per tuam te candidam dextram rogo.*
HIP. *Ne tange vestem, neve me attrecta manu.*
NVT. *Ne perde nos. per ista te genua obsecro.*
HIP. *Cur, quando nîl dixisse te agnoscis mali?*
NVT. *Est interim iste sermo non promiscuus.*
HIP. *Honesta multis testibus dici decet.*
NVT. *Violare iuris parce iurati fidem.*
HIP. *Jurata lingua est, mente iuraui nihil.*
NVT. *Quid ages? amicos igitur exitio dabis?*
HIP. *Exsecror. amicus prauus est nullus mihi.*
NVT. *Ignosce: hominibus quippe peccare insitum est.*

Feminæ.

☙ *Pretio parare liberos satius foret,*
Quo quisque pretio vellet: ita securitas
Læta obtineret feminis vacuam domum.
Nunc illa pestis in domos quando venit
Ducenda, quid opum portet expendi solet.
Vel inde discas quanta sit mulier lues,
Quam qui educauit quique progenuit pater
Cum dote transfert sese vt expediat malo.
At ille dirum qui domo excepit nefas,
Gaudet malumque specimen ornatu colit,
Pulchro & micante vestium condit sinu,
Suoque luxuriatur in damno miser.
Tum siue soceros nactus egregios fuit,
Retinet acerbum fedus, illis obsequens:
Siue vxor est morigera, difficilem ferens
Affinitatem, commodis incommoda

Δεινὸν γὰρ τὰ πολύτ' ἐπιπνεῖ, μάλιστα
δ' οἷά τις πεπόταται.

☞ Τρο. Σίγησον ὦ παῖ, πρίν τιν' αἰσθέσθαι βοῆς.
Ιππ. Οὐκ ἔστ' ἀκούσας δείν' ὅπως σιγήσομαι.
Τρο. Ναὶ πρός σε τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου.
Ιππ. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ' ἅψῃ πέπλων.
Τρο. Ω πρός σε γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ.
Ιππ. Τί δ', εἴπερ ὡς φὴς μηδὲν εἴρηκας κακόν;
Τρο. Ο μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς οὐδαμῶς ὅδε.
Ιππ. Τά τοι καλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν.
Τρο. Ω τέκνον, ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς.
Ιππ. Η γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
Τρο. Ω παῖ, τί δράσεις; σοὺς φίλους διεργάσῃ;
Ιππ. Απέπτυσ'. οὐδεὶς ἄδικος ἐστί μοι φίλος.
Τρο. Σύγγνωθ'. Αμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.

☞ Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος
τῆς ἀξίας ἕκαστον, ἐν δὲ δώμασι
ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.
νῦν δ' εἰς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακὸν
μέλλοντες, ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν.
τούτῳ δὲ δῆλον, ὡς γυνὴ κακὸν μέγα.
προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε καὶ θρέψας πατὴρ
φερνὰς, ἀπῴκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ.
ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους κακὸν,
γέγηθε, κόσμον προστιθεὶς ἀγάλματι
καλὸν κακίστῳ, καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ,
δύστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών.
ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥστε κηδεύσας καλοῖς
γαμβροῖσι, χαίρων σώζεται πικρὸν λέχος.
ἢ χρηστὰ λέκτρα, πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς
λαβὼν, πιέζει τἀγαθῷ τὸ δυστυχές.

Occultat. illi minimus in vita est labos
Cui pigra vecors desidet coniunx domi.
Odi sagaces. ne sit in laribus meis
Matrona sexus quæ supra sapiat modum.
Feminæ doctæ. *In eruditas nam magis Cypris suum*
Spargit venenum: si qua simplicior fuit,
Errata mentis exuit monitu breui.
Ego nec adiri feminam famulo à grege
Cupiam, sed inter muta secla animantium
Habitare, quo nec ipsa vocem emitteret
Cuiquam, nec vllos aure perciperet sonos.
Nunc intus ipsæ fabricant vafra ac mala
Consilia, quæ mox efferunt famulæ foras.
❧ *Quî fiam malus,*
Qui nec quod audiui ista, me purum puto?
Te, crede, pietas sospitat, mulier, mea.
❧ *Et ipsa pereas pessime & nolentibus*
Quicunque amicis non bona officia ingerit.
❧ *Tu me quidem, nec miror, accusas, hera,*
Quia iudicandi vim tibi eripuit dolor.
Sed est, quod istis si datur, respondeam.
Bene sit tibi opto, quippe quæ alui. sed tuo
Morbo remedia quæritans non repperi.
Iudicare ex euentu. *Saperem ante cunctas, si ista cessissent bene.*
Nam mentem habemus singuli ex euentibus.
❧ CH. *Rex, quæ obsecrasti iam precor resecra Deos:*
Nam crede mox errata deprendes tua.
❧ *Silere non iuuat quicquam in malis.*
Audire cuncta nam flagrans in cladibus
Ipsis cor, auido quam sit ingenio probat.
❧ TH. *O multa peccans semper humanum genus,*
Quid sedulo artes mille reperisti nouas,

ῥᾷστον

ῥᾷστον δ', ὅτῳ τὸ μηδὲν, ἀλλ' ἀνωφελὴς
εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή.
σοφὴν δὲ μισῶ. μὴ γὰρ ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις
εἴη φρονοῦσα πλεῖον ἢ γυναῖκα χρή.
τὸ γὰρ πανοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις
ἐν ταῖς σοφαῖσιν. ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ
γνώμη βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη·
χρῆν δ' εἰς γυναῖκας πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν,
ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη
θηρῶν, ἵν' εἶχον μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ,
μήτ' ἐξ ἐκείνου φθέγμα δέξασθαι πάλιν.
νῦν δ' αἱ μὲν ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ
βουλεύματ', ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι.

ἄλ. Πῶς ἂν οὖν εἴην κακὸς,
ὃς οὐδ', ἀκούσας τοιάδ', ἁγνεύειν δοκῶ;
εὖ δ' ἴσθι, τοὐμόν σ' εὐσεβὲς σώζει, γύναι.

ἄλ. Ὄλοιο καὶ σὺ, χ' ὥστις ἄκοντας φίλους
πρόθυμός ἐστι μὴ καλῶς εὐεργετεῖν.

ἄλ. Δέσποιν', ἔχεις μὲν τἀμὰ μέμψασθαι κακά.
τὸ γὰρ δάκνον, σοῦ τὴν διάγνωσιν κρατεῖ.
ἔχω δὲ κἀγὼ πρὸς τάδ', εἰ δέξῃ, λέγειν.
ἔθρεψά σ', εὔνους τ' εἰμί. τῆς νόσου δέ σοι
ζητοῦσά γ' εὗρον φάρμαχ', οὐχ ἃ βουλόμην.
εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν.
πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.

ἄλ. Ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτα πρὸς θεῶν πάλιν.
γνώσῃ γὰρ αὖθις ἀμπλακὼν, ἐμοὶ πιθοῦ.

ἄλ. Σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς.
ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν,
κἂν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.

ἄλ. Θη. Ὦ πόλλ' ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην,
τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε,

Atque alia sollers multa molitur labor:
Sed nullus vnam rem scit aut scire studet,
Qui sapere doceat hunc cui mens non adest?
HIP. *Magnum magistrum nominas, amentia*
Qui corda possit cogere ad sapientiam.

Amicitia.

TH. *Debuerat esse certa amicorum nota*
Discriminatrix mentium, vnde agnosceres
Quis verus esset quisve sublesta fide.
Deinde voces esse debuerant duæ
Hominibus, hæc ius, illa quod visum loquens:
Ita illa iusta falsa promentem alteram
Argueret, vllus nec foret fraudi locus.

TH. *Humana quò non corda procedent? modus*
Quis temeritati est, atque confidentiæ?
Nam si viritim crescet effrenis tumor,
Priscaque grauior culpa posterioribus
Semper placebit, ô Dei, terræ nouam
Adijcite terram, capere quæ posset manum
Tantam nocentum iuraque aspernantium.

Philosophi.

Tune ille segrex, ille dignatus Deûm
Sermone, castus, omnis & probri vacans?
Quin absit, absit, ista iactanti tibi
Credens, vt ipsis crimen impingam Deis.
I nunc tuosque vendita exanimes cibos,
Bacchi sacris operare monstrante Orpheo,
Et literarum splendidos fumos cole,
Deprensus ac manifestus. hos tales ego,
Fugiatis omnes moneo. nam sermo grauis
Et honestus, aditum turpibus factis struit.

Mala nundinatrix scilicet vitæ fuit,
Carissima odio si illa prodegit sui.

Abesse dicas forte stultitiam viris,

καὶ πάντα μηχανᾶσθε, κἀξευρίσκετε,
ἓν δ' οὐκ ἐπίστασθ', οὐδ' ἐθηράσασθέ πω,
φρονεῖν διδάσκειν, οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς;
Ιπ. Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν
τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατὸς ἐστ' ἀναγκάσαι.
☞ Θη. Φεῦ, χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
σαφές τι κεῖσθαι, καὶ διάγνωσιν φρενῶν,
ὅστις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος.
δισσὰς δὲ φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν,
τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ' ὅπως ἐτύγχανεν.
ὡς ἡ φρονοῦσα τἄδικ' ἐξηλέγχετο
πρὸς τῆς δικαίας. κοὐκ ἂν ἠπατώμεθα.
☞ Θη. Φεῦ τῆς βροτείας ποῖ προβήσεται φρενός;
τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται;
Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται,
ὁ δ' ὕστερος τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν
πανοῦργος ἔσται, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ
ἄλλην δεήσει γαῖαν, ἣ χωρήσεται
τοὺς μὴ δικαίους καὶ κακοὺς πεφυκότας.
☞ Σὺ δὴ θεοῖσιν, ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ,
σύνει; σὺ σώφρων καὶ κακῶν ἀκήρατος;
οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ,
θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς.
ἤδη νυν αὔχει, καὶ δι' ἀψύχου βορᾶς
σίτοις καπήλευ', Ορφέα τε ἄνακτ' ἔχων,
βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνούς,
ἐπεί γ' ἐλήφθης. τοὺς δὲ τοιούτους ἐγὼ
φεύγειν προφωνῶ πᾶσι. θηρεύουσι γὰρ
σεμνοῖς λόγοισιν αἰσχρὰ μηχανώμενοι.
☞ Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις,
Ἡ δυσμένεια σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν.
☞ Ἀλλ' ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι,

At feminis adesse. sed constat mihi
Viros furore feminis nîl cedere,
Iuuenile quoties pectus incendit Venus.
Felix vocari cur quis hominum debeat,
Nîl video. nam vel maxima euerti solent.

Plebs.

Ego ineruditus verba sum plebi dare:
Idem ad sodales forte non abs re loquar.
Et hoc quasi est fatale: qui sapientibus
Sordent, loquentes aura popularis probat.

Regnum.

At dulce regnum dixeris sapientibus.
Non est: nisi illis mens quibus fastu tumet
Corrupta, plus se posse quam reliquos volens.
Ego Græciæ omnis clara per certamina
Sim primus, in re sed secundus publica:
Felixque amicos inter egregios agam.
Bene sic datur rem gerere. tum securitas
Adferre majus gaudium regno solet.
Fuit illa casta castitatem non habens:
Nos habuimus, sed istud euênit male.

Exilium morte durius.

Mors namque propera facilis infelicibus:
Sed sede patria profugus, extorris, vagus
Tellure in alia spiritum miserum trahes.
Ea namque merces impios homines manet.
O misera mater, ô meum infelix genus!
Meis sit illud hostibus, nasci nothum.
Clemens ô vtinam Deus
Votis exhibeat meis

Media vita.

Vernans absque doloribus
Æuum, non inopi domo:
Nec nomen lateat meum,
Nec claro nimium loco
Splendens inuidiam trahat:

γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν. οἶδ' ἐγὼ νέους
οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεστέρους,
ὅταν ταράξῃ Κύπρις ἡβῶσαν φρένα.
Οὐκ οἶδ' ὅπως εἴποιμ' ἂν εὐτυχεῖν τινὰ
θνητῶν. τὰ γὰρ δὴ πρῶτ' ἀνέστραπται πάλιν.
Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον,
εἰς ἥλικας δὲ κ' ὀλίγους σοφώτερος.
ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'. Οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς
φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.
Ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἡδὺ τοῖσι σώφροσιν;
ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε
θνητῶν, ὅσοισιν ἁνδάνει, μοναρχία.
ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν ἑλληνικοὺς
πρῶτος θέλοιμ' ἄν, ἐν πόλει δὲ δεύτερος
σὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν ἀεὶ φίλοις.
πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι. κίνδυνος δ' ἀπὼν,
κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.
Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν.
ἡμεῖς δ' ἔχοντες, οὐ καλῶς ἐχρώμεθα.
Ταχὺ γὰρ ᾅδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ.
ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονός,
ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον.
μισθὸς γάρ ἐστιν οὗτος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.
Ὦ δυστάλαινα μῆτερ, ὦ πικραὶ γοναί.
μηδείς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος.
Εἴη μοι εὐξαμένᾳ
θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι,
τύχαν μετ' ὄλβου,
καὶ ἀγήρατον ἤπιοι θυμόν.
δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκής, μήτ' αὖ
παράσημος ἐνείη.
ῥάδια δ' ἤθεα τὸν αἰῶνα

Mores sed faciles habens,
Et quos crastina molliter
Immutet veniens dies,
Tuto perfruar otio.
Ne cernar vltrà, Iuppiter, si sum malus:
Quantaque nos iniuria afficiat pater
Agnoscat, aut dum morimur, aut dum viuimus.
Properantia. *Culpæ hîc teneris, me vel ipsa iudice,*
Quod ora non fatidica, non rerum fidem,
Non tempus ipsum rebus in tantis tibi
Consulere visum, sed tuum ipse es filium
Occidere ausus properiter dira prece.
Mos ille est Deûm:
Quod cupijt vnus, huic nefas obsistere
Cunctis: sed alter alteri concedimus.
Cùm probi vita exeunt
Non dulce Dîs hoc: improbos disperdere
Cum prole cumque domibus id verò solent.
Quiesce: nec enim sub cauos terræ specus
Chaosque nigrum poterit in corpus tuum
Penetrare Veneris ira, quæ nunc te premit
Ob sanctitatem, animique castimoniam.
Mortales neque
Errare mirum est, ira quos vrget Deûm.
Nam magnorum luctus procerum
Maior quoque fama celebrat.

μεταβαλλόμενα χρόνοι αἰεὶ,
βίον συνευτυχοίην.

Ἄλλ. Ζεῦ, μηκέτ' εἴην, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ.
αἴσθοιτο δ' ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει, πατήρ,
ἤτοι θανόντας, ἢ φάος δεδορκότας.
Ἄλλ. Σὺ δ' ἔν τ' ἐκείνῳ κἂν ἐμοὶ φαίνῃ κακὸς,
ὃς οὔτε πίστιν, οὔτε μάντεων ὄπα
ἔμεινας, οὐδ' ἤλεγξας, οὐ χρόνῳ μακρῷ
σκέψιν γ' ἔνειμας, ἀλλὰ θᾶσσον ἤ σ' ἐχρῆν,
ἀρὰς ἀφῆκας παιδὶ, καὶ κατέκτανες.
Ἄλλ. Θεοῖσι δ' ὧδ' ἔχει νόμος.
οὐδεὶς ἀπαντᾶν βούλεται προθυμίᾳ
τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ' ἀφιστάμεσθ' ἀεί.
Ἄλλ. Τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
θνήσκοντας οὐ χαίρουσι. τούς γε μὴν κακοὺς
αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.
Ἄλλ. Ἔασον. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον
θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας
ὀργαὶ κατασκήπτουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας,
σῆς εὐσεβείας, κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
Ἄλλ. Ἀνθρώποισι δὲ,
θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.
Ἄλλ. Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς
φῆμαι, μᾶλλον κατέχουσιν.

ALCESTIDE.

ST. ECL. 127. ST. FL. 181. 489.

Seruorũ amor in dominos.

QVoties iustos ærumna premit,
Grauis hic luctus mærorque bonis.
Dolere famulos, siquid eueniat secus
Dominis, peræquum est.
Nam quî melius ostendat, virum
Quanti ipsa faciat, morte quam vicaria?
O lecte, Zonam virginem quondam mihi
In quo resoluit ille cui mortem oppeto,
Salue, nec odio tu mihi. tu me quidem
Perdis, sed vnam: prodere & te & coniugem
Quia nolo morior. alia mox te femina
Felicior tenebit, at non castior.
Nam non ita omnes bene volunt dominantibus,
Regum vt miserias ad cor admittant suum.
Nam vis maxima cœlitum.

Coniugij bona & mala.

At nunquam ego plus in coniugio
Esse fatebor quod dulce iuuat
Quam quod mordet; res hoc veteres;
Hoc & miseri regis præsens
Fortuna monet, qui tam sancta
Vxore carens nullam poterit
Iam vitalem ducere vitam.
Nîl repperiri carius vita potest
Hoc par liberûm
Quos amo, nec ipse tu minùs siquidem sapis,

ΑΛΚΗ-

ΑΛΚΗΣΤΙΔΙ.

Χρὴ τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων,
πενθεῖν, ὅστις χρηστὸς ἀπ' ἀρχῆς νενόμισται.

ἄλλ. Πενθεῖν μὲν, εἴ τι δεσπόταισι τυγχάνει,
συγγνωστόν.

ἄλλ. Πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις
πόσιν προτιμῶσ', ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν;

ἄλλ. Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ
κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὗ θνήσκω πέρι,
χαῖρ'· οὐ γὰρ ἐχθαίρω σ'. ἀπώλεσας δέ με
μόνην. προδοῦναι γάρ σ' ὀκνοῦσα, καὶ πόσιν,
θνήσκω. σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται,
σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.

ἄλλ. Οὐ γάρ τι πάντες εὖ φρονοῦσι κοιράνοις,
ὥς τ' ἐν κακοῖσιν εὐμενεῖς παρεστάναι.

ἄλλ. Θεῶν
γὰρ ἁ δύναμις μεγίστη.

ἄλλ. Οὔποτε φήσω γάμον εὐφραίνειν πλέον, ἢ λυπεῖν,
τοῖς τε πάροιθεν τεκμαιρόμενος,
καὶ τάσδε τύχας λεύσσων βασιλέως·
ὃς ἀρίστης ἀμπλακὼν ἀλόχου
τῆσδ', ἀβίωτον τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει.

ἄλλ. Ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον.

ἄλλ. Τούς γε γὰρ φιλεῖς
οὐχ ἧσσον, ἢ 'γὼ παῖδας, εἴπερ εὐφρονεῖς.

Hos tu relinque sortis heredes meæ.

Nouerca.

Sed ne his nouercam quæso superinduxeris,
Quæ nempe, se melioris inuidia mei,
Pignoribus aspras inferat nostris manus.
Quod cuncta te per sacra ne admittas rogo:
Namque antè natis pestilens atrox malum
Nouerca, quauis excetra inclementius.

❧ *Ut genitrice nîl amantius!*

❧ *Amici voce, non factis erant.*

❧ *In somnis quoque*
Mihi læta venias, obsecro: nam quos ames,
His dulce vel per noctis effigiem frui.

❧ *Nunc ergo pro me matris his imple vicem.*

Dies luctui medetur.

❧ AD. *Pro fata! quid agam nunc miser viduus tui?*
AL. *Dies leuabit: mortuus tandem est nihil.*

❧ *Ferre est necesse quicquid, Admete, accidit;*
Non quippe primus perdis aut etiam vltimus
Piam pudicam coniugem: sed & hoc decet
Meminisse: teque nosque mors omnes manet.

❧ *Eueniat talis mihi copula,*
Grata animo. namque ista quidem nimis
Est sors rara boni mortalibus:
O quam coniugio tali fluat
Æuum tristitia vacuum mihi.

❧ *Vescentium aura nullus Alcmene satum*
Trepidum videbit dexteræ hostilis metu.

❧ *Molestus hospes quisquis in luctu aduenit.*

❧ *Res indecora in flentis epulari domo.*

❧ *Non decet quippe hospitem*
Mœrere, gemitumque inter audiri dapes.

❧ *Interea hospites*
A se reijcere nostra non didicit domus.

τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων,
καὶ μὴ 'πιγήμῃς τοῖσδε μητρυιὰν τέκνοις,
ἥτις κακίων οὖσ' ἐμοῦ γυνὴ, φθόνῳ
τοῖς σοῖσι κἀμοῖς παισὶ χεῖρα προσβαλεῖ.
μὴ δῆτα δράσῃς ταῦτά γ' αἰτοῦμαί σ' ἐγώ.
ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις
τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα.
❧ Ἰν' οὐδὲν μηδὲς εὐμενέστερον.
❧ Λόγῳ γὰρ ἦσαν, οὐκ ἔργῳ φίλοι.
❧ Ἐν δ' ὀνείρασι
φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν. Ἡδὺ γὰρ φίλον
κἂν νυκτὶ λεύσσειν, ὅν τιν' ἂν παρῇ χρόνον.
❧ Σὺ νῦν γενοῦ τοῖσδ' ἀντ' ἐμοῦ μήτηρ τέκνοις.
❧ Αδ. Οἴμοι, τί δράσω δῆτα σοῦ μονούμενος;
Αλ. Χρόνος μαλάξει σ'. οὐδέν ἐσθ' ὁ κατθανών.
❧ Ἄδμητ', ἀνάγκη τάσδε συμφορὰς φέρειν.
οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν,
γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες. γίγνωσκε δὲ,
ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται.
❧ Τοιαύτας εἴη μοι κυρῆσαι
συνδυάδος φίλας ἀλόχου.
τοῦτο γὰρ ἔν γε βίῳ σπάνιον μέρος.
ἦ γὰρ ἐμοί γ' ἄλυπος δι' αἰῶνος ἂν ξυνείη.

❧ Ἀλλ' οὔτις ἐστὶν ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον
τρέσαντα χεῖρα πολεμίων πότ' ὄψεται.
❧ Λυπουμένοις ὀχληρὸς, εἰ μόλοι, ξένος.
❧ Αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι θοινᾶσθαι ξένοις.
❧ Οὐ πρέπει θοινωμένους
κλύειν στεναγμῶν, οὐδὲ λυπεῖσθαι ξένους.
❧ Τἀμὰ δ' οὐκ ἐπίσταται
μέλαθρ' ἀπωθεῖν, οὐδ' ἀτιμάζειν ξένους.

Sapientia virtutis comes.

❧ *Morum grauitas in nobilibus*
Nata ingenijs. plenum mentis,
Probitas. ſapere eſt affine bonis.
At me inprimis iuuat iſte labor
Quacunque datur prodeſſe pijs.

❧ *Hæc perpeti*
Neceſſe quamvis dura ſint atque aſpera.
❧ *Patuit quis eſſes, ſpecimen vbi ſumtum eſt tui.*
❧ *Quieſcite ambo: nam calamitatum ſat eſt:*
Animum paternum natus irites caue.
❧ *Nam ſiue felix, ſiue tu miſer es, tibi*
Es hoc vtrumque.
❧ *Hac luce gaudes? cur minus patrem putas?*
❧ *Mihi videtur longa ſub terra ſitis*
Nox eſſe: vita parua, ſed dulcis tamen.
❧ PH. *Vita ſi tibi tanti eſt tua,*
Crede eſſe & alijs. ſi quid in nos dixeris
Atrox, viciſſim multa nec falſa audies.
CH. *Et nunc & antè multa ſunt dicta aſpera.*
Jam parce, ſenior, parce natum inceſſere.
AD. *Dic per vices audique. ſi verum graue eſt*
Audire, nec mî facere debueras male.
❧ *Vnam agere vitam, non duas nobis datum eſt.*
❧ *Gratum profecto lumen, hoc gratum Dei.*
❧ *Male an audiam poſt fata, nîl refert mea.*
❧ *En vt ſenectus & pudorem decoquit.*
❧ *Quæ me omnemque famulorum gregem*
Ceu blanda ſæpe mater expedijt malo,
Iras mariti molliens.
❧ *Non debet eſſe famulus aduentantibus*
Triſtis, ſed animo excipere procliui hoſpites.

Τὸ γὰρ
εὐγενὲς ἐκφέρεται παρὰ αἰδῶ.
ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ
πόλυτ᾽ ἔνεστι σοφίας.
πρὸς δ᾽ ἐμᾷ ψυχᾷ θάρσος ἦσται,
θεοσεβῆ φῶτα κεδνὰ πράξειν.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν
φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα.

Ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθὼν, ὃς εἶ.

Παύσασθ᾽, ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορά.
ὦ παῖ, πατρὸς δὲ μὴ παροξύνῃς φρένα.

Σαυτῷ γὰρ εἴτε δυστυχὴς, εἴτ᾽ εὐτυχὴς,
ἔφυς.

Χαίρεις ὁρῶν φῶς; πατέρα δ᾽ οὐ χαίρειν δοκεῖς;

Ἦ μὴν πολύν γε τὸν κάτω λογίζομαι
χρόνον. τὸ δὲ ζῆν σμικρὸν, ἀλλ᾽ ὅμως γλυκύ.

Φεῦ. Νόμιζε δ᾽ εἰ σὺ τὴν σαυτοῦ φιλεῖς
ψυχὴν, φιλεῖν ἅπαντας. εἰς ἡμᾶς κακῶς
ἐρεῖς, ἀκούσῃ πολλὰ, κοὐ ψευδῆ κακά.

Χο. Πλείω λέλεκται νῦν τε, καὶ τὰ πρὶν, κακά.
παῦσαι δὲ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακορροθῶν.

Αδ. Λέγ᾽, ὡς ἐμοῦ λέξαντος· εἰ δ᾽ ἀλγεῖς κλύων
τἀληθὲς, οὐ χρῆν σ᾽ εἰς ἔμ᾽ ἐξαμαρτάνειν.

Ψυχῇ μιᾷ ζῆν, οὐ δυοῖν ὀφείλομεν.

Φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον.

Κακῶς ἀκούειν οὐ μέλει θανόντι μοι.

Φεῦ, φεῦ. τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλέον.

Ἦ μοι πᾶσί τ᾽ οἰκέταισιν ἦν
μήτηρ· κακῶν γὰρ μυρίων ἐρρύετο,
ὀργὰς μαλάσσουσ᾽ ἀνδρός.

Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον
εἶναι, δέχεσθαι δ᾽ εὐπροσηγόρῳ φρενί.

☙ *Qui mos ſit hominum rebus (vnde etenim tibi*
Id ſcire?) ſi vis ſcire, nunc ex me audies.
Quodcunque genitum eſt debitum morti puta:
Hominumque nullus hoc ſcit, an vitæ ſibi
Curricula durent craſtinum ad Solis iubar.
Nam quis futurus ſortis incertæ exitus,
Aut edoceri aut arte deprendi nequit.
Hæc me magiſtro doctus, indulge tibi,
Vino ciboque veſcere: hodiernum diem
Tuum, quod vltra eſt eſſe fortunæ puta:
Simulque Venerem cœlitum ſuauiſſimam
Venerare: namque eſt comis ac facilis Dea.
At alia cuncta deſere & monitis meis
Obſequere, recta ſi tibi videor loqui.
☙ *Humana ſapere nos ſatos homines decet:*
Siccis ſeueris atque torvituentibus
Hæc vita, certi ſi quid eſt me iudice,
Non vita vero eſt, ſed calamitatum ſeges.
☙ *Nam me vita quid amici iuuet*
Quem cum miſerijs rumor exſpectat malus?
☙ *Admete, amicos liberè affari decet,*
Nec ſi quid intra viſcerum triſte eſt ſinus
Silentio occultare.
☙ *Dura nam coërceri, Hercules,*
Iuuenilis ætas.
☙ AD. *Recipere nequeunt mortui amiſſum diem.*
HER. *Placide feras, nec luctus excedat modum.*
AD. *Monere facile; ferre quod fertur graue eſt.*
HER. *Et quod leuamen, gemere ſi perſtes, erit?*
AD. *Intelligo equidem: ſed me amor victum rapit.*
HER. *Amare quippe mortuum lachrymas ciet.*
AD. *Me perdidit magis illa quam fari queam.*

Τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας ἣν ἔχει φύσιν;
οἶμαι μὲν οὔ. πόθεν γάρ; ἀλλ' ἄκουέ μου.
βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται.
κοὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἐξεπίσταται
τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται.
τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται,
κἄστ' οὐ διδακτὸν, οὐδ' ἁλίσκεται τέχνῃ.
ταῦτ' οὖν ἀκούσας, καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα,
εὔφραινε σαυτὸν, πῖνε. τὸν καθ' ἡμέραν
βίον, λογίζου σόν· τὰ δ' ἄλλα, τῆς τύχης.
τίμα δὲ καὶ τὴν πλεῖστον ἡδίστην θεῶν
Κύπριν βροτοῖσιν· εὐμενὴς γὰρ ἡ θεός.
τὰ δ' ἄλλ' ἔασον ταῦτα, καὶ πείθου λόγοις
ἐμοῖσιν, εἴπερ ὀρθά σοι δοκῶ λέγειν.

Ὄντας δὲ θνητοὺς, θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεὼν,
ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ συνωφρυωμένοις
ἅπασιν ἐστὶν, ὥς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ,
ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορά.

Τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον φίλοι,
κακῶς κλύοντι, καὶ κακῶς πεπραγότι;

Φίλον πρὸς ἄνδρα χρὴ λέγειν ἐλευθέρως,
Ἄδμητε, μομφὰς δ' οὐχ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν,
σιγῶντ'.

Τὸν ἡβῶνθ', Ἡράκλεις, οὐ ῥᾴδιον
εἴργειν.

Αδ. Οὐκ ἔστι τοὺς θανόντας ἐς φάος μολεῖν.
Ηρ. Μή νυν ὑπέρβαιν', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε.
Αδ. Ῥᾷον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.
Ηρ. Τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλοις ἀεὶ στένειν;
Αδ. Ἔγνωκα καὐτός, ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἐξάγει.
Ηρ. Τὸ γὰρ φιλῆσαι τὸν θανόντ', ἄγει δάκρυ.
Αδ. Ἀπώλεσέν με, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω.

HER. *Amissa coniunx optima est: quis enim negat?*
AD. *Quam propter ætas non erit dulcis mihi.*
HER. *Luctum, recens qui nimius, imminuit dies.*
AD. *Dies profecto, nempe letalis dies.*

ANDROMACHA.

ST. FL. 201. 305. 307. 308. sæpiùs. 316. 321. 323. sæpiùs. 329. 365. bis. 433. 477. 483.

FOrtunam cognosce tuam. perpende malorũ
Quo veneris, certans heris.
Esse te famulam scias
Exsulem externo in solo.
Sospites nullos vbi
Est amicos cernere,
Femina infelix nimis.
Vbi sis locorum disce: non Hector tuus,
Non Priamus hic, non gaza: Græcam vrbem vides.
Barbari. *Tale est omne barbaricum genus.*
Mater iugatur filio, natæ pater,
Frater sorori. proximæ alterna manus
Cæde implicantur: nulla lex prohibet nefas:
Quæ tu caue huc inferre. non etenim decet
Vnum imperare feminis geminis virum.
Contentus vno coniugis viuat toro
Quicunque cupiet rite curatam domum.
Vtrumque metuo si tibi tacitã obsequar,
Ne multa quæ habeo iusta corrumpam mea.
Sin te refellam, ne mihi id cedat male.
Nam saniora verba ab inferioribus

Ηρ. Γυναι-

Ηρ. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· τίς ἀντερεῖ;
Αδ. Ὥστ' ἄνδρα τόνδε μηκέθ' ἥδεσθαι βίῳ.
Ηρ. Χρόνος μαλάξει· νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακόν.
Αδ. Χρόνον λέγοις ἄν, εἰ χρόνος τὸ κατθανεῖν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Γνῶθι τύχην, λόγισαι τὸ παρὸν κακὸν εἰς ὅπερ ἥκεις
δεσπόταις ἁμιλλᾷ.
Χο. Γνῶθι δ' οὖσ' ἐπὶ ξένας
δμωῒς ἐπ' ἀλλοτρίας πόλεως,
ἔνθ' οὐ φίλων τιν' εἰσορᾷς
σῶν, ὦ δυστυχεστάτα,
ὦ παντάλαινα νύμφα.
Ερ. Γνῶναι δ' ἵν' εἶ γῆς. οὐ γὰρ ἐσθ' Ἕκτωρ τάδε,
οὐ Πρίαμος, οὐδὲ χρυσός, ἀλλ' Ἑλλὰς πόλις.
Ερ. Τοιοῦτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος,
πατήρ τε θυγατρὶ, παῖς τε μητρὶ μίγνυται,
κόρη τ' ἀδελφῷ· διὰ φόνου δ' οἱ φίλτατοι
χωροῦσι. καὶ τῶνδ' οὐδὲν ἐξείργει νόμος.
ἃ μὴ παρ' ἡμᾶς εἴσφερ'· οὐδὲ γὰρ καλὸν,
δυοῖν γυναικοῖν ἄνδρ' ἕν' ἡνίας ἔχειν.
ἀλλ' εἰς μίαν βλέποντες εὐναίαν Κύπριν,
στέργουσιν, ὅστις μὴ κακῶς οἰκεῖν θέλει.
Ερ. Ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ τὸ δουλεύειν με σοὶ,
λόγων ἀπώσῃ πόλλ' ἔχουσαν ἔνδικα.
ἢν δ' αὖ κρατήσω, μὴ 'πὶ τῷδ' ὄφλω βλάβην.
οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα, τοὺς κρείσσους λόγους

Tolerare nescit spiritus fastu tumens.
Sed constitutum est ipsa ne desim mihi.
AN. *Non tacita quicquid spectat ad venerem doles?*

Venus.

HER. *Animo mulierum prima res semper venus.*
AND. *Bona, si qua recte vtatur: alioqui mala.*
HER. *Non barbarorum more in vrbe hac viuitur.*

Ius naturæ vbique idem.

AND. *Quæ turpia illis, hîc quoque haud culpa vacant.*
O laus, honorque, plurimos meritos nihil
Iam sæpe collocastis excelso in gradu.
Ego, quos refulgens sequitur ex vero decus,
Habeo beatos: gloriam falsis pari
Nolim. sed aliter nempe Fortunæ placet.
Hi qui putantur sapere præfulgent foris,
Hominibus intus cæteris cum sint pares,
Nisi forte in opibus, summa quæ pollentia est.

Mala non imitanda.

Adijcere magna non decet paruis mala,
Nec si mulieres dira pernicies sumus,
Muliebre par est insequi ingenium viros.
Sint ista vt inquis parua, sint sceptro meo
Minora, nec quæ Græciam deceant satis:
Sed pariter illud disce: quod cuique expedit,
Id majus illi est capere quam Troiam manu.

Amicitia.

Quoscunque vera lex amicitiæ ligat
Nil cuique proprium est: cuncta sunt communia.
Quod si meorum in rebus absentes morer,
Nec praua relocem, segnis haud prudens vocer.
Nam mortalium
Miseria, quamuis maxime externos, mouet.
Abi in penates hosce, dediscas vbi
Ancilla facere liberis iniuriam.
AN. *Ah me implicasti fraude: deceptæ sumus.*
MEN. *Age: dide famam: non enim inficias eo.*

πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο.
ὅμως δ' ἐμαυτὴν οὐ προδοῦσ' ἁλώσομαι.
※ Αν. Οὐκ ἂν σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι;
Ερ. Τί δ' οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχῇ;
Αν. Καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μή, οὐ καλά.
※ Ερ. Οὐ βαρβάρων νόμοισιν οἰκοῦμεν πόλιν.
Αν. Κἀκεῖ τά γ' αἰσχρά, κἀνθάδ' αἰσχύνην ἔχει.
※ Ω δόξα, δόξα, μυρίοισι δὴ βροτῶν
οὐδὲν γεγῶσι βίοτον ὤγκωσας μέγαν.
εὔκλεια δ' οἷς μέν ἐστ' ἀληθείας ὕπο,
εὐδαιμονίζω· τοὺς δ' ὑπὸ ψευδῶν ἔχειν
οὐκ ἀξιώσω, πλὴν τύχῃ φρονεῖν δοκεῖν.
※ Εξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν,
λαμπροί· τὰ δ' ἔνδον, πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι.
πλὴν εἴ τι πλούτῳ, τοῦτο δ' ἰσχύει μέγα.
※ Οὐ χρὴ 'πὶ μικροῖς μεγάλα πορσύνειν κακά,
οὐδ', εἰ γυναῖκες ἐσμὲν ἀτηρὸν κακόν,
ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν.
※ Γύναι, τάδ' ἐστὶ σμικρά, καὶ μοναρχίας
οὐκ ἄξι', ὡς φής, τῆς ἐμῆς, οὐδ' Ελλάδος.
εὖ δ' ἴσθ', ὅτου τις τυγχάνει χρείαν ἔχων,
τοῦτ' ἔσθ' ἑκάστῳ μεῖζον ἢ Τροίαν ἑλεῖν.
※ Φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι
ὀρθῶς πεφύκασ', ἀλλὰ κοινὰ χρήματα.
※ Μένων δὲ τοὺς ἀπόντας, εἰ μὴ θήσομαι
τἄμ' ὡς ἄριστα, φαῦλός εἰμι, κοὐ σοφός.
※ Οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ
βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυραῖος ὢν κυρῇ.
※ Αλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους τούσδ', ἵν' εἰς ἐλευθέρους,
δούλη γεγῶσα, μή ποθ' ὑβρίζειν μάθῃς.
※ Αν. Οἴμοι. δόλῳ μ' ὑπῆλθες. ἠπατήμεθα.
Με. Κήρυσσ' ἅπασιν. οὐ γὰρ ἐξαρνούμεθα.

AN. *Hoc ſapere dicunt queîs ad Eurotam domus?*
MEN. *Ni fallor, etiam Troës: vlciſci mala.*
AN. *Nîl ergo tu ius eſſe, nîl reris Deos?*
MEN. *Vbi venerint feremus. at tu nunc cades.*

Lacedæmonij. ❧ *O vna gens hominibus inuiſa omnibus,*
Spartes alumni, vafra conciliabula,
Malorum opifices, incliti mendacijs,
Verſatilès, ſine fruge, verborum aucupes,
Non iure Graios inter adeo excellitis.
Quid non apud vos? nonne quæſtus improbi,
Multæque cædes? nonne res ſemper docet
Vos pectore aliud ferre quam lingua loqui?
Pereatis omnes.

❧ *Nunquam gemina de matre genus,*
Nunquam duplices laudabo toros,
Odij & diræ ſemina rixæ.
Vnam debet non ambigui
Vir participem noſſe cubilis:
Duo nec domini rectius vrbes
Terraſque regunt, quam quæ ſceptrum
Vnius poteſtas. *Tenet vna manus. quin ſic oneri*
Onus accedit: diſcors agitat
Rabies rupto fœdere ciuès.
Etiam artifices carminis inter
Geminos ipſæ triſtia miſcent
Prælia Muſæ: cumque in pelago
Vela carinæ fert aura leuis,
Plus vna valet, contemta licet,
Dextera claui quæ fræna tenet,
Quam conſilij vis in partes
Diſtracta duas, aut prudentum
Numeroſa cohors: vna poteſtas

Αν. Ἦ ταῦτ' ἐν ὑμῖν, τοῖς παρ' Εὐρώτᾳ, σοφά;
Με. Καὶ τοῖς γε Τροίᾳ, τοὺς παθόντας ἀντιδρᾶν.
Αν. Τὰ θεῖα δ' οὐ θεῖ', οὐδ' ἔχειν ἡγῇ δίκην.
Με. Ὅταν τάδ' ᾖ, τότ' οἴσομεν. σὲ δὲ κτενῶ.
Ἄλλο. Ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν,
Σπάρτης ἔνοικοι, ὦ δόλια βουλεύματα,
ψευδῶν ἄνακτες, μηχανορράφοι κακῶν,
ἑλικτά, κοὐδὲν ὑγιές, ἀλλὰ πάντ' ἄπριξ
φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα.
τί δ' οὐκ ἐν ὑμῖν ἐστιν; οὐ πλεῖστοι φόνοι;
οὐκ αἰσχροκερδεῖς; οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν
γλώσσῃ, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' ἀεί;
ὄλοισθ'.
Ἄλλο. Οὐδέ ποτ' οὐ δίδυμα
λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν,
οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους,
ἔριν μὲν οἴκων,
δυσμενεῖς τε λύπας.
τὴν μίαν μοι στεργέτω πόσις γάμοις
ἀκοινώνητον εὐνὰν ἀνδρός.
οὐδὲ γὰρ ἐν πόλεσι
δίπτυχοι τυραννίδες
μιᾶς ἀμείνονες φέρειν,
ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει,
καὶ στάσις πολίταις.
τεκτόνοιν θ' ὕμνοισιν ἐργάταιν δυοῖν
ἔριν Μοῦσαι φιλοῦσι κραίνειν.
πνοιαὶ δ' ὅταν φέρωσι ναυτίλους θοαί
κατὰ πηδαλίων
δίδυμα πραπίδων γνώμα,
σοφῶν τε πλῆθος ἀσθενέστερον
φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατοῦς.

Temperet vrbem, regat vna domum,
Si modo cordi est tranquilla quies.

❧ *Magnus furor est hostes hostem*
Linquere viuos, quoties mortem
Inferre datur, trepidoque domum
Releuare metu.

❧ *Nequid propere & extra jus agas.*

❧ MEN. *Mea cuncta sunt illius, illius mea.*
PEL. *Vt nempe prosis, non vt obsis aut neces.*

Lacedæmoniæ feminæ.

❧ *Quin nec si velit*
Casta esse possit virgo, quam Sparta educat,
Vbi puellæ cum viris procul ab domo
Currunt remota veste, nudatæ femur,
Palamque luctas corpore exercent suo
Mihi non probandas. deinde miremurne adhuc
Quod non pudicas educatis feminas?

Vxor ex bonis parentibus.

❧ *Quin ego monebam ne tibi se adscisceret*
Affinitate, neu malæ matris genus
Domum reciperet: ferre nam secum solent
Materna vitia: quod procos omnes velim
Meminisse, natam matris vt quærant bonæ.

❧ *Sed vbi papilla est visa, proiecto osculum*
Capis ense, adulans perfidi ingenij canem.

Nothus.

❧ *Sæpe de sicco seges*
Aruo, profundum mergite exsuperat solum,
Et prole melior sæpe legitima nothus.

Lingua.

❧ *Immane paruis sæpe de primordijs*
Exciuit odium lingua: quapropter cauent
Rixas amicis serere queîs animus sapit.

❧ *Experientia*
Rerum magistra est omnium mortalibus.

ἑνὸς ἁ δύναμις αἰά τε μέλαθρα,
κατά τε πόλιας,
ὁπόταν εὕρεν θέλωσι καιρόν.
Καὶ γὰρ ἄνοια μεγάλη, λιπεῖν
ἐχθροὺς ἐχθρῶν, ἐξὸν κτείνειν,
καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι.

Ἐπίσχες. μὴ τάχυν᾽ ἄνευ δίκης.
Μεν. Οὐκοῦν ἐκείνου τἀμὰ, τἀκείνου τ᾽ ἐμά.
Γη. Δρῶν εὖ, κακῶς δ᾽ οὔ. μηδ᾽ ἀποκτείνειν βίᾳ.
Οὐδ᾽ ἂν εἰ βούλοιτό τις
σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη,
αἳ ξὺν νέοισιν ἐξερημοῦσαι δόμους,
γυμνοῖσι μηροῖς, καὶ πέπλοις ἀνειμένοις,
δρόμους, παλαίστρας τ᾽ οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοὶ,
κοινὰς ἔχουσι. κᾆτα θαυμάζειν χρεὼν,
εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε;
Κἀγὼ μὲν ᾔνουν τῷ γαμοῦντι, μήτε σοὶ
κῆδος συνάψαι, μήτε δώμασιν λαβεῖν
κακῆς γυναικὸς πῶλον. ἐκφέρουσι γὰρ
μητρῷ᾽ ὀνείδη. Τοῦτο καὶ σκοπεῖτέ μοι
μνηστῆρες, ἐσθλῆς θυγατέρ᾽ ἐκ μητρὸς λαβεῖν.
Ἀλλ᾽ ὡς ἐσεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος,
φίλημ᾽ ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα.
Πολλάκις δέ τοι
ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησεν σπορά·
νόθοι τε πολλοὶ γνησίων ἀμείνονες.
Σμικρᾶς ἀπ᾽ ἀρχῆς νεῖκος ἀνθρώποις μέγα
γλῶσσ᾽ ἐκπορίζει. τοῦτο δ᾽ οἱ σοφοὶ βροτῶν
ἐξευλαβοῦνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν.
Ἡ δ᾽ ὁμιλία
πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος.

Hæc æquus animi dico, non ira tumens:
Tu si incitaris bile, te morbus penes
Erit loquendi, mihi lucrum prudentia.

Trophæa. Quam non probandus Græciam mos obtinet?
Quoties trophæa militum figit manus,
Non iste veros decorat auctores labor,
Sed imperator gloriam solus refert:
Qui multa vibrans inter hastam millia
Par singulis in opere, plus cunctis habet.
Sic & per vrbes turgidi proceres sedent
Spernuntque præ se vulgus, ipsi inutiles.
Est quippe & alijs non minus sapientiæ:
Tantum voluntas adsit atque audacia.

Lacedæmonij. Si vis Martia
Vobis Lacones absit & ferri decus,
Spectatur vltra quod sit eximium nihil.
Quod si hanc coërcens æquiorem in posterum
Se ostendit, æqua rursus à nobis feret.
Sin ipsa ad iras rapitur, iras sentiet.
Nam facta factis dabimus vt respondeant.
Tuos sed istos facile sermones fero.
Namque vmbra tantum es cui datus vocis sonus;
Nihilque polles præter hoc vnum, loqui.

Senes animosi. Multis iuuenibus præstat animosus senex.
Vbi languet animus, quid veges corpus iuuat?
Nunquam me genitum, si liceat, velim,
Aut ortum eximijs esse parentibus,
Heredem locuples me domus vt vocet:

Nobilitas. Nam quodcunque repens incubuit malum,
Præsens auxilium nobilitas habet.
Latè per populos inclita fulgidum
Spargunt facta decus. quod reliquum bonis

Ταῦ-

Ἄλλ. Ταῦτ' εὖ φρονῶν σ' ἐπῆλθον, οὐκ ὀργῆς χάριν.
σὺ δ' ὀξυθυμῆς, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία
μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἡ προμηθία.

Ἄλλ. Οἴμοι, καθ' Ἑλλάδ' ὡς κακῶς νομίζεται.
ὅταν τρόπαια πολεμίων στήσῃ στρατὸς,
οὐ τῶν πονούντων τοὔργον ἡγοῦνται τόδε,
ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τὴν δόκησιν ἄρνυται.
ὃς εἷς μετ' ἄλλων μυρίων πάλλων δόρυ,
οὐδὲν πλέον δρῶν ἑνὸς, ἔχει πλείω λόγον.
σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πόλιν,
φρονοῦσι δήμου μεῖζον, ὄντες οὐδένες.
οἱ δ' εἰσὶν αὐτῶν μυρίων σοφώτεροι,
εἰ τόλμα προσγένοιτο, βούλησίς θ' ἅμα.

Ἄλλ. Εἰ δ' ἀπῆν δορὸς
τοῖς Σπαρτιάταις δόξα, καὶ μάχης ἀγὼν,
τἄλλ' ὄντες ἴστε μηδενὸς βελτίονες.

Ἄλλ. Κἂν μὲν κολάζῃ τήνδε, καὶ τὸ λοιπὸν ᾖ
σώφρων καθ' ἡμᾶς, σώφρον' ἀντιλήψεται·
θυμούμενος δὲ, τεύξεται θυμουμένων·
ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται.

Ἄλλ. Τοὺς σοὺς δὲ μύθους ῥᾳδίως ἐγὼ φέρω.
σκιὰ γὰρ ἀντίστοιχος ὣς φωνὴν ἔχεις,
ἀδύνατος οὐδὲν ἄλλο, πλὴν λέγειν μόνον.

Ἄλλ. Πολλῶν νέων γὰρ, κἂν γέρων εὔψυχος ᾖ,
κρείσσων. τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωματεῖν;

Ἄλλ. Ἢ μὴ γενοίμαν, ἢ
πατέρων ἀγαθῶν
εἴην, πολυκτήτων
τε δόμων μέτοχος.
εἴ τι γὰρ πάσχοι τις ἀμήχανον,
ἀλκᾶς οὐ σπάνις εὐγενέταις·
κηρυσσομένων δ' ἀπ' ἐσθλωμάτων,

Post mortem superest; nulla abolet dies.
Virtus incolumis post cineres micat.

❧ *Ah quanto melius vincere non male,*
Quam raptum inuidia, quam violentia
Fretum iustitiæ fallere regulam. Iusticia.
In præsens animo dulcis iniquitas,
Vanescit spatio sordida temporis.
Hæc me vita iuuat, laudibus hanc meis
Quà possum decoro, ne qua vel vrbibus
Vis sit vel thalamis iure potentior.

❧ *Nam flectit magis*
Animos, amicûm si quis aduentat nouus.
❧ *Quid ista quereris? nam mala à cœlestibus*
Immissa citius, serius, veniunt tamen.
❧ *Narras malam rem, duplicem lectum viri.*
❧ *Me perdiderunt mulierum affatus mali,*
Quæ verba in aures hæc susurrabant meas:
Tune ergo seruam, Marte captiuam, malam,
Potes cubilis ferre participem tui?
Non, ita iuuet me Iuno, sub laribus meis
Thalami illa nostri succuba aspiceret diem.
Ego ista blanda verba Sirenum audiens,
Queîs vafra, sollers & loquax astutia est,
Inflata tumui. nam quid ageret vir, meum.
Non fuerat obseruare, cui largo sinu

τιμὰ, καὶ κλέος.
οὔ τοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν
ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται
χρόνος. ἁ δ' ἀρετὰ
καὶ θανοῦσι λάμπει.
Χορ. Κρεῖσσον δὲ νίκαν μὴ
κακόδοξον ἔχειν,
ἢ ξὺν φθόνῳ σφάλλειν,
δυνάμει τε δίκαν.
ἡδὺ μὲν αὐτίκα τοῦτο βροτοῖσιν,
ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρὸν
καὶ μὴν καὶ ὀνείδεσιν ἔγκειται δόμων.
ταύτην ἤνεσα,
ταύτην καὶ φέρομαι βιοτὰν,
μηδὲν δίκας ἔξω
κράτος, ἐν θαλάμοις,
καὶ πόλει δύνασθαι.
Χορ. Τῶν γὰρ ἡβώντων
φίλων νέοι μολόντες, δυσπειθέστεροι.
Χορ. Τί ταῦτα μοχθεῖς; συμφοραὶ θεήλατοι
πᾶσι βροτοῖσιν ἢ τότ' ἦλθον, ἢ τότε.
Χορ. Κακόν γ' ἔλεξας, ἓν ἄνδρα δισσ' ἔχειν λέχη.
Χορ. Κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν,
αἵ μοι λέγουσαι τούσδ' ἐχαύνωσαν λόγους.
σὺ τὴν κακίστην αἰχμάλωτον ἐν δόμοις
δούλην ἀνέξῃ, σοὶ λέχους κοινουμένην;
μὰ τὴν ἄνασσαν, οὐκ ἂν ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις
βλέπουσ' ἂν αὐγὰς, τἄμ' ἐκαρποῦτ' ἂν λέχη.
κἀγὼ κλύουσα τούσδε Σειρήνων λόγους,
σοφῶν, πανούργων, ποικίλων λαλημάτων,
ἐξηνεμώθην μωρίᾳ. τί γάρ μ' ἐχρῆν
πόσιν φυλάττειν, ἢ παρῆν ὅσων ἔδει;

Opes fluebant, tota parebat domus.
Partu edidissem liberos iustos ego:
Nothos at illa, propemodum seruos meis.
❧ *Cum liberè adeo loqueris in similes tui,*
Est venia facto. feminas par est tamen
Sexus honori cupere consultum sui.

Audi alteram partem.

❧ *Sapuit profecto quisquis humanum genus*
Audire docuit verba disceptantium.
❧ *At postquam Achillis natus aduênit domum,*
Veniam parenti do tuo: ast ipsum precor
Vltro remittat vt tuas tædas mihi,
Mea fata narrans, quomodo ab amicis ego
Possem impetrare, non ab externis torum,
Ob illa dura exsilia quæ incumbunt mihi.

Consanguinitas.

❧ *Nam magna vis est sanguinis: nihil in malis*
Melius amicis quos iugat cognatio.
❧ *Curam parenti de meis ego nuptijs*
Permitto. non est istud arbitrij mei.
❧ *Euertit hominum fata quos odit Deus,*
Nec permanere spiritus tumidos sinit.
❧ *Namque eos qui sunt domi,*
Curare iustum est peregre amicorum vicem.

Veterum meminisse.

❧ *Iras vetustas meminit, vt praui solent*
Homines. & illum sapere adhuc aliquis putat?
❧ *Dei hæc voluntas: miscuit clades Deus.*
❧ *Primùm ista quæ nunc temet excruciant mala,*
Admoneo corde ne nimis fracto feras.
❧ *Quod fato manet*
Tibi ferendum est. quippe sic visum Ioui.

πολὺς μὲν ὄλβος, δωμάτων δ' ἀνάσσομεν.
παῖδας δ' ἐγὼ μὲν γνησίους ἔτικτον ἄν,
ἣ δ' ἡμιδούλους τοῖς ἐμοῖς, νοθαγενεῖς.
ἄλλο. Ἄγαν γ' ἐφῆκας γλῶτταν εἰς τὸ σύμφυτον.
συγγνωστὰ μέν που σοὶ τάδ', ἀλλ' ὅμως χρεὼν
κοσμεῖν γυναῖκας τὰς γυναικείους φύσεις.
ἄλλο. Σοφόν τι χρῆμα τοῦ διδάξαντος βροτοὺς,
λόγους ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα.
ἄλλο. Ἐπεὶ δ' Ἀχιλλέως δεῦρ' ἐνόστησεν γόνος,
σῷ μὲν συνέγνων πατρὶ, τὸν δ' ἐλισσόμην
γάμους ἀφεῖναι σοὺς, ἐμὰς λέγων τύχας,
καὶ τὸν παρόντα δαίμον'. ὡς φίλων μὲν ἂν
γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾳδίως,
φεύγων ἀπ' οἴκων, ἃς ἐγὼ φεύγω φυγάς.
ἄλλο. Τὸ συγγενὲς γὰρ δεινόν· ἔν τε τοῖς κακοῖς
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον οἰκείου φίλου.
ἄλλο. Νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς
μέριμναν ἕξει, κοὐκ ἐμὸν κρίνειν τάδε.
ἄλλο. Ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν
δαίμων δίδωσι, κοὐκ ἐᾷ φρονεῖν μέγα.
ἄλλο. Τῶν γὰρ ἐκδήμων φίλων
δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκποιεῖν τύχας.
ἄλλο. Ἐμνημόνευσε δ', ὥσπερ ἄνθρωπος κακὸς,
παλαιὰ νείκη. πῶς ἂν οὖν εἴη σοφός;
ἄλλο. Θεοῦ γὰρ αἶσα, θεὸς ἔχευε συμφοράς.
ἄλλο. Καὶ πρόσθε μέν σοι, τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς
μηδέν τι λίαν δυσφορεῖν, παρῄνεσα.
ἄλλο. Τὸ γὰρ πεπρωμένον
δεῖ σ' ἐκκομίζειν· Ζηνὶ γὰρ δοκεῖ τάδε.

SVPPLICIBVS.

St. Fl. 131. 165. 350. 435.

Laus viuentum est, lugere alios
Morte peremtos.
❧ *Grauis ante alios, grauis ille dolor*
Nescit gemitus satiare suos,
Quoties lugent erepta sibi
Pignora matres.
❧ *Age, mitte gemitus, fare, ne vela caput:*
Quod non per ora transit effectu caret.
❧ Adr. *Ibi optimates perdidi Argiuos viros.*
Th. *Hos ferre fructus horridus Mauors solet.*
❧ Th. *Quid tam precanti iusta respondent tibi?*
Adr. *Quid quîs fauet fortuna non pro se adferunt?*
❧ Th. *Vbi inclitum Argos? an sibi frustra placet?*
Adr. *Res lapsa nostra est: in tua spes est ope.*
❧ Th. *Tua ne sponte an publico missu venis?*
Adr. *Sepelire liceat Danaïdæ te omnes rogant.*
❧ Th. *At cur abierat natus Oedipodis domo?*
Adr. *Ne cæde fratris patris impleret preces.*
Th. *Exsilium & vltro & prouide electum refers.*
❧ Th. *Vates ne consuluistis atque ignes sacros?*
Adr. *En tangis ipsum crimen erroris mei.*
Th. *Ergo haud secundis arma sumsisti Deis?*
Adr. *Quin & vetabat Amphiareos hoc iter.*
Th. *Promtum fuit Dîs res tuas euertere.*
Iuuenilia consilia. Adr. *Iuuenum tumultus cor mihi externauerat.*
Th. *Animosa quam consulta curasti magis.*

ΙΚΕΤΙΣΙ.

ΤΑ γὰρ φθιτῶν τοῖς ὁρῶσιν κόσμος.

Τὸ γὰρ θανόντων τέκνων,
ἐπίπονόν τι κατὰ γυναῖκας
Εἰς γόους πέφυκε πάθος.

Λέγ' ἐκκαλύψας κρᾶτα, καὶ πάρες γόον.
πέρας γὰρ οὐδὲν, μὴ διὰ γλώσσης ἰόν.

Αδ. Ἐνταῦθ' ἀπώλεσ' ἄνδρας Ἀργείων ἄκρους.
Θη. Τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται.
Θη. Τί γὰρ λέγουσιν, ὅσια χρήζοντος σέθεν;
Αδ. Τί δ' εὐτυχοῦντες οὐκ ἐπίστανται φέρειν;
Θη. Τὸ δ' Ἄργος ἡμῖν ποῦ 'στιν, ἢ κόμπει μάτην;
Αδ. Σφαλέντες οἰχόμεσθα· πρὸς σὲ δ' ἥκομεν.
Θη. Ἰδίᾳ δοκῆσάν σοι τόδ', ἢ πάσῃ πόλει;
Αδ. Πάντες σ' ἱκνοῦνται Δαναΐδαι θάψαι νεκρούς.
Θη. Ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπὼν
Αδ. Ἀραῖς πατρῴαις, μὴ κασίγνητον κτάνῃ.
Θη. Σοφὴν ἔλεξας τήν γ' ἑκούσιον φυγήν.
Θη. Μάντεις δ' ἐπῆλθες, ἐμπύρων τ' εἶδες φλόγα;
Αδ. Οἴμοι διώκεις μ', ᾗ μάλιστ' ἐγὼ σφάλην.
Θη. Οὐκ ἦλθες, ὡς ἔοικεν, εὐνοίᾳ θεῶν.
Αδ. Τί δέ; πλέον ἦλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν.
Θη. Οὕτω τὸ θεῖον ῥᾳδίως σ' ἀπεστράφη.
Αδ. Νέων γὰρ ἀνδρῶν θόρυβος ἐξέπληξέ με.
Θη. Εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας.

ADR. *Quæ culpa multis ducibus exitio fuit.*
Sed ô Cecropidûm rector antestans tua
Virtute Graios, me quidem partim pudet
Humi iacentem genibus aduolui tuis,
Parem tibi olim sorte, præterea senem:
Verùm sequi necesse quo fert calamitas.

Diues & pauper alter alteri vtiles.

Respiciat inopem diues & dites inops
Spectet vicissim. sic iubet sapientia,
Vt hinc habendi cura pigritiam exuat,
Illi miseriæ non suæ faciant metum.
At quisquis hilares carminum condit modos,
Sit lætus opus est ipse. namque his qui domi
Sibi cor molestis exedunt mæroribus,
Alios potestas nulla mulcendi datur.
At tua ciuitas
Sufficere sola muneri tanto potest:
Tangi miserijs nouit, & sub te bono

Dux quanti.

Pastore floret iuuene, quæ res maxima est.
Nam ducis inopia euertit vrbes plurimas.
Jam sæpe verbis incidit certatio
Mihique & alijs, cæteri cùm dicerent
Mala multa hominibus præ bonis contingere:
Ego ab his remotus alia sentirem omnia;
Vinci benigna sorte mala mortalium:

Dei dona.

Namque id nisi esset non videremus diem.
Grates meretur quisquis humanum Deus
Secreuit æuum belluarum à moribus;
Primumque mentis lumen, atque interpretem
Linguam, sonique iudices aures dedit,
Dapesque frugis, deque cæli fornice
Guttas cadentes quæ rigant vterum soli,
Et ipsa alunt alimenta: tum docuit grauem

Ad. Ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας.
Ἀλλ' ὦ καθ' Ἑλλάδ' ἀλκιμώτατον κάρα,
ἄναξ Ἀθηνῶν, ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω,
πίτνων πρὸς οὖδας, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερὶ,
πολιὸς ἀνὴρ, εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.
ὅμως δ' ἀνάγκη συμφοραῖς εἴκειν ἐμαῖς.
Σοφὸν δὲ πενίαν τ' εἰσορᾶν τὸν ὄλβιον,
πένητά τ' εἰς τοὺς πλουσίους ἀποβλέπειν,
ζηλοῦνθ', ἵν' αὐτὸν χρημάτων ἔρως ἔχῃ,
τά τ' οἰκτρὰ τοὺς μὴ δυστυχεῖς δεδοικέναι.
τόν θ' ὑμνοποιὸν, αὐτὸς ἂν τίκτῃ μέλη,
χαίροντα τίκτειν. ἢν δὲ μὴ πάσχῃ τόδε,
οὔτοι δύναιτ' ἂν, οἴκοθέν γ' ἀτώμενος,
τέρπειν ἂν ἄλλους. οὐδὲ γὰρ δίκην ἔχει.
Πόλις δὲ σὴ
μόνη δύναιτ' ἂν τόνδ' ὑποστῆναι πόνον.
τά τ' οἰκτρὰ γὰρ δέδορκε, καὶ νεανίαν
ἔχει σε ποιμέν' ἐσθλόν· οὗ χρείᾳ πόλεις
πολλαὶ διώλοντ' ἐνδεεῖς στρατηλάτου.
Ἄλλοισι δὴ 'πόνησ' ἁμιλληθεὶς λόγῳ
τοιῷδ'. ἔλεξε γάρ τις ὡς τὰ χείρονα
πλείω βροτοῖσίν ἐστι τῶν ἀμεινόνων.
ἐγὼ δὲ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
πλείω τὰ χρηστὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς.
Εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.
αἰνῶ δ', ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου,
καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο.
πρῶτον μὲν ἐνθεὶς σύνεσιν· Εἶτα δ' ἄγγελον
γλῶσσαν λόγων δοὺς, ὥστε γιγνώσκειν ὄπα,
τροφήν τε καρποῦ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ
σταγόνας ὑδρηλὰς, ὡς τά τ' ἐκ γαίας τρέφῃ,
ἄρδῃ τε νηδύν. πρὸς δὲ τοῖσι, χείματος

Defendere hiemem flammeis vaporibus,
Et cuique terræ quod ſuum ingenium negat
Supplere ratium pelagijs diſcurſibus.
At quæ latent incerta rimari datum
Igni vel extis ſigna præmittentibus
Sortis futuræ, vel volatu præpetum.
Faſtidioſa nonne gens igitur ſumus,
Cui tanta nondum dona ſufficiunt Dei:
Sed plus vel ipſis poſſe cœlitibus cupit
Superbus animus, & ferox nimium manus
Anteire ſperat numinum ſapientiam?

Conſortia malorum.

Dum bene ſe habenti turbidam miſces domum,
Peſſumdediſti res tuas. nec enim ſapit
Iuſto nocentem quiſquis aduinctum iugat.
Felix amicos qui ſibi adſciſcit pios.
Communicatas namque fortunas videns
Sontis miſerijs addit inſontem Deus:
Triſtique pœnæ vulnerat contagio.
Perdidiſti vrbem tuam

Iuuenum conſilia.

Iuuenum ſequens conſilia, qui calido ambitu
Sanguinea quærunt arma ſine iure ac modo,
Plebem aucupantes, hic vt in bello imperet,
Ille inſolenter vt poteſtatem gerat,
Pars cupida lucri, nilque habent penſi interim
Quanta inde populi rebus immineant mala.
Errauit: hominum eſt, maxime quos feruidos
Iuuenilis ætas raptat: æquum ignoſcere.
TH. *Conſilia ſæpe & feminæ promunt bona.*
ÆTH. *Sed vereor animus quod meus ſentit loqui.*
TH. *Turpe eſt amicos tegere quod rectum putes.*
Æ. *Ego igitur haud ſilebo, ne me in poſterum*
Taciturnitatis pigeat ac pudeat meæ:

προβλήμαθ', αἶθον ἐξαμυνάσθαι θεοῦ.
πόντου τε ναυστολήμαθ', ὡς διαλλαγὰς
ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν, ὧν πένοιτο γῆ.
ἃ δ' ἔστ' ἄσημα, κοὐ σαφῆ, γινώσκομεν
εἰς πῦρ βλέποντες, καὶ κατὰ σπλάγχνων πτύχας
μάντεις προσημαίνουσιν, οἰωνῶν τ' ἄπο.
ἆρ' οὐ τρυφῶμεν, θεοῦ κατασκευὴν βίῳ
δόντος τοιαύτην, οἷσιν οὐκ ἀρκεῖ τάδε;
ἀλλ' ἡ φρόνησις τοῦ θεοῦ μεῖζον σθένειν
ζητεῖ. τὸ γαῦρον δ' ἐν χερέσι κεκτημένοι,
δοκοῦμεν εἶναι δαιμόνων σοφώτεροι.
Χο. Λαμπρὸν δὲ θολερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σὸν,
ἥλκωσας οἴκους. χρεὼν γὰρ οὔτε σώματα
ἄδικα δικαίοις τὸν σοφὸν συμμιγνύναι·
εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς φόβους κτᾶσθαι φίλους.
κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος,
τοῖς τοῦ νοσοῦντος πήμασι διώλεσεν
τὸν οὐ νοσοῦντα, κοὐδὲν ἠδικηκότα.
Χο. Ἀπώλεσας πόλιν,
νέοις παραχθείς· οἵ τινες τιμώμενοι
χαίρουσι, πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης,
φθείροντες ἀστούς. ὁ μὲν ὅπως στρατηλατῇ,
ὁ δ' ὡς ὑβρίζῃ δύναμιν εἰς χεῖρας λαβών,
ἄλλος δὲ κέρδους οὕνεκ', οὐκ ἀποσκοπῶν
τὸ πλῆθος, εἴ τι βλάπτεται πάσχον τάδε.
Χο. Ἥμαρτεν. Ἐν νέοισι δ' ἀνθρώπων τόδε
ἔνεστι. συγγνώμην δὲ τῷδ' ἔχειν χρεών.
Χο. Θη. Ὡς πολλά γ' ἐστὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφά.
Αι. Ἀλλ' εἰς ὄκνον μοι μῦθος, ὃν κεύθω, φέρει.
Θη. Αἰσχρόν τ' ἔλεξας, χρηστ' ἐπικρύπτειν φίλοις.
Αι. Οὔτοι σιωπῶσ', εἶτα μέμψομαί ποτε
τὴν νῦν σιωπὴν, ὡς ἐσιγήθη κακῶς.

Nec pulchra tanquam verba dicta à feminis
Pereant, honestum supparo cæco tegam.
Pietas. *Hoc nate primum moneo, vt attendas tibi*
Nequo impliceris crimine inhonestans Deos.
Nam reliqua prudens parte in hac delinqueres.
Quod ni deceret spe bonâ se attollere
Iniusta passos, ego libens quiescerem.
Nunc ipsa res hæc gloriam spondet tibi,
Et mihi monere nullus est, fili, pudor,
Viros feroces, mortuorum corpora
Qui tegere terra, qui dare inferias vetant,
Vt nec volentes hasta compellat tua,
Græcæque gentis publicum ius rumpere
Leges. *Dedoceat. vrbes prospero seruat statu*
Legum sacrarum diligens custodia.
Te deinde dicet aliquis illustrem tuæ
Vrbi coronam parere cum posses manu,
Metu abstitisse: scilicet viles tibi
Placuisse pugnas hispidum contra suem:
At vbi micanti cuspide & galeæ iuba
Certanda res est, exijsse audaciam:
Fortitudo. *Hæc, nate, dici si meus gaudes, caue.*
Tua nonne cernis, quod vocat temerarium
Procax malitia, Gorgonem vt patria audeat
Aspicere, quippe crescit in laboribus:
Aliæ sed vrbes otio segni latent,
Visus quoque ipsos crassus obnubit pauor.
Causa belli. *Non ibis ergo, nate, nunc, & manibus*
Vindex & opifer feminis orantibus?
Arma induenti iusta, nîl metuo tibi:
Et cum secundas gentis Ogygiæ vices
Intueor, aliter vt cadat belli alea

οὐδ' ὡς ἀχρεῖον τὰς γυναῖκας εὖ λέγειν
δείσασ', ἀφήσω τῷ φόβῳ τοὐμὸν καλόν.
ἐγὼ δέ σ', ὦ παῖ, πρῶτα μὲν τὰ τῶν θεῶν
σκοπεῖν κελεύω, μὴ σφαλῇς ἀτιμάσας.
σφαλῇ γὰρ ἐν τούτῳ μόνῳ, τἄλλ' εὖ φρονῶν.
πρὸς τοῖσδε δ', εἰ μὲν μὴ 'δικουμένοις ἐχρῆν
τολμηρὸν εἶναι, κάρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως.
νυνὶ δὲ σοί τε τοῦτο τὴν τιμὴν φέρει,
κἀμοὶ παραινεῖν οὐ φόβον φέρει, τέκνον,
ἄνδρας βιαίους, καὶ κατείργοντας νεκρούς,
τάφου τε μοίρας, καὶ κτερισμάτων λαχεῖν,
εἰς τήνδ' ἀνάγκην σῇ καταστῆσαι χερί,
νόμιμά τε πάσης συγχέοντας Ἑλλάδος
παῦσαι. τὸ γάρ τοι συνέχον ἀνθρώπων πόλεις
τοῦτ' ἔσθ', ὅταν τις τοὺς νόμους σώζῃ καλῶς.
ἐρεῖ δὲ δή τις, ὡς ἀνανδρίᾳ χερῶν,
πόλει παρόν σοι στέφανον εὐκλείας λαβεῖν,
δείσας ἀπέστης. καὶ συὸς μὲν ἀγρίου
ἀγῶνος ἥψω, φαῦλον ἀθλήσας πόνον.
οὗ δ' εἰς κράνος βλέψαντα, καὶ λόγχης ἀκμὴν
χρῆν ἐκπονῆσαι, δειλὸς ὢν ἐφηυρέθης.
μὴ δῆτ' ἐμός γ' ὤν, ὦ τέκνον, δράσῃς τάδε.
ὁρᾷς; ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη
τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει
σὴ πατρίς. ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξεται.
αἱ δ' ἥσυχοι σκοτεινὰ πράσσουσαι πόλεις,
σκοτεινὰ καὶ βλέπουσιν εὐλαβούμεναι.
Χο. Οὐκ εἶ νεκροῖσι καὶ γυναιξὶν ἀθλίαις
προσωφελήσων, ὦ τέκνον, κεχρημέναις;
ὡς οὔτε ταρβῶ τὴν δίκην σ' ὁρμώμενον,
Κάδμου θ' ὁρῶσα λαὸν εὖ πεπραγότα,
ἔτ' αὐτὸν ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν

πέποιθ'. Ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν.
Θη. Ὁρῶ δὲ κἀγὼ ταῦθ' ἅπερ με νουθετεῖς,
ὡς τοῖς ἐμοῖσιν οὐχὶ προσφορεῖν τρόποις,
φεύγειν τὰ δεινά. πολλὰ γὰρ δράσας καλὰ,
ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξελεξάμην,
ἀεὶ κολαστὴς τῶν κακῶν καθεστάναι.
οὔκουν ἀπαυδᾶν δυνατόν ἐστί μοι πόνους.
Θη. Καὶ νεκροὺς ἐκλύσομαι,
λόγοισι πείσων. Εἰ δὲ μὴ, βίᾳ δορός.
Θη. Δόξαι δὲ χρήζω καὶ πόλει πάσῃ τόδε.
δόξει δ' ἐμοῦ θέλοντος. ἀλλὰ τοῦ λόγου
προσδοὺς, ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον.
καὶ γὰρ κατέστησ' αὐτὸν εἰς μοναρχίαν,
ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν.
Θη. Τοῖς τεκοῦσι γὰρ,
δύστηνος, ὅστις μὴ 'κδουλεύει τέκνων.
κάλλιστον ἔρανον δοὺς γὰρ, ἀντιλάζυται
παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδ', ἂν τοκεῦσι δῷ.
Χο. Καλὸν δ' ἄγαλμα πόλεσιν, εὐσεβὴς πόνος.
χάριν τ' ἔχει τὴν εἰς ἀεὶ
Ἱμόπολις.
Χο. Σεμνῷ τυράννῳ φράζε Καδμείων τάδε·
Θησεύς σ' ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νεκροὺς,
συγγείτον' οἰκῶν γαῖαν, ἀξιῶν τυχεῖν,
φίλον τε θέσθαι πάντ' Ἐρεχθειδῶν λεών.
κἂν μὲν θέλωσιν αἰνέσαι, παλίσσυτος
στεῖχ'· ἢν δ' ἀπιστῶσ', οἵδε δεύτεροι λόγοι,
κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον.
Θη. Πρῶτον μὲν ἤρξω τοῦ λόγου ψευδῶς ξένε,
ζητῶν τύραννον ἐνθάδ'. οὐ γὰρ ἄρχεται
ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις.
δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει

Honoris huic illive. nec plus diuites
Pollent, sed æquam pauperes sortem ferunt.
LEG. *Fieri quod olim sueuit in scrupis, dato*
Vtor. nec est res parua. namque vnus tenet
Quâ mittor vrbis regna, non populus leuis.
Nec est vt illam vertat in quæstus suos
Blandus locutor alius aliorsum trahens,
Vt gratiosus atque popularis diu
Mox lædat idem: tum nouis versutijs
Priora celans crimina impune auferat.
Quî deinde vulgus, cui solet prudentia
Abesse, recti publicas res ordinet?
Magistra namque est atque consultrix dies
Præ celeritate. tum vir exercens humum,
Rudis, impolita mente, curare vt decet,
Quamuis laboret, publicum egregium nequit.
Ea vero certa pestis & mæror probis,
Cùm semet auris iactitat popularibus
Linguâ triumphans aliquis, ante inglorius.

Tyrannis. ❧ *Nihil tyranno ciuitati infestius:*
Commune nec enim ciuibus ius est, vbi
Leges in ipsas vnus imperium tenet:
Qui quod sibi permittit, id tibi non licet.
Perscripta sed vbi sanctio legum valet,
Ibi potens tenuisque tantundem ferunt:
Et impetitus pauper opulenti probris
Voces reponere audet acceptis pares,
Vincitque fretus iure maiorem minor.
Tum liberum illud maxime, si quis nouam
Dicat salubrem ferre se sententiam,
Qui loquitur alter quamlibet nolit tacet.
Quid est quod vrbem reddat æquatam magis?

ἐνιαυσίαισιν, οὐχὶ τῷ πλούτῳ διδοὺς
τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ χ᾽ ὡ πένης ἔχων ἴσον.
Κῆ. Ἓν μὲν τόδ᾽ ἡμῖν, ὥσπερ ἐν πεσσοῖς, δίδως
κρεῖσσον. πόλις γὰρ, ἧς ἐγὼ πάρειμ᾽ ἄπο,
ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, οὐκ ὄχλῳ κρατύνεται·
οὐδ᾽ ἔστιν, αὐτὴν ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις,
πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλοσ᾽ ἄλλοσε στρέφει.
ὁ δ᾽ αὐτίχ᾽ ἡδὺς, καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν,
Ἐσαῦθις ἔβλαψ᾽· Εἶτα διαβολαῖς νέαις
κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ᾽ ἐξέδυ δίκης.
ἄλλως τε, πῶς ἂν μὴ διορθεύοι λόγους,
ὀρθῶς δύναιτ᾽ ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν;
ὁ γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους
κρείσσω δίδωσι. γαπόνος δ᾽ ἀνὴρ πένης,
Εἰ καὶ πένοιτο, κἀμαθὴς ἔργων ὕπο,
οὐκ ἂν δύναιτο πρὸς τὰ κοίν᾽ ἀποβλέπειν.
ἦ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν,
ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ᾽ ἀνὴρ ἔχῃ,
γλώσσῃ κατασχὼν δῆμον, οὐδὲν ὢν τὸ πρίν.
Θη. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει,
ὅπου τὸ μὲν πρώτιστον οὐκ εἰσὶν νόμοι
κοινοὶ, κρατεῖ δ᾽ εἷς τὸν νόμον κεκτημένος
αὐτὸς παρ᾽ αὑτῷ. καὶ τόδ᾽ οὐκέτ᾽ ἔστ᾽ ἴσον.
γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων, ὅ,τ᾽ ἀσθενὴς,
ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει.
ἔστιν δ᾽ ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις,
τὸν εὐτυχοῦντα, ταὔθ᾽ ὅταν κλύῃ κακῶς·
νικᾷ δ᾽ ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι᾽ ἔχων.
τοὐλεύθερον δ᾽ ἐκεῖνο, τίς θέλει Εἴ τις πόλει
χρηστόν τι βούλευμ᾽ εἰς μέσον φέρειν, ἔχων.
καὶ ταῦθ᾽ ὁ χρῄζων, λαμπρὸς ἐσθ᾽· ὁ μὴ θέλων,
σιγᾷ. τί τούτων ἔστ᾽ ἰσαίτερον πόλει;

His adde quod habens populus imperium sui
Lætus virentes aspicit iuuenum greges:
Formidolosum quod sibi reges putant:
Tolluntque per fas, per nefas, simili metu
Quos optimatum sapere plus alijs putant.
Quî posset autem ciuitas grandescere,
Vbi verna tanquam prata populatrix manus
Carpit iuuentam, demetitque audaciam?
Tum quid parare liberis prodest opes,
Præcipua quarum vindicet dominus rapax?
Quid educare virgines castè iuuat,
Fœdum tyranno gaudium quoties lubet,
Parentibus lamenta? proh moriar priùs
Proles coactos nostra quam toleret toros.

Legati officium.

❧ *Legatum decet*
Mandata postquam dixit, vrbe excedere
Properiter.

❧ *Heu, quàm mali, Fortuna cum fauit, tument,*
Tanquam ista solida & propria sit felicitas?

Spes.

❧ *Spes dira pestis sæpe concordes diu*
Commisit vrbes, spiritu nimio tumens.

Deliberatio de bello.

De Marte quoties itur in suffragia,
Nemo imminere cogitat mortem sibi,
Sed quisque cladem destinamus alteri.
Quod si in comitijs funera ante oculos forent,
Furiata bello non perîsset Græcia.
Atqui, duarum cùm datur rerum optio,
Quæ sint videmus commoda atque incommoda,
Quantoque potior Marte pax mortalibus,
Quæ docta nutrit studia, quæ luctus fugat,
Fœcunditate gaudet, opulentat domum:
Tamen hac relicta, ferreas belli vires

καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης χθονός,
ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις.
ἀνὴρ δὲ βασιλεὺς ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε.
καὶ τοὺς ἀρίστους, οὓς ἂν ἡγῆται φρονεῖν,
κτείνει, δεδοικὼς τῆς τυραννίδος πέρι.
πῶς οὖν ἔτ᾽ ἂν γένοιτ᾽ ἂν ἰσχυρὰ πόλις,
ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν,
τόλμας ἀφαιρῇ, κἀπολωτίζῃ νέους;
κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον, τί δεῖ τέκνοις,
ὡς τῷ τυράννῳ πλείον᾽ ἐκμοχθῇ βίον;
ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς,
τερπνὰς τυράννοις ἡδονάς, ὅταν θέλῃ,
δάκρυα δ᾽ ἑτοιμάζουσι; μὴ ζῴην ἔτι,
εἰ τἀμὰ τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύεται.

ἄλλο. Τὸν γὰρ ἄγγελον χρεὼν
λέξανθ᾽, ὅσ᾽ ἂν τάξῃ τις, ὡς τάχος πάλιν
χωρεῖν.

ἄλλο. Φεῦ, φεῦ. κακοῖσιν ὡς ὅταν δαίμων διδῷ
καλῶς, ὑβρίζουσ᾽, ὡς ἀεὶ πράξοντες εὖ.

ἄλλο. Ελπὶς γάρ ἐστι κάκιστον, ἣ πολλὰς πόλεις
συνῆψ᾽, ἄγουσα θυμὸν εἰς ὑπερβολάς.
ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος εἰς ψῆφον πόλει,
οὐδεὶς ἔθ᾽ αὑτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται,
τὸ δυστυχὲς δὲ τοῦτ᾽ ἐς ἄλλον ἐκτρέπει.
εἰ δ᾽ ἦν παρ᾽ ὄμμα θάνατος ἐν ψήφου φορᾷ,
οὐκ ἄν ποθ᾽ Ἑλλὰς δοριμανὴς ἀπώλετο.
καὶ τοῖν δυοῖν γε πάντες ἄνθρωποι λόγοιν,
τὸν κρείσσον᾽ ἴσμεν, καὶ τὰ χρηστὰ καὶ κακά,
ὅσῳ τε πολέμου κρεῖσσον εἰρήνη βροτοῖς.
ἣ πρῶτα μὲν μούσαισι προσφιλεστάτη,
ποιναῖσι δ᾽ ἐχθρά, τέρπεταί τ᾽ εὐπαιδίᾳ,
χαίρει δὲ πλούτῳ. ταῦτ᾽ ἀφέντες οἱ κακοί,

Eligimus, & qui plus potest, sua sub iuga
Mittit virum vir, ciuitatem ciuitas.
❧ *Sapientis hoc est prolem amare ante omnia:*
Tum post parentes patriam: huic auctum ferat,
Non damna ciuis. lubricum, ductor ferox
Et nauta iuuenis. qui quiescit tempori
Sapit, optimumque robur est prudentia.
❧ *Iam sinite terræ mortuos gremio tegi:*
Res vnde quæque sumserat primordium
Eò recipitur. spiritus cælo redit,
Corpusque terræ. iure nec enim mancupî,
Sed breuis ad æui tempus vtendum datur:
Mox Terra repetit ipsa quod nutriuerat.
❧ *Est ille nimium prodigus linguæ furor,*
Metus inanes fingere ex lubidine.
Humana quæ sint discite amentes mala.
Vices rerum. *Certamen hæc est vita. nunc felix quidem*
Hic est: at ille fiet, atque alius fuit.
Lasciuit ita Fortuna: felicem miser
Supplex adorat: ille formidans leuis
Ne defetiscat aura se quantum potest
Attollit. his nos cognitis iniurias
Nec ferre modicas decuit irasč nimis,
Nec facere cuiquam cum graui patriæ malo.
❧ *Nec illa Graios fama peruagabitur:*
Cùm se reciperes ad me & ad Pandionis
Vrbem, nihil valuisse ius Diuûm vetus.
❧ *Virtute macte hac. namque iustitiæ iubar*
Tutando fugies facile rumores malos.
❧ LEG. *Discrimen armis antè subeundum tibi.*
THE. *Non iste primus imminet nobis labor.*
LEG. *An ergo cunctis te parem genuit pater?*

πολέμους ἀναιρούμεθα, καὶ τὸν ἥσσονα
δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα, καὶ πόλις πόλιν.

Φιλεῖν μὲν οὖν χρὴ τοὺς σοφοὺς πρῶτον τέκνα,
ἔπειτα τοκέας, πατρίδα θ', ἣν αὔξειν χρεών,
καὶ μὴ κατάξαι. σφαλερόν, ἡγεμὼν θρασύς,
νέος τε ναύτης ἥσυχος καιρῷ, σοφός.
καὶ τοῦτό μοι τἀνδρεῖον, ἡ προμηθία.

Ἐάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς.
ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
ἐνταῦθ' ἀπῆλθε, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν. οὔτι γὰρ κεκτήμεθα
ἡμέτερον αὐτό, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον.
κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτό, δεῖ λαβεῖν.

Σκαιόν γε πάνδευμα τῆς γλώσσης τόδε,
φόβους πονηροὺς καὶ κενοὺς δεδοικέναι.
ἀλλ' ὦ μάταιοι, γνῶτε τἀνθρώπων κακά.
πάλαισμά θ' ἡμῶν ὁ βίος. Εὐτυχοῦσι δέ,
οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν.
τρυφᾷ δ' ὁ δαίμων. πρός τε γὰρ τοῦ δυστυχοῦς,
ὡς εὐτυχήσῃ, τίμιος γεραίρεται.
ὁ δ' ὄλβιος νῦν, πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν,
ὑψηλὸν αἴρει. γνόντας οὖν χρεὼν τάδε,
ἀδικουμένους τε, μέτρια μὴ θυμῷ φέρειν,
ἀδικεῖν τε τοιαῦθ', οἷα μὴ βλάψαι πόλιν.

Οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται,
ὡς εἰς ἔμ' ἐλθών, καὶ πόλιν Πανδίονος,
νόμος παλαιὸς δαιμόνων διεφθάρη.

Θάρσει. τὸ γάρ τοι τῆς δίκης σώζων φάος,
πολλοὺς ὑπεκφύγοις ἂν ἀνθρώπων λόγους.

Κη. Ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδυνευτέον.
Θη. Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους.
Κη. Ἦ πᾶσιν οὖν σ' ἔφυσεν ἐξαρκεῖν πατήρ;

THE. *Certè superbis. nam bonos non lædimus.*
LEG. *Quam multa tu moliris & tua ciuitas?*
THE. *Multum laborans multa agit feliciter.*
Opus vna res est, vt Dei faueant, quibus
Ius fasque cordi est. hæc enim certam solent
Spondere palmam. Quod nisi dexter Deus
Hominibus adsit, valida nîl prosit manus.
ÆTH. *Clarum rebus, bene florentem*
Facile inueniet tristior hora.
Id spem nobis animumque facit.
CH. *Iustos memoras, regina, Deos.*
Cædes cædem, pœna pœnam.
Post terga vocant. mala sæpe hominum
Mittunt animis consulta Dei.
Quorum penes est exitus ipsos.
Denuntiatio. *Cadmi nepotes, quæ feram silentio*
Audite. nos huc venimus morti datos
Terræ daturi: maneat vt ius Græciæ
Intaminatum: cæde nîl nobis opus.
Debetur hîc laus magna Cecropio duci,
Qui cùm stetisset pugna quà felix diu,
Mox accucurrit ad laborantum agmina.
Talem decebat Imperatorem legi
Inter pericla strenuum, infensè grauem
Insolentia. *Populo insolenti, sorte qui læta tumens*
Dum summa graduum tendit ad fastigia
Repente perdit cum modo vtendum decus.
Miseros quid homines, ô Deûm rex & pater,
Sapere arbitramur? pendet è nutu tuo
Res nostra, facimusque illa quæ visum tibi.
O vanum genus,
Longe in futurum vota qui iaculamini,

Θη. Ὅσοι γ' ὑβρισταί. χρηστὰ δ' οὐ κολάζομεν.
Κη. Πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας, ἥ τε σὴ πόλις.
Θη. Τοιγὰρ πονοῦσα πολλά, πόλλ' εὐδαιμονεῖ.

Ἓν δεῖ μόνον μοι, τοὺς θεοὺς ἔχειν, ὅσοι
δίκην σέβονται. ταῦτα γὰρ ξυνόνθ' ὁμοῦ,
νίκην δίδωσιν. ἡ 'ρετὴ δ' οὐδὲν φέρει
βροτοῖσιν, εἰ μὴ τὸν θεὸν χρῄζοντ' ἔχει.

Αἴ. Ἀλλὰ τὸν εὐτυχῆ, λαμπρὸν ἂν τὶς αἴρῃ
μοῖρα πάλιν. τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει.
Χό. Δικαίους δαίμονας σύ γ' ἐννέπεις.

Δίκα δίκαν ἐξεκάλεσε, καὶ φόνος
φόνον. κακῶν δ' ἀνὰ ψυχὰς
θεοὶ βροτοῖσι νέμουσιν,
ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί.

Σιγᾶτε λαοί. σῖγα Καδμείων στίχες
ἀκούσαθ'. ἡμεῖς ἤκομεν νεκροὺς μετα-
θάψαι θέλοντες, τὸν Πανελλήνων νόμον
σώζοντες, οὐδὲν δεόμενοι τεῖναι φόνον.

Κἂν τῷδε, τὸν στρατηγὸν αἰνέσαι πάρα.
οὐ γὰρ τὸ νικῆσαν τοῦτ' ἐκέρδαινεν μόνον,
ἀλλ' ᾤχετ' εἰς τὸ κάμνον οἰκείου στρατοῦ.

Τοιόνδε τὸν στρατηγὸν αἱρεῖσθαι χρεών,
ὃς ἔν τε τοῖς δεινοῖσιν ἐστὶν ἄλκιμος,
μισεῖ θ' ὑβριστὴν λαὸν, ὃς πράσσων καλῶς,
εἰς ἄκρα βῆναι κλιμάκων ἐνήλατα
ζητῶν, ἀπώλεσ' ὄλβον, ᾧ χρῆσθαι παρῆν.

Ὦ Ζεῦ, τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα,
δρῶμέν τε τοιαῦθ', ἃ σὺ τυγχάνῃς θέλων.

Ὦ κενοὶ βροτῶν,
οἳ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα,

Et postquam amicis noluistis credere
Mala iure passi multa, rebus creditis:
Et vos quoque urbes, quæ quod est verbis datum.
Transigere, potius fertis ad cædem arbitram.
Difficile, regem nec decens narras onus:
Sed turpia homines cur putent hominum mala?
Vnicum mortalibus
Hoc est, semel quod perditum recipi nequit,
Hæc vita. reliqua copia est reparabilis.

Historicorum vanitas in prælijs describendis.

Vnum abstinebo quærere hoc ne ridear,
Quem quisque iuxta steterit in certamine,
Quo tela ab hoste senserit primum loco:
Nam vanitatem sermo narrantis docet
Et audientis, cùm quis è pugna redux,
Vbi præter oculos imber hastarum volat,
Memorat disertè quis virum se ostenderit.
Nam vix tueri sufficit quisquam, sibi
Quod est necesse, conserens hosti manum.

Diues modestus.

Hîc ille Capaneus, magna quem nunquam sua
Fecit superbum gaza, non opibus ferox
Se tumidus vnquam pauperem supra tulit.
Spernebat ille deditos largæ dapi
Queîs modica sordent, quippe non vllum putans
Vsum saginæ, sed satis, mediocria.

Amicus bonus.

Amicus æque fidus ille absentibus
Præsentibusque, rara nunc quorum seges,
Os facile, fraudis nescius vitæ tenor,
Apudque ciues inque priuata domo
Par facta verbis. sequitur Eteoclus probi
Et ipse retinens moris, ac recto studens:

καὶ πρὸς δίκης γε πολλὰ πάσχοντες κακά,
φίλοις μὲν οὐ πείθεσθε, τοῖς δὲ πράγμασιν.
πόλεις τ' ἔχουσαι διὰ λόγου κάμψαι κακά,
φόνῳ καθαιροῦσ', οὐ λόγῳ τὰ πράγματα.
Δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα, κ' αἰσχύνην ἔχει.
τί δ' αἰσχρὸν ἀνθρώποισι τἀλλήλων κακά;
Τοῦτο γὰρ μόνον βροτοῖς
οὐκ ἔστι τἀνάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν,
ψυχὴν βροτείαν. χρημάτων δ' εἰσὶν πόροι.
Ἓν δ' οὐκ ἐρήσομαί σε, μὴ γέλωτ' ὄφλω,
ὅτῳ ξυνέστη τῶνδ' ἕκαστος ἐν μάχῃ,
ἢ τραῦμα λόγχης πολεμίων ἐδέξατο.
κοινοὶ γὰρ οὗτοι τῶν τ' ἀκουόντων λόγοι,
καὶ τοῦ λέγοντος, ὅστις ἐν μάχῃ βεβὼς,
λόγχης ἰούσης πρόσθεν ὀμμάτων πυκνῆς,
σαφῶς ἀπήγγειλ' ὅστις ἐστὶν ἀγαθός.
οὐκ ἂν δυναίμην οὔτ' ἐρωτῆσαι τάδε,
οὔτ' ἂν πιθέσθαι τοῖσι τολμῶσιν λέγειν.
μόλις γὰρ ἄν τις αὐτὰ τἀναγκαῖ' ὁρᾶν
δύναιτ' ἄν, ἑστὼς πολεμίοις ἐναντίος.
Καπανεὺς ὅδ' ἐστίν· ᾧ βίος μὲν ἦν πολύς,
ἥκιστα δ' ὄλβῳ γαῦρος ἦν. φρόνημα δὲ
οὐδέν τι μεῖζον εἶχεν, ἢ πένης ἀνήρ,
φεύγων, τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν,
τἀρκοῦντ' ἀτίζων· οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ
τὸ χρηστὸν εἶναι, μέτρια δ' ἐξαρκεῖν ἔφη.
φίλος τ' ἀληθὴς ἦν, φίλοις παροῦσί τε,
καὶ μὴ παροῦσιν, ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς.
ἀψευδὲς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα,
ἄκραντον οὐδὲν οὔτ' ἐς οἰκέτας ἔχων,
οὔτ' εἰς πολίτας. Τὸν δὲ δεύτερον λέγω,
Ἐτέοκλον, ἄλλον χρηστότητ' ἠσκηκότα.

Qui iuuenis esset quanquam & in re paupere,
Summos honores tenuit Argiuo in solo:
Donorum contemtor. *Oblata quamuis dona amicorum manu*
Nunquam recepit, spiritu excelso negans
Emancipare quæstui mores suos.
Culpam ferebat semper illo iudice
Reus ipse, non vrbs patria, quæ passim mali
Rectoris ergo sustinet calumniam.
Incolarum officium. *Primum, quod omnes incolas summè decet,*
Vrbi molestus aut grauis nunquam fuit,
Placidum ingenium. *Nec iurgia auidus serere, quæ res maximo*
Odio vna ciuem seu peregrinum obijcit:
In agmine autem nemine Argiuûm minor
Fines tueri, lætus vbi sors prospera
Acciderat vrbi, tristis vbi contraria.
Ars militaris. *At Tydeo ingens breuiter addicam decus.*
Non ille verbis clarus, at Mauortia
In arte sollers, multaque inueniens noua:
Prudentiaque fratre Meleagro minor,
Peritia hastæ gloriam peperit parem,
Legum repertor scuta queis obtemperent,
Mens auida laudis, pectus animatum probè,
Vbi res agenda, non vbi dictis opus.
Hos ergo, Theseu, parce mirari, necem
Turres sub ipsas oppetîsse interritos:
Facit vereri non male educta indoles:
Recteque solitus facere sollicitus pudor
Virtus addiscitur. *Segnes videri prohibet: addisci potest*
Et ipsa virtus, quippe cùm discat puer
Quæ nemo de se nouit audire & loqui.
Quæ quisque didicit studet ad ætatem vltimam
Perferre. recte liberos forma, parens.

νεανίας ἦν, τῷ βίῳ μὲν ἐνδεής,
πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχεν Ἀργείᾳ χθονί.
φίλων δὲ χρυσὸν πολλάκις δωρουμένων,
οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον, ὥστε τοὺς τρόπους
δούλους παρασχεῖν, χρημάτων ζευχθεὶς ὕπο.
τοὺς τ' ἐξαμαρτάνοντας, οὐχὶ τὴν πόλιν
ἤχθαιρ'. Ἐπεί τοι κοὐδὲν αἰτία πόλις,
κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν.
Πρῶτον μὲν, ὡς χρὴ τοὺς μετοικοῦντας ξένους,
λυπηρὸς οὐκ ἦν, οὐδ' ἐπίφθονος πόλει,
οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς
μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε, καὶ ξένος.
λόχοις δ' ἐνεστὼς, ὥσπερ Ἀργεῖος γεγὼς,
ἤμυνε χώρᾳ. χ' ὁπότ' εὖ πράσσοι πόλις,
ἔχαιρε· λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴ τι δυστυχεῖ.
Τυδέως δ' ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν.
οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
δεινὸς σοφιστὴς, πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφά.
γνώμῃ δ' ἀδελφοῦ Μελεάγρου λελειμμένος,
ἴσον παρέσχεν ὄνομα διὰ τέχνης δορὸς,
εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι,
φιλότιμον ἦθος, πλούσιον φρόνημα δὲ
ἐν τοῖσιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις ἴσον.
ἐκ τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν εἰρημένων,
Θησεῦ, πρὸ πύργων τούσδε τολμῆσαι θανεῖν.
τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς, αἰδῶ φέρει.
αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ,
κακὸς γενέσθαι πᾶς τις. ἡ δ' εὐανδρία
διδακτὸς, εἴπερ καὶ βρέφος διδάσκεται
λέγειν, ἀκούειν θ' ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει.
ἃ δ' ἂν μάθοι τις, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ
πρὸς γῆρας. οὕτω παῖδας εὖ παιδεύετε.

❧ *Acerba facies hominis à morte illico.*

❧ *Misera gens mortalium,*
Quid arma, quid vos mutuæ cædes iuuant?
Quin abſtinete. liberas vrbes metu,
Vacuas malorum placida tutetur quies.
Humana vita, res breuis. cura optima eſt,
Vt abſque cura mollis ac facilis fluat.

❧ *Mors amicis optima,*
Commori morientibus,
Dexter id ſi det Deus.

❧ *Proh fata! cur non eſt datum mortalibus*
Duplici iuuenta, duplici ſenio frui?
Intra penates ſi quid habet incommode,
Fas ſeriore corrigi ſententia:
Hoc vita non permittit. at qui bis foret
Iuuenis, ſenexque, ſi quid erratum foret
Priore, id emendaret in curſu altero.

Liberi ſexus feminini.

❧ *Filia nîl dulcius*
Seni parenti: liberi ſexus maris
Sunt ſpiritu maiore, ſed blandi minus.

❧ *Odio ſenectus dura tu quanto mihi,*
Et quiſquis æuum quæris hoc extendere,
Seu potione, ſeu cibo, ſeu carmine,
Quod fert ad Orci regna declinans iter.
At decuit illos publico haud vltrà vtiles
Mori, locumque facere ſuccreſcentibus.

❧ *Nam quæ grauior clades homini*
Spectanda datur,
Quam pignora morte peremta?

ἄλλ. Πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' αἷμα τῶν τέκνων νεκρῶν.

ἄλλ. Ὦ ταλαίπωροι βροτοί,
τί κτᾶσθε λόγχας, καὶ κατ' ἀλλήλων φόνους
τίθεσθε; παύσασθ'· ἀλλὰ λήξαντες πόνων,
ἄστη φυλάσσεθ', ἥσυχοι μεθ' ἡσύχων.
σμικρὸν τὸ χρῆμα τοῦ βίου. τοῦτον δὲ χρὴ
ὡς ῥᾷστα, καὶ μὴ σὺν πόνοις διεκπερᾶν.

ἄλλ. Ἥδιστος γάρ τοι θάνατος,
συνθνήσκειν θνήσκουσι φίλοις,
εἰ δαίμων τάδε δὴ κραίνοι.

ἄλλ. Οἴμοι. τί δὴ βροτοῖσιν οὐκ ἔστιν τόδε,
νέους δὶς εἶναι, καὶ γέροντας αὖ πάλιν;
ἀλλ' ἐν δόμοις μὲν ἤν τι μὴ καλῶς ἔχῃ,
γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα·
αἰῶνα δ' οὐκ ἔξεστιν. εἰ δ' ἦμεν νέοι
δὶς καὶ γέροντες, εἴ τις ἐξημάρτανεν,
διπλοῦ βίου λαχόντες, ἐξωρθούμεθ' ἄν.

ἄλλ. Πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
γέροντι θυγατρός. ἀρσένων δὲ μείζονες
ψυχαί, γλυκεῖαι δ' ἧσσον εἰς θωπεύματα.

ἄλλ. Ὦ δυσπάλαιστον γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων.
μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον,
βρωτοῖσι, καὶ ποτοῖσι, καὶ μαγεύμασι
παρεκτρέποντες ὀχετόν, ὥστε μὴ θανεῖν.
οὓς χρῆν, ἐπειδὰν μηδὲν ὠφελῶσι πόλιν,
θανόντας ἔρρειν, κἀκποδὼν εἶναι νέοις.

ἄλλ. Τί γὰρ αὖ μεῖζον τοῦδ' ἐπὶ θνατοῖς
πάθος ἐξεύροις,
ἢ τέκνα θανόντ' ἐσιδέσθαι;

IPHIGENIA IN AVLIDE.

ST. FL. 85. 137. 349. 489.

Vita priuata.

AG. FElix mihi tu tranquille ſenex.
Felix quiſquis molle periclis
Et laude vacans tranſigit æuum:
Minus at felix, ſibi mandatus,
Quem vinxit, honos.
SEN. Atqui vitæ ſplendor in hoc eſt.
AG. Sed quæ ſplendet fragilis vita eſt.
Dulce ambitio,
Verùm luctus poſt terga trahit.
Nam nunc vitam male placati
Vertêre Dei:
Nunc mens varijs atque inamœnis
Hominum ſtudijs laceratur.

Bona cum malis habenda.

SEN. Non placet hoc in primore viro.
Non, Agamemnon, ad bona cuncta
Te ſevit Atreus:
Sed gaudendum eſt atque dolendum.
Nam natus homo es, noliſque licet
Sciſcunt ita fata Deorum.
Ille de Phrygio ſolo,
Vt fabula habet Argiua, Diuarum arbiter
Spartam profectus, veſte varia ac florida,
Auroque, luxus more barbarici, nitens,
Amans amantem rapuit Helenam atque abſtulit
Nemoroſa ad Idæ ſtabula.
Nemo felix, nemo beatus

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

Αγα. Ζηλῶ σε γέρον.
ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον
βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής.
τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ.
Γρε. Καὶ μὴν τὸ καλόν γ' ἐνταῦθα βίου.
Αγα. Τοῦτο δέ γ' ἐστὶ τὸ καλὸν, σφαλερόν.
καὶ τὸ φιλότιμον
γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον.
τοτὲ μὲν, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέν-
τ' ἀνέτρεψε βίον,
τοτὲ δ' ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ
καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν.
Γρε. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέος.
οὐκ ἐπὶ πᾶσίν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
Αγάμεμνον, Ατρεύς.
δεῖ δέ σε χαίρειν, καὶ λυπεῖσθαι.
θνητὸς γὰρ ἔφυς. κἂν μὴ σὺ θέλῃς,
τὰ θεῶν οὕτω γενόμεν' ἔσται.

☞ Ελθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
κρίνας ὅδ', ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει,
Λακεδαίμον' ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ,
χρυσῷ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι,
ἐρῶν ἐρῶσαν ᾤχετ' ἐξαναρπάσας
Ελένην, πρὸς Ιδης βούσταθμ' ἔκδημον λαβών.
☞ Θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς,

Semper: nec enim
Quisquam mœroribus expers.

Improbum & fallax amicis mentis inconstantia.

Honores mutant mores.

Scis, puto, Troiam petentis principatum Græciæ
Velle cum nolles videri, maxime velles tamen,
Vt modestus, vt benignus dexteras prensaueris.
Tunc tuæ semper patebant ciuibus cunctis fores,
His dabas responsa blandus, hos salutabas prior,
Moribus tibi quo parares gloriam in medio sitam.
Nunc sed imperij potito vertitur vitæ modus:
Non amicos nunc priores vt solebas diligis:
Durus inprimis adiri, nec frequens intra larem.
Non decet mutare mores magna curantem virum,
Cuius hoc magis probanda tunc amicis est fides
Quo magis florens amicis adiuuandis sufficit.

Æther hic qui lucet idem est ista qui de te audijt.
Quod tibi, hoc euenit olim plurimis mortalium:
Ingerunt se rebus, inde subtrahunt se turpiter:
Pars ob immodesta vulgi studia, pars iure optimo,
Quod tuendæ semet vrbi deprehendant impares.

Electio ducis.

Principem ducemve belli neminem officio legas:
Sapere pro omni ciuitate debet vnus qui imperat:
Mente qui prudente pollet is magistratum gerit.

Ergo ego insons crimen alienum luam?

Improborum sunt voluptates malæ.

Egone nunc, quoniam recuso stare consultis male,
Mentis impos, an magis tu, qui malos repetis toros,
Respuens felicitatem quam tibi Deus ingerit?

Si recusas sapere, rebus ipse prouisam meis.

AG. *Consipere non consurere sum promtus tibi.*
MEN. *Tangi est amicos par amicorum malis.*
AG. *Vt adiuues me, non vt euertas, mone.*

οὐδ᾽ αἰ-

οὐδ' εὐδαίμων.
οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος.
Νοῦς δέ γ' οὐ βέβαιος ἄδικον κτῆμα, κοὐ σαφὲς φίλοις.
Οἶσθ', ὅτ' ἐσπούδαζες ἄρχειν Δαναΐδαις πρὸς Ἴλιον,
τῷ δοκεῖν μὲν οὐχὶ χρῄζων, τῷ δὲ βούλεσθαι θέλων,
ὡς ταπεινὸς ἦς, ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων,
καὶ θύρας ἔχων ἀκλείστους τῷ θέλοντι δημοτῶν,
καὶ διδοὺς πρόσρησιν ἑξῆς πᾶσι, κεἰ μή τις θέλοι,
τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου;
κᾆτ' ἐπεὶ κατέσχες ἀρχὰς, μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους,
τοῖς φίλοισιν οὐκ ἔτ' ἦσθα τοῖς πρὶν ὡς πρόσθεν φίλος,
δυσπρόσιτος, ἔσω τε κλείθρων σπάνιος; ἄνδρα δ' οὐ χρεὼν
τὸν ἀγαθὸν, πράσσοντα μεγάλα, τοὺς τρόπους μεθιστάναι,
ἀλλὰ καὶ βέβαιον εἶναι τότε μάλιστα τοῖς φίλοις,
ἡνίκ' ὠφελεῖν μάλιστα δυνατός ἐστιν εὐτυχῶν.
Οὗτος αὐτός ἐστιν αἰθὴρ, ὃς τάδ' ἤκουσεν σέθεν.
μυρίοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα,
ἐκπονοῦσ' ἔχοντες, εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς.
τὰ μὲν ὑπὸ γνώμης πολιτῶν ἀσυνέτου, τὰ δ' ἐνδίκως,
ἀδύνατοι γεγῶτες αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν.
Μηδέν' ἂν χρέους ἕκατι προστάτην θείμην χθονὸς,
μηδ' ὅπλων ἄρχοντα. νοῦν χρὴ τὸν στρατηλάτην ἔχειν
πόλεος. ὡς ἄρχων ἀνὴρ πᾶς, ξύνεσιν ἢν ἔχων τύχῃ.
Εἶτ' ἐγὼ δίκην δώσω κακῶν, ὁ μὴ σφαλείς;
Πονηρὸν φωτὸς ἡδοναὶ κακαί.
Εἰ δ' ἐγὼ γνοὺς πρόσθεν οὐκ εὖ, μετετέθην εὐβουλίᾳ.
μαίνομαι; σὺ μᾶλλον, ὅστις ἀπολέσας κακὸν λέχος,
ἀναλαβεῖν θέλεις, θεοῦ σοι τὴν τύχην διδόντος εὖ.
Εἰ δὲ μὴ βούλει φρονεῖν εὖ, τἄμ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
Αγα. Σωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.
Με. Ἐς κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλους.
Αγα. Εὖ δρῶν παρακάλει μ', ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἐμέ.

Quos felix beat
Fortuna, notos atque conspicuos facit.
Quid enim miser profabor? vnde exordiar?
Necessitatis quale nos vinclum implicat?
Quædam Deûm vis fraude me subijt sua,
A me repertis artibus solertior.

Magistratus aliorum serui.

Plebs hoc in vno nobili antestat loco:
Genas rigare lachrymis plebi licet,
Et misera fari: nobiles quod dignitas
Excelsa prohibet. nîl nisi vulgi sumus
Mancipia: nostræ populus est vitæ arbiter.
Iniustum est enim
Te gemere, res vt molliùs se habeant meæ.

Resipiscentia.

Feci quod æquum est: ductus affectu pio
Consilia verti. namque id ingenij haud mali est,
Ad saniora flectere errantem impetum.
Facile æmulatus aut habendi cupiditas
Dissidia miscent fratribus: sed abominor
Ego mutua odia tam propinqui sanguinis.
Populi aucupatur studia fatidicum genus.
Obsedit illum pergraue ambitio malum.
O felices quos in castis

Amor mediocris.

Visit thalamis moderata Venus,
Quorum insano libera ab œstro
Seruant placidam pectora pacem.
Rutilam fundens per colla comam
Formosus Amor gemino vulnus
Mittit ab arcu.
Hic est vitæ causa beatæ:
Alter clades & inexplicitas
Trahit ærumnas. absit lecto
Precor ille meo, regina Venus.

ἄλ. Οἱ δ' εὐδαίμονες,
ἐν πᾶσι κλεινοί, καὶ περίβλεπτοι βροτοῖς.
ἄλ. Οἴμοι τί φῶ δύστηνος; ἄρξομαι πόθεν;
Εἰς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν;
ὑπῆλθε δαίμων, ὥστε τῶν σοφισμάτων
πολλῷ γενέσθαι τῶν ἐμῶν σοφώτερος.
ἄλ. Ἡ δυσγένεια δ' ὡς ἔχει τι χρήσιμον.
καὶ γὰρ δακρῦσαι ῥᾳδίως αὐτοῖς ἔχει,
ἅπαντά τ' εἰπεῖν. τῷ δ' ἢ γενναίῳ φύσει
ἀπῳδὰ ταῦτα. προστάτην γε τοῦ βίου
τὸν δῆμον ἔχομεν, τῷ τ' ὄχλῳ δουλεύομεν.
ἄλ. Οὐ γὰρ ἔνδικον,
σὲ μὲν στενάζειν, τἀμὰ δ' ἡδέως ἔχειν.
ἄλ. Εἰκὸς πέπονθα· τὸν ὁμόθεν πεφυκότα
στέργων, μετέπεσον. Ἀνδρὸς οὐ κακοῦ τρόποι
τοιοίδε, χρῆσθαι τοῖσι βελτίστοις ἀεί.
ἄλ. Ταραχή γ' ἀδελφῶν τις δι' ἔριδα γίγνεται,
πλεονεξίαν τε δωμάτων· ἀπέπλυσα
τοιάδε συγγόνοιν ἀλλήλοιν πικράν.
ἄλ. Τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα, φιλότιμον κακόν.
ἄλ. Φιλοτιμίᾳ μὲν ἐνέγεται, δεινῷ κακῷ.
ἄλ. Μάκαρες, οἳ μετρίας θεοῦ,
μετά τε σωφροσύνας μετέσχον
λέκτρων Ἀφροδίτας,
γαλανείᾳ χρησάμενοι.
μαινομένων οἴστρων, ὅθι δὴ
δίδυμ' Ἔρως χρυσοκόμας
τόξ' ἐντείνεται χαρίτων.
τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ,
τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς.
ἀπενέπω νιν ἁμετέρων
Κύπρι καλλίστα θαλάμων.

Sed cor modicos ſanctoſque meum
Sentiat ignes: penitus ne ſit
Dona Cytheres haurire mihi:
Libaſſe ſat eſt.
Varijs homines ſunt ingenijs,
Varioſque tenent pectora mores:
Sed qui mos eſt rectus, in illo
Manifeſta boni copia fulget.

Educatio. *Ad virtutem graue momentum*
Æuo à tenero recta doceri:

Verecundia. *Pars doctrinæ magna, vereri:*
Et læta animo gaudia præbet
Placidis ſecum voluere curis
Limes honeſti qua parte ſitus:
Vnde inſignis gloria ſurgit
Et manſurum ſine fine decus.
Virtutem omnes (res eſt etenim
Magna) ſequantur: femina lecti
Intra latebras; vir, vbi multo
Patria eſt augenda labore.

❧ *Magna eſſe ſolet quoties magnis*
Fortuna fauet.

❧ *Ferum horridumque nam tuentur ſonipedes.*

❧ *Regi ducique multa curanda imminent.*

❧ *Felix quidem iſte thalamus: interea tamen*
Admordet animum, liberos quoties pater,
Poſt tot labores, tradit alienam in domum.

❧ *Tu quæ foris ſunt deſpice: ego cernam domi*
Quæ ſunt agenda filiæ in connubio.

❧ *Intra penates, qui ſapit, debet ſuos*
Aut nullam habere coniugem, aut ſanctam & probam.

❧ *Age quod agendum eſt: aut domum numeros redue.*

Εἴη δέ μοι μετρία μὲν
χάρις, πόθοι δ' ὅσιοι.
καὶ μετέχοιμι τᾶς Ἀφροδίτας,
πολλὰν τ' ἀποθείμαν.
Διάφοροι δὲ φύσεις βροτῶν,
διάφοροι δὲ τρόποις. ὁ δ' ὀρθὸς,
ἐσθλὸν σαφὲς αἰεί.
Τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι,
μέγα φέρουσ' εἰς ἀρετάν.
τό,τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία,
τάν τ' ἐξαλλάσσουσαν ἔχει
χάριν, ὑπὸ γνώμας ἐσορᾶν,
τὸ δέον ἔνθα δόξαν φέρει,
κλέος ἀγήρατον, βιοτάν.
μέγα τι θηρεύειν ἀρετάν,
γυναιξὶ μὲν κατὰ Κύπριν
κρυπτάν. ἐν ἀνδράσι δ' αὖ
κόσμος ἔνδον ὁ μυριοπληθὴς
μείζω πόλιν αὔξει.

☞ Μεγάλαι μεγάλων εὐδαιμονίαι.

☞ Φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν.
☞ Πόλλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ καὶ στρατηλάτῃ μέλει.
☞ Ἀποστολαὶ γὰρ μακάριαι μὲν, ἀλλ' ὅμως
δάκνουσι τοὺς τεκόντας, ὅταν ἄλλοις δόμοις
παῖδας παραδιδῷ πολλὰ μοχθήσας πατήρ.
☞ Ἐλθὼν δὲ, τάξω πρᾶσσε, τἀν δόμοις δ' ἐγὼ,
ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένοις.
☞ Χρὴ δ' ἐν δόμοισιν ἄνδρα τὸν σοφὸν τρέφειν
γυναῖκα χρηστὴν, κἀγαθὴν, ἢ μὴ τρέφειν.
☞ Δεῖ γ', εἴ τι δράσεις, ἢ 'πάγ' οἴκαδε στρατόν.

Segnes morari desine Atridûm moras.

❧ *Amores quod tenes castos, probo.*

❧ *Quid mihi res inter omnes prole curandum magis?*

Nautæ. ❧ *Nauticum omne est vulgus audax ad mala, impatiens iugi;*
Maximi, si cupiat, vsus.

Parentum affectus. ❧ *Res dura parere: tanta vis affectuum:*
Proli suæ consulere cognatum omnibus.

❧ *Sublimis animus corde magnanimo mihi est,*
Idemque prauo facinore iritabilis,
Et facile seruans rebus in lætis modum.
CH. *Genus hoc putandum est optimè mortalium*
Dirigere vitam ductibus sapientiæ.

Sapere. ❧ ACH. *Est quando dulce est non nimis sapere ac iuuat:*
Est quando sapere maximos vsus habet.
Ego educatus sub manu sanctissima
Chironis, hausi simplices morum vias.
Ita facti, Atridis ergo si recte imperent
Morem geremus; si aliter, haud parebimus.

Vates. ❧ *Vates quis est?*
Qui multa dicit falsa, tum si ita res cadit
Vera aliqua: si frustratur euentis, abit.

Homo homini cognatus. ❧ *Quicunque bonus est, huic, sit externus licet,*
Miseris iuuandis semper est causæ satis.

❧ *Decet vereri, quatenus sed res sinunt.*

❧ *Nam peregre segnis desidens exercitus*
Fœdis cauillis gaudet & conuitijs.

❧ *Sed nempe verbis verba superari solent.*

❧ *Si paret æquo, nîl mea vobis ope*
Verba ante vim. *Opus est; salutis est in hoc ipso satis.*
Ego simul amici gratiam seruauerim,
Minusque vitio vertet omne agmen mihi

τὰ τῶν Ἀτρειδῶν μὴ μόνων μηνύματα.

Ἄλλ. Αἰνῶ δ' ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν.

Ἄλλ. Ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τέκνου πέρι;

Ἄλλ. Ναυτικὸν στράτευμ' ἄναρχον, κἀπὶ τοῖς κακοῖς θρασύ.
χρήσιμον δ', ὅταν θέλωσιν.

Ἄλλ. Δεινὸν τὸ τίκτειν, καὶ φέρει φίλτρον μέγα,
πᾶσίν τε κοινὸν, ὥσθ' ὑπερκάμνειν τέκνων.

Ἄλλ. Ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἴρεται πρόσω,
ἐπίσταται δὲ τοῖς κακοῖσί τ' ἀσχαλᾶν,
μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις.
Χο. Λελογισμένοι γὰρ οἱ τοιοίδ' εἰσὶ βροτῶν,
ὀρθῶς διαζῆν τὸν βίον γνώμης μέτα.

Ἄλλ. Ἀχι. Ἔστι μὲν οὖν, ἵν' ἡδὺ, μὴ λίαν φρονεῖν·
ἔστιν δὲ χ' ὅπου χρήσιμον, γνώμην ἔχειν.
ἐγὼ δ' ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφεὶς,
Χείρωνος, ἔμαθον τοὺς τρόπους ἁπλοῦς ἔχειν.
καὶ τοῖς Ἀτρείδαις, ἢν μὲν ἡγῶνται καλῶς,
πεισόμεθ'· ὅταν δὲ μὴ καλῶς, οὐ πεισόμεθ'.

Ἄλλ. Τίς δὲ μάντις ἔστ' ἀνήρ;
ὃς ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλὰ δὲ ψευδῆ λέγει
τυχών· ὅταν δὲ μὴ τύχῃ, διοίχεται.

Ἄλλ. Ἀλλ' οὖν ἔχει τι σχῆμα, κἂν ἄπωθεν ᾖ,
ἀνὴρ ὁ χρηστὸς δυστυχοῦντας ὠφελεῖν.

Ἄλλ. Ὅμως δ' ὅσον γε δυνατὸν, αἰδεῖσθαι χρεών.

Ἄλλ. Στρατὸς γὰρ ἀθρόος, ἐργὸς ὢν τῶν οἴκοθεν,
λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ.

Ἄλλ. Ἀλλ' οἱ λόγοι γε καταπαλαίουσιν λόγους.

Ἄλλ. Εἰ γὰρ τὸ χρῆζον ἐπίθετ', οὐ τοὐμὸν χρεὼν
χωρεῖν. ἔχει γὰρ τοῦτο τὴν σωτηρίαν.
κἀγώ τ' ἀμείνων πρὸς φίλον γενήσομαι·
στρατός τ' ἂν οὐ μέμψαιτό μ', εἰ τὰ πράγματα

Ratione si rem gesserim, non viribus.
Neve dedecores domum
Moneo paternam. magnus omni in Græcia
Tyndareus, indignusque rumore est malo.
Res te secundæ iusta sectantem manent,
Si sunt tamen Dî: sin; periit omnis labor.
Quid virtus valeat, quid teneræ pudor
Frontis, quid probitas, cùm scelus impium
Effrænis teneat regna licentiæ,
Fas post terga datum sordeat, opprimat
Leges sub pedibus trux violentia?

Mens ista, vere dixerim, mentis caret.
Tacens fatetur. *Quin illud ipsum quod taces & quod gemis,*
Signum est fatentis, sed pauescentis loqui.
Vxor bona. *Iugata thalami fœdere vt coniux tibi*
Fuerim fidelis, ipse testari potes.
Scis quam pudica vixerim, quam sedulo
Tuos penates auxerim, vt lætus domi,
Aut si exiisses non minus felix fores.
Rara est maritis coniugum istiusmodi
Captura: prauas facile vbivis reperias.

Natam necans quas ore concipies preces?
Optabis ecquid sobolis occisor tuæ?
Malosne reditus tam male hoc iter auspicans?
Deinde ego vouere quid tibi possim boni?
Quid? nonne diuos postulem imprudentiæ,
Si parricidis accinam fausta omina?
Concede. Pulchrum sospitare est liberos,
Agamemno. nullus id neget mortalium.

λελ-

λελογισμένως πράσσοιμι μᾶλλον, ἢ σθένει.

Μηδὲ πατρῷον δόμον

αἴσχυν'. ὁ γάρ τοι Τυνδάρεως, οὐκ ἄξιος

κακῶς ἀκούειν· ἐν γὰρ Ἕλλησιν μέγας.

Εἰ δ' εἰσὶ θεοὶ, δίκαιος ὢν ἀνὴρ σύ γε,

ἐσθλῶν κυρήσεις· εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ πονεῖν;

Ποῦ τὸ τᾶς αἰδοῦς,

ἢ τὸ τᾶς ἀρετᾶς δύνασιν ἔχει

σθένειν τι πρόσωπον,

ὁπότε τὸ μὲν ἄσεπτον ἔχει

δύναμιν, ἁ δ' ἀρετὰ κατόπισθεν

θνατοῖς ἀμελεῖται,

ἀνομία δὲ νόμων κρατεῖ;

Ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει.

Αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν, ὁμολογοῦντός ἐστί σου,

καὶ τὸ στενάζειν πολλὰ, μὴ κάμνῃς λέγων.

Τἀμὰ δ' ἔχεις αὖ λέγω.

οὗ σοι καταλλαχθεῖσα, περὶ σὲ καὶ δόμους,

συμμαρτυρήσεις ὡς ἄμεμπτος ἦν γυνὴ,

εἴς τ' ἀφροδίτην σωφρονοῦσα, καὶ τὸ σὸν

μέλαθρον αὔξουσ', ὥστε σ' εἰσιόντα τε

χαίρειν, θύραζέ τ' ἐξιόντ' εὐδαιμονεῖν.

σπάνιον δὲ θήρευμ' ἀνδρὶ τοιαύτην λαβεῖν

δάμαρτα· φλαύραν δ' οὐ σπάνις γυναῖκ' ἔχειν.

Θύσεις δὲ τὴν παῖδ', ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς;

τί σοι κατεύξῃ τἀγαθὸν, σφάζων τέκνον;

νόστον πονηρὸν, οἴκοθέν γ' αἰσχρῶς ἰών;

ἀλλ' ἐμὲ δίκαιον ἀγαθὸν εὔχεσθαί τι σοι;

οὔτ' ἄρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἂν,

εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν;

Πιθοῦ. τὸ γάρ τοι τέκνα συσσῴζειν καλὸν,

Ἀγάμεμνον. οὐδεὶς πρὸς τάδ' ἀντείποι βροτῶν.

Dulce conſpicere hoc iubar.
Ne me tueri coge quæ terra occulit.
Primis quoque annis aliquis eſt ſenſus mali.

Eſſe nunc te delicatam noſtra fortuna haud ſinit,
Nec pudoris, nata, res eſt: aliquid audendum eſt: mane.
Vulgus immane eſt malum.
Miſerum eſt velle quod fieri nequit:
Gratiam laudemque promtus animus Æacidæ meret:
Sed videndum ne laboret crimine apud exercitum,
Sitque res infeſta nobis, ille mactetur malo.
Iam mihi decreta mors eſt: hanc honeſtè conſequi
Cupio, corde omni relegans quicquid eſt contrarium.
Nam mihi ſit indecora nimia vitæ cupiditas:
Cùm tibi haud vni, ſed omni Græciæ me pepereris.
Dignior vir cernere vnus mille vitam feminis.
Barbari. Barbaros parêre Græcis, mater, haud contra decet.
Libera etenim ingenia Græcis, barbaris ſeruilia.
Certare cum Dîs, quod ſupra vires, cauens,
Quid vtile ac neceſſe prudenter vides.
Nam malum horribile eſt mori.
Nam cur vera non liceat loqui?
Spem ſæpe ſuperant res Deûm mortalibus:
Nam quos amant Dî, ſoſpitant. natam tuam
Hæc mortuam viuamque conſpexit dies.

Ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆς μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς.

Αἴσθημά τι
κἀν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται.

Οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα,
ἀλλὰ μίμν'· οὐ σεμνότητος ἔργον, ὧν δυνώμεθα.

Τὸ πολὺ γὰρ δεινὸν κακόν.

Τὰ δ' ἀδύναθ' ἡμῖν, καρτερεῖν οὐ ῥᾴδιον.
τὸν μὲν οὖν ξένον δίκαιον αἰνέσαι προθυμίας.
ἀλλὰ καὶ σὲ τοῦθ' ὁρᾶν χρή, μὴ διαβληθῇς στρατῷ,
καὶ πλέον πράξωμεν οὐδέν, ὅς δὲ συμφορᾶς τύχῃ.

Κατθανεῖν μέν μοι δέδοκται. τοῦτο δ' αὐτὸ βούλομαι
εὐκλεῶς πρᾶξαι, παρεῖσά γ' ἐκποδὼν τὸ δυσμενές.

Καὶ γὰρ οὐδέ τοι λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεών.
πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὸν ἔτεκες, οὐχὶ σοὶ μόνῃ.

Εἷς γ' ἀνὴρ, κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁρᾶν φάος.

Βαρβάρων δ' Ἕλληνας εἰκὸς ἄρχειν, ἀλλ' οὐ βαρβάρους,
μῆτερ, Ἑλλήνων. τὸ μὲν γὰρ δοῦλον, οἱ δ' ἐλεύθεροι.

Τὸ θεομαχεῖν γὰρ ἀπολιποῦσ', ὅσου κρατεῖ,
ἐξελογίσω τὰ χρηστὰ, τὰ αἰσχρά τε.

Ὁ θάνατος δεινὸν κακόν.

Τί γὰρ τἀληθὲς οὐκ εἴποι τις ἄν;

Ἀπροσδόκητα δὲ βροτοῖσι τὰ τῶν θεῶν·
σώζουσί θ', οὓς φιλοῦσιν. ἦμαρ γὰρ τόδε,
θανοῦσαν εἶδε, καὶ βλέπουσαν παῖδα σήν.

IPHIGENIA IN TAVRIS.

St. Fl. 331. 369.

FVgere haud didicimus, nec profecto id nos decet.
Nam pericla audent boni
Tolerare: pauidum genus vbique inutile est.
Audendum est: labor
Nullas in animo iuuenis admittit moras.
Nam quos suæ ipsos miseriæ afflictos premunt,
Alios beatos lumine infesto vident.

Falsa de Dijs tradita.

Mihi ista Diuæ non placet sapientia,
Quæ si quis vlla cæde fœdauit manus,
Vel inane corpus, vel puerperium attigit,
Hunc arcet aris, & profanum existimat:
Atque interim ipsa victimas hominum sitit.
Nihil quod amens esset vsque adeo, Ioui
Latona peperit: Tantali dictas dapes
Puerisque pastos artubus cæsis Deos,
Falsa autumaui semper, & nunc autumo:
Et his in oris gente ab homicida reor
Titulum malitiæ ferre non recte Deam:

Deus bonus.

Nullum Deorum quippe crediderim malum.

Spes.

Immensis hominum malis
Accessit cumuli vice
Spes nunquam satiabilis.
Cernas namque pecuniæ
Duris iussibus exsules
Vectos trans freta cærula
Vrbes visere barbaras:

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

Φεύγειν μὲν οὐκ αἰσχρὸν, οὐδ' εἰώθαμεν.
Τοὺς πόνους γὰρ οἱ 'γαθοὶ
τολμῶσι. δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ.
Τολμητέον·
μόχθος γὰρ οὐδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει.
Οἱ δυστυχεῖς γὰρ, τοῖσιν εὐτυχεστέροις,
αὐτοὶ κακῶς πράξαντες, οὐ φρονοῦσιν εὖ.
Τὰ τῆς θεοῦ δὲ μέμφομαι σοφίσματα,
ἥτις, βροτῶν μὲν ἤν τις ἅψηται φόνου,
ἢ καὶ λοχείας, ἢ νεκροῦ θίγῃ χεροῖν,
βωμῶν ἀπείργει, μυσαρὸν ὡς ἡγουμένη·
αὐτὴ δὲ θυσίαις ἥδεται βροτοκτόνοις.
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτικτεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ,
Λητὼ, τοσαύτην ἀμαθίαν. ἐγὼ μὲν οὖν
τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα,
ἄπιστα κρίνω, παιδὸς ἡσθῆναι βορᾷ.
τοὺς δ' ἐνθάδ', αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους,
Εἰς τὴν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ.
οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν.
Φίλα γὰρ ἐλπὶς ἐγένετ', ἐπὶ
πήμασι βροτῶν, ἄπληστος ἀνθρώποις.
ὄλβου βάρος, οἳ φέρονται
πλανῆτες, οἶδμα, πόλεις τε
βαρβάρους περῶντες.
κεναὶ δόξαι· γνώμα
δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου,

Communis labor omnibus:
Sed multi nimias opes
Quærunt, indociles modi:
Pauci quod satis est petunt.

☙ *Quis scit an par se quoque*
Ærumna maneat? namque Dî quod destinant
Venit latenter: nemo prævidit mala:
Fortuna sibi præmittit ignorantiam.

Fletus inutilis. ☙ *Sapere negarim quisquis vbi mors imminet,*
Leti periclum flendo parat auertere,
Orcoque trepidas fundit instanti preces,
Salutis exspes: nam malum adiungit malo,
Et vanitatem prodit & moritur tamen.
Fortuna permittenda facere id quod facit.

Mixta actio. ☙ *Terris paternis sponte non sponte exsulo.*

☙ *Nihil imprecare: nam sat est vel nunc miser.*

☙ IPH. *Quam, quisquis ille est, iusta peccauit bene?*
OR. *At ille iustus est Deûm fato miser.*

☙ *Malæ mulieris gratiâ ingratè perît.*

☙ *Quos remur, ergo, sapere sunt nihilo Dei*
Veraciores somnijs fallacibus:
Sed vis tumultus magna res mortalium
Superûmque miscet.

Amicus. ☙ *Rem fœdam patrat,*
Quicunque amicos implicans cladi, parit
Sibi salutem. Verus hic amicus mihi,
Quem viuere adeo pariter vt memet volo.

☙ *O pulcher animus atque generosa indoles*
Stirps nobilis radicis, vt amicos amas!
Sit talis vtinam sanguinis consors mei
Quicunque superest.

☙ *Cùm perit amicus, male & amicorum alteri est.*

τοῖσδ' εἰς μέσον ἥκει.

Τὰς τύχας τίς οἶδ', ὅτι
τοιαῦθ' ἔσονται; πάντα γὰρ τὰ τῶν θεῶν
Εἰς ἀφανὲς ἕρπει, κοὐδὲν οἶδ' οὐδεὶς κακόν.
ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθές.

Οὔτοι νομίζω σοφὸν, ὃς ἂν μέλλων θανεῖν,
οἴκτῳ τὸ δεῖμα τοὐλέθρου νικᾶν θέλῃ,
οὔθ' ὅστις ᾅδην ἐγγὺς ὄντ', οἰκτίζεται,
σωτηρίας ἄνελπις. ὡς δύ' ἐξ ἑνὸς
κακὼ συνάπτει, μωρίαν τ' ὀφλισκάνει,
θνήσκει θ' ὁμοίως. τὴν τύχην δ' ἐᾶν χρεών.

Φεύγω τρόπον γε δή τιν' οὐχ ἑκὼν, ἑκών.

Μηδὲν κατεύχου· πάντα τὰ 'κείνου νοσεῖ.

Ιφι. Φεῦ. ὡς εὖ, κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο.
Ορέ. Ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὤν.

Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο.

Οὔθ' οἱ σοφοί γε δαίμονες κεκλημένοι,
πτηνῶν ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι.
πολὺς ταραγμὸς ἔν τε τοῖς θεοῖς ἔνι,
κἀν τοῖς βροτείοις.

Τὰ τῶν φίλων
αἴσχιστον. ὅς τις καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς,
αὐτὸς σέσωσται. τυγχάνει δ' ὅδ' ὢν φίλος,
ὃν οὐδὲν ἧσσον, ἤ με, φῶς ὁρᾶν θέλω.

Ω λῆμ' ἄριστον, ὡς ἀπ' εὐγενοῦς τινὸς
ῥίζης πέφυκας, τοῖς φίλοις τ' ὀρθὸς φίλος.
τοιοῦτος εἴη τῶν ἐμῶν ὁμοσπόρων,
ὅσπερ λέλειπται.

Αζηλα τοῖς φίλοισι, θνησκόντων φίλων.

Regum mala
Sciunt, sciendi cura quos aliqua occupat.
Aspicere lucem turpe te extincto mihi:
Connauigaui, commori quoque me decet:
Fœdi pauoris quippe respergar probro
Apud Mycenas Phocidosque inter iuga,
Multisque credar, quippe sunt multi mali,
Redire solus ad larem te prodito.
Nec vlla faciet ratio, quin tecum occubem,
Pariterque iuguler, pariter imponar rogis:
Tibi quippe qui sim amicus ac metuens probri.
Bene ominare: quod mihi impendet feram,
Aduersa nec geminabo: dolor vnus sat est.
Nam triste quod tu quodque probrosum vocas,
In me redundat si tibi comiti meo
Sum causa mortis.

Vices rerum.

At me fefellit dictio nunquam Dei,
Vtcunque sæpe iam prope à leto steti.
Quoties superno cœlitum imperio placet,
Aduersa, quamuis magna, dant magnas vices.
Audi: ad labores nemo qui fuerat fuit,
Audere quoties cœpit abiecto metu.
Lachrymis omissis illa nos cura occupet,
Clarum salutis quomodo nobis decus

Occasio rapienda.

Paretur extra barbarum egressis solum.
Sapientium hoc est ad voluptates nouas
Occasionem rapere, dum Fors est fauens.
Peregre vir moriens iacet
Cum laude: mulier spreta, contemta occidit.
Lux quippe vero grata, nox fures iuuat.
Nam sunt ad astus feminæ sollers genus.
Meis miserijs vtere, id si te iuuat.

Τὰ

Ορ. Τὰ γὰρ τῶν βασιλέων παθήματα,
ἴσασι πάντες, ὧν ἐπιστροφή τις ἦν.
Πυ. Αἰσχρὸν, θανόντος σοῦ βλέπειν ἡμᾶς φάος.
κοινῇ τ' ἔπλευσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.
καὶ δειλίαν γὰρ, καὶ κάκην κεκτήσομαι,
Ἄργει τε, Φωκέων τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί.
δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ κακοὶ,
προδούς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος.
Πυ. Κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ χρὴ συνεκπνεῦσαί μέ σοι,
καὶ συσφαγῆναι, καὶ πυρωθῆναι δέμας,
φίλον γεγῶτα, καὶ φοβούμενον ψόγον.
Ορ. Εὔφημα φώνει. τἀμὰ δεῖ φέρειν κακά.
ἁπλᾶς δὲ λύπας ἐξὸν, οὐκ οἴσω διπλᾶς.
ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν, κἀπονείδιστον λέγεις,
ταῦτ' ἔστιν ἡμῖν, εἴ σε συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ
κτενῶ.
Ορ. Ἀτὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθειρέν μέ πω
μάντευμα, καί τοι γ' ἐγγὺς ἕστηκα φόνου.
ἀλλ' ἔστιν, ἔστιν ἡ λίαν δυσπραξία,
λίαν διδοῦσα μεταβολὰς, ὅταν τύχῃ.
Ορ. Ἀκούσατ'. οὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ,
ὅταν γε πρὸς τὸ θάρσος ἐκ φόβου πέσῃ.
Πυ. Λήξαντα δ' οἴκτων, κἆτ' ἐκεῖ ζητεῖν χρεὼν,
ὅπως τὸ κλεινὸν ὄνομα τῆς σωτηρίας
λαβόντες, ἐκ γῆς βησόμεσθα βαρβάρου.
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ 'κβάντας τύχης,
καιρὸν λαβόντας, ἡδονὰς ἄλλας λαβεῖν.
Πυ. Ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων
θανὼν, ποθεινός· τὰ δὲ γυναικὸς, ἀσθενῆ.
Πυ. Κλεπτῶν γὰρ ἡ νύξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς.
Πυ. Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας.
Πυ. Χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, εἰ κερδανεῖς.

❧ J: facile mitem feminæ affectum cient.

Feminæ inter se fidæ.

❧ Valde mulieres inuicem fidæ sumus,
Certæque opiferæ rebus in communibus.

❧ Pulchrum lingua, cui præsto fides.

❧ Tristis vita est: post res lætas
Aduersa pati.

Mare.

❧ Mortalium omnes abluit culpas mare.

❧ Videte, quam sint feminæ infidum genus.

❧ Amas & ipsa tu tuum fratrem, Dea:
Amare genere proximos fas & mihi.

Suffragiorum numeratio.

❧ Vnde nata lex, numero pari
Suffragiorum vincat vt causam reus.

❧ O domina Pallas: iussibus magnis Deûm
Parêre qui detrectat, haud recte sapit.

❧ Nam tendere
Rerum potentes quid iuuat contra Deos?

RHESO.

NOx amica capienti fugam.

❧ Consiliũ in hostes vnicum, armari manu.

❧ Vtinam valeres mente qui polles manu:
Sed nemo cunctas qui simul res calleat
Reperitur; alijs aliud est munus datum.
Alterius est consulere, pugnare est tuum.

Non omnibus omnia.

❧ Ingrata in ducibus mihi
Vix admixta periculo.

❧ Nunc tutum sapis:
Vbi tempus aderit rem geram tecum manu.

❧ Dedo labori memet. ast omnis labor

Ἔχει τι δύναμιν εἰς οἶκτον γυνή.

Γυναῖκές ἐσμεν φιλόφρον ἀλλήλων γένος,
σώζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται.

Καλόν τι γλῶσσ', ὅτῳ πίστις παρῇ.

Τὸ γὰρ μετ' εὐτυχίας κακοῦσθαι,
θνατοῖς βαρὺς αἰών.

Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά.

Ὁρᾶτ', ἄπιστον ὡς γυναικεῖον γένος.

Φιλεῖς δὲ καὶ σὺ σὸν κασίγνητον, θεά·
φιλεῖν δὲ κἀμὲ τοὺς ὁμαίμονας δοκεῖ.

Καὶ νόμισμ' εἰς ταὐτό τε,
νικᾶν, ἰσήρεις ὅστις ἂν ψήφους λάβῃ.

Ἄνασσ' Ἀθάνα, τοῖσι τῶν θεῶν λόγοις
ὅστις κλύων ἄπιστος, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.

Τί γὰρ
πρὸς τοὺς σθένοντας θεοὺς ἁμιλλᾶσθαι καλόν;

ΡΗΣΩι.

Ἐν ὄρφνῃ δραπέτης μέγα σθένει.

Ἁπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος, ὁπλίζειν χέρα.

Εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος, ὡς δρᾶσαι χερί.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν
πέφυκεν, ἄλλῳ δ' ἄλλο προσκεῖται γέρας,
σὲ μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ βουλεύειν καλῶς.

Σφαλερὰ δ' οὐ φίλα στρατηγῶν κράτη.

Νῦν γὰρ ἀσφαλῶς φρονεῖς.
σὺ σοι δέ μ' ὄψει καρτεροῦνθ', ὅταν δέῃ.

Οὐκοῦν ποιεῖν με χρή· πονοῦντα δ' ἄξιον

Pretium referre dignus. vtilitas opus
Quæ ſequitur, operis gaudium duplex facit.
❧ *Operæ facere nam pretium decet,*
Subitura cuius vita Fortunæ aleam eſt.
❧ *Res magna agitur, præmia magna:*
Felix, ſi dant Fata potiri:
Magnum affinem regibus eſſe:
Iam quod reſtat Superi peragant:
Humana ſatis prouiſa tibi.

❧ *Addiſcere eſt doctum aliquid à docto viro.*
❧ *Fortuna quoties ciuibus ſe dat bonam,*
Ad res ſecundas ſponte ſe caſus ferunt.
❧ *Perfacile amicos repererim multos mihi,*
Dum noſtra floret haſta & hac ſtat Iuppiter.
Sed his amicis nîl opus, ſocijs opem
Qui non tulere, cùm truci Mars ſpiritu
Violentus, aſper vela concuſſit Phrygum.
Teucris amicus qualis hic fuerit, palam eſt.
Nunc venit ad epulas, antè dum capta eſt fera
Laboris expers nec pericli particeps.
CH. *Culpas amicos, Hector, haud iniuria:*
Nec reijce tamen hos ferre qui auxilium volunt.
H. *Sat nos tuendis mœnibus patriæ ſumus.*
CH. *Tune igitur hoſtes iam triumphatos putas?*
H. *Puto. docebit poſterum Phœbi iubar.*
Vices rerum. CH. *Specta ad futurum: multa nam vertit Deus.*
H. *Odi hos amicis ſera qui auxilia adferunt.*
N. *Prohibere ſocios, ductor, inuidia haud vacat:*
Conſpectus ipſe territare hoſtem valet.
CH. *Hic ergo quando ſocius haud Troiæ aduenit,*
Sed hoſpes, inter hoſpites carpat dapem.

μισθὸν φέρεσθαι. Παντὶ γὰρ προσκείμενον
κέρδος πρὸς ἔργῳ, τὴν χάριν τίκτει διπλῆν.
γν. Χρὴ δ' ἐπ' ἀξίοις πόνοις,
ψυχὴν προβαλλόντ' ἐν κύβοισι δαίμονος.
γν. Μέγας ἀγών· μεγάλα δ' ἐπινοεῖς ἑλεῖν.
μακάριός γε μὴν κυρήσας ἔσῃ,
πόνος δ' εὐκλεής.
μέγα δὲ κοιράνοισι γαμβρὸν πέλειν.
τάδε θεόθεν ἐπιδέτω δίκα.
τὰ δὲ παρ' ἀνδράσι, τέλεά σοι φαίνεται.
γν. Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν.
γν. Ὅταν πολίταις εὖ σαφῶσι δαίμονες,
ἕρπει κατάντης συμφορὰ πρὸς τἀγαθόν.
γν. Εκ. Πολλούς, ἐπειδὴ τοὐμὸν εὐτυχεῖ δόρυ,
καὶ Ζεὺς πρὸς ἡμῶν ἐστιν, εὑρήσω φίλους.
ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν δεόμεθ', οἵτινες πάλαι
μὴ ξυμπονοῦσιν, ἡνίκ' ἐξώστης Ἄρης
ἔφαυσε λαῖφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων.
Ῥῆσος δ' ἔδειξεν οἷος ἦν Τροίας φίλος.
ἥκει γὰρ ἐς δαῖτ', οὐ παρὼν κυνηγέταις
αἱροῦσι λείαν, οὐδὲ συγκαμὼν δορί.
Χο. Ὀρθῶς ἀτίζεις, κἀπίμομφος εἶ φίλοις.
δέχου δὲ τοὺς θέλοντας ὠφελεῖν πόλιν.
Εκ. Ἀρκοῦμεν οἱ σῴζοντες Ἴλιον πάλαι.
Χο. Πέποιθας ἤδη πολεμίους ᾑρηκέναι;
Εκ. Πέποιθα. δείξει τοὐπιὸν σέλας θεοῦ.
Χο. Ὅρα τὸ μέλλον. πόλλ' ἀναστρέφει θεός.
Εκ. Μισῶ φίλοισιν ὕστερον βοηδρομεῖν.
Αγ. Ἄναξ, ἀπωθεῖν συμμάχους ἐπίφθονον.
φόβος γένοιτ' ἂν πολεμίοις ὀφθεὶς μόνον.
Χο. Ὁ δ' οὖν ἐπείπερ ἦλθε, σύμμαχος μὲν οὔ,
ξένος δέ, πρὸς τράπεζαν ἡκέτω ξένων.

Nam gratia illi Priami apud gentem perît.

Simplicitas. ❧ *Studeo loqui*
Vbique verum, nec animo ſum duplici.

❧ *Et ego ipſe talis, tramitem dictis ſolens*
Rectum ſecare procul ab animo duplici.

❧ H. *Ne poſita longe cerne, omittens quod prope eſt.*
R. *Nîl agere, video, ſed pati ſatis eſt tibi.*

Generoſi vi agunt. ❧ *Quicunque forti eſt corde, non fraude & dolo*
Occidere hoſtem, Marte ſed aperto cupit.

❧ *Mulcet placidus lumina ſomnus:*
Somnus. *Nam dulcis adeſt tum præcipue*
Cum iam ſtellas aurora fugat.

❧ *Nos vim facere Fortunæ, nefas.*

Alij in alijs excellunt. ❧ *Tu namque ad artes catus es atque exercitus:*
Vtendus iſta parte quiſque in qua valet.

❧ *Plus haud queas efficere quam Fatum ſinit.*

❧ *Res geſta miſerè; præter hoc & turpiter:*
Is ad malum alius cumulus acceſſit mali.
Nam ſi cadendum eſt, cadere non inglorium,
Quanquam eſt cadenti triſte (nam quî non foret?)
Superſtitem omnem laude condecorat domum:
At nos periĳmus indecorè, improuidè.

❧ *Iam tot per annos viuo cum ſociĳs frequens,*
Ex quo arma Phrygio Graia ſederunt ſolo,
Nec quod ſciam horum me vllus aſperſit probro.
Tu primus ergo es. abſit hoc à me nefas:
Nec amor equorum tantus, vt amicos necem.

Liberos habere. ❧ *O crux mala homini, liberûm curæ graues.*
Qui nouerit vos, potiùs heu quanto velit
Carere natis, tegere quam natos humo.

χάρις γὰρ αὐτῷ Πριαμιδῶν διώλετο.

Φίλων λέγειν
τἀληθὲς αἰεί, κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ.

Τοιοῦτός εἰμι κἀυτός, εὐθεῖαν λόγων
τέμνων κέλευθον, κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ.

Εκ. Μὴ νῦν τὰ πόρρω, τἀγγύθεν μεθεὶς, σκόπει.
Ρη. Ἀρκεῖν ἔοικέ σοι παθεῖν, δρᾶσαι δὲ μή;

Οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λάθρα
κτεῖναι τὸν ἐχθρόν, ἀλλ' ἰὼν κατὰ στόμα.

Θέλγει δ' ὄμματος ἕδραν
ὕπνος. ἄδιστος γὰρ ἔβα,
βλεφάροισι πρὸς ἀοῦς.

Ἡμῖν δ' οὐ βιαστέον τύχην.

Πείθων γὰρ εὖ τὰ κομψά, καὶ νοεῖν σοφός.
χρὴ δ' ἄνδρα πάσχειν, οὗ μάλιστ' ἂν ὠφελοῖ.

Οὐκ ἂν δυναίμην τοῦ πεπρωμένου πλέον.

Κακῶς πέπρακται· κἀπὶ τοῖς κακοῖσι πρὸς
αἴσχιστα. καί τοι δὶς τόσον κακὸν τόδε.
θανεῖν γὰρ εὐκλεῶς μέν, εἰ θανεῖν χρεών,
λυπρὸν μὲν οἶμαι τῷ θανόντι. πῶς γὰρ οὔ;
τοῖς ζῶσι δ' ὄγκος, καὶ δόμων εὐδοξία.
ἡμεῖς δ' ἀβούλως, κἀκλεῶς ὀλώλαμεν.

Χρόνον μὲν ἤδη συμμάχοισι χρώμεθα,
ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδ' Ἀχαιϊκὸς λεώς.
κοὐδὲν πρὸς αὐτὴν οἶδα πλημμελὲς κλύων.
ἐν σοὶ δ' αὖ ἀρξόμεσθα. μή μ' ἔρως ἕλοι
τοιοῦτος ἵππων, ὥστ' ἀποκτείνειν φίλους.

Ω παιδοποιοὶ συμφοραί, πόνοι βροτῶν.
ὡς ὅστις ὑμᾶς μὴ κακῶς λογίζεται,
ἄπαις διοίσει, καὶ τεκὼν θάψει τέκνα.

TROADIBVS.

Consanguinitas.

PRopinqui namque, Pallas, sanguinis
Colloquia magnas cordis illecebras habent.
MEN. *Iras remissas laudo.*
Quid ita vagaris more desultorio,
Amasque nimis, aut rursus odisti nimis?
Homo quisquis vrbes vastat, aut Dîs Manibus
Sedes sacratas templaque, haud recte sapit:
Nam similis ipsum pestis excidij manet.
Quà fert æstus dirige cursum,
Nec Fortunæ fluctibus æui
Certes illidere proram.
Silere metuis fœda. nec placeat mihi
Quamuis diserta Musa res cantans malas.
Occidit adeptus optimi nomen viri.
Incerta vitet bella qui recte sapit:
Sin vênit illuc, publicum, & magnum est decus
Pulchrè perire, male perire inglorium.
Speciosa famam quæ gerunt sapientiæ,
Intus nihil plerumque plus nihilo valent.

Magistratuum ministri.

Accensis quod est
Cognomen? vnum quadrat, odium publicum;
Seu ciuitati, siue Regi inseruiunt.
O Dî, mali estis opitulatores mihi:
Sed mos hominibus sic habet, votis Deos
Vocare quoties sæua fortuna accidit.
Sed felicium
Felix vocandus nemo, dum restat mori.

ΤΡΩΑ-

ΤΡΩΑΣΙ.

Αἱ γὰρ συνήθεις ὁμιλίαι,
Ἄνασσ' Ἀθάνα, φίλτρον οὐ μικρὸν φρενῶν.
Ἀθη. Ἐπήνεσ' ὀργὰς ἠπίους.
Πο. Τί δ' ὧδε πηδᾷς ἄλλοτ' εἰς ἄλλους τρόπους,
μισεῖς τε λίαν καὶ φιλεῖς, ὃν ἂν τύχῃ;
Ἄλλ. Μῶρος δὲ, θνητῶν ὅστις ἐκπορθεῖ πόλεις,
ναούς τε, τύμβους θ' ἱερὰ τῶν κεκμηκότων,
ἐρημίᾳ δούς, αὐτὸς ὤλεθ' ὕστερον.
Ἄλλ. Πλεῖ κατὰ πορθμὸν, πλεῖ κατὰ δαίμονα,
μηδὲ προσίστη πρῷραν βιότου
πρὸς κῦμα πλεῦσα τύχαισιν.
Ἄλλ. Σιγᾶν ἄμεινον τἀσχρά. μηδὲ Μοῦσά μοι
γένοιτ' ἀοιδὸς, ἥτις ὑμνήσει κακά.
Ἄλλ. Δόξας ἀνὴρ ἄριστος, οἴχεται θανών.
Ἄλλ. Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ πόλεμον, ὅστις εὖ φρονεῖ.
Εἰ δ' εἰς τόδ' ἔλθοι, στέφανος οὐκ αἰσχρὸς πόλει,
καλῶς ὀλέσθαι, μὴ καλῶς δὲ, δυσκλεές.
Ἄλλ. Ἀτὰρ τὰ σεμνὰ, καὶ δοκήμασιν σοφὰ,
οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα.
Ἄλλ. Τί ποτ' ἔχουσι τοὔνομα
κήρυκες; ἓν ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς,
οἱ περὶ τυράννους καὶ πόλεις ὑπηρέται.
Ἄλλ. Ὦ θεοί· κακοὺς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους,
ὅμως δ' ἔχει τι σχῆμα κικλήσκειν θεοὺς,
ὅταν τις ἡμῶν δυστυχῆ λάβῃ τύχην.
Ἄλλ. Τῶν δ' εὐδαιμόνων
μηδένα νομίζετ' εὐτυχεῖν, πρὶν ἂν θάνῃ.

Quam dulce miseris fletus & suspiria,
Planctusque, Musarumque lugubres modi?
Video Deorum facta: nunc altum leuant
Quod iacuit antè, nunc quod excelsum est premunt.
Magna nobilitas cadit
In seruitutem; sic eunt rerum vices.

Mors.

Non esse natum par puto, & natum mori.
Mors ipsa vitâ melior ærumnabili.
Namque vbi nec vllus sensus, ibi nullus dolor.
At quem calamitas antè felicem obruit,
Fortuna oberrat semper huic animo prior.
Hæc quam tulere fata, ceu nunquam diem
Vidisset, ipsa quæ habuit ignorat mala.

Femina intra domúse teneat.

Seu culpa adhæret aliqua, seu culpa vacat,
Effugere certe non potest famæ notam
Matrona, quæ se non fores intra tenet:
Ideo penates tacita seruaui meos,
Nec blandientes feminarum fabulas

Vxoris officiũ.

Tectis recepi. sed domi mentem bonam
Habens magistram, credidi hoc vnum satis.
Linguam silentem, lumen at placidum viro
Præbere didici, gnara & vbi vinci virum
A me deceret & vbi me concedere.

Vidua.

Sed enim remitti subitò nocte vna ferunt
Mulieris iras in maritales toros.
Detestor illas, quæ virum thalamis nouis
Delent priorem corde desultorio.
At non equa olim comparis lateri suæ
Auulsa ducit facilè protelo iugum.
Atqui fera animans illa, nîl lingua valens,
Nîl mente, multum infra hominu ingenium iacet.
Quin ipsa, cunctis quæ super mortalibus,

Ὡς ἡδὺ δάκρυα τοῖς κακῶς πεπονθόσι,
θρήνων τ' ὀδυρμοὶ, μοῦσά θ' ἣ λύπας ἔχει.

Ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν, ὡς τὰ μὲν πυργοῦσ' ἄνω,
τὰ μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκοῦντ' ἀπώλεσαν.

Τὸ δ' εὐγενὲς
εἰς δοῦλον ἥκει, μεταβολὰς τοσάσδ' ἔχον.

Τὸ μὴ γενέσθαι, τῷ θανεῖν ἴσον λέγω.
τοῦ ζῆν δὲ λυπρῶς, κρεῖσσόν ἐστι κατθανεῖν.
ἀλγεῖ γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν ᾐσθημένος.
ὁ δ' εὐτυχήσας εἰς τὸ δυστυχὲς πεσὼν,
ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.
κείνη δ' ὁμοίως, ὥσπερ οὐκ ἰδοῦσα φῶς,
τέθνηκε, κοὐδὲν οἶδε τῶν αὑτῆς κακῶν.

Πρῶτον μὲν ἔνθα κἂν προσῇ, κἂν μὴ προσῇ
ψόγος γυναιξὶν, αὐτὸ τοῦτ' ἐφέλκεται
κακῶς ἀκούειν, ἥτις οὐκ ἔνδον μένει.
τούτου παρεῖσα πόθον, ἔμιμνον ἐν δόμοις,
εἴσω τε μελάθρων. κομψὰ θηλειῶν ἔπη
οὐκ εἰσεφερόμην. τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον
οἴκοθεν ἔχουσα χρηστὸν, ἐξήρκουν ἐμοί.
γλώσσης τε σιγὴν, ὄμμα θ' ἥσυχον πόσει
παρεῖχον. ᾔδειν δ' ἅ με χρῆν νικᾶν πόσιν,
κείνῳ τε νίκην ὧν ἐχρῆν παριέναι.

Καί τοι λέγουσιν, ὡς μί' εὐφρόνη χαλᾷ
τὸ δυσμενὲς γυναικὸς εἰς ἀνδρὸς λέχος.
ἀπέπτυσ' αὐτὴν, ἥτις ἄνδρα τὸν πάρος
καινοῖσι λέκτροις ἀποβαλοῦσ' ἄλλον φιλεῖ.
ἀλλ' οὐδὲ πῶλος, ἥτις ἂν διαζυγῇ
τῆς συντραφείσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγόν.
καί τοι τὸ θηριῶδες, ἄφθογγόν τ' ἔφυ,
ξυνέσει τ' ἄχρηστον, τῇ φύσει τε λείπεται.

Ἐμοὶ γὰρ οὐδ', ὃ πᾶσι λείπεται βροτοῖς,

Me spes reliquit. fractus heu nihil inclitum
Sibi fingit animus. dulce credulitas quoque.

Magna calamitas consilium impedit.

❧ *Ego ipsa nunquam transtra conscendi ratis,*
Sed quod docet pictura vel rumor scio.
Nautæ, ferenda dum ciet fluctus hyems,
Alacres salutis cuncta præsidia occupant.
Hic vela moderat, ille temonem regit,
Alius coërcet nauteam. sed vbi horruit
Grauiore motu pelagus, vt casus tulit,
Temerè feruntur seque permittunt mari.
Sic ego miserijs victa, depressa, obruta,
Vocem quoque ipsam perdidi in tantis malis.
Jta me ista superat sæua tempestas Deûm.

❧ *Orationem ducit aliam oratio.*

❧ *O cui vehiculum terra, qui terræ insides,*
Quicunque tandem es, Iuppiter, nosci arduus
Profectò, rerum siue tu necessitas,
Seu mens es hominum, te precor: iustè quidem,
Sed itinere surdo res agis mortalium.

❧ *Si magnos Deos*
Superare vis, id velle magna inscitia est.

❧ *Regina, patriam vindica & prolem tuam:*

Eloquentiæ abusus.

Huius refellens dicta. scit pulchre loqui
Cùm praua faciat, quod periclum est maximum.

Venus.

❧ *Meus erat ore filius pulcherrimo,*
Quem mens tua admirata, tibi facta est Venus.
Nam Venus id homini est quicquid amentem facit.

❧ *In hoc eras intenta, Fortunæ vt vices*
Sequerere, nolens quippe virtutem sequi.

Pœnitentia.

❧ *O sacrum caput,*
Quam veste lacera decuit humilem incedere,
Horrore trepidam, crine demesso comæ,

σύνεστιν ἐλπίς· οὐδὲ κλέπτομαι φρένας
πράξειν τὸ κεδνόν. ἡδὺ δ' ἐστὶ, καὶ δοκεῖν.

Αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς εἰσέβην σκάφος,
γραφῇ δ' ἰδοῦσα, καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι.
ναύταις γὰρ ἢν μὲν μέτριος ᾖ χειμὼν φέρειν,
προθυμίαν ἔχουσι σωθῆναι πόνων.
ὁ μὲν παρ' οἴακ', ὁ δ' ἐπὶ λαίφεσιν βεβὼς,
ὁ δ' ἄντλον εἴργει ναός. ἢν δ' ὑπερβάλῃ
πολὺς ταραχθεὶς πόντος, ἐνδόντες τύχῃ,
παρεῖσαν αὑτοὺς κυμάτων δρομήμασιν.
οὕτω δὲ κἀγὼ, πόλλ' ἔχουσα πήματα,
ἄφθογγός εἰμι. καὶ παρεῖσ', ἐῶ στόμα.
νικᾷ γὰρ οὐ 'κ θεῶν με δύστηνος κλύδων.

Ἀλλ' ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος.

Ὦ γῆς ὄχημα, κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν,
ὅστις ποτ' εἶ σὺ δυστόπαστος εἰδέναι
Ζεὺς, εἴτ' ἀνάγκη φύσεος, εἴτε νοῦς βροτῶν,
προσηυξάμην σε· πάντα γὰρ δι' ἀψόφου
βαίνων κελεύθου, εἰς δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις.

Εἰ δὲ τὴν θεῶν κρατεῖν
βούλει, τὸ χρήζειν ἀμαθές ἐστι γὰρ τόδε.

Βασίλει', ἀμύνον σοῖς τέκνοισι, καὶ πάτρᾳ,
πειθὼ διαφθείρουσα τῆσδ', ἐπεὶ λέγει
καλῶς κακοῦργος οὖσα. δεινὸν οὖν τόδε.

Ἦν οὑμὸς υἱὸς κάλλος ἐκπρεπέστατος,
ὁ σὸς δ' ἰδών νιν νοῦς, ἐποιήθη Κύπρις.
τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς.

Εἰς τὴν τύχην δ' ὁρῶσα, τοῦτ' ἤσκεις, ὅπως
ἕποι' ἅμ' αὐτῇ, τῇ 'ρετῇ δ' οὐκ ἤθελες.

Ὦ καταπτυστὸν κάρα.
ἢν χρῆν ταπεινὴν ἐν πέπλων ἐρειπίοις
φρίκῃ τρέμουσαν, κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένην

Culpæ ob memoriam, si nouus posset pudor
Diluere mores inuerecundos prius.
H. *Amator omnis, quod amat, hoc constans amat,*
M. *Prout animus horum quos amamus vertitur.*

Exempli ius.

Tum periens male
Mala, admonebit omne femineum genus
Casti pudoris. aliquis hoc durum vocet:
Sed vna pœna cæterarum amentiam
Dabit in timorem pessimæ, quamuis forent.
Sponte susceptum sua
Quem nulla ratio dictat haud laudo metum.

Vices rerum.

Deceptus errat, prosperis quisquis fruens,
Mansura credit: quærit alternas vices,
Seque huc & illuc more limfati iacit
Fortuna: nemo perpetim felix fuit.
Infausta medica. nomen habeo; at res abest.
Præter mea ergo nîl Deis sedit mala.

Funerum pompa.

Me iudice equidem mortui refert nihil
An opima cineres iusta & inferias ferant,
Sed vanus iste fastus est viuentium.

BACCHIS.

M*Ortalis, almos absit vt spernam Deos.*
Commenta Diuis nostra non affingimus:
Seclo vetusto placita sed quæ tradidit
Genitor, reuincet nulla falsi oratio;
Profecta quamuis mente solertissima.
Nam nuptijs
Lenocinatur mensa cùm vino calens,

ἐλθεῖν, τὸ σῶφρον τῆς ἀναιδείας πλέον
ἔχουσαν ἐπὶ τοῖς πρόσθεν ἡμαρτημένοις.
Ἑκά. Οὐκ ἔστ' ἐραστὴς, ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ.
Με. Ὅπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς.
Ὥσπερ ἀξία, κακῶς
κακὴ θανεῖται. Καὶ γυναιξὶ σωφρονεῖν
πάσαισι θήσει. ῥᾴδιον μὲν οὐ τόδε.
ὅμως δ' ὁ τῆσδ' ὄλεθρος, εἰς φόβον βαλεῖ
τὸ μῶρον αὐτῶν, κἂν ἔτ' ὦσ' ἐχθίονες.
Οὐκ αἰνῶ φόβον,
ὅστις φοβεῖται, μὴ διεξελθὼν λόγῳ.
Θνητῶν δὲ μῶρος, ὅστις εὖ πράσσειν δοκῶν,
ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος ἄλλοτ' ἄλλοσε,
βέβαια χαίρει. τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι
πηδῶσι, κοὐδεὶς αὐτὸς εὐτυχεῖ ποτέ.
Τλήμων ἰατρὸς, ὄνομ' ἔχουσα, τἄργα δ' οὔ.
Οὐκ ἦν ἄρ' ἐν θεοῖσι, πλὴν οὐ 'μοὶ πόνοι.
Δοκῶ δὲ τοῖς θανοῦσι διαφέρειν βραχὺ,
εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων.
κενὸν δὲ γαύρωμ' ἐστὶ τῶν ζώντων τόδε.

ΒΑΚΧΑΙΣ.

Οὐ καταφρονῶ 'γὼ τῶν θεῶν, θνητὸς γεγώς.
Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσιν.
πατρὸς παραδοχὰς, ἅς θ' ὁμήλικας χρόνῳ
κεκτήμεθ', οὐδεὶς αὐτὰ καταβάλλει λόγος,
οὐδ' εἰ δι' ἄκρων τὸ σοφὸν εὕρηται φρενῶν.
Γυναιξὶ γὰρ
ὅπου βότρυος ἐν δαιτὶ γίγνεται γάμος,

In his initijs esse quid sanctum potest?

Vbicumque sese egregia sapienti viro
Materia præbet bene loqui nullus labor:
Sapientis vmbram dat tibi versatilis
Tua lingua: dictis sed tuis mens non adest.
At multa quisquis audet & fando valet,
Tanto esse ciuis, ni sapit, peior solet.

Vuæ ille laticem tradidit mortalibus,
Qui corde luctus atque mœstitiam fugat,
Vbi vitis humor viscerum irrorat sinus.
Idem diurnis dulce sedamen malis
Adfert soporem, remedium curæ vnicum.

Quippe Baccheus furor
Habere numen, vimque vaticinam solet:
Namque ille postquam viscera impleuit Deus,
Fatis futuris pectus attonitum mouet.

C. Tiresia vates, vera te monuit nepos,
Nos sequere: legum nec migra de finibus:
Nunc leuis es; & nîl, sapere te credens, sapis.
Si namque non est Bromius vt reris Deus,
Dic hoc tibi intus: attamen præfer Deum
Credentis habitum.

Graues ruinas in tuam Pentheus domum
Fert, Cadme; non hoc arte fatidica ominor,
Sed rebus ipsis: stulta nam stulte extulit.

Temeritas.

Spretrix legis iniquitas
Effrænisque loquacitas
In fines miseros ruunt.
Vitæ prouidus at tenor
Seruatorque modestiæ
Tranquillo manet in gradu,
Et tutam retinet domum.

οὐχ ὑγιὲς οὐδὲν ἔτι λέγω τῶν ὀργίων.

ἄλλ. Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
καλὰς ἀφορμάς, οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν.
σὺ δ' εὔτροχον μὲν γλῶσσαν ὡς φρονῶν ἔχεις,
ἐν τοῖς λόγοισι δ' οὐκ ἔνεισί σοι φρένες.
θρασὺς δὲ δυνατός, καὶ λέγειν οἷός τ' ἀνήρ,
κακὸς πολίτης γίγνεται, νοῦν οὐκ ἔχων.

ἄλλ. Βότρυος ὑγρὸν πόμ' εὗρε, κεἰσηνέγκατο
θνητοῖς, ὃ παύει τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
λύπης, ὅταν πλησθῶσιν ἀμπέλου ῥοῆς.
ὕπνον τε λήθην τῶν καθημέραν κακῶν
δίδωσιν, οὐδ' ἔστ' ἄλλο φάρμακον πόνων.

ἄλλ. Τὸ γὰρ βακχεύσιμον,
καὶ τὸ μανιῶδες, μαντικὴν πολλὴν ἔχει.
ὅταν γὰρ ὁ θεὸς εἰς τὸ σῶμ' ἔλθῃ πολύς,
λέγειν τὸ μέλλον τοὺς μεμηνότας ποιεῖ.

ἄλλ. Ὦ παῖ, καλῶς σοι Τειρεσίας παρῄνεσεν.
οἴκει μεθ' ἡμῶν, μὴ θύραζε τῶν νόμων.
νῦν γὰρ πέτῃ τε, καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖς.
κεἰ μὴ γὰρ ἔστιν ὁ θεὸς οὗτος ὡς σὺ φῄς,
παρὰ σοὶ λεγέσθω, καὶ καταψεύδου καλῶς.

ἄλλ. Πενθεὺς δ' ὅπως μὴ πένθος εἰσοίσει δόμοις
τοῖς σοῖσι Κάδμε, μαντικῇ μὲν οὐ λέγω,
τοῖς πράγμασιν δέ. μῶρα γὰρ μῶρος λέγει.

ἄλλ. Ἀχαλίνων στομάτων,
ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυστυχία.
ὁ δὲ τᾶς ἡσυχίας
βίοτος, καὶ τὸ φρονεῖν, ἀσά-
λευτον μένει, καὶ συνέχει
δῶμα. πόρρω γὰρ, ἀλλ' ὅμως αἰθέρα ναί-

Summi ex ætheris arcibus
Humanum genus eminus
Et res cœlicolæ vident,
Claro lumine sed vident.

Mediocritas etiam in sapientia.

Sanum, nîl nimis. haud sapit,
Qui plusquam satis est sapit.
Vltra tendere quam ferat
Humani ingenij modus,
Æui tempora contrahit.
Qui sublimia persequi
Curis immodicis studet,
Et præsentibus excidit.
Hic me iudice publice
Priuatimque simul nocens
Humani ingenij est furor.

❧ *Quin sacra cernens ipse cernenti dedit.*

Mysteria.

❧ *Abdita profanis, initiorum expertibus.*
❧ *Tibi scire vetita: digna sed scitu tamen.*
❧ *Fugit impios augusta maiestas sacri.*
❧ *Sapere haud putatur docta qui indocto refert.*
❧ B. *Hæc sacra celebrat omne barbaricum genus.*

Barbari.

P. *Quod nempe Græcis sequius multo sapit.*
B. *Et multa melius. differunt legum modi.*
❧ *Tenebris aliqua maiestas adest.*
B. *Suspecta res est ista femineum ob gregem.*
B. *Obscœna, qui vult, vel die patrauerit.*
❧ B. *Hoc tempore ipso, quæ fero, præsens videt.*
P. *Vbi ille? nam luminibus haud paret meis.*
B. *Ego cerno, sed te cernere impietas vetat.*
❧ *Temperate exercet iras qui valet sapientia.*
❧ *Innoxijs hominibus irasci nefas.*

Vini vsus.

❧ *Idem ille vitem reperit, vt rumor refert,*

οντες, ὁρῶσιν τὰ βροτῶν οὐρανίδαι.
τὸ σοφὸν δ᾽ οὐ σοφία.
τό, τε μὴ θνητὰ φρονεῖν,
βραχὺς αἰών. ἐπὶ τούτῳ
δέ τις ἂν μεγάλα διώκων,
τὰ παρόντ᾽ οὐχὶ φέρει.
μαινομένων οἵδε τρόποι,
καὶ κακοβούλων παρ᾽ ἔμοιγε φωτῶν.

❧ Ὁρῶν ὁρῶντα, καὶ δίδωσιν ὄργια.
❧ Ἄρρητ᾽ ἀβακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν.
❧ Οὐ θέμις ἀκοῦσαί σ᾽, ἔστι δ᾽ ἄξι᾽ εἰδέναι.
❧ Ἀσέβειαν ἀσκοῦντ᾽ ὄργι᾽ ἐχθαίρει θεοῦ.
❧ Δόξει τις ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων, οὐκ εὖ φρονεῖν.
❧ Διο. Πᾶς ἀναχορεύει βαρβάρων τάδ᾽ ὄργια.
Πεν. Φρονοῦσι γὰρ κάκιον Ἑλλήνων πολύ.
Διο. Τάδ᾽ εὖ γε μᾶλλον. οἱ νόμοι δὲ διάφοροι.
❧ Σεμνότητ᾽ ἔχει σκότος.
Πεν. Τοῦτ᾽ εἰς γυναῖκας δόλιόν ἐστι, καὶ σαθρόν.
Διο. Κἀν ἡμέρᾳ τό γ᾽ αἰσχρὸν ἐξεύροι τις ἄν.
❧ Διο. Καὶ νῦν ἃ πάσχω, πλησίον παρὼν ὁρᾷ.
Πεν. Καὶ ποῦ ᾽στιν, οὐ γὰρ φανερὸς ὄμμασίν γ᾽ ἐμοῖς.
Διο. Παρ᾽ ἐμοί. σὺ δ᾽ ἀσεβὴς αὐτὸς ὢν, οὐκ εἰσορᾷς.
❧ Πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς, ἀσκεῖν σώφρον᾽ εὐοργησίαν.
❧ Τοῖς γὰρ δικαίοις οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών.
❧ Κἀκεῖνό φασιν αὐτὸν, ὡς ἐγὼ κλύω,

Dolorimedicam luctidomitricem arborem:
Sine flore verò Liberi friget Venus,
Et dulce si quid aliud est mortalibus.

Sacra facere melius, calce quam stimulum velut
Si verberes, certare mortalem Deo.

Certa, sed tardo pede vis Deorum
Fertur; aduersus sacra contumaces
Obsidet mentes furiosus error.
Tempore haud paruo, varias per artes
Gressibus cæcis aditum struentes,
Impios tandem tenuere Diui
Retibus clausos. meliora non sunt
Quam docent leges meditanda nobis,
Ne male insumti pereant labores.

Quæ magis digna est sapiente merces,
Quid boni maius tribuere Diui,
Quam manu celsum dominante ferri
Hostium supra caput? omne pulchrum
Semper & dulce est animo. beatus,
Horrido quisquis mare nauigato
Tutus in portu residet. beatus
Qui sui fructu potitur laboris.
Alterum vincit solio potente
Alter, aut massa rutilantis auri:
Mille millenas hominum cateruas
Spes vagæ pascunt: alias secundi
Exitus ditant: alias inanes
Vita tranquilla. *Ludit euentus. mihi sed beati,*
Queîs dies dux est facilis diei,
Atque inoffenso pede fertur ætas.

τὴν παυσίλυπον ἄμπελον δοῦναι βροτοῖς.
οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος, οὐκ ἔστιν Κύπρις,
οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι.
Χο. Θύοιμ' ἂν αὐτῷ μᾶλλον, ἢ θυμούμενος,
πρὸς κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὢν, θεῷ.
Χο. Πιστὸν τόγε θεῖον
σθένος. ἀπευθύνει δὲ
βροτῶν τούς τ' ἀγνωμοσύναν
τιμῶντας, καὶ μὴ τὰ θεῶν
αὔξοντας, συμμαινομένᾳ δόξᾳ.
κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως
δαρὸν χρόνου πόδα, καὶ
θηρῶσιν τὸν ἄσεπτον. οὐ
γὰρ κρεῖσσόν ποτε τῶν νόμων
γινώσκειν χρὴ, καὶ μελετᾶν.
κοῦφα γὰρ δαπάνα νομίζειν.
Χο. Τί τὸ σοφὸν, ἢ τί τὸ κάλλιον
παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς,
ἢ χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς
τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν;
ὅ, τι καλὸν, φίλον ἀεί.
εὐδαίμων μὲν, ὃς ἐκ θαλάσσης
ἔφυγε κῦμα, λιμένα δ' ἔκιχεν.
εὐδαίμων δ', ὃς ὕπερθε μόχθων
ἐγένεθ'· ἑτέρᾳ δ' ἕτερος ἕτερον
ὄλβῳ, καὶ δυνάμει παρῆλθεν.
μυρίαι μυρίοισιν
ἔτ' εἰσὶν ἐλπίδες. αἱ μὲν
τελευτῶσιν ἐν ὄλβῳ
βροτοῖς, αἱ δ' ἀπέβησαν. τὸ δὲ κατ' ἦμαρ,
ὅτῳ βίοτος εὐδαίμων, μακαρίζω.

Fidos heriles miseriæ famulos premunt.

Est venia dictis, feminæ, vestris: tamen,
Gaudere nullum clade in aliena decet.

Pia & modesta mente venerari Deos
Pulcherrima est res atque sapientissima,
Vsumque præbens maximum mortalibus.

Ille à te, Pater,
Ac me monendus, docta ne quærat mala.

Ignorantes nec miseri nec felices.

Heu: facta quando vestra noscetis, dolor
Quam sæuus instat? quippe si mens perpetim
Isto maneret vestra quo nunc est statu,
Dicam haud beatas, esse nec miseras tamen.

Infausta, quam non tempore ades, ô Veritas.

Quod si quis alius numinum est spretor super,
Huius necem speculetur, & credat Deos.

Irâ Deos hominibus æquari haud decet.

CYCLOPE.

Cyclopica vita.

NOmades. nec est hîc qui regat, vel pareat.

Gustus emtorem ciet.

Quicunque vinũ bibere non gaudet, furit.

Mori, necesse est si mori, pulchrè decet,
Laudem aut tueri pristinam superstites.

Nouitas.

Here, dulciora semper & priscis noua,
Et rara solitis.

Ne reice in homines crimen: opus hoc est Dei.

Fas & pios
Præpone mores impijs. multi graue
Damnum tulerunt improbo ex compendio.

Χρηστοῖσι δούλοις συμφορὰ τὰ δεσποτῶν.
Συνίστωστά μὲν σοι· πλὴν ἐπ' ἐξειργασμένοις
κακοῖσι χαίρειν, ὦ γυναῖκες, οὐ καλόν.
Τὸ σωφρονεῖν δὲ, καὶ σέβειν τὰ τῶν θεῶν,
κάλλιστον οἶμαί γ' αὐτὸ, καὶ σοφώτατον
θνητοῖσιν εἶναι χρῆμα, τοῖσι χρωμένοις.
Νουθετητέος, πάτερ,
σοί τ' ἐστὶ, κἀμοὶ, μὴ σοφοῖς χαίρειν κακοῖς.
Φεῦ, φεῦ. φρονήσασαι μὲν, οἷ' ἐδράσατε,
ἀλγήσετ' ἄλγος δεινόν. Εἰ δὲ διατελοῦς
ἐν τῷδ' ἀεὶ μένετ', ἐν ᾧ καθέστατε,
οὐκ εὐτυχοῦσαι δόξετ' οὐχὶ δυστυχεῖν.
Δύστην' ἀλήθει', ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει.
Εἰ δ' ἔστιν ὅστις δαιμόνων ὑπερφρονεῖ,
Εἰς τῶνδ' ἀθρήσας θάνατον, ἡγείσθω θεούς.
Ὀργὰς πρέπει θεοὺς οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς.

ΚΥΚΛΩΠΙ.

Νομάδες. ἀκούει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός.
Ἡ γὰρ κῦμα τῶν ὠνῶν καλεῖ.
Ὡς ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε, μαίνεται.
Ἀλλ' εἰ θανεῖν δεῖ, κατθανούμεθ' εὐκλεῶς·
ἢ ζῶντες, αἶνον τὸν πάρος γ' εὖ σώσομεν.
Τὰ καινά τ' ἐκ τῶν ἠθάδων, ὦ δέσποτα,
ἥδιον' ἐστιν.
Θεοῦ τὸ πρᾶγμα· μηδὲν αἰτιῶ βροτῶν.
Τὸ δ' ἀσεβὲς
τῆς δυσσεβείας ἀντέλου. Πολλοῖσι γὰρ
κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο.

❧ *Opulentia vnum numen est mortalibus:*
Vana alia, nugæ, splendidus sine re sonus.

Cyclopica vita. ❧ *Hæc pecora non Dîs ipse, sed macto mihi*
Ventrique, numen quod mihi sanctissimum:
Quicunque sapiunt, hoc Iouem magnum putant,
Potare & esse quod libet totos dies,
Nec sibi nocere: callidos qui legibus
Tinxere vitam simplicem mortalium
Plorare iubeo. non omittam quin meo
Animo ipse sim morigerus ac te deuorem.

❧ *Hospitia cerne hæc Juppiter: si non vides,*
Frustra putaris Iuppiter, cùm sis nihil.

Alijs consulendum. ❧ *Sed iniqua res sit tot meæ comites viæ*
Deserere, soli vt vita pariatur mihi.

❧ *Manere debet quisquis est potus domi.*

Cyclopicum beneficium. ❧ *Quam feram à te gratiam?*

CY. *Te post sodales vltimo epulabor loco.*

VL. *Das hospiti equidem munus egregium Cyclops.*

❧ *. Tu tantùm sile.*

CY. *Rem vinolento facere difficilem petis.*

❧ *Sin; iam putanda sola Fortuna est Dea,*
Minùs aut valentes esse Fortunâ Deos.

❧ O

ἄλλ. Ο πλοῦτος, ἀνθρωπίσκε, τοῖς σοφοῖς θεός.
τὰ δ' ἄλλα, κόμποι, καὶ λόγων εὐμορφίαι.
ἄλλ. Α ἐγὼ οὔ τινι θύω, πλὴν ἐμοί, θεοῖσι δ' οὔ,
καὶ τῇ μεγίστῃ γαστρὶ τῇδε δαιμόνων.
ὡς τοῦ πιεῖν γε, καὶ φαγεῖν τοὐφ' ἡμέραν,
Ζεὺς οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσι,
λυπεῖν δὲ μηδὲν αὑτόν. οἳ δὲ τοὺς νόμους
ἔθεντο, ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον,
κλαίειν ἄνωγα· τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
οὐ παύσομαι δρῶν εὖ, κατεσθίων τέ σε.
ἄλλ. Ζεῦ ξένι', ὅρα τάδ'. εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις,
ἄλλως νομίζῃ, Ζεῦ, τὸ μηδὲν ὤν, θεός.
ἄλλ. Αλλ' οὐ δίκαιον, ἀπολιπόντ' ἐμοὺς φίλους,
ξὺν οἷσπερ ἦλθον δεῦρο, σωθῆναι μόνον.
ἄλλ. Ω τάν, πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν.
ἄλλ. Χάριν δὲ τίνα λαβὼν σ' ἐπαινέσω;
Κύ. Πάντων σ' ἑταίρων ὕστερον θοινάσομαι.
Οδυ. Καλόν γε τὸ γέρας τῷ ξένῳ δίδως Κύκλωψ.
ἄλλ. Σῖγα μόνον.
Κύ. Χαλεπὸν τόδ' εἶπας, ὅστις ἂν πίνῃ πολύν.
ἄλλ. Η τὴν τύχην μὲν δαίμον' ἡγεῖσθαι χρεών,
τὰ δαιμόνων δὲ τῆς τύχης ἐλάσσονα.

HERACLIDIS.

ST. ECL. 131. ST. FL. 67. 177. 221. 359. 493.

Tutorum officium. Proximi tutores.

EGo fidus his exsulibus exsilium traho,
Miserosque pueros tutor, ex æquo miser,
Deserere metuens, fama ne me differat.
Genitoris orbos proximus qui sanguine est.
Iolaus ecce parcit hos defendere.

Habitus quidem cultusque Graiugenam docet,
At ipsa referunt opera barbaricam manum.

Summi imperii ius.

Ciuitas Iunonia
Leges valemus condere in nostros ratas.

Ne, quod ante alijs, tibi
Eueniat, vt, cui legere meliores datur,
Legas amicos sponte peiores tibi.

Exsules non sunt subditi.

Quo iure iam nos ad Mycenæos trahat,
Eadem agentes vrbe, quos vrbe expulit?
Nunc ergo ciues non sumus.

Si sic abibit, hique parebunt tibi,
Posthac Athenis vera libertas abest:
Perire malint: nam bonis labes viris
Aspersa famæ, maximum vitæ est onus:

Laus nimia.

Et hoc quidem vrbi sufficit. nam tædio est,
Laudare nimium; sæpe laudatus quoque
Ex pondere ipso sentit excedi modum.

Nobilitas.

Fortuna vincit inclitum quamuis genus;
Quod nunc quoque est videre. namque hos optimo
Genitore natos tueor aduersis premi.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙΣ.

Ἐγὼ δὲ σὺν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις,
καὶ σὺν κακῶς πράσσουσι, συμπράσσω κακῶς,
ὀκνῶν προδοῦναι, μή τις ὧδ' εἴπῃ βροτῶν,
ἴδεσθ', ἐπειδὴ παισὶν οὐκ ἔστι πατὴρ,
Ἰόλαος οὐκ ἤμυνε συγγενὴς γεγώς.
Ἄλλ. Καὶ μὴν στολήν γ' Ἕλληνα, καὶ ῥυθμὸν πέπλων
ἔχει· τὰ δ' ἄλλα, βαρβάρου χερὸς τάδε.
Ἄλλ. Δίκαιοι δ' ἐσμὲν οἰκοῦντες πόλιν,
αὐτοὶ καθ' αὑτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.
Ἄλλ. Μήδ' ὅταν φιλῇς τι δρᾶν,
πάθῃς σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν
φίλους ἑλέσθαι, τοὺς κακίονας λάβῃς.
Ἄλλ. Πῶς οὖν δικαίως ὡς Μυκηναίους ἄγει,
ὅδ' ὄντας ἡμᾶς, οἳ ἀπήλασαν χθονός;
ξένοι γὰρ ἐσμέν.
Ἄλλ. Εἰ γὰρ τόδ' ἔσται, καὶ λόγοις κρίνουσι σούς,
οὐκ οἶδ' Ἀθήνας τάσδ' ἐλευθέρας ἔτι.
ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ τῆσδε λῆμα, καὶ φύσιν.
θνήσκειν θελήσουσ'· ἡ γὰρ αἰσχύνη, βάρος
τοῦ ζῆν παρ' ἐσθλοῖς ἀνδράσιν νομίζεται.
πόλιν μὲν ἀρκεῖ· καὶ γὰρ οὐκ ἐπίφθονον
λίαν γ' ἐπαινεῖν ἐστί. πολλάκις δὲ δὴ
κἀυτὸς βαρυνθεὶς οἶδ' ἄγαν γ' αἰνούμενος.
Ἄλλ. Τὴν δ' εὐλάβειαν τῆς τύχης νικωμένην
νῦν δὴ μάλιστ' ἐπεῖδον. οἵδε γὰρ πατρὸς
ἐσθλοῦ πεφυκότες δυστυχοῦσ' ἀναξίως.

Supplices tuendi. Si crimen istis aliquod hospitibus struis,
Ius impetrabis: vi quidem hinc non abstrahes.

Templorum ius. Sedes Deorum, certa tutela omnibus.

Legati quando violabiles. Co. Tun' Fecialem cædere huc missum audeas?
D. Nisi Fecialis dexteram à vi temperet.

Summum imperium. Non obnoxiam
Argis ego vrbem, sed sui iuris rego.

Legatorũ mos. Mos legatis omnibus ille est,
Facta in maius tollere dictis.

Parentum imitatio. Nobilis per Graciam
Paterna seruas decora. nam natus bonis,
Nihilo inueniris peior eximio patre;
Commune paucis. quippe numeroso in grege
Vix vnus est non patre deterior suo.

Opem ferre oppressis. Hæc patria nostra semper inualidos solet,
Sed iure fretos, ope sua defendere.
Antehac amicis mille releuandis tulit
Discrimina: & nunc aliud in promtu imminet.

Subita in bello præcauenda. Mittam qui omnia
Speculentur, hostis ne superueniat repens:
Nam facile eum collecta depellet manus.

Pars & hæc vt sentio
Felicitatis, colere potiores Deos.
Nunquam Minerua se triumphari sinet.

Sed spiritus
Nimium tumentes Iuppiter pœnis domat.

Speculatio. Qui vero ducis
Profitetur artem, debet ille oculis suis
Hostem videre, non per emissarios.

Nemo tam prauum sapit,
Qui pignora vltro manibus abijciat suis.

Imperia legitima. Nec enim potestas barbarum in morem mihi,

Πρὸς τοῖσδ' ἔτ', εἴ τι τοῖσί γ' ἐνδικαλῇς ξένοις,
δίκης κυρήσεις· τούσδε δ' οὐκ ἄξεις ποτέ.
Ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα.
Κο. Μὴ πρὸς θεῶν κήρυκα τολμήσῃς θένειν.
Δη. Εἰ μή γ' ὁ κῆρυξ σωφρονεῖν μαθήσεται.
Οὐ γὰρ Ἀργείων πόλει
ὑπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω.
Πᾶσι γὰρ οὗτος κήρυξι νόμος,
δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.
Εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδα
σώζεις πατρῴαν δόξαν. ἐξ ἐσθλῶν δὲ φὺς,
οὐδὲν κακίων τυγχάνεις γεγὼς πατρὸς,
πολλῶν μετ' ἄλλων. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως
εὕροις ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.
Ἀεί ποθ' ἥδε γαῖα τοῖς ἀμηχάνοις
σὺν τῷ δικαίῳ βούλεται προσωφελεῖν.
τοιγὰρ πόνους δὴ μυρίους ὑπὲρ φίλων
ἤνεγκε. καὶ νῦν τόνδ' ἀγῶν' ὁρῶ πέλας.
Πρῶτα μὲν σκοποὺς
πέμψω πρὸς αὐτὸν, μὴ λάθῃ με προσπεσών.
ταχὺς γὰρ εἰργῇ πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος.
Φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν
καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν.
νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται.
Ἀλλὰ τῶν φρονημάτων
ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.
Ἄνδρα δὲ χρεὼν,
ὅστις στρατηγεῖν φησ' ἐπίστασθαι καλῶς,
οὐκ ἀγγέλοισι τοὺς ἐναντίους ὁρᾶν.
Ἑκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ,
ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα;
Οὐ γὰρ τυραννίδ' ὥστε βαρβάρων ἔχω.

Sed iusta refero obsequia, dum iuste impero.

Lactare miseram quid fuit mentem tibi,
Spes vana, nullos rebus habitura exitus?

Optandum magis
Sapientem in hostem, quam ferocem incurrere.
Reuerenda res est sobriæ menti, miser.

Vtilius illud forte, sed valde foret
Nobis probrosum ac turpe, deserere hospites.

Formidolosum est hostibus claro satu
Animosa pubes, & paternarum memor
Iniuriarum: quæ ille nunc considerat.

Feminas decet silentium.

Pulcherrima est res feminæ taciturnitas,
Et mos modestus & quies intra larem.

Carpit per salebras virtus iter.

Adest voluntas, non item vires tibi.

Suo se pede metiri.

Quemque ætatem par nosse suam,
Et nîl vetitum tentare: tibi
Non est reditura iuuentus.

Nihil profabor grauius in summum Jouem,
Sed ipse num sit æquus in me, viderit.

Festinatio bello amica.

Cunctantes solet
Odisse Mauors.

Par esset vtinam robur huic animo tibi.

Diuitiæ quantum vulgo valeant.

Hastæ trepidus ad discrimina est.
Sed pollet opibus: falsa quîs species adest
Sublimis animi: nam fere illum credimus
Solum valere ac sapere qui felix agit.

Quid enim timeam?
Socius nobis Juppiter ipse est;
Qui non frustra nos æquus amat.
Nunquam mihi sit credere Diuos
Mortalibus esse minores.

ἀλλ' ἢν δίκαια δρῶ, δίκαια πείσομαι.
Οἴμοι τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά με
ἐλπὶς τότ', οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν;
Τοῖς σοφοῖς δ' εὐκτὸν, σοφῷ
ἔχθραν συνάπτειν, μὴ 'μαθεῖ φρονήματι.
πολλῆς γὰρ αἰδοῦς, καὶ τύχης, τίς ἂν τύχοι;
Τάχ' ἂν γὰρ ἡμῖν κέρδος, ἀλλ' ὅμως κακὸν
γένοιτ' ὄνειδος, ὡς ξένους προὐδώκαμεν.
Δεινὸν γὰρ ἐχθροῖς βλαστάνοντες εὐγενεῖς,
νεανίαι τε, καὶ πατρὸς μεμνημένοι
λύμας. ἃ κεῖνον πάντα προσκοπεῖν χρεών.
Γυναικὶ γὰρ σιγή τε, καὶ τὸ σωφρονεῖν
κάλλιστον, εἴσω δ' ἥσυχον μένειν δόμων.
Α δ' ἀρετὰ βαιὸν διὰ μόχθων.
Δρᾶν μὲν σύ γ' οὐχ οἷός τε, βούλεσθαι δ' ἴσως.
Χρὴ γνωσιμαχεῖν τὴν ἡλικίαν,
τὰ δ' ἀμήχαν' ἐᾶν. οὐκ ἔστιν ὅπως
ἥβην κτήσῃ πάλιν αὖθις.
Ζεὺς ἐξ ἐμοῦ μὲν οὐκ ἀκούσεται κακῶς.
εἰ δ' ἐστὶν ὅσιος αὐτὸς οἶδεν εἰς ἐμέ.
Καὶ μάλιστ' Ἄρης στυγεῖ
μέλλοντας.
Εἴθ' ἦσθα δυνατὸς δρᾶν, ὅσον πρόθυμος εἶ.
Τοὶ καὶ κακὸς, μένειν δόρυ.
ἔστιν δ' ἐν ὄλβῳ καὶ τόδ' οὐκ ὀρθῶς ἔχον,
εὐψυχίας δόκησις· οἰόμεσθα γὰρ
τὸν εὐτυχοῦντα, πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς.
Οὐ φοβοῦμαι.
Ζεύς μοι χάριν ἐνδίκως
ἔχει. οὔ ποτε θνατῶν
ἥσσονες ποτ' ἄν, εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται.

❧ *Neque enim virtus nostra meretur*
Laribus pelli.

❧ *Qui suis nunc miserijs*
Hominum docet genus omne, ne quenquam vocent
Vices rerum. *Titulo beati quamlibet clarum, manet*
Dum vita. Variat quippe Fortuna in diem.

Deus cunctator ❧ *O summe, quamquam respicis tarde tuos,*
Magnas tibi agimus gratias Superûm pater.

❧ *Nam, me iudice, imprudentia est;*
Supplicia victo ab hoste non deposcere.

Nobiles decet veritas. ❧ *In his rebus decet,*
Os esse verax nobili natis satu.

Dulcia quæ. ❧ *Dulce saltantes leuiter choreæ;*
Dulce solennes celebrare mensas
Tibia festos modulante cantus:
Dulce formosæ Veneris potiri:
Dulcius vero nihil atque amicos
Rebus in lætis hilares videre,
Tanta non ausos sibi polliceri.
Multa maturi dedit hora Fati,
Religionis bona. *Quæque Saturno generatur ætas.*
Optimum calcas iter, ô Mineruæ
Ciuitas, semper Superos timere.
Hanc rapi nunquam patiare laudem.
Quisquis hoc æquum negat, is furori
Proximas demens agitat quadrigas:
Quippe cùm iustæ manifesta curæ
Præbeat nobis documenta cælum
Spiritus frangens toties superbos,
Jus quibus nullum nisi quod liberet.

Modestia. ❧ *At mihi fastus procul absit, absit*
Improba & cui nîl satis est cupido.

❧ Où

Χο. Οὐ γὰρ ἐμῇ γ' ἀρετᾷ
δίκαιός εἰμ' ἐκπεσεῖν μεγάλα θεῷ.
Χο. Τῇ δὲ νῦν τύχῃ,
βροτοῖς ἅπασι λαμπρὰ κηρύσσει μαθεῖν,
τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦν, πρὶν ἂν
θανόντ' ἴδῃ τις, ὡς ἐφήμεροι τύχαι.
Χο. Ω Ζεῦ, χρόνῳ μὲν τἀμ' ἐπισκέψω κακά,
χάριν δ' ὅμως σοι τῶν πεπραγμένων ἔχω.
Χο. Παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε,
ἐχθροὺς λαβόντα, μὴ ἀποτίσασθαι δίκην.
Χο. Ει δὲ τοῖς τοιοῖσδε χρὴ
ἀψευδὲς εἶναι τοῖσι γυναίοις στόμα.
Χο. Εμοὶ χορὸς μὲν ἡδὺς, εἰ
λίγεια λωτοῦ χάρις ἐνὶ δαΐ.
Εἴη δ' εὔχαρις Αφροδίτα.
τερπνὸν δέ τι, καὶ φίλων ἄ-
ρ' εὐτυχίαν ἰδέσθαι
τῶν πάρος οὐ δοκούντων.
πολλὰ γὰρ τίκτει
μοῖρα τελεσσιδώτει-
ρ', αἰών τε Κρόνου παῖς.
ἔχεις ὁδόν τινα, ὦ πόλις,
δίκαιον. Οὐ χρή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι,
τιμᾶν θεούς· ὁ δὲ μὴ φάσκων,
ἐγγὺς μανιῶν ἐλαύνει,
δεικνυμένων ἐλέγχων
τῶνδ'. ἐπίσημα γάρ τοι
θεὸς παραγγέλλει,
τῶν ἀδίκων παραιρῶν
φρονήματος αἰεί.
Χο. Μή ποτ' ἐμοὶ φρόνημα,
ψυχά τ' ἀκόρεστος εἴη.

Dulce enim ſpectaculum,
Hoſtem ex beato cernere in clades datum.

Hoſtem interficere.

N. Hoſtem perimere veſtra lex ergo vetat?
CH. Quem Mars reliquit prælio ſuperſtitem.
Me, ſiue vellem, ſiue non, Iuno (Dea
Quid non valeret?) egit huc inſaniæ.
Inimicus eſt vir, attamen morte vtilis.

HELENA.

St. Ecl. 139. St. Fl. 233. bis. 361.

CVm præſentibus
Futura norat, atque res hominũ & Deũm.
T. Suo ipſe pectus enſe tranſegit ſibi.
H. Furens. quis illud mentis auderet ſuæ?

[illegible] infamia.

Quoties quis vna parte Fortunæ Deos
Patitur prementes, triſte, ſed ferri poteſt.
At multa me vnam pariter immergunt mala.
Primum laborat fama, cùm culpa vacem.
Atque hoc profecto grauius eſt vero malum,
Supplicia ferre non patrati criminis.
Nemo niſi vnus liber eſt in barbaris.
Nam quid ſuperſum miſera? fortunæ cui
Me adhuc reſeruo? quod leuamentum mali
Spero? virone vt nupta ſedeam barbaro
Dites ad epulas? at ſuæ quoties grauis
Coniunx maritæ eſt, viuere eſt ipſum graue,
Morique ſatius.
Nam feminæ æquum feminas operam dare.
Quod venturum ſupereſt, parte

Ἐκ γὰρ εὐτυχοῦς,
ἥδιστον, ἐχθρὸν ἄνδρα δυστυχοῦνθ' ὁρᾶν.

Αγγ. Τί δὴ τόδ', ἐχθροὺς τοῖσί σ' οὐ καλὸν κτανεῖν;
Χο. Οὐχ ὅν γ' ἂν αὖ γε ζῶνθ' ἕλωσιν ἐν μάχῃ.

Ἀλλ' εἴτ' ἔχρῃζον, εἴτε μή, θεὸς γὰρ ὤν,
Ἥρα με κάμνειν τήνδ' ἔθηκε τὴν νόσον.

Ἐχθρὸς μὲν ἁνήρ, ὠφελήσει δὲ κατθανών.

ΕΛΕΝΗ.

Τὰ θεῖα γὰρ,
Τά τ' ὄντα, καὶ μέλλοντα πάντ' ἐπίστατο.

Τευ. Οἰκεῖον αὐτὸν ὤλεσ' ἅλμ' ἐπὶ ξίφος.
Ελ. Μανέντα; ἐπεὶ τίς σωφρονῶν τλαίη τάδ' ἄν;

Ὅστις μὲν οὖν εἰς μίαν ἀποβλέπων τύχην,
πρὸς θεῶν κακοῦται, βαρὺ μέν, οἰστέον δ' ὅμως.
ἡμεῖς δὲ πολλαῖς συμφοραῖς ἐγκείμεθα.
πρῶτον μὲν οὐκ οὖσ' ἄδικος, εἰμὶ δυσκλεής.
καὶ τοῦτο μεῖζον τῆς ἀληθείας κακόν,
ὅστις τὰ μὴ προσόντα κέκτηται κακά.

Τὰ βαρβάρων γὰρ δοῦλα πάντα, πλὴν ἑνός.

Τί δῆτ' ἔτι ζῶ; τίν' ὑπολείπομαι τύχην,
γάμους ἑλομένη τῶν κακῶν ὑπαλλαγάς,
μετ' ἀνδρὸς οἰκεῖν βαρβάρου, πρὸς πλουσίαν
τράπεζαν ἵζουσ'; ἀλλ' ὅταν πόσις πικρὸς
ξυνῇ γυναικί, καὶ τὸ σῶμ' ἐστὶν πικρόν,
θανεῖν κράτιστον.

Γυναῖκα γὰρ δὴ συμπονεῖν γυναικὶ χρή.

Εἰς τὸ φέρτερον τίθει

Meliore loca.

❧ *Celo pudore fata. nam celso ex loco*
Quicunque lapsus cecidit, insuetus dolet,
Semperque miseros miserijs vincit suis.

❧ *Sperant aliquid opulenta ex domo*
Accipere nautæ. sed ab eo cui res abest,
Qui maxime vult nîl potest acquirere.

Naufragi. ❧ *Sum naufragus: spoliare quod genus est nefas.*

Nomen diuersis commune. ❧ *Nam sæpe nomen in locis varijs idem*
Habet viro vir, ciuitati ciuitas,
Mulier mulieri.

❧ *Malum meis hoc deerat extremum malis,*
Reges vt alios, ipse Rex olim, prece
Alimenta peterem. sed iubet necessitas.
Non est meum istud, sed catum dictum vetus;
Necessitate nîl graui pollentius.

❧ *O Dî, videre quos ames hoc est Deus.*

Sensuum iudicium. ❧ *Quis te docebit melius atque oculi tui?*

Corporis natura. ❧ *Passim esse corpus non potest, nomen potest.*

Coniugalis societas. ❧ HEL. *Fruaris opto. nam duûm nostrum miser*
Sine altero alter esse vel felix nequit.

Vaticinia. ❧ *Dicta vaticinantium*
Iam video quam sint vana, quam fallacia:
Nîl quippe liquidi dicit aut flamma vapor,
Aut ales oscen. Stulta res hominem magis
Auium ex volatu sapere, quam ingenio ex suo.
Nunquam Pelasgos monuit hoc Calchas duces:
Pro nube amicos video certantes mori:
Nîl tale: frustra Pergamum excisum iacet.
Dicas; Vetabat ista monstrari Deus:
Quin ergo omissis vatibus, sacris Deos
Veneramur vt nos inclitis decorent bonis?

τὸ μέλλον, ὅ,τι γενήσεται.

Κρύπτειν ὑπ' αἰδοῦς τὰς τύχας. ὅταν δ' ἀνὴρ
πράξῃ κακῶς ὑψηλὸς, εἰς ἀήθειαν
πίπτει κακίω τοῦ πάλαι δυσδαίμονος.

Ελπὶς δ' ἐκ τε πλουσίων δόμων
λαβεῖν τι ναύταις. ἐκ δὲ μὴ 'χόντων βίον,
οὐδ' εἰ θέλοιεν, ὠφελεῖν ἔχοιεν ἄν.

Ναυαγὸς ἥκω, ξένος, ἀσύλητον γένος.

Πολλοὶ γὰρ ὡς ἔοικασιν ἐν πολλῇ χθονὶ,
ὀνόματα ταὐτ' ἔχουσι, καὶ πόλις πόλει,
γυνὴ γυναικί τε.

Κακὸν δὲ τὸ ἡμῖν ἔσχατον τοῖς ἀθλίοις,
ἄλλοις τυράννοις, αὐτὸν ὄντα βασιλέα,
βίον προσαιτεῖν. ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει.
λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος,
δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύειν πλέον.

Ω θεοί. Θεὸς γὰρ καὶ τὸ γιγνώσκειν φίλους.

Τίς οὖν διδάξει σ' ἄλλος, ἢ τὰ σά γ' ὄμματα;

Τοὔνομα γένοιτ' ἂν πολλαχοῦ, τὸ σῶμα δ' οὔ.

Οἴμοι δῆτα. ταῦτα δὴ ξυνδέχομαι.
δυοῖν γὰρ ὄντοιν, οὐχ' ὁ μὲν τλήμων, ὁ δ' οὔ.

Αλλά τοι τὰ μάντεων
ἐσεῖδον, ὡς φαῦλ' ἐστὶ καὶ ψευδῶν πλέα.
οὐδ' ἦν ἄρ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐμπύρου φλογὸς,
οὔτε πτερωτῶν φθέγματ'. εὐήθεις δέ τοι
τὸ καὶ δοκεῖν ὄρνιθας ὠφελεῖν βροτούς.
Κάλχας γὰρ οὐκ εἶπ', οὐδ' ἐσήμηνε στρατῷ
νεφέλης ὑπερθνήσκοντας εἰσορῶν φίλους.
οὐδέν γε, ἀλλὰ πόλις ἀνηρπάσθη μάτην.
Εἴποις ἂν, οὕνεχ' ὁ θεὸς οὐκ ἐβούλετο;
τί δῆτα μαντευόμεσθα; τοῖς θεοῖσι χρὴ
θύοντας αἰτεῖν ἀγαθὰ, μαντείας δ' ἐᾶν.

Temere iſta vitæ prodita illectamina:
Nemo otioſus auxit ominibus domum:
Mens conſiliis ſubnixa, vates optima eſt.
CH. *Conſentio iſtis quæ ſenex de vatibus*
Recte eſt profatus. qui Deos virtutibus
Meruit fauentes, ipſe diuinus ſibi eſt.
Nil, noſſe, prodeſt: attamen mortalibus
Sedet hæc cupido noſſe amicorum mala.
Durum dicere & quondam fuit
Tolerare durum: ſic duplex fieret dolor.
Quippe, ſi ſapiunt Dei,
Facient vt hos qui fortiter Marte hoſtium
Cecidere, condat mortuos tellus leuis,
Eademque grauiter oſſa degenerum premat.

Cognatis non omnia gratificanda.

Nec morem gerens
Fratri, priorem prode pietatem tuam,
Malam atque iniquam gratiam ſic aucupans.

Deus amans Iuſtitiæ.

Namque odit ipſe vim Deus: nec diuites
Nos eſſe rapto, ſed probe partis cupit.
Spernenda, ſi non iure veniat, copia eſt:
Communis æther hominibus, tellus quoque;
In qua ampliare cuique ſic fas eſt domum,
Vt ab alienis rebus ac vi temperet.

Iuriſprudentia.

Nam turpe id eſſet, cùm ſcias hominum ac Deûm
Quod eſt eritque, iuſta te haud cognoſcere.

Fletus.

Et tamen, vt aiunt, nobilem non dedecet
Eijcere ab oculis lachrymam in magnis malis.
Imiter feminas, ſi fletibus
Miſerabilis ſim, nec quid efficiam magis.

Honeſtum amicitia prius.

Tum ſoleo, tum nunc cupio pietatem ſequi.
Amo ipſa memet & mei laudes patris
Fœdare metuo: nec meo fratri volo

βίῳ γὰρ ἄλλως δέλεαρ ηὑρέθη τόδε,
κοὐδεὶς ἐπλούτησ' ἐμπύροισιν ἀργὸς ὤν.
γνώμη δ' ἀρίστη μάντις, ἥ τ' εὐβουλία.
Χο. Εἰς ταὐτὸ κἀμοὶ δόξα, μάντεων πέρι,
χωρεῖ γέροντι. τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν
φίλους, ἀρίστην μαντικὴν ἔχει δόμοις.
ἄλλο Κέρδος μὲν οὐδὲν εἰδέναι, πόθος δέ τις
τὰ τῶν φίλων φίλοισιν αἰσθέσθαι κακά.
ἄλλο Λέγων τ' ἂν σοι κάκ', ἀγρίην ἔτι
πάσχων τ' ἔκαμνον· δὶς δὲ λυπηθείην ἄν.
ἄλλο Εἰ γὰρ εἰσὶν οἱ θεοὶ σοφοὶ,
εὔψυχον ἄνδρα πολεμίων θανόνθ' ὕπο,
κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονὶ,
κακοὺς δ' ἐφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς.
ἄλλο Συγγόνῳ δὲ σῷ
τὴν εὐσέβειαν μὴ παρόδους τὴν σὴν ποτε,
χάριτας πονηρὰς, κἀδίκους ὠνούμενον.
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὴν βίαν. τὰ κλητὰ δὲ
κτᾶσθαι κελεύει πάντας, οὐχ ἐς ἁρπαγάς.
ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος, ἄδικος ἄν τις ὤν.
κοινὸς γάρ ἐστιν οὐρανὸς πᾶσι βροτοῖς,
καὶ γαῖ', ἐν ᾗ χρὴ δώματ' ἀναπληρουμένους,
τἀλλότρια μὴ 'χειν, μηδ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ.
ἄλλο Αἰσχρὸν, τὰ μέν σε θεῖα πάντ' ἐξειδέναι,
τά τ' ὄντα, καὶ μὴ, τὰ δὲ δίκαια μὴ εἰδέναι.
ἄλλο Καί τοι λέγουσιν, ὡς πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς,
ἐν ξυμφοραῖσι δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν βαλεῖν.
ἄλλο Δακρύοις εἰς τὸ θῆλυ τρεπόμενος
ἐλεεινὸς ἦν ἂν μᾶλλον, ἢ δραστήριος.
ἄλλο Ἐγὼ πέφυκά τ' εὐσεβεῖν, καὶ βούλομαι
φιλῶ τ' ἐμαυτὴν, καὶ κλέος τοὐμοῦ πατρὸς
οὐκ ἂν μιάναιμ', οὐδὲ συγγόνῳ χάριν

Benefacere sic, vt dedecus quæram mihi.

Animus immortalis.

❧ *Magno luuntur scelera, & hîc viuentibus,*
Et mox sepultis. anima post fati diem
Iam non vt ante viuit, at sensus tamen
Seruat perennes, hospes æterni ætheris.

Prodesse inuitis.

❧ *Prodesse fratri haud videor; at prosum tamen:*
Quem scelere pietas seruat intactum mea.

Iustitia.

❧ *Comes nocentum nemini felicitas:*
Iustitia secum spes salutares trahit.

❧ *Res ominosa est: si quis est vsus tamen,*
Patiar vocari mortuus, non mortuus.

❧ *Iam forte vertet, illud infaustum, bene.*

❧ *Tuque alma, thalami parta cui palma est mei*
Mercede, ne me, ne, precor, perdas, Venus.
Satis illa clades sit tibi cùm barbaris
Me præbuisti nomine, at non corpore.
Vis me perire? patriâ peream precor
Tellure. nam cur nulla te satiant mala,
Dum struis amores atque fallaces dolos,
Et tam cruenta domibus illectamina?
Quod si modum seruare cordi esset tibi,
Me iudice esses cælitum dulcissima.

❧ *Est Deus, an non, an medium quid?*
Certe hoc hominum quærere quisquis
Studet, hunc agitat sine fine labor,
Quoties vicibus videt alternis
Casus varios huc atque illuc
Velut incerto turbine volui.

❧ *Stulti nimium, queîs virtutis*
Mensura placet vnica, ferrum:
Quibus humani pausa laboris

δοίην ἄν, ἐξ ἧς δυσκλεὴς φανήσομαι.

ἄλλ. Καὶ γὰρ δίκη τῶν δ' ἐστὶ τοῖς τε νερτέροις,
καὶ τοῖς ἄνωθεν πᾶσιν ἀνθρώποις. ὁ νοῦς
τῶν κατθανόντων, ζῇ μὲν οὔ, γνώμην δ' ἔχει
ἀθάνατον, εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεσών.

ἄλλ. Εὐεργέται γὰρ κεῖνοι, οὐ δοκοῦσ' ὅμως,
ἐκ δυσσεβείας ὅσιον εἰ τίθημί νιν.

ἄλλ. Οὐδείς ποτ' εὐτύχησεν, ἔκδικος γεγώς.
ἐν τῷ δικαίῳ δ' ἐλπίδες σωτηρίας.

ἄλλ. Κακὸς μὲν ὄρνις. εἰ δὲ κερδαναι λέγει,
ἕτοιμός εἰμι μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν.

ἄλλ. Τὸ δ' ἄθλιον κεῖν', εὐτυχὲς τάχ' ἂν πέσοι.

ἄλλ. Σὺ δ', ὦ 'πὶ τῷ 'μῷ κάλλος ἐκτήσω γάμῳ,
κούρη Διώνης Κύπρι, μή μ' ἐξεργάσῃ.
ἅλις δὲ λύμης, ἣν ἐλυμήνω πάρος,
τοὔνομα παρασχοῦσ', οὐ τὸ σῶμ' ἐν βαρβάροις.
θανεῖν δ' ἔασόν μ', εἰ κατακτεῖναι θέλεις,
ἐν γῇ πατρῴᾳ. τί ποτ' ἄπληστος εἶ κακῶν,
ἔρωτας, ἀπάτας, δόλιά τ' ἐξευρήματα
ἀσκοῦσα, φίλτρα θ' αἱματηρὰ δωμάτων;
εἰ δ' ἦσθα μετρία, τἄλλα γ' ἡδίστη θεῶν
πέφυκας ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλως λέγω.

ἄλλ. Ὅτι θεὸς, ἢ μὴ θεὸς, ἢ τὸ μέσον,
τίς φησ', ἐρευνήσας
βροτῶν μακρότατον πέρας εὑ-
ρεῖν, ὃς τὰ θεῶν ἐσορᾷ
δεῦρο, καὶ αὖθις ἐκεῖσε,
καὶ πάλιν ἀντιλόγοις
πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις;

ἄλλ. Ἄφρονες ὅσοι τὰς ἀρετὰς πολέμῳ
κτᾶσθε, δορὸς ἀλκαῖον
λόγχαισι καταπαυόμενοι

Non nisi sæuo quæritur ense:
Nam si virtus sanguine tantum
Spectanda venit, nunquam discors
Furor infestas deseret vrbes.

❧ *Feliciores, sæpe peiores bonis.*

❧ *Ne rebus istis quæ refingi se vetant*
Te misera vexa. Nempe Menelaus iacet.
Vt viuat is qui periit haud fieri potest.

❧ *Auspicium tori*
Connubiique prima venerari sacra
Res ipsa cogit. promtus est nobis amor
Etiam marito commori: sed mortuo
Mortem imputare quid iuuat?

❧ *Summâ si manu nos tetigeris,*
Supreme, facies compotes voti, pater.

Diffidentia.

❧ *Nihil incredulo*
Prudenter animo vtilius est mortalibus.

❧ CH. *Qua paras madere cæde? quo pedē profers, here?*
TH. *Quo trahit vindicta læsum. vos abite hinc ocyus.*
CH. *Non tuas vestes omittam. magna deproperas mala.*
TH. *Ergo domino plus valebis seruus?* CH. *Vt faciā bene.*
TH. *Non facis ni me relinquis.* CH. *non relinquemus tamen.*
TH. *Pessimā vlciscor sororē morte.* CH. *Quin verò piam.*
TH. *Prodidit me.* CH. *Ius & æquum facere, proditio est bona.*
TH. *Quæ meos toros dat aliis.* CH. *Iure sed potioribus.*
TH. *Quis meam me potior in rem?* CH. *Cui pater natam dedit.*
TH. *At mihi fortuna dederat.* CH. *Abstulit fatum tibi.*
TH. *Non datus censor mihi tu.* CH. *Iustiora ni loquar.*
TH. *Regimur, at non regimus ergo.* CH. *Facio quod pietas iubet.*

πόνοις θανεῖν ἀπαθῶς.
Εἰ γὰρ ἅμιλλα κρινεῖ νιν
αἵματος, οὔποτ' ἔρις
λείψει κατ' ἀνθρώπων πόλεις.

Ἄλλο. Ἐσθλοὶ κακίους ἐνίοτ' εὐτυχέστεροι.

Ἄλλο. Σὺ δ' ὦ τάλαινα, μὴ 'πὶ τοῖς δυσωνύμοις
τρύχου σὺ σαυτήν. Μενέλεως δ' ἔχει πότμον.
κοὐκ ἂν δύναιτο ζῆν ὁ κατθανὼν πόσις.

Ἄλλο. Ἀναισχύντως ἔχει
τὰ πρῶτα λέκτρα, νυμφικάς θ' ὁμιλίας
τιμᾶν. ἐγὼ δὲ διὰ τὸ μὲν στέργειν πόσιν,
καὶ ξυνθάνοιμ' ἄν. ἀλλὰ τίς κείνῳ χάρις,
ξυγκατθανόντι κατθανεῖν;

Ἄλλο. Κἂν ἄκρα θίγης χερὶ,
ἥξομεν ἵν' ἥκειν βουλόμεσθα τῆς τύχης.

Ἄλλο. Σώφρονος δ' ἀπιστίας
οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρησιμώτερον βροτοῖς.

Ἄλλο. Χο. Οὗτος, ὦ, ποῖ σὸν πόδ' αἴρεις, δέσποτ', εἰς ποῖον φόνον;
Θεο. Οἷπερ ἡ δίκη κελεύει μ'. ἀλλ' ἀφίστασθ' ἐκποδών.
Χο. Οὐκ ἀφήσομαι πέπλων σῶν· μεγάλα γὰρ σπεύδεις κακά.
Θεο. Ἀλλὰ δεσποτῶν κρατήσεις δοῦλος ὤν; Χο. Φρονῶ γὰρ εὖ.
Θεο. Οὐκ ἐμοί γ', εἰ μή μ' ἐάσεις. Χο. Οὐ μὲν οὖν σ' ἐάσομεν.
Θεο. Σύγγονον κτανεῖν κακίστην. Χο. Εὐσεβεστάτην μὲν οὖν.
Θεο. Ἥ με προὔδωκεν; Χο. Καλήν γε προδοσίαν, δίκαια δρᾶν.
Θεο. Τἀμὰ λέκτρ' ἄλλῳ διδοῦσα; Χο. Τοῖς γε κυριωτέροις.
Θεο. Κύριος δὲ τῶν ἐμῶν τίς; Χο. Ὃς ἔλαβεν πατρὸς πάρα.
Θεο. Ἀλλ' ἔδωκεν ἡ τύχη μοι. Χο. Τὸ δὲ χρεὼν ἀφείλετο.
Θεο. Οὐ σὲ τἀμὰ χρὴ δικάζειν; Χο. Ἤν γε βελτίω λέγω.
Θεο. Ἀρχόμεσθ' ἄρ', οὐ κρατοῦμεν. Χο. Ὅσια δρᾶν τὰ μὴ δ' ἐκδικῶ.

Fides seruorum. TH. *Quid tibi perimi libido est?* CH. *Perime. germanam tuam*
Me volente non necabis: me prius. fidelibus
Quippe seruis mors decora est morte heros præuertere.
Odisse genere nobiles Dî non solent:
Plebeia capita grauiùs ærumnæ premunt.
Femina prudens rara. *Saluete ob Helenes nobilem prudentiam,*
Quæ rara virtus mulierum genti data est.

IONE.

ST. FL. 237. 325. ibi male asscribitur titulus Iphigeniæ. 469. illud σεῦ τίς, vbi male, Inone.

LAbor egregius famulis manibus
Non mortales coluisse viros;
Sed victuros sine morte Deos.
Altor pro patre. *Hunc cuius alor munere, laudo,*
Hunc concelebro nomine patris.

Qui propius ora spectat atque habitum viri,
Plerumque discat sitne generoso ex satu.
Dij Gentium quales. *O feminarum miseriæ atque ausus Deûm!*
Ius atque fas reperire quo speres loco
Si exitia patimur per Deorum iniurias?
Nil mihi prodest genus.
Pudor. *Sed prohibet pudor.*
ION. *Nil promouebis ergo. nam piger est Deus.*
Commune soli sumit haud recte sibi.
Non sciscitanda sunt Deo contraria:
Summum cacumen tetigit ille inscitiæ
Qui nec volentes sperat ad verum latens

Θεο. Καθανεῖν ἐρᾷν ἔοικας. Χο. Κτεῖνε. σύγγονον δὲ
σὴν
οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἑκόντων· ἀλλ' ἐμέ. πρὸ δεσποτῶν
τοῖσι γενναίοισι δούλοις εὐκλεέστατον θανεῖν.
Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ οὐ ςυγοῦσι δαίμονες.
τῶν δ' ἀναριθμήτων μᾶλλόν εἰσιν οἱ πόνοι.
Καὶ χαίρεθ', Ἑλένης οὕνεκ' εὐγενεστάτης
γνώμης, ὃ πολλαῖς ἐν γυναιξὶν οὐκ ἔνι.

ΙΩΝΙ.

ΚΛεινός δ' ὁ πόνος μοι
θεοῖσι δούλαν χέρ' ἔχειν,
οὐ θνατοῖς, ἀλλ' ἀθανάτοις.
Τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ·
τὸν δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος
ὄνομα λέγω.
Γνοίη δ' ἂν ὡς τὰ πολλά γ' ἀνθρώπου πέρι,
τὸ σχῆμ' ἰδών τις, εἰ πέφυκεν εὐγενής.
Ὦ τλήμονες γυναῖκες, ὦ τολμήματα
θεῶν, τί δῆτα, ποῖ δίκην ἀνύσομεν,
εἰ τῶν κρατούντων ἀδικίαις ὀλούμεθα;
Τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ.
Ἀλλ' αἰδούμεθα.
Ιων. Οὔτ' ἄρα πράξεις οὐδέν. ἀργὸς ἡ θεός.
Τὰ κοινὰ χαίρων, οὐ δίκαια δρᾷ, μόνος.
Τῷ γὰρ θεῷ τἀναντί' οὐ μαντευτέον.
εἰς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἄν,
εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν

Adigere Diuos: siue parat id noscere
Auium volatu, siue pecudum sanguine.
Si quippiam vis posset aduersum Deos,
Poteremur omnes rapta certatim bona.
At nunc fauentum dona nos ditant Deûm.

Vices rerum.

Multæ miseriæ genus in humanum incidunt
Variæ videri. nec reperta est hactenus
Vita vlla cuius perpetim felix tenor.

Deo parendum.

Sed ille quod vult, (est Deus) sumam libens.

Dij Gentium quales.

Monendus, si tamen fas est mihi,
Apollo: per vim virginum imminuit decus:
Quosque ipse seuit liberos interfici
Clam patitur. ah ne tu ista; sed quando imperas,
Honesta sequere. si quis est mortalium
Qui scelera patrat, exigunt pœnam Dei:
At nonne iniquum est, vos suas leges quibus
Gens debet hominum, iure nullo viuere?
Si, quod futurum non erit, dicam tamen,
Hominibus æquo stupra lueretis modo,
Neptunus & tu, Rexque supremus poli,
Vacuaret omnes mulcta Templorum domos.
Peccatis equidem cùm prior prudentia
Vobis voluptas. nulla nos posthac notet
Censura, siquando ista quæ Superos decent
Imitamur homines. culpa ad auctores redit.

Res ad vitam prima beatam
Et congerie plena bonorum,
Cùm fœcundi lucent thalami
De se genitæ flore iuuentæ:
Quæ quas patri ferat acceptas
Rursum soboli transmittat opes:
Hæc in læta sorte voluptas:

φράζειν, ἃ μὴ θέλουσιν, ἢ προβωμίοις
σφαγαῖσι μήλων, ἢ δι' οἰωνῶν πτεροῖς.
ἂν γὰρ βίᾳ σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν,
ἄκοντα κεκτήμεσθα τἀγάθ', ὦ γύναι.
ἃ δ' ἂν διδῶσ' ἑκόντες, ὠφελούμεθα.

Πολλαί γε πολλοῖς εἰσὶ συμφοραὶ βροτῶν,
μορφαὶ δὲ διαφέρουσιν. ἓν δ' ἂν εὐτυχὲς
μόλις πότ' ἐξεύροι τις ἀνθρώπων βίῳ.

Ὅθεν δὲ χρήζει, θεὸς γάρ ἐστι, δέξομαι.

Νουθετητέος δέ μοι
Φοῖβος, τί πάσχει παρθένους βίᾳ γαμῶν,
προδίδωσι τοὺς παῖδας τεκνούμενος λάθρα
θνήσκοντας. ἀμελεῖ μὴ σύ γ'. ἀλλ' ἐπεὶ κρατεῖς,
ἀρετὰς δίωκε. Καὶ γὰρ ὅστις ἂν βροτῶν
κακὸς πεφύκει, ζημιοῦσιν οἱ θεοί.
πῶς οὖν δίκαιον. τοὺς νόμους ὑμᾶς βροτοῖς
γράψαντας, αὐτοὺς ἀνομίαν ὀφλισκάνειν;
εἰ δ', οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι,
δίκας βιαίων δώσετ' ἀνθρώποις γάμων,
σὺ, καὶ Ποσειδῶν, Ζεύς θ', ὃς οὐρανοῦ κρατεῖ.
ναοὺς τίνοντες δ' ἀδικίας κενώσετε.
τὰς ἡδονὰς γὰρ τῆς προμηθίας πάρος
σπεύδοντες, ἀδικεῖτ'. οὐκέτ' ἀνθρώπους κακῶς
λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ τῶν θεῶν κακὰ
μιμούμεθ', ἀλλὰ τοὺς διδάσκοντας τάδε.

Ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει
θνατοῖς εὐδαιμονίας,
ἀκίνητος ἀφορμὰ
τέκνων, οἷς ἂν καρποτρόφοι
λάμπωσιν ἐν θαλάμοις
πατρίοισι νεανίδες ἧβαι.
διαδέκτορα πλοῦτον

Hoc auxilium rebus iniquis:
Hinc & patriæ ſperata ſalus
Cùm res ferro cernenda venit.
Mihi diuitijs, mihi regali
Dulcius aula ſoboles caſte
Modicos intra nutrita lares.
Odi vitam prole carentem,
Nec eum, cui mens altera, laudo:
Mihi contingat quod opum ſatis eſt,
Et pignora cara tueri.

❧ *Nempe eſſe facies rebus haud eadem ſolet,*
Vbi eminus ſpectantur & vbi adſunt prope.

Incolæ.

❧ *Vt fert rumor, indigenæ colunt*
Ciues Athenas, non peregrinum genus.
Huc ergo veniens adferam vitium duplex,
Nec matre iuſta ſatus & externo patre.
Atque hac laborans labe, priuatum quidem
Si ſector æuum, ſpernar ac dicar nihil.
Sin ſimul vt vrbis mœnibus poſui gradum,
Erigere memet cupio, iam me odijs premet

Plebis ingenid.

Plebs, eminentes ferre quæ grauiter ſolet.
At qui bonorum præditi ſapientia
Tacent & omnem publici curam exuunt,
Apud hos ſubibo crimen animi improuidi,
Quod non quieſcam ciuitate in turbida.
Rurſum diſerti, quique res vrbis gerunt,
Auctoritatem & gratiam ſuffragijs
Meam obſidebunt. quippe ſic mos eſt, pater,

Æmulatus in republica.

Hi quos micante dignitas poſuit loco

ὡς ἕξοντές τ' ἐκ πατέρων
ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις.
ἀλκά τε γὰρ ἐν κακοῖς,
σύν τ' εὐτυχίαις, φίλον,
δορί τε γᾷ πατρίᾳ φέρει
σωτήριον ἀλκάν.
ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος,
βασιλικῶν θαλάμων τ' εἶεν
τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων.
τὸν ἄπαιδα δ' ἀποστυγῶ
βίον· ᾧ τε δοκεῖ, ψέγω.
μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς
εὔπαιδος ἐχοίμαν.

ἄλλ. Οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων,
πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων.

ἄλλ. Εἶναί φασι τὰς αὐτόχθονας
κλεινὰς Ἀθήνας, οὐκ ἐπείσακτον γένος,
ἵν' εἰσπεσοῦμαι δύο νόσω κεκτημένος,
πατρός τ' ἐπακτοῦ, καὐτὸς ὢν νοθαγενής.
καὶ τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος, ἀσθενὴς μὲν ὤν,
μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν ἐκεῖ κεκλήσομαι.
ἢν δ' εἰς τὸ πρῶτον πόλεος ὁρμηθεὶς ζυγὸν
ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν ἀδυνάτων ὕπο
μισησόμεσθα· λυπρὰ γὰρ τὰ κρείσσονα.
ὅσοι δὲ χρηστοί, δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοί,
σιγῶσι, κοὐ σπεύδουσιν εἰς τὰ πράγματα,
γέλωτ' ἐν αὐτοῖς, μωρίαν τε λήψομαι,
οὐχ ἡσυχάζων ἐν πόλει ψόγου πλέᾳ.
τῶν δ' αὖ λογίων τε, χρωμένων τε τῇ πόλει
εἰς ἀξίωμα βὰς, πλέον φρουρήσομαι
ψήφοισιν. οὕτω γὰρ τάδ' ὦ πάτερ φιλεῖ,
οἳ τὰς πόλεις ἔχουσι, κἀξιώματα,

Ex æmulatu deligunt hostes sibi.
☙ *Nam sæpe & antehac feminæ multas virûm*
Dedere mortes poculis letalibus.

Cóparatio vitæ regiæ & priuatæ.

☙ *Laudata multis temerè, blanditur quidem*
Regni potestas fronte, sed luctus graues
Occultat intus. quomodo felix foret
Qui cuncta circumspectat & mœstam trahit
Timore vitam? fata si fingam mea,
Ciuis beatus esse quam rex mauelim.
Nam rex amicos pessimos quærit sibi,
Bonos perosus mortis ob formidinem.
Hæc, dicat aliquis, vincit auri opulentia,
Et habere dulce est. at mihi haud placeant opes
Duros labores inter & calumnias.
Res detur vtinam modica, sed læto mihi.
Nunc, genitor, audi quæ mihi hîc fuerint bona:
Iucunda solitudo, tranquillum otium,
Longeque turba. nemo faciebat moram
Vir malus eunti. Quid minus tolerabile
Quam sequiori de via concedere?
Aut ego Deos venerabar, aut operam dabam.
Lætis hominibus, non reis lugentibus.
Ibant priores hospites; aderant noui;
His approbabam me recens recentibus.
Et quod precari sæpe & inuiti solent,
Natura pariter lexque me iustum ac pium
Deo exhibebant. hæc vbi expendo, pater,
Meliora quîs nunc potior oblatis puto.
Sine me mihi vitam agere. nam par gaudium est
Vel parua placidè ferre, vel magnis frui.
☙ *Si ista res voti foret,*

Incola.

Vtinam mihi esset mater ex astu Attico,

τοῖς δ' αὖθ' ἁμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.

Ὅσας σφαγάς δὴ φαρμάκων θανασίμων,
γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς;

Τυραννίδος δὲ τὴν μάτην αἰνουμένης,
τὸ μὲν πρόσωπον ἡδύ, τἀν δόμοισι δὲ
λυπηρά. τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχὴς,
ὅστις δεδοικώς, καὶ παραβλέπων βίαν,
αἰῶνα τείνει; δημότης δ' ἂν εὐτυχὴς
ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον, ἢ τύραννος ὤν,
ᾧ τοὺς πονηρούς ἡδονὴ φίλους ἔχειν,
ἐσθλοὺς δὲ μισεῖ, κατθανεῖν φοβούμενος.
Εἴποις ἄν, ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε,
πλουτεῖν τε τερπνόν· οὐ φιλῶ ψόφους κλύειν,
ἐν χερσὶ σώζων ὄλβον, οὐδ' ἔχειν πόνους.
Εἴη γ' ἐμοὶ μέτρια μὴ λυπουμένῳ.
ἃ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἄκουσόν μου πάτερ.
τὴν φιλτάτην μὲν πρῶτον ἀνθρώποις σχολήν,
ὄχλον τε μέτριον. οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ
πονηρὸς οὐδείς. κεῖνο δ' οὐκ ἀνασχετόν,
εἴκειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν.
θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς, ἢ γόοις, ᾗ 'ν, ἢ βροτῶν
ὑπηρέτουν χαίρουσιν οὐ γοωμένοις.
καὶ τοὺς μὲν ἐξέπεμπον. οἱ δ' ἧκον ξένοι.
ὥσθ' ἡδὺς αἰεὶ, καινὸς ὤν, καινοῖσιν ἦν.
ὃ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποισι, κἂν ἄκουσιν ᾖ,
δίκαιον εἶναί μ' ὁ νόμος, ἡ φύσις θ' ἅμα
παρεῖχε τῷ θεῷ. ταῦτα συννοούμενος,
κρείσσω νομίζω τἀνθάδ', ἢ τἀκεῖ, πάτερ.
ἔα δ' ἐμαυτῷ ζῆν· ἴσον γὰρ ἡ χάρις,
μεγάλοισι χαίρειν, σμικρά θ' ἡδέως ἔχειν.

Εἰ δ' ἐπεύξασθαι χρεών,
ἐκ τῆς Ἀθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνή,

Genitricis vt honos adderet nato decus.
Nam puram in vrbem quisquis externus venit,
Quamuis vocetur ciuis, os famulum tamen
Gerit, & loquendi non habet fiduciam.
❧ *O nata dignis digna tu genitoribus,*
In more perstas stirpis, & nullo afficis
Nobilitas. *Dedecore veteres atque terrigenas auos.*
❧ *Heu grauiter odi semper ingenio malo*
Homines qui iniqua facta commentis tegunt
Simplicitas. *Vafris. amicum malo simpliciter probum,*
Quam qui malitia condijt sapientiam.
❧ *Quoties in vna sunt duo inimici domo,*
Horum paratum est alteri infortunium.
❧ *Ita sese habent humana. nîl seruat statum.*
❧ *Miseria perplexos facit.*
Seruitus. ❧ *Viribus serui carent.*
❧ *Bonis mala quippe misceri negant.*
Nouerca. ❧ *Nouercas inuidas fama arguit.*
Hosti nocere. ❧ *In sorte læta colere pietatem decet:*
At hostibus nocere si cupias tuis,
Lex nulla prohibet, nullus hîc obstat pudor.
Deus vltor. ❧ *Nefas sacrato iure superatum Deus*
Deprendit ipse pollui sese vetans.
Architectura. ❧ *Iuuenis interea ambitus*
Tentoriorum muniens velauerat
Circùm columnas, Solis vt fugeret faces,
Tum quà calente medius in cælo micat,
Tum quà cadentem mergit Oceano diem.
Æquata latera iugeri explerant modum,
Spatium vt pateret omne, sic memorantibus
Rerum peritis, centies centum pedes.
Astrologia. ❧ *Intexta peplis talis effigies erat:*

ὡς μοι γένηται μητρόθεν παῤῥησία.
καθαρὸν γὰρ ἢν τις εἰς πόλιν πέσῃ ξένος,
κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ᾖ, τό γε στόμα
δοῦλον πέπαυται, κοὐκ ἔχει παῤῥησίαν.
ἄλλ. Ω θύγατερ, ἄξι' ἀξίων γεννητόρων
ἤδη φυλάσσεις, κοὐ καταισχύνασ' ἔχεις
τοὺς σοὺς παλαιοὺς ἐκγόνοις αὐτόχθονας.
ἄλλ. Οἴμοι, κακούργους ἄνδρας ὡς ἀεὶ στυγῶ,
οἳ συντιθέντες τἄδικ', εἶτα μηχαναῖς
κοσμοῦσι. φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον
θέλοιμι μᾶλλον, ἢ κακὸν σοφώτερον.
ἄλλ. Δυοῖν γὰρ ἐχθροῖν εἰς ἓν ἐλθόντοιν λέχος,
ἢ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν, ἢ θάτερον.
ἄλλ. Τὰ θνητὰ τοιαῦτ', οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει.
ἄλλ. Απορία δὲ δυστυχεῖν.
ἄλλ. Καὶ δὲ δοῦλον ἀσθενές.
ἄλλ. Κακῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνυται.
ἄλλ. Φθονερὸν γάρ φασι μητρυιὰς τέκνοις.
ἄλλ. Τὴν δ' εὐσέβειαν, εὐτυχοῦσι μὲν, καλὸν
τιμᾶν· ὅταν δὲ πολεμίους δρᾶσαι κακῶς
θέλῃ τις, οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος.
ἄλλ. Τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσώμενον
ἐξεῦρεν ὁ θεὸς, οὐ μανθάνειν θέλων.
ἄλλ. Ὁ δὲ νεανίας
σεμνῶς ἀποίκους περιβολὰς σκηνώματος
ὀρθοστάταις ἱδρύεθ', ἡλίου φλογὸς
καλῶς φυλάξας, οὔτε πρὸς μέσας βολὰς
ἀκτῖνος, οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας βίον,
πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον,
μέτρημ' ἔχουσαν τοῦ μέσου γε μυρίων
ποδῶν ἀριθμὸν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί.
ἄλλ. Ἐνῆν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί.

Ætherio in orbe ſiderum ſtabant greges:
Hinc extima ad curricula decliues equos
Titan agebat Veſperis lumen vocans:
At inde Nox atricolor effrænes feros
Agitabat: aſtra ſubſequebantur Deam.
Mediam tenebant Pleiades cœli viam,
Et trux Orion enſe: tum caudam ſuper
Verſabat Arctos aureum circa polum.
Phœbe reductis cornibus menſem ſecans
Implerat orbem: nauitis ſignum dabant
Non ambigendum ſuculæ: auroræ iubar
Fugabat aſtra.

⁜ *Nonne nocere*
Dum nos alijs quærimus, ipſæ
Patimur pro crimine pœnas?

⁜ *Ferre fortunam decet.*

⁜ *Socios tenere non decet terræ ſola.*

Aſyla.

⁜ *Certe dolendum iura quod ſapientius*
Meliuſque genti non dat humanæ Deus:
Fas eſſe quippe debuit ſontes ſacris
Arcere ab aris. non enim tangi decet
Manu nocente numina: at iuſtum fuit
Pijs patere templa contra iniurias;
Et non valere iure apud Superos pari
Qui ius ſequuntur & quibus cordi eſt nefas.

⁜ I. *Non mihi perimere me peremturos licet?*
P. *Mos eſt nouercas eſſe priuignis truces.*
I. *Et nos nouercis, ſi malum nobis ſtruant.*

Hoſtem occidere.

⁜ I. *Purus piuſque eſt quiſquis hoſtem interficit.*

⁜ *Satis benigna quæ Deus: ſed quæ dedit*
Fortuna, nimium dura.

⁜ *Ita nemo rebus hæreat præſentibus.*

οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ᾽ ἐν αἰθέρος κύκλῳ.
ἵππους μὲν ἤλαυν᾽ εἰς τελευταίαν φλόγα
ἥλιος, ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος.
μελάμπεπλος δὲ νὺξ, ἀσείρωτον ζυγοῖς
ὄχημ᾽ ἔπαλλεν· ἄστρα δ᾽ ὡμάρτει θεᾷ.
Πλειὰς μὲν ᾔει μεσοπόρου δι᾽ αἰθέρος,
ὅ, τε ξιφήρης Ὠρίων. ὕπερθε δὲ
Ἄρκτος στρέφουσ᾽ οὐραῖα χρυσήρη πόλῳ.
κύκλος δὲ πανσέληνος ἠκόντιζ᾽ ἄνω
μηνὸς διχήρης, Ὑάδες τε ναυτίλοις
σαφέστατον σημεῖον, ἥ τε φωσφόρος
ἕως διώκουσ᾽ ἄστρα.

ἄλλ. Ἆρα θέλουσαν
δρᾶσαί τι κακὸν τοὺς πέλας, αὐτὴν
πείσεσθ᾽, ὥσπερ τὸ δίκαιον;

ἄλλ. Οἰστέον δὲ τὴν τύχην.

ἄλλ. Ἐπίκουρος οἰκήτωρ γ᾽ ἂν οὐκ εἴη χθονός.

ἄλλ. Δεινόν γε θνητοῖς τοὺς νόμους ὡς οὐ καλῶς
ἔθηκεν ὁ θεός, οὐδ᾽ ἀπὸ γνώμης σοφῆς.
τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους, βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν,
ἀλλ᾽ ἐξελαύνειν. οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν
θεῶν πονηρὰν χεῖρα. τοῖσι δ᾽ ἐνδίκοις
ἱερὰ καθίζειν ὅστις ἠδικεῖτ᾽ ἐχρῆν,
καὶ μὴ 'πὶ ταὐτὸ τοῦτ᾽ ἰόντ᾽ ἔχειν ἴσον,
τόν τ᾽ ἐσθλὸν ὄντα, τόν τε μὴ, θεῶν πάρα.

ἄλλ. Ἴων. Οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι.
Πυ. Προγόνοις δάμαρτες δυσμενεῖς ἀεί ποτε.
Ἴων. Ἡμεῖς δὲ μητρυιαῖς γε πάσχοντες κακῶς.

ἄλλ. Ἴων. Καθαρὸς ἅπας τοι, πολεμίους ὃς ἂν κτάνῃ.

ἄλλ. Τὰ τοῦ θεοῦ μὲν, χρηστά· τοῦ δὲ δαίμονος,
βαρέα.

ἄλλ. Μηδεὶς δοκείτω μηδὲν ἀνθρώπων ποτὲ

Vt credat aliquid esse speratu nefas.
O quæ tot homines in tot ac tantas vices
Traijcere gaudes, nunc fauens, nunc maleuola,
Fortuna, quò nos lineæ deuenimus?
Hæc cuncta sæpe lucidam Phœbo rotam
Flectente docuit rebus ex ipsis dies.
Sæpe nam prolem suam
Solent parentes tradere in amicam domum.
Laudo, quod laudas & ipsa mente mutata Deum.
Tarda sunt auxilia Diuûm sæpe, non imbellia.
Clade cui sæua domus
Mergitur, spem sibi reseruet numinum ex reuerentia,
Namque tandem paria meritis præmia insontes ferunt:
At malorum nulla, tales dum manent, felicitas.

HERCVLE FVRENTE.

St. Fl. 363.

Amicorum exploratio.

AT quos amicos habeo, pars vera fide
Non sunt amici, pars opẽ ferre haud valent.
Sors peior adeo premere quos cœpit, premit:
Ne norit illam, qui fauet mediocriter
Nobis, amicorum indicem certissimam.
Quam sunt hominibus cæca quæ Superi parant?
AMPH. *Consilia rebus nata tam magnis nisi*
Multo labore cocta non tutum est dare.
MEG. *Miser esse pergis? vita ne vsque adeo placet?*
AMPH. *Neque hanc ego odi, nata, nec spes desero.*
MEG. *Bene: sed nec insperata qui sperat sapit.*
AMPH. *Mala distulisse sæpe pars est remedij.*

ἄληπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.

Ἄλλο. Ὦ μεταβαλοῦσα μυρίους ἤδη βροτῶν,
καὶ δυστυχῆσαι, κᾆθις εὖ πράξαι καλῶς,
τύχη, παρ' οἵαν ἤλθομεν σταθμὴν βίου;

Ἄλλο. Ἆρ' ἐν φαενναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς
ἔνεστι πάντα τάδε καθ' ἡμέραν μαθεῖν;

Ἄλλο. Καὶ γὰρ αὖ φίλος φίλῳ
δοίη τὸν αὑτοῦ παῖδα δεσπότην δόμων.

Ἄλλο. Ἤινεσ', οὐκ ἐκ' εὐλογιστοῖς θεὸν μεταβαλοῦσ'· ἀεί γέ που
χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ.

Ἄλλο. Ὅτῳ δ' ἐλαύνεται
συμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας θαρρεῖν χρεών.
Εἰς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων·
οἱ κακοὶ δ', ὥσπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν.

ΗΡΑΚΛΕΙ ΜΑΙΝΟΜΕΝΩι.

Φίλων δὲ τοὺς μὲν, οὐ σαφῶς ὁρῶ φίλους,
οἱ δ' ὄντες ὀρθῶς ἀδύνατοι προσωφελεῖν.
τοιοῦτον ἀνθρώποισιν ἡ δυσπραξία,
ἧς μήποθ', ὅστις καὶ μέσως εὔνους ἐμοὶ,
τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον.

Ἄλλο. Ὡς οὐδὲν ἀνθρώποισι τῶν θεῶν σαφές;

Ἄλλο. Αμ. Ὦ θύγατερ, οὔτοι ῥᾴδιον τὰ τοιάδε
φαύλως παραινεῖν σπουδάσωμεν ἄνευ πόνου.
Με. Λύπης τι προσδεῖ σ', ἢ φιλεῖς οὕτω φάος;
Αμ. Καὶ τῷδε χαίρω, καὶ φιλῶ τὰς ἐλπίδας.
Με. Κἀγώ· δοκεῖν δὲ τἀδόκητ' οὐ χρή, γέρον.
Αμ. Ἐν ταῖς ἀναβολαῖς, τῶν κακῶν ἔνεστ' ἄκη.

MEG. *Me mordet ille temporis medij dolor.*

Velites. ☞ *Non arcus animum monſtrat inuictum viri,*
Sed ſtare contra, & arma quà denſiſſima
Horrent, tueri lumine imperterrito.

Peccata in peccata ducunt. ☞ *Non me iubet malitia, ſed prudentia*
Quod facio facere: nam Creontem huius patrem
A me peremtum, regiam inſeſſum ſcio.
Ratio ipſa monſtrat ne ſinam hos adoleſcere
Qui à me meorum facinorum pœnam expetant.

Armatura quæ optima. ☞ *Qui geſtat arma, ſeruit ille armis ſuis.*
Si deinde comites ſint in acie inſtrennui,
Jpſe interibit adſtitum formidine;
Haſtaque fracta forte, nudis viribus
Arcere dirum corpori exitium nequit.
At cui ſagittas pharetra pennatas gerit,
Quæ magna res eſt, mille in alios vulnera
Cum ſpargat ipſe, tegmen interea ſibi eſt,
Longeque poſitus hoſtium infeſta agmina,
Quamuis videntum, peſte non viſa ferit.
Nec perduellûm ſe obijcit violentiæ,
Spatio ſatis defenſus. hoc me iudice
In Marte ſapere eſt, hoſtibus quam maxime
Nocere minimo cum tuo diſcrimine.

Odiſſe ſine cauſa, res perpetua. ☞ *Sedenim quid hos mactare te pueros iuuat?*
Nam quid tibi nocuere? ſapis iſtud tamen,
Fateor, quod horres optima ſtirpe editos
Malus ipſe. nobis illud interea graue eſt
Tui timoris ſi occubandum eſt gratia:
Quod fuerat æquum te pati noſtra manu
Meliore, ſi nos æquus aſpiceret Deus.
Quod ſi tenere hæc regna decretum eſt tibi,
Sine nos abire patrio extorres ſolo:

Με. Ὁ δ' ἐν μέσῳ με, λυπρὸς ὤν, διώκει χρόνος.

ἄλλο. Ἀνδρὸς δ' ἔλεγχος, οὐχὶ τόξ' εὐψυχίας,
ἀλλ' ὃς μένων βλέπει τε, κἀντιδέρκεται
δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα, τάξιν ἐμβεβώς.

ἄλλο. Ἔχει δὲ τὸ μὲν οὐκ ἀναιδεῖσθαι, γέρον,
ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι. οἶδα γὰρ κατακτανὼν
Κρέοντα πατέρα τῆσδε, καὶ θρόνους ἔχων.
οὔκουν τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμοὺς
χρήζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην.

ἄλλο. Ἀνὴρ ὁπλίτης, δοῦλός ἐστι τῶν ὅπλων,
καὶ τοῖσι συνταχθεῖσιν οὖσι μὴ 'γαθοῖς,
αὐτὸς τέθνηκε δειλίᾳ τῇ τῶν πέλας.
θραύσας τε λόγχην, οὐκ ἔχει τῷ σώματι
θάνατον ἀμῦναι γ' αὖ, ἔχων ἀλκὴν μόνον.
ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχουσιν εὔστοχον,
ἓν μὲν τὸ λῷστον, μυρίους οἰστοὺς ἀφεὶς
ἄλλοις, τὸ σῶμα ῥύεται μὴ κατθανεῖν.
ἑκὰς δ' ἀφεστὼς, πολεμίους ἀμύνεται,
τυφλοῖς ὁρῶντας οὐτάσας τοξεύμασι.
τὸ σῶμά τ' οὐ δίδωσι τοῖς ἐναντίοις,
ἐν εὐφυλάκτῳ δ' ἐστί. τοῦτο δ' ἐν μάχῃ
σοφὸν μάλιστα, δρῶντα πολεμίους κακῶς,
σώζειν τὸ σῶμα, μὴ 'κ τύχης ὡρμισμένους.

ἄλλο. Παῖδας δὲ δὴ τί τούσδ' ἀποκτεῖναι θέλεις;
τί σοι δ' ἔδρασαν; ἕν τί σ' ἡγοῦμαι σοφὸν,
εἰ τῶν ἀρίστων τἄκγον', αὐτὸς ὢν κακὸς,
δέδοικας. ἀλλὰ τοῦθ' ὅμως ἡμῖν βαρὺ,
εἰ δειλίας σῆς κατθανούμεθ' εἵνεκα.
ὃ χρῆν σ' ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀμεινόνων παθεῖν,
εἰ Ζεὺς δικαίας εἶχεν εἰς ἡμᾶς φρένας.
εἰ δ' οὖν ἔχειν γῆς σκῆπτρα τῆσδ' αὐτὸς θέλεις,
ἔασον ἡμᾶς φυγάδας ἐξελθεῖν χθονός.

Sed abstine à vi, ferre ni pœnas cupis,
Cœlestis aura cum semel reflauerit.

Senectus.

Nîl ista vobis paruuli, nîl Græcia
Thebæque prosunt: me beneuolum, emarcidum
Respicitis. at quid ego nisi linguæ sonus?
Defecit ille pristinus pridem vigor:
Vieta trepidant membra præ senij situ.

Ingenia quamuis tarda sint fari bonis,
Materia nunquam larga sermonum deest.

Fides in mortuos.

Meus est amicis morte defunctis labor
Prodesse, quæ res maximè poscit fidem.

Ego liberos amo, quippe quos partu edidi,
Quos educaui. tum mori durum puto.
Sed mente læua est quisquis insuperabili
Necessitati pertinax obnititur.
Nos, quia mori est necesse, præstabit mori
Non igne tostos hostis ad ludibrium.
Hoc namque leto peius est leti genus.

Amor in liberos.

Pro liberis
Generosus animus hostibus cedit suis.

Hosti cui cedendum.

Concedere hosti fas puto, non, si est malus,
Sed si quis animum moribus cultum gerit.
Nam facile tales mitigat supplex pudor.

Hospites.

Verum & hoc miserum tamen,
Redimere paupertate viuendi moras.
Subeunt amicos hospitum fastidia
Blandum tuetur vna quos tantum dies.

Exigua res est tempus hoc vitæ, senes.
Id vos date operam transigatis molliter,
Noctem diemque liberi ægritudine.
Nam spes futuri, tempus, exspectes licet,
Non præstat: ipsum celere quin lapsu volat.

βίαν δὲ δράσῃς μηδέν, ἢ πείσῃ λίαν,
ὅταν θεοῦ σοι πνεῦμα μεταβαλὸν τύχῃ.

Ἄλλ. Τάδ᾽ οὐ τέκν᾽ ὑμῖν, οὔτε Θηβαίων πόλις,
οὔθ᾽ Ἑλλὰς ἀρκεῖ. πρὸς δ᾽ ἔμ᾽ ἀσθενῆ φίλον
δεδόρκατ᾽, οὐδὲν ὄντα, πλὴν γλώσσης ψόφον.
ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν, ἣν πρὶν εἴχομεν·
γήρᾳ δὲ τρομερὰ γυῖα, κἀμαυρὸν σθένος.

Ἄλλ. Ἆρ᾽ οὐκ ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν οἱ ᾽γαθοὶ
θνητῶν ἔχουσι, κἂν βραδύς τις ᾖ λέγειν;

Ἄλλ. Κἄπειτα πείσω πόλλ᾽ ἐγώ, φίλους ἐμοὺς
θανόντας εὖ δρῶν, οὗ φίλων μάλιστα δεῖ.

Ἄλλ. Ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα. πῶς γὰρ οὐ φιλῶ,
ἅ ᾽τικτον, ἃ ᾽μόχθησα; καὶ τὸ κατθανεῖν
δεινὸν νομίζω. τῷ δ᾽ ἀναγκαίῳ τρόπῳ
ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν.
ἡμᾶς δ᾽ ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεὼν
μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων
διδόντας, οὑμοὶ τοῦ θανεῖν μεῖζον κακόν.

Ἄλλ. Οἱ γὰρ εὐγενεῖς,
κάμνουσι τοῖς ἐχθροῖσι τῶν τέκνων ὕπερ.

Ἄλλ. Ἥκιστα φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ᾽ ἐχθρόν, χρεών,
σοφοῖσι δ᾽ εἴκειν, καὶ τεθραμμένοις καλῶς.
ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς ὑπολαβὼν φίλ᾽ ἂν τύχοις.

Ἄλλ. Ἀλλὰ καὶ τόδ᾽ ἄθλιον,
πενίᾳ σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν,
ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι.
ἓν τ᾽ ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ᾽ ἔχειν φασὶν μόνον.

Ἄλλ. Ἀλλ᾽ ὦ γέροντες, μικρὰ μὲν τὰ τοῦ βίου.
τοῦτον δ᾽ ὅπως ἥδιστα διαπεράσατε,
ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπούμενοι.
ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται
σώζειν. τὸ δ᾽ αὑτοῦ σπουδάσας, διέπτατο.

Vel me videte. nobilis vixi diu,
Factisque clarus: cuncta Fortuna abstulit,
Vt leuia venti spolia, subitò vno die:
Nec esse quenquam credo cui solidum bonum
Sint laus opesque. Iam valete in posterum:
Hîc me vltimùm videtis, æquales mei.

❧ *Gens præ viris feminea miseranda est magis.*

Amici fortunæ. ❧ H. *Adeone rara fouit absentem fides?*
M. *Aliquis ne amicum speret infelix sibi?*
H. *An exciderunt prælia im Minyas mea?*
M. *Jam repeto: res est vidua amicorum miser.*

❧ *Meam ipse prolem tuear est æquum, & mei*
Sociam cubilis, & grauem senio patrem.

Tyrannorum instrumenta. ❧ *Plebs magna, fama diuitum, re pauperum,*
Adest tyranno, turbidus quorum furor
Rem penitus omnem publicam euertit. bona
Namque appetunt aliena, prodactis suis
Sumtu immodesto pariter & segni otio.

❧ *Dulce quam nobis onus est iuuentas.*

Senectus. *Sæuit Ætnæis scopulis senectus*
Peior, & nostro capiti minatur,
Induens nigris oculos tenebris.
Non ego insignes spolijs & auro
Illitos postes, Asiæque regna
Flore permutem melioris æui.
Diuitis fati decus hoc, egeni
Dulce solamen. pereat senectus
Sæua, crudelis, pelagi vel vndis
Hausta, vel cælo volitans aperto,
Vnde non vrbes iterum reuisat,
Non domos. Quod si Superi labores
Cernerent nostros sapiente cura,

ὁρᾶτε μ', ὅσπερ ἦν περίβλεπτος βροτοῖς,
ὀνομαστὰ πράσσων, καί μ' ἀφείλεθ' ἡ τύχη,
ὥσπερ πτερὸν πρὸς αἰθέρ', ἡμέρᾳ μιᾷ.
ὁ δ' ὄλβος ὁ μέγας, ἥ τε δόξ', οὐκ οἶδ' ὅτῳ
βέβαιός ἐστι. χαίρετ'. ἄνδρα γὰρ φίλον
πανύστατον νῦν ἥλικες δεδόρκατε.

ἄλλο Τὸ θῆλυ γάρ πως μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρσένων.

ἄλλο Ηρα. Οὕτω δ' ἀπόντες ἐσπανίζομεν φίλων;
Με. Φίλοι γάρ εἰσιν ἀνδρὶ δυστυχεῖ τίνες;
Ηρα. Μάχας δὲ Μινυῶν, ἃς ἔτλην, ἀπέπτυσαν;
Με. Ἄφιλον, ἵν' αὖθίς σοι λέγω, τὸ δυστυχές.

ἄλλο Δίκαια τοὺς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα,
πατέρα τε πρέσβυν, τήν τε κοινωνὸν γάμων.

ἄλλο Γολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ
δοκοῦντας εἶναι, συμμάχους ἄναξ ἔχει·
οἳ στάσιν ἔθηκαν, καὶ διώλεσαν πόλιν,
ἐφ' ἁρπαγαῖσι τῶν πέλας. τὰ δ' ἐν δόμοις,
δαπάναισι φροῦδα, διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας.

ἄλλο Ἁ νεότας μοι φίλον ἄ-
χθος· τὸ δὲ γῆρας, ἀεὶ
βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων,
ἐπὶ κρατὶ κεῖται,
βλεφάρων σκοτεινὸν
φάος ἐπικαλύψαν.
μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος
τυραννίδος ὄλβος εἴη,
μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη,
τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν.
ἃ καλλίστα μὲν ἐν ὄλβῳ,
καλλίστα δ' ἐν πενίᾳ.
τὸ δὲ λυγρὸν, φόνιόν τε γῆρας
μισῶ. κατὰ κυμάτων

Præmium ferrent duplicem iuuentam
Integri mores. bis ad hac venirent
Aſtra, bis Phœbi iubar hoc viderent
Quos celebraret generoſa virtus:
Improbis contra fluitaret ætas
Simplici curſu: nota quæ bonorum
Vera diſcretrix foret & nocentum:
Qualiter nautis iter indicantes
Nubibus ſtellæ medijs relucent.
Nulla nunc ſegnes poſuere diui
Certa virtuti vitioque ſigna:
Sed ruens æuum ſine lege nouit
Nîl niſi gaZas cumulare gazis.

❧ *Exſpecta malum*
Mala qui patraſti.

❧ *Nullum dulcius ſpectaculum*
Quam morte pœnas ſceleris inimicus luens.

❧ *En Fortunæ rerumque vices.*
Modo ſublimi turgidus aula
Abit infernas viſere ſedes.
O iura Deûm, retroque trahens
Fluminis æſtus.

δ' ἔῤῥοι. μηδέ ποτ' ὤφελεν
θνατῶν δώματα, καὶ πόλεις
ἐλθεῖν, ἀλλὰ κατ' αἰθέρ' ἀεὶ
πτεροῖσι φορείσθω.
Εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξυνέσις,
καὶ σοφία, κατ' ἄνδρας
δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον.
φανερὸν χαρακτῆ-
ρ' ἀρετῆς ὅσοισι
μέτα, καὶ θανοὶ ἐς
τὰς αὐγὰς πάλιν ἁλίου
δισσοὺς ἂν ἔβαν διαύλους.
ἁ δυσγένεια δ' ἁπλοῦν ἂν
εἶχε ζωᾶς βιοτήν.
καὶ τῷδ', τούς τε κακοὺς ἂν
γνῶναι, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς
ἴσον, ἅτ' ἐν νεφέλαισιν ἄστρων
ναύταις ἀριθμὸς πέλει.
νῦν δ' οὐδεὶς ὅρος ἐκ θεῶν
χρηστοῖς, οὐδὲ κακοῖς σαφής.
ἀλλ' εἱλισσόμενός τις αἰὼν
πλοῦτον μόνον αὔξει.

γνώ. Προσδόκα δὲ δρῶν κακῶς,
κακόν τι πράξειν.

γνώ. Ἔχει γὰρ ἡδονὰς θνήσκων ἀνὴρ
ἐχθρὸς, τίνων τε τὴν δεδραμένην δίκην.

γνώ. Μεταβολαὶ κακῶν.
μέγας ὁ πρόσθ' ἄναξ,
πάλιν ὑποστρέφει
βίοτον εἰς ἀΐδαν.
ἰὼ δίκα, καὶ θεῶν
παλίρροις πότμος.

Dei tarda vltio.

En ſpes, en ſpes inopina venit:
Eſtis ſuperi, neque vos hominum
Male ſeu recte patrata latent.
Sors interea dulcis, & aurum
Faciunt homines ſæpe ſuperbos,
Pluſque audentes quam iura ſinunt.

Odi hos amicos, beneficî caneſcere
Qui gratiam patiuntur, & de proſperis
Sibi parte ſumta, triſtibus ſe ſubtrahunt.

Ingrati.

Animoſi eſt viri,
Demiſſa cœlo ferre conſtanter mala.
Hunc qui beati nomen obtinuit priùs,
Vrgent miſeriæ grauius: aſſueti malis,
Si quid dolendum venerit, leuius dolent.
Ciueſque noſtros, quod viro auxilium bono
Tulerint, per omnem Græciam rumor feret.
Quos Dî tuentur, his amicorum nihil
Opus eſt. abunde ſufficit fautor Deus.

Deus ſibi ſufficit.

Deus aut eget nullius, aut non eſt Deus.
Quare iſta vatum miſera ſunt mendacia.
Aduerſa forti corde qui non ſuſtinet,
Nec hoſtium ille tela conſtanter feret.
Quippe & valentem ſæua fortuna edomat.

Amicitia maximum bonum.

Quicunque ponit ante amicorum fidem
Pecunias aut regna, non recte ſapit.

ἄλλ. Δοκημάτων ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς.
θεοί, θεοί, τῶν ἀδίκων μέλησι, καὶ τῶν
ὁσίων ἐπαΐειν.
ὁ χρυσός, ἅ τ' εὐτυχία,
φρενῶν βροτοὺς ἐξάγεται,
δύνασιν ἄδικον
ἐφέλκων.
ἄλλ. Χαίρειν δὲ γηράσκουσαν ἐξαίρω φίλων,
καὶ τὴν κακὴν μ' ὅστις ἀπολαύειν θέλει,
συμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν, οὔ.
ἄλλ. Ὅστις εὐγενὴς βροτῶν
φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ', οὐδ' ἀναίνεται.
ἄλλ. Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτέ,
αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς
ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, συγγενῶς δύστηνος ὤν.
ἄλλ. Καλὸς γὰρ ἀστοῖς στέφανος Ἑλλήνων ὕπο,
ἄνδρ' ἐσθλὸν ὠφελοῦντας, εὐκλείας τυχεῖν.
ἄλλ. Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων.
ἅλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελεῖν, ὅταν θέλῃ.
ἄλλ. Δεῖται γὰρ ὁ θεός, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεός,
οὐδενός. ἀοιδῶν οἵδε δύστηνοι λόγοι.
ἄλλ. Ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται,
οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος.
ἄλλ. Καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι.
ἄλλ. Ὅστις δὲ πλοῦτον, ἢ σθένος μᾶλλον φίλων
ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ.

ELECTRA.

St. Ecl. 121. St. Fl. 357. 367.

GEnerosus est mihi sanguis, at pauper domus:
Quo sæpe vitio clara nobilitas perit.

Mali suspicaces.

Desipere si quis me putat quod habẽs meos
Intra penates virginem intactam sino,
Mentis malignæ metiens ex regula
Mores pudicos, quo sit ipse animo docet.
In calamitate maximum est solatium
Medicum malis reperire, tu qualis mihi.

Partitæ operæ.

Par est labores me quoque, vt leuius feras,
Tuos subire, quatenus vires ferunt,
Haud illibenter. nam tibi hos extra lares
Satis est agendum: cura nos spectat domus.
Dulce est opifici tecta repetenti sua
Ibi conspicari cuncta curata ordine.
Expers laboris atque iners nemo potest
Rem facere, quamuis sæpe compellet Deos.
Non lamentis fletuque graui,
Prece sed sancta superos venerans
Poteris sperare quietem.
Tua sum tota, plus quando vales.
Verum inualida fortuna exsulum est.
Mulier maritum plus amat quam liberos.
Sæpe etiam mala
Externa mentem vellicant sensu sui.

Sapiens misere-sui.

Feritate sapiens procul abest: miserescere
Non vsquequaque credit alienum: solet

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Λαμπροὶ γὰρ εἰς γένος γε, χρημάτων δὲ δὴ
πένητες. ἔνθεν ἡ 'υγένει' ἀπόλλυται.

Ὅστις δέ μ' εἶναι φησὶ μῶρον, εἰ λαβὼν
νέαν εἰς οἴκους παρθένον, μὴ θιγγάνω,
γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος
τὸ σῶφρον ἴστω, κἀυτὸς αὖ τοιοῦτος ὤν.

Μεγάλη δὲ θνητοῖς μοῖρα, συμφορᾶς κακῆς
ἰατρὸν εὑρεῖν, ὡς ἐγώ σε λαμβάνω.
δεῖ δή με κἀκέλευστον, εἰς ὅσον σθένω,
μόχθου 'πικουφίζουσαν, ὡς ῥᾷον φέρῃς,
σὺν ἐκκομίζειν τοὺς πόνους. ἅλις δ' ἔχεις
τἄξωθεν ἔργα· τἀν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεὼν
ἐξευτρεπίζειν. Εἰσιόντι δ' ἐργάτῃ
θύραθεν, ἡδὺ τἄνδον εὑρίσκειν καλῶς.

Ἀργὸς γὰρ οὐδεὶς, θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα,
βίον δύναιτ' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου.

Οὔτι στοναχαῖς,
ἀλλ' εὐχαῖς θεοὺς σεβίζου-
σ', ἕξεις εὐαμερίαν ὦ παῖ.

Πάντως δ' εἰμὶ σή· κρείσσων γὰρ εἶ.

Ἀσθενὴς δὲ δὴ φθέγγειν ἀνήρ.

Γυναῖκες ἀνδρῶν, ὦ ξέν', οὐ παίδων φίλαι.

Αἴσθησις γὰρ οὖν
κἀκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς.

Ἔνεστι δ' οἶκτος, ἀμαθίᾳ μὲν οὐδαμοῦ
σοφοῖσιν ἀνδράσι. οὐ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον,

Non absque damno sapere qui nimium sapit.

❧ *Propter viros*
Iuuenes mulierem stare nequaquam decet.

Liberi non semper parentibus similes.

❧ *Indicia nusquam certa virtutis patent,*
Sed animus hominum discrepat promiscue.
Vidi inclito ex genitore nullius preti
Prolem, & parentis improbi sobolem probam:
Aliosque dites mentis in penuria,
Celsamque mentem alterius in re paupere.
Quibus ergo cupiens ista discernas notis?
Auróne? prauum iudicem selegeris.
Meliusne paupertate? sed vitio haud caret.
Peccare egestas multa nolentes docet.
Ad arma veniam? sed quis huc spectans, probum
Hominem improbumque speret internoscere?
Hæc melius ergo sinere sic ferri vt cadunt.
Hic ecce vir, nec inter Argiuos potens,
Nec clarus alta stirpe, sed media latens
In plebe, factis optimum sese probat.

Nobilitas vera.

Opinioni credulum vanæ genus,
Nunquamne posito errore discetis viros
Vita æstimare, nobilesque ex moribus?
Hi ciuitates, hi domos recte regunt.
At vasta moles & lacertorum tori
Mera sunt fori simulachra. nec securius
Robusta teneris brachia hastam acceperint:
Sed omne in animo hoc atque in ingenio est situm.

❧ *Certa sunt Phœbi patris*
Oracula: hominum nîl moror præsagia.

❧ *Si sunt, vt esse credo, generosa indole,*
Hæc parua magnis non minus gratè ferent.

❧ *Femina, epulis seruiant*

γνώμην μὲν εἶναι τοῖς σοφοῖς λίαν σοφήν.

❧ Γυναικί τοι
αἰσχρὸν, μετ᾽ ἀνδρῶν ἑστάναι νεανιῶν.

❧ Φεδ. οὐκ ἔστ᾽ ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν.
ἔχουσι γὰρ ταραγμὸν αἱ φύσεις βροτῶν.
ἤδη γὰρ εἶδον ἄνδρα γενναίου πατρὸς
τὸ μηδὲν ὄντα, χρηστά τ᾽ ἐκ κακῶν τέκνα·
λιμόν τ᾽ ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρονήματι,
γνώμην τε μεγάλην ἐν πένητι σώματι.
πῶς οὖν τις αὐτὰ διαλαβὼν ὀρθῶς κρινεῖ;
πλούτῳ; πονηρῷ γ᾽ ἄρα χρήσεται κριτῇ.
ἢ τοῖς ἔχουσι μηδέν; ἀλλ᾽ ἔχει νόσον
πενία. διδάσκει γ᾽ ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν.
ἀλλ᾽ εἰς ὅπλ᾽ ἔλθω; τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων
μάρτυς γένοιτ᾽ ἂν, ὅστις ἐστὶν ἀγαθός;
κράτιστον εἰκῇ ταῦτ᾽ ἐᾶν ἀφειμένα.
οὗτος γὰρ ἁνὴρ, οὔτ᾽ ἐν Ἀργείοις μέγας,
οὔτ᾽ αὖ δοκήσει δωμάτων ὠγκωμένος,
ἐν τοῖς τε πολλοῖς ὢν, ἄριστος εὑρέθη.
οὐ μὴ φρονήσεθ᾽ οἳ κενῶν δοξασμάτων
πλήρεις πλανᾶσθε; τῇ δ᾽ ὁμιλίᾳ βροτοὺς
κρινεῖτε, καὶ τοῖς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς;
οἱ γὰρ τοιοῦτοι τὰς πόλεις οἰκοῦσιν εὖ,
καὶ δώμαθ᾽. αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν,
ἀγάλματ᾽ ἀγορᾶς εἰσίν. οὐδὲ γὰρ δορὶ
μᾶλλον βραχίων σθεναρὸς ἀσθενοῦς μένει.
ἐν τῇ φύσει δὲ τοῦτο, κἀν εὐψυχίᾳ.

❧ Λοξίου γὰρ ἔμπεδοι
χρησμοὶ, βροτῶν δὲ μαντικὴν χαίρειν ἐῶ.

❧ Τί δ᾽ εἴπερ εἰσὶν, ὡς δοκοῦσιν, εὐγενεῖς,
οὐκ ἔν τε μικροῖς, ἔν τε μὴ, στέρξουσ᾽ ὅμως;

❧ Πολλά τοι γυνὴ

Quæ condiendis, facile multa inuenerit.

Astra.

Medium clipei circa vmbonem
Stabat Phœbi lucidus orbis,
Atque alipedes agitabat equos:
Stabat pariter chorus astrorum,
Pluuiæ hinc Hyades, Pleiades illinc.

Fratrum similitudo.

Ferme patris quos sanguis eiusdem creat,
Solent habere corporis similes notas.

Multos videre est paribus ornatos comis,
Quos procreauit sanguis haud vnus, senex.

Nullos esse credendum Deos,
Si iniusta facta iure plus ipso valent.

Aliquine amici sunt in Argiuis mihi,
An cæteris cum rebus hos amisimus?

Amicitiæ exploratio,

Ah nemo amicus est tibi postquam es miser,
O iuuenis. hæc nam vera amicitiæ nota est,
De sorte partem capere felice ac mala.
Tu nunc amicis vacuus & parte hac quidem
Opis omnis exspes. crede memoranti hoc mihi:
Tua in manu omne hoc atque fortuna situm,
Vrbis recipere mœnia & patrios lares.

Non tam facile regem occidere.

Felicitatis principem causam Deos
Venerare primùm; deinde me lauda, soror,
Si vis, ministrum quippe Fortunæ ac Deûm.

Adultera ne ducatur.

Quicunque constuprator alieni tori
Non iure tactam duxit vxorem domum,
Miser esse norit, si putat caste sibi
Nuptam fore hanc incerta quæ fuit alteri.

Feminæ imperium, & vnde?

Te Argiua differebat vrbs rumoribus:
Non hæc viri vxor, sed vir est vxorius.
Res fœda quoties femina imperio domum

χρήζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα.

Ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάκει
φαέθων κύκλος ἀελίοιο,
ἵπποις ἂν πτεροέσσαις·
ἄστρων τ' αἰθέριοι χοροὶ,
Πλειάδες, Ὑάδες.

Φιλεῖ γὰρ, αἷμα ταὐτὸν οἷς ἂν ᾖ πατρὸς,
τὰ πόλλ' ὅμοια σώματος πεφυκέναι.

Πολλοῖς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους,
καὶ μὴ γεγῶσιν αἵματος ταὐτοῦ, γέρον.

Ἦ χρὴ μηκέθ' ἡγεῖσθαι θεοὺς,
εἰ τἄδικ' ἔσται τῆς δίκης ὑπέρτερα.

Ἔστιν τί μοι καθ' Ἄργος εὐμενὲς φίλων;
ἢ πάντ' ἀνεσκευάσμεθ', ὥσπερ αἱ τύχαι;

Ὦ τέκνον, οὐδεὶς δυστυχοῦντί σοι φίλος.
εὕρημα γὰρ τὸ χρῆμα γίνεται τόδε,
κοινῇ μεταχεῖν τ' ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.
σὺ δ', ἐκ βάθρων γὰρ πᾶς ἀνήρησαι φίλοις,
οὐδ' ἐλλέλοιπας ἐλπίδ', ἴσθι μου κλύων·
ἐν χειρὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις, καὶ τῇ τύχῃ,
πατρῷον οἶκον καὶ πόλιν λαβεῖν σέθεν.

Οὔτοι βασιλέα φαῦλον κτανεῖν.

Θεοὺς μὲν ἡγοῦ πρῶτον, Ἠλέκτρα, τύχης
ἀρχηγέτας τῆσδ', εἶτα κἄμ' ἐπαίνεσον,
τὸν τῶν θεῶν τε, τῆς τύχης θ' ὑπηρέτην.

Ἴστω δ', ὅταν τις διολέσας δάμαρτά του
κρυπταῖσιν εὐναῖς, εἶτ' ἀναγκασθῇ λαβεῖν·
δύστηνός ἐστιν, εἰ δοκεῖ, τὸ σωφρονεῖν
ἐκεῖ μὲν αὐτὴν οὐκ ἔχειν, παρ' οἷ δ' ἔχειν.

Πᾶσιν δ' ἐν Ἀργείοισιν ἤκουες τάδε,
ὁ τῆς γυναικὸς, οὐχὶ τ' ἀνδρὸς ἡ γυνή.
καί τοι τόδ' αἰσχρὸν, προστατεῖν γε δωμάτων

Non vir gubernat. ipsa nec pueros amo
Quos nuncupare tota materno solet,
Ac non paterno ciuitas de nomine.
Namque vbi quis altos seque maiores toros
Sectatur, vxor cuncta, vir nihil est domi.
Sed te fefellit ista res vel maxime,
Quod tibi placebas propter auri copiam.
Quid illa tandem? temporis parui comes:
Pecunia est instabilis, ingenium manet,
Semperque fidum pellit ærumnam aut leuat.
At iniqua, consors improbis opulentia
Spatio breui florescit ac subito auolat.
❧ *Maritus sit mihi*
Non virginali fronte, sed vi mascula:
Namque apta Marti talium proles patrum:
Pulchros at illos non nisi choreæ decent.
❧ *Magnas quippe ius vires habet.*
❧ *At quis putandus sapere, nisi Phœbus sapit?*
❧ *Eo intus. ingens facinus heu mens concipit,*
Manusque facient. si tamen visum Deis,
Mixtæ actiones. *Fiat. mihi iste dulcis ac durus labor.*
❧ *Lingua amaritiem trahit,*
Cùm mulier aliquid ipsa sibi fingit mali.
❧ *Sumus, fatebor, feminæ stultum genus.*
Adulterium viri vxor imitatur. *Quod cum se ita habeat, cum vir externo vagus*
Amore thalamum spernit, imitari hoc sibi
Permittit vxor, quærit & Venerem nouam:
Quæ culpa cum nos maxima inuidia premat,
Duces malorum rumor absoluit viros.
Marito cedendum. ❧ *Justum profaris, culpa sed iusto huic adest:*
Nam quæ viro vxor cuncta concedit suo,
Sapit illa demum.

γυναῖκα, μὴ τὸν ἄνδρα· κἀκείνοις στυγῶ
τοὺς παῖδας, ὅστις τοῦ μὲν ἄρσενος πατρὸς
οὐκ ὠνόμασται, τῆς δὲ μητρὸς ἐν πόλει.
ἐπίσημα γὰρ γήμαντι καὶ μείζω λέχη,
τ' ἀνδρὸς μὲν οὐδεὶς, τῶν δὲ θηλειῶν λόγος.
ὃ δ' ἠπάτα σε πλεῖστον οὐκ ἐγνωκότα,
ηὔχεις τις εἶναι, τοῖσι χρήμασι σθένων.
τὰ δ' οὐδὲν, εἰ μὴ βραχὺν ὁμιλῆσαι χρόνον.
ἡ γὰρ φύσις βέβαιος, οὐ τὰ χρήματα.
ἡ μὲν γὰρ αἰεὶ παραμένουσ' αἴρει κακά.
ὁ δ' ὄλβος ἀδίκως, καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνὼν,
ἐξέπτατ' οἴκων, σμικρὸν ἀνθήσας χρόνον.

Ἄλλ. Ἀλλ' ἐμοί τ' εἴη πόσις
μὴ παρθενωπὸς, ἀλλὰ τἀνδρείου τρόπου.
τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν, Ἄρεος ἐκκρεμάννυται.
τὰ δ' εὐπρεπῆ δὴ κόσμος ἐν χοροῖς μόνον.

Ἄλλ. Ἔχει γὰρ ἡ δίκη μέγα σθένος.

Ἄλλ. Ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ᾖ, τίνες σοφοί;

Ἄλλ. Εἴσειμι· δεινοῦ δ' ἄρχομαι προβλήματος.
καὶ δεινὰ δράσω γ'. εἰ θεοῖς δοκεῖ τάδε,
ἔστω. πικρὸν δὲ, χ' ἡδὺ τ' ἀγώνισμά μοι.

Ἄλλ. Καί τοι δόξ' ὅταν λάβῃ κακὴ
γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις.

Ἄλλ. Μῶρον μὲν οὖν, γυναῖκες, οὐκ ἄλλως λέγω.
ὅταν δ' ὑπόντος τοῦδ', ἁμαρτάνῃ πόσις,
τἄνδον παρώσας λέκτρα, μιμεῖσθαι θέλει
γυνὴ τὸν ἄνδρα, χ' ἄτερον κτᾶσθαι φίλον.
κἄπειτ' ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται:
οἱ δ' αἴτιοι τῶνδ', οὐ κλύουσ' ἄνδρες κακῶς.

Ἄλλ. Δίκαι' ἔλεξας· ἡ δίκη δ' αἰσχρῶς ἔχει.
γυναῖκα γὰρ χρεὼν πάντα συγχωρεῖν πόσει,
ἥ τις φρενήρης.

Ornatus vxoris marito absente.

Quoties marito femina absente à domo
Formæ dat operam, ne puta hanc frugis bonæ.
Nam si abforet nequitia, nîl causæ foret
Extra videri pulchra cur vellet fores.

Aliena vitia pro speculo.

Et Helena cum tam fœda patrasset soror,
Decus hinc tibi patebat. alienam boni
Culpam intuentur vt sit exemplum sibi.

Quicunque nuptam moribus ducit malis
Ob genus opesve, desipit. nam maximis
Coniugia præstant parua, si adsit castitas.

Matrimonium.

Fortuna varia nuptijs; video cadant
Quibus secundæ, video quibus improsperæ.

O nata, nimium tu patrem magni facis.
Sed nempe fieri sic solet. sunt qui patres,
Sunt qui tenerius liberi matres amant.

Remedia cùm periere, iam sero gemis.

Mihi ipsa consulo, non alteri.

Nemo est amicos qui velit sibi pauperes.

Reddere nouit ius cuique Deus,
Vbi tempus adest.

Iusta iniustè.

Si iusta patitur illa, non & tu facis.

Suffragiorum numeratio.

Idemque cûnctis iuris esse, in posterum
Certante numero iudicum vt vincat reus.

Vicit fati ferreus ordo.

Quotquot Diuûm sumus, ærumnis
Hominum miserescimus vltro.

Nunc ad Siculas ibimus vndas
Ratibus trepidis ferre salutem.

Deus pijs fauet.

Nam labentes cœli in tabulis,
Non sceleratis sumus auxilium,
Sed queîs vitam fas & pietas
Et iura regunt: horum duros

ἄλλο Γυνὴ δ' ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων
εἰς κάλλος ἀσκεῖ, διάγραφ' ὡς οὖσαν κακήν.
οὐδὲν γὰρ αὐτὴν δεῖ θύρασιν εὐπρεπὲς
φαίνειν πρόσωπον, ἢν τι μὴ ζητῇ κακόν.

ἄλλο Ἑλένης δ' ἀδελφῆς τοιάδ' ἐξειργασμένης,
ἐξῆν κλέος σοι μέγα λαβεῖν. τὰ γὰρ κακὰ
παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν, εἰς ὄψιν τ' ἔχει.

ἄλλο Ὅστις δὲ πλοῦτον, ἢ 'υγένειαν εἰσιδὼν,
γαμεῖ πονηράν, μῶρός ἐστι· μικρὰ γὰρ
μεγάλων ἀμείνω σώφρον' ἐν δόμοις λέχη.

ἄλλο Τύχη γυναικῶν εἰς γάμους. τὰ μὲν γὰρ εὖ,
τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρκομαι βροτῶν.

ἄλλο Ὦ παῖ, πέφυκας πατέρα σὸν στέργειν ἀεί.
ἔστιν δὲ καὶ τόδ'. οἱ μὲν εἰσὶν ἀρσένων,
οἱ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατρός.

ἄλλο Ὀψὲ στενάζεις, ἡνίκ' οὐκ ἔχεις ἄχη.

ἄλλο Τοὐμὸν δ', οὐχὶ τοὐκείνου σκοπῶ.

ἄλλο Πένητας οὐδεὶς βούλεται κτᾶσθαι φίλους.

ἄλλο Νέμει τοι δίκας θεὸς ὅταν τύχῃ.

ἄλλο Δίκαια μὲν νῦν ἥδ' ἔχει. σὺ δ' οὐχὶ δρᾷς.

ἄλλο Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται,
νικᾶν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί.

ἄλλο Μοίρας ἀνάγκης ἡγεῖτο χρεών.

ἄλλο Ἔνι γὰρ κἀμοί, τοῖς τ' οὐρανίδαις
οἶκτοι θνητῶν πολυμόχθων.

ἄλλο Νὼ δ' ἐπὶ πόντον Σικελὸν σπουδῇ
σώσοντε νεῶν πρῴρας ἐνάλους.
διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὸς,
τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν,
οἷσι δ' ὅσιον, καὶ τὸ δίκαιον,
φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλεπῶν

Tutela fugat nostra labores.
Nemo posthac iniusta patret,
Aut periuro comite æquor aret:
Homines moneo Deus omnes.
Saluete: quibus saluere datur,
Vacuamque malis ducere vitam,
Licet hos dixisse beatos.

In tragœdijs amissis.

ÆGEO. St. Fl. 45. 141. 155. 181. 355. 308. bis.

ÆOLO. St. Fl. 28. 35. 105. 113. 167. 175. 189. 238. 269. 291. 308. 369. 377. 407. 429. 451. 477. 483.

Vis exigua est, quamcunque homini
Natura dedit: sed consilijs
Varijs artes, quæ nata mari,
Et quæ terra cœloque domant.
Quid turpe, nisi quod esse turpe vsus putat?

ALEADIS. St. Fl. 55.

ἐκλύοντες μόχθων, σώζομεν,
οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θελέτω,
μηδ' ἐπιόρκων μέτα συμπλείτω.
θεὸς ὢν θνητοῖς ἀγορεύω.
ἄλλ. Χαίρετε. χαίρειν δ' ὅστις δύναται,
καὶ ξυντυχίᾳ μή τινι κάμνει,
θνητῶν εὐδαίμονα πράσσει.

Ἐν ταῖς ἀπολλυμέναις.

ΑΙΓΕΙ.

ΑΙΟΛΩι.

Βραχύ τοι σθένος ἀνέρος,
ἀλλὰ ποικιλίαις πραπίδων
δαμᾷ φῦλα πόντου,
χθονίων τ' ἀερίων τε παιδεύματα.
ἄλλ. Τί δ' αἰσχρὸν εἰ μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκεῖ;

ΑΛΕΑΔΑΙΣ.

ALEXANDRA aut ALEXANDRO.
ST. FL. 31. 38. 161. 234. quinquies. 288. 351. 353. 377. 389. 439. 451. 465. 473. 511.

Dies docebit : ille te ostendet mihi
Veriloquus index, sisne bonus an sis malus.

ALCMÆONE. ST. FL. 113. 115. 187. 235. bis. 286. 338. bis. 362.

Iam pergite ergo, feminæ, nec cuipiam
Delinquat animus. ista cum cura omnia
Speculanda nobis artis hoc profitentibus.
Ego te, mihi si colloces natam, senex,
Socerum putabo, sospitatorem & patrem.
Quando nihil verere genitorem tuum.
At me incitauit maxime exhortans pater,
Tunc cum ipse currum scanderet Thebas petens.

ALCMENA. ST. FL. 167. 175. bis. 235. 347. 372. 379. 417. 451. 465.

Nunquam fuissem Sthenelon ego partes sequi
Feliciores, & tibi esse iniurium.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑι, ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΩι.

Χρόνος δὲ δείξει, ᾧ τεκμηρίῳ μαθὼν
ἢ χρηστὸν ὄντα, γνώσομαί σε, ἢ κακόν.

ΑΛΚΜΑΙΩΝΙ.

Γυναῖκες ὁρμήθητε, μηδ᾽ ἀθυμία
σχεθῇ τις ὑμῶν· ταῦτα γὰρ σκεφθεὶς ὁρῶν
ὑμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.
ἄλ. Καὶ σύ γε γραῖε, σὴν γε παῖδ᾽ ἣν δὸς ἐμοί,
γαμβρὸς νομίζῃ καὶ πατὴρ σωτήρ τ᾽ ἐμός.
ἄλ. Ἐπεὶ τεκόντος οὐδὲν ἐντρέπῃ πατρός.
ἄλ. Μάλιστα μὲν μ᾽ ἐπῆρ᾽ ἐπισκήψας λόγοις,
ὅτ᾽ ἦν ἅρματ᾽ εἰσέβαινεν εἰς Θήβας πατήρ.

ΑΛΚΜΗΝΗι.

Οὐ γάρ ποτ᾽ εἴων Σθένελον εἰς τὸ δυστυχῆ
χωροῦντα τεῖχος τῆς δίκης σ᾽ ἀποστερεῖν.

ALOPE, aut AEROPE. St. Fl. 309. 321. 341.

TV nos parentes reueritus nîl es tuos.

ANDROMEDA. St. Ecl. 131. St. Fl. 127. 131. 201. 245. 260. 272. (vbi positus locus sub incerti auctoris nomine) 343. 369. 407. 417. 438. 439. 467. bis. 469. 505.

O Nox, sacra nox, quam tu longos
Agitas cursus super astrigerum
Vecta ætherij dorsum templi,
Et per Olympi veneranda loca.

PERS. *Si liberem te, virgo, nunquid gratiæ est?*
AND. *Adduc tuam, hospes: siue tu famulam iubes,*
Siue esse nuptam.

ANTIGONA. St. Fl. 167. 183. 185. 239. 261. 277. 333. 355. 363. 377. 429. 447. 449. 513.

FElix initijs Oedipus, felix fuit,
Qui postea hominum factus est miserrimus.

Nate ô Diones, magnus ô quam tu Deus,
Lyæe, quem nec ferre mortales queant.

ΑΛΟΠΗι, ἢ ΑΕΡΟΠΗι.

ΟΥ μή σύ γ' ἱμᾶς τοὺς τεκόντας ἠδίσω.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΗι.

Ω Νὺξ ἱερά,
ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις,
ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύ-
σ' αἰθέρος ἱερᾶς,
τοῦ σεμνοτάτου δι' Ολύμπου.
ἄλλ. Περσ. Ω παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴη μοι χάρις;
Ανδ. Ἄγου με, ὦ ξεῖν', εἴτε δμωΐδ' ἔθελες,
Εἴτ' ἄλοχον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗι.

ΗΝ Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνήρ,
εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.
ἄλλ. Ω παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεός,
Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑποστατός;

Eloquẽtiæ laus. *Sermo est, nec aliud, Suada quo templo vtitur,*
Et eius ara est ipsa mens mortalium.

ANTIOPA. St. Ecl. 123. bis. St. Fl. 4. 17. 23. 43. 91. 135. 143. 183. 205. 221. 234. 235. 239. 299. 301. 305. 321. 407. bis. 409. 417. 433.

IN vtramque partem facile de re qualibet
Differere, siquis valeat eloquij artibus.
Animi sicne generosi indolem
Jn morem & habitum feminarum emasculas?
Non tu forte scutum habili manu
Tractans labantem rem iuues exercitus:
Non alta capias mœnia, aut pro innoxij
Salute calida capere consilia audeas.
Sapientiæ quid in arte, quæ recta accipit
Ingenia, sed peiora discendo facit?
Audi me igitur, hos cantus leues
Omitte, teque ad Martis exerce sonum.

Vt iudiceris sapere, quæ dico cane:
Fodias, aresque, pecora fac pascas tua:
Oblectet alios iste nugarum labor,
Per quas inani tibi sit habitandum domo.
Jntelligo quæ patior, haud leue quod malum est.

Οὐκ ἔστι πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος,
καὶ βωμὸς αὐτῆς ἐστιν ἀνθρώπου φύσις.

ΑΝΤΙΟΠΗ.

ΕΚ παντὸς ἄν τις πράγματος διπλῶν λόγων
ἀγῶνα θεῖτ' ἂν εἰ λέγειν εἴη σοφός.

Ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν
γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι;

Οὔτ' ἐν ἀσπίδος
κύτει ὁμιλήσαις ἂν ὀρθώσῃς στρατόν·
οὐ τεῖχος ἂν λάβοις σύ, οὔτ' ἄλλων ὕπερ
νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.

Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ' ἐστιν, εἴ τις εὐφυῆ
λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρονα;

Ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ,
παῦσαι δ' ἀοιδῶν, Ἄρεος δ' εὐμουσίαν
ἄσκει.

Τοιαῦτ' ἄειδε, καὶ ποτ' ἂν δόξεις φρονεῖν,
σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίων ἐπιστατῶν·
ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα,
ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

Φρονῶ δ' ὃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ μικρὸν κακόν.

ARCHELAO. St. Ecl. 125. St. Fl. 47. 53. 105. 193. 141. 181. 205. bis. 193. 195. 201. 234. bis. 339. 358. ter. 368. bis. 369. 377. 385. 437. 503.

A. *Persæpe, fili, Dî solent nos fallere.*
B. *Quod facile loqueris in Deos conuitium.*
Quinque ille decies virginum Danaus pater,
Nili relinquens optimam in terris aquam,
Qui discolore de solo Æthiopum sua
Nili origo. *Auget fluenta, cum liquefecit niues*
Titan quadrigis æthera incendens citis,
Ut venit Argos, condit Inachias domos:
Et queîs Pelasgûm nomen hucusque hæserat,
Danaos vocari Græciæ morem facit.

AVGE. St. Fl. 99. 147. 170. 185. 243. 310. 333. 433.

HÆc temere abire sinere sic, rectissimum est.
Lacera mortuorum corpora,
Spolia & cruenta dulce spectare est tibi:
Nullum hîc piaclum est; at ego si peperi, nefas
Tibi videtur.

ΑΡΧΕΛΑΩι.

A. ΠΟλλ' ὦ τέκνον σφάλλουσιν ἀνθρώπους θεοί.
B. Τὸ ῥᾷστον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς.
Ἐξ Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ
Νείλου λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ,
ὃς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοὰς
Αἰθιόπιδος γῆς, ἡνίκ' ἂν τακῇ χιὼν,
τέθριππ' ὀχοῦντος ἡλίου δι' αἰθέρα,
ἐλθὼν ἐς Ἄργος ᾤκισ' Ἰνάχου πόλιν.
Πελασγιώτας δ' ὠνομασμένους τὸ πρὶν
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα.

ΑΥΓΗι.

ΚΡάτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφημένα.
Ἐξ Σκῦλα μὲν βροτοφθόρα
χαίρεις ὁρῶσα, κ' ἀπὸ νεκρῶν ἐρείπια.
κ' οὐ μιαρά σοι ταῦτ' ἐστιν· εἰ δ' ἐγὼ τέκον,
δεινὸν τόδ' ἡγῇ.

AVTOLYCO PRIORE.

Athletæ.

CVm multa mala sint Græciæ, nulla est tamen
Gens peior his qui ludicras pugnas cient.
Primũ quod est, vitã agere nec discunt bene,
Nec vtique possunt. quomodo vir seruiens
Malis, & ipse ventris appendix sui,
Opes lucretur, vnde sit patriæ vtilis?
Nec pauper æuum ferre, nec se casibus
Aptare norunt: moribus sueti malis
Sed res in inopes cum graui sensu cadunt.
Pulchri, iuuenta dum viret, spectaculum
Sunt vrbis. at cum venerit senij dies,
Restant velut lacerna cui villus perît.
Ad hoc nec illum Græciæ morem probo,
Cœtus in horum quod celebrant gratiam,
Quorum vsus haud est vllus, illecti dape.
Qui namque lucta pollet, aut celeri pede,
Discumve recte tollit, aut os verberat,
Quid patriam ob hanc rem si coronetur iuuat?
An forte, cum res prælij est, discum manus
Tenebit, aut per scuta cursantes pede
Infesta pellent fine de patrio agmina?
Nemo ista inepta cogitat, ferrum prope
Cum stat. sed alios fronde sapientes, probos
Ornare decuit, publicum siquis bonum
Curat modestus, iuris ac recti tenax:
Mala facta verbis siquis auertens suis
Dissidia pugnasque arcet. hæc etenim vrbibus
Claros honores Græciæque omni ferunt.

AYTO-

ΑΥΤΟΛΥΚΩι ΠΡΟΤΕΡΩι.

Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα
οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους·
οἳ πρῶτα μὲν ζῆν οὔτε μανθάνουσιν εὖ,
οὔτ' ἂν δύναιντο. πῶς γὰρ ὅστις ἐστ' ἀνὴρ
γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος,
κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερεκτρέφειν πάτρας;
οὐδ' αὖ πένεσθαι κἀξυπηρετεῖν τύχαις
οἷοί τ'. ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ
σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανον.
λαμπροὶ δ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα
φοιτῶσ'. ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν,
τρίβωνες ἐκλείποντες οἴχονται κρόκας.
ἐμεμψάμην δὲ καὶ τὸν Ἑλλήνων νόμον,
οἳ τῶνδ' ἕκατι σύλλογον ποιούμενοι
τιμῶσ' ἀχρείους ἡδονὰς, δαιτὸς χάριν.
τίς γὰρ παλαίσας εὖ, τίς δ' ὠκύπους ἀνὴρ,
ἢ δίσκον ἄρας, ἢ γνάθον παίσας καλῶς,
πόλει πατρῴᾳ στέφανον ἤρκεσεν λαβών;
πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν
δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ
θείνοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;
οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας
στάς· ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφούς τε κἀγαθοὺς
φύλλοις στέφεσθαι, ὅστις ἡγεῖται πόλει
κάλλιστα σώφρων καὶ δίκαιος ὢν ἀνήρ,
ὅστις γε μύθοις ἔργ' ἀπαλλάσσει κακὰ,
μάχας τ' ἀφαιρῶν καὶ στάσεις· τοιαῦτα γὰρ
πόλει τε πάσῃ, πᾶσί θ' Ἕλλησιν καλά.

BELLEROPHONTE. St. Fl. 11. 45. 51. 69. 151. 205. 207. 305. 309. 365. 367. 393. bis. 409. 419. bis. 433. 465. 475.

SI Dî patrant quid turpe, iam non sunt Dei.
Sine me vocari pessimum, vt diues vocer.
Heu. sed quid heu? quod patimur, humanum est malum.
Heu fateor: huic qui ægrotat irasci, malum est.
Sed ita animatum aspicere quis tandem ferat?
Impiorum cogitationes. *Et aliquis esse credit in cælo Deos?*
Non sunt profecto. siquis esse existimat,
Ne se vetustæ fabulæ obtentu tegat
Stolidus, negantem credulus nec me audiat:
Res spectet ipsas. nonne vis regum insolens
Euertit illos opibus, hos tradit neci,
Et peierata diruit portas fide:
Quique ista faciunt, multo agunt felicius
Quam qui Deos pacemque perpetuo colunt?
Vrbes minores video, sint quamuis piæ,
Maioribus parêre, compulsas iugum
Tolerare valido Marte numerosi agminis.
Vestrûm quoque aliquis si Deos pertenderet
Orare, victum nec sibi pareret manu,
Documentum ab ipsis rebus acciperet breui,
Cælestis an vis calamitates arceat.
Matrem interemi, nempe, breuis oratio:
Volens volentem, vel volentem non volens.
Eras, tibi esse dum datum, in superos pius,

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗι.

ΕΙ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρὸν, οὐκ εἰσὶν θεοί.
Ἄλλ. Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.
Ἄλλ. Οἴμοι· τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν.
Ἄλλ. Οἴμοι· τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν.
τὸ δ' ὧδ' ἐρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι;
Ἄλλ. Φησίν τις εἶναι δῆτ' ἐν οὐρανῷ θεούς;
οὐκ εἰσίν, οὐκ εἴσ'· εἴ τις ἀνθρώπων λέγει,
μὴ τῷ παλαιῷ μωρὸς ὢν χρήσθω λόγῳ·
σκέψασθε δ' αὐτὰ μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις,
γνώμην ἔχοντες. φημ' ἐγὼ τυραννίδα
κτείνειν τε πολλούς, κτημάτων τ' ἀποστερεῖν,
ὅρκους τε παραβαίνοντας ἐκπορθεῖν πόλεις.
καὶ ταῦτα δρῶντες μᾶλλόν εἰσ' εὐδαίμονες
τῶν εὐσεβούντων ἡσυχῇ καθ' ἡμέραν·
πόλεις τε μικρὰς οἶδα τιμώσας θεούς,
αἳ μειζόνων κλύουσι δυσσεβεστέρων
λόγχης ἀριθμῷ πλείονος κρατούμεναι·
οἶμαι δ' ἂν ὑμᾶς, εἴ τις ἀργὸς ὢν θεοῖς
εὔχοιτο καὶ μὴ χειρὶ συλλέγει βίον,
βραχεῖ πρὸς αὐτὴν πραγμάτων πεῖραν λαβεῖν,
τὰ θεῖ' ἀπείργουσ' αἱ κακαὶ τὰς συμφοράς.
Ἄλλ. Πῶς μητέρ' ἔκτα τὴν ἐμὴν, βραχὺς ὁ λόγος;
ἑκὼν ἑκοῦσαν, ἢ θέλουσαν οὐχ ἑκών.
Ἄλλ. Ἦσθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβὴς, ὅτ' ἦσθ', ἀεί,

Et hospitalis, proque amicis impiger.
⁂ *Supra caput hoc cernere cælum*
Propero.
⁂ *Plusquam ipse vellet obsequens, fecit metum.*

BVSIRIDE. St. Fl. 235.

GLAVCO. St. Fl. 111. 173. bis. 477. bis.

DANAE. St. Ecl. 139. in fine vbi nomen tragœdiæ asscriptum non est. St. Fl. 47. 69. 91. 261. 301. 308. 309. bis. 327. 335. 391.

ORcumne credis fletibus flecti tuis,
Et redditurum, si gemas, natum tibi?
Iam parce quæso. quod tuum est, melius feres,
Aliena spectans ad mala, & tecum putans,
Quot sint, acerba quos coërcent vincula,
Qui consenescunt liberûm exsorti domo,
Qui deuoluti regio de culmine
Nil sunt. iuuabit ista te animaduertere.

GEMINIS. St. Ecl. 129. vbi nomen tragœdiæ additum non est.

ξένοις τ' ἐπήρκεις, οὐδ' ἔκαμνες εἰς φίλους.

γρ. Τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς αἰθέρ' ἰδέσθαι
σπεύδω.

γρ. Ἐπῄνεσ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ αὐτὸς θέλοι.

ΒΟΥΣΙΡΙΔΙ.

ΓΛΑΥΚΩι.

ΔΑΝΑΗι.

ΔΟκεῖς τὸν ᾅδην σῶν τι φροντίζειν γόων,
καὶ παῖδ' ἀνήσειν τὸν σὸν εἰ θέλοις στένειν;
παῦσαι· βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ,
ῥᾷον φέροις ἂν, εἰ λογίζεσθαι θέλοις
ὅσοι τε δεσμοῖς ἐμμεμόχθηνται βροτῶν,
ὅσοι τε γηράσκουσιν ὀρφανοὶ τέκνων,
τούς τ' ἐκ μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος
τὸ μηδὲν ὄντας. ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών.

ΔΙΔΥΜΟΙΣ.

DICTYE. St. Ecl. 149. St. Fl. 83. 145. 155. 171. 261. 347. bis. 349. 351. 363. 377. 441.

ERECHTHEO. St. Fl. 17. 197. 201. 205. bis. 211. 227. 331. 337. 381. 475.

Beneficia cito danda.

PRAXITHEA. *CVm quid sit alijs corde generoso bene,*
Dulcissimum hoc hominibus. at qui differunt
Procrastinantque merita, generosi minus.
En ego meam ipsa filiam in mortem dabo,
Animo reuoluens multa. primùm vrbem mea

Ciuitas indigenarum optima.

Reperire quæ sit melior haud vsquam licet:
Cui non coactus populus alieno ex solo,
Indigena sed gens. cæteræ, scrupi velut,
Vrbes loco mutantur, vt iactus tulit,
Aliæque ab alijs sede pelluntur sua.
At quisquis aliò migrat & patriam fugit,
Tanquam quod operi iungitur tignum malum,
Verbo quidem ille est ciuis, at re non item.
Deinde in hanc spem parere nos prolem iuuat,
Vt protegamus patriam atque aras Deûm.

Publicum priuato præferendū.

Tum ciuitatis nomen vnum, in legibus
Res posita multis: perdere has an fas mihi,
Cum possit vna vita pro multis dari?
Si nanque numeros, quidque sit plus aut minus,
Percipimus animo, non malo vnius domus

ΔΙΚΤΥΙ.

ΕΡΕΧΘΕΙ.

Πραξιθέα.

Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται,
ἥδιον ἐν βροτοῖσιν. οἳ δὲ δρῶσι μὲν,
χρόνῳ δὲ πολλῷ δρῶσι, δυσγενέστεροι.
ἐγὼ δὲ δώσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτανεῖν.
λογίζομαι δὲ πολλά. πρῶτα μὲν πόλιν
οὐκ ἄν τιν᾽ ἄλλην τῆσδε βελτίω λαβεῖν·
ἡ πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
αὐτόχθονες δ᾽ ἔφυμεν· αἱ δ᾽ ἄλλαι πόλεις
πεσσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς
ἄλλαι παρ᾽ ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι.
ὅστις δ᾽ ἀπ᾽ ἄλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν,
ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγεὶς,
λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ᾽ ἔργοισιν οὔ.
ἔπειτα τέκνα τοῦδ᾽ ἕκατι τίκτομεν,
ὡς θεῶν τε βωμοὺς πατρίδα τε ῥυώμεθα.
πόλεως δ᾽ ἁπάσης τοὔνομ᾽ ἕν, πολλοὶ δ᾽ ἐνι
νέμουσι. τούτους πῶς διαφθεῖραί με δεῖ,
ἐξὸν πρὸ πάντων μίαν ὑπερδοῦναι θανεῖν;
εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τοὐλάσσονος
τὸ μεῖζον, εἷς μὲν οἶκος οὐ πλέον σθένει

Commune vinci, ſed nec æquari poteſt.
Quod ſi mihi pro ſtirpe feminea mares
Eſſent, & vrbem Martis impeteret furor,
Cunctarer illos mittere in pugnam, metu
Abſtenta mortis? talis at ſtirps ſit mihi,
Quæ cernat armis, quæ inter emineat viros,
Non qui ſe inane præbeant ſpectaculum.
Lamenta matrum proſequentûm liberos
Effeminarunt ſæpe pugnacem impetum.
Odi ſed illas, ante quæ pulchro ferunt
Vitam ſuorum, quæ male hortantur ſuos.
Quos pugna rapuit, hos ſolent communia
Monumenta multis, lauſque vt ex cumulo ſequi:
Mea nata verò proprium accipiet decus,
Quod ſe vna tota pro vrbe luſtralem dabit,
Matremque pariter atque germanas duas
Seruabit. hîc quid ergo non optabile?
Dabo immolandam filiam, non iam meam,
Solo niſi ortu. nanque ſi patriam capit
Hoſtis, quid ad me pertinet proles mea?
Nunc noſtra habebunt ſe bene. hanc vrbem regant
Alij, ſalutem dum ſuam mihi debeat.
Res, vnde tantum publice orietur bonum,
Animo niſi volente non fiet meo.
Sic vetera nemo iura maiorum eruet:
Sacram tridentem Gorgonis nec aureæ,
Stat vrbis ipſa quæ ſuper fundamina,
Eumolpus & Threïcia diſiciet manus:
Attollet hoſtis nec coronatum caput.
Ciues fruimini vos puerperio meo:
Et vincite & ſupereſte. populum quominus
Hunc anima redimat vna, non poſſum pati.

παίσας

πλείους ἁπάσης πόλεος, οὐδ' ἴσον φέρει.
Εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θηλειῶν στάχυς
ἄρσην, πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλόξ,
Οὐκ ἄν μιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορὸς
θάνατον προταρβοῦσ'; ἀλλ' ἐμοί γ' εἴη τέκνα.
ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μεθ' ἀνδράσι πρέποι,
μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.
Τὰ μητέρων δὲ δάκρυ', ὅταν πέμπῃ τέκνα,
πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὁρμωμένους.
μισῶ γυναῖκας αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
ζῆν παῖδας εἶλον καὶ παρῄνεσαν κακά.
καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα,
τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον, εὔκλειάν τ' ἴσην.
τῇ 'μῇ δὲ παιδὶ στέφανος, ἣ μία μόνη
πόλεως θανοῦσα τῆσδ' ὑπὲρ δοθήσεται,
καὶ τὴν τεκοῦσαν, καὶ δύω γ' ὁμοσπόρους
σώσει· τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν;
τὴν οὐκ ἐμήν γε, πλὴν φύσει, δώσω κόρην
θῦσαι πρὸ γαίας· εἰ γὰρ αἱρεθήσεται
πόλις, τί παίδων τῶν ἐμῶν μέτεστί μοι;
οὐκοῦν ἅπαντα γοῦν ἐμοὶ σωθήσεται,
ἄρξουσί τ' ἄλλοι, τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
Ἐκεῖνο δ' οὗ τὸ πλεῖστον ἐν κοινῷ μέρος
οὐκ ἔσθ' ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄτερ.
προγόνων παλαιὰ θεσμί' οὔτις ἐκβαλεῖ.
οὐδ' ἀντ' ἐλαίας χρυσέας τε Γοργόνος
τρίαιναν ὀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροις
Εὔμολπος οὐδὲ Θρᾷξ ἀναστρέψει λεώς.
στεφάνοισι δ' ἐχθρὸς οὐδαμοῦ τιμήσεται.
χρῆσθ' ὦ πολῖται τοῖς ἐμοῖς λοχεύμασι·
σώζεσθε, νικᾶτ'. ἀντὶ γὰρ ψυχῆς μιᾶς
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.

O patria, si te quotquot hoc habitant solum
Pariter amarent vt ego, nos feliciter
Ageremus, & tu nulla patereris mala:
Difficile de pudore iudicium mihi est:
Saepe eius opus est: est vbi magnum est malum.

EVRYSTHEO. St. Fl. 235. 332. 375. 409.

Ars citra naturam.

QVae Daedaleum fecit ingenium, senex,
Miratus opera, haec ire & obtutu frui
Ne crede: non ars eius in tantum valet.

THESEO. St. Fl. 37. 55. 173. principio tituli XLV. vbi nomen tragoediae asscriptum non est.

Literae Graecae veteres.

MIhi literarum nulla notitia obtigit,
Certis figuras sed notis edisseram.
Velut arte torni ductus, aequali ambitu,
In parte media circulus signum gerit.
Loco secundo lineae apparent duae,
Quas limite vna media dispescit suo.
Crispi capilli tertium effigiem gerit.
At quarta regio lineam rectam tenet,
Qua tres ab vna parte transuersas habet.
At quinta non est facilis explicitu nota:
Quae nanque superam lineae findunt duae
Coeunt, vt vna restet in parte infera.
Quod claudit agmen, tertio distat nihil.

ὦ πατρὶς, εἴθε πάντες οἱ ναίουσί σε,
οὕτω φιλοῖεν ὡς ἐγώ· καὶ ῥᾳδίως
οἰκοῖμεν ἄν σε, κοὐδὲν ἂν πάσχοις κακόν.
ἄλλο. Αἰδοῦς δὲ αὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι.
καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς· κἄστιν οὐ κακὸν μέγα.

ΕΥΡΥΣΘΕΙ.

Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιέ, (μὴ δείσῃς τάδε,
τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖν
ὁρᾶν τ' ἀγάλμαθ᾽) ὧδ᾽ ἀνὴρ κεῖνος σοφός.

ΘΗΣΕΙ.

Ἐγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις·
μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῆ τεκμήρια.
κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος·
οὗτος δ᾽ ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.
τὸ δεύτερον δὲ, πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο·
ταύτας διείργει δ᾽ ἐν μέσαις ἄλλη μία.
τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἰλιγμένος.
τὸ δ᾽ αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὸν μία·
λοξαὶ δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι
εἰσίν. τὸ πέμπτον δ᾽ οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι·
γραμμαὶ γάρ εἰσιν ἐκ διεστώτων δύο·
αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν.
τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές.

Ego mente retinens monita ſapientis viri,
Animo futuras cogitabam miſerias,
Mortes acerbas, triſtis exſilij fugam,
Et alia quæ ſunt ipſe mihi fingens mala,
Vt ſi quid eueniſſet ex illis, recens
Ne me imparatum cura cruciaret magis.
Si me iſta miſerum prima ſpectaret dies,
Pernauigaſſem multa nec pridem mala,
Eſſet gemendi cauſa, iuuenes equulei
Sicut recepto iam recens fræno dolent:
At iam ſubactus miſerijs occallui.

THYESTE. St. Fl. 373. 405. bis.

INONE. St. Fl. 27. 71. 149. 159. 281. 309. bis. 349. 353. 361. 363. 381. 431. initio tituli, vbi nomen tragœdiæ aſſcriptum non eſt. 435. 461. bis. 467. 469. 507.

IXIONE. St. Fl. 11. 67. 197.

HIPPOLYTO OBTECTO. St. Fl. 37. 79. 127. 137. 195. 239. 245. 309. 311. 345. 439.

Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινὸς μαθὼν,
Εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην,
φυγάς τ' ἐμαυτῷ προστιθεὶς πάτρης ἐμῆς,
θανάτους τ' ἀώρους καὶ κακῶν ἄλλας ὁδούς·
ὡς εἴ τι πάσχοιμ' ὧν ἐδόξαζόν ποτε,
μή μοι νεοχμὸν προσπεσὸν μᾶλλον δάκοι.
Εἰ μὲν τόδ' ἦμαρ πρῶτον ἦν κακουμένῳ,
καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν,
Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα
πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον.
νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς κακῶν.

ΘΥΕΣΤΗι.

ΙΝΟΙ.

ΙΞΙΟΝΙ.

ΙΠΠΟΛΥΤΩι ΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΩι.

CRESPHONTE. St. Fl. 137. 209. 381. 495.

SI nanque inhabitat mersa sub terram loca,
Vt mortui, esse desiit, nec quid potest.
❦ *Orbata natis mortuis, spolior viro*
Non sola ego hominũ: mille sunt aliæ quibus
Toleranda fuit hæc vita quæ nunc est mihi.
❦ *Si te, vt ais, interficere vir voluit tuus,*
Sat erat tibi quoque velle cum tempus foret.
❦ *Fortunæ mihi,*
Pretium auferentes res mihi carissimas,
Sapientiam indidere.
❦ *Mihi hoc quod alijs euenit mortalibus,*
Minimum, inter omnes quos amo, noceo mihi.

CRESSIS. St. Fl. 127. 305.367.437.459.

REliquias mos habet canibus dari.
❦ *Tyriæ magno Phœnice satæ*
Genus Europæ, summique Iouis,
O qui Cretæ
Centena per oppida regnas,
Sacra aduenio templa relinquens,
Quas prisca domos dedit indigena
Quercus chalyba secta bipenni,
Taurique sibi glutine iungens
De vera tigna cupressu.

ΚΡΕΣΦΟΝΤΗι.

Εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ νερτέρας ὑπὸ χθονὸς
ἐν τοῖσιν οὐκέτ' οὖσιν, οὐδὲν ἂν σθένοι.
Ἄλλο. Τεθνᾶσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν,
οὐδ' ἀνδρὸς ἐστερήμεθ'· ἀλλαὶ μυρίαι
τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν, ὡς ἐγὼ, βίον.
Ἄλλο. Εἰ γάρ σ' ἔμελλεν, ὡς σὺ φῄς, κτείνειν πόσις,
χρῆν καί σε μέλλειν, ὡς χρόνος διῆλθεν πρίν.
Ἄλλο. Αἱ τύχαι δέ με,
μισθὸν λαβοῦσαι τῶν ἐμῶν τὰ φίλτατα,
σοφὴν ἔθηκαν.
Ἄλλο. Ἐκεῖνο γὰρ πέπονθ' ὅπερ πάντες βροτοὶ,
φιλῶν μάλιστ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.

ΚΡΗΣΣΑΙΣ.

Νόμος δὲ λείψαν' ἐκβάλλειν κυσίν.
Ἄλλο. Φοινικογενοῦς παῖ τῆς Τυρίας
τέκνον Εὐρώπης, καὶ τοῦ μεγάλου
Ζανός, ἀνάσσων
Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου,
ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπὼν,
οὓς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δρῦς
στεγανοὺς παρέχει χαλύβῳ πελέκει,
καὶ ταυροδέτῳ κραθεῖ-
σ' ἀτρεκεῖς ἁρμοὺς κυπαρίσσου.

Puram vitam ducimus, ex quo
Factus magni ſum myſta Jouis,
Et noctiuagi vitam Zagreos,
Et crudiuoras claudens epulas,
Iacto Mater tibi Magna faces,
Et Curetum dici incipio
Sacratus rite ſacerdos:
Niueoſque gerens habitus, fugio
Partus hominum, quæque ſepultos
Monumenta tenent, nullaque vtor
Dape quæ venit ex animante.

Ceremoniæ antiquiſſimæ gentium.

LICYMNIO. St. Fl. 125.

FVci vacuum, magnaſque bonum
Ad res, cui non garrula ſolus
Conſtat ſapientia factu.

MELANIPPA SAPIENTE. St. Ecl. 121.

St. Fl. 135. 201. 237. 287. 289. 299. bis. 307. 308. 331. 345. 353. 381. 451. 475. 479. 509.

QVicunque tandem eſt Iuppiter: nam nîl ſcio
Niſi fama quod narrauit.
Eſt excitandus riſibus natum genus,
Conuitioſa venere. ſed tales ego
Lepidos perodi. quippe ſapientes ſolent
Ore impudenti lædere, in rebus virûm

ἀγροὶ

ἁγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ
Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμην,
καὶ νυκτιπόλου Ζαγρέως βιοτάς,
τάς τ' ὠμοφάγους δαῖτας τελέσας,
μητρί τ' ὀρείᾳ δᾷδας ἀνασχών,
καὶ Κουρήτων
βάκχος ἐκλήθην ὁσιωθείς.
πάλλευκα δ' ἔχων εἵματα φεύγω,
γένεσίν τε βροτῶν καὶ νεκροθήκης
οὐ χριμπτόμενος, τήν τ' ἐμψύχων
βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι.

ΛΙΚΥΜΝΙΩι.

Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν,
πᾶσαν ἐν ἔργῳ περιτεμνόμενον
σοφίαν λέσχης ἀπείδωτα.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗι ΣΟΦΗι.

Ζεύς ὅστις ἐστίν, οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ
κλύων.

ἄλλο. Ἀνδρῶν δὲ πολλοὶ τοῦ γέλωτος οὕνεκα
ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους. ἐγὼ δέ πως
μισῶ γελοίους οἵτινες μὲν ἐπὶ σοφῶν
ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα, κ' εἰς ἀνδρῶν μὲν οὐ

Nullius vsus, gratiosi in risibus:
Bene interim habitant, atque corrasas opes
Intra coërcent limen.
Si qua ergo sua
Corrupta virgo pignora exposuit, patrem
Reuerita, tune cæde maculabis manum?
Non hic meus, sed matris est sermo meæ,
Figura vt una fuerit & cæli & soli:
Secreta quæ mox vt receperunt statum,
Cuncta ediderunt hæc in oras luminis,
Feras, volucres, arbores, ponti gregem,
Homines quoque ipsos.

MELEAGRO. ST. FL. 51. 233. 299. 307. 309. 321. 327. 357. 397. 439. 491.

Feritas.

TYdea voluptas effera humanæ dapis
Tentabit, vt edat ore Melanippi caput.

Consolationis vis.

Vt mitigaris iam meos casus, vides.

OEDIPODE. ST. ECL. 7. vbi incerto auctore ponitur εἰ μὴ βραδίον ἦ, &c. 149. ST. FL. 3. 47. 149. 271. 275. 289. 308. 309. 439. bis. 459. 465.

OMnis femina ad mortem viro
Pauidior, atque id forte ratione haud caret:
Nam mollis animus lachrimis semper fluens
Sui magis respirat à sensu mali.

πλοῦσιν ἀριθμὸν, ἐν γέλωτι δ' εὐπρεπεῖς·
οἰκοῦσι δ' οἶκοι καὶ τὰ ναυστολούμενα
ἔσω δόμων σώζουσι.

ΑΛΛ. Εἰ δὲ παρθένος
φθαρεῖσα ἐξέθηκέ τις τὰ παιδία
φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

ΑΛΛ. Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα,
ὡς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία.
ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος
τὰ δένδρα, πετεινά, θῆρας, οὕς θ' ἅλμη τρέφει,
γένος τε θνητῶν.

ΜΕΛΕΑΓΡΩι.

Εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται
κάπρου ὰ Τυδεὺς γένεσι Μελανίππου πάσαις.

ΑΛΛ. Ὁρᾷς σὺ νῦν δή μ' ὡς ἐπορεύσας τύχην.

ΟΙΔΙΠΟΔΙ.

Πᾶσα πρὸς θάνατον γυνὴ
δειλότερον ἀνδρὸς· ὅκνῳ δὲ νοῦν ἔχουσ' ἴσον.
δακρύοις γὰρ αἰεὶ τοῖς παροῦσιν ἐμποιεῖ
τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῶν πάθῶν.

OILEO. St. Fl. 177. 473.

OENEO. St. Fl. 427. 343. 469.

SEd alius alijs moribus capitur magis.
Adeone socijs orba res perijt tua?
OEN. *Partim fuerunt, quique superant sunt mali.*
Vltus mei sum patris animose necem
Cum mortuorum filijs qui adoleuerant.

Eloquentia.

Sententias
Speculatus hominum, sic trahit mentem vt lapis
Herculeus, & mox rursus aliorsum rapit.

OENOMAO. St. Fl. 221. 329. 415. 477. 503.

QVæ non patent colligimus ex his quæ patent.

PALAMEDE. St. Fl. 205. 343. 371.

NEci dedistis, ah neci doctissimam,
Danai, innocentem, musicam lusciniam,

ΟΙΛΕΙ.

ΟΙΝΕΙ.

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις.
ἄγγ. Σὺ δ' ὧδ' ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι;
Οἰν. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσίν, οἱ δ' ὄντες κακοί.
ἄγγ. Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην
σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὀλωλότων.
ἄγγ. Τὰς βροτῶν
γνώμας σκοπήσας ὥστε μαγνῆτις λίθος
τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.

ΟΙΝΟΜΑΩι.

Τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τἀφανῆ.

ΠΑΛΑΜΗΔΕΙ.

Ἐκτείνετε, Δαναοὶ, ἐκτείνετε τὴν πάνσοφον
Μουσῶν, καὶ οὐδὲν ἀλγοῦσαν ἀηδόνα.

PENELOPA. St. Ecl. 143.

PIRITHOO. St. Ecl. 175. ibi ὁ πρῶτος, vbi nomen tragœdiæ asscriptum non est. St. Fl. 501.

TE voco, te non aliunde satum,
Qui naturam turbine versas
Totam æthero, quem lux circum,
Noxque atricolor semper & ingens
Circumsultat chorus astrorum.

PELIASI. St. Ecl. 175. St. Fl. 19. 187. 323. 374. vbi Pelopisi legitur.

PELEO. St. Ecl. 133. St. Fl. 365. 377. 475.

PLISTHENE. St. Fl. 181. 379.

ΠΗΝΕΛΟΠΗι.

ΠΕΙΡΙΘΩι.

ΣΕ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
ῥόμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξαν-
θ'· ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία
νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτός τ' ἄστρων
ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

ΠΕΛΙΑΣΙ.

ΠΗΛΕΙ.

ΠΛΕΙΣΘΕΝΕΙ.

POLYIDE, aut POLYIDO. St. Fl. 231. 367. 383. 505.

Auspicia.

Nam si volasset à solo salsa ad vada
Maris habitatrix ales, indicium daret
Natum inter undas humida extinctum nece.

PROTESILAO. St. Fl. 101. 287. 409. 465. 507.

Nefas profano limen est attingere.

RHADAMANTHO. St. Fl. 299.

STHENOBOEA. St. Fl. 129. 281. 351.

Piscatorum vita.

Tanto æstuat furore, si reprimas, amor.
Non mensis nitet
Vaga vita pelagi: hospitia, littoreæ casæ:
At mater humens, pedibus haud præbēs iter
Salacia: hanc aramus, hinc altricia
Laqueo atque vinclis spolia pertrahimus domum.
Artem carminum
Docet Cupido carminum ignaros prius.

ΠΟΛΥΙΔΗι, ἢ ΠΟΛΥΕΙΔΩι.

Εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
ὁ κύμαθ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἄν,
τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς ὕδασι τεθνηκέναι.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΩι.

Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων.

ΡΑΔΑΜΑΝΘΩι.

ΣΤΕΝΟΒΟΙΑι.

Τοιαῦτ' ἀλύει νουθετούμενος γ' ἔρως.
Ἄλλ. Βίος δ' περίφορος θαλάσσιος
οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι·
ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβὴς τροφὸς
θάλασσα· τήνδ' ἀροῦμεν· ἐκ ταύτης βίος
βροχαῖσι καὶ πέδαισιν οἴκαδ' ἔρχεται.
Ἄλλ. Μουσικὴν δ' ἄρα
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ἦ τὸ πρίν,

Quamuisque inertes antè, sapientes facit.
Felix ab omni parte nemo vsquam est homo.
Aut gente clarus viuit in re paupere,
At vilis ortu diuites campos arat.

SISYPHO.

Impia cogitatio & Sisypho digna.

SIS. *FVit illud olim tempus, exlex cum fuit*
Ferinaque hominũ vita, vim dominam ferẽs:
Honos nec vllus tunc habebatur bonis,
Supplicia nec tunc vlla terrebant malos.
Post mihi videtur condita à mortalibus
Censura legum, nempe regina vt foret
Iustitia, famulam comprimens iniuriam.
Exhinc secuta est pœna delictum comes.
At posteaquam quæ palam per vim meram
Fieri vetabat valida legum auctoritas,
Ea clam patrabant, tunc videtur quis mihi
Vir extitisse doctus idem & callidus,
Incutere qui cum quæreret mortalibus
Prauis pauorem, siquid auderent mali
Agere, profari clam, vel animo voluere,
Induxit ideo Numinis reuerentiam:
Florere vita nempe perpetua Deum,
Natura cui sit potior, & cui mens vigil
Quæcunque fiunt curet atque intelligat:
Hominum profata qui repente exaudiat,
Actusque cernat; nescius falli arbiter:
Silentio aiens siquid inceptes scelus,
Aut non latebit hoc Deos, mens est quibus.

συνετόν τε ποιεῖ, κἂν ῥάθυμος ᾖ τὸ πρίν.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.

ΣΙΣΥΦΩι.

Σισ. Ἦν χρόνος ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος
καὶ θηριώδης, ἰσχύος θ' ὑπηρέτης·
ὅτ' οὐδὲν ἆθλον οὔτε τοῖς ἐσθλοῖσιν ἦν,
οὔτ' αὖ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίνετο.
κἄπειτά μοι δοκοῦσιν ἄνθρωποι νόμους
θέσθαι κολαστὰς, ἵνα δίκη τύραννος ᾖ
γένους βροτείου, τὴν δ' ὕβριν δούλην ἔχῃ·
ἐζημιοῦτο δ' εἴτις ἐξαμαρτάνοι.
ἔπειτ' ἐπειδὴ τἀμφανῆ μὲν οἱ νόμοι
ἀπεῖργον αὐτοὺς ἔργα μὴ πράσσειν βίᾳ,
λάθρα δ' ἔπρασσον, τηνικαῦτά μοι δοκεῖ
πυκνός τις ἄλλος καὶ σοφὸς γνώμην ἀνὴρ
γεγονέναι, ὃς θνητοῖσιν ἐξευρὼν ὅπως
εἴη τι δεῖμα τοῖς κακοῖσι κἂν λάθρα
πράσσωσιν, ἢ λέγωσιν, ἢ φρονῶσί τι,
ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον ἐξηγήσατο·
ὡς ἐστὶ δαίμων ἀφθίτῳ θάλλων βίῳ,
νόῳ τ' ἀκούων καὶ βλέπων φρονῶν τε καὶ
προσέχων τὰ πάντα, καὶ φύσιν θείαν φορῶν·
ἀφ' οὗ τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούεται
πᾶν· δρώμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυνήσεται.
ἐάν τε σὺν σιγῇ τι βουλεύης κακόν,
τοῦτ' οὐχὶ λήσει τοὺς θεούς· τὸ γὰρ φρονοῦν

Omnitua. tales sæpe sermones serens
Gratissimæ auctor exstitit sententiæ,
Verum sub vmbra contegens mendacij:
Magisque vt animos credulos percelleret,
Habitare in illa sede memorauit Deos,
Hominibus vnde norat enasci metum,
Æuique miseri semper ærumnas nouas,
Motu ex superno, fulminum vnde ignes ruunt,
Grauesque sonitus horridorum tonitruum,
Conspersus astris fulget vbi cæli globus,
Quod Tempus arte effinxit, egregius faber:
Vnde & micantes sæpius stellæ cadunt,
Pluuiusque terræ fertur in gremium liquor.
Tantos hominibus ille terrores dedit,
Quos propter etiam talia asscripsit loca
Dis, quæ decerent, parque rationi vt fuit.
Hoc aliquis astu, sic reor, mortalibus
Persuasit, esse vt crederent primum Deos.

SCIRONE. St. Fl. 179.

SCYRIIS. St. Fl. 435. 459.

ἔνεστι. τοιούσδε τοὺς λόγους αὐτοῖς λέγων
διδαγμάτων ἥδιστον εἰσηγήσατο
ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ·
εἶναι δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ' ἵνα
μάλιστα ἐκπλήξειεν ἀνθρώπους λέγων,
ὅθεν περ ἔγνω τοὺς φόβους εἶναι βροτοῖς,
καὶ τὰς ποινήσεις τῷ ταλαιπώρῳ βίῳ,
ἐκ τῆς ὕπερθε περιφορᾶς, ἵν' ἀστραπὰς
κατεῖδεν οὔσας, δεινά τ' ἐκτυπώματα
βροντῆς, τό, τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας,
χρόνου καλὸν ποίκιλμα τέκτονος σοφοῦ·
ὅθεν τε λαμπρὸς ἀστέρος στείχει μύδρος,
ὅ θ' ὑγρὸς εἰς γῆν ὄμβρος εἰσπορεύεται.
τοιούσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φόβους·
δι' οὓς καλῶς τε τῷ λόγῳ κατῴκισε
τοὺς δαίμονας καὶ ἐν πρέποντι χωρίῳ,
τὴν ἀνομίαν τε τοῖς νόμοις κατέσβεσε.
οὕτω δὲ πρῶτον οἴομαι πεῖσαί τινα
θνητοὺς νομίζειν δαιμόνων εἶναι γένος.

ΣΚΙΡΩΝΙ.

ΣΚΥΡΙΟΙΣ.

SYLEO. St. Fl. 176. pro Oileo quidam Syleum habent.

Seruus generosus.

Nihil est in illo vile, sed vultus grauis,
Habitusque pariter: sordidum vt seruis nihil,
Aut mole tardum: splendida aspectu nitet
Vbique vestis, corpus ad agendum veget.
Nemo profecto est qui sibi pretio suo
Dominos parare cupiat. at te qui videt
Pauet omnis. oculos namque flammantes geris
Taurus leonis vt se ad incursum parans.
Culpo, quod ita præfracte siles,
Quasi non herilem sub potestatem datus
Ipse imperare, non regi imperio velis.
Accumbe. compotemus: extemplo mei
Hinc fac periclum sisne me præstantior.
Ego, vt tulit res, & mihi didici obsequi,
Et imperare, cuncta virtutis modo
Dimensus.

TELEPHO. St. Fl. 83. 107. 125. 157. 195. 379.

Quo libet ito. non mihi tanti est
Helena vt peream.
Hodie necesse est quippe mendicus puter,
Et sim quidem qui sum ipse, non credar tamen.
Ne, Græciæ flos, vertite hoc vitio mihi,

ΣΥΛΕΙ.

Ἥκιστα φαῦλος, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον·
πρόσχημα σεμνός, κοὐ ταπεινός, οὐδ' ἄγαν
εὔογκος ὡς ἂν δοῦλος, ἀλλὰ καὶ στολὴν
ἰδόντι λαμπρὸς καὶ μάλα δραστήριος.
οὐδεὶς δ' ἐς οἴκους δεσπότας ἀμείνονας
αὑτοῦ πρίασθαι βούλεται· σὲ δ' εἰσορῶν
πᾶς τις δέδοικεν. ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις,
ταύρου λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν.
ἄλλο. Σοῦ κατηγορῶ
σιγῶντος ὡς εἴης ἂν οὐχ ὑπήκοος,
τάσσειν δὲ μᾶλλον ἢ 'πιτάσσεσθαι θέλοις.
ἄλλο. Κλίθητι, καὶ πίωμεν· ἐν τούτῳ δέ μοι
τὴν πεῖραν εὐθὺ λάμβαν' εἰ κρείττων ἔσῃ.
ἄλλο. Ἐγὼ δ' ἐμαυτοῦ καὶ κλύειν ἐπίσταμαι,
ἄρχειν θ' ὁμοίως, τῇ 'ρετῇ σταθμώμενος
τὰ πάντα.

ΤΗΛΕΦΩΙ.

Ἴθ' ὅπου χρήζεις. οὐκ ἀπολοῦμαι
Ἑλένης ἕνεκα.
ἄλλο. Δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
Εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμί, φαίνεσθαι δὲ μή.
ἄλλο. Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,

Quod optimatum in classe mendicus loquor.
Ergone Graeci seruiemus barbaris?
Sit malus oportet, quod ministro te vtitur.

TENYE. St. Fl. 13.

TEMENISI, vel TEMENO. St. Fl. 3. 83. 137.

initio tituli XXXI. vbi nomen tragœdiæ asscriptum non est. 189. itidem tituli initio, vbi tragœdiæ nomen deest. 193. bis. 207. ter. vbi primus locus inscribitur Temeno. 217. vbi nomen corruptum in Butemeno. 359. 443. 513.

TROIANIS. St. Fl. 493.

ita enim libri, non Troadibus. & citant alij.

HYPSIPYLE. St. Fl. 71. 103. 449. 463.

Εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.

Ἄλλο. Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν;

Ἄλλο. Κακός τίς ἐστι, περὶ ξένῳ σοι χρώμενος.

ΤΕΝΥΙ.

ΤΗΜΕΝΙΣΙ, ἢ ΤΗΜΕΝΩι.

ΤΡΩΣΙ.

ΥΨΙΠΥΛΗι.

PHAETHONTE, aut CLYMENE. St. Ecl. 157. St. Fl. 40, 159. 163. vbi & quod ſequitur quidam libri huic tragœdiæ aſſcribunt. 377.

ET ipſe fautor eſt laboranti Deus.
❧ *Ah parce habenas tangere ignara manu,*
Curruſque, fili, ſcandere agitandi rudis. — Madiocritas tuta.
Agitare parce Libyca quà cœli plaga eſt:
Expers madoris quippe deſtituet rotas,
Infraque mittet.
❧ *Septem per aſtra Pleiadum curſum tene.*
Hæc cum audijſſet fræna tranſumſit puer:
Et latera fodiens illico alipedes equos
Dimiſit: illi ſpatia per cœli volant.
Funalis at equi terga Sol genitor premens
Adeſt, monetque filium: Heus iſthac age,
Huc flecte currum. — Solis efficacia.
❧ *Remota adurit, poſita quæ propius ſinit*
Bene temperata. — Oriens.
❧ *Quæ prima tellus, quadrijugos cum Sol agit*
Currus renaſcens, auream ſentit facem:
Hæc à propinquis regio nigricoloribus
Oriens vocari, Solis & ſtatio, ſolet.
❧ *Cum liber eſſet, factus eſt ſeruus thori,*
Pretioque dotis ipſe ſemet vendidit.

ΦΑΕΘΟΝΤΙ, ἢ ΚΛΥΜΕΝῌ.

Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς ξυλλαμβάνει.

Τῶν ἡνιῶν παῖ μὴ θίγῃς ἄπειρος ὤν,
μηδὲ διαβῇς τὸ δίφρον ἐλαύνειν μὴ μαθών.
ἔλα δὲ μηδὲ Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσβαλών·
κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἁψῖδα σὴν
κάτω διήσει.

Ἵει δ' ἐφ' ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον.
Τοιαῦτ' ἀκούσας παῖς ἔμαρψεν ἡνίας,
κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων
μεθῆκεν· αἱ δ' ἔπταντ' ἐπ' αἰθέρος πτύχας·
πατὴρ δ' ὄπισθεν νῶτα σειραίου βεβὼς
ἵππευε, παῖδα νουθετῶν, ἔλα ἐκεῖ,
στρέφ' ἅρμα τῇδε.

Καίει τὰ πόρρω μὲν, τὰ δ' ἐγγὺς εὔκρατα
ἔχει.

Ἣν ἐκ τεθρίππων ἁρμάτων πρώτην χθόνα
Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βάλλει φλογί·
καλοῦσι δ' αὐτὴν γείτονες μελάμβροτοι
Ἕω φαεννὰν, ἡλίου θ' ἱπποστάσεις.

Ἐλεύθερος δ' ὤν, δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους,
πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων.

PHÆDRA. St. Fl. 245.

PHILOCTETE. St. Ecl. 171. St. Fl. 105. 157. 159. 227. 493.

Quid? egone ſapiam, cui procul laboribus
Licuit, vt vni plebe de tanta, aſſequi
Cum quamlibet ſapiente fortunam parem?
Sed inquietos, quique plus alijs agunt
Miramur: hi ſunt quos viros populus putat.
❧ *Ne gratia abeat antefactorum timens,*
Subeo labores quotquot occurrunt nouos.
❧ *Nil tam ſuperbum quam viri ferocia.*

Auaritiæ patrocinium à Dijs Gentium.

❧ *Videte vt ipſis ſint opes pulchrum Deis.*
Suſpicitur is qui plurimum templis habet
Auri. quid ergo te quoque oblatum vetat
Accipere lucrum, ſimilis vt fiat Dijs?
❧ *Circa ipſa initia morbus intolerabilis.*
❧ *Dicam, ille quanquam fuerit in me iniurius,*
Deſtruere dum ſic verba præproperat mea:
Verum ego te vt à me res meas diſcas rogo:
Ipſe inde quis ſit fatibus prodat ſuis.
❧ *Turpe eſt ſilere, barbaros fantes pati.*

ΦΑΙΔΡΑι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗι.

Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως
ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ
ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης;
τοὺς δ' ἂρ περισσοὺς καί τι πράττοντας πλέον
τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.
ἄλ. Ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν,
καὶ τοὺς πίπτοντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους.
ἄλ. Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ.
ἄλ. Ὁρᾶτε δ' ὡς κἀν θεοῖσι κερδαίνειν καλόν·
θαυμάζεται δ' ὁ πλεῖστον ἐν ναοῖς ἔχων
χρυσόν· τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει λαβεῖν
κέρδος παρόν γε, κἀξομοιοῦσθαι θεοῖς;
ἄλ. Νόμος κατ' ἀρχαῖς οὐδαμῶς ἀνικτὸς ὤν.
ἄλ. Λέξω δ' ἐγώ, κἄν μου διαφθείρας δοκεῖ
λόγους ὑποστὰς αὐτὸς ἠδικηκέναι·
ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ ταμὰ σὺ μαθήσῃ κλύων·
ὁ δ' αὐτὸς αὐτὸν ἐμφανίζῃ σοι λέγων.
ἄλ. Αἰσχρὸν σιωπᾶν, βαρβάρους δ' ἐᾶν λέγειν.

PHOENICE. St. Fl. 151. 155. 301. 303. 312. 363. 377. 483.

INaspicuum quod est
Per signa credibilia venari decet.
Rei vita optimum indicium.
Ego sæpe iudex lectus ad causas fui:
Et sæpe dictu testium contraria
Arbitria feci, teste mihi vita rei:
Ego nanque certis scire dum quæro notis
Probus an sit aliquis, speculor ingenium viri,
Et quod sequatur vsque viuendi genus.
Si quis malorum pascitur consortio,
Inquirere vltro parco, compertum hoc habens
Talem esse quemque quali amicitia vtitur.

PHRYXO. St. Fl. 51. 163. 237. 277. 310. 325. 381. 495. 503.

STei per auram viue, eadem pascere.
Iustitia Dei.
Si ius sequentem cum profano atque impio
Sors æqua sequitur, quomodo bene res eant
Si nulla iuris optimo cura est Ioui?
Deus vltor.
Mortalium nunc siquis admittens scelus
Latere posse credit vltores Deos,
Sperat profana, speque captatur sua,
Vbi cœperit vacare diuina vltio
Supplicia pendens iusta factorum male.

ΦΟΙΝΙΚΙ.

Τἀφανῆ
τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται.

Ἤδη δὲ πολλῶν ᾑρέθην λόγων κριτής,
καὶ πόλλ' ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο
τἀναντί' ἔγνων συμφορᾶς μιᾶς πέρι.
κἀγὼ μὲν οὕτως ὅστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς
λογίζομαι τἀληθές, εἰς ἀνδρὸς φύσιν
σκοπῶν, δίαιτάν θ' ἥν τιν' ἐμπορεύεται.
ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνήρ,
οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γιγνώσκων ὅτι
τοιοῦτός ἐστιν οἷσπερ ἥδεται ξυνών.

ΦΡΥΞΩ.

Δι' ἐλπίδος ζῇ καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου.

Εἰ δ' εὐσεβὴς ὢν τοῖσι δυσσεβεστάτοις
εἰς ταὔτ' ἔπραττον, πῶς τάδ' ἂν καλῶς ἔχοι,
εἰ Ζεὺς ὁ λῷστος μηδὲν ἔνδικον φρονεῖ;

Εἴ τις δὲ θνητῶν οἴεται τοὐφ' ἡμέραν
κακόν τι πράσσων τοὺς θεοὺς λεληθέναι,
δοκεῖ πονηρά, καὶ δοκῶν ἁλίσκεται·
ὅτε δ' ἂν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ δίκη
τιμωρίαν ἔτισεν ὧν ἦρξεν κακῶν.

Aduertite, esse qui Deum non creditis,
Prauaque mente duplicatis crimina:
Est, est profecto: qui mala admittit malus,
Hic temporis sibi ducat vsuram lucro:
Nam post futura ætate supplicium dabit.

CHRYSIPPO. ST. FL. 271. 433.

Generatio & corruptio.

MAxima Tellus & Iouis Æther,
Hic idem hominum diuûmque sator,
Pluuios latices illa receptans,
Pariter generant genus humanum,
Hominumque dapes brutumque pecus.
Retroque meant quæ terra dedit
Iterum in terram: quod ab ætherio
Venerat ortu, cœleste poli
Repetit templum. Quæ sunt, horum
Nihil emoritur: sed secretum
Illud ab isto
Propria sub imagine paret.

INCERTA TRAGOEDIA. ST. ECL. 115.

121. vbi & locus qui locum ex Phryxo sequitur Euripidi asscribitur à nonnullis. 149. ST. FL. 5. bis. 13. qui hîc locus est secundus ex Philemone, à libris nonnullis Euripidi asscribitur. 27.

ὁ ἐγὼ-

ὁρᾶθ' ὅσοι νομίζετ' οὐκ εἶναι θεόν,
δὶς ἐξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως·
ἔστιν γάρ, ἔστιν· εἰ δέ τις πράσσει κακῶς
κακὸς πεφυκώς, τὸν χρόνον κερδαινέτω·
χρόνῳ γὰρ οὗτος ὑστέρῳ δώσει δίκην.

ΧΡΥΣΙΠΠΩι.

Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθήρ,
ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
ἡ δ' ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
παραδεξαμένη, τίκτει θνατούς,
τίκτει δὲ βοράν, φῦλά τε θηρῶν·
χωρεῖ δ' ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίας
φύντ' εἰς γαῖαν· τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον
πόλον ἦλθε πάλιν· θνῄσκει δ' οὐδὲν
τῶν γινομένων· διακρινόμενον
δ' ἄλλο πρὸς ἄλλο
μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξε.

ΑΔΗΛΩι.

29. bis. ibidem Sophoclis locum incerta tragœdia ſunt qui Euripidi aſſcribant. 31. bis. ſed & ſecundum ibi Menandri locum quidam volunt eſſe Euripidis. 35. 53. 59. ibidem quod incerto auctori tribuitur, Euripidi quidam tribuunt. 79. vbi & tertium Menandri locum nonnulli Euripidi aſſignant. 81. 83. bis. 91. 105. vbi & quod ſequitur libri quidam tribuunt Euripidi. 109. quæ incerto auctori tribuuntur, quidam Euripidis faciunt. 111. ter. 117. bis. ibidem Critiæ locum & Menandri in Aſpide quidam Euripidi tribuunt. 123. bis. 129. 133. 141. initio tituli XXXIV. quod incerto auctore citatur, Euripidis eſſe quidam volunt. 151. 155. vbi & ſequentem verſum quidam libri Euripidi tribuũt. 171. 177. 183. 185. locus qui Electram aſſcriptam habet, ibi non exſtat. 195. 197. 245. locum ex Sophoclis Phædra, ſub Euripidis nomine citant alij. 261. 275. 285. 287. 301. 307. 316. 329. duos verſus qui Homeri carmen ſequuntur, auctores quidam non Menandro ſed Euripidi tribuunt. 335. locus qui Heraclidis aſſcribitur, in ea tragœdia non apparet. 339. 359. 361. 363. 371. locus qui Hecubæ nomen aſſcriptum habet, in ea non reperitur. 377. 415. bis. 423. 433. 439. 449. 451. bis. 455. 463. 469. 477. bis. 479. 499. ibidem quod ex Apollodori Fidicine citatur, ſunt libri qui Euripidi tribuunt. 501. 513. 517. bis.

SEd hunc inhibere ſermonem eſt opus.
Creduntque ſeſe quam leui mirum ſpei.
Opibus ſuperbis, femina: hoc homines ſolent.
Donare pauper diuiti minime volo,
Ne mentis expers credar, aut dans poſcere.
A. Non hæc, ſed auri trahere vis te debuit:
B. Turpe eſſe ditem, ſcire præterea nihil.
Albi lapilli ſpiritus tollunt ſuis.
Quicunque felix, ſapere eundem credimus.
Eſt liberorum vita, ſeruorum labor.
Odi profeſſum ſapere, qui ſibi non ſapit.
Ad virtutem ſapere egregius
Dat doctor Amor: generi humano
Ad conuictum
Non eſt diuûm ſuauior alter:
Nam ſine luctu gaudia præbens
Excitat ad ſpem. procul à me ſint
Hæc qui fugiunt ſacra profani:
Fera vita meos nihil ad mores:
Iuuenes moneo, non has ſtudeant
Vitare faces,
Recte ſed amoribus vti.
Vlceribus ipſe, medicus aliorum, ſcates.
Vatem optimum putato, bene qui coniicit.
Boni viri index fama, vel ſub humum ſiti.
Hæc conſpicantes quomodo vltra legibus
Vtamur, aut cur eſſe credamus Deos?
Petulans & inſociale, de ſeruis ſati.
O inter homines & Deos dominans Amor,
Aut ne videri coge quæ mala ſunt, bona,

Ἀλλ' ἀνόιστέος λόγος.

Σμικραῖς δ' ἐπιτρέπουσιν αὑτοὺς ἐλπίσι.

Πλούτῳ χλιδῶσα θνητὰ δὴ γύναι φρονεῖς.

Οὐ βούλομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι πένης,
μή μ' ἄφρονα κρίνῃς, ἢ διδοὺς αἰτεῖν δοκῶ.

Α. Χρυσοῦ σε πλῆθος, τοῖσδε δ' οὐ χαίρειν χρεών.
Β. Σκαιόν γε πλουτεῖν κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.

Λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὐγοῦσι μέγα.

Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.

Δούλοισι γάρ τε ζῶμεν οἱ ἐλεύθεροι.

Μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.

Παίδευμα δ' Ἔρως σοφίας κ' ἀρετῆς
πλεῖστον ὑπάρχει, καὶ προσομιλεῖν
οὗτος ὁ δαίμων
πάντων ἥδιστος ἔφυ θνητοῖς·
καὶ γὰρ ἄλυπον τέρψιν τιν' ἔχων
Εἰς ἐλπίδ' ἄγει· τοῖς δ' ἀτελέστοις
τῶν τοῦδε πόνων μήτε συνείην,
χωρὶς δ' ἀγρίων ναίοιμι τρόπων·
τὸ δ' ἐρᾶν προλέγω τοῖσι νέοισι
μήποτε φεύγειν,
χρῆσθαι δ' ὀρθῶς ὅταν ἔλθῃ.

Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.

Μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς.

Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἀν μυχῷ δείκνυσι γῆς.

Πῶς οὖν τάδ' εἰσορῶντες ἢ θεῶν γένος
Εἶναι λέγωμεν, ἢ νόμοισι χρώμεθα;

Ἀκόλαστ' ὁμιλεῖν γίνεται δούλων τέκνα.

Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως,
ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλά,

Aut certe amantum, causa tu quorum malis,
Iuua labores vsque ad optatum exitum.
Curabis hoc si facere, Dî te ipsi colent:
Sin, hoc ob ipsum suasor ad amandum quod es,
Rapietur à te nunc honorum quod capis.
❧ *Vt iura nîl moretur, ingenium aspidi est.*
❧ *Amicum ego etiam mortuum non deseram.*
❧ *Odio mihi ille ciuis est, qui patriæ*
Prodesse tardus, celere andem lædere est,
Sibique viuit commodus, populo grauis.
❧ *In posterorum capita mos Dîs vertere*
Culpas parentum.

Homines ferini.

❧ *Natura mixta, monstrum abominabile.*
❧ *Species biformis, mixta de tauro & viro.*
❧ *Male iuniori feminam iungas viro:*
Namque ille lecti gaudia alterius petit,
Læsa illa sese ad praua consilia applicat.
❧ *Ille ante florens artubus, cælo cadens*
Vt stella, perijt: spiritus redijt solo:
Corpus, Deûm licet instar, exanimum iacet.
❧ *Vtcunque honorum lumine fulgidi,*
Speratis auri subdere copia
Vos posse virtutem, bonorum
Iudicium miseros vocabit.
❧ *Duri ad labores, hasta quibus est inquies.*
❧ *Emenda fandi si esset homini copia,*
Laudes amaret prosequi nemo suas:
Nunc, ex profundo quia facultas æthere est
Accipere gratis, gestiunt omnes loqui
Vera atque falsa. res enim damno caret.

Amicitiæ vis.

❧ *Dulce, cùm fortuna sæuit, condolere coniugem*
Coniugi, partemque ferre de bonis & tristibus:

ἢ τοῖς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ,
μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπονεῖ.
καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσῃ·
μὴ δρῶν δ', ἀπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεσθαι φιλεῖν,
ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἷς τιμῶσί σε.

⁂ Ἀπαιδὶ δ' ἡ φύσις ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει.

⁂ Οὐκ ἂν προδοίην καίπερ ἄψυχον φίλον.

⁂ Μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς πέφυκε, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς,
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.

⁂ Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους
οἱ θεοὶ τρέπουσι.

⁂ Σύμμικτον εἶδος, κἀποφώλιον τέρας.

⁂ Ταύρου μέμικται καὶ βροτοῦ διπλῇ φύσει.

⁂ Γραῖαν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι, κακόν·
ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν,
ἡ δ' ἐνδεὴς τοῦδ' οὖσα, βουλεύει κακά.

⁂ Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως
ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα,
νεκρὸν δὲ σῶμα κἂν μίμημα δαιμόνων.

⁂ Τιμήν τε πεπᾶσθαι,
πλούτῳ δ' ἀρετὴν κατεργάσασθαι
δοκεῖτ'· ἐν ἐσθλοῖς δὲ καθίστασθ' ἄολβοι.

⁂ Οἱ τλησίμοχθοι κοὔποθ' ἥσυχοι δοκεῖ.

⁂ Εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνητοὶ λόγοι,
οὐδεὶς ἂν αὑτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο·
νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος
λαβεῖν ἀμισθί, πᾶς τις ἥδεται λέγων
τά τ' ὄντα καὶ μή· ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει.

⁂ Ἡδὺ δ', ἢν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν πόσει
ἄλοχον, ἐν κοινῷ δὲ λύπης, ἡδονῆς τ' ἔχειν μέρος.

Ego tuas simul ægra tecum patiar ægrimonias,
Pariter ærumnas subibo: nîl erit pro te graue,
Nîl acerbum. sors amici simul habenda est vtraque,
Læta, mœsta. nam quid aliud est amare mutuo?

❧ *Mihi temperata vita*
Satis, & modesta mensa:
Nimium quod est, modoque
Caret, ipse non cupiscam.

Anni partitio.

❧ *Æstati & hyemi quattuor menses dedit,*
Veri duos attribuit, autumno duos.

❧ *O vita hominum plena laboris,*
Quam stas dubio male fulta gradu:
Et modo crescis, modo decrescis:
Nullamque datur cernere metam,
In qua cursum requiescat homo,
Nisi cum leti frigida venit
Superis mittentibus hora.

❧ *Quotquot rite medicari volunt,*
Spectare debent ipsa terrarum sola,
Populique victum: ferre sic morbis opem.

Vxoris officiū.

❧ *Feminarum apud maritos forma nulli profuit,*
Plurimis virtus. bona omnis nanque, quæ iuncta est viro,
Femina intra disciplinam se tenet modestiæ.
Prima pars hæc est: maritus sit licet deformior,
Debet is pulcher videri mentem habenti coniugi.
Dixerit quiduis maritus, bene putandus dicere est.
Ipsa sit sollicita, siquid dicit, vt placeat viro.

❧ *In saturitate, non in esurie est Venus.*

❧ *Quî posset ædes structa fabrili manu*
Tenere vim parietibus inclusam Dei?

❧ *Me dira egestas subigit, & miserabilis*
Venter, malorum causa quæ ferme omnium.

Σὺ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι·
καὶ κακῶν τῶν σῶν ἀνοίσω· καὶ γὰρ οὐδὲν ἐστί μοι
πικρὸν οὕτω σοῦ φορῆσαι. δυστυχεῖν μετὰ τῶν φίλων
εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο πλὴν τόδε;

ἄλλο. Ἀρκεῖ μετρία βιοτὰ
μοι σώφρονος τραπέζας·
τὸ δ' ἄκαιρον ἅπαν ὑπερ-
βάλλον τε μὴ προσοίμαν.

ἄλλο. Θέρους τε, χειμῶνός τε μῆνας τέσσαρας,
φίλης τ' ὀπώρης διπτύχους, ἦρος δ' ἴσους.

ἄλλο. Ὦ πολύμοχθος βιοτὰ θνατοῖς,
ὡς ἐπὶ πάντα σφαλερὰ κεῖσαι,
καὶ τὰ μὲν αὔξεις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις·
κοὐκ ἔστιν ὅρος κείμενος οὐδεὶς
εἰς ὅν τινα χρὴ τελέσαι θνητοῖς,
πλὴν ὅταν ἔλθῃ κρυερὰ Διόθεν
θανάτου πεμφθεῖσα τελευτά.

ἄλλο. Ὅσοι θέλουσ' ἰατρεύειν καλῶς
πρὸς τὰς διαίτας τῶν ἐνοικούντων πόλιν,
καὶ γῆν ἰδόντας, τὰς νόσους σκοπεῖν χρεών.

ἄλλο. Οὐδεμίαν ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάορον·
ἡ 'ρετὴ δ' ὤνησε πολλάς· πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνή,
ἥ τις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν ἐπίσταται.
πρῶτα μὲν γὰρ τοῦθ' ὑπάρχει· κἂν ἄμορφος ᾖ πόσις,
χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇ γε νοῦν κεκτημένῃ.
εὖ λέγειν δ' ὅτ' ἀντιλέξῃ χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ,
κἀπορεῖν ἃ τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν.

ἄλλο. Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' οὔ.

ἄλλο. Ποῖος δ' ἂν οἶκος τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο
δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς;

ἄλλο. Νικᾷ με χρεία καὶ κακῶς ὀλουμένη
γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίνεται κακά.

❧ *Tellusque mater, quæ situ medio ætheris*
Librata Vestæ nomen à doctis habes.

❧ *Hominibus ipsis melius haud nasci fuit.*
Ego deinde acerbis liberos cruciatibus
Pario. sinistra partubus si mens meis,
Frustra angor animi, cum super video malos,
Bonos perire. fac tamen viuant boni,
Edent perennes corda sollicitudines.
Quid hîc sit ergo dulce? non vnam satis
Curare vitam, proque ea ærumnas pati?

❧ *Mea ista pridem est, & manet sententia,*
Proserere prolem liberûm non debuit
Quisquam videns in quanta nascantur mala.

❧ *Homo nempe natus inde duxisti tuæ*
Vitæ miserias, vnde nos cunctos alit
Æther qui inhalat spiritum viuentibus.
Mortalis ægre ne feras mortalia.

❧ *An seruus is sit, qui nihil metuit mori?*

❧ *Necessitate qui minorem se gerit,*
Sapit ille nobis, ac sciens cœlestium est.

❧ *Aliisque præsens alia medicina est malis:*
Mœstis amica beneuolentum oratio,
At verba castigantia oblitis modi.

❧ *Hac re triumphat quisque, in hanc connititur,*
In qua diei maximam partem terit,
Vt ipse sese euadat excellentior.

❧ *Res non fabriles quippe tractasti faber.*

❧ *Ne subtiles*
Tange loquelas animi: vt quid enim
Vana labores, nisi forte inter
Vis te iactare sodales?

❧ Καὶ Γαῖα μῆτερ, Ἑστίαν δέ σ' οἱ σοφοὶ
βροτῶν καλοῦσιν, ἡμένην ἐν αἰθέρι.

❧ Τὸ μὴ γενέσθαι κρεῖττον ἢ φῦναι βροτοῖς.
ἔπειτα παῖδας σὺν πικραῖς ἀλγηδόσι
τίκτω, τεκοῦσα δ' ἢν μὲν ἄφρονας τέκω,
στένω ματαίως, εἰσορῶσα μὲν κακοὺς,
χρηστοὺς δ' ἀπολέσασ'· εἰ δὲ καὶ σεσωσμένους,
τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀῤῥωδίᾳ.
τί ταυτὶ δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν
ψυχὴν πολύειν, κἀπὶ τῇδ' ἔχειν πόνους;

❧ Ἀλλ' ὡς ἐμοί τε νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ,
παῖδας φυτεύειν οὔποτ' ἀνθρώποις ἐχρῆν
πόνους ὁρῶντας εἰς ὅσους φυτεύομεν.

❧ Ἄνθρωπος ἐγένου, καὶ τὸ δυστυχὲς βίου
ἐκεῖθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπαντας ἤρξατο
τρέφειν ὅδ' αἰθὴρ, ἐνδιδοὺς θνητοῖς πνοάς.
μή τοι τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀγνωμόνει.

❧ Τίς δ' ἐστὶ δοῦλος τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὤν;

❧ Ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηται βροτῶν,
σοφὸς παρ' ἡμῖν καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

❧ Καὶ ἄλλ' ἐπ' ἄλλῃ φάρμακον κεῖται νόσῳ·
λυπουμένῳ μὲν μῦθος εὐμενὴς φίλων,
ἄγαν δὲ μωραίνοντι νουθετήματα.

❧ Λαμπρὸς ἐν
τούτῳ 'στ' ἕκαστος, κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται,
νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,
ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν.

❧ Τέκτων γὰρ ὢν ἔπρασσες οὐ ξυλουργικά.

❧ Μή μοι
λεπτῶν θίγγανε μύθων, ψυχή.
τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις
σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις;

Est, sint licet qui rideant, est Juppiter
Superique, casus qui vident mortalium.
Res enim summas Deus
Tractat; minores ire, quà Fors fert, sinit.
Muta esset utinam misera gens mortalium.
Seruare cum quem vult Deus, multas solet
Occasiones tum salutiferas dare.
In multa dum spes studia nos homines trahit,
Frustra laborem ferimus, ignari omnium.
Mala fer, quondam lætus agendo.
Vbicunque prensum iura lædi hostem sinunt.
Hosti nocere iudico officium viri.
In tenue corpus pessima est vis frigoris.
Fratrum implacabile bellum.
A. *Nam quid Deos te colere moriturum attinet?*
B. *At satius hoc est: nullus est pietas labor.*
Præstigiarum mille nos fallunt modis
Superi, ut quibus mens visque sit præstantior.
O res amica barbaris dominatio.

Felicitas hominis.

Nam felicitas
Mortalium illis propria qui minimum dolent.
Sapiens sæpe respondet tacens.
Mortalium cuïque sua mens est Deus.

Prædictiones.

Primum quidem diuina prædixit, fide
Oraculorum, siderumve è cursibus.
Non ære vinctus, sed pudoris vinculo.

Constantia.

Ure hæc cremaque membra, & impletor meis
Potans rubentem sanguinem: in terram prius
Descendet æther, terra se in cœlum feret,
Quam blanda de me veniat ad te oratio.
Perplexa mentem sors agitat meam,
Fortuna nostras res regat, an Deus,

Ἀλλ' ἔστιν, ἔστι, κἂν τις ἐγγελᾷ λόγῳ,
Ζεὺς καὶ θεοὶ βρότεια λεύσσοντες πάθη.

Τὰ μὲν ἄγαν γὰρ ἀπόλλυσι
θεός, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀνεὶς ἐᾷ.

Εἴθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δύστηνον βροτῶν.

Σῶσαι γὰρ ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ τινά,
πολλὴν δίδωσι πρόφασιν εἰς σωτηρίαν.

Σπουδάζομεν δὲ πολλὰ βροτοί, ὑπ' ἐλπίδων
μάτην πόνους ἔχοντες, οὐδὲν εἰδότες.

Πάσχων ἀνάσχου· δρῶν γὰρ ἔχαιρες.

Νόμος τὸν ἐχθρὸν δρᾶν ὅπου λάβῃς κακῶς.

Ἐχθρὸν κακῶς δρᾶν ἀνδρὸς ἡγοῦμαι μέρος.

Ψύχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον.

Χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν.

A. Τί δεῖ θεοὺς σέβειν σε κατθανούμενον;
B. Ἄμεινον· οὐδεὶς κάματος εὖ σέβειν θεούς.

Πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων
σφάλλουσιν ἡμᾶς κρείσσονες πεφυκότες.

Ἰὼ τυραννὶ βαρβάρων ἀνδρῶν φίλη.

Ἡ βροτῶν τ' εὐπραξία
τῶν τἀλάχιστα γίνεται λυπουμένων.

Σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισις.

Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός.

Ἡ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προὐμαντεύσατο
χρησμοῖσιν, ἢ δι' ἀστέρων ἐπηλυτολάς.

Αἰδοῦς ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πέδαις.

Πίμπρα, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου
πίνων κελαινὸν αἷμα· πρόσθε γὰρ κάτω
γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα,
πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον.

Γολλάκι μοι πραπίδων διῆλθε φροντίς,
Εἴτε τύχα, εἴτε δαίμων τὰ βρότεια κραίνει,

Spem sæpe præter, præter æquum
Hos euolutos de paternis
Egere cogens triste penatibus,
Felicia illis tempora diuidens.

Contemplatio rerũ cœlestium.

Aurea me dorsi compagine
Penna vehet, pedibusque volucria
Sirenum nectam talaria:
Sic altum penetrabo per æthera,
Colloquioque fruar magni Iouis.

Theologia recondita Gentium.

Tibi cunctorum domino vinum
Salsamque molam fero, seu Ditis
Tu siue Iouis nomine gaudes.
Cunctis larga defusa manu
De frugibus accipe dona.
Tu nanque Deos Superos inter
Sceptrum tractas sublime Iouis,
Idem regnum terrestre tenes.
Tu lucem animis infunde virûm,
Qui scire volunt, quo sata mentis
Lucta sit ortu, quæ causa mali,
Cui cœlicolûm rite litando
Requiem sit habere laborum.

Principia rerum.

Æthera concelebro, Telluremque omniparentem.

LYC. *Non sine periclo filia ægrotat mea.*
B. *Quæ causa? quale est hanc quod afflictat malum?*
An latera vexat frigus è bile excitum?

Pleuritidis causa.

Dicis hæc tu, non ego.

Vincere, viuereque optima res est.
Si moriendum est, ita dulce mori
Vitam vt virtus sorbeat in se.

Malos voluptas aliqua conciliat malis.

Forma statariæ.

Eximia, vt reor,

πολλὰ τ' ἐλπίδα καὶ πολλὰ δίκην
τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπίπτοντας
ἄτερ βίου, τοὺς δ' εὐτυχοῦντας ἄγει.

Χρύσεαι δή μοι πτέρυγες περὶ νώτῳ,
καὶ τὰ Σειρήνων πτερόεντα πέδιλα
ἁρμόζεται, βάσομαι δ' ἐς αἰθέρα πολὺν
ἀερθεὶς, Ζανὶ προσμίξων.

Σοὶ τῷ πάντων μεδέοντι χλόην,
πέλανόν τε φέρω Ζεὺς εἴτ' Ἀΐδης
ὀνομαζόμενος στέργεις· σὺ δέ μοι
θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας
δέξαι πλήρη προχυτήν τε.
σὺ γὰρ ἔν τε θεοῖς τοῖς οὐρανίδαις
σκῆπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων,
χθονίων θ' ᾅδῃ μετέχεις ἀρχῆς.
πέμψον μὲν φῶς ψυχαῖς ἀνέρων
ταῖς βουλομέναις ἄθλους προμαθεῖν
πόθεν ἔβλαστον, τίς ῥίζα κακῶν,
τίνι δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους
εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν ἀείδω.

Λυκ. Ἡ παῖς νοσεῖ τε κἀπικινδύνως ἔχει.
Β. Πρὸς τοῦ δε; τίς μιν πημονὴ δαμάζεται;
μῶν ψυχρὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆς;

Σὺ γὰρ λέγεις ταῦτ', οὐκ ἐγώ.

Σώζεσθαι νικῶντας ἄεισον
Εἰ γὰρ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλὸν,
Εἰς ἀρετὴν καταδυσαμένους βίον.

Κακὸς κακῷ γὰρ συντέτηκεν ἡδονῇ.

Οὐ γὰρ ἀσφαλές,

Vltraque mediam forma non tuta est satis.

Res cuius ergô exstiterat hæc, finem hunc habet.

Vita hæc vocatur vita, reuera est labor.

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Felix animo quisquis doctas
Imbibit artes: non ille malum
Quærit populo: sed nec ad actus
Fertur iniquos. senij ignarum,
Natura, tuum speculatur opus,
Vbi constiterit, qui, quoque modo.
Factu quicquid turpe est, animis
Id nunquam talibus hæret.

Miser ille, potest
Hæc qui spectans nescire Deum:
Sed celsa loquens velut implicitos
Deijcit astus, qualia inanis
Lingua effutit cum certi habeat
Nîl de spectare negatis.

Nouique casus subito cùm tibi se ingerent,
Talem virum tibi adesse magno emtum voles.

Pulchra cui fandi datur
Materia, bene si dicit, id minime nouum est.

Regio optima.

Iactare siquid obiter, ô mulier, licet,
Bene temperato nostra sub cœlo est humus:
Non nimia torret flamma, non nimium gelu.
Europa quicquid, Asia fert quicquid boni,
Potissima horum seduli in nos vertimus.

Sic est: amicorum opera quos sanguis ligat
Prodesse sola rebus in miseris solet.

Dei prouidentia.

Mortale miserum sapere cur ergo genus
Putatur? à te nostra pendent omnia,
Facimusque visum quod voluntati tuæ est.

οἴμοι

οἶμαι περαίτερον κάλλος ἢ 'ν μέσῳ λαβεῖν.

Ἄλλ. Ἔχει τελευτὴν ἅπερ οὐκ ἐγένετο.

Ἄλλ. Ὁ βίος γὰρ ὄνομ' ἔχει, πόνος δ' ἔργῳ πέλει.

Ἄλλ. Χρυσός γάρ ἐστιν ὃς βροτῶν ἔχει κράτος.

Ἄλλ. Ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας
ἔσχε μάθησιν, μήτε πολιτῶν
ἐπὶ πημοσύνας, μήτ' εἰς ἀδίκους
πράξεις ὁρμῶν· ἀλλ' ἀθανάτου
καθορῶν φύσεως κόσμον ἀγήρω,
πῆ τε συνέστη, καὶ ὅπη καὶ ὅπως.
τοῖς δὲ τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχρῶν
ἔργων μελέτημα προσίζει.

Ἄλλ. Ἆ δυσδαίμων
ὅς τάδε λεύσσων θεὸν οὐχὶ νοεῖ,
μετεωρολογῶν δὲ καταρρίπτει
σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτειρὴς
γλῶσσ' εἰκοβολεῖ, περὶ τῶν ἀφανῶν
οὐδὲν γνώμης μετέχουσα.

Ἄλλ. Καὶ ξυμπεσόντων πραγμάτων ἄλλων ποτὲ
δόξῃ τοιοῦτον ἄνδρα σοι παρεστάναι.

Ἄλλ. Τὸν λαβόντα τῶν λόγων
καλὰς ἀφορμὰς, οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν.

Ἄλλ. Εἰ δὴ πάρεργον χρή τι κομπῆσαι, γύναι,
οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ κεκρασμένον,
ἵν' οὔτ' ἄγαν πῦρ, οὔτε χεῖμα συμπίτνει·
ἣ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τε κάλλιστα τρέφει,
τῆς γε δέλεαρ ἐνταῦθα συνθηρώμεθα.

Ἄλλ. Φίλων γε μέν τοι χρῆσις ἡ πρὸς αἵματος
μόνη κακοῦ ῥέοντος ὠφελεῖν φιλεῖ.

Ἄλλ. Τί δῆτα τούτους τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα,
δρῶμέν τε τοιαῦθ' ἃ σύ γε τυγχάνῃς θέλων.

Suaui quidem,
Sed improbando victui os addixeram.
Speciosa mitte: prome queis vrbi est opus.
Non feminarum, non virûm præcordia
Cupido domitat sola, sed Superûm quoque
Perurit animos: penetrat & ponti vada.

Deus.

Qui cuncta cernit, ipse se cerni vetat.
Considerantes fluxa quam sint res, opes,
Quin agimus æuum dulce sine mæroribus?

ἄλλο Φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθην στόμα.

ἄλλο Μή μοι τὰ κομψὰ λέγε σύ, ἀλλ' ὧν δεῖ πόλει.

ἄλλο Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας· ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς ταράσσει, κἀπὶ πόντον ἔρχεται.

ἄλλο Τὸν πάνθ' ὁρῶντα, καὐτὸν οὐχ ὁρώμενον.

ἄλλο Τί δήποτ' ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες,
οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα μὴ λυπούμενοι;

EXCERPTA EX TRAGICIS qui perierunt.

AGATHONIS.

INCERTA TRAGOEDIA. St. Fl. 137. 149. 151. bis. 201. 205. 337.

OPerose id agimus, agere quod non est opus:
At in eo quod opus est, opera perfunctoria est.
Si vera dicam, gaudio tibi non ero:
Si gaudio sum, vera non dicam tibi.
Victi malorum mole degeneres solent
Optare mortem.
Bene fortè dicas hoc fide dignissimum,
Accidere multa hominibus aliena à fide.
Quædam potest ars facere: sed multa accidunt
Nobis, ita vt fors iussit, aut necessitas.
Non si feminæ corpus pigrum est,
Etiam intus animi pigra cogitatio est.
Obtundis, & tu me rogans & Neotropus
Sermonis auctor huius alieno in loco.
Vna hæc potestas desit etiam ipsi Deo,
Infecta facere facta quæ iam sunt prius.
Ars atque Fortuna inuicem se diligunt.
Hos in quadriiuges,

ΕΚΛΟΓΑΙ

ΕΚ ΤΡΑΓΩΔΟΠΟΙΩΝ τῶν ἀπολλυμένων.

ΑΓΑΘΩΝΟΣ.

ΑΔΗΛΩΙ.

Τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὡς ποιούμεθα,
τὸ δ' ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα.
Εἰ μὲν φράσω τἀληθὲς, οὐχί σ' εὐφρανῶ·
εἰ δ' εὐφρανῶ τί σ', οὐχὶ τἀληθὲς φράσω.

Φαῦλοι βροτῶν γὰρ τοῦ πονεῖν ἡσσώμενοι
θανεῖν ἐρῶσι.

Τάχ' ἄν τις εἰκὸς αὐτὸ τοῦτ' εἶναι λέγοι,
βροτοῖσι πολλὰ τυγχάνειν οὐκ εἰκότα.

Καὶ μὴν τὰ μέν γε τῇ τέχνῃ πράσσειν· τὰ δὲ
ἡμῖν ἀνάγκῃ καὶ τύχῃ προσγίγνεται.

Γυνὴ δὲ σώματος δι' ἀργίαν
ψυχῆς φρόνησιν ἐντὸς οὐκ ἀργὸν φορεῖ.

Ἀπολεῖς μ' ἐρωτῶν καί συ καὶ ὁ Νεόζηπος
ἐν οὐ πρέποντι τοῖς λόγοισι χρώμενος.

Μόνου γὰρ αὐτοῦ καὶ θεὸς στερίσκεται,
ἀγένητα ποιεῖν ἅσσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα.

Τέχνη τύχην ἔστερξε καὶ τύχη τέχνην.

Πρὸς δὲ τεπράγμενοι δ' ὅλοι,

Metum, dolorem, cupiditatem, gaudia,
Meditatione maxima & pugna est opus:
Hi nanque sunt hi nostra qui sub viscera
Intrant, & imo corde qui fluctus cient.

ALCÆI.

SORORIBVS ADVLTERIS.

S*Tultum esse, sed sic mens vt adsit polypi.*

ANTIPHONTIS.

INCERTA.

N*Atura quorum superat, arte hæc vincimus.*

APOLLONIDÆ.

INCERTA TRAGOEDIA. St. Fl. 275. bis.

ARISTARCHI.

TANTALO. St. Ecl. 171.

τὴν ἡδονὴν, ἐπιθυμίαν, λύπην, φόβον,
ἀσκήσεώς γε καὶ μάχης πολλῆς δέῃ·
οὗτοι γὰρ οὗτοι καὶ διὰ σπλάγχνων ἔσω
χωροῦσι καὶ κυκῶσιν ἀνθρώπων κέαρ.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

ΑΔΕΛΦΑΙΣ ΜΟΙΧΕΥΟΜΕΝΑΙΣ.

Ἠλίθιον εἶναι, νοῦν δὲ πουλύποδος ἔχειν.

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ.

ΑΔΗΛΩι.

Τέχνῃ κρατοῦμεν ὧν φύσει νικώμεθα.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

ΑΔΗΛΩι.

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ.

ΤΑΝΤΑΛΩι.

INCERTA TRAGOEDIA. St. Fl. 241. 491.

NOn hæc ego vltro dico, sed me vindicans.

ASTYDAMANTIS.

HERCVLE SATYRICO.

QVi sapit poëta, debet ille spectatoribus
Ceu dapes præbere lectas splendido in conuiuio,
Ut bibat qui vult edatque quod bibens simul
atque edens
Gaudeat, nec apparatus adsit vnus musicæ.

NAVPLIO. St. Fl. 493.

INCERTA TRAGOEDIA. St. Fl. 143. 351.

VItemque hominibus
Mærorimedicam vinigenitricem dedit.

ACHÆI.

ÆTHONE SATYRICO.

ACerba Cypris esurientibus.

ΑΔΗΛΩι.

Τάδ' οὐχ ὑπῆρχον, ἀλλὰ τιμωρούμενος.

ΑΣΤΥΔΑΜΑΝΤΟΣ.

ΗΡΑΚΛΕΙ ΣΑΤΥΡΙΚΩι.

Ὥσπερ οὖν δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὴν σοφὸν,
ἵνα πίῃ τε καὶ φάγῃ τις ὅσπερ πιών τε καὶ
φαγὼν
χαίρεται· σκευασία δ' εἴη μὴ μίη τῆς μουσικῆς.

ΝΑΥΠΛΙΩι.

ΑΔΗΛΩι.

Καὶ θηρσὶ τὴν ἀκεσφόρον
λύπης ἔφηνεν οἰνομήτορ' ἄμπελον.

ΑΧΑΙΟΥ.

ΑΙΘΩΝΙ ΣΑΤΥΡΙΚΩι.

Πεινῶσι γὰρ Κύπρις πικρά.

CYCLOPE.

PVls vilis homini carior torto fame,
Et ebore & auro.

OMPHALE SATYRICA.

AB inualente sæpe quantumvis celer
Repente capitur, aquilaque à testudine.
Seruis erat quam facilis, & toti domo?

PHILOCTETE.

Celeritas in bellis.

AVxilia tempus ferre. dux vobis ego.
Capulo properiter miles admoueat manum:
Tuba sonante signa quamprimum canant:
Eleleu: moram res non ferunt.
Quid enim est opus,
Quæ sana adhuc sunt cogere in sensum mali?

DICÆOGENIS.

INCERTA TRAGOEDIA. St. Fl. 261. 337.

DIOGENIS OENOMAI.

ΚΥΚΛΩΓΙ.

Πεινῶντι δ' αἰδεῖ μᾶζα τιμιωτέρα
χρυσοῦ τε κἀλέφαντος.

ΟΜΦΑΛΗι ΣΑΤΥΡΙΚΩι.

Ἁλίσκετ' ἄρα τε καὶ πρὸς ἀσθενοῦς ταχὺς,
καὶ πρὸς χελώνης αἰετὸς βραχεῖ χρόνῳ.
ἄλλ. Ὡς εὔδουλος, ὡς εὔοικος ἦν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗι.

Ὥρα βοηθεῖν ἐστίν· ἡγοῦμαι δ' ἐγώ.
προσβαλλέτω τις χεῖρα φασγάνου λαβῇ.
σάλπιγγι δ' ἄγγος ὡς τάχος σημαινέτω·
ὥρα ταχύνειν, ἐλελεῦ.
ἄλλ. Τί χρὴ
τὰ μὴ νοσοῦντα συννοσεῖν ἀναγκάσαι;

ΔΙΚΑΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΑΔΗΛΩι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΟΙΝΟΜΑΟΥ.

INCERTA TRAGOEDIA. St. Fl. 327.

QVeis cor subegit molle delicijs suis
Effeminator luxus in tenebris latens,
Grauis his labor vel minimus.

DIONYSII TYRANNI.

INCERTA TRAGOEDIA. St. Fl. 149. bis. 187.

THEODECTÆ.

ALCMÆONE.

CLara inter homines fertur hæc sententia:
Res inter omnes femina infelicius
Nîl repperiri.

BELLEROPHONTE. St. Fl. 67.

HELENA.

VTraque generis parte prognatam Deis
Eritne seruam nominare qui audeat?

ΑΔΗΛΩι.

Οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσχηματισμένης
τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσιν ἁλόντες κέαρ,
ποιεῖν θέλουσιν οὐδὲ βαιά.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

ΑΔΗΛΩι.

ΘΕΟΔΕΚΤΟΥ.

ΑΛΚΜΑΙΩΝΙ.

Σαφὴς μὲν ἐν βροτοῖσιν ὑμνεῖται λόγος,
ὡς οὐδέν ἐστιν ἀθλιώτερον φυτὸν
γυναικός.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗι.

ΕΛΕΝΗι.

Θείων ἀπ' ἀμφοῖν ἐκγόνου ῥιζωμάτων
τίς ἂν προσειπεῖν ἀξιώσειεν λάτριν;

OEDIPODE.

Nox & dies.

SVnt geminæ, quarum gignit germana sororem,
Atque hæc quæ genuit rursum generatur ab illa.

INCERTA. ST. ECL. 123. 141. vbi & quod Antiphani asscribitur, alij Theodectæ esse malunt. ST. FL. 129. 139. 285. 353. 437.

Literæ Græcæ.

SCripturæ initium nigrocellus circulus:
Post hunc sequuntur regulæ æquales duæ,
Quas vna iungit media transuersum iacens.
Crispi capilli tertium formam refert:
Tridens deinde, sed reclinis in latus:
Quintum, supernæ regulæ æquales duæ,
Pars ima quarum sibi propinquantum coit.
Sextum capillus, antè qualem dixeram.

Æthiopum nigredo & forma capillorum vnde?

Cui Sol propinquas admouens terræ rotas,
Fuliginosis hominum adurens corpora
Pinxit figuris, atque contorsit comam
Quam sese in altum erigere non siuit calor.

THESPIDIS.

INCERTA TRAGOEDIA.

VIdes vt alios Juppiter superet Deos:
Mendacium illi & risus & fastus procul.
Vnus Deorum est dulce quem non attigit.

ΟΙΔΙΠΟΔΙ.

Εἰσὶ κασίγνηται διτταί, ὧν ἡ μία τίκτει τὴν ἑτέραν· αὐτὴ δὲ τεκοῦσα πάλιν ὑπὸ ταύτης τεκνοῦται.

ΑΔΗΛΩι.

Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν μεγαλόφθαλμος κύκλος·
ἔπειτα δύο οἱ κανόνες ἰσομέτροι πάνυ·
τούτους δὲ πλάγιος διὰ μέσου συνδεῖ κανών.
τρίτον δ' ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές·
ἔπειτα τρίοδος πλάγιος ὡς ἐφαίνετο.
πέμπτον δ' ἄνωθεν ἰσομέτροι ῥάβδοι δύο,
αὗται δὲ συντείνουσιν εἰς βάσιν μίαν.
ἕκτον δ' ὅπερ καὶ πρόσθεν εἴη βόστρυχος.
Ἧς ἀρχιτέρμων ἥλιος διφρηλατῶν
σκοτεινὸν ἄνθος ἐξέχρωσε λιγνύος
Εἰς σώματ' ἀνδρῶν, καὶ συνέστρεψεν κόμας
μορφαῖς ἀναυξήτοισι συντήξας πυρός.

ΘΗΣΕΥΣ

ΘΕΣΠΙΔΟΣ.

ΑΔΗΛΩι.

Ὁρᾷς ὅτι Ζεὺς τῷδε πρωτεύει θεῶν,
οὐ ψεῦδος, οὐδὲ κόμπον, οὐ μῶρον γέλων
ἀσκῶν· τὸ δ' ἡδὺ μοῦνος οὐκ ἐπίσταται.

IONIS.

PHOENICE.

TErrestria inter plus leoninos probo
Mores, echini misera quam molimina,
Qui simul ab aliȷs impeti se scit feris,
Denso sub orbe sentium corpus tegens,
Mordere & vltro tangere ignarus, iacet.

INCERTA TRAGOEDIA.

PVerum inscium domari, cui cornua rutilant
Caput æmulata tauri, iuuenẽ neque iuuenẽ,
Animi, merum, leuamen, hominum generis herum.
Virtus enim delphinis in sicco iacet.
Lacæna verbis non superbit ciuitas,
Sed vis vt aliqua Martis incubuit recens,
Consilia præsunt, fortis exsequitur manus.
Oculos læsus, saucius artus
Virtutis adhuc memor ille est:
Et deficiens mortem vocitat:
Mortem monstrat
Sibi seruitio esse priorem.
Te nosce, dictum est illud haud longum quidem:
Operi Deorum nemo par præter Iouem.
Veniens amicus tædio est; abiens, grauis.
Nolite claudam cernere Græciam:

ΙΩΝΟΣ.

ΦΟΙΝΙΚΙ.

Ἀλλ' ἔν τε χέρσῳ τὰς λέοντος ᾔνεσα,
ἢ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας·
ὅς εὖτ' ἂν ἄλλων θηρίων ὁρμὴν μάθῃ,
στρόβιλον ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας
κεῖται δακεῖν τε καὶ θιγεῖν ἀμήχανος.

ΑΔΗΛΩι.

Ἄδαμον παῖδα ταυρωπὸν, νέον οὐ νέον,
ἥδιστον πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων,
οἶνον ἀερσίπνοον, ἀνθρώπων πρύτανιν.

Κεῖται γὰρ ἡ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.

Οὐ γὰρ λόγοις Λάκαινα πυργοῦται πόλις,
ἀλλ' εὖτ' Ἄρης νεοχμὸς ἐμπέσῃ στρατῷ,
βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται.

Ἀλλ' οὐδ' ὅμως σῶμα τυπεὶς, διφυεῖς
τε χόρας, ἐπιλάθεται ἀλκᾶς·
ἀλλ' ὀλιγοδρανέων φθεγγάζεται
θάνατον· θάνατον
δ' ὅμως δουλοσύνας προβέβουλε.

Τὸ, Γνῶθι σαυτὸν, τοῦτ' ἔπος μὲν οὐ μέγα,
ἔργον δ' ὅσον Ζεὺς μόνος ἐπίσταται θεῶν.

Φίλων δ' ὅ,τ' ἐλθὼν λυπρὸς, ὅ,τ' ἀπιὼν βαρύς.

Μήτε τὴν Ἑλλάδα χωλὴν,

Hanc ciuitatem compare ſeiugem
Spectare ne pulchrum putate.
※ *Spernendus haud erat ore, venerandus magis,*
Multo atque criſpo crine velatus caput.

CARCINI.

SEMELE.

O *Dî, quid opus eſt feminis male dicere?*
Satis hoc vel vnum eſt feminam ſi dixeris.

TEREO. St. Fl. 425.

INCERTA TRAGOEDIA. St. Fl. 127. 139. 151. 377.

M*Vtatus ille non erit: nanque inſitis*
Animo inſtitutis ſtabile fundatam indolem
Ad praua agenda nulla trahet occaſio.

CRATETIS.

INCERTA TRAGOEDIA.

M*Ihi patria non vrbs vna, non vna eſt domus;*
Verùm quot vrbes, quot domos tellus habet,
Totidem mihi ſunt aqua ad hanc vitam loca.

μήτε τὴν πόλιν ἐπερρόζυγα
περιιδεῖν γεγλυμμένην.

γρ. Τὴν γὰρ ἰδέαν οὐ μεμπτός, ἀλλ' ἦσα μέγας
οὔλῃ τε πολλῇ τε τριχὶ τῆς κεφαλὴν κομῶν.

ΚΑΡΚΙΝΟΥ.

ΣΕΜΕΛΗι.

Ὦ Ζεῦ, τί χρὴ γυναῖκας ἐξειπεῖν κακόν;
ἀρκοῦν ἂν εἴη κἂν γυναῖκ' εἴπης μόνον.

ΤΗΡΕΙ.

ΑΔΗΛΩι.

Οὐ κρίνος ἐξέστησε. τὰς γὰρ ἐμφύτοις
ὀρθῶς παγείσας νουθετήμασι φρένας,
οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΑΔΗΛΩι.

Οὐχ εἷς πάτρα μοι πύργος, οὐ μία στέγη·
πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος
ἕτοιμος ἡμῖν ἐνδιαιτᾶσθαι πάρα.

Fames amorem sedat, aut saltem dies:
Si non medentur ista, laqueus remedium est.

CRITIÆ.

PIRITHOO. ST. FL. 142. vbi Pirithoi nomen ponitur sine nomine auctoris, quia Euripidis an Critiæ esset, veteres dubitarunt. Itaque & quæ ex Euripidis Pirithoo adduximus, dubium est an non huc pertineant, vt & magnum illud fragmentum ex Sisypho, quod Euripidi Plutarchus tribuit diserte, Critiæ non minus expresse Sextus Pyrrhonicus.

INCERTA TRAGOEDIA. ST. ECL. 141. ST. FL. 83. 125. vbi quidam libri non illum versum, sed proxime antecedentem Critiæ tribuunt. 391.

Homini genito nihil est certi,
Nisi quod nascens, nisi quod viuens,
Extra mortis nequit ire viam.

LYCOPHRONIS.

PELOPIDIS. ST. FL. 495.

Ἔρωτα παύει λιμός· εἰ δ' μή, χρόνος·
ἐὰν δὲ τούτοις μὴ δυνῃ χρῆσθαι, βρόχος.

ΚΡΙΤΙΟΥ.

ΠΕΙΡΙΘΟΩι.

ΑΔΗΛΩι.

ΑΝθρώπῳ γὰρ γενομένῳ
βέβαιον μὲν οὐδὲν,
εἰ μὴ ὅτι τοῦ θανεῖν γενομένῳ καὶ ζῶντι
μὴ οἷόν τε ἐκτὸς αὐτοῦ βαίνειν.

ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΙΣ.

MELANTHII.

INCERTA TRAGOEDIA.

DIra ac tristia
Facit ira, mentem sede demutans sua.

MELANIPPIDÆ.

PROSERPINA. St. Ecl. 165.

INCERTA.

ME pater audi, quem gens hominum
Mirata colit, cui morte carens
Anima est cordi.

Grata virorum
Æstas animis quæ sapiendi
Seuit amorem.

NEOPHRONIS.

MEDEA. St. Fl. 107.

ΜΕΛΑΝΘΙΟΥ.

ΑΔΗΛΩ.

Θυμὸς τι μείω
πράσσει τὰ δεινὰ τὰς φρένας μετοικίσας.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΔΟΥ.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗι.

ΑΔΗΛΩι.

Κλῦθί μου, ὦ πάτερ μέγα θαῦμα βροτῶν,
τᾶς ἀειζώου ψυχᾶς μεδέων.

Καὶ· Γλυκὺ γὰρ θέρος ἀνδρὸς ὑποσπείρων
πραπίδων πόθον.

ΝΕΟΦΡΟΝΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑι.

SOSITHEI.

MISERO. St. Fl. 199.

TIMOTHEI.

PERSIS.

Colite pudorem: nanque virtutis comes
Pugnacis ille est.

ΣΩΣΙΘΕΟΥ.

ΑΘΛΙΩι.

ΤΙΜΟΘΕΟΥ.

ΠΕΡΣΑΙΣ.

ΑΙδῶ σέβεσθε σύνεργὸν ἀρετῆς δορυμάχου.

EXCERPTA EX TRAGICIS incertis.

INCERTA TRAGOEDIA. St. Fl. 441.

INuidia quædam facile cognatos ſubit.
Reges amicos, non regens qu antũ velis.
Nam vaga nec ales propriã ſibi ſi domũ
Exſtruxit, alibi parere pullitiem volet.
Si noſtra in illum ſe ira non recte ferat,
Qui non ſua aliquid ſponte commiſit mali,
Nec qui coactus alteri benefecerit,
Vllum meretur aut honorem aut gratiam.
Nam ſi inter homines eſt frequens mendacium
Credibile, quidni eueniat è contrario
Verum vt ſit illud quod fidem non inuenit?
Res ſæpe multis proſperas tribuit Deus,
Non quia bene illis vult, ſed ex illis bonis
Illuſtriores facere quod clades ſtudet.
Suem ecce ſetis horridam non fœmina
Tantum, ſed infans perfricans tenera manu
Vi pugilis omni temperabit facilius.
Dat mihi Deus præcinere quæ proſunt nihil:
Ab his in ipſa qui inciderunt iam mala
Sapiens perhibeor.

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΚ ΤΡΑΓΩΔΟΠΟΙΩΝ
ἀδήλων.

ΑΔΗΛΩι.

Τὸ συγγενὲς γὰρ καὶ φθονεῖν ἐπίσταται.
Φίλων γὰρ ἄρξεις, μὴ κρατῶν ὅσων θέλῃς.
Οὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρνις ἣν πλάσῃ δόμον
ἄλλῃ νεοσσοὺς ἠξίωσεν ἐκτεκεῖν.
Εἰκὸς γὰρ οὐδὲ τοῖς κακῶς δεδρακόσιν
ἀκουσίως δίκαιον εἰς ὀργὴν πεσεῖν,
οὔτ' εἴτ' ἀναγκασθείς τις εὖ δράσῃ τινὶ,
προσῆκόν ἐστι τῷδ' ὀφείλεσθαι χάριν.
Ἀλλ' εἰκός ἐστιν ἐν βροτοῖς ψευδηγορεῖν
πιθανὸν, νομίζειν χρή σε καὶ τοὐναντίον
ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς.
Πολλοῖς ὁ δαίμων οὐ κατ' εὔνοιαν φέρων
μεγάλα δίδωσιν εὐτυχήματ', ἀλλ' ἵνα
τὰς συμφορὰς λάβωσιν ἐπιφανεστέρας.
Καὶ γὰρ κάτοπτρον φριξαύχεν', οὐ μόνον γυνὴ,
παῖς δ' αὖ νεογνὸς χεὶ προσκινήθων νέᾳ
κλίναι, παλαιοῦ πλοῦτος εὐμαρέστερον.
Ἄκραντον αὖ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεός·
καὶ πρὸς παθόντων κἀν κακοῖσι κειμένων
σοφὴ κέκλημαι.

❧ *Diuina quoties ira quenquam hominum premit,*
Primum bonam illi deripit de pectore
Mentem, inque peius omne consilium trahit,
Errationes ipse ne videat suas.

❧ *Quoties alicui destinat clades Deus,*
Vim lædit illam in mente, quæ deliberat.

❧ *Dicam aliquid audax. sunt Dei, an non sunt Dei?*
Nam me malorum perculit felicitas.

❧ *Quæ sciscitari de meo vis pectore,*
Non si cremes me, aut dente si ferri aspero
Seces ad imos vertice à summo pedes,
Non cuncta vincla si aggeras, intelliges.

❧ *O nate, sæpe bene polita oratio*
Est falsa: blandis interim verum dolis
Exsuperat: at non ideo res hæc optima est,
Sed indoles virtusque. qui lingua valet,
Doctum fatebor; sed tamen verbis ego
Res antehabendas & putaui & nunc puto.

❧ *Hoc in tot vna rebus humanis habet*
Virtus, quod extrà præmium non accipit,
Dignum laboris ipsa sed pretium sui est.

❧ *Pro parte magna corpori seruit labor:*
Huius repertum gratia struere est domum,
Conserere terram, fodere opes argenteas,
Et quæ tot alijs vocibus distinguimus.

❧ *Nihil infamia*
Grauius perurit pectus ingenuum viri:
Ea me calamitas terret, & penitus fibris
Adacta miserum versat ex imo lues,
Stimulisque mentem durus exagitat furor.

❧ *Currere nunquam fessa perenni*
Flumine velox labitur ætas,

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά,
τούτῳ τὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν
τὸν νοῦν τὸν ἐσθλόν· εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
γνώμην, ἵν' εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.

Ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ πορσύνῃ κακά,
τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον ᾧ βουλεύεται.

Τολμῶ κατειπεῖν, μήποτ' οὐκ εἰσὶν θεοί·
κακοὶ γὰρ εὐτυχοῦντες ἐπιπλήττουσί με.

Ἃ δ' ἐκπυθέσθαι τῆς ἐμῆς χρῄζεις φρενός,
οὔτ' ἂν καταίθων, οὔτε χειρὸς ἐξ ἄκρου
δεσμοῖς καθεὶς περόνας εἰς ἄκρους πόδας
πύθοις ἄν, οὐδ' εἰ δεσμὰ πάντα προσβάλοις.

Ὦ παῖ, γένοιντ' ἂν καὶ λεγόμενοι εὖ λόγοι
ψευδεῖς· ἐπῶν δὲ κάλλεσιν νικᾷ ἂν
τἀληθές. ἀλλ' οὐ τοῦτο τἀκριβέστατον,
ἀλλ' ἡ φύσις καὶ τοὔρθόν· ὃς δ' εὐγλωσσίαν
ἀσκεῖ, σοφὸς μέν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ πράγματα
κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

Ὅθ' οὕνεκ' ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη
οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει,
αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει.

Τοῦ σώματος γὰρ οὕνεχ' οἱ πολλοὶ πόνοι·
τοῦ δ' εἵνεκ' οἶκον στεγανὸν ἐξευρήκαμεν,
λευκόν τ' ὀρύττειν ἄργυρον, σπείρειν τε γῆν·
τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἡμεῖς ὀνόμασιν γινώσκομεν.

Πῆμα δ' οὐδὲν ἐλευθέρου
ψυχὴν ἔδακνεν, ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία·
οὕτως πέπονθα, καί με συμφερθεῖσ' ἀεὶ
βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει,
λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἠρεθισμένον.

Ἀκάμας τε χρόνος περί γ' ἀενάῳ
ῥεύματι πλήρης φοιτᾷ, τίκτων

Seque ipsa perit. tum custodes
Atlantei verticis Vrsæ
Quatiunt rapidis motibus alas.

Aliena male iudicamus.

❧ *Tuus ergo natis flendus amissis pater:*
At non & Oeneus, inclytus cui filius
Periit, nec ille tam suus, quam Græciæ?

❧ *Quod oportet, id ne tale sit, nequit effici.*

Improbi hominis descriptio.

❧ *Odio tibi sum: facile at hoc odium fero:*
Mihi quippe lucro cedit etiam infamia.

❧ *Miserum, quod hominum corpora impauido impetu*
Insultat auida musca sanguineæ dapis,
At hostis hastam vir, & is armatus, timet.

❧ *Miserum quod eadem sæpe res hominum his placet,*
Illis in odio est.

Voluntaria obiicienda, non fortuita.

❧ ALCM. *Tu frater illi es quæ virum occidit suum.*
ADR. *At tu interemtor ipse genitricis tuæ.*

Infantia.

❧ *In prato residens puer*
Nunc hunc, nunc alium cupit
Florem carpere: gaudio
Mens perfunditur: innocens
Expleri studium nequit.

❧ *Vbi ille quondam fastus, vbi nunc Lydiæ.*
Dominator ingens Crœsus, & Xerxes graue
Qui ratibus æquor iunxit Hellespontium?
Abripuit omnes Orcus ad Lethes domum.

❧ *Nullus profecto mortuos tangit dolor.*

❧ *Non horreo vmbras: Mors enim auxilio est mihi.*

❧ *Sese trocho versante nunc hic annulus*
Parte in superna est, nunc locum hunc alter tenet.

❧ *Non vlla tanti sit tibi felicitas,*
Vt plusquam oportet spiritus tollat tuos:
Nec triste siquid accidit, te deiice:

αὐτὸς ἑαυτόν· δίδυμοι δ' ἄρκτοι
ταῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς
τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσι πόλον.

Καὶ σὸς μὲν οἶκος παῖδας ἀπολέσας πατὴρ,
Οἰνεὺς δ' ἄρ' οὐχὶ, ἀπολέσας τὸν Ἑλλάδος
κλεινὸν γόνον;

Τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν.

Μισεῖς· ἐγὼ δὲ ῥαδίως μισήσομαι
πρὸς κέρδος ἕλκων τὴν ἐμὴν ἀτιμίαν.

Δεινόν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ θράσει
πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώματ', ὡς πλησθῇ φόνου,
ἄνδρας δ' ὁπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

Δεινόν γε τοὐτὸν τοῖς μὲν ἀνδάνειν βροτῶν,
τοῖς δ' ἐχθρὸς εἶναι.

Ἀλκ. Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.
Ἀδρ. Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς ἥ σ' ἐγείνατο.

Εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας
ἔδρεπεν ἕτερον ἐφ' ἕτερον
ἱέμενος ἄγρευμ' ἀνθέων, ἀδομένᾳ
ψυχᾷ, τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων.

Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ κεῖνα, ποῦ δὲ Λυδίας
μέγας δυνάστης Κροῖσος, ἢ Ξέρξης βαρὺν
ζεύξας θαλάσσης αὐχέν' Ἑλλησποντίας;
ἅπαντες Ἅιδην ἦλθον εἰς λήθης δόμους.

Ἄλγος γὰρ οὕτως οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ.

Ἀδίκῳ δ' ἔχων βοηθὸν, οὐ τρέμω σκιάς.

Τροχοῦ περιστείχοντος ἄλλοθ' ἡ 'τέρα,
ἁψὶς ὕπερθε γίνεθ', ἄλλοθ' ἡ 'τέρα.

Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα,
ὅ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον ἢ χρεὼν φρονεῖν·
μηδ' ἄν τι συμβῇ δυσχερὲς, δουλοῦ πάλιν·

Sed præsta eundem semper: ingenij tui
Serua tenorem velut in igne aurum solet.
❧ *Noxius tibi, non Deus,*
Sed ipse tumet.
❧ *Dant somnum Dei,*
Obliuionem tristium.
❧ *Viroque feminæque summa est calamitas,*
In seruitutem cadere sub miseris heris.
❧ *Fatale nanque hoc genere in humano, mala*
Consilia fructus vt simul pariant malos.
❧ *Felicitas nanque hominis hac in re sita est,*
Si mentis eiaculata quà voluit cadant.
❧ *Proh dolor, vt illud cælitus missum malum est,*
Cum quis videt meliora, nec sequitur tamen.
❧ *Formidini sunt res Deûm sapientibus.*
❧ *Tun' generis altum lumen extinguens trahis*
Hic pensa, genitus optimo Graiûm patre?
❧ *Semper propago est fœda quam gignit metus.*
❧ *Iacta sit summa alea.*
❧ *Omnia nec exspectata cœperunt semel.*
❧ *Magno æstimandum te hominibus genuit pater.*
❧ *Nunquam bene alijs facere sit nobis graue.*
❧ *Si solis astrum aspiceret, auratis fera* Alijs alius.
Radijs micabat: nubibus se obuerteret,
Cærulea, reddit quale cœlo Iris iubar.
❧ *Populus inconstans malum,*
Et mari persimile ventis hũc & illuc truditur,
Nunc serenus subito, subitis nunc tumescens flatibus:
Sorbet idem facile ciuem, siqua datur occasio.
❧ *Pulchrum recondi dulcibus terræ cauis.*
❧ *Teneas cruoris moneo sitientem manum.*
❧ *Non splendor auri, difficili infrequens*

ἀλλ' αὐ-

ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνε, τὴν σαυτοῦ φύσιν
σώζων βεβαίως, ὥστε χρυσὸς ἐν πυρί.

ἄλλο. Πῆμά σοι δ' οὐδὲν θεός,
ἀλλ' αὐτὸς αὑτῷ.

ἄλλο. Τὸν γὰρ ὕπνον οἱ θεοὶ
λήθην κακῶν ἔδωκαν.

ἄλλο. Δεινή τις αἰδεῖ καὶ γυναικὶ συμφορά,
δούλοις γενέσθαι, δεσπότας τε δυστυχεῖς λαβεῖν.

ἄλλο. Εἱμαρμένον γὰρ τῶν κακῶν βουλευμάτων
κακὰς ἀμοιβὰς ἐστὶ καρποῦσθαι βροτοῖς.

ἄλλο. Τόδ' ἐστὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις ὅτῳ
τόξον μερίμνης εἰς ὃ βούλεται πέσῃ.

ἄλλο. Αἲ αἴ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν,
ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, δράσῃ δὲ μή.

ἄλλο. Φέβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν.

ἄλλο. Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους,
ξανθῆς ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς;

ἄλλο. Τῆς δειλίας γὰρ αἰσχρὰ γίνεται τέκνα.

ἄλλο. Πᾶς ἀνερρίφθω κύβος.

ἄλλο. Ἅπαντα τ' ἀδόκητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ.

ἄλλο. Πολλούς σε θνητοῖς ἄξιον τίκτει πατήρ.

ἄλλο. Μηδέποτε παυσαίμεσθα δρῶντες εὖ βροτούς.

ἄλλο. Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν
φώτισμα θηρὸς· εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι,
κυανωπὸν, ὥστις ἶρις ἀντηυγεῖ σέλας.

ἄλλο. Δῆμος ἄστατον κακὸν,
καὶ θαλάσσῃ πάνθ' ὅμοιον, ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζεται,
καὶ γαληνὸς ἐν τάχει, καὶ πνεύμασι ταχὺ κορύσσεται,
κἄν τις αἰτία γένηται τὸν πολίτην κατέπιεν.

ἄλλο. Ἐν γῆς φίλοις μυχοῖσι κρυφθῆναι καλόν.

ἄλλο. Ἴσχε κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου.

ἄλλο. Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος

Mortalium æuo copia, non ita
Aut lectus argento refulgens,
Aut adamas ferit ora visu,
Aut læta sulcis parturientibus
Late patentis fertilitas soli,
Virtute iunctorum vt virorum
Vnanimis parilisque sensus.

❧ *Virtus vbi quis interit, non interit.*

❧ *Tam ciuitati quam domo sit inutilis,*
Pariterque amicis & sibi obscurus perit,
Vt dulce subijt quis voluptatis iugum.

❧ *Fratrum dirissima bella.*

❧ *Amare nimium qui solent, îdem solent*
Odisse *nimium.*

❧ *Quia, nate, non dominare, lædi existimas.*

❧ *Valete vana, nîl eratis, somnia.*

❧ *Ego esse vera & recta quæ memoras scio:*
Sed improbata cogis ingenium sequi.

Mon. ❧ *Heu quam seueri pectoris visis Deum,*
Qui gratiæ largitur aut æquo nihil,
Sed iure summo semper & vbique vtitur.

❧ A. *Absque genitrice non potest proles pari.*
B. *Absque genitore non potest vel concipi.*

❧ *Nîl distat odio amoris importunitas.*

❧ *Nanque id genus res Iuppiter mortalium*
Curat: minora cæteris linquit Deis.

❧ *Ah ne me acerbam perime: conspicere hunc diem*
Dulce est. videre ne adige quæ tellus tegit.

❧ A. *Nam quid Deos te colere moriturum iuuat?*
B. *At satius hoc est. nullus est pietas labor.*

❧ *Quis sapere plus te speret, ô rex Iuppiter?*

❧ *Ah misera virtus, vox eras: ego te interim*

ἐν θνατῶν δυσελπίστῳ βίῳ,
οὐδ' ἀδάμας, οὐδ' ἀργύρου κλίναι
ἀνθρώπων δοκιμαζόμεν' ἀστράπτει πρὸς ὄψεις,
οὐδὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι
βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι,
ὡς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων νόησις.

ἄλλ. Ἀρετὴ δὲ κἂν θάνῃ τις οὐκ ἀπόλλυται.

ἄλλ. Ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται·
φίλοισι δ' οὐδείς, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται,
ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων τις ᾖ.

ἄλλ. Χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν.

ἄλλ. Οἱ γὰρ πέρα στέρξαντες, οἱ δὲ καὶ πέρα
μισοῦσι.

ἄλλ. Ὅτι μὴ τυραννεῖς, τέκνον, ἀδικεῖσθαι δοκεῖς;

ἄλλ. Ψευδεῖς ὄνειροι χαίρετ'· οὐδὲν ἦτ' ἄρα.

ἄλλ. Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ', ὧν σὺ νουθετεῖς·
γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

ἄλλ. Πρὸς δ' οἷ' ἥξεις δαίμον' ὡς ἀγηρότα·
ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν
ᾔδει, μόνον δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην;

ἄλλ. Α. Ἄνευ δὲ μητρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.
Β. Ἄνευ δὲ πατρὸς οὐδὲ συλλαβὴ τέκνου.

ἄλλ. Ἄκαιρος εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει.

ἄλλ. Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν τοιαῦτα φροντίζει βροτῶν,
τὰ μικρὰ δ' ἄλλοις δαίμοσιν παρεὶς ἐᾷ.

ἄλλ. Μή μ' ἀπολέσῃς ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
λεύσσειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆν μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς.

ἄλλ. Α. Τί δεῖ θεοὺς σέβειν σε κατθανούμενον;
Β. Ἄμεινον· οὐδεὶς κάματος εὖ σέβειν θεούς.

ἄλλ. Ὦ Ζεῦ, τίς εἶναι φησὶ σοῦ σοφώτερος;

ἄλλ. Ὦ τλῆμον ἀρετή, λόγος ἄρ' ἦσθ'· ἐγὼ δέ σε

Pro re colebam, domina cùm tibi fors foret.

⁂ *Ego liberos amo nempe, ſed patriam magis.*

⁂ *Laxare pedem*
Opus eſt, vbi vis ingruit vndæ.

Ira. ⁂ *Commotus animus non ita æſtum ſuſtinet,*
Mordens arenam curuus vt dens anchoræ.

⁂ *O quam cupiſcis, dextera, haſtam ſumere?*
Sed quod cupiſcis corpus infirmum negat.

⁂ *Qui quippiam vult agere, par hunc & pati eſt.*

ὡς ἔργον ᾔσχυνον· σὺ δ' ἄρ' ἐδούλευες τύχῃ.

ἐξ Φιλῶ τέκν', ἀλλὰ πατρίδ' ἐμὴν μᾶλλον φιλῶ.

ἐξ Μικρὸν δὲ ποδὸς

χαλάσαι μεγάλη κύματος ἀλκή.

ἐξ Ἔχει γὰρ ἤδη θυμὸς ὢν οὐκ εὐτελής,

θινῶδες ὡς ἄγκιστρον ἀγκύρας σάλον.

ἐξ Ὦ δεξιὰ χείρ· ὡς ποθεῖς λαβὼν δόρυ;

ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πόθον διώλεσας.

ἐξ Τῷ γάρ τι δρῶντι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

EXCERPTA EX COMOEDIIS.

EPICHARMI

PERFVGA. St. Fl. 221.

BVSIRIDE.

Voracitas.

EDentem si ipsum videas, visu interbites:
Ita fauces intus fremitant, ita malæ strepunt,
Stridet molaris dens, caninus concrepat:
Motantur aures, edunt nares sibilum.

SPE SIVE DIVITIIS.

Vita parasitica.

COenanti sum conuiua, dum tantum vocer,
At nuptias facienti, quamuis non vocer:
Ibi ego sum lepidus, risus multum suscito,
Conuiuatorem attollo miris laudibus:
At illi contra siquis ausit dicere,

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΚ ΚΩΜΩΙΔΙΩΝ.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ
ΑΥΤΟΜΟΛΩΙ.

ΒΟΥΣΙΡΙΔΙ.

Πρᾶτον μὲν αἴκ' ἔσθοντ' ἴδῃς νιν, ἀποθάνοις·
βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἔνδοθ', ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος,
ψοφεῖ δ' ὁ γομφίος, ὁ δὲ κυνόδων τέτριγε,
σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσσι, κινεῖ δ' οὔατα.

ΕΛΠΙΔΙ, ἢ ΠΛΟΥΤΩΙ.

Συνδειπνέω τῷ λῶντι, καλέσαι δεῖ μόνον,
καὶ τῷ γαμηλιῶντι, κ' οὐδὲν δεῖ καλεῖν·
τηνικάδε χαρίεις τ' εἰμὶ καὶ ποιέω πολλὺν
γέλωτα καὶ τὸν ἑστιῶντ' ἐπαινέω·
κἄν τις ἀντίον τι λῇ τήνῳ λέγειν,

Hunc hostem mihi desumo, hunc peto conuitijs
Postremo bene cibatus, nec potus male
Discedo. non puer vllus allucet facem,
Sed casabundus nigris tenebris obsitus
Prorepo. tum si forte in vigiles incidam,
Bona verba facio tanquam Dîs, vt maueline
Me flagris exercere quam contundere.
Ita domum vt ventum est nîl mutilato corpore
In pelles sternor, intio non dormiens,
Donec meri vis omnem sensum extinxerit.

HEBES NVPTIIS.

Historia animalium.

ADsunt cancer atque echinus, per maris salsas vias
Nare ignari qui pedestre soli conficiunt iter.

HERCVLE DELIRANTE.

HÆc ego ex necessitate facio quæ facio omnia:
Quippe vt credo nemo sponte est calamitosus ac miser.

VLYSSE PERFVGA. St. Fl. 221.

τήνῳ κυδάζομαί τε καὶ ποτέχθομαι·
κἤπειτα πολλὰ καταφαγὼν, πόλλ' ἐμπιὼν
ἄπειμι· λύχνον δ' οὐχ ὁ παῖς μοι συμφέρει·
ἕρπω δ' ὀλισθανέων τε καὶ κατάσκοτος
ἔρημος· αἴκα δ' ἐντύχω τοῖς περιπόλοις,
τούτοις ἀγαθὸν λέγω τι τοῖς θεοῖς, ὅτι
οὐ λῶντι παῖσαι, ἀλλὰ μαστιγοῦντί με.
ἐπεὶ δέ γ' ἥκω οἴκαδ' εἰς τὰς διφθέρας
ἄστρωτος εὕδω· καὶ τὰ μὲν πρᾶτ' οὐ κόω
ἕως κά μοι ἄκρατος ἀμφέπῃ φρένας.

ΗΒΗΣ ΓΑΜΩι.

Καρκίνος θ' ἵκει κ' ἐχῖνος, τοὶ καθ' ἁμμυεῖν ἄλα
ἐν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι.

ΗΡΑΚΛΕΙ ΠΑΡΑΦΟΡΩι.

Ἀλλὰ μὰν ἐγὼν ἀναγκαίως τάδε πάντα ποιέω·
οἴμαι δ' ὡς οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄταν ἔχων.

ΟΔΥΣΣΕΙ ΑΥΤΟΜΟΛΩι.

REPVBLICA.

Ratio.

Omnis in ratione & numero vita stat mortalium,
Viuimus ratione ac numero: bina hæc homines sospitant.
Ratio mortales gubernat: ratio mores continet.
Est humana ratio: hanc præter est & diuina altera:
Ratio humana circa vitam & victum semet occupat.
At diuina ratio est artis opifex & comes omnibus,
Edocens ipsos quid vsus maxime facto siet.
Quippe homo non reperit artem, sed dat hanc auctor Deus:
Ipsaque illa humana ratio nata est ratione ex Dei.

PROMETHEO IGNIFERO.

Debentes multi, nemo qui faciat satis.

TROIANIS.

Ligno ex quolibet
Columna fiat.

ΠΟΛΙΤΕΙΑι.

Ὁ Βίος ἀνθρώποις λογισμοῦ καὶ ἀριθμοῦ δεῖται μόνον·
ζῶμεν ἀριθμῷ καὶ λογισμῷ· ταῦτα γὰρ σώζει βροτούς.

Ὁ λόγος ἀνθρώπους κυβερνᾷ καὶ τρόπον σώζει μόνος.

Ἐστιν ἀνθρώπῳ λογισμὸς, ἔστι καὶ θεῖος λόγος·
ὁ λόγος ἀνθρώπῳ πέφυκε περὶ βίον καὶ τὰς τροφάς·
ὁ δέ γε τᾶς τέχνας ἃ πᾶσι συνέπεται θεῖος λόγος,
ἐκδιδάσκων αἰὲν αὐτοὺς, ὅ,τι ποιεῖν δεῖ συμφέρον·
οὐ γὰρ ἄνθρωπος τέχναν εὗρ', ὁ δὲ θεὸς ταύταν φέρει·
ὁ δέ γε τἀνθρώπου λόγος πέφυκ' ἀπὸ τοῦ θείου λόγου.

ΠΡΟΜΗΘΕΙ ΠΥΡΚΑΕΙ.

Πολλοὶ σατῆρες, ἀποδοτῆρες δ' οὐδ' ἂν εἷς.

ΤΡΩΣΙ.

Ἐκ παντὸς ξύλου
κίων γλύπται.

PHILOCTETE.

Non fiet dithyrambus si potes aquam.

INCERTA. ST. FL. 7. 25. 33. 69. 103. ter. 125. 131. 147. 151. 281. 353. illud ἀπολὶς iuxta quosdam libros. 357. 365.

Instinctus naturæ.

Eumæe, generi sapere non uni datum est:
Sed quicquid animâ, mente simul est præditũ.
Gallorum vxores volucrium considera:
Non illæ partus edunt vitæ compotes,
Sed ouis incubantes animam adfabricant:
Et huius norunt principem sapientiæ
Naturam solam, quæ magistra ipsis fuit.

Non eloquens hic, sed tacendi est impotens.

Tanquam sis diu victurus, tanquam non, ita cogita.

Mentem si habeas puram, purus eris & toto corpore.

Imbellis monstrat primo audaciam:
Deinde in fugam se vertit.

Domitor rerum,
Quique leonis vi floret Amor.

Mirandum non est, ista me sic dicere:
Atque ipsos sibi placere & ingenio optimo
Factos videri: quandoquidem canis cani
Pulcherrimum videtur, bos itidem boui,
Et asinus asino, sus sui pulcherrimum.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗι.

Ουκ ἔσι διθύραμβος ἄχ' ὕδωρ πίνης.

ΑΔΗΛΩι.

Εὔμαιε, τὸ σοφόν ἐστιν οὐ καθ' ἓν μόνον,
ἀλλ' ὅσσα περ ζῇ πάντα καὶ γνώμαν ἔχει·
καὶ γὰρ τὸ θῆλυ τᾶν ἀλεκτορίδων γένος,
αἰ λῇς καταμαθεῖν ἀτενές, οὐ τίκτει τέκνα
ζῶντ', ἀλλ' ἐπώζει καὶ ποιεῖ ψυχὰν ἔχειν.
τὸ δὲ σοφὸν ἁ φύσις τόδ' οἶδεν ὡς ἔχει
μόνα· πεπαίδευται γὰρ αὐταύτας ὕπο.

Δεινὸς λέγειν οὐκ, ἀλλὰ σιγᾶν ἀδύνατος.

Ὡς πολὺν ζήσων χρόνον χ' ὡς ὀλίγον, οὕτω διανοοῦ.

Καθαρὸν ἂν τὸν νοῦν ἔχῃς, ἅπαν τὸ σῶμα καθαρὸς εἶ.

Θαρρεῖ μὲν κακὸς μάλ' αὐτόθεν,
ἔπειτα δὲ φεύγει.

Δαμάστης ἔρως
λεοντείᾳ δυνάμει θαλερός.

Θαυμαστὸν οὐδέν ἐστί με τάδ' οὕτω λέγειν·
καὶ ἁνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτούς, καὶ δοκεῖν
καλῶς πεφυκέναι, εἰ καὶ ἁ κύων κυνὶ
κάλλιστον ἦμεν φαίνεται, καὶ βοῦς βοΐ,
ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιστον, ὗς δὲ τῇ ὑΐ.

❧ *Hæc hominũ natura est, vtres sunt turgentes flatibus.*

❧ *Vt reor, imo vt constat adeò plane pro certo mihi,*
Clara erit quondam meorum præceptorum memoria:
Quæque carminibus profata nobis, alius vestiens
Pulchro amictu purpuraque, dictis variegantibus,
Ipse inuictus alios facile reddet expugnabiles.

❧ *Nempe Dî semper fuerunt, atque nunquam intercident:*
Hæc quæ dico semper nobis rebus in iisdem se exhibent.
Exstitisse sed Deorum primum perhibetur chaos:
Quînam vero? nam de nihilo nîl pote primum existere.
Ergo nec primum profecto quicquam, nec fuit alterum:
Sed quæ nunc sic appellantur, alia fient postmodum.
Sume numerum, quemquẽ libeat, vel parem, vel imparem:
Si quem huic cupias aggregare calculum aut subducere,
An tibi hic idem videtur? non mihi vero quidem.
Sic & aliquid ad cubitalem si addas magnitudinem,
Aut si contra demas, eadem iam mensura non erit:
Quia non sic habebat ante. pariter nunc considera
Homines: horum videas illum crescere, hunc decrescere.
Quotquot sunt, mutationi tempore omni subiacent:
Et naturam quisque variat, vno nec manet in statu:
Atque idem est & rursus aliud illi quod nunc transiit:
Ipse heri, tuque aliud fuimus, aliud sumus hoc tempore,
Iterumque alij: nunquam eidem sumus, vt ratio prædicat.

Physiologia.

Abstracta & concreta.

❧ A. *Tibicinalis ars, res ne aliqua est?* B. *Quippeni?*
A. *Tibicinalis hæc ars, an homo est?* B. *Neutiquam.*
A. *Videamus. ipsum quid putas tibicinem?*
B. *Hominem: num rectè?* A. *Rectè. nonne existimas*
Rem sese habere pariter etiam de bono,
Nempe vt bonum ipsum res sit: at siquis bonum
Istud didicerit, is iam dicatur bonus?
Nam sic tibicen est qui didicit tibijs;

Αὕτα ἀνθρώπων φύσις· ἀσκοὶ εἰσί τε πεφυσημένοι.

Ὡς ἐγὼ δοκέω (δοκεῖ γὰρ τοῦτο καὶ σαφὲς ἀμμὶ) ὅτι
τῶν ἐμῶν μνάμα ποκ' ἐσσεῖται λόγων τούτων ἔτι·
καὶ λαβών τις αὐτὰ, περιδύσας τὸ μέτρον ὃ νῦν ἔχει,
εἷμα δοὺς καὶ πορφύραν, λόγοισι ποικίλας καλοῖς,
δυσπάλαιστος ὢν τοὺς ἄλλους εὐπαλαίστους ἀποφανεῖ.

Ἀλλ' ἀεὶ τοὶ θεοὶ παρῆσαν, ὑπέλιπον δ' οὐ πώποκα·
τάδε δ' ἀεὶ πάρεσθ' ὅμοια, διά τε τῶν αὐτῶν ἀεί.
ἀλλὰ λέγεται μὰν χάος πρᾶτον γενέσθαι τῶν θεῶν.
πῶς δή; ἀμάχανόν γ' ἀπὸ μηδένος ὅ,τι πρᾶτον μόλοι.
οὐκ ἄρ' ἔμολε πρᾶτον οὐδὲν, οὐδὲ μὰ Δία δεύτερον,
τῶν δέ γ' ὧν ἄμμες νῦν λέγομεν ὧδ' εἶμεν μὲν τάδε.
ποτὶ ἀριθμὸν τὸν περισσὸν, αἰ δὲ λῇς τὸν ἄρτιον,
ποτθέμεν λῇς ψῆφον, ἢ καὶ τᾶν ὑπαρχουσᾶν λαβεῖν;
ἦ δοκεῖ κά τοι καὶ ὁ αὐτὸς εἶμεν; οὐκ ἐμὶν τάχα·
οὐδὲ μὰν οὐδ' αἰ ποτὶ μέτρον παχυαῖον καὶ θέμεν
λῇ τις ἕτερον μῆκος, ἢ τοῦ πρόσθ' ἐόντος ἀποταμεῖν,
ἔτι χ' ὑπάρχοι κῆνο τὸ μέτρον· οὐ γὰρ ὧδε· νῦν ὅρη
καὶ τὼς ἀνθρώπως· ὁ μὲν γὰρ αὔξεθ', ὁ δέ γα μὰν φθίνει·
ἐν μεταλλαγᾷ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον·
ὃ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν, κοὔποκ' ἐν ταυτῷ μένει·
ἀλλὰ δὴ ἕτερον εἴη καὐτὸ τοῦ παρεξεστηκότος·
καὶ τὺ δὴ κἀγὼ χθὲς ἄλλοι· καὶ νῦν ἄλλοι τελέθομες,
καὖθις ἄλλοι, κοὔποκ' αὐτοὶ τελέθομες κατὰ τὸν λόγον.

Α. Ἆρ' ἐστὶν αὔλησίς τι πρᾶγμα. Β. Πάνυ μὲν οὖν.
Α. Ἄνθρωπος οὖν αὔλησις ἐστίν; Β. Οὐδαμῶς.
Α. Φέρ' ἴδω· τί δ' αὐλητάς, τίς εἶμεν τοι δοκεῖ;
Β. Ἄνθρωπος· ἢ οὐ γάρ; Α. Πάνυ μὲν οὖν. οὐκῶν δοκεῖς
οὕτως ἔχειν καὶ περὶ τῶ ἀγαθῶ· καὶ τὸ μὲν
ἀγαθὸν τόδε πρᾶγμ' εἶμεν αὐθ'· ὅστις δέ κα
εἰδῇ μαθὼν τῆν', ἀγαθὸς ἤδη γίνεται;
ὥσπερ γάρ ἐστ' αὔλησιν αὐλητὰς μαθὼν,

Saltator qui saltare, tum qui texere
Textor, similiter qui aliud quicquid volueris:
Ars ipse non est scilicet, sed artifex.

Tautologia. ❧ Nẽpe ego tunc eram inter illos, tunc ego apud illos eram.

❧ Nequam, mollia ne sectare, ne tu dura reperias.

❧ Ex calumnia maledictum nascitur, inde prælium.

❧ Mori vel mortuum esse, nîl differt mihi.

❧ A. Ex sacro conuiuium,
Ex conuiuio potatio nata est. B. Factum gaudeo.
A. Ex potatione lusus, ex lusu bacchatio,
Ex bacchatione lis, ex lite condemnatio,
E damnatione mulcta, vincla, sideratio.

Catachresis. ❧ A. Hoc quid est? B. Tripus, ni fallor. A. Quomodo? non habet pedes
Quattuor. B. Tripus non ergo est, verum potius quadripes.
A. Imo tripodis nomẽ illi est, quattuor cùm habeat pedes.
Oedipus quondam fuisti: nunc non capis ænigmata?

❧ Cucurbita ipsa multo hoc est salubrius.

❧ Ante hunc dicta quæ duobus, ad certamen sunt satis.

❧ Cùm potiores adsunt, melius est tacere quam loqui.

❧ Metus vbi est, ibidem est & pudor.

❧ Res nulla est Deum quæ lateat, scire quod te conuenit:
Ipse est noster introspector: tum Deus nîl non potest.

❧ Homo iniustificus, animo desultorio.

❧ Si tibi mens sancta fuerit, nîl feres moriens mali:
Semper in cœlo beatus permanebit spiritus.

❧ Sponsio furiæ, iactura sponsionis filia est.

Prodigus. ❧ Non benignus es vocandus, morbũ habes, gaudes dare.

❧ Consilium res est sacra.

❧ Vix prolatum est, neque te habere recte, apparet illico.

ὄρχησιν ὀρχηστάς τις, ἢ πλοκεὺς πλοκάν,
ἢ πᾶν γ' ὁμοίως τῶν τοιούτων ὅ, τι τὺ λῇς·
οὐκ αὐτὸς εἴη κα τέχνα· τεχνικός γα μάν.

Τόκα μὲν ἐν τήνοις ἐγὼν ἦν, τόκα δὲ παρὰ τήνοις ἐγών.

Ὦ πονηρὲ, μὴ τὺ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς.

Ἐκ διαβολῆς ἡ λοιδορία, ἐκ δὲ ταύτης ἡ μάχη.

Ἀποθανεῖν ἢ τεθνάναι οὔ μοι διαφέρει.

A. Ἐκ μὲν θυσίας
θοίνη, ἐκ δὲ θοίνης πόσις ἐγένετο. B. Χαρίεν ὥς γέ μοι.
A. Ἐκ πόσιος δὲ κῶμος, ἐκ κώμου δ' ἐγένετο θυανία·
ἐκ δὲ θυανίας δίκη 'γένετ', ἐκ δίκης δὲ καταδίκη,
ἐκ δὲ καταδίκης πέδαι τε καὶ σφάκελοι καὶ ζημία.

A. Τί δὲ τοῦτ' ἐστί; B. Δηλαδὴ τρίπους. A. Τί μάν; πόδας οὐκ ἔχει
τέτορας. B. Οὐκ ἔστι τρίπους δῖυ, ἀλλά γ' οἶμαι τετράπους.
A. Ἔστι δ' ὄνομ' αὐτῷ τρίπους. τέτοράς γε μὰν ἔχει πόδας·
Οἰδίπους τοίνυν ποτ' ἦσθα, κ' οὐ νοεῖς αἰνίγματα;

Ὑγιέστερον τὴν 'στὶ κολοκύντας πολύ.

Τὰ πρὸ τοῦ δύ' ἄνδρες ἔλεγον, εἷς ἀγὼν ἀποχρέω.

Ἀλλὰ σιγῆν ἀγαθὸν ὄκκα καὶ παρέοντι κάρρονες.

Ἔνθα δέος ἐνταῦθα κ' αἰδώς.

Οὐδὲν ἐκφεύγει τὸ θεῖον, τοῦτο γινώσκειν σε δεῖ·
αὐτός ἐσθ' ἁμῶν ἐπόπτας· ἀδυνατεῖ δ' οὐδὲν θεῷ.

Ἀλλοπρόσαλλος οὗτος ἤδη ἀνάρσιος.

Εὐσεβὴς τὸν νόον πεφυκὼς, οὐ πάθοις γ' οὐδὲν κακὸν
κατθανών· ἄνω τὸ πνεῦμα διαμενεῖ κατ' οὐρανόν.

Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἐγγύας δὲ ζημία.

Οὐ φιλάνθρωπος σὺ γ' ἐσσὶ, νόσον ἔχεις, χαίρεις διδούς.

Ἱερὸν δὲ συμβουλή 'στιν.

Ἄρτι γὰρ λέγεται καὶ εὐθὺς φαίνεται οὐ καλῶς ἔχον.

PLATONIS

HOMICIDA.

Fas est uxore cum formosa accumbere,
Duasque haurire Lesbij vini amphoras.
Nimirum hoc sapere recte est, hoc verum bonum.
Epicurus eadem dixit quæ nunc dictito.
Quod si omnes ego quam viuo vitam viuerent,
Iam nemo adulter esset, nemo iniurius.

DÆDALO.

Automata. A. *Heus quis tu? actutum fare: quid vero taces?*
M. *Mercurius ego sum, vocem à Dædalo obtinens,*
De ligno factus, sponte qui aduent mea.

GRAECIA, aut INSVLIS.

Nostræ scilicet
Similes sunt leges telis illis tenuibus,
Quas texit circa parietes aranea.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΑΝΔΡΟΦΟΝΩι.

ΕΞὸν γυναῖκ' ἔχοντα κατακεῖσθαι καλὴν,
καὶ Λεσβίου χυτρίδε λαμβάνειν δύο.
ὁ φρόνιμός ἐστι τοῦτο, τοῦτο τἀγαθόν.
Ἐπίκουρος ἔλεγε ταῦθ' ἃ νῦν ἐγὼ λέγω.
Εἰ τοῦτον ἔζων πάντες ὃν ἐγὼ ζῶ βίον,
οὔτ' ἄτοπος ἦν ἂν, οὔτε μοιχὸς οὐδείς.

ΔΑΙΔΑΛΩι.

Α. ΟΥτος τίς εἶ; λέγε ταχύ· τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς;
Ε. Ἑρμῆς ἔγωγε, Δαιδάλου φωνὴν
ἔχων
ξύλινος, βαδίζων δ' αὐτομάτως ἐλήλυθα.

ΕΛΛΑΔΙ, ἢ ΝΗΣΟΙΣ.

ΗΜῖν οἱ νόμοι
ἐοίκασι τούτοις τοῖς λεπτοῖς ἀραχνίοις,
ἃ 'ν τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνεται.

FESTO DIE.

PRofecto nullum nos quadrupedem occidere
Præter sues decebat: nam suauissima
Caro est suilla: & de sue nîl ad nos redit
Præter clamorem & cœnum & setas hispidas.

MENELAO.

Dij Gentium.

QVin te suspendis, heros ut Thebis sies?

CONDECIPIENTE.

A. *COrrupisti adolescentem commissum tibi,*
Scelesté, & vitam sectari alienam sibi
Persuasti. per te est quod iam potat de die,
A mane summo, non id solitus antidhac.

Epicureismus.

B. *Eon' me culpas, here, quod didicit viuere?*
Nanque, ut sapientes aiunt, istud viuere est.
Epicurus summum generis humani bonum
Voluptatem esse docuit. hanc apiscier
Aliunde non est: nanque qui viuant bene
Hi recte viuunt. nonne id concedes mihi?
A. *Vidistine igitur tu philosophum quempiam*
Vinosum atque istis se oblectantem moribus?

ΕΟΡΤΗ.

Τῶν γὰρ τετραπόδων οὐδὲν ἀποκτείνειν ἔδει
ἡμᾶς τὸ λοιπὸν πλὴν ὑῶν· τὰ γὰρ κρέα
ἥδιστ' ἔχουσι, κ' οὐδὲν ἀφ' ὑὸς γίγνεται,
πλὴν ὕστριχες καὶ πηλὸς ἡμῖν καὶ βοή.

ΜΕΝΕΛΕΩ.

Τι οὐκ ἀπήγξω ἵνα Θήβησ' ἥρως γένῃ;

ΣΥΝΕΞΑΓΑΤΩΝΤΙ.

Α. Ἀπολώλεκάς μου τόδε μειράκιον παραλαβών,
ἀκάθαρτε, καὶ πέπεικας ἐλθεῖν εἰς βίον
ἀλλότριον αὐτοῦ· καὶ πότους ἑωθινοὺς
πίνει διὰ σὲ νῦν, πρότερον οὐκ εἰθισμένον.
Β. Εἶτ' εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν ἐγκαλεῖς;
ζῆν δ' ἐστὶ τὸ βιοῦν ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί.
ὁ γοῦν Ἐπίκουρος φησὶν εἶναι τἀγαθὸν,
τὴν ἡδονὴν δήπουθεν· οὐκ ἔστιν δ' ἔχειν
ταύτην ἑτέρωθεν· ἐκ δὲ τοῦ ζῆν δὴ καλῶς
εὖ ζῶσι πάντες. ἦ τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί;
Α. Ἑώρακας σὺ φιλόσοφον, εἰπέ μοι, τινὰ
μεθύοντα, τούτοις οἷς λέγεις κηλουμένον;

B. *Quin cuncti adducto qui supercilio ambulant,*
Quique in porticibus inque conciliabulis
Sapientem quærunt, plane tanquam aufugerit,
Hic, si glauciscus ipsis appositus fuit,
Qua parte sit sumendus, norunt memoriter,
Et caput anquirunt, tanquam in controuersia,
Ita vt obstupescant alij.

COLLVVIE.

ANimo alia voluit, alia lingua prædicat.

HYPERBOLO.

QVid ille fecit dignum rectis moribus,
Quid vero indignum sese & punctorum notis?
Ostracismus. * *In tales homines non reperta est testula.*

INCERTA.

MAnum istam prende, prende iam quantociùs:
Ducem nam cupio designare Agyrrium.
* *Voluptate equidem nihil est insolentius.*

B. Ἀπόλοντες οἱ γρυπὼ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκότες,
καὶ τὸν φρόνιμον ζητοῦντες ἐν τοῖς περιπάτοις
καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα,
οὕτως ἐπολὺ γλαυκίσκος αὐτοῖς διατεθῇ,
ἴσασιν οὗ δεῖ πρῶτον ἅψασθαι τόπου,
καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὡς περὶ πράγματος,
ὥστ' ἐκπεπλῆχθαι πάντας.

ΣΥΡΦΑΚΙ.

Νόος μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ γλώττῃ φθέγγεται.

ΥΠΕΡΒΟΛΩ.

Καὶ τί πέπραγε τῶν τρόπων μὲν ἄξιον,
αὑτοῦ δὲ καὶ τῶν στιγμάτων ἀνάξιον;
οὐ γὰρ τοιούτων εἵνεκ' ὄστραχ' εὑρέθη.

ΑΔΗΛΩΙ.

Λαβοῦ λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου·
μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον.
Α δ' ἡδονὴ πάντων ἀλαζονέστατον.

CRATINI

ARCHILOCHIIS.

Æcus apud surdum fari tibi nonne videtur?

BVBVLCIS.

IN cælum certans pugna vmbratili
Minis suis occîdit.

GLAVCO.

Condire ex arte haud hominis est cuiuslibet.

EVNIDIS. St. Fl. 201.

ΚΡΑΤΙΝΟΥ

ΑΡΧΙΛΟΧΕΙΟΙΣ.

ΟΥ μὴν ὅτι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι;

ΒΟΥΚΟΛΟΙΣ.

ΠΡὸς τὸν οὐρανὸν σκιαμαχῶν
ἀποκτίννυσι ταῖς ἀπειλαῖς.

ΓΛΑΥΚΩι.

ΟΥ παντὸς ἀνδρός ἐστιν ἀρτῦσαι καλῶς.

ΕΥΝΙΔΑΙΣ.

LACONIBVS.

Res hominibus horrenda hæc quidem,
Se iactitare aduersus miseros mortuos.

MOLLIBVS.

Quis, Mnesippe, me amantem vidit? inquam ego ita percitus;
Nam stolidius nihil esse vsquam vaniusque existimo.

PYLAEA.

Sapientis hoc est opus, eo quod obtigit
In optimam vti partem.

DIVITIIS. St. Fl. 425.

ΛΑΚΩΣΙ.

Φοβερὸν ἀνθρώποις τόδε,
κρημνοῖς ἐπ' αἰζηοῖσι καυχᾶσθαι μέγα.

ΜΑΛΘΑΚΟΙΣ.

Τίς ἆρ' ἐρῶντά μ' οἶδεν, ὦ Μνήσιππ'; ἐγὼ πολλῇ
χολῇ·
οἴομαι γὰρ μηδέν' οὕτω μωρὸν εἶναι καὶ
κενόν.

ΠΥΛΑΙΑι.

Ἄνδρας σοφοὺς χρὴ τόγε παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλὸν
εἰς δύναμιν εὖ τίθεσθαι.

ΠΛΟΥΤΩι.

PYTINA.

Loquacitas poëtarum.

ARanearum plenus est venter tibi.
O Dî Deæque, carminum, ceu fluminum,
Scatebræ sonant: in ore fontes duodecim,
In gutture est Ilissus: quid dicam amplius?
Nisi quis illi properè os obturauerit,
Hæc cuncta merget sub diluuio carminum.

TARENTINIS.

Pythagorici.

MOs hic est ipsis, siquis imperitior
Periclum facere ipsorum doctrinæ velit,
Perterrefacere hunc penitus & confundere
Æquatis, contrapositis, & inerrantibus,
Et quantitate & terminis, catè admodum.

CHIRONIBVS.

QVeis iusiurandum maximum in re qualibet
Canis est & anser: nam Deos non nuncupant.
Ars musica
Motus eximios excitat sapientibus.

Pericles.

Tempus longum seditioque
Mixti cœtu genuere suo

ΠΥΤΙΝΗι.

Ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα.
Ἄναξ Ἄπολλον· τῶν ἐπῶν ὡς ῥευμάτων
καναχοῦσι πηγαί· δωδεκάκρουνον στόμα,
Ἰλισὸς ἐν φάρυγγι· τί ἂν εἴποιμί σοι;
Εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασι.

ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙΣ.

Ἐθός ἐστιν αὐτοῖς, ἂν τιν' ἰδιώτην ποθὲν
λάβωσιν εἰσελθόντα, διαπειρώμενοι
τῆς τῶν λόγων ῥώμης, ταράττειν καὶ κυκᾶν
τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώμασι,
τοῖς ἀπλανέσι, τοῖς μεγέθεσιν, ιυβυστικῶς.

ΧΕΙΡΟΣΙ.

Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ
κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δὲ σιγάαν.
Ἡ δὲ μουσικὴ
ὀργαῖς ἐπιφέρει σώφρος' ἀκορέστοις βροτοῖς.
Στάσις δὲ καὶ πρεσβυγενὴς
χρόνος ἀλλήλοισι μιγέντε

Summum in nostra gente tyrannum:
Dî Capitonem vocitare solent.

FALSO SVBDITITIO.

Academici.

A. SCilicet homo es tu & sensum cõmunem obtines.
B. *Platone auctore, non scio, sed suspicor.*

TEMPESTATIBVS.

HÆc ille agere aiebat, cùm faceret nihil.

INCERTA.

Opus tardum.

MEns tunc fuit herclè læua spectatoribus.
Pridem illud Pericles prouehit sermonibus,
Reapse nihilum promouet.
Nomine es speciosus, atqui nihil est quod manibus feras.

μέγιστον τίκτετον τύραννον, ὃν δὴ
κεφαληγερέταν θεοὶ καλέουσι.

ΨΕΥΔΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΩι.

A. ΑΝθρωπος εἶ δηλονότι καὶ ψυχὴν ἔχεις.
B. Κατὰ μὲν Πλάτων' οὐκ οἶδα, ὑπονοῶ δ' ἔχειν.

ΩΡΑΙΣ.

ΤΑῦτα πράττων φάσκ' ἀνὴρ, οὐδὲν ποιῶν.

ΑΔΗΛΩι.

ΣΥνέβη θατέρῳ τότε νοσῆσαι τὰς φρένας.
Πάλαι γὰρ αὐτὸ λόγοισι προσάγει Περικλέης,
ἔργοισι δ' οὐδὲ κινεῖ.
Εὐπρόσωπος ἦσθ' ὀνόματος, οὐδὲν ἐπὶ χεῖρας φέρων.

PHRYNICHI

EPHIALTE.

Quos iam posse euadere rebus cunctis magis ardua res est:
Aculeatum nam quid in promtu gerunt,
Hostem aliorum, florem ætatis. compellant comiter omnes,
Semperque forum circumcursant, & ibi subsellia oberrãt.
At quos benigne affantur, his magnam affricant
Scabiem: dein sese occultantes simul effuse omnia rident.

INCERTA.

Ne me dedecores, te precor, virûm optime.
Remedium tussis optimum est amygdala.
Erat ille ciuis optimus, mihi quod liquet,
Nec ambulabat obnoxius, vt Nicias.

ΦΡΥΝΙΧΟΥ

ΕΦΙΑΛΤΗι.

Ἔστιν δ' αὐτούς γε φυλάττεσθαι τῶν νῦν χαλεπώτατον ἔργον·
ἔχουσι γάρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις,
μισανθρώπου ἥβης ἄνθος· κ' εἶθ' ἡδυλογοῦσιν ἅπασιν
ἀεὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν περιιόντες ἐπὶ βάθροις ὅταν ὦσιν·
ἐκεῖ δὲ τούτοις οἷς ἡδυλογοῦσι μεγάλας
ἀμυχὰς καταμύξαντες καὶ συγκύψαντες ἄπαντα γελῶσι.

ΑΔΗΛΩι.

Ὦ φίλταθ' ἀνδρῶν, μή μ' ἀτιμάσας ἴδῃς.
❧ Ἀμυγδαλῆ τοῦ βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον.
❧ Ἦν γὰρ πολίτης ἀγαθὸς ὡς εὖ οἶδ' ἐγώ,
κ' οὐχ ὑποταπεινὸς ἐβάδιζεν, ὡς ὁ Νικίας.

EVPOLIDIS

CAPRIS.

Pecudum guls.

VAria ex silua capitur nobis
Abies cibus, arbutus, ilex,
Quarum dulce est carpere ramos:
Super hæc sunt altera nobis,
Cytisus, lentis bene gratus odor,
Similax folijs onerata,
Hedera, albucum, quercus, ficus,
Lentiscus, thymbra, oleaster,
Spinus, fraxinus, atque myrica,
Cum verbasco thyma, cistum.

TRIBVBVS. St. Fl. 141.

Respublica.

POpuli gerens rem, polypi mores habet.
❧ Nonne graue est partus quod mei plus me valent,
Gallina similes pullos cùm pariat patri?

Eloquentia politica.

❧ Nam celer vt cursor, pedibus promotos decem
Facile vincebat oratores cateros:
Velox loquendo, sed cum veloci impetu
Suada insidebat quædam labijs illius,

ΕΥΠΟΛΙΔΟΣ

ΑΙΞΙ.

Βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς,
ἐλάτης, πρίνου, κομάρου τε,
πτόρθους ἁπαλοὺς ἀποτρώγουσαι,
καὶ πρὸς τούτοισιν ἔτ' ἄλλα,
οἷον κύτισον, φάκον εὐώδη,
καὶ σμίλακα τὴν πολύφυλλον·
κότινον, σχῖνον, μελίαν, συκῆν,
δρῦν, κιττόν τ', ἠδὲ μυρίκην,
πρόμαλον, ῥάμνον, φλόμον, ἀνθέρικον,
κισθόν, φηγόν, θύμα, θύμβραν.

ΔΗΜΟΙΣ.

Ἀνὴρ πολίτης, πουλύπους εἰς τοὺς τρόπους.
Οὐ δεινὸν οὖν χείρους με μὲν γυναῖν
τέκνα,
ὄρνεις δ' ὁμοίους τοὺς νεοττοὺς τῷ πατρί;
Κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν,
ὁπότε παρέλθοι, ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ δρομεῖς,
ἐκ δέκα ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας·
Ταχὺν λέγεις μέν, πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει

Ita delinibat homines, vnusque omnium
Linquebat stimulos in animo audientium.

Subditiiij.

Hippocratis nati, tanquam subditiiij,
Ingenio sunt obtuso, nullis moribus.

ASSENTATORIBVS.

Vita parasitica.

QValis adulatoribus vita sit, explicabo:
Si datis audientiam. quam sumus elegantes,
Vix quibus vnus est puer, nec tamen ille noster,
Et cui perpusillulum sufficiat cibati.
Bina venusta sunt mihi pallia: semper horum
Induor alterum; fori deinde viam capesso:
Siquis ibi pecuniæ diues adest, sed idem
Insipientis ingenî, sector eum repente.
Dicere siquid incipit diues, id ipse laudo,
Meque probare præfero, quin velut obstupesco.
Vespere abimus ad dapes huc hic & alter illuc,
Esca aliena quò vocat, scita vbi multa dicta
Dicere opus, nisi velis protinus inde pelli.
Contigit hæc Acestorem pœna notis perustum:
Nam quia parserat jocis, seruus eum fugauit
De lare, quin & Oeneo tradidit ante vinctum.

Potare iussit illum Protagoras, in hoc
Pulmonem mollem vt habeat ante ortum Canis.

πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν·
οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.
Ἱπποκράτους δὲ παῖδες ἐμβόλιμοί τινες
βληχρά 'σι τέκνα κ' οὐδαμῶς τινὸς τρόπου.

ΚΟΛΑΞΙ.

Ἀλλὰ δίαιταν ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες πρὸς ὑμᾶς
λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσατε, ὡς κομψοὶ ἅπαντες ἐσμὲν
ἄνδρες, οἷς τὰ πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν
ἀλλότριος τὰ πολλά, μικρὸν δέ τι ἰχθυὸν αὐτῷ·
ἱματίω δέ μοι δύ' ἐστὸν χαρίεντε· τούτοιν
οἷν μεταλαμβάνων ἀεὶ θάτερον ἐξελαύνω
εἰς ἀγοράν· ἐκεῖ δ' ἐπειδὰν κατίδω τιν' ἄνδρα
ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθὺς περὶ τοῦτον εἰμί·
κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ,
καὶ καταπλήττομαι, δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν·
εἶτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν,
μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, οὗ δεῖ χαρίεντα πολλὰ
τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἢ φέρεται θύραζε·
οἶδα δ' Ἀκέστορα αὐτὸ τὸ στιγματίαν παθόντα·
σκῶμμα γὰρ οὕτως ἔλεγεν· εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
ἤγαγ' ἔχοντα κλοιόν· οὕτως παρέδωκεν Οἰνεῖ.
Πίνειν γὰρ αὐτὸν Πρωταγόρας ἐκέλευ' ἵνα
πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πνεύμον' ἔκλυτον φορῇ.

CIVITATIBVS.

QVos ante hac fecissetis nec vinispices,
Duces nunc facitis. ciuitas, ô ciuitas:
Quanto fortuna melior, quam mens est tibi?
Vult bibere acetum, cùm sit vini copia.
Non curiosus ille est, sed simplex nimis.
Quæ desperanda res Atheniensibus?

PORTIS.

SYracosius persimili'st cùm fari incipit
Caniculis quas cernere est in mœnibus:
Suggesto nanque ascenso latrat cursitans.

PROSPALTIIS.

SAles petulantes atque Megarici nimis.

CORONIVENDVLIS.

NIsi habes fortasse iecinur aut animam anseris.

ΠΟΛΕΣΙ.

Οὓς δ᾽ οὐκ ἂν εἵλεσθ᾽ οὐδ᾽ ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ,
νυνὶ στρατηγοὺς ἐθύσαμεν· ὦ πόλις, πόλις·
ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς;
Οἶνον παρόντος ὄξος ἠράσθη πιεῖν.
Οὔτ᾽ ἂν πολυπράγμων ἐστὶν, ἀλλ᾽ ἀπλήγιος.
Τί δ᾽ ἔστ᾽ Ἀθηναίοισι πρᾶγμ᾽ ἀπώμοτον;

ΠΥΛΑΙΣ.

Συρακόσιος δ᾽ ἔοικεν ἡνίκ᾽ ἂν λέγῃ
τοῖς κυνιδίοισι τοῖσιν ἐπὶ τῶν τειχέων·
ἀναβὰς γὰρ ἐπὶ τὸ βῆμ᾽ ὑλακτεῖ περιτρέχων.

ΠΡΟΣΠΑΛΤΙΟΙΣ.

Τὸ σκῶμμ᾽ ἀσελγὲς ἠδὲ Μεγαρικὸν σφόδρα.

ΣΤΕΦΑΝΟΠΩΛΙΣΙ.

Εἰ μὴ σὺ χιόνος ἢ πυρὸς ἢ ψυχρὸν ἔχεις.

CENTVRIONIBVS.

A. TRamæ esset olim cum recens quinque habuit hoc stateras.
B. Sane equidem: sed nunc sordium perfacile duo talenta.

AMICIS.

POl, senex, parum sapuisti, qui tam citò stipendium
Hoc equestre sumsisti, priusquam recte equitare didiceras.

Chius emit ipse herum sibi.

AVREA ÆTATE.

TVm vero tonsor subijciens nouaculam
Barbæ, attondebit nimia vectigalia.

Ad pauidorum vltro fortes conuiuia currunt.

INCERTA. St. Fl. 31. 141. 163.

MAlus haud erat, sed potor atque indiligens:
Nam pernoctabat sæpiùs Lacedæmone,
Solam relinquens Elpinicen hanc domi.

TAΞI-

ΤΑΞΙΑΡΧΟΙΣ.

A. ὍΤ' ἦν νεώτερος, κρόκης πέντε στατῆρας
εἶχε.
B. Ναὶ μὰ τὸν Δία· νῦν δὲ ῥύπου γε δύο τάλαντα ῥᾳδίως.

ΦΙΛΟΙΣ.

ΟΥκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβύτα, τὴν κατάστασιν
τήνδε λαμβάνων ἄφνω, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππι-
κήν.
Χῖος δεσπότην ὠνήσατο.

ΧΡΥΣΩι ΓΕΝΕΙ.

ἘΠῆλθ' ὁ κουρεὺς τὰς μαχαιρίδας λαβὼν
ὑπὸ τῆς ἀτήνης κατακορῆ τὴν εἰσφοράν.
Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν.

ΑΔΗΛΩι.

ΚΑκὸς μὲν οὐκ ἦν, φιλοπότης δὲ κἀμελής,
καὶ νῦν ἀπεκοιμᾶτ' ἂν ἐν Λακεδαίμονι,
κἂν Ἐλπινίκην τήνδε καταλιπὼν μόνην.

❧ *Potis loquendi, verùm dicendi impotis.*

❧ *Næ per Marathone quod commisi prælium*
Gaudebit nemo, cor meum qui afflixerit.

❧ *Nullum erectum est à viris*
Pauidis trophæum.

❧ *Superbit hic sacrilegus de cœlestibus,*
At esse quærit interim terrestria.

❧ *Subtile quiddam & varium est musica:*
His qui ingenio pollent, semper aliquid suppeditat noui.

❧ *Caue nisi nauem scandens dare portorium.*

❧ *Proh virium*
Quantarum humana est lingua, si qui dictitat,
Fugiamus, addit alas, nec retinet minùs
Qui dicit, Heic maneamus.

Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

Οὐ γὰρ μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὔ ποτε
τρόπαιον ἐστήσαντο.

Ἀλαζονεύεται μὲν ὦ 'λιτήριος
περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει.

Καὶ μουσικὴ πρᾶγμ' ἐστὶ βαθὺ καὶ καμπύλον,
ἀεί τι καινὸν εὑρίσκει τι τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις.

Ἐλλιμένιον οὖν δοῦναι πρὶν εἰσβῆναί σε δεῖ.

Οἷόν γέ που
ἡ γλῶττα τοῦ θεράπου 'στιν, εἴπερ ὁ μὲν λέγων,
φθεγγόμενον, ἀναπείρει· ὁ δ' αὖ πείθει λέγων,
μιμούμενον.

CRATETIS

SAMIIS.

Essæ ætatis equum spatijs breuioribus vrge.

COMPRANDENTIBVS.

Res bella est nec mulieres cogere
Ad cœnam, nec calare ad mensam comitium,
Sed nuptias conficere de domesticis.

INCERTA. St. Fl. 386. vbi Crantoris nomen scriptum est, alij libri habent Cratetis. 475. 483.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ

ΣΑΜΙΟΙΣ.

Ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε.

ΣΥΝΑΡΙΣΤΩΣΑΙΣ.

Ἀστεῖον δὲ μὴ
συνάγειν γυναῖκας, μηδὲ ἑστιᾶν ὄχλον,
ἀλλ' οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιηκέναι.

ΑΔΗΛΩι.

PHERECRATIS

HOMINIBVS FERIS.

Familia sine seruis.

NOn erat Dauus tunc vllus, non erat cuiquam Geta,
Ipsæ sed toti debebant anculari familiæ:
Cumque solis ante exortum sumerent farra in manum,
Tota resonabat molarum crepitibus vicinia.

Parsimonia.

Duris cinaris, olerisque feri
Viuere succo, cumque esuries
Sæuior vrget, polyporum instar
Digitos sibi rodere noctu.

TRANSFVGIS.

Sordidi in sacris.

SAcra cum facitis, nobisque Dijs
Assignatis more coacti
Partem (pudor est ista referre)
An non gemino femore ambeso
Ipso tenus inguine, lumbos
Quamuis tenues cum linxistis,
Limatam denique spinam
Et detritam tanquam canibus

ΦΕΡΕΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΓΡΙΟΙΣ.

ΟΥ γὰρ ἦν τότ' οὔτε Μάνης οὔτε Σάκης
οὐδενί,
ἀλλ' ἔδει αὐτὰς μοχθεῖν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ.
Εἶτα πρὸς τούτοισιν εἶλον ὄρθριαι τὰ
σιτία,
ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας.

Ἀνθρίσκοισι καὶ βρακάνοις
καὶ στροβίλοις ζῆν· ὁπόταν δ' ἤδη
πεινῶσι σφόδρα,
ὥσπερ τοὺς πουλύποδας νύκτωρ
αὐτῶν δακτύλους περιτρώγειν.

ΑΥΤΟΜΟΛΟΙΣ.

ΟΤε τοῖσι θεοῖς θύετε, πρώτι-
στ' ἀποκεινόμενοι δὲ νομιζόμενον
ἡμῖν (αἰσχύνη δὲ καὶ εἰπεῖν)
τὼ μηρὼ περιλέψαντες
κομιδῇ μέχρι τῶν βουβώνων,
καὶ τὴν ὀσφῦν κομιδῇ ψιλήν,
λοιπὸν τὸν σφόνδυλον αὐτὸν
ὥσπερ ῥινήσαντες νέμετε

Nobis donare soletis,
Tegitisque mola munera salsa,
Quoniam pudet ista videri?
Nimium res, Hercle, molesta est, audire insuaue canentem:
Ex vrticis ego malim tantisper ferre coronam.

CRAPATALLIS.

IVdices, qui iudicãt nunc, moneo ne fallant fidem,
Neve iniuste iudicassint: sin, per Fidium, Pherecrates
Aliam fabulam in vos scribet magis accusatoriam.

CHIRONE. St. Fl. 478. vbi Pherecrates citatur sine comœdiæ nomine. at versum postremum sequentis fragmenti, quod ex eadem esse videtur comœdia, citat Chirone Priscianus.

AD molles epulas notum si fortè vocaris,
Ne veniente dole, qui prauis mentibus est mos;
Sed gaude priùs ipse, simul fac gaudeat ille.

ὥσπερ

ὥσπερ καὶ τοῖς κυσὶν ἡμῖν·
Εἶτ' ἀλλήλοις αἰσχυνόμενοι
ὑλήμασι κρύπτετε πολλοῖς;
ΒΔ. Νὴ τὴν Δήμητρ' ἀνιαρὸν δ' κακῶς ἄδοντος ἀ-
κούειν·
βουλοίμην κἂν ἀναλήψαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι.

ΚΡΑΠΑΤΑΛΛΟΙΣ.

Τοῖς δὲ κριταῖς τοῖς νυνὶ κρίνουσι, μὴ ποτ' ἐπιορκεῖν λέγω,
μηδ' ἀδίκως κρίνειν· ἢ νὴ τὸν Φίλιον, μῦθον Φερε-
κράτης
ἕτερον ἐς ὑμᾶς λέξει τοῦδε πολὺ κακηγορικώτερον.

ΧΕΙΡΩΝΙ.

Μηδὲ σύ γ' ἄνδρα φίλον καλέσας ἐπὶ δαῖτα θάλειαν
ἄχθου ὁρῶν παρεόντα· κακὸς γὰρ ἀνὴρ τόδε ῥέζει·
ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τέρπου φρένα, τέρπε τ' ἐκεῖνον.

FALSO HERCVLE.

Libertas iudicandi.

SI quis quid dixit docti qui famam obtinet,
Ego verò contradicam, te id turbet nihil:
Sed si vis, animum aduerte & attende auribus.

INCERTA COMOEDIA.

Dij Gentium in quo apud ipsas pretio.

IMponunt nobis semper Cilicatim Dij.
Inopes, patricios quamuis, nemo respicit.
Nec vir putatus Alcibiades antehac
Vir subito factus feminarum est omnium.

ΨΕΥΔΗΡΑΚΛΕΙ.

Εἰποί τις αὖ τῶν πάνυ δοκησιδεξίων,
ἐγὼ δή σ' αὖ ἀντείποιμι, μὴ πολυπραγμόνει,
ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι πρόσεχε τὸν νοῦν κ' ἀκροῶ.

ΑΔΗΛΩι.

Ἀεί ποθ' ἡμῖν ἐγκυλικίζουσ' οἱ θεοί.
❧ Γέγονας εὐπατρίδας γὰρ οὐδεὶς ὁρᾷ.
❧ Οὐκ ὢν ἀνὴρ γὰρ Ἀλκιβιάδης, ὡς δοκεῖ,
ἀνὴρ ἁπασῶν τῶν γυναικῶν ἐστὶ νῦν.

AMPHIDIS

ATHAMANTE.

NOnne autem vxore multo beneuolentior
Amica est? certe. neque vero hercle iniuria:
Nanque illa lege ferocit, & retinet domum.
Hæc autem nouit aut venustis moribus
Hominem illigandum, aut alium quærendum sibi.

AMPHICRATE.

Idea.

VBi bonum sit illud, cuius tu per hanc
Te compotiri speres, here, id æque scio
Atque vbi situm sit quod Plato dicit bonum.

VINITORE. ST. FL. 229. 429.

ΑΜΦΙΔΟΣ

ΑΘΑΜΑΝΤΙ.

Εἶτ' οὐ γυναικός ἐστιν εὐνοϊκωτέρα
γαμετῆς ἑταίρα; πολύ γε, καὶ μάλ' εἰκότως.
ἡ μὲν νόμῳ γὰρ καταφρονοῦσ' ἔνδον μένει·
ἡ δ' οἶδεν ὅτι ἢ τοῖς τρόποις ὠνητέον
ἀνθρωπός ἐστιν, ἢ πρὸς ἄλλον ἀπιτέον.

ΑΜΦΙΚΡΑΤΕΙ.

Τὸ δ' ἀγαθὸν ὅ, τί ποτ' ἐστιν, οὗ σὺ τυγχάνειν
μέλλεις διὰ ταύτην, ἧττον οἶδα τοῦτ' ἐγὼ,
ὦ δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν· πρόσεχε δή.

ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΩ.

MVLIERVM IMPERIO.

PVde ac bibe:
Mortalis vita: exigua in terris æuitas:
Mors immortalis autem, postquam euenerit
Semel moriri.

DITHYRAMBO.

AIn' tu, & speras id persuasurus mihi,
Amantem esse aliquem qui adulescentis diligens
Mores honestos, faciem non consideret?
Amens profecto: neque ego aut istud creduim,
Aut pauperem vllum qui sæpe aditet diuitem
Non aliquid inde velle impetratum sibi.

CARMINATRICIBVS. ST. FL. 215.

CÆRITE.

QVisquis mortalis natus ad vitam volup
Non studet adferre, res omittens cæteras,
Ineptit, si quid certum est aut me iudice,
Aut his qui sapiunt, & malo fato est miser.

ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ.

ΠΙνε
καὶ παῖζε· θνητὸς ὁ βίος· ὀλίγος οὑπὶ γῆς
χρόνος· θάνατος δ' ἀθάνατός ἐστιν, ἂν ἅπαξ
τις ἀποθάνῃ.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΩι.

ΤΙ φής; σὺ ταυτὶ προσδοκᾷς πείσειν ἐμέ,
ὡς ἔστ' ἐραστὴς, ὅστις ὡραίου φίλου
τρόπων ἐραστής ἐστι, τὴν ὄψιν παρείς;
ἄφρων ἀληθῶς. οὔτε τοῦτο πείθομαι;
οὔθ' ὡς πένης ἄνθρωπος ἐνοχλῶν πολλάκις
τοῖς εὐποροῦσιν οὐ λαβεῖν τι βούλεται.

ΕΡΙΘΟΟΙΣ.

ΙΑΛΕΜΩι.

ὉΣτις δὲ θνητὸς γενόμενος μὴ τῷ βίῳ
ζητεῖ τι τερπνὸν προσφέρειν, τὰ δ' ἄλλ' ἐᾷ,
μάταιός ἐστιν, ὥς γ' ἐμοὶ καὶ τοῖς σοφοῖς
κριταῖς ἅπασιν, ἐκ θεῶν τε δυστυχής.

TONSTRICE.

VT video, cæca dea Pecunia est,
Quæ nunquam ad hanc prouisit: at vero interim
Apud Sinopen & Lycen & Nannium
Quasi siderata nunquam egrediens desidet.

IMPOSTORE.

APud imperantes maximis legionibus
Facilius infinito sermonem impetres,
Quin & responsum accipias, siquid quærites,
Quam apud exsecrandos pisciuendulos fori.
Nam siquis quærat quicquam, illorum alius quidem
De mensa tollens aliquid, tanquam Telephus,
Stat capite prono tacitus (& merito quidem:
Nanque vno verbo homicidæ sunt omne id genus.)
At alius tanquam surdus aut aliud agens
Polypum concussat: alius irascens nihil
Eloquitur nisi quod syllaba curtet. tuor
Obolis emtum erit hoc: at sudis hæc octo bolis.
Obsonaturus hæc audire cogitur.
Nam frugi cœna immunis à petulantia est.

KOY-

ΚΟΥΡΙΔΙ.

Τυφλὸς ὁ πλοῦτος εἶναί μοι δοκεῖ,
ὅστις γε παρὰ ταύτην μὲν οὐκ εἰσέρχεται,
παρὰ δὲ Σινώπῃ καὶ Λύκῃ καὶ Ναννίῳ
ἑταίραις τε τοιαύταισι παγίσι τοῦ βίου
ἔνδον κάθητ' ἀπόπληκτος οὐδ' ἐξέρχεται.

ΠΛΑΝΩι.

Πρὸς τοὺς στρατηγοὺς ῥᾷόν ἐστι μυρίαις
μοίραις προσελθόντ' ἀξιωθῆναι λόγου,
λαβεῖν τ' ἀπόκρισιν ὧν τι ἐπερωτᾷ τις, ἢ
πρὸς τοὺς καταράτους ἰχθυοπώλας ἐν ἀγορᾷ.
οὓς ἂν ἐπερωτήσῃ τις, ἢ λαβών τι τῶν
παρακειμένων, ἔκυψεν ὥσπερ Τήλεφος
πρῶτον σιωπῇ (καὶ δικαίως τοῦτό γε·
ἅπαντες ἀνδροφόνοι γάρ εἰσιν ἑνὶ λόγῳ·)
ὡσεὶ προσέχων δ' ὅλως οὐδέν, οὐδ' ἀκηκοὼς
ἔκρουσε πουλύποδ' ὁ δ' ἐπορήθη, κ' οὐ λαλῶν
ὅλα ῥήματ', ἀλλὰ συλλαβὴν ἀφελών, τάρων
ὀβολῶν γένοιτ' ἄν· ἡ δὲ κέστρ' ὀκτὼ βολῶν·
τοιαῦτ' ἀκοῦσαι δεῖ τὸν ὀψωνοῦντά τι.

Δέπτω γὰρ αὐτελὲς οὐ ποιεῖ παροιμίαν.

FRATRAMANTIBVS. St. Fl. 147.

MIhi equidem multis partibus laudatior
Merobibulorum vita, quam vestrûm, quibus
Sapientia omnis fronte caperata sedet.
Nam digerendis rebus quæ prudentia
Perpetuo inuigilat, quia minutim atque anxie
Momenta explorat, aggredi negotia
Cunctatur: illa vero quæ non deputat
Tam pensiculate quid sit consectarium
Ad quamque rem, calidius & iuuenilius
Molitur aliquid.

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 121. 139.

DEserere qui audet cœnam immunem à symbola,
Hunc & fugacem in acie ne dubita fore.
Medicina nulla melior est temulentiæ,
Quam de improuiso siqua mæstitia accidat.
Nanque ea tam facile vim temeti dissipat
Vt brassicam nîl dicas nisi ludum & iocum.
Nimirum & in vino aliqua vis sapientia est:
Hebescit multis animus, cùm potant aquam.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙΣ.

Κατὰ πόλλ' ἐπαινῶ μᾶλλον ἡμῶν τὸν βίον
τὸν τῶν πολυποτῶν, ἤπερ ὑμῶν τῶν μόνον
ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων.
ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ συντετάχθαι διὰ τέλους
φρόνησις οὖσα, διὰ τὸ λεπτῶς καὶ πυκνῶς
πάντ' ἐξετάζειν, δειλὸν ἐπὶ τὰ πράγματα
ὁρμᾶν προχείρως· ἡ δὲ διὰ τὸ μὴ σαφῶς
τί ποτ' ἐφ' ἑκάστου πράγματος συμβήσεται
διαλελογίσθαι, δρᾷ τι καὶ νεανικὸν
καὶ θερμόν.

ΑΔΗΛΩι.

Ἀσυμβόλου δείπνου γὰρ ὅστις ὑστερεῖ,
τοῦτον ταχέως νόμιζε καὶ τάξιν λιπεῖν.
Οὐκ ἔστιν ὡς ἔοικε φάρμακον μέθης
οὐδὲν τοιοῦτον, ὡς τὸ παραπεσεῖν ἄφνω
λύπην τιν'· οὕτως ἐξελαύνει γὰρ σφόδρα
τὴν δ' ὥστε λήρους τὰς ῥαφάνους ὄντως δοκεῖν.
Ἐνῆν ἄρ' ὡς ἔοικε κἀν οἴνῳ λόγος·
ἔνιοι δ' ὕδωρ πίνοντες εἰσ' ἀβέλτεροι.

HERMIPPI

MINERVÆ NATALIBVS.

OS agni habere tu quidem atque oris sonum
Videris: at intus nîl venenosæ excetræ
Differs.

INCERTA COMOEDIA.

ADhæret lege nulla vinculi,
Sed lenocinium est illi morum suauitas.
Viri boni, Hercle, non est facere quod facis,
Calidis lauari, potare ad temulentiam.
Cur, rex Satyrûm, non libet hastam
Gestare tibi: sed magnificum
De Marte satis tua verba crepant,
At cor tibi, quale Teletis:
Gladijque tui, quæ modo dura
Cote subacta est, acies languet
Subito mordente Cleone?

ΕΡΜΙΠΠΟΥ

ΑΘΗΝΑΣ ΓΟΝΑΙΣ.

Τὴν μὲν διάλεκτον καὶ τὸ πρόσωπον ἀμνίου
ἔχειν δοκεῖς· τὸ δ' εἶδος οὐδὲν διαφέρεις
δράκοντος.

ΑΔΗΛΩι.

Ξύνεστι γὰρ δεσμῷ μὲν οὐδενί,
χρῆται δ' ἐπαγωγαῖσι τοῖς αὑτοῦ τρόποις.
Μὰ Δί' οὐ μέν τοι μεθύειν τὸν ἄνδρα χρὴ
τὸν ἀγαθόν, οὐδὲ θερμολουτεῖν, ἃ σὺ ποιεῖς.
Βασιλεῦ Σατύρων, τί ποτ' οὐκ ἐθέλεις
δόρυ βαστάζειν· ἀλλὰ λόγους μὲν
περὶ τοῦ πολέμου δεινοὺς παρέχει,
ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης·
κἀγχειριδίου δ' ἀκόνῃ σκληρᾷ
παραθηγομένη βρύχει κοπὶς ὡς
δηχθεὶς αἴθωνι Κλέωνι;

ARISTOPHANIS

PLVTO.

QVam res molesta est, proh Dĳ superi & Juppiter,
Seruire seruitutem hero fanatico?
Nam quamuis seruus suadeat quod optimum
Factu est, herus ipse si diuersum sentiat,
Miseriæ herili seruus vnà inuoluitur.
Neque enim fortuna imperium proprĳ corporis
Ipsi concedit, sed ei qui pretium dedit.
Nam qui videmus cæcis ductores sumus.
CH. Ego cùm vir essem sanctus & recti tenax,
Miserè viuebam pauper. CAR. Narras gnaruri.
CH. At oratores, quadruplatores, sacrilegi,
Nequam homines opulescebant. CAR. Nil horum nego.
Illud scilicet
Vel cæcus videat, nihil hoc esse in sæculo
Vtilius, quam nil facere quod rectum siet.
Famulatur, rerum quicquid est, pecuniæ.
Nam posci nummos esse quia palam pudet,
Eo quærunt quod auaritiæ prætexant suæ.
Nam neminem reperisti qui seruet modum,
Quali ego profiteor more me esse præditum:
Comparcere etenim soleo quantum quispiam,
Et sumtum facere rursus condidici in loco.
Adeo nil vsquam sani est conspicarier:

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΩι.

ΩΣ ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ,
δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.
ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.
τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα.
Ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. Καρ. Οἶδά τοι.
Χρ. Ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες,
καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί. Καρ. Πείθομαι.
Δηλονότι καὶ τυφλῷ
γνῶναι δοκεῖ τοῦθ', ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον
τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ.
Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.
Αἰσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως,
ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.
Μεστοῦ γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε.
ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πως εἰμ' ἀεί·
χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ,
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.
Ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός.

Sed quot sunt homines lucro sese mancipant.

Hoc principio puto compertum cunctis mortalibus esse,
Ius atque æquum poscere, sancte viuentibus vt bene fiat;
At sceleratos atque profanos contraria cuncta sequantur.

Vsque adeò res suauis fieri diuitem.

Vbicunque viuis commodè, patriam puta.

NVBIBVS.

PÆua consilia huic quidem
Ciuitati adesse fama est: rursum sed faciles Deos
Vestra peccata in felices exitus conuertere.

Atque ita disces vitare forum: vitare & balnea disces:
Et suffundi res ob turpes: & si conuitia quisquam
Jaciat, iustos sumere motus, capitique assurgere cano:
Nec malefactis lædere qui te genuere, nihilque patrare
Turpe aut fœdum, sed vt effigiem temet præbere pudoris:
Saltatricis nec adire domum, ne dum te talia lactant,
Malo petulans si te illa petat, damno id tibi cōstet honoris.
Nec contra vnquā licere patri, nec eum Iapetū vocitando
Seram ætatem vertere probro, puero tibi quæ fuit altrix.

Jdemque hoc semper agimus, cùm quem cernimus
Tentari rerum turpium cupidine:
Nec abstinemus donec mactatus malo
Discat vereri cunctipollentes Deos.

ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.

Φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,
ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν, ἐστὶ δίκαιον·
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, τούτων τἀναντία δή που.

Οὕτω δὲ πλουτεῖν ἐστὶν ἡδὺ πρᾶγμά τι.

Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ.

ΝΕΦΕΛΑΙΣ.

Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι. ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς
ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.

Κἀπιστήσει μισεῖν ἀγοράν, καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι·
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε φλέγεσθαι·
καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι·
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν. ἄλλο τε μηδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλήσειν.
μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς,
μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς.
μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδέν· μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

Ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ' ὅταν τινὰ
γνῶμεν πονηρῶν ὄνθ' ἐραστὴν πραγμάτων,
ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν ἐς κακόν,
ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.

RANIS. St. Fl. 169.

Nostra mihi pridẽ videtur ciuitas similimodo
Gerere sese aduersum ciues recte moratos, probos,
Atque aduersum nummos ætas quorum commendat fidem:
Qui cùm non adulterati sint aut subdititij,
Sed nummorum in genere toto longe præstantissimi,
Soli recte tinnientes atque concisi probe,
Græciæ tamen intra fines atque barbarico in solo
His non vtimur, sed illis quos subæratos, malos,
Nuper admodum videre est pessima cusos nota.
Nec enim vates decet
Conuitiari tanquam panivendulas.
Minus erudite loquere sed aperte magis.
Si ciuium illis non haberemus fidem
Queîs nunc habemus, si quibus non vtimur
His vteremur, credo, respiceret salus:
Nam quando nunc quæ facimus eueniunt male,
Spes est petenda rebus à contrarijs.
Quis ciuitatem præstet, oro, sospitem,
Quæ nec lacerna nec toga recte vtitur?
Si nempe terras hostium quæ sunt, suas
Esse arbitrentur, quæ suæ sunt hosticas,
Opes inopiam, sed rates solas opes.
Felix subacto quisquis ingenio valet,
Et vnde multa est discere.

ΒΑΤΡΑΧΟΙΣ.

Πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι
ταὐτὸν, ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς,
Εἴς τε τἀρχαῖον νόμισμα, καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων ὡς δοκεῖ νομισμάτων,
καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις,
ἔν τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ
χρώμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις,
χθές τε καὶ πρῴην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι.

Λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.

Ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

Εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.
Εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντία πράττοντες, οὐ σῳζοίμεθ' ἄν;

Πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,
ᾗ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέρει;

Τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων
Εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων,
πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.

Μακάριός γ' ἀνὴρ ἔχων
ξύνεσιν ἠκριβωμένην.
πάρα δὲ πολλοῖσι μαθεῖν.

EQVITIBVS.

Eque enim nunc homines quorum & eruditio
Et virtus clara est, populum ducunt auribus;
Sed imperiti, nequam.
AL. *Verum hoc miror maxime,*
Rem populi quî tractare conueniat mihi?
DE. *At nîl facilius. quod soles facere id face:*
Conuolue, farci, quantum pote, negotia.
Tum plebem facito blandis obsequijs tuam,
Eam demulcens verbis dulciarijs.
Tribunitiæ virtutes cunctæ adsunt tibi:
Malus animus, vox impura, deinde vsus fori.
Ad rem tractandam populi nîl desit tibi.
Anguillas vt qui captitant sic facere tu solebas:
Nãque illis placidum cum stetit stagnum, captura nulla est:
At cœnum si commouerint sursum vndique & deorsum,
Tunc capiunt: sic & tu capis commota ciuitate.
E. *O plebs, imperium tibi*
Magnum, nec metui magis
Reges sceptrigeri solent.
Sed palpo facilis capi
Ad fraudes nimium pates:
Nam dicentis ad os hias,
Sed de corpore mens abest.

P. *Imo nîl sapientiæ*

ΙΠΠΕΥΣΙ.

Ἡ Δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν.

Αλ. Θαυμάζω δ' ὅπως
τὸν δῆμον οἷός τ' εἴμ' ἐπιτροπεύειν ἐγώ.
Δη. Φαυλότατον ἔργον. ταῦθ' ἅπερ ποιεῖς ποίει.
τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα
ἅπαντα· καὶ τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιοῦ,
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικά·
Φωνὴ μιαρά· γέγονας κακός· ἀγοραῖος εἶ.
ἔχεις ἅπαντα τὰ πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ.

Ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν.
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.

Χο. Ὦ δῆμε καλήν γ' ἔχεις
ἀρχήν, ὅτε πάντες ἄν-
θρωποι δεδίασί σ' ὥσ-
περ ἄνδρα τύραννον.
ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ,
θωπευόμενός τε χαί-
ρεις κἀξαπατώμενος.
πρός τε τὸν λέγοντ' ἀεὶ
κέχηνας. ὁ νοῦς δέ σου
παρὼν ἀποδημεῖ.
Δη. Νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις

Sub veſtra tegitur coma:
Nam vobis fatuus pudor.
At ſponte his fatuis ego
Utor moribus, & mihi
Dulce in tempore decipi:
Atque vnum licet improbum
Furem, paſcere præſidem:
Sed quem cum fuerit ſatur
Quaſſabo miſeris modis.
E. *Sic vero bene feceris,*
Si qualem mihi prædicas,
Mentem in pectore poſſides.
Si tanquam populi pecus
Iſtos in Pnyce nutrias,
Vt, cùm defuerint dapes,
Vnus de grege pinguior,
Tanquam victima, concidens
Cœnam ſuppeditet tibi.

P. *Ipſi cernite, num catis*
Hos circumveniam dolis
Qui ſeſe ſapere autumant
Et me fraude ſua capi.
Illos cum minime putant
Furantes ego peruigil
Obſeruo, atque vbi iam tument,
Fiſcellas ego iudicum
Pertentans facio male
Partum rurſus vt euomant.
In malos conuitiari res eſt inuidia vacans,
Nam bonis id eſt honori, ſi quis recte ponderet.

ὑμῶν, ὅτε μ' οὐ φρονεῖν
νομίζετ', ἐγὼ δ' ἑκὼν
ταῦτ' ἠλιθιάζω.
αὐτός τε γὰρ ἥδομαι
βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν·
κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην.
τοῦτον δ', ὅταν ᾖ πλέως,
ἄρας ἐπάταξα.
Χο. Οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιῇς
Εἴ σοι πυκνότης ἔνε-
στ' ἐν τῷ τρόπῳ ὡς λέγεις
τούτῳ πάνυ πολλή·
Εἰ τούσδ' ἐπίτηδες ὥσ-
περ δημοσίους τρέφεις,
ἐν τῇ πυκνί. κᾆθ' ὅταν
μή σοι τύχῃ ὄψον ὄν,
τούτων ὃς ἂν ᾖ παχύς,
θύσας ἐπιδειπνεῖς.
Δη. Σκέψασθε δέ μ' εἰ σοφῶς
αὐτοὺς περιθύχομαι,
τοὺς οἰομένους φρονεῖν,
καί μ' ἐξαπατύλλειν.
τηρῶ γὰρ ἑκάστοτ' αὐ-
τούς, οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν,
κλέπτοντας. ἔπειτ' ἀναγ-
κάζω πάλιν ἐξεμεῖν,
ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου,
κημὸν καταμηλῶν.
[illegible] Λοιδορῆσαι τοὺς πονηρούς, οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον,
ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅς τις εὖ λογίζεται.

ACHARNENSIBVS.

INgrata nunc profabor, at iusta interim.
Quippe incolas ego ciuium paleas voco.
Nam nostrûm quidam, (ciuitatem huc non traho :
Memores estote: ciuitatem huc non traho :)
Sed homunciones praui, scelerati, improbi,
Adulterini, indecores, atque inglorij
Calumniabantur penulas Megarensium.
Pericles Olympius
Tonans, coruscans permiscebat Græciam.
Belli, hem, ductores multi quam boni magis.

VESPIS.

HOc sunt ingenio senes:
Si irites, vespis esse consimiles solent.
Hem viden' quantas senectus calamitates afferat?
Qui non est aculeatus is trinummum ne auferat.
Æsopum à cœna cùm rediret vespere,
Audax & ebriosa allatrabat canis.
Ibi ille dixe fertur, O canis, ô canis:
Si pol farinam pretio linguæ maledicæ
Tibi parares, saperes mea sententia.
Sybarita quidam præceps de curru datus

ΑΧΑΡΝΕΥΣΙ.

Εγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
Τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.
Ημῶν γὰρ ἄνδρες, οὐχὶ τὴν πόλιν λέ-
γω,
μέμνησθε τοῦθ᾽ ὅτ᾽ οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω,
ἀλλ᾽ ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα,
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια.
Περικλέης Οὐλύμπιος
ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ελλάδα.
Ιὼ, στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.

ΣΦΗΞΙ.

Το γένος ἢν τις ὀργίσῃ
τὸ τῶν γερόντων ἔσθ᾽ ὅμοιον σφηκιᾷ.
Εἶτα δῆτ᾽ οὐ πόλλ᾽ ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ
κακά;
Ος τις αὖ μὴ ᾽χῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.
Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζοιθ᾽ ἑσπέρας,
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κᾆπειτ᾽ ἐκεῖνος εἶπεν, ὦ κύον, κύον,
εἰ νὴ Δί᾽ ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκεῖς.
Ανὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,

Graue vulnus & quidem ipso in capite acceperat,
Ignarus quippe fræna regere quadrupedum:
Quem sic amicus astans cœpit alloqui:
Quam quisque callet artem in ea se exerceat.
Vsus quo fueris diu
Mutare ingenium, grauè.
Multos inuenias tamen
Qui mores moniti suos
Permutent melioribus.

AVIBVS.

Vanquam gente sunt inimici, mente amici sunt tamen.
At profecto sæpe ab hoste discat aliquid qui sapit.
Res est plena dolis homo.

Felix illis si vita fluat, nonne hoc satis ergo valere est?
Nã qui misere ductitat æuum nemo recte valet vnquam.
Primum nigra Nox fuit atque Chaos, Erebusque & Tartara lata:
Neque tunc aër cœlũque fuit, nec humus: sed semine nullo
Erebi in vasto connixa sinu peperit Nox decolor ouum:
Vnde exacto tempore iusto prodît in luminis oras
Aureus alas Amor & fulgens humerũ similisque procellæ;
Qui sibi miscens Chaos alatum, quà Tartara magna patebant,
Nos pullitiem stirpemque suam dedit hæc conuexa tueri.
Priùs omnia quam misceret Amor, nusquam fuit alma Deûm gens,

καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς.
κἄπειτ' ἐπιστὰς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

Τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
φύσεως ἣν ἔχει τις ἀεί.
καί τοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον,
ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλλοντο τοῖς τρόποις.

ΟΡΝΙΣΙ.

Εἰ γὰρ τὴν φύσιν μὲν ἐχθροί, τὸν δὲ νοῦν εἰσὶν φίλοι.

Ἀλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.

Δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον
πέφυκεν ἄνθρωπος.

Ἢν δὲ πράττωσ', οὐχ ὑγίεια μεγάλη τοῦτ' ἐστί; σάφ' ἴσθι,
ὡς ἄνθρωπός γε κακῶς πράττων, ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει.

Χάος ἦν καὶ νύξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ τάρταρος εὐρύς·
γῆ δ', οὐδ' ἀήρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν. ἐρέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις
τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠόν,
ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινός,
στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.
οὗτος δὲ χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ, κατὰ τάρταρον εὐρύν,
ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν εἰς φῶς.
πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἔρως συνέμιξεν ἅπαντα.

Sed confusis vndique rebus natum est Cœlūque Salumque,
Tellusque parens atque omne Deûm genus immortale.

PACE. St. Fl. 213. 215.

IPse Pericles cum timeret in mali partem trahi,
Ut qui vestrū ingenium nosset quā sit iritabile,
Ipse ne periret anteuertit vrbem incendere,
Ingerens scintillam exiguam, legem de Megarensibus:
Vnde flando tantum exciuit Martis, vt fumo graui
Graiugenæ omnes lachrymarent vtrarumque partium.
O Pax summos inter summè
Veneranda Deos,
Cui cura chori faxque iugalis,
Clemens istud respice sacrum.
Fac suspicio nimium sollers,
Quæ nugari nos stulta docet,
Abeat longe. Græcos iterum
Dulci vinclo iungere amoris
Propera clemens, atque benigno
Mentes veniæ iungere succo.
Nulla opera efficiet rectos incedere cancros.
Qui domi cùm sint leones, vulpes sunt in prælio.

CONCIONATRICIBVS. St. Fl. 69.

ξυμμεμιγμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις, γένετ' οὐρανὸς, ὠκεανός τε,
καὶ γῆ, πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον.

ΕΙΡΗΝΗι.

Εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχῃ τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἔφλεξε τὴν πόλιν,
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος.
ἐξεφύσησε γὰρ τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ, τούς τ' ἐνθάδε.
ἄλλο. Ὦ σεμνοτάτη βασίλεια θεὰ
πότνι' Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.
ἄλλο. Παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑποψίας
τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμε-
θ' εἰς ἀλλήλους. μῖξον δ' ἡμᾶς
τοὺς Ἕλληνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῷ, καὶ συγγνώμῃ
τινὶ πραοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν.
ἄλλο. Οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.
ἄλλο. Οντες οἴκοι μὲν λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙΣ.

CEREALIBVS.

Proh quanti est vsus viuere cum sapientibus.
Homo, Poëta ad eas quas scribit fabulas
Accommodare debet & mores suos.
Agatho, sapientis illud officium viri est
Bellè res multas eloqui & compendio.
Nam calamitates quoties in nos ingruunt,
Non gemitu ferre oportet sed tolerantia.
Senex maritus coniugi seruit suæ.
Nemo est qui non in femineam gentem conuitia dicat:
Scilicet ingens nos esse malum, malaque hinc simul omnia nasci:
Seditionem, iurgia, lites, bellum miserosque dolores:
Tam grande malum si sumus, at cur vxores ducitis ergo?
Cur prohibetis proferre pedem, cur prospectare fenestra?
Opere an tanto studioque malum vobis seruare lubido est?
Tum si paulum progressa domo mulier foris inueniatur,
Furias furitis; sacra quos decuit facere & gaudere profecto,
Quod peste mala vacuum vobis esset penetrale repertum.
Tum si cubitum, fessæ lusus, alienas imus in ædes,
Istud quærit sibi quisque malum, circumque cubilia reptat.
Tum si qua foras oculos mittat, quiuis spectare cupiscit;
Quod si illa abeat pudibunda retro, tanto flagrãtius optat
Quisque hoc iterum spectare malum.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙΣ.

Οἱόν τε πού 'στιν αἱ σοφαὶ συνουσίαι.

Ἄλλο. Χρὴ τὸν ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα
ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.

Ἄλλο. Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους.

Ἄλλο. Τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς στενάσμασι
φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

Ἄλλο. Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

Ἄλλο. Καίτοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φῦλον κακὰ πόλλ' ἀγορεύει,
ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνθρώποις, κἀξ ἡμῶν ἐστιν ἅ-
παντα,
ἔριδες, νίκη, στάσις, ἀργαλέα λύπη, πόλεμος. φέρε δὴ νῦν,
εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς, εἴπερ ἀληθῶς κακόν ἐσμεν;
κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν, μήτ' ἐκκύψασαν ἁλῶναι;
ἀλλ' οὑτωσὶ πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν;
κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι, κᾆθ' εὕρητ' αὐτὸ θύρασιν,
μανίας μαίνεσθ'; οὓς χρῆν σπένδειν καὶ χαίρειν, εἴπερ ἀλη-
θῶς
ἔνδοθεν εὕρετε φροῦδον τὸ κακὸν, καὶ μὴ καταλαμβάνετ' ἔνδον.
κἂν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι,
πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ, περὶ τὰς κλίνας περινοστῶν.
κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι.
κἂν αἰσχυνθεὶς ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις παρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν.

LYSISTRATA.

Difficilis res est mulierum exitus.
Reperies esse veras ciues Atticas,
Quæ cũcta habent potiora quam id quod expedit.
Magis opus est animo prouido quam vectibus.
At non æqualia sunt hæc:
Nam vir quamuis cani capitis ducit sibi sæpe puellam:
Mulier floris breue tempus habet: quo si non contigit vti,
Conditionis spes nulla super.
Turpe est profari, sed graue est silentium.
Nulla fera muliere ferior, aut minùs expugnabilis:
Sed nec ignis nec Pantheræ tanta est insolentia.
Non cum sceleratis viuẽdum nec sine sceleratis tamen.
Nunc cum venimus sobrij Lacedæmona,
Statim dispicimus turbæ quæ possint dari:
Ab ipsis dicta non exaudimus satis:
Non dicta, dicta suspicaces credimus:
Aliterque renuntiamus quàm se res habent.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗι.

Χαλεπὴ τῶν γυναικῶν ἔξοδος.

ἄλλ. Ἀλλ' ὦ μέγ' ὄψει γε σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικάς,
ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστερον.

ἄλλ. Οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον, ἢ νοῦ καὶ φρενῶν.

ἄλλ. Μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ εἶπας ὅμοιον·
ὁ μὲν γὰρ ἥκων, κἂν ᾖ πολιός, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκεν·
τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρός· κἂν τούτου δὲ μὴ 'πιλάβηται,
οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην, ὀττευομένη δὲ κάθηται.

ἄλλ. Ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

ἄλλ. Οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὧδ' ἀναιδὴς οὐδεμία πόρδαλις.

ἄλλ. Οὔτε σὺν πανωλεθροισιν, οὐδ' ἄνευ πανωλέθρων.

ἄλλ. Νῦν μὲν γὰρ ὅτ' ἂν ἔλθωμεν εἰς Λακεδαίμονα
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅτι ταράξομεν·
ὥσθ' ὅ,τι μὲν ἂν λέγωσιν οὐκ ἀκούομεν,
ἃ δ' οὐ λέγουσι ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν·
ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταὐτὰ τῶν αὐτῶν πέρι.

In Comœdijs amissis.

ÆOLOSICONE.

Nil, sociæ, stupendum
Si miseris modis nos
Excruciant mariti,
Ut pote quas agentes
Pessima deprehendunt.

ANAGYRO.

Via cum pateret, me conieci in semitam.

AGRICOLIS. ST. FL. 215.

Cura ipsi incumbit, sed sua super domo.

DÆDALO.

Nam belli vobis qua de re hæc certatio est?
Asinina de umbra.

Εν ταῖς ἀπολλυμέναις.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝΙ.

ΟΥ πέρας ἐστί, γυναῖκες,
πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
φλῶσιν ἑκάστοτ' ἄνδρες·
δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι
λαμβανόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

ΑΝΑΓΥΡΩι.

ΟΡμου παρόντος ἐς ἀτραπὸν κατερρέετο.

ΓΕΩΡΓΟΙΣ.

ΑΥτοῦ μενητέον· ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον.

ΔΑΙΔΑΛΩι.

ΠΕρὶ τοῦ γὰρ ὁ πόλεμός ἐστι νῦν ὑμῖν; περὶ ὄνου σκιᾶς.

INSVLIS, vel ANATIBVS. St. Fl. 213.

PELASGIS, aut CICONIIS.

NAm si ex sceleratis vnum tu facias reum,
Auctorati dape contra te stabunt testes duodecim.

POLYIDO. St. Fl. 281.

PYTHAGOREIS.

Philosophia falsa.

QVid arbitramur, per Deos, an familiam
Veterem Pythagoræ sponte squallitudinem.
Quæsisse & laceris delectatos pallijs?
Nihil horum sic se habere mea sententia est.
Sed nihil habentes, quod tulit necessitas,
Pulchro texerant velo parsimoniæ,
Et vtilem pauperibus fixerunt modum.
At tu vel pisces his vel carnem apponito:
Nisi & hæc edant, & digitos prærodant suos;
Pendere cupio decies.

ΝΗΣΟΙΣ, ἢ ΝΗΣΣΑΙΣ.

ΠΕΛΑΣΓΟΙΣ, ἢ ΠΕΛΑΡΓΟΙΣ.

Ἢν γὰρ ἄδικον ἄνδρα σὺ διώκῃς ἕνα,
ἀντιμαρτυροῦσι δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι.

ΠΟΛΥΕΙΔΩι.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙΣ.

Τί πρὸς θεῶν οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ
τοὺς Πυθαγοριστὰς γενομένους ὄντως ῥυπᾶν
ἑκόντας, ἢ φορεῖν τρίβωνας ἡδέως;
οὐκ ἔστι τούτων οὐδὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ·
ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης οὐκ ἔχοντες οὐδὲ ἕν,
τῆς εὐτελείας πρόφασιν εὑρόντες καλὴν,
ὅρους ἔπηξαν τοῖς πένησι χρησίμους.
ἐπεὶ παράθες αὐτοῖς ἰχθῦς ἢ κρέας,
κἂν μὴ κατεσθίωσι καὶ τοὺς δακτύλους,
ἐθέλω κρέμασθαι δεκάκις.

TAGENISTIS.

HUnc hominem certo aut aliquis corrupit liber,
Aut Prodicus, aut olfactus nugarum scholæ.

INCERTA COMOEDIA.

POpulus hic Atheniensis, nec poëtis horridis
Delectatur & seueris, nec vino austero nimis
Pramnio, quod & supercilia, & simul aluum contrahit,
Sed maturo, florolente, nectaristillo mero.
Gnarum medio sermone loqui,
Non vrbano prope femineo,
Nec subagresti prope seruili.
Turpe est maritus feminæ iuueni senex.
Nam par facere & voluisse valet.
Stabile æuum deges sectans iustitiæ viam,
Et facile viues sine metu ac tumultibus.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙΣ.

ΤΟν ἄνδρα τοῦτον, ἢ βιβλίον διέφθορεν,
ἢ Πρόδικος, ἢ ὄσφρησις ἀδολέσχων λόγων.

ΑΔΗΛΩι.

ΤΩν Ἀθηναίων ὁ δῆμος οὔτε σκληροῖς ἥδεται
οὔτ' ἀστεμφέσιν ποιηταῖς, οὔτε σκληροῖς πραμνίοις
οἰνίοις συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν,
ἀλλὰ τῇ ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταρεσταγεῖ.

Διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως,
οὔτ' ἀστείαν ὑποθηλυτέραν,
οὔτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν.

Αἰσχρὸν νέα γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Δύναται γὰρ ἴσον τῷ δρᾶν τὸ νοεῖν.

Βέβαιον ἕξεις τὸν βίον δίκαιος ὤν,
χωρίς τε θορύβου καὶ φόβου ζήσεις καλῶς.

THEOPOMPI

PACE.

Dulce equidem panis: at cùm pani offuciæ
Accedunt condimentum, nihil acerbius.

GRATIOSO.

Subtilitates Philosophicæ.

Nanque vnum est nihil,
Duo vero vix sunt vnum: sic dictat Plato.

VLYSSE.

Scitum comperior illud placitum Euripidis:
Vere beatus quisquis est, cœnat foris.

PHINEO.

Desine adolescens aleam, atque in posterum
Oleribus vescere. aluus prædura est tibi:
Tum saxatilibus piscibus tete abstine.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ

ΕΙΡΗΝΗι.

Ὁ Μὲν γὰρ ἄρτος ἡδύ, ὃ δὲ φενακίζειν παρεσὸν
ἔμβαμμα τοῖς ἄρτοις πονηρὸν γίνεται.

ΗΔΥΧΑΡΕΙ.

ΕΝ γάρ ἐστιν οὐδὲ ἕν,
τὼ δὲ δύο μόλις ἕν ἐστιν, ὥς φησι Πλάτων.

ΟΔΥΣΣΕΙ.

ΕΥριπίδου τ' ἄρεσκον οὐ κακῶς ἔχον,
τ' ἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

ΦΙΝΕΙ.

ΠΑύσαι κυβείων, μειράκιον, καὶ τοῖς βλίτοις
διαχρῶ τὸ λοιπόν· κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις·
καὶ πετραῖα τῶν ἰχθυδίων ἀπέσθιε.

Vllum prætenue confert ad sapientiam:
Hoc bibe, & habebit melius se patrimonium.

INCERTA COMOEDIA.

SI recte res putetur, bis pueri senes.

PHILONIDAE

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 59. 139. 140.

ἡ τρὺξ ἄριστόν ἐστιν εἰς εὐβουλίαν·
Ταύτην πίνῃς, καὶ ῥᾷον ἕσῃ τὴν οὐσίαν.

ΑΔΗΛΩΙ.

Δὶς παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῷ τῷ λόγῳ.

ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ

ΑΔΗΛΩΙ.

. ALEXIDIS

CERTAMINE, aut ECVLEO.

Ostentatoris character.

HIc illam in diuersorio
Peregrinam reperi Æthiope comitatam. statim
Jnclamo pueros, duo quos tantùm adduxeram,
Vt tersum argentum promerent potorium.
Argentum id omne cyathus erat argenteus;
Drachmas pendebat is duas: tum cymbium
Prope quattuor: decem obolos frigidarium,
Philippide tenuius: verùm hæc omnia
Ad fastum fabricata non incommode.
Ostentatorem noui ego in re paupere
Popularem nostrum, cui cùm vasa argentea
Drachma valerent non plus, Stentoreo sono
Seruum vocabat, vnicum hunc, sed qui vnicus
Jnnumera ferret nomina: Heus Strombychide,
Hyberna nobis vasa nunc mensaria,
Ne pone, verùm æstiua.

ΑΛΕΞΙΔΟΣ

ΑΓΩΝΙ, ἢ ΙΠΠΙΣΚΩι.

Ἀπιὼν τῇ ξένῃ
Εἰς τὴν κατάλυσιν ἣ συνῆν Αἴθων ἀκρ·
Τοῖς παισί τ' εἶπα (δύο γὰρ ἦγον οἴκοθεν)
Τἀκπώματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα
θεῖναι· κύαθος δ' ἦν ἀργυροῦς τἀκπώματα·
ἦγε δύο δραχμάς· κυμβίον δὲ τέτταρας
ἴσως ἑτέρας· ψυκτηρίδιον δὲ δέκ' ὀβολούς,
Φιλιππίδου λεπτότερον. ἀλλὰ ταῦθ' ὅλως
πρὸς ἀλαζονείαν οὐ κακῶς νενοημένα
ἦν. οἶδα δ' αὐτὸς κἀγὼ πτωχαλαζόνα
πολίτην τινὰ ἡμέτερον, ὃς δραχμῆς ἔχων
τὰ πάντα τ' ἀργυρώματ', ἐξεβόα καλῶν
τὸν οἰκέτην ἕνα καὶ μόνον ὄντα· χρώμενος
δ' ὀνόμασι φαρμακοσίοις· παῖ Στρομβιχίδη,
μὴ τὴν χειμερινὴν ἡμῖν ἀργυρωμάτων
νῦν παραθῇς, ἀλλὰ τὴν θερινήν.

ÆSOPO.

A. FEstiue, lepide, peruenuste illud, Solon,
Repertum apud nos est Athenis Atticis.
S. Quid illud? A. Ne bibatur in conuiuijs
Merum. nam fieri id ne queat cautum est satis.
In plaustris ipsis iam dilutum venditur:
Neque id qui vendunt faciunt causa quæstuis,
Emptorum sed capitibus contra crapulam
Volunt consultum. pergræcari hoc illud est,
Sese irrigare poculis rorantibus,
Atque interim aliquid nugarum inter se loqui.
Aliter vbi fit, lauacrum, non potatio est:
Cupis cadisque bibere mors ipsissima.

CÆRVLATO.

PRætores equidem cùm supercilium altius
Tollentes video, inique facere existimo,
Non valde interea miror, aucti honoribus
A ciuitate si altos sumunt spiritus.
At cùm illos video perditos piscarios
Superciliosos cum oculis demissitijs
Nostro imminere vertici, emorior miser.
Si quæras, Istos quanti, dic, mugiles duos?
Decem obolis, inquit. Ah graue est: octo, arbitror
Accipies. Sane si duorum emis alterum.

ΑΙΣΩΠΩι.

Α. ΚΟμψόν τι τοῦτ' ἔστιν παρ' ὑμῖν, ὦ Σόλων,
ἐν ταῖς Ἀθήναις, δεξιῶς θ' εὑρημένον.
Σ. Τὸ ποῖον; Α. Ἐν τοῖς συμποσίοισιν οὐ πίνετ'
ἄκρατον. οὐ γὰρ ῥᾴδιον· πωλοῦσι γὰρ
ἐν ταῖς ἁμάξαις εὐθέως κεκραμένον·
οὐχ ἵνα τι κερδαίνωσι, τῶν δ' ὠνουμένων
προνοούμενοι τοῦ τὰς κεφαλὰς ὑγιεῖς ἔχειν
ἐκ κραιπάλης. τοῦτ' ἔσθ', ὁρᾷς, Ἑλληνικὸς
πότος, μετρίοισι χρωμένους ποτηρίοις
λαλεῖν τι καὶ ληρεῖν πρὸς αὑτοὺς ἡδέως.
τὸ μὲν γὰρ ἕτερον λουτρόν ἐστιν, οὐ πότος,
ψυκτῆρι πίνειν καὶ κάδοις· θάνατος μὲν οὖν.

ΑΠΕΓΛΑΥΚΩΜΕΝΩι.

ΤΟὺς μὲν στρατηγοὺς τὰς ὀφρῦς ἐπὰν ἴδω
ἀνεσπακότας, δεινὸν μὲν ἡγοῦμαι ποιεῖν,
οὐ πάνυ τι θαυμάζω δὲ προστετιμημένους
ὑπὸ τῆς πόλεως μεῖζόν τι τῶν ἄλλων φρονεῖν.
τοὺς δ' ἰχθυοπώλας τοὺς κάκιστ' ἀπολουμένους
ἐπὰν ἴδω κάτω βλέποντας, τὰς δ' ὀφρῦς
ἔχοντας ἐπάνω τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγομαι.
ἐὰν δ' ἐρωτήσαις, πόσου τοὺς κεστρέας
πωλεῖς δύ' ὄντας; δέκ' ὀβολῶν, φησίν. βαρύ,
ὀκτὼ λάβοις ἄν. εἴπερ ὠνῇ τὸν ἕτερον.

Ah quæso ne me indignum lude. Quin abi.
Hæc nonne superant fellis amaritudinem?

ABSCISO.

Fertur hæc sententia
Inter sapientes, non volare Cupidinem,
Sed eos qui cupiunt. illum onerari crimine
Alieno, perque pictorum ignorantiam
Adstare passim cum pennigero corpore.

NEQVITIÆ MAGISTRO.

Quid ista toties repetis ad fastidium,
Academiam, Lyceum & Odei fores,
Magistellorum nugas, in queis nîl boni est?
Bibamus, ebibamus, epulis optimis
Gaudentes animam fulciamus, dum licet.
Viuamus, Mane. ventre nihil est suauius:
Hic solus pater est, solus est mater tibi.
Virtus, legationes, ductus bellici,
Fastus inanes somnij strepitant vicem.
Veniet fatalis hora quæ te frigeret:
Nîl nisi quod biberis & edis, restabit tibi.
Reliqua cinis sunt, vt Codrus, Pericles, Cimon.

ὦ 'τᾶν, λάβε καὶ μὴ παῖζ' οἷς οὐ δεῖ. παράτρεχε.
ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς;

ΑΠΟΚΟΠΤΟΜΕΝΩι.

Λέγεται γὰρ λόγος
ὑπὸ τῶν σοφιστῶν, μὴ πέτεσθαι τὸν θεὸν
τὸν Ἔρωτα, τοὺς δ' ἐρῶντας· αἰτίαν δ' ἔχειν
ἐκεῖνον ἄλλως· ἠγνοηκότας δὲ τοὺς
γραφεῖς ἔχοντα πτέρυγας αὐτὸν ζωγραφεῖν.

ΑΣΩΤΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩι.

Τί ταῦτα ληρεῖς φληναφῶν ἄνω κάτω
Λύκειον, Ἀκαδημίαν, Ὠδείου πύλας,
λήρους σοφιστῶν; οὐδὲ ἓν τούτων καλόν.
πίωμεν, ἐκπίνωμεν, ἡδίστοις σίτων
χαίρωμεν, ἕως ἔνεστι τὴν ψυχὴν τρέφειν.
τύρβαζε, Μάνη· γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον·
αὕτη πατήρ σοι, καὶ πάλιν μήτηρ μόνη.
ἀρεταὶ δέ, πρεσβεῖαί τε καὶ στρατηγίαι,
κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὀνειράτων.
ψύξει σε δαίμων τῷ πεπρωμένῳ χρόνῳ·
ἕξεις δ' ὅσ' ἂν φάγῃς τε καὶ πίῃς μόνα·
σποδὸς δὲ τἆλλα, Περικλέης, Κόδρος, Κίμων.

ATTICA.

Superstitio lectisa.

QVi primus dixit neminem sapientium
Animatis vesci, sapiens ante alios fuit.
Ego de foro nunc venio, nec quicquam adfero
Animatum. pisces emi, verùm mortuos,
Ingentes. deinde pinguem agninam. sed nec hæc
Viuebat. nam quî posset? numquid præter hæc?
Aliquid. bene tostum iecinor. esse in rebus his
Quòd habeat vocem aut animam siquis docuerit,
Commisi in legem, nec supplicium deprecor.
❧ Vt nubes cogit Iuppiter, paulùm initio,
Exin magis magisque.

BRVTIA. St. Fl. 431.

GALATEA.

Cyrenaica philosophia.

HErus meus olim literis operam dedit
Adolescens cùm esset, & promisit philosophum.
Tunc Cyrenæus forte in his locis fuit,
Nomine Aristippus, doctus, ingenio valens,
Qui facile primas ferret ætatis suæ,
Sed idem luxu longe anteiret cæteros.
Herus isti sese in disciplinam tradidit

ΑΤΘΙΔΙ.

Ὁ πρῶτος εἰπὼν ὅτι σοφιστὴς οὐδὲ εἷς
ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίει, σοφός τις ἦν·
ἐγὼ γὰρ ἥκω τὴν ἀγορὰν ἅπασαν οὐδὲ ἓν
ἔμψυχον· ἰχθῦς ἐπριάμην τεθνηκότας
μεγάλους, κρέας δὲ ἀρνός ἐστι πίονος,
οὐ ζῶντος· οὐχ οἷόν τε γάρ· τί δ' ἄλλο; καὶ
ἡπάτιον ὀπτὸν προσέλαβον. τούτων ἐὰν
δείξῃ τις ἢ φωνήν τιν' ἢ ψυχὴν ἔχον,
ἀδικεῖν ὁμολογῶ καὶ παραβαίνειν τὸν νόμον.
ἄλλ. Πῶς ἐπινέφει τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ,
ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον.

ΒΡΕΥΤΙΑι.

ΓΑΛΑΤΕΙΑι.

Ὁ δεσπότης οὑμὸς περὶ λόγους γάρ ποτε
διέτριψε μειρακίσκος ὢν καὶ φιλοσοφεῖν
ἐπέθετο. Κυρηναῖος ἐνταῦθ' ἦν τότε,
ὥς φησ' Ἀρίστιππος, σοφιστὴς εὐφυής,
μᾶλλον δὲ πρωτεύων ἁπάντων τῶν τότε,
τῇ τ' ἀκολασίᾳ τῶν γενομένων διαφέρων.
τούτῳ τάλαντον δοὺς μαθητὴς γίνεται

Dato talento: atque arte de ſapientiæ
Nîl didicit; arte de ſaporis, plurimum.

CONVIVIOLO.

AT nonne peſtis peſſima eſt mortalibus
Ebrietas, atque damnum damnoſiſſimum?

DEMETRIO, ſiue SODALAMANTE.

EX parte vino non male aſſimulaueris
Humanum ingenium. nanque vti vinum nouum,
Jta iuüenis animus opus eſt vt deferbeat,
Et deſpumando ducat aſpritudinem.
At mox vbi illa nimia vis abſceſſerit,
Et quæ natabat in ſublimi amentia
Exhauſta fuerit, tempus eſt conſidere,
Vt ſeſe præbens omnibus potabilem
Perpetua placeat lenitate in poſterum.

HELENA, aut HELENAE RAPTV.

QVicunque amator tantum florem corporum
Amat, & amoris alias cauſas non habet,
Voluptatis amicus, non amicorum cluit:
Jniuriuſque Amori eſt mortalis Deo;

ὁ δεσπότης· καὶ τὴν τέχνην μὲν οὐ πάνυ
ἐξέμαθε, τὴν δ' ἀρτυσίαν συνήρπασεν.

ΔΑΙΤΥΛΛΙΩι.

ΕΙτ' οὐχ ἁπάντων ἐστὶ τὸ μεθύειν κακὸν
μέγιστον ἀνθρώποισι καὶ βλαβερώτατον;

ΔΗΜΗΤΡΙΩι, ἢ ΦΙΛΕΤΑΙΡΩι.

ΟΜοιότατος ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν
τρόπον τιν' ἐστί· καὶ γὰρ οἶνον τὸν νέον
πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι
πρώτιστον ἀπαφρίσαντά τ' ἀποινίσαντά τε
σκληρὸν γενέσθαι, παρακμάσαντα δ' ὧν λέγω
τούτων ἁπάντων, ἀπεξυσθέντα τὴν ἄνω
ταύτην ἄνοιαν τὴν ἐπιπολάζουσάν ποτε
πότιμον γενέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν,
ἡδὺν θ' ἅπασι τοὐπίλοιπον διατελεῖν.

ΕΛΕΝΗι, ἢ ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗι.

ΟΣτις γὰρ ἀκμῆς τῶν γε σωμάτων ἐρᾷ,
ἔρωτος ἄλλου δ' οὐδὲ γινώσκει λόγον,
τῆς ἡδονῆς ἐστ' οὐχὶ τῶν φίλων φίλος,
ἀδικεῖ τε τὸν Ἔρωτ' ἐμφανῶς θνητὸς θεόν,

Apud alios quem suo immerito suspectum facit.
Homo est proternus, quique canitiem nihil
Reueretur.

GRAECA.

SEu sunt exanimes, siue sunt superstites,
Infestæ nobis sunt animantes pelagiæ.
Nam naue euersa nantem, si, vt fieri solet,
Quem nanciscuntur, hunc continuo deuorant.
Piscator ipsas aliquis si nanciscitur,
Jam sumtu emtores atterunt emortuæ.
Nam conciliantur toto patrimonio,
Et eos mendicos faciunt qui se præstinant.

ORBA HAEREDE.

QVicunque pauper obsonatur largiter,
Et ad hoc abundat indigens ad cætera,
Hic nocte, vt quemuis obuium fors obtulit,
Despoliat. quare cui detracta vestis est,
Eat obseruatum mane forum ad piscarium,
Et quem repererit primum iuuenem ac pauperem
A Micione anguillas licitantem sibi,
Obtorto collo ducat hunc in vincula.

ἄπιστον αὐτὸν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ποιεῖ.
γε. Ἀκόλαστός ἐστι, τὴν δὲ πολιὰν οὐδ' ἓν
ἐντρέπεται.

ΕΛΛΗΝΙΔΙ.

ΑΕὶ δὲ καὶ ζῶντ' ἐστὶ καὶ τεθνηκότα
ἐν τῇ θαλάττῃ πολέμι' ἡμῖν θηρία.
ἐὰν τραπῇ γὰρ πλοῖον, εἶθ' ὡς γίνεται,
ληφθῇ νέων τις, καταπέπωκεν εὐθέως.
αὐτοὶ δ' ἐπὰν ληφθῶσιν ὑπὸ τῶν ἁλιέων,
τεθνεῶτες ἐπιπείθουσι τοὺς ὠνουμένους.
τῆς οὐσίας γάρ εἰσιν ἡμῶν ὤνιοι,
ὁ πριάμενός τε πτωχὸς εὐθὺς ἀποτρέχει.

ΕΠΙΚΛΗΡΩι.

ΟΣτις ἀγοράζει πτωχὸς ὢν ὄψον πολὺ,
ἀπορούμενός τε τἄλλα πρὸς ταῦτ' εὐπορεῖ,
τῆς νυκτὸς οὗτος τοὺς ἀπαντῶντας ποιεῖ
γυμνοὺς ἅπαντας. εἶτ' ἐπὰν τις ἐκδυθῇ,
τηρεῖν ἕωθεν εὐθὺς ἐν τοῖς ἰχθύσιν·
ὃν δ' ἂν ἴδῃ πρῶτον πένητα καὶ νέον
παρὰ Μικίωνος ἐγχέλεις ὠνούμενον,
ἀπάγειν λαβόμενον εἰς τὸ δεσμωτήριον.

TVTORE.

NAm multum vinum multa peccari facit.

HESIONE.

ANimum vt placauit, ſtatim
Calicem popoſcit, & alium ex alio trahens
Exhauſit omnes. vulgo quod dici ſolet,
Homo ſemper alias ſaccus eſt, alias vter,
Id illi euenit.

THEBANIS.

A. *QVo genere tandem natus ille eſt?* B. *Diues eſt:*
Quod nunc genus omnes vocitant nobiliſſimos.

FAMVLANTIBVS. St. Fl. 121. vbi nomen Comœdiæ à nobis omiſſum alij libri præferunt.

ΕΠΙΤΡΟΠΩι.

ΠΟλὺς γὰρ οἶνος πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

ΗΣΙΟΝΗι.

ΓΕνόμενος δ' οὕτως μόλις
ᾔτησε κύλικα, καὶ λαβὼν ἑξῆς πυκνὰς
ἕλκει, κατήντλει, κατά τε τὴν παροιμίαν
ἀεί ποτ' αὖ μὲν ἀσκὸς, αὖ δὲ θύλακος
ἄνθρωπός ἐστιν.

ΘΗΒΑΙΟΙΣ.

A. ἘΣτὶν δὲ ποδαπὸς τὸ γένος οὗτος; B. Πλούσιος.
Τούτους δὲ πάντες φασὶν εὐγενεστάτους.

ΘΗΤΕΥΟΥΣΙ.

EQVO.

Philoſophia falſa.

HOc eſt Xenocrates ergo, hoc eſt Academia?
Demetrio atque legum conditoribus
Bona multa Dî dent, quod eos qui ſe prædicant
Tradere iuuentæ bene dicendi copiam,
Iuſſerunt ſine ex Attico ire in rem malam.

AEQVILIBRIO.

Meretrices.

VT ſibi quæſtum concilient ac deſpolient alterum,
Præ hoc labore reliqua cũcta ducũt perfunctoria.
Omnibus ſtruunt inſidias. poſtquã ſic rem fecerũt,
Alia ſibi ſcortilla adſciſcunt artis tirones nouas:
Has refingunt ac reformant, vt nec mores antea
Jam tuentur, nec ſit idem vultus qui pridem fuit.
Si puſilla eſt aliqua, ſuber additur ſculponeis.
Longa eſt alia? plantam tenui leuiter veſtit diabathro,
Et capite in humeros reiecto publicam incedit viam:
Tantum abit proceritati. Si depygis altera eſt,
Fulmentatur aſſumentis, vt qui euntem conſpicant,
Bene clunatam exclament omnes. ſicui venter prominet,
Faſcijs, videre quales in comœdijs licet,
Arrectaria inſuper addunt, & ſic quod protuberat
Alui exterius, id retrorſum redigunt tanquam trudibus.
Quæ rufum ſuperciliata eſt, pingitur fuligine.
Nigra ſiqua eſt, de ceruſſa falſum candorem trahit.

ΙΠΠΩι.

Τοῦτ' ἔστιν Ἀκαδημία, τοῦτο Ξενοκράτης;
πόλλ' ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοὶ Δημητρίῳ
καὶ τοῖς νομοθέταις, διότι τοὺς τὰς τῶν λόγων
ὥς φασι δυνάμεις παραδιδόντας τοῖς νέοις
εἰς κόρακας ἄρρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς.

ΙΣΟΣΤΑΣΙΩι.

Πρῶτον μὲν γὰρ εἰς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾶν τοὺς πέλας
πάντα τἄλλ' αὐταῖς πάρεργα γίνεται. ῥάπτουσι δὲ
πᾶσιν ἐπιβουλάς· ἐπειδὰν δ' εὐπορήσωσίν ποτε,
ἀνέλαβον καινὰς ἑταίρας πρωτοπείρους τῆς τέχνης.
εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταύτας, ὥστε μήτε τοὺς τρόπους,
μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίως διατελεῖν οὔσας ἔτι.
τυγχάνει μικρά τις οὖσα; φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν
ἐγκεκάττυται. μακρά τις; διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ,
τήν τε κεφαλὴν ἐπὶ τὸν ὦμον καταβαλοῦσ' ἐξέρχεται·
τοῦτο τοῦ μήκους ἀφεῖλεν. οὐκ ἔχει τις ἰσχία;
ὑπενέδυσ' ἐρραμμέν' αὐτήν, ὥστε τὴν εὐπυγίαν
ἀναβοᾶν τοὺς εἰσιδόντας. κοιλίαν ἁδρὰν ἔχει;
στηθίοις ταύταισι τούτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοὶ
ὀρθὰ προσθεῖσαι τοιαῦτα, τοὔξεχον τῆς κοιλίας
ὥσπερεὶ κοντοῖσι τούτοις εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήγαγον.
τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ.
συμβέβηκ' εἶναι μέλαιναν; κατέπλασε ψιμυθίῳ.

Ad pallorem siqua albescit, hæc acantho inungitur.
Nudum habendum ac promercale siquid pulchrum in corpore est.
Dentes nacta est elegantes? pernecesse est rideat,
Vt conspiciant quotquot adsunt quam sit ore venustulo.
Quod si risum non amassit, desidere intra domum
Cogitur dies perpetuos, & qualia coquo adiacent
Cum caprugna capita vendit, tali myrrhæ frustulo
Labia transtinere & ori facere intercapedinem,
Vt velit nolitve rictum consueat diducere.
Talibus sutelis corpus atque vultum interpolant.

GVBERNATORE.

A. P*Arasiti, Nausinice, generum sunt duûm:*
Prius vulgare hoc rident quod comœdiæ,
Nos homines atri. N. *At alterum quæro genus.*
A. *Hi sunt è plebe eximij, parasiti graues,*
Vitæ histriones, cum superciliis suis
Millenitalentis, attrahipatrimonijs.
Genus hoc remque omnem nosti? N. *Scio quos denotes,*
Satrapas parasitos, magnos legionum duces.
A. *Vtriuis horum generum, ne sis nescius,*
Idem artis modus ac forma est, assentatio.
Sed vt in vita omni, sic horum alios inclitis
Fortuna rebus, alios paruis applicat:
Hinc partim opulenti, partim mendici sumus.
Num, Nausinice, doceo ingeniose satis?
N. *Interrogabis me iterum, si laudauero.*

λευκόχρως λίαν τίς ἐστι; παιδέρωτ' ἐντρίβεται.
καλὸν ἔχει τι τοῦ σώματος τι; τοῦτο γυμνὸν δείκνυ-
ται.
εὐφυεῖς ὀδόντας ἔχει; ἐξ ἀνάγκης δεῖ γελᾶν,
ἵνα θεωρῶσιν οἱ παρόντες τὸ στόμ' ὡς κομψὸν φορεῖ.
ἂν δὲ μὴ χαίρῃ γελῶσα, διατελεῖ τὴν ἡμέραν
ἔνδον. ὥσπερ τοῖς μαγείροις ἃ παράκειθ' ἑκάστοτε,
ἡνίκ' ἂν πωλῶσιν αἰγῶν κεφαλία, ξυλήφιον
μυρρίνης ἔχουσι λεπτὸν ὀρθὸν ἐν τοῖς χείλεσιν,
ὥστε τῷ χρόνῳ σεσηρέναι ἄν τε βούλωντ' ἄν τε μή.
σώματα καὶ ὄψεις διὰ τούτων σκευοποιοῦσι τῶν τεχνῶν.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ.

Α. Δύ' ἐστὶ Ναυσίνικε παρασίτων γένη·
ἓν μὲν τὸ κοινὸν καὶ κεκωμῳδημένον,
οἱ μέλανες ἡμεῖς. Ν. Θάτερον ζητῶ
γένος.
Α. Σεμνοπαράσιτοι, ἐκ μέσου καλούμενοι,
ὑποκρινόμενοι δὲ τοῖς βίοις· ὀφρῦς ἔχων
χιλιοταλάντους, ἀνακυκλοῦντες οὐσίας.
νοεῖς τόδε γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; Ν. Καὶ μάλα·
Σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγοὺς ἐπιφανεῖς.
Α. Τούτου δ' ἑκατέρου τοῦ γένους ὁ μὲν τύπος
τῆς ἐργασίας εἷς ἐστι κολακείας ἀγών·
ὥσπερ ἐπὶ τῶν βίων δὲ τοὺς μὲν ἡ τύχη
ἡμῶν μεγάλοις προσένειμε, τοὺς δ' ἐλάττοσιν·
εἶθ' οἱ μὲν εὐποροῦμεν, οἱ δ' ἀλυόμεν.
ἆρά γε διδάσκω Ναυσίνικ' οὐκ ἀστόχως;
Ν. Ἀλλ' ἂν σ' ἐπαινῶ, ἄλλο μ' αἰτήσεις μ' ἔτι.

LEBETE.

Nemo vnquam melior iuris auctor diuite
Aristonico. nanque is hanc legem tulit,
Si quisquam faciens quaestum è re piscaria
Piscem indicasset & minoris traderet
Eum indicato, collo obtorto in vincula
Abduceretur, vt eius exempli metu
Addicere æquo vellent pretio, aut vespere
Cunctos referrent pisces putentes domum.
Nunc ergo anus, senecio, seu missus puer
Æque bene omnes quicquid collibitum est emunt.
Aristonico post Solonis tempora
Nemo legum auctor exstitit prudentior.
Nam leges multas atque multiplices tulit:
Et nunc rogationem sciuit auream,
Ne desidentes in foro piscarij
Opsonia vendant, totum sed stantes diem.
Idem vt pendentes faciant anno proximo
Scripturus, homines quo à se absoluant celerius,
Gerentes rem de machina exemplo Deûm.
A. *Nefrendem serius, quantum arbitror,*
Assare furno aggressus est. B. *Suauis caro est.*
A. *Atque ita eam adussit.* B. *Id te sollicitet nihil:*
Malum sanabile hoc est. A. *Quo tandem modo?*
B. *Acetum sumes, idque in peluim frigidam*
Infundes. capin' hoc? ollam deinde feruidam
Aceto impones, quæ vim retinens igneam
Madorem ducet atque fermentabitur,

ΛΕΒΗΤΙ.

ΟΥ γέγονε κρείττων νομοθέτης τοῦ πλουσίου
Ἀριστονίκου. τίθησι νυνὶ γὰρ νόμον.
τῶν ἰχθυοπωλῶν ὅστις ἂν πωλῶν γε τὸν
ἰχθὺν ὑποτιμήσας ἀποδῶτ' ἐλάττονος
ἧς εἶπε τιμῆς, εἰς τὸ δεσμωτήριον
εὐθὺς ἀπάγεσθαι τοῦτον, ἵνα δεδοικότες
τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν, ἢ τῆς ἑσπέρας
σαπροὺς ἅπαντας ἀποφέρωσιν οἴκαδε.
κἀνταῦθα καὶ γραῦς καὶ γέρων καὶ παιδίον
πεμφθεὶς ἅπαντες ἀγοράσουσι κατὰ τρόπον.
Οὐ γέγονε μετὰ Σόλωνα κρείττων οὐδὲ εἷς
Ἀριστονίκου νομοθέτης· τά τ' ἄλλα γὰρ
νενομοθέτηκε πολλά, καὶ πάτρια δή·
νυνὶ δὲ καινὸν εἰσφέρει νόμον τινὰ
χρυσοῦν· τὸ μὴ πωλεῖν ἔτι καθημένους
τοὺς ἰχθυοπώλας, ἀλλὰ τὸ τέλος δι' ἑστηκότας.
Εἶτ' εἰς νέωτά φησι γράψειν κρεμαμένους·
καὶ θᾶττον ἀποπέμψουσι τοὺς ὠνουμένους
ἀπὸ μηχανῆς πωλοῦντες ὥσπερ οἱ θεοί.
Α. Ὀψέ μοι δοκεῖ
πνικτὸν ἦν ὄψαι δελφάκιον. Β. Ἡδύ γε.
Α. Ἔπειτα προσκέκαυκε. Β. Μηδὲν φροντίσῃς·
ἰάσιμον πάθος ἐστί. Α. Τῷ τρόπῳ;
Β. Ὄξος λαβὼν νῦν εἰς λεκάνην τιν' ἔγχεας
ψυχρὸν (ξυνίεις;) εἶτα θερμὴν τὴν χύτραν
εἰς τοὔξος ἔνθες. διάπυρος γὰρ οὖσ' ἔτι
ἕλξει δι' αὐτῆς νοτίδα καὶ ζυμουμένη

Et veluti pumex vacuis plena meatibus
Humorem innumeris ſimul acceptabit vijs:
Et ſic eueniet arida vt ne ſit caro,
Sed quantum ſatis eſt ſucculenta & roſcida.
A. O *Iuppiter, quam medicè?* B. *Facita, Glaucia,*
Vt imperaui. A. *Tum quando appones, puer,*
Appone (ſatis intelligiſne?) frigidam:
Nam ſic eueniet naribus ne ſe vapor
Obtrudat, ſed longe abeat ſuperos in locos.
Quantum videtur pol tu libros ſcribere
Quam coquere multo potior. quod ais, non ais:
Artique probro es.

MANDRAGORIS VTENTE.

Faſtidioſa nonne res vere eſt homo,
Gaudenſque rebus inter ſe contrarijs?
Cognatos deſpicamur, amamus exteros.
Egentes ipſi, diuites alijs ſumus:
Conferimus quippe, ſed conferimus peſſimis.
Quotidianum vero quod victum attinet,
Optamus panis ſit quam candidiſſimus,
Atque interim illi aptamus ius nigerrimum.
Bono colori nigrum ſuperinducimus.
Niuem potamus frigidam, interea tamen
Piſces ni valde caleant, id vitio damus.
Vinum quod aceſcit bibimus cum faſtidio:
Abyrtacas amamus inſane tamen.
Nonne ergo verum eſt, quod ſapientes prædicant,
Nunquam fuiſſe natum longe eſſe optimum,
Aut natus ſi ſis quam celerrime emori?

ὤσπερ

ὥσπερ κίστεις, λήψεται δι' ἐξόδους
σομφὰς, δι' ὧν τὴν ὑγρασίαν ἐκδέξεται·
τὰ κρεάδια δ' ἔσται οὐκ ἀπεξηραμμένα,
ἔγχυλα δ' ἀβρέμα καὶ δροσώδη τῇ χρόᾳ.
Α. Ἄπολλον, ὡς ἰατρικῶς. Β. Ὦ Γλαυκία,
ταυτὶ ποίησαι. Α. Καὶ περιπάτει γ' αὐτὰ παῖ,
ὅταν περιπατῇς (μανθάνεις;) ἐψυγμένα.
ἀτμὶς γὰρ οὕτως οὐχὶ προσαπαντήσεται
ταῖς ῥισὶν, ἀλλ' ἄγαν μάλ' εἰσὶ καταφυγών.
πολλῷ γ' ἀμείνων, ὡς ἔοικας, ἦσθ' ἄρα
λογογράφος, ἢ μάγειρος· ὃ λέγεις, οὐ λέγεις,
τέχνην δ' ὀνειδίζεις.

ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΙΖΟΜΕΝΗ.

Εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτὸν,
ὑπεναντιωτάτοις τε πλείστοις χρώμενον;
ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς·
ἔχοντες οὐδὲν ἀποροῦμεν τοῖς πέλας
ἐράνοις φέροντες, κ' οὐ φέρομεν ἀλλ' ἢ κακοῖς.
ἐκ τῆς τροφῆς δὲ τῆς καθ' ἡμέραν πάλιν
γλιχόμεθα τὴν μὲν μᾶζαν ἵνα λευκὴ παρῇ,
ζωμὸν δὲ ταύτῃ μέλανα μηχανώμεθα·
τὸ καλὸν δὲ χρῶμα δευσοποιῷ χρώζομεν·
καὶ χιόνα μὲν πίνειν παρασκευάζομεν,
τὸ δ' ὄψον, ἐὰν μὴ θερμὸν ᾖ, διασύρομεν.
καὶ τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπιτίζομεν,
ἐν τοῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν.
οὐκοῦν, τὸ πολλοῖς τῶν σοφῶν εἰρημένον,
τὸ μὴ γενέσθαι μὲν κράτιστόν ἐστ' ἀεί,
ἐπὰν γένηται δ' ὡς τάχιστ' ἔχειν τέλος;

VATIBVS.

O Nos profecto vere miseros coniuges,
Qui emancipata libertate ac gaudijs,
Ingenui nati, mulierum serui sumus.
Et dotem habere dicimus, quæ nîl nisi
Auctoramentum est plenum bile vxoria:
Ad quam virilis illa nîl nisi mel merum est.
Nanque illi ignoscunt cum ferunt iniuriam:
Hæ tunc cum faciunt vltro accusant alterum.
Imperitant queis ius non est: queis ius est eos
Neglectim habent. periurant: & quamuis bene
Habitæ aliquam semper simulant ægritudinem.

MIDONE.

QVi primus docuit cum laterna incedere
Noctu, digitorum egregius curator fuit.

MILESIIS, aut MILESIA. St. Fl. 467.

Artem casus adiuuat.

A. *NEscitis euenire id plerisque artibus,*
Vt in architecti non sit vnius sita
Manu voluptas, sed ad hanc vtentes quoque,
Si recte vtantur, partem contribuant suam?

ΜΑΝΤΕΣΙ.

Ὦ Δυστυχεῖς ἡμεῖς μὲν οἱ πεπρακότες
τὴν τοῦ βίου παρρησίαν καὶ τὴν τρυφήν,
γυναιξὶ δοῦλοι ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων.
ἔπειτ' ἔχειν προῖκ' οὐχὶ ζημίαν φάσκομεν,
πικράν γε καὶ μεστὴν, γυναικείας χολῆς;
ἡ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ πρὸς κείνην μέλι.
οἱ μέν τε συγγνώμην ἔχουσ' ἀδικούμενοι,
αὗται δ' ἀδικοῦσαι καὶ προσεγκαλοῦσ' ἔτι.
ὧν οὐκ ἐχρῆν ἄρχουσιν· ὧν δ' ἄρχειν ἐχρῆν
ἀμελοῦσιν. ἐπιορκοῦσιν. οὐδὲ ἓν κακὸν
ἔχουσι, καὶ κάμνειν λέγουσιν ἑκάστοτε.

ΜΙΔΩΝΙ.

Ὁ Πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν
τῆς νυκτὸς, ἦν τις κηδεμὼν τῶν δακτύλων.

ΜΙΛΗΣΙΟΙΣ, ἢ ΜΙΛΗΣΙΑι.

Α. Οὐκ ἴστε τοῖς πλείσταισι τῶν τεχνῶν, ὅτι
οὐχ ὁ ἀρχιτέκτων κύριος τῆς ἡδονῆς
μόνος καθέστηκ', ἀλλὰ καὶ τῶν χρωμένων
συμβάλλεταί τις, ἂν καλῶς χρῶνται, μερίς;

B. *Quale illud? vt hoſpes aliquid addiſcam, face.*
A. *Coquere & condire rectè id officium eſt coqui:*
Nihil præterea. ſi qui eſurus eſt, adeſt
In tempore, artem pro parte adiuuit ſua.
Quod ſi hoc articulo citius venit aut ſerius,
Ita vt quod aſſum eſt debeat recaleſcere,
Aut quod non aſſum eſt conſummari celeriter,
Spoliauit artem delectandi gloria.

MILCONE.

Quod bonum eſt, Plato
Bonum eſſe vbique dicit. quò tendam vides.
Quod ſuaue per ſe eſt, ſuaue eſt hic etiam loci.

VLYSSE TEXENTE.

Longa conuerſatio,
Et nouæ quotidianæ compotatiunculæ
Proferunt cauillam, quæ delectat quam mordet minus.
Hinc maledicendi principium naſcitur: vbi quid dixeris,
Audies tantumdem. reſtant nîl niſi conuitia,
Deinde verbera atque pugnæ. nanque ſeſe hæc mutuo
Per naturam conſequuntur, vate nec quicquam eſt opus.

B. Οἷόν τι; δεῖ γὰρ κἀμὲ τὸν ξένον μαθεῖν.
A. Τὸν ὀψοποιὸν σκευάσαι χρηστῶς μόνον
δεῖ τοῦτον, ἄλλο δ' οὐδέν· ἂν μὲν οὖν τύχῃ
ὁ ταῦτα μέλλων ἐσθίειν τε καὶ κρίνειν
εἰς καιρὸν ἐλθὼν, ὠφέλησε τὴν τέχνην.
ἂν δ' ὑστερίζῃ τῆς τεταγμένης ἀκμῆς,
ὥστ' ἢ προοπτήσαντα χλιαίνειν πάλιν,
ἢ μὴ προοπτήσαντα συντελεῖν ταχὺ,
ἀπεστέρησε τῆς τέχνης τὴν ἡδονήν.

ΜΙΛΚΩΝΙ.

Τἀγαθὸν Πλάτων
ἀπολύταγαθὸν φησ' ἀγαθὸν εἶναι (μανθάνεις;)
ὃ δ' ἡδὺ πάντως ἐστὶν ἡδὺ κἀνθάδε.

ΟΔΥΣΣΕΙ ΥΦΑΙΝΟΝΤΙ.

Φιλεῖ γὰρ ἡ μακρὰ συνουσία
καὶ τὰ συμπόσια τὰ πολλὰ καὶ καθ' ἡμέραν ποιεῖν
σκῶψιν· ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλεῖον ἢ τέρπει
πολύ.
τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνετ'· ἂν δ' εἴπῃς ἅπαξ,
εὐθὺς ἀντήκουσας ἤδη. λοιδορεῖσθαι λείπεται·
εἶτα τύπτεσθαι δέδεικται καὶ παροινεῖν· ταῦτα γὰρ
κατὰ φύσιν πέφυκεν οὕτως. καὶ τί μάντεως ἔδει;

OLYMPIODORO.

Mortale mihi quod corpus fuit, exaruit.
Pars immortalis iuit sursum in æthera.

OLYNTHIIS. St. Fl. 121.

SALTATRICE. St. Fl. 127. ita enim potius legendum videtur quam Achaide: nam hoc titulo Alexidis comœdiam & Athenæus nominat.

PARASITO.

Voracis descriptio.

Sine voce cœnat Telephus, rogantibus
Leuiter annutans, adeo vt rex conuiuij
Samothracibus Dîs sæpe concipiat preces,
Vt sudum fiat ac tempestas desinat:
Nanque is adolescens est hyems sodalibus.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΩι.

Τὸ σῶμα μὲν ἐμοῦ θνητὸν, αὖον ἐγένετο·
τὸ δ᾽ ἀθάνατον ἐξῆρε πρὸς τὸν ἀέρα.

ΟΛΥΝΘΙΟΙΣ. Suid. v. Εὐημερία.

Εὐημερία δέσποινα, καὶ φίλαι Μοῦσαι.

ΟΡΧΗΣΤΡΙΔΙ.

ΠΑΡΑΣΙΤΩι.

Δειπνεῖ δ᾽ ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον
πρὸς τοὺς ἐπερωτῶντάς τι, ὥστε πολλάκις
αὐτὸν κεκληκὼς τοῖς Σαμόθραξιν εὔχεται
λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι ποτέ.
χειμὼν ὁ μειρακίσκος ἐστὶ τοῖς φίλοις.

POLYCLEA.

QVi scitamenta reperit, pol scitus fuit:
Nam bene protraxit epulas, & fecit simul
Ne quæ essent vnquam maxillares feriæ.

LABORANTE.

Medicum.

NAribus
Vnguentum allinitur, sanitatis maxima
Quæ pars, odore cerebrum perfundi bono.

PYTHAGORICA.

CApe
Aquæ decoctæ cyathum. si crudam bibas,
Erit insalubre.

Exercitatio Pythagorica.

Decuit tolerare paulum sordem, inediam,
Illuuiem, frigus, tristitiam, silentium.

ΠΟΛΥ-

ΠΟΛΥΚΛΕΙΑι.

Ο Πρῶτος εὑρὼν κομψὸς ἦν τὰ πράγματα·
τοῦ συμποσίου γὰρ διατριβὴν ἐξεῦρέ πως,
κἀργοὺς ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας.

ΠΟΝΗΡΑι.

Μύρῳ
καταλείφεται τὰς ῥῖνας, ὑγιείας μέρος
μέγιστον, ὀσμὰς ἐγκεφάλῳ χρηστὰς ποιεῖν.

ΠΥΘΑΓΟΡΙΖΟΥΣΗι.

Υ Δατος ἀπέφθου κύαθον. εἰ δ' ὠμὸν πίῃς,
βαρὺ καὶ κοπῶδες.

ΔΕΙ δ' ὑπομεῖναι μικρὸν, ἀσιτίαν, ῥύπον,
ῥῖγος, σιωπὴν, στυγνότητ', ἀλουσίαν.

PYLAEIS.

Mihi mediusfidius ſæpe admirari libet
Quî fiat ut non omnes piſcivenduli
Summis præniteant opibus, cum tam regia
Tributa accipiant: nam ſedentes publicè
Non ſunt contenti decumæ vectigalibus,
Sed cenſus totos hauriunt quotidie.

COMMORIENTIBVS. St. Fl. 225.

Videas ſat vel hinc mortalibus
Pernities ſit quanta venter, quæ doceat, ad quæ incitet.
Vnam hanc partem ſiquis noſtro demſerit de corpore,
Nemo iniuriam feret ultro, nemo contumeliam.
At nunc huius vitio ubique cuncta fiunt turbida.

COALVMNIS.

Quam dulce eſt, quod mediocre eſt, nec ſuperat modum!

ΠΥΛΑΙΑΙΣ.

ΝΗ τὴν Ἀθηνᾶν, ἀλλ' ἐγὼ τεθαύμακα
τοὺς ἰχθυοπώλας, πῶς ποτ' οὐχὶ πλούσιοι
ἅπαντές εἰσιν, λαμβάνοντες βασιλικοὺς
φόρους· οὐχὶ μόνον ἀποδεκατεύουσι γὰρ
τὰς οὐσίας ἐν ταῖς πόλεσι καθήμενοι,
ὅλας δ' ἀφαιροῦνται καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

ΣΥΝΑΠΟΘΝΗΣΚΟΥΣΙ.

ΜΑθοις ἂν ὅσον ἀνθρώποις κακὸν
ἐστὶν ἡ γαστήρ, διδάσκει δ' οἷ', ἀναγκάζει δ' ὅ-
σα·
Εἴ τις ἀφέλοι τοῦτ' ἀφ' ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος,
οὐδ' ἂν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδεὶς, οὐδ' ὑβρίζοιτ' ἂν ἑκών·
νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙΣ.

ΩΣ ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον οὔθ' ὑπέργε-
μον.

SYRACVSIO. ST. FL: 455.

TARENTINIS.

A. *Pythagorismi & fabulæ*
Acutæ & saponatæ sollicitudines
Illos saginant: præter hæc datur in diem
Cuique horum panis assus & aquæ poculum;
Victus nihil præterea. B. *Vitam carceris*
Commemoras. A. *Atqui sic viri sapientiæ*
Addicti vitam viuunt ærumnabilem.

Nulli datur
Causa inuidendi nobis, qui in nullum sumus
Iniuriosi. nesciusne es, viuere
Blandum esse nomen æui quod nos degimus,
Humana quo sors vocis mollitur sono?
Ego, alius recte me secusne existimet
Sentire, verbum nunquam commutauerim:
Sed hoc me longa decuit obseruatio:
Plenas furoris esse res mortalium.
Reuera peregrinamur quotquot viuimus,
Et tanquam ad ludos celebres qui instituunt iter,
Ita nos tenebrica mortis egressi plaga
Venimus in æuum hoc, atque in hanc quam cernimus
Lucem. qui vero Venere, potu, risibus,
Tempus; quod finitur, maxime transegerit,
Præsertim in sibi par si sodalitium incidit,
Suauissime actis ludis se referet domum.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩι.

ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙΣ.

A. Πυθαγορισμοὶ καὶ λόγοι
λεπτοὶ, διεσμιλευμέναι τε φροντίδες
τρέφουσ' ἐκείνους· τὰ δὲ καθ' ἡμέραν, τάδε·
ἄρτος καθαρὸς εἷς ἑκατέρῳ, ποτήριον
ὕδατος, τοσαῦτα ταῦτα. B. Δεσμωτηρίου
λέγεις δίαιταν. A. Πάντες οὗτοί γ' οἱ σοφοὶ
διάγουσι καὶ τοιαῦτα κακοπαθοῦσί που.
Οὐδεὶς εὐλόγως
ἡμῖν φθονήσαι νοῦν ἔχων, οἳ τῶν πέλας
οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδέν. οὐκ ἄρ' οἶσθ' ὅτι
τὸ καλούμενον ζῆν τοῦτο χαίρειν διατριβῆς
ὄνομ' ἐστὶν, ὑποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης
μοίρας; ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν εὖ τις ἢ κακῶς
φήσει με κρίνειν, οὐκ ἔχοιμ' ἂν τι φράσαι.
ἔγνωκα γοῦν οὕτως ἐπισκοπούμενος,
εἶναι μανιώδη πάντα τἀνθρώπων ὅλως·
ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς ἀεὶ
τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς πανήγυρίν τινα
ἀφειμένους ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ σκότους
εἰς τὴν διατριβὴν, εἰς τὸ φῶς τε τοῦθ' ὃ δὴ
ὁρῶμεν· ὃς δ' ἂν πλεῖστα γελάσῃ καὶ πίῃ,
καὶ τῆς ἀφροδίτης ἀντιλάβηται τὸν χρόνον
τοῦτον ὃν ἀφεῖται, καὶ τύχῃ γ' ἐράνου τινὸς,
πανηγυρίσας ἥδιστ', ἀπῆλθεν οἴκαδε.

MISSA AD PVTEVM.

PAnibus
Quot tendit laqueos heu, misera mortalitas?

SOMNO.

A. *NEc immortalis, at nec mortalis tamen,*
Sed temperatus vt nec vitam cælitum
Nec hominum viuat, sed renascatur recẽs,
Idemque rursum pereat æterna vice,
Tam notus cunctis, quam conspicuus nemini.
B. *Tune hic me griphis, mulier, ludificaberis?*
A. *Quin ego perspicua ac liquida simpliciter loquor.*
B. *Quis ergo puer est tali ingenio præditus?*
A. *Sopor, ô puella, humanas qui ærumnas quiet.*

PHAEDRO.

EPiræo dum redeo, perplexus malis
Jn philosophandi decidi lubidinem:
Visique mihi sunt ignorare Cupidinem
Qui sit, pictores omnes, & siqui alteri
Amoris audent ostentare imagines.
Nam mas profecto non est, sed nec femina:

ΤΗι ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ.

Τοῖς ἄρτοις ὅσας
ἱστᾶσι παγίδας οἱ ταλαίπωροι βροτοί;

ΥΠΝΩι.

Α. Οὐ θνητὸς, οὐδ᾽ ἀθάνατος, ἀλλ᾽ ἔχων τινὰ
σύγκρασιν, ὥστε μήτ᾽ ἐν ἀνθρώπου μέρει,
μήτ᾽ ἐν θεοῦ ζῆν, ἀλλὰ φύεσθαί τ᾽ ἀεὶ
καινῶς, φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν·
ἀόρατος ὄψιν, γνώριμος δ᾽ ἅπασιν ὤν.
Β. Παίζειν σὺ χαίρεις, ὦ γύναι, μ᾽ αἰνίγμασι.
Α. Καὶ μὴν ἁπλᾶ γε καὶ σαφῆ λέγω μαθεῖν.
Β. Τίς οὖν τοσαύτην παῖς ἔχειν ἔσται φύσιν;
Α. Ὕπνος, βροτείων, ὦ κόρη, παυστὴρ πόνων.

ΦΑΙΔΡΩι.

Πορευομένῳ δ᾽ ἐκ Πειραιῶς, ὑπὸ τῶν κακῶν
καὶ τῆς ἀπορίας φιλοσοφεῖν ἐπῆλθέ μοι·
καί μοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι
τὸν Ἔρωτα, συντομώτατον τ᾽ εἰπεῖν ὅσοι
τοῦ δαίμονος τούτου ποιοῦσιν εἰκόνας·
ἔστιν γὰρ οὔτε θῆλυς, οὔτ᾽ ἄρσην, πάλιν

Neque vero Deus est, nec homo: non intelligens
Rerum, non vecors: sed compactus vndique,
Species multimodas vno sub vultu gerens.
Audacia in illo, si recte aduertas, viri est,
Pauor mulieris: insania limfatici,
Prudentis ratio: tum feræ violentia,
Duritia adamantis, ac dei contentio.
Atque ego qui hæc dixi, tamen, ita me omnes Dî iuuent,
Ignoro quid sit: verùm est in quo conuenit
Cum rebus istis, sed nomine disconuenit.

TRAGOEDIAE STVDIOSO. St. Fl. 457.

FEMINA AMANTE.

EGo quod sat est habere contentus mihi
Odi quod nimium est. in eo quod superat modum
Voluptas nulla, sola est ostentatio.

PHRYGE.

SAne ebrietatem crapula si anteuerteret,
Nemo temetum supra qui satis est modum
Haurire vellet. sed enim nunc improuidi
Non exspectantes pœnam vinolentiæ,
Promte quæ obueniunt exsiccamus pocula.

οὔτε θεός, οὔτ' ἄνθρωπος· οὔτ' ἀβέλτερος,
οὔτ' αὖθις ἔμφρων· ἀλλὰ συμπεπλεγμένος
πανταχόθεν, ἑνὶ τύπῳ δὲ πόλλ' εἴδη φέρων.
ἡ τόλμα μὲν γὰρ ἀνδρός, ἡ δὲ δειλία
γυναικός· ἡ δ' ἄνοια μανίας, ὁ δὲ λόγος
φρονοῦντος· ἡ σφοδρότης δὲ θηρός· ὁ δὲ πόνος
ἀδάμαντος· ἡ φιλοτιμία δὲ δαίμονος.
καὶ ταῦτ' ἐγώ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ θεούς,
οὐκ οἶδ' ὅτ' ἐστίν· ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι
τούτων, καὶ ἐγγύς ἐστιν, εἰ μὴ ὀνόματος.

ΦΙΛΟΤΡΑΓΩΙΔΩι.

ΦΙΛΟΥΣΗι.

Ἐγώ γε τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν ἀρκούμενος
τὰ περιττὰ μισῶ τοῖς ὑπερβάλλουσι γὰρ
τέρψις μὲν οὐκ ἔνεστι, πολυτέλεια δέ.

ΦΡΥΓΙ.

Εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλᾶν
παρεγίνεθ' ἡμῖν, οὐδ' ἂν εἷς οἶνόν ποτε
προσίετο πλεῖον τοῦ μετρίου· νυνὶ δὲ τὴν
τιμωρίαν οὐ προσδοκῶντες τῆς μέθης
ἥξειν, προχείρως τοὺς ἀκράτους πίνομεν.

MENTIENTE.

ASsentantium breuis est flos;
Nam nemo gaudet parasito tempora cano.
Quod nimium est odi. nanque in exsuperantia
Impendî multum est, nulla delectatio.

INCERTA COMOEDIA. ST. FL. 43. 121. 135. 237. 243. 277. 310. 311. 337. 377. primam sententiam, quæ Menandri nomen præfert, Alexidi asscribunt alij. 383. 415. 419. 437. 445. 481. 491.

SApientis opus est operam delitijs dare,
Tres quarũ in numero sunt pollentes maxime,
Vitæ consummant quæ beatitudinem,
Potare & edere & Veneris fructus carpere:
Accessionis alia habenda sunt vicem.
Quam misera res est ante cœnam accumbere!
Nam nunquam interea somnus cuiquam obrepserit,
Nec siquid dicat alius, quicquam intelligas;
Adeo occupatus animus patinis imminet.
A. *Humanum ingenium vino differt maxime:*
Nanque homo senescens alijs odio ac tædio est;
At vetere vino omnes libenter vtimur.
B. *Quia vinum nos exhilarat, at mordent senes.*
Nemo inter omnes vinipotores malus est:

ΨΕΥΔΟΜΕΝΩι.

Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ·
οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολικροτάφῳ παρασίτῳ.

Τὰ περιττὰ μισῶ· τοῖς ὑπερβάλλουσι γὰρ
δαπάνη πρόσεστιν, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν.

ΑΔΗΛΩι.

Τὰς ἡδονὰς δεῖ συλλέγειν τὸν σώφρονα.
τρεῖς δ' εἰσὶν αἵ γε τὴν δύναμιν κεκτημέναι
τὴν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ,
τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν.
τὰ δ' ἄλλα προσθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν.

Ὡς ἔστι κατακεῖσθαι πρὸ δείπνου συμφορά·
οὔτε γὰρ ὕπνος δήπουθεν οὐδεὶς ἂν λάβοι·
οὔδ' ἂν λέγῃ τις οὐδαμῶς μάθοιμεν ἄν·
ὁ νοῦς γάρ ἐστι τῆς τραπέζης πλησίον.

Α. Οὐδὲν γ' ἔοικ' ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν·
ὁ μὲν γὰρ ἀπογηράσκων ἀηδὴς γίνεται·
οἶνον δὲ τὸν παλαιότατον σπουδάζομεν.
Β. Ὁ μὲν δάκνει γάρ· ὁ δ' ἱλαροὺς ἡμᾶς ποιεῖ.

Οὐδεὶς φιλοπότης ἐστὶν ἄνθρωπος κακός·

Bimater etenim Liber hunc morem obtinet,
Odit malignos & vitæ omnem inscitiam.
❧ *Felices viuere oportet nitide ac splendide,*
Palamque habere quæ data immortalibus.
Nam qui beneficij est auctor, hunc qui sic agit,
Vtique nouit gratiæ nonnil sibi
Habere credit. at qui dissimulant data
Et rem mediocrem præferunt, vt improbos
Inficiatores, nomina & fidei malæ,
Tandem despoliat commodata copia.
❧ *Si hominem otiosum de die non plus semel*
Cibum capientem, nec modulantem carmina
Poëtam videas, illi dimidium puta
Perijsse fortunarum, at huic artis suæ
Dimidium: at ambos ægre vitam viuere.
❧ *Doctus esse non laboro. sufficit hoc vnum mihi,*
Ore posse enuntiare quod perscriptum est literis.
❧ *Illiberalis esse ingenij existimo*
Ire incompositè atque indecorè per viam,
Quando ire placide liceat, nec quisquam exigat
Vectigal, sed tu tibimet absque impendio
Præstare id possis. recto in incessu sita est
Vis magna decoris, voluptas aspectantibus,
Vitæ ornamentum. tanta quis non præmia
Sibi concupiscat mentis sat compos suæ?
Vita pauperum. ❧ *Est mihi vir inops: ego pauper anus:*
Est nata mihi, natusque simul,
Et bona virgo hæc. sic quinque sumus:
De quinque his tres modo cœnant,
Qui participes nos exiguæ
Faciunt mazæ. si nihil adsit,
Prodit nostro miser ore sonus,

ὁ γὰρ διμάτωρ Βρόμιος οὐ χαίρει ξυνὼν
ἀνδράσι πονηροῖς, οὐδ' ἀπαιδεύτῳ βίῳ.

Τοὺς εὐτυχοῦντας ἐπιφανῶς δεῖ ζῆν ἀεί,
φανεράν τε πᾶσι τὴν δόσιν τοῦ θεοῦ ποιεῖν·
ὁ γὰρ δεδωκὼς τἀγαθά τινι, τὸν μὲν, ὡς
πεποίηκεν οὕτως, οἴεται χάριν τινὰ
ἔχειν ἑαυτῷ· τοὺς ἀποκρυπτομένους δὲ καὶ
πράττειν μετρίως φάσκοντας, ἀχρήστους ὁρῶν
ἀνελευθέρως τε ζῶντας, ἐπὶ καιροῦ τινὸς
λαβών, ἀφείλεθ' ὅσα δεδωκὼς ἦν πάλαι.

Ἐπὰν ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτοῦντ' ἴδῃς,
ἢ μὴ ποθοῦντ' ᾠδὰς ποιητὴν καὶ μέλη,
τὸν μὲν ἰδιώτην τοῦ βίου τὸ ἥμισυ
ἀπολωλεκέναι νόμιζε, τὸν δὲ τῆς τέχνης
τὴν ἡμίσειαν· ζῶσι δ' ἀμφότεροι μόλις.

Οὐ μισῶ τὴν φρόνησιν, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον μόνον
τὸ διορίζεσθαι βεβαίως τῷ στόματι τὰ γράμματα.

Ἓν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀρρύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς,
ἐξὸν καλῶς· οὗ μήτε πράττεται τέλος
μηδεὶς ποθ' ἡμᾶς, μήτε δόντας τι ἕτερον
λαβεῖν· φέρει δὲ τοῖσι χρωμένοισιν εὖ
δόξης τιν' ὄγκον, τοῖς δ' ὁρῶσιν ἡδονήν·
κόσμον δὲ τῷ βίῳ· τὸ τοιοῦτον γέρας
τίς οὐκ ἂν αὑτῷ κτῷτο φάσκων νοῦν ἔχειν;

Ἔστιν ἀνήρ μοι πτωχός, κἀγὼ
γραῦς, καὶ θυγάτηρ, καὶ παῖς υἱός,
χ' ἥδ' ἡ χρηστή, πέντ' οἱ πάντες·
τούτων οἱ τρεῖς δειπνοῦσιν,
δύο δ' αὐτοῖς συγκοινωνοῦμεν.
μάζης μικρᾶς· φθόγγους δ' ἀλύρους
θρηνοῦμεν ἐπὰν μηδὲν ἔχωμεν·

Vultusque fames tetra impastos
Pallore notat. partes hæ sunt,
Victus nostri totus hic ordo:
Cicer, æsculeis glans de ramis,
Faba, bulbus, olus, rapa, cicadæ,
Pisa, lupinum, siluestre pirum,
Dataque à diuis mihi maternum
Carica votum, Phrygiæ ficus
Dulce repertum.

τρῶγμα δ᾽ ἀσίτων ἡμῶν ὄντων
γίνεται ὠχρόν· τὰ μέρη δ᾽ ἡμῶν
καὶ ἡ σύνταξις τοῦ βίου ἐστί,
κύαμος, θέρμος, λάχανον, γογγυλὶς,
ὦχρος, λάθυρος, φηγὸς, βολβὸς,
τέττιξ, ἐρέβινθος, ἀχράς·
τό, τε θεοφανὲς μητρῷον ἐμοὶ
μελέδημ᾽ ἰσχὰς Φρυγίας
εὕρεμα συκῆς.

ANTIPHANIS

AGRICOLA.

AMica alenti ſeſe grauis eſt calamitas:
Nam peſtem domi habẽs maximam, gaudet tamen.

AEOLO.

MAcareus amore ſaucius ſororio
Tam fœdam calamitatem ſuppreſſit diu,
Et ſe continuit: imperatorem ſibi
Donec præfecit vinum, quo ſolo duce
Audacia antecurſor eſt prudentiæ.
Ita nocte ſurgens voti potitus eſt ſui.

ALCESTIDE.

ILle ad res nouas
Applicuit animum, recolens hanc ſententiam:
Vnum commentum, quamuis calidum, ſed recens,
Sæpe eſſe vtilius veteribus multis ſolet.

ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ

ΑΓΡΟΙΚΩι.

Ἔστιν δ' ἑταίρα τῷ τρέφοντι συμφορά·
εὐφραίνεται γὰρ κακὸν ἔχων οὐχὶ μέγα.

ΑΙΟΛΩι.

Μακαρεὺς ἔρωτι τῆς ὁμοπατρίου μιᾶς
πληγείς, τέως μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς,
κατεῖχέ θ' αὑτόν· εἶτα παραλαβών ποτε
οἶνον στρατηγόν, ὃς μόνος θνητοῖς ἄγει
τὴν τόλμαν, εἰς τὸ πρόσθε τῆς εὐβουλίας,
νύκτωρ ἀναστὰς ἔτυχεν ὧν ἐβούλετο.

ΑΛΚΗΣΤΙΔΙ.

Ἐπὶ τὸ καινουργεῖν φέρου
τὸν νοῦν ἐκεῖνος, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
ἓν καινὸν ἐγχείρημα, κἂν τολμηρὸν ᾖ,
πολλῶν παλαιῶν ἐστὶ χρησιμώτερον.

ANTAEO.

A. AMice, nosti quis qualisque hic sit senex?
B. Graiugenam ab ipso licet aspectu agnoscere:
Pulchra atque pulla tunica, candens pallium,
Pileolum molle, baculus factus affabre,
Non nimia mensa. nîl dicto opus est amplius:
Nanque ipsam videor mihi spectare Academiam.

ARCADIA.

SObrium, pater, haud decet
Ebriace tumultuari, neque se curis dedere
Cum bibendi est tempus. morem quisquis supra hominum sapit
Fretus infaustæ pusillæ viribus pecuniæ,
In foricas secedens aliis se quoque inueniet parem,
Si contempletur quæ medici signa ruspari solent,
Quomodo sursum deorsum corporis venæ meent,
Queis gubernis vita sese sustinet mortalium.

PRAETORE.

Monosteglon(?)

SI Lacedæmone
Degas, Laconum viuas opus est moribus:

ANTAIΩι.

A. Ὦ Τᾶν, κατανοεῖς τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσὶ
ὁ γέρων; B. Ἀπὸ τῆς μὲν ὄψεως Ἑλληνικός·
λευκὴ χλανὶς, φαιὸς χιτωνίσκος καλὸς,
πιλίδιον ἁπαλὸν, εὔρυθμος βακτηρία,
βαιὰ τράπεζα. τί μακρὰ δεῖ λέγειν; ὅλως
αὐτὴν ὁρᾶν γὰρ τὴν Ἀκαδημίαν δοκῶ.

APKAΔIAι.

Οὔτε γὰρ νήφοντα δεῖ
ὑδαμοῦ πάτερ παραινεῖν, οὔθ' ὅταν πίνειν δέῃ
νοῦν ἔχειν· ὅστις δὲ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον
φρονεῖ,
δηλαδὴ μικρῷ πεποιθὼς ἀθλίῳ νομίσματι,
Εἰς ἄφοδον ἐλθὼν ὅμοιον πᾶσιν αὐτὸν ὄψεται·
ἐὰν σκοπῇ τὰ τῶν ἰατρῶν τοῦ βίου τεκμήρια,
τὰς φλέβας ὅποι φέρονται, τὰς ἄνω καὶ τὰς κάτω
τεταμένας, δι' ὧν ὁ θνητὸς πᾶς κυβερνᾶται βίος.

APXONTI.

Ἐν Λακεδαίμονι
γέγονας; ἐκείνων τῶν νόμων μεθεκτέον

Eas cœnatum publice in Phiditijs,
Vores ius nigrum, abstineas alere titthices:
Ne sperne hæc, melius quicquam nec desidera.
Sed morem sequere, antiquæ grauitatis tenens.

VENERALIBVS, siue VENERIS NATALIBVS. St. Fl. 511.

Nugæ difficiles.

A. *Ollam cupiēs significare, meliusne ollam dixero,*
An rotifigulifabrefactum concauicorpore vasculum,
Factum ex terra, verùm in alia matris percoctum domo,
Quod gregis fœtus nouellos tenerulos lactaltiles
In se claudit irretitos? B. *Ædepol plane me enecas,*
Nisi simpliciter atque aperte dicas, ollam carnium.
A. *Recte ais. flauane apiculæ latici mugientibus*
Mixtum de capris fluentum, molliter quod insidet
Latis genitæ Cerere castæ virginis segestribus:
Atque innumeris luxuriatur tegumentis subtilibus,
An placentam vis aperte dici? B. *Hoc equidem mauelim.*
A. *Bacchici sudorem fontis.* B. *Vinum dic compendio.*
A. *Sordelutricē scatebram.* B. *Mitte vero, & dic aquam.*
A. *Casiolentem ætheriuolantem fumum.* B. *Myrrham dicito:*
Nec mihi quicquam circuitu loquere, totque anfractibus.
Nam mihi labor videtur stultus, rem non dicere,
Interim quæ circa rem sunt multa simul conuoluere.

ἐστιν. βάδιζ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς Φειδίππου·
ἀπόλαυε ζωμοῦ· μὴ φορεῖ τοὺς βύστακας·
μὴ καταφρονεῖ, μηδ' ἕτερ' ἐπιζητεῖ καλά·
ἐν τοῖς δ' ἐκείνων ἤθεσιν ἴσθ' ἀρχαϊκῶς.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΙΣ, ἢ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΓΟΝΗ.

A. Πότερα ὅταν μὲν ἐγὼ λέγω σοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω,
ἢ τροχηλυρομασίτευκτον κοιλοσώματον κύτος,
πλαστὸν ἐκ γαίης, ἐν ἄλλῃ μητρὸς ὀπτηθὲν στέγῃ·
νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ τέκνα γαλακτοθρέμμονα
τακερόχρωτα δικτύωσιν; B. Ἡράκλεις, ἀποκτενεῖς
ἄρά μ', εἰ μὴ γνωρίμως μοι πάνυ φράσεις κρεῶν χύτραν.
A. Εὖ λέγεις. ξουθῆς μελίσσης νάμασίν τε συμμιγῆ
μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρέμμα, εἶτα θηλάζον
εἰς πλατὺ στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης,
λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα μυρίοις καλύμμασιν·
ἢ σαφῶς πλακοῦντα φράζω σοι; B. Πλακοῦντα βούλομαι.
A. Βρομιάδος δ' ἱδρῶτα πηγῆς. B. Οἶνον εἰπὲ συντεμών.
A. Λιβάδα φαιδρανδρα δροσώδη. B. Παραλιπὼν ὕδωρ φάθι.
A. Κασιόπνοιαν δ' αὔραν δι' αἴθρας. B. Σμύρναν εἰπέ· μὴ μακρὰν
μοι τοιοῦτον ἄλλο μηδέν, μηδὲ τοὔμπαλιν λέγων·
ὅτι δοκεῖ τοῦτ' ἔργον εἶναι μεῖζον, ὡς φασίν τινες,
αὐτὸ μὲν μηδέν, περὶ αὐτὸ δ' ἄλλα συστρέφειν πυκνά.

BACCHIS.

ID cum obtineri nequeat, impense est miser
Qui vxorem ducit, extra quàm Scythiæ in locis,
Quæ sola in terra nulla vitis nascitur.

BOEOTIIS.

QVod pulchrum est, rarum est & vbivis loci
In pretio.

GEMINIS.

VIde, parasitus, recte si consideres,
Vt sit vtrarumque fortunarum particeps.
Nemo parasitus cupit vt amicis sit male,
Sed eos conspicere exoptat florentissimos.
Vitam agitat aliquis splendidam? non inuidet,
Sed amat bonorum compartiri comiter:
Amicus simplex, certus, sine periculo,
Non pugnax, non malignus, iniritabilis,
Iram tolerare facilis: arridet iocis,
Amabilis, ridiculus, hilaris moribus,
Deinde vbi opus est, miles strenuissimus,
Modo adsit cœna opipara pro stipendio.

ΒΑΚΧΑΙΣ.

Ἐπεὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστι, κακοδαίμων σφόδρα
ὅστις γαμεῖ γυναῖκα, πλὴν ἐν τοῖς Σκύθαις·
ἐκεῖ μόνον γὰρ οὔτε φύετ' ἄμπελος.

ΒΟΙΩΤΙΟΙΣ.

Ἔστιν ὀλίγον τὸ καλόν, ἔστι πανταχοῦ
καὶ τίμιον.

ΔΙΔΥΜΟΙΣ.

Ὅρα· παράσιτός ἐστιν, ἣν ὀρθῶς σκοπῇς,
κοινωνὸς ἀμφοῖν τῆς τύχης καὶ τοῦ βίου·
οὐδεὶς παράσιτος εὔχετ' ἀτυχεῖν τοὺς φίλους,
τοὐναντίον δὲ πάντας εὐτυχεῖν ἀεί·
ἔστιν πολυτελὴς τῷ βίῳ τις; οὐ φθονεῖ,
μετέχειν δὲ τούτου εὔχετ' αὐτὸς συμπαρών·
κἄστιν φίλος γνήσιος, ἀσφαλὴς θεάμασι,
οὐ μάχιμος, οὐ πικρός, οὐχὶ βάσκανος·
ὀργὴν ὑπενεγκεῖν ἀγαθός· ἂν σκώπτῃς, γελᾷ·
ἐρωτικός, γελοῖος, ἱλαρὸς τῷ τρόπῳ.
πάλιν στρατιώτης ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολήν,
ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐπρεπές.

ORBA HEREDE. St. Fl: 481.

FELICI NAVIGATIONE. St. Fl. 419.

EPHESIA. St. Fl. 227.

AVRIGA. St. Fl. 453.

MEDICO. St. Fl. 419.

EQVITIBVS.

QVi nos viuamus quæris? primùm ephippium
Nobis pro strato est: pileus pro poculo.
Quid plura? agnoscas ipsum Cornu copiæ.

ΕΠΙ-

ΕΠΙΚΛΗΡΩι.

ΕΥΠΛΟΙΑι.

ΕΦΕΣΙΑι.

ΗΝΙΟΧΩι.

ΙΑΤΡΩι.

ΙΠΠΕΥΣΙ.

Πῶς οὖν διαρτώμεσθα; τὸ μὲν ἐφίππιον
στρῶμ' ἐστὶν ἡμῖν· ὁ δὲ καλὸς πῖλος, καλὸς
ψυκτήρ. τί βούλει; πάνθ' Ἀμαλθείας κέρας.

CLEOPHANE.

A. HOc bonum, regnum, an quid est
Aliud? B. Imò operam rebus dare honestis.
A. Ain'?
B. Inter Sophistas in Lyceo. A. Næ macra
Gens est, ficulna, famelica. ibi quid dicitur?
B. Res ista non est si fit; quod sic colligo:
Id quod fit, cùm fit, esse iam nondum potest:
Nec, siquid ante fuerit, quod fit nunc, erat:
Nam nihil est id, quod non est: & quod nondum erat,
Id quod nunc factum est non erat cùm nondum erat:
Quia factum est ex non esse. at si, unde, non erat,
Ex non exstante quî sit factum? id enim nequit.
Sin ex se factum dicas, olim non erit.
Hîc quærat aliquis, id quod non est denique
Quid fiet? an quod non est? id fieri haud pote.
A. Hæc quid significent nec Apollo intellexerit.

Subtilitates philosophorum inutiles.

FVLLONE. St. Fl. 231.

VENTROSO.

A. EGo antehac scirpos qui inter epulas soluere
Iubent, putabam nugas nugari meras,

ΚΛΕΟΦΑΝΕΙ.

Α. Τὸ δὲ τυραννεῖν ἐστιν, ἢ
τί δή ποτε; Β. Τὸ σπουδαῖον ἀκολουθεῖν.
Α. Ἐρεῖς;
Β. Ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν. Α. Νὴ Δία,
λεπτῶν, ἀσίτων, συκίνων· λέγουσί τι;
Β. Τὸ πρᾶγμα τοῦτ' οὐκ ἔστιν, εἴπερ γίνεται·
οὐδ' ἔστι γάρ πω γινόμενον ὅτε γίνεται,
οὐδ', εἰ πρότερον ἦν, ἔστιν ὅγε νῦν γίνεται·
ἔστιν γὰρ οὐκ ὂν οὐδέν· ὃ δὲ μὴ γέγονέ πω
οὐκ ἔστιν ὅ,τι ἂν γέγονεν ὅτε μὴ γέγονέ πω·
ἐξ οὐ γὰρ εἶναι γέγονεν· εἰ δ' οὐκ ἦν, ὅθεν,
πῶς ἐγένετ' ἐξ οὐκ ὄντος; οὐχ οἷόν τε γάρ·
εἰ δ' αὐτόθεν ποι γέγονεν, οὐκ ἔσται πάλιν·
καίτοι δέ πω τις, εἰς τί ποτε γενήσεται
τὸ οὐκ ὄν; εἰς οὐκ ὂν γὰρ οὐ γενήσεται.
Α. Ταυτὶ δ' ὅ,τ' ἐστὶν οὐδ' ἂν ὁ 'πόλλων μάθοι.

ΚΝΑΦΕΙ.

ΚΝΟΙΣΘΙΔΙ, ἢ ΓΑΣΤΡΩΝΙ.

Α. Ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς καλουμένους λέγων
ἐχίνους παρὰ πότον, ᾠόμην ληρεῖν σφᾶς

Et id loqui quod non est. siquis ordine
Fari esset iussus, quid ferat quis, nec ferat,
Ridebam, quippe credens esse inanias:
Nec enim arbitrabar eos quod res est dicere,
Sed insidiari. sed nunc verum comperi
Fallacia diuisi & coniuncti.
Dictum illud: nam contulimus ad cœnam decem
Homines, nec quisquam quod collatum est contulit.
Hoc illud ergo est, quod quis fert, nec fert tamen:
Perplexiloquij fuerat hæc sententia.
Verum his profecto est astus condonabilis:
At alij rebus ipsis innectunt dolos,
Pecuniam qui nullam numerant: quod solet
Philippus. B. *Hominem, pol, sollertem prædicas.*

LEMNIIS.

Ecqua est, aut esse possit ars venustior
Aut quæstus melior quam assentandi industria?
Pictor laborat, & sibi ipse irascitur.
Multis periclis agricola est obnoxius.
Circumstant alios mœstæ sollicitudines.
At nobis vita in risu & delitijs fluit.
Hæc ergo, summus in qua labor est, ludere,
Ridere & irridere & potare affatim,
Non suauis? mihi certe à diuitijs proxima.

λέγοντας οὐδέν· ὁπότε τις προσετάττετο
εἰπεῖν ἐφεξῆς, ὅ, τι φέρων τις μὴ φέρει,
ἐγέλων νομίζων λῆρον οὐκ ἂν γινόμενον·
οὐδέποτέ γ' ᾤμην πρᾶγμα παντελῶς λέγειν,
ἐνέδρας δ' ἕνεκα. νυνὶ δὲ τοῦτ' ἔγνωχ' ὅτι
ἀληθὲς ἦν· ἐφέρομεν γὰρ ἔρανόν τινα
ἄνδρες δέκ'· οὐ φέρει δὲ τοῦτον τὴν φορὰν
οὐδείς· σαφῶς οὖν ὅτι φέρων τις μὴ φέρει.
τοῦτ' ἔστιν, ἦν θ' ὁ γρῖφος ἐνταῦθα ῥέπων·
καὶ τοῦτο μὲν δὴ κἄστι συγγνώμην ἔχον.
ἄλλοι δὲ δολοπλοκοῦσιν αὐτῷ πράγματι,
οἱ τἀργύριον μὴ καταπιθέντες, ὡς σφόδρα
Φίλιππος. Β. Ἄρ' ἦν εὔστοχός τις νὴ Δία.

ΛΗΜΝΙΑΙΣ.

Εἶτ' ἔστιν ἢ γένοιτ' ἂν ἡδίων τέχνη,
ἢ πρόσοδος ἄλλη τοῦ κολακεύειν εὐφυῶς;
ὁ ζωγράφος πονεῖ τε καὶ πικραίνεται.
ὁ γεωργὸς ἐν ὅσοις ἐστὶ κινδύνοις; πάλιν
πρόσεστι πᾶσιν ἐπιμέλεια καὶ πόνος.
ἡμῖν δὲ μετὰ γέλωτος ὁ βίος καὶ τρυφῆς·
οὗ γὰρ τὸ μέγιστον ἔργον ἐστὶ παιδιά,
ἁδρὸν γελάσαι, σκῶψαί τιν', ἐκπιεῖν πολύν,
οὐχ ἡδύ; ἐμοὶ μὲν μετὰ τὸ πλουτεῖν δεύτερος.

LYCONE.

TVm rebus alijs aiunt esse Ægyptios
Sollertes, tum quod anguillam æquiparant Deis.
Quin vero longe est illa Dîs pretiosior:
Nam solus precibus nobis se indulgent Dei;
At illam, drachmas solidas cum dederis decem,
Aut plus aliquanto, olfacere vix tandem licet.
Tantam habet in se animal illud sanctitudinem.

MOLLICELLA.

VEnit,
Retro cedit, rursum accedit, non cedit retro,
Abijt: fricatur, abstergetur, pectitur,
Lauat, spectatur, conuestitur, vngitur,
Mundatur. siquid displicet, se strangulat.

MALOS EXOSO.

NOnne ergo præter cæteros sapiunt Scythæ,
Qui liberis de matre adhuc rubentibus
Immulgent lactis bouilli & equini copiam:
Neque illis addunt aut nutrices maleficas,
Aut pædagogos, maius quibus haud est malum

ΛΥΚΩΝΙ.

Καὶ τἄλλα δεινούς φασι τοὺς Αἰγυπτίους
εἶναι, τὸ νομίσαι τ' ἰσόθεον τὴν ἔγχελυν·
πολὺ τῶν θεῶν γὰρ ἐστὶ τιμιωτέρα·
τῶν μὲν γὰρ εὐξαμένοισιν ἔσθ' ἡμῖν τυχεῖν,
ταύτης δὲ δραχμὰς τοὐλάχιστον δώδεκα
ἢ πλέον ἀναλώσασιν ὀσφρέσθαι μόνον.
οὕτως ἔσθ' ἅγιον παντελῶς τὸ θηρίον.

ΜΑΛΘΑΚΗι.

Ἔρχεται,
μετέρχεται, προσέρχετ', οὐ μετέρχεται,
βέβηκε· τρίβεται, σμήχεται, κτενίζεται,
λούεται, σκοπεῖται, στέλλεται, μυρίζεται,
κοσμεῖτ', ἀλείφεται· ἂν δ' ἔχῃ τι, ἀπάγχεται.

ΜΙΣΟΠΟΝΗΡΩι.

Εἶτ' οὐ σοφοὶ δῆτ' εἰσίν, οἱ Σκύθαι σφόδρα,
οἱ γενομένοισιν εὐθέως τοῖς παιδίοις
διδόασιν ἵππων καὶ βοῶν πίνειν γάλα·
οὐχὶ μὰ Δία τίτθας εἰσάγουσι βασκάνους,
καὶ παιδαγωγοὺς αὖθις, ὧν μεῖζον κακὸν

Reperire, si obstetrices prius exceperis?
Nanque illæ exsuperant malitia ipsos ariolos,
Et mensurarum adulteros. sceleratius
Excogitari posse non credo genus,
Nisi quis priorem det locum piscarijs:
Sed & hos locandos post trapeZitas puto,
Qua natione nulla est pestilentior.

ADVLTERIS.

NVllum animal vsquam pisces infortunio
Exsuperat. neque enim satis est captis emori,
Vt mox humanis in visceribus conditi
Sepulchrum inueniant, sed dati piscarijs,
Quam nationem pessime Dî perduint,
Ibi putent miseri, per duos, per tres dies.
Et si fors tandem cæcum emtorem inuenerint,
Ei tollendi mortuos fit copia:
At qui foro hos extulerat, mox eliminat
Domo, simul atrox perculit nares odor.

FEMINA INITIATA.

FRugalitatis studium Dîs ipsis placet:
Argumento hoc est quod post centenos boues
Ad sacra tus adhibetur postremo loco.
Quo significatur, illa quæ antecesserant
Inanes esse fumus hominum gratia,
Exiguum at illud esse quod oblectet Deos.

οὐκ

οὐκ ἔστιν οὐδὲν, μετά γε μαίας νὴ Δία;
αὗται δ' ὑπερβάλλουσι τούς τε μετραπατῶν-
τας, τοὺς ἀγυρτῶντάς τε πολύ· τὸ γὰρ γένος
μιαρώτατον τοῦτ' ἐστὶν, εἰ μὴ, νὴ Δία,
τοὺς ἰχθυοπώλας τίς γε βούλεται λέγειν,
καὶ τούσδε μετά γε τοὺς τραπεζίτας· γένος
τούτου γὰρ οὐδέν ἐστιν ἐξωλέστερον.

ΜΟΙΧΟΙΣ.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων
ἀτυχέστερον· τοῖς γὰρ μὴ ἀποχρεῖν ἀποθανεῖν
αὐτοῖς ἁλοῦσιν, εἶτα κατηδεδεσμένοις
εὐθὺς ταφῆναι, παραδοθέντες ἄθλιοι
τοῖς ἰχθυοπώλαις τοῖς κακῶς ἀπολουμένοις,
σήπονθ' ἕωλοι κείμενοι δύ' ἡμέρας,
ἢ τρεῖς· μόλις δέ γ' αὖ ποτ' ὠνητὴν τυφλὸν
λάβωσιν, ἔδωκαν τὴν νεκρῶν ἀναίρεσιν
τούτῳ· κομίσας δ' ἐξέβαλλεν οἴκοθεν
τὴν πεῖραν ἐν τῇ ῥινὶ τῆς ὀδμῆς λαβών.

ΜΥΣΤΙΔΙ.

Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ·
τεκμήριον δ'· ὅταν γὰρ ἑκατόμβας τινὲς
θύωσι, ταύταις καὶ λιβανωτὸς ἐπιτέθη,
ὡς τἄλλα μὲν τὰ πολλὰ παραναλούμενα
δαπάνην ματαίαν οὖσαν, αὐτῶν οὕνεκα,
ὃ δ' ἐστὶ μικρὸν αὐτό, τοῦτ' ἀρεστὸν τοῖς θεοῖς.

ADOLESCENTE. St. Fl. 391.

Ædilium cura.

EGo antehac siquis nominaret Gorgonas,
Figmentum esse arbitrabar: at postquam in forum
Adueni, actutum credidi: piscarios
Nam simul inspexi, factus sum ipse saxeus:
Adeoque ego illos, ni prius vultum auertero,
Affari nequeo: nam si inspiciam quantulum
Quanti indicent pisciculum, lapidescam illico.

IVVENCVLA.

Auaritia.

A. *QVo pacto cum sorore Athenas Atticas*
Venisti? B. *Duxit nos huc mercator: Syrus*
Erat ille gente, vitæ genere cocio,
In auctione inuentos qui nos emerat,
Ad malitiæ genus omne inexsuperabilis:
Præterea talis, vt earum rerum quoque,
Beatus quas Pythagoras indulsit sibi,
Præter thymum nihil in domum intromitteret.

ΝΕΑΝΙΣΚΩι.

Ἐγὼ τέως μὲν ᾠόμην τὰς Γοργόνας
Εἶναί τι λογοποίημα· πρὸς ἀγορὰν δ' ὅ-
ταν
ἔλθω, πεπίστευκ' εὐθύς· ἐμβλέπων γὰρ αὐ-
τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺς γίνομαι,
ὥστ' ἐξ ἀνάγκης ἐστ' ἀποστραφέντι μοι
λαλεῖν πρὸς αὐτούς· ἐὰν ἴδω γὰρ ἡλίκου
ἰχθύν ὅσου τιμῶσι, πήγνυμαι σαφῶς.

ΝΕΟΤΤΙΔΙ.

A. Πῶς οὖν μετ' ἀδελφῆς εἰς Ἀθήνας ἐνθάδε
ἀφίκου; B. Ἀφικόμην ὑπό τινος ἀληθῶς ἐμπόρου·
Σύρος δὲ γένος ἦν· παρατυχὼν δ' ἡμῖν ὅδε
κηρυττομένοις, ὀβολοστάτης ὢν ἐπρίατο,
ἄνθρωπος ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρίαν,
τοιοῦτος, οἷος μηδὲν εἰς τὴν οἰκίαν,
μηδ' ὧν ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ἤσθιεν
ὁ τερασμαντευείτης, εἰσφέρειν ἔξω θύμου.

TRADITA.

Secura vita.

ILlum ipſum liquido vobis ego iuro Deum,
Cuius quod inebriamur eſt beneficium,
Hanc me electurum vitam, detur ſi optio,
Vel præ Seleuci regis excellentia:
Sorbere lentem ſuaue, tantum abſit metus:
Miſerum cubare molliter, ſi adſit metus.

DIVITIBVS.

Adilitia cura.

EUthymus nitens,
Vnguēta redolens cum ſandalio atque annulo
Neſcio quid ſecum muſſitabat deputans.
At Taureas amicus & Phœnicides,
Tanti inde ab antiquo helluones piſcium
Fragmenta vt ipſo deglutirent in foro,
Ad hoc ſpectaclum ſtabant velut emortui,
Grauiterque ferentes parcitatem obſonij
Jmplebant hiſce circulos rumoribus.
Quam vita non vitalis, nec tolerabilis!
Sunt ergo ex vobis qui maris ſibi vindicant
Curam, atque inſumunt multum in eam pecuniæ,
Cum nihil interea piſcium huc adnauiget?
Quid ergo opus eſt præſidibus inſularibus?
Sciſcenda lex vt piſcium importatio
Huc fiat. nam nunc piſcatores occupat.

ΠΑΡΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

Ὄμνυμι δ' ὑμῖν, ἄνδρες, αὐτὸν τὸν θεόν,
ἐξ οὗ ὁ μεθύειν πᾶσιν ἡμῖν γίνεται.
ἦ μὴν ἑλέσθαι τοῦτον ἂν ζῆν τὸν βίον,
ἢ τὴν Σελεύκου τοῦ βασιλέως ὑπεροχήν.
ἐρῷ φακῆν ἔσθ' ἡδὺ μὴ δεδοικότα·
μαλακῶς καθεύδειν ἄθλιον δεδοικότα.

ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ.

Εὔθυμος δ' ἔχων
σανδάλιον καὶ σφραγῖδα καὶ μεμυρισμένος
ἐλογίζετό τι τῶν πραγμάτων οὐκ οἶδ' ὅ, τι.
Φοινικίδης δέ, Ταυρέας θ' ὁ φίλτατος,
ἄνδρες παλαιοὶ ὀψοφάγοι, τοιοί τινες
οἷοι καταβροχθίζειν ἐν ἀγορᾷ τὰ τεμάχη,
ὁρῶντες ἐξέθνησκον ἐπὶ τῷ πράγματι,
ἔφερόν τε δεινῶς τὴν ἀνοψίαν πάνυ·
κύκλους δὲ συναγείραντες εἶτ' ἔλεγον τάδε.
ὡς οὐ βιωτόν ἐστιν, οὐδ' ἀνασχετόν,
τῆς μὲν θαλάττης ἀντιποιεῖσθαί τινας
ὑμῶν, ἀναλίσκειν τε πολλὰ χρήματα,
ὄψου δὲ μηδὲν ἐνθάδ' εἰσπλεῖν μηδὲ γρῦ.
τί οὖν ὄφελος τῶν νησιαρχῶν ἐστι; δεῖ
νόμῳ κατακλεῖσαι τοῦτο, παραπομπὴν ποιεῖν
τῶν ἰχθύων· Μάτρων δὲ νῦν συνήρπακε

Matron: Diogiton quoque persuasit omnibus
Ad se vt deferrent piscium omnem copiam,
Quam deuorando rem non popularem facit.
In nuptijs nanque & iuuenum conuiuijs
Mera vastitudo est.

POESI.

Tragœdiæ & comœdiæ comparatio.

SCilicet tragœdia
Felix poëma est. nam principio cognitum
Argumẽtum omne spectatori est, antequam
Verbum hiscat aliquis. nomen tãtum dicere
Poëtæ satis est. Oedipum præscripsero,
Iam reliqua per se norunt; pater est Laïus,
Iocasta mater, tum qui nati & filiæ,
Quid fecit, quid patietur. si promiserit
Alcmæona alius, ipsi dicent puerali:
Hic ille est qui interfecit matrem insaniens:
Indignabundus veniet Adrastus statim.
Tum vero vbi nil vltra quod dicant habent,
Et iam propemodum deplorata est fabula,
Tam facile, quam digitulum, tollunt machinam:
Atque id satis esse credit spectantum fauor.
At nobis ista non licent, sed omnia
Sunt inuenienda, nomina inprimis noua,
Res antegestæ, res præsentes, exitus,
Initia. ex illis siqua pars defecerit,
Exsibilatur Phido, siue ille est Chremes.
Illa alia facere Peleo & Teucro licet.

τοὺς ἁλιέας, καὶ Διογείτων, νὴ Δία,
ἅπαντας ἀναπέπεικεν εἰς αὐτὸν φέρειν·
κ' οὐ δημοτικόν τι τοῦτ' ἔδρα τοιαῦτα φλάων·
γάμοι ἢ καινοὶ καὶ πότοι νεανικοὶ
ἦσαν.

ΠΟΙΗΣΕΙ.

Μακάριόν ἐστιν ἡ τραγῳδία
ποίημα κατὰ πάντ'· εἴ γε πρῶτον οἱ λόγοι
ὑπὸ τῶν θεατῶν εἰσὶν ἐγνωρισμένοι,
πρὶν καί τιν' εἰπεῖν, ὥσθ' ὑπομνῆσαι μόνον
δεῖν τὸν ποιητήν· Οἰδίπουν γὰρ ἂν τι φῶ,
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἴσασιν· ὁ πατὴρ Λάϊος,
μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες, παῖδες, τίνες·
τί πείσεθ' οὗτος, τί πεποίηκεν. ἂν πάλιν
Εἴπῃ τις Ἀλκμαίωνα, καὶ τὰ παιδία
πάντ' εὐθὺς εἴρηχ' ὅτι μανεὶς ἀπέκτονε
τὴν μητέρ', ἀγανακτῶν δ' Ἄδραστος εὐθέως
ἥξει· ὅτε δὲ μηδὲν δύναται εἰπεῖν ἔτι,
κομιδῇ δ' ἀπειρήκασιν ἐν τοῖς δράμασιν,
αἴρουσιν, ὥσπερ δάκτυλον, τὴν μηχανήν,
καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει.
Ἡμῖν δὲ ταῦτ' οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ πάντα δεῖ
εὑρεῖν, ὀνόματα καινά, τὰ διῳκημένα
πρότερον, τὰ νῦν παρόντα, τὴν καταστροφήν,
τὴν εἰσβολήν· ἂν ἕν τι τούτων παραλίπῃ
Χρέμης τις ἢ Φείδων τις ἐκσυρίττεται·
Πηλεῖ δὲ ταῦτ' ἔξεστι καὶ Τεύκρῳ ποιεῖν.

PRIVIGNIS.

SCis mores meos:
Fastum omnem à me remoueo, amicus vnice
Amicis: ferri massa, siquis tetigerit:
Præstringo vt fulgor alium; vt fulmen verbero;
Siquem fero, ventus; laqueus si obstringo gulam;
Locusta siquem insulto; si frango fores,
Sum terræmotus: musca, si ad cœnam est opus
Ire inuocatum: puteus in non exitu:
Ad prendendum aliquem, ad falsa testimonia,
Ad occidendum, si opus est, vnus sum omnia.
Iuuenius nomen ob hæc Nil dubitantiis mihi
Imposuit: sed ego nîl moror dicteria,
Amicus amicis reapse, non dictis modo.

SAPPHO.

S. *FEminea est natura; sinu complexa puellos,*
Qui muti claram non cessant edere vocem,
Trans sola terrarũ, trans salsi gurgitis vndas
Ad quoscunque volunt. datur hos audire remotis,
Et tamen haud vllis contingunt pulsibus aures.
A. *Natura quam tu dicis, hæc est ciuitas:*
Ea oratores nutrit tanquam liberos:
Hi clamitantes transmarina negotia,
Et Thracias res, & res simul Asiaticas

ΠΡΟΓΟΝΟΙΣ.

Τὸν τρόπον μὲν οἶσθά μου,
ὅτι τῦφος οὐκ ἔνεστιν, ἀλλὰ τοῖς φίλοις
τοιοῦτος εἰμὶ δή τις. τύπτεσθαι, μύδρος·
τύπτειν, κεραυνός· ἐκτυφλῶσαί τιν', ἀστραπή·
φέρειν τιν' ἄρας, ἄνεμος· ἀποπνῖξαι, βρόχος·
θύρας μοχλεύειν, σεισμός· εἰσπηδᾶν, ἀκρίς·
δειπνεῖν ἄκλητος, μυῖα· μὴ ἐξελθεῖν, φρέαρ·
ἄγχειν, φονεύειν, μαρτυρεῖν· ὅσ' ἂν μόνον
τύχῃ τις εἰπὼν ταῦτ' ἀπερισκέπτως ποιεῖν
ἅπαντα. καὶ καλοῦσί μ' οἱ νεώτεροι
διὰ ταῦτα πάντ' ἄσκεπτον· ἀλλ' οὐδὲν μέλει
τῶν σκωμμάτων μοι. τῷ φίλῳ γὰρ ὢν φίλος
ἔργοισι χρηστός, οὐ λόγοις ἔφυν μόνον.

ΣΑΠΦΟΙ.

Σ. Ἔστι φύσις θήλεια βρέφη σώζουσ' ὑπὸ κόλποις
αὑτῆς· ταῦτα δ' ἄφωνα βοὴν ἵστησι γεγωνὸν
καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἠπείρου διὰ πάσης,
οἷς ἐθέλει θνητῶν· τοῖς δ' οὐ παρέουσιν ἀκούειν
ἔξεστιν· κωφὴν δ' ἀκοῆς αἴσθησιν ἔχουσιν.
Α. Ἡ μὲν φύσις γὰρ ἣν λέγεις ἐστὶν πόλις,
βρέφη δ' ἐν αὑτῇ διατρέφει τοὺς ῥήτορας.
οὗτοι κεκραγότες δὲ τὰ διαπόντια
τἀκ τῆς Ἀσίας καὶ τ' ἀπὸ Θρᾴκης λήμματα

Huc pertrahunt: atque illis interea assidet
Pascentibus sese & conuitiantibus
Plebs misera, nîl aspiciens, nîl exaudiens.
S. *Orator sedenim mutus quî fiat nisi*
Ter deprehensus? A. *Atqui coniexe optimè*
Credebam: sed tu carmen perplexum expedi.
S. *Natura, quam femineam dixi, epistola est:*
Proles, quam secum fert sinu, sunt literæ,
Quæ fabulentur quamuis longe absentibus
Quibuslibet: alter vero quanquam adstans prope,
Illas legentis nullos exaudit sonos.

MILITE, aut TYCHONE.

QVisquis est mortalium,
Qui in vita aliquid esse credit, quod sit certum ac proprium,
Fallitur: nanque aut tributi graue onus exhaurit domum;
Aut lite aliquis inuolutus rebus suis euoluitur;
Aut mulctatur ob præturam; aut lectus scenæ præbitor,
Aureas gregi cum vestes dederit, fert centunculum;
Aut à seruis expilatur dormiens aut ambulans.
Nihil est certum, stabile nihil est vsquam, nisi quod in diem
Quisque genio gratum faciens sibimet ipse impenderit.
Sed nec hoc securum satis est: facile nanque euerterit
Aliquis mensam bene paratam. sed cùm iam mansas dapes
Perque dentium transmissas septa deglutineris,
Id demum tibi putato positum esse extra omnem aleam.

Ex quo par pauonũ in vrbẽ nescio quis primũ attulit,

ἥκουσι δεῦρο· νεμομένων δ' ἢ πλησίον
αὐτῶν κάθηται λοιδορουμένων τ' ἀεὶ
ὁ δῆμος οὐδὲν οὔτ' ἀκούων οὔθ' ὁρῶν.
Σ. Ῥήτωρ δ' ἄφωνος πῶς γένοιτ', ἂν μὴ ἁλῷ
τρὶς παρανόμων; Α. Καὶ μὴν ἀκριβῶς ᾠόμην
ἐγνωκέναι τὸ ῥητόν· ἀλλὰ δὴ λέγε.
Σ. Θήλεια μὲν νῦν ἐστὶ φύσις ἐπιστολή·
βρέφη δ' ἐν αὐτῇ περιφέρει τὰ γράμματα·
ἄφωνα δ' ὄντα ταῦτα τοῖς πόρρω λαλεῖ
οἷς βούλεθ'· ἕτερος δ' ἂν τύχῃ τις πλησίον
ἑστὼς ἀναγινώσκοντος οὐκ ἀκούσεται.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗι, ἢ ΤΥΧΩΝΙ.

Ὅστις ἄνθρωπος φυεὶς
ἀσφαλές τι κτῆμ' ὑπάρχειν τοῦ βίου λογίζεται,
πλεῖστον ἡμάρτηκεν· ἢ γὰρ εἰσφορά τις ἥρπασε
τἄνδοθεν πάντ', ἢ δίκη τις περιπεσὼν ἀπώλετο,
ἢ στρατηγήσας προσώφλεν, ἢ χορηγὸς αἱρεθεὶς
ἱμάτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ, ῥάκος φέρει,
ἢ τριηραρχῶν ἀπήγξατ', ἢ πλέων ἥλωκέ ποι,
ἢ βαδίζων ἢ καθεύδων κατακέκοφθ' ὑπ' οἰκετῶν.
οὐ βέβαιον οὐδέν ἐστι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν
Εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχοι·
οὐδὲ ταῦτα σφόδρα τι· καὶ γὰρ τὴν τράπεζαν ἁρπάσαι
κειμένην ἄν τις προσελθών· ἀλλ' ὅταν τὴν ἔνθεσιν
ἐντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃς κατεσπακώς,
τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον.
Τὸν ταὼν μὲν ὡς ἅπαξ τις ζεῦγος ἤγαγεν μόνον,

Rari qui fuerant, magis crebros cernas coturnicibus:
At virum bonum quærendo siquis vnum repererit,
Natos ex illo vitiosos quinque cernet filios.

TIMONE. ST. FL.

Sordidi circa sacra.

EMi magnifice quæ sunt opus ad nuptias:
Tus oboli pretio Dîs Deabusque omnibus,
Semideis vero liba mellitam dapem,
Mortalibus sed nobis emi gobios.

SAVCIO.

SVbinde & dissertatio
Prorumpat aliqua, & carmen aut pars de choro
Recitetur. rerum præter vnam est omnium
Suauis vicissitudo.

TRIPLICI CERTATORE.

Poëta.

MVltum poëtas cæteros Philoxenus
Antestat. primum nanque nominibus nouis
A se repertis passim audacter vtitur:
Deinde varijs vicibus ac coloribus
Carmen figurat. inter homines ceu Deus
Exstabat, artem veram callens musicam.

σπάνιον ὂν τὸ χρῆμα, πλείους εἰσὶ νῦν τῶν ὀρτύγων·
χρηστὸν ἄνθρωπον δ' ἐάν τις ἕνα μόνον ζητῶν ἴδῃ,
ὄψει ἐκ τούτου πονηροὺς πέντε παῖδας γεγονότας.

ΤΙΜΩΝΙ.

Ἥκω πολυτελῶς ἀγοράσας εἰς τοὺς γάμους,
λιβανωτὸν ὀβολοῦ τοῖς θεοῖς, καὶ ταῖς θεαῖς
πάσαισι, τοῖς δ' ἥρωσι τὰ ψαίστ' ἀπονέμων,
ἡμῖν δὲ τοῖς θνητοῖς ἐπριάμην κωβιούς.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΑι.

Ἀλλὰ καὶ λογισμὸς εἰς μέσον
παταξάτω τις, καί τι μελύδριον, ἢ στροφὴ
παρηχείτω τις· ἡδύ τι ἐστὶ μεταβολὴ
παντὸς γὰρ ἔργου, πλὴν ἑνός.

ΤΡΙΤΑΓΩΝΙΣΤΗι.

Πολύ γ' ἐστὶ πάντων τῶν ποιητῶν διάφορος
ὁ Φιλόξενος· τὰ πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν
ἰδίοισι καὶ καινοῖσι χρῆται πανταχοῦ·
ἔπειτα τὰ μέλη μεταβολαῖς καὶ χρώμασιν
ὡς εὖ κέκραται. θεὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἦν
ἐκεῖνος, εἰδὼς τὴν ἀληθῶς μουσικήν·

At nunc poëtæ floricarpa carmina,
Fontana, hederea, miseris pangunt vocibus;
Alienaque opera operibus intexunt suis.

HYDRA.

IS quem cœpi dicere,
Habitantem eodem mulierem viciniæ
Simulatque aspexit, venit in amorem illico.
Ciuis erat, proximitatis tutelæque egens,
Sed mores aureos ad virtutem possidens,
Amica vere. nam pleræque mulieres
Honestum infamant nomen fœdis moribus.

THEBANIS STVDENTE.

Merx mala commendari amat.

QVam non ferendum est, pisces siquis venditat
Recentes, hunc reducta fronte in verticem
Aduorsum nos tueri toruum ac tetricum;
Qui putres vendat, hunc ridere ac ludere?
Nam plane verum fuerat è contrario
Et hunc plorare, & illum ridere affatim.

οἱ νῦν δὲ κισσόπληκτα καὶ κρηναῖα καὶ
ἀνθεσιπότητα μέλεα μελέοις ὀνόμασι
ποιοῦντες ἐμπλέκουσιν ἀλλότρια μέλη.

ΥΔΡΙΑι.

Οὗτος δ' ὃν λέγω,
ἐκ γειτόνων αὐτῷ κατοικούσης τινὸς
ἰδὼν ἑταίρας εἰς ἔρωτ' ἀφίκετο
ἀστῆς, ἐρήμου δ' ἐπιτρόπου καὶ συγγενῶν,
ἦθός τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης,
ὄντως ἑταίρας· αἱ μὲν ἄλλαι τοὔνομα
βλάπτουσι τοῖς τρόποισιν, ὄντως ὂν καλόν.

ΦΙΛΟΘΗΒΑΙΩι.

Οὐ δεινόν ἐστι, προσφάτους μὲν ἂν τύχῃ
πωλῶν τις ἰχθῦς, συναγαγόντα τὰς ὀφρῦς
τοῦτον, σκυθρωπάζοντά θ' ἡμῖν προσλαλεῖν·
ἐὰν σαπρούς δὲ κομιδῇ παίζειν καὶ γελᾶν;
τοὐναντίον γὰρ πάνυ ἔδει τούτους ποιεῖν·
τὸν μὲν γελᾶν, τὸν δ' ἕτερον οἰμώζειν μακρά.

PATREM AMANTE.

A. *Vxorem duxit.* B. *Serione hoc nuntias?*
Vxorem duxit? atqui modo reliqueram
Viuum, ambulantem.

PHILOTIDE. St. Fl. 477. vbi comœdiæ nomen aſſcriptum non eſt, at in quibuſdam libris ſcribitur Philoctete. at Philotin etiam Athenæus nominat inter Antiphanis comœdias.

INCERTA COMOEDIA. St. Ecl. 145. St. Fl. 9. 59. 71. 93. 109. 119. 121 bis. 131. 141. 147. 197. 203. 227. bis. 233. 243. 283. 305. 311. bis. 316. 317. 321. 337. 147. 369. 377. primam ſententiam quæ Menandro tribuitur, alij Antiphani aſſcribunt. 379. 383. 389. 419. 447. 453. 479. 481. ter. 497.

Guſtare carnes qui ſemel didicit, canis
Gregem non poterit cuſtodire in poſterum.
Quos pecunia accipit
Oculatiores cæteris, cæcos facit.
Muſarum ſtudijs aſſides vſque & literis,
Vbi certamen cernitur ſapientiæ.

ΦΙΛΟ-

ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΙ.

Α. ΓΕγάμηκε δήπου. Β. Σὺ τί λέγεις; ἀληθινῶς
γεγάμηκε; ὃν ἐγὼ δὲ ζῶντα κατέλιπον
καὶ περιπατοῦντα..

ΦΙΛΩΤΙΔΙ.

ΑΔΗΛΩι.

ΣΑρκῶν ἀπογεύεσθαι δὲ μηδ' ἐπήσας κύων
φυλάττειν οὐ δύναιτο τὴν ἀγέλην ἔτι.
Ὁ πλοῦτος πλέον
θατέρων βλέποντας τῶν παραλαβὼν, τυφλοὺς ποιεῖ.
Ἀεὶ δὲ πρὸς μούσαισι καὶ λόγοις πάρει,
ὅπου τε σοφίας ἔργον ἐξετάζεται.

Quid quæso causæ est, cur quis optet à Deis
Pecunia florere & rerum copia,
Nisi vt possimus amicis opitularier,
Et serere frugem Gratiæ, suauis Deæ?
Nanque ea voluptas quæ in potu atque esu est sita,
Par ferme est cunctis: neque magis lautæ dapes
Esuriem sedent.

A. *Dic quæso, quid est*
Viuere quod aiunt? B. *Bibere: sic ego censeo.*
Vides fluenta propter hiberna arbores,
Quæ noctu humescunt pariter atque interdiu,
Qua mole excrescant, atque pulchritudine?
At quæ obnituntur, squalle atque aritudine,
Quasi sitientes, intereunt radicitus.

In saturitate Venus est: nanque ita est Dea,
Misere viuentes quam potest longe fugit.

Res celare cæteras
Vtcunque possis, Phidia, hæc præter duo,
Si nimium biberis & si in amorem incubueris:
Vtrunque de se manifestum indicium facit
Oratione ac vultu, sic vt qui neget
Tamen ipse suo se prodat testimonio.

Qui se cottidie implet, is fit marcidus:
At diligentiam acuit qui paulum adbibit.

Clauum clauo. *Trudendus haustus haustibus vini, labor labore,*
Cantus tubæ cantu tubæ, præcone clamitator,
Strepitus strepitu, scortum altero scortillo triobolari,
Callistratus coquo, arrogans factum facto arrogante,
Arma armis, sugilla pugil; sic factio factione,
Negotium negotio, lis lite, nupta nuptâ.

Epulis sæpe mutatis frui
Suaue est, & illis pastibus vulgarijs

Τοῦ γάρ τις ἄλλου, πρὸς θεῶν τοῦ, οὕνεκα
δέξαιτο πλουτεῖν, ἢ πορεῖν τε χρημάτων,
ἢ τοῦ δύνασθαι παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
σπείρειν τε καρπὸν χάριτος ἡδίστης θεῶν·
τοῦ γὰρ πίνειν τε καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
ἔχομεν ὁμοίας. οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσι γὰρ
δείπνοις ὁ πεινῶν παύεται.

Α. Τὸ δὲ
ζῆν, εἰπέ μοι, τί ἐστι; Β. Τὸ πίνειν, φήμ' ἐγώ.
ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα
δένδρων ἀεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν
βρέχεται, μέγεθος καὶ κάλλος οἷα γίνεται;
τὰ δ' ἀντιτείνονθ', οἱονεὶ δίψαν τινὰ
ἢ ξηρασίαν σχόντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται;

Ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις· ἐν δὲ τοῖς κακῶς
πράττουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς.

Κρύψαι, Φειδία,
ἅπαντα τἄλλα τις δύναιτ' ἂν, πλὴν δυοῖν,
οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών·
ἀμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
καὶ τῶν λόγων τ' αὖ· ὥστε τοὺς ἀρνουμένους
μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοῖς ποιεῖν.

Συνεχῶς γὰρ ἐμπιπλάμενος ἄνθρωπος, ἀμελὴς
τις γίνετ', ὑποπίνων δὲ πάνυ φροντιστικός.

Οἴνῳ τὸν οἶνον ἐξελαύνειν, τὸν κόπον κόπῳ χρή,
σάλπιγγι τὴν σάλπιγγα, τῷ κήρυκι τὸν βοῶντα,
καὶ τῷ ψόφῳ πάλιν ψόφον, τριωβόλῳ δὲ πόρνην,
αὐθαδίαν αὐθαδίᾳ, Καλλίστρατον μαγείρῳ,
στάσιν στάσει, μάχην μάχῃ, ὑπωπίοις δὲ πύκτην,
πόνῳ πόνον, δίκῃ δίκην, γυναικὶ τὴν γυναῖκα.

Μεταλλάξαι διάφορα βρώματα
ἐσθ' ἡδὺ, καὶ τῶν πολλάκις θρυλλουμένων

Plenum, noui aliquid quamuis perfunctorie
Gustare, duplas id voluptates parit.

Frugalis victus. *Polenta cœnæ nobis erit ipsum caput,*
Vallata paleis, structa perfrugaliter:
Tuber, sed vnus: tum pulmenti nonnihil,
Boletus aut cucurbita, aliudve id genus,
Quæ misera miseris nobis largitur locus.
Hæc vita febre caret & pituita vacat.
Vbi carnes adsunt nemo contentus thymo est,
Nec qui se dicunt Pythagoristas.

Vere Deorum vita est, alienas dapes
Esse, nec ad vllos calculos attendere.

διάμεστοι ὄντα δὲ παραβαλέσθαί τινος
χρυσοῦ, διπλασίαν παρέχει τὴν ἡδονήν.
— Τὸ δεῖπνόν ἐστι μᾶζα κεχαρακωμένη
ἀχύροις, πρὸς αὐτέλειαν ἐξωπλισμένη,
καὶ βολβὸς εἷς τις καὶ παροψίδες τρεῖς,
σόγχος τις ἢ μύκης τις, ἢ τοιαῦθ' ἃ δὴ
δίδωσιν ἡμῖν ὁ τόπος ἄθλι' ἀθλίοις.
τοιοῦτος ὁ βίος ἀπύρετος, φλέγμ' οὐκ ἔχων·
οὐδεὶς κρέως παρόντος ἐσθίει θύμον,
οὐδ' οἱ δοκοῦντες Πυθαγορίζειν.
— Βίος θεῶν γάρ ἐστιν ὅταν ἔχῃς πόθεν
τἀλλότρια δειπνεῖν μὴ προσέχων λογίσμασιν.

ANAXANDRIDAE

ANCHISE.

NVlla vſpiam ſeruorum, amice, eſt ciuitas;
Sed Fortuna hominum varie commutat ſtatum:
Multi hodie libertatis expertes agunt,
Qui Sunienſes cras erunt, perendie
Fori participes. ſic gubernaclum, vt lubet,
Fortuna cuique verſat.

THESAVRO.

COnſcriptor Scolij carminis quiqui fuit,
Quod bene valere poſuit in primo loco,
Bene fecit: at pulchrum eſſe cum facit alterum,
Et diuitem eſſe tertium, inſanit nimis:
Nam fœdum eſt animal, pulcher quem vexat fames.

CANISTRVM PORTANTE. ST. ECL. 171. vbi nomen comœdiæ aſſcriptum non eſt, ſed habent libri nonnulli ἀινφόρω, mendoſe.

ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΟΥ

ΑΓΧΙΣΗι.

Οὐκ ἔστι δούλων, ὦ 'γαθ', οὐδαμοῦ πόλις,
τύχη δὲ πάντα μεταφέρει τὰ σώματα.
πολλοὶ δὲ νῦν μὲν εἰσὶν οὐκ ἐλεύθεροι,
Εἰς ταὔριον δὲ Σουνιεῖς· εἶτ' εἰς τρίτην
ἀγορᾷ κέχρηνται· τὸν γὰρ οἴακα στρέφει
δαίμων ἑκάστῳ.

ΘΗΣΑΥΡΩι.

Ὁ τὸ σκολιὸν εὑρὼν ἐκεῖνος ὅστις ἦν,
ὅ μὲν ὑγιαίνειν πρῶτον ὡς ἄριστον ὄν,
ὠνόμασεν ὀρθῶς· δεύτερον δ' εἶναι καλόν·
τρίτον δὲ πλουτεῖν· τοῦθ' (ὁρᾷς) ἐμαίνετο·
καλὸς δὲ πεινῶν ἐστὶν αἰσχρὸν θηρίον.

ΚΑΝΗΦΟΡΩι.

VENATORIBVS.

PRædulce, gnatus qui domi capit cibum.

VLYSSE.

Dicteria.

EXcipitis alter alterum dicterijs:
Sat ego vos noui. qui ſpecioſo corpore eſt,
Sacras vocatis nuptias. puſillior
Eſt aliquis? guttam. vultu forte triſtior
Incedit quiſquam? næniam. alius craſſior
Fit iuris offa. gaudet aliquis ſordibus?
Puluis vocatur. alium ſectatur frequens?
Huic lembo nomen. incœnatus obambulat?
Ieiunus mugil eſt. ſpectat curioſius
Formoſos, eſt theatri molitor noui.
Ioco qui eripuit agnum paſtori, eſt Atreus;
Qui vero arietem, Phryxus nuncupabitur;
Qui vellus, Iaſon.

CIVITATIBVS.

EGo eſſe veſter non queam commilito,
Quando nec leges, nec mores conſentiunt,
Sed multis inter ſe interuallis diſſident.

KYNH-

ΚΥΝΗΓΕΤΑΙΣ.

Υἱός γὰρ οἰκόσιτος ἡδὺ γίνεται.

ΟΔΥΣΣΕΙ.

Ὑμεῖς γὰρ ἀλλήλους ἀεὶ χλευάζετε·
οἶδ' ἀκριβῶς. ἂν μὲν γὰρ ᾖ τις εὐπρεπὴς,
ἱερὸν γάμον καλεῖτ'· ἂν δὲ μικρὸς παντελῶς,
σταλαγμίον. λυπρός τις ἐξελήλυθεν;
ὀλολυγμὸς οὗτός ἐστι. λυπρὸς περιπατεῖ;
ζωμὸς κατωνόμασται. χαίρει τις ῥυπῶν;
κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. ἀκολουθεῖ κόλαξ
τῳ; λέμβος ἐπικέκληται. ἄδειπνος περιπατεῖ;
κεστρῖνός ἐστι νῆστις. εἰς δὲ τοὺς καλοὺς
ἄν τις βλέπῃ, καινὸς θεατροποιός. ἂν
ὑφείλετ' ἄρνα ποιμένος παίζων, Ἀτρεύς·
ἐὰν δὲ κριὸν, Φρίξος· ἐὰν
κωδάριον, Ἰάσων.

ΠΟΛΕΣΙ.

Οὐκ ἂν δυναίμην συμμαχεῖν ὑμῖν ἐγὼ,
οὔθ' οἱ τρόποι γὰρ ὁμονοοῦσ' οὔθ' οἱ νόμοι
ἡμῶν, ἀπ' ἀλλήλων δὲ διέχουσιν πολύ.

Bouem tu adoras, ego quem sacrifico Dijs.
Anguillam numen esse reris optimum,
Quæ mihi putatur optimum esse obsonium.
Non vesceris suilla: mihi nulla est caro
Quæ sapiat melius. tum tu veneraris canem:
Ego eundem, si epulas prægustauit, verbro.
Lex nostra solos qui integro sunt corpore,
At vestra mutilos lex sacerdotes probat.
Tum siquod felem attigerit infortunium
Ploras: ego illam occido & excorio libens.
Magnum quid apud vos, mihi nîl mus araneus.

SAMIA.

NAnque assentari comitas nunc dicitur.

VENEFICA.

QVod sum ostentator, vitióne id vertis mihi?
Atqui longe hæc ars alias superat, vnicam
Assentatricem præter, quæ primas tenet.

Βοῦν προσκυνεῖς· ἐγὼ δὲ θύω τοῖς θεοῖς.
τὴν ἔγχελυν, μέγιστον ἡγῇ δαίμονα·
ἡμεῖς δὲ τῶν ὄψων μέγιστον παραπολύ.
οὐκ ἐσθίεις ὕει᾽· ἐγὼ δέ γ᾽ ἥδομαι
μάλιστα τούτοις. κύνα σέβεις· τύπτω δ᾽ ἐγώ,
τοὔψον κατεσθίουσαν ἡνίκ᾽ ἂν λάβω.
τοὺς ἱερέας ἐνθάδε μὲν ὁλοκλήρους νόμος
εἶναι· παρ᾽ ὑμῖν δ᾽, ὡς ἔοικεν, ἀπηργμένους.
σὺ μὲν τὸν αἴλουρον κακὸν ἔχοντ᾽ ἂν ἴδῃς
κλάεις· ἐγὼ δ᾽ ἥδιστ᾽ ἀποκτείνας δέρω.
δύναται παρ᾽ ὑμῖν μυγαλῆ, παρ᾽ ἐμοὶ δέ γ᾽ οὔ.

ΣΑΜΙΑι.

Τὸ γὰρ κολακεύειν νῦν ἀρέσκειν ὄνομ᾽ ἔχει.

ΦΑΡΜΑΚΟΜΑΝΤΕΙ.

Ὅτ᾽ εἰμ᾽ ἀλάζων τοῦτ᾽ ἐπιτιμᾷς; ἀλλὰ τί;
νικᾷ γὰρ αὕτη τὰς τέχνας πάσας πολὺ
μετὰ τὴν κολακείαν· ἥδε μὲν γὰρ διαφέρει.

INCERTA COMOEDIA. St, Fl: 43. 125. vbi Alexandridæ est nomen, sed quod & alibi pro Anaxandride positum liquet. 159. 243. 277. 316. 484. vbi & primum versum sunt qui Anaxandridæ tribuant.

Volupe est, nouum
Si quis repertum primus exterebrauerit,
Aperire cunctis: nanque hi qui sapiunt sibi
Solis, nullum artis iudicem inueniunt suæ:
Deinde inuidentur. tradere in vulgus decet,
Nouitatis quicquid venere commendabile est.

O cor improbum,
Quam tu malignum es solum in toto corpore!
Nam subito saltas vbi timentem videris.

Legum contemtrix ita volebat ciuitas.

Pulchrum est priusquam mortem merearis mori.

ΑΔΗΛΩΙ.

Ἡ Δουλεία ἔχει.
ὅταν τις εὕρῃ καινὸν ἐνθύμημά τι
δηλοῦν ἅπασιν· οἱ δέ γ' αὑτοῖσιν σοφοὶ
πρῶτον μὲν οὐκ ἔχουσι τῆς τέχνης κριτήν·
ἔπειτα φθονοῦνται· χρὴ γὰρ εἰς ὄχλον φέρειν
ἅπανθ' ὅσ' ἄν τις καινότητ' ἔχειν δοκῇ.

Ὦ πονηρὰ καρδία,
ἐπιχαιρέκακον ὡς εἶ μόνον τοῦ σώματος·
ὀργῇ γὰρ εὐθὺς ἐὰν ἴδῃς δεδοικότα.

Ἡ πόλις ἐβούλεθ' ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει.

Καλόν γ' ἀποθανεῖν πρὶν θανάτου δρᾶν ἄξιον.

EVBVLI

ANTIOPA.

Populorum differentia.

MVlti laboris nos ac mediocris cibi
Sumus ac duramus: multum fantur Attici,
Edunt non multum; ſed Thebani plurimum.

LORO IN AQVA.

Medicus.

AH mulier, ne tu quæſo lactucas mihi
Ad menſam appone, aut tu te accuſa poſtea.
Nanque ad olus illud, vetus vt narrat fabula,
Adonim depoſuit exanimem Venus:
Cibus inde eſt mortualis.

AVGE.

IAm propera, propera, ne hiatans in morem lupi
Vbi his excideris fruſtra curras poſtea.

ΕΥΒΟΥΛΟΥ

ΑΝΤΙΟΠΗι.

Πονεῖν μὲν ἅμμες καὶ φαγεῖν μέτρι' ἀνδρικοί,
καὶ καρτερῆσαι, τοὶ δ' Ἀθηναῖοι λέγειν
καὶ μικρὰ φαγέμεν, οἱ δὲ Θηβαῖοι μέγα.

ΑΣΤΥΤΟΙΣ.

Μὴ θριδακίνας, ὦ γύναι,
ἐπὶ τὴν τράπεζαν, ἢ σεαυτὴν αἰτιῶ·
ἐν τῷ λαχάνῳ τούτῳ γάρ, ὡς ὁ λόγος, ποτὲ
τὸν Ἄδωνιν ἀποθανόντα προὔθηκεν Κύπρις·
ὡς ἐστι νεκύων βρῶμα.

ΑΥΓΗι.

Ἔγειρ' ἔπειγε, μήποθ' ὡς λύχνος χαμαὶ
καὶ τῆσδ' ἀμύρτων ὕστερον συχνὸν δράμῃς.

GANYMEDE.

V*Ictus miseri est: alit illum sopor.*

DIONYSIO TYRANNO.

Tyranni ingenium.

C*Ontra seueros ille est contumacior:*
Generi assentantum facilis: iniritabilis
Etiam cauillos in se iactitantibus.
Sint quamuis serui, hos solos ingenuos putat.

BACCHO.

T*Res ego crateras solos his queis cor sapit*
Miscere soleo. sanitati is est sacer
Qui primus bibitur: alterum sibi vindicant
Amor & voluptas; tertium poscit sopor:
Quem postquam ebiberunt qui esse sapientes volunt
Domum recedunt: quartus contumeliæ,
Non vltra noster: quintus vociferantium:
Sextus nequitiæ: sugillarum septimus:
Octauus reuocatoris: nonus bilis est:
Decimus furoris, tela vt mittantur quoque.
Nam Liber multus paruo infusus vasculo
Suos potatores facile euertit è gradu.

ΓΑΝΥ-

ΓΑΝΥΜΗΔΕΙ.

Υπνος αὐτὸν ὄντα κακόσιτον τρέφει.

ΔΙΟΝΥΣΙΩι ΤΥΡΑΝΝΩι.

Αλλ' ἔστι τοῖς σεμνοῖσιν αὐθαδέστερος,
καὶ τοῖς κόλαξι πᾶσι, τοῖς σκώπτουσί τε
αὐτὸν ἀόργητος· τούτους δ' ἡγεῖται μόνους
ἐλευθέρους κἂν δοῦλος ᾖ τις.

ΔΙΟΝΥΣΩι.

Τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
τοῖς εὖ φρονοῦσι, τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,
ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον
ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
ὃν ἐκπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
οἴκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
ἡμέτερός ἐστ' ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος βοῆς·
ἕκτος δὲ κώμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·
ὄγδοος αἰακλήτορος· ὁ δ' ἔνατος χολῆς·
δέκατος δὲ μανίας ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖ·
πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἄγγος χυθεὶς
ὑποσκελίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας.

EVROPA.

COnde Bæotum oppidum,
Vbi ſunt viri edere ſtrenui totum diem.

IONE.

ITa eſt ſupremè moribus Bæotiéis
Vt poſſe eum cùm cœnat impleri negent.

CVRVO.

QVis ille primus, quis fuit mortalium
Qui Amorem pinxit, finxit aut primùm, alitem?
Quam pingere ille norat nîl niſi hirundines,
Morum imperitus vnice Cupidinis.
Neque enim ille leuis aut facilis excuſſu Deus,
Cùm ſemel in corde inſeuit ægritudinem,
Sed grauis inprimis: quomodo ergo aptus foret
Pennis? hæc quiſquis dixit, nugas dixerit.
Bæotum. *Quam cœnabat teneriter?*
Non itidem vt illæ totis quæ porri globis
Buccas tumentes farciunt & turpiter
Arrodunt carnes: modicum ſed de ſingulis
Guſtabat, inſtar virginis Mileſiæ.

ΕΥΡΩΠΗι.

Κτίζε Βοιωτῶν πόλιν
ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας.

ΙΩΝΙ.

Οὕτως σφόδρ' ἐστὶ τοῖς τρόποις Βοιώτιος
ὡς οὐδὲ δειπνῶν ὡς λέγουσ' ἐμπίπλαται.

ΚΑΜΠΥΛΙΩΝΙ.

Τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα,
ἢ κηροπλαστήσας ἔρωθ' ὑπόπτερον;
ὡς οὐδὲν ᾔδει πλὴν χελιδόνας γράφειν,
ἀλλ' ἦν ἄπειρος τῶν τρόπων τῶν τοῦ θεοῦ.
ἔστιν γὰρ οὔτε κοῦφος, οὔτε ῥᾴδιος
ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον,
βαρὺς δὲ κομιδῇ· πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερὰ
τοιοῦτο πρᾶγμα; λῆρος ἂν φήσειέ τις.

Ὡς δ' ἐδείπνει κοσμίως
οὐχ ὥσπερ ἄλλαι τῶν πράσων ποιούμεναι
τολύπας ἔσαττον τὰς γνάθους, καὶ τῶν κρεῶν
ἀπέβρυκον αἰσχρῶς, ἀλλ' ἑκάστου μικρὸν ἂν
ἐπέγευεν, ὥσπερ παρθένος Μιλησία.

O testa: nam te finxit olim Thericles
Cauum diffundens latus in amplitudinem,
Egregie noscens quippe ingenium mulierum,
Quam non pusillis delectentur poculis.

LACONIBVS, aut LEDA.

Alius pro alio.

IAmpridem mediusfidius audire hoc domi
Memini: coquus si quippiam peccauerit,
Apud vos vapulare eo tibicinem.

NANNIO.

Malum minus male pro bono suadetur.

QVisquis subsessor iuris alieni toros
Furtiuos sequitur, nonne homo est miserrimus,
Cùm detur illi solis inspicere ad iubar
Nudas, digestas tanquam in aciei ordinem,
Stantes in nebula linea, quales Padus
Lauat puellas amnis puri flumine,
Et emere paruo pretio noctis gaudium;
Non, quæ res fœda est, furto Venerem quærere,
Proteruitatis, haud amoris gratiâ?

Ὦ γαῖα κεραμῖτι, σὲ δὲ Θηρικλῆς ποτε
ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος,
ἤπου κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὡς οὐχὶ μικροῖς ἥδεται ποτηρίοις.

ΛΑΚΩΣΙΝ, ἢ ΛΗΔΑι.

Ἠκούσαμεν καὶ τοῦτο, νὴ τὴν Ἑστίαν,
οἴκοι ποτ' ἂν ὁ μάγειρος ἐξαμαρτάνοι,
ὡς φασὶν, αὐλητὴς παρ' ὑμῖν τύπτεται.

ΝΑΝΝΙΩι.

Ὅστις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα,
πῶς οὐχὶ πάντων ἐστὶν ἀθλιώτατος,
ἐξὸν θεωρήσαντι πρὸς τὸν ἥλιον
γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμένας
ἐν λεπτονήτοις ὑμέσιν ἑστώσας, οἵας
Ἠρίδανος ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας,
μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονὴν·
καὶ μὴ λαθραίαν Κύπριν αἰσχίστην νόσων
πασῶν διώκειν ὕβρεως οὐ πόθου χάριν;

OEDIPODE.

DE alieno primus qui cœnare repperit,
Fuit, vt res monstrat, moribus popularibus.
At quisquis ad cœnam aut amicũ aut hospitem
Vocauit, ac deinde poscit symbolam,
Eat in exilium, sed nihil exportans domo.

SEMELE.

Sordes in sacris.

PRimum mihi si faciendum est, sunt qui sacrificãt
Aut sanguinem aut vesicam: nemo corculum,
Omentum nemo. femore nanque suauius
Nil vescor vnquam.

SPHINGOCARIONE.

Medicum.

ERam profecto, bone vir, languidiuscula,
Quod esitassem ficus sub meridiem.
Attelabos oculis referẽs, ore improbus, anceps,
Bellator perimens non natæ semina prolis.

Ichneumon Ægyptius.

Nanque ille crocodili oua arripiens, antequam
Ferinam in formam informe semen transeat,
Frangit comeditque. B. *At anceps quare dicitur?*
A. *Quandoquidem inferne pungit, labijs mordicat.*

ΟΙΔΙΠΟΔΙ.

Ο Πρῶτος εὑρὼν τἀλλότρια δειπνεῖν ἀνὴρ,
δημοτικὸς ἦν τις, ὡς ἔοικε, τοὺς τρόπους·
ὅστις δ᾽ ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν᾽ ἢ ξένον
καλέσας ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο,
φυγὰς γένοιτο μηδὲν οἴκοθεν λαβών.

ΣΕΜΕΛΗ.

ΠΡῶτον μὲν ἦν ἐμοί τι θύωσιν, τινὲς
θύουσι κύστιν, αἷμα· μηδεὶς καρδίαν,
μηδ᾽ ἐπιπόλαιον· οὐκ ἐγὼ γὰρ ἐσθίω
γλυκύτερον οὐδὲν μηρίων.

ΣΦΙΓΓΟΚΑΡΙΩΝΙ.

ΝΗ τὸν Δί᾽, ᾐσθόμην γὰρ, ὦ βέλτιστέ σου,
φαγοῦσα πρῴην σῦκα τῆς μεσημβρίας.
γρ. Ἀπελεβόφθαλμος, μιαρόστομος, ἀμφικέφαλος,
αἰχμητὴς παίδων ἀγρίων γένος ἐξαφανίζων.
τῶν γὰρ κροκοδείλων ἐστὶν ὠὰ λαμβλύων
πρὶν θηλύσασθαι τὸν γόνον κατάγνυσιν,
ἔπειτ᾽ ἀφανίζει. Β. Διότι δ᾽ ἔστ᾽ ἀμφίστομος;
Α. Κεντεῖ κάτωθεν, τοῖς δὲ χείλεσι δάκνει.

Noui ego qui iuuenis grauis est: mox ſerior æui
Auolat implumis terrarum plana relinquens.
Js prima ætate ſedem retinet ſeminis, Flos cardui.
At hac excuſſa leuis huc atque illuc volat,
Quoquo puerorum velificatur ſpiritus.

PHOENICE.

OB raritatem pauus eſt miraculo.

GRATIIS.

AH quanto ſatiu'ſt homini, per te oro Deos,
Hominem nutrire ſi facultas ſuppetat,
Quam penniplaudam ſtrepericlangentē anſerem;
Aut paſſerem, aut malitioſum animal ſimiam?

CHRYSILLA.

ITerum qui vxorem duxit, diſpereat male.
Qui primam duxit, parcam ei maledicere:
Nanque is inexpertus eo cum venia errauerit:
At alter norat eſſet quid mulier mali.
Pol male diſcrucier, ſumme Diuûm Iuppiter,
Si vnquam mulierum ſexui maledixero,
Quo nihil eſt vſquam melius. nam fuerit mala

Oi-

Ἄλ. Οἶδ' ἐγὼ ὃς νέος ὢν ἐστὶν βαρύς· ἂν δὲ γέρων ᾖ,
ἄπτερος ὢν κοῦφος πέταται καὶ γῆν ἀφαίζει.
νέος μὲν οὖν ἕστηκεν ἐν τῷ σπέρματι,
ὅταν δ' ἀποβάλῃ τοῦτο, πέτεται κοῦφος ὤν,
δήπουθεν ὑπὸ τῶν παιδίων φυσώμενος.

ΦΟΙΝΙΚΙ.

ΚΑΙ γὰρ ὁ ταὼς διὰ τὸ σπάνιον θαυμάζεται.

ΧΑΡΙΣΙ.

ΚΑΙ γὰρ πόσῳ κάλλιον, ἱκετεύω, τρέφειν
ἄνθρωπον ἦν ἄνθρωπον, ἦν ἔχῃ βίον,
ἢ χῆνα πλαταγίζοντα καὶ κεχηνότα,
ἢ στρουθόν, ἢ πίθηκον ἐπίβουλον κακόν;

ΧΡΥΣΙΛΛΑι.

ΚΑκῶς ἀπόλοιθ' ὅστις γυναῖκα δεύτερος
ἔγημε· τὸν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς·
ὁ μὲν γὰρ ἦν ἄπειρος, οἶμαι, τοῦ κακοῦ·
ὁ δ' οἷον ἦν γυνὴ κακὸν πεπεισμένος.
Ἄλ. Ὦ Ζεῦ πολυτίμητ', εἰ κακῶς ἐγώ ποτε
ἐρῶ γυναῖκας, νὴ Δί' ἀπολοίμην ἄρα,
πάντων ἄριστον κτημάτων. Εἰ δ' ἐγένετο

Medea: quid tum? quanti nam contra preti
Penelope? meruit si Clytæmnestre probrum,
Alcestis laudem oppono. forte aliquis mihi
Phædrā accusabit, sed fuit rursum bona,
Fuit bona aliqua mulier. heu miser hæreo:
Nam cito mulieres me destituerunt bonæ,
Complures enumerare cum possim malas.

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 237.

Dij Gentium à suis contemti.

DIs ipsis sacrificatis nîl præter femur
Penitāque offam tanquā publipremonibus.

Voracitas.

Ad cœnam nobis inuitati sunt duo
Homines inuicti Philocrates & Philocrates:
Nanque vnus cùm sit, esse cum duco duos,
Aut tres, & magnos, potius.

Victus antiquorum.

Vbi nanque Homerus quenquam fecit piscibus
Vescentem Achiuûm? carnem torrebant modo:
Nanque elixantem fecit eorum neminem.
Absurdum vero est semper quod vinum senex
Meretricibus laudatur: at contra virûm
Quanto est iuuenior quisque præfertur seni.

Medicum.

Brassicam,
Mulier, si attuleris ad vomendum, crapulam
Ni fallor omnem protinus discusseris.
Vinum quidem animi nobis mentem obnubilat,
At aqua bibentes ipsam sollertes facit.

Iratrum differentia.

Imperitat Zetho sacra Thebarum loca
Habitatum vt abeat: illic nanque, vt res docet,
Multo minore pretio panes væneunt:

κακὴ γυνὴ Μήδεια, Πηνελόπεια δὲ
μέγα πρᾶγμ'. ἐρεῖ τις ὡς Κλυταιμνήστρα κακή·
Ἄλκηστιν ἀντέθηκα χρηστήν. ἀλλ' ἴσως
Φαίδραν ἐρεῖ κακῶς τις· ἀλλά, νὴ Δία,
χρηστή τις ἦν μέντοι. τίς; οἴμοι δείλαιος·
ταχέως γέ μ' αἱ χρησταὶ γυναῖκες ἐπέλιπον,
τῶν δ' αὖ πονηρῶν ἔτι λέγειν πολλὰς ἔχω.

ΑΔΗΛΩΙ.

Αὐτοῖς δὲ τοῖς θεοῖσι τὴν κέρκον μόνον
καὶ μηρὸν ὥσπερ παιδερασταῖς θύετε.
Εἰσὶν γὰρ ἡμῖν τῶν κεκλημένων δύο
ἐπὶ δεῖπνον ἄμαχοι Φιλοκράτης καὶ Φιλοκράτης·
ἕνα γὰρ ἐκεῖνον ὄντα δύο λογίζομαι,
μεγάλους δὲ μᾶλλον τρεῖς.
Ἰχθῦς δ' Ὅμηρος ἐσθίοντ' εἴρηκε ποῦ
τινὰ τῶν Ἀχαιῶν; κρέα δὲ μόνον ὤπτων, ἐπεὶ
ἕψοντά γ' οὐ πεποίηκεν αὐτῶν οὐδένα.
Ἄτοπον δὲ τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν ἀεὶ
παρὰ ταῖς ἑταίραις τὸν παλαιόν, ἄνδρα δὲ
μὴ τὸν παλαιόν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον.
Γυνὴ
ῥάφανόν γε κομίσασ' εἰς ἐμέσαι, τὴν κραιπάλην
μέλλεις ἀφεῖναι πᾶσαν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
Ὁ μὲν οἶνος ἡμῖν ὁ φέρειν ἐπισκοτεῖ,
ὕδωρ δὲ τοὺς πίνοντας εὑρετικοὺς ποιεῖ.
Ζῆθον μὲν ἐλθεῖν ἁγνὸν εἰς Θήβης πέδον
οἰκεῖν κελεύει· καὶ γὰρ ἀξιωτέρους
πωλοῦσιν, ὥς ἔοικε, τοὺς ἄρτους ἐκεῖ.

Erat autem ille esuritor. at in astu Atticum,
Amphionem ire iussit musicissimum,
Vbi facile pueri Cecropidûm tolerant famem,
Vescentes auris, se lactantes speribus.

Ars musica
Est quid profundum & flexibile, ac semper noui
Commonstrat aliquid intelligere valentibus.

MNESIMACHI

MOROSO.

Extenuatio.

A. *NE res iniunge quæso tam varias mihi,*
Nec quod sit asperum atque argentatum nimis,
Sed modica: patruum me memento. B. *O patrue,*
Quî possim modiciora? A. *Dic minutius*
Saltem mihique impone: dic pro piscibus
Pisciculos: aliud si quid est obsonij,
Dic obsoniolum. sic peribo suauius.

ὁ δ᾽ ἐξύπνιος. τὸν δὲ μουσικώτατον
κλειτὰς Ἀθήνας ἐκπερᾶν Ἀμφίονα,
οὗ ῥᾷστα δὴ πειθῶσι Κεκροπιδῶν κόροι
κάτω πλέοντες αὔρας, ἐλπίδας σπευδόμενοι.
Πρᾶγμα δ᾽ ἐστὶ μουσικὴ
καὶ βαθύ τι καὶ καμπύλον· ἐξευρίσκεταί τε
ἀεί τι καινὸν τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις.

ΜΝΗΣΙΜΑΧΟΥ

ΔΥΣΚΟΛΩι.

Α. Ἀλλ᾽ ἀντιβολῶ σ᾽ ἐπίταττέ μοι μὴ πόλλ᾽ ἄγαν,
μηδ᾽ ἄγρια λίαν, μηδ᾽ ἐπηργυρωμένα,
μέτρια δὲ τῷ θείῳ σεαυτοῦ. Β. Πῶς ἔτι
μετριώτερ᾽, ὦ δαιμόνιε; Α. Πῶς; σκώπτει με καὶ
ἐπεξαπατᾷ με· τοὺς μὲν ἰχθῦς μοι καλεῖ
ἰχθύδια· ὄψον δ᾽ ἂν λέγῃς ἕτερον, καλεῖ
ὀψάριον· ἥδομαι γὰρ ἀπολλύμενος πολύ.

PHILIPPO.

Rara.

TAm rarum id eſt quam lacte gallinaceum,
Aut phaſianus deplumatus approbe.

Militaris vita.

A. Num Pharſalius
Aduenit aliquis, ipſas qui menſas voret?
B. Aduenit nemo. A. Recte. nanque, vt arbitror,
Aliquam, ſed aſſam, comedunt vrbem Achaïcam.
Neſcis quibuſcum tibi ſit pugnandum viris.
Cœnamus gladios, ſed ſubactos cotibus:
Pro obſonio voramus accenſas faces.
Bellaria aliquis adfert in poſtcœnium
Puer: ſagittas pro ciceribus Creticas,
Et confractorum reliquias haſtilium.
Tum vero nobis hæc ſunt puluinaria
Loricæ & clupei: fundæ ſub pedibus iacent
Et arcus: catapultis coronamur caput.

INCERTA COMOEDIA.

AD mortem ſomnus eſt anteinitiatio.

ΦΙΛΙΠΠΩι.

Σπανιώτερον γάρ ἐστιν ἢ ὀρνίθων γάλα,
καὶ φασιανὸς ἀποτετιλμένος καλῶς.
Α. Τῶν Φαρσαλίων
ἥκει τις ἵνα τὰς τραπέζας καταφάγοι;
Β. Οὐδεὶς πάρεστιν. Α. Εὖ γε δρῶντες ἆρά που
ὀπτὴν κατεσθίουσι πόλιν Ἀχαϊκήν;
Ἆρ' οἶσθ' ὅτι σοι πρὸς ἄνδρας ἐστὶ μαχητέον,
οἳ τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἠκονημένα,
ὄψον δὲ δᾷδας ἡμμένας καταπίνομεν;
ἐντεῦθεν εὐθὺς ἐπιφέρει τραγήματα
ἡμῖν ὁ παῖς μετὰ δεῖπνον ἀκίδας Κρητικὰς
ὥσπερ ἐρεβίνθους, δορατίων τε λείψανα
κατεαγότ'· ἀσπίδας δὲ, προσκεφάλαια καὶ
θώρακας ἔχομεν· πρὸς ποδῶν δὲ σφενδόνας
καὶ τόξα· καταπέλτας δέ γ' ἐστεφανώμεθα.

ΑΔΗΛΩι.

Ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.

NICOSTRATI

PANDROSO.

RES hominum sunt fortuna. prouidentia,
Quam dicũt, cæcum est aliquid, pater, ac turbidum.

POPVLARIBVS.

CAupo est hîc viciniæ,
Qui siue acetum, siue vinum vendidit,
Siue oleum, vnimodam tradit rem cunctis, aquam.

INCERTA COMOEDIA. ST. ECL. 143. vbi & duo sequentia Nicostrato quidem libri tribuunt. ST. FL. 143. 439.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ

ΠΑΝΔΡΟΣΩι.

Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα, πρόνοια δὲ
τυφλόν τι κἀσυντάκτον ἐστιν, ὦ πάτερ.

ΠΑΤΡΙΩΤΑΙΣ.

Ὁ Κάπηλος γὰρ οὐκ τῶν γειτόνων
αὖ τ' οἶνον, αὖ τ' ἔλαιον ἀποδῶταί τινι,
αὖ τ' ὄξος, ἀπέπεμψ' ὁ καταράτος δοὺς ὕδωρ.

ΑΔΗΛΩι.

EPICRATIS

CONTRA LAIDE.

Meretrix vetula.

HÆc illa est Laïs, otiosa, merobiba,
Nîl aliud curans quam quod comedat in diem
Bibatque. eique euênit aquilis quod solet:
Nanque eæ dum vernant annis in iuuenilibus,
Lepores vescuntur atque montiuagas oues
Sublime raptas impetu violentiæ:
At vbi senecta attritus interijt vigor,
Esurie tentæ templûm insilunt vertices:
Quod spectio auguralis portentum vocat.
Iure igitur summo Laida portentum putes,
Quæ cum floreret membris præuiridantibus
Ferociebat nimia argenti copia:
Vidisses ipsum PharnabaZum facilius.
At postquam extrema ætatis curricula attigit,
Et se resoluit corporis compactio,
Facile illam aspicias atque aspectam despuas.
Quouis locorum ad compotandum cursitat:
Nec iam staterem despicit, nec triobolum:
Iuuenibus non excusat: admittit senes:
Atque adeo mansues facta est, ô carissime,
Argentum vt ipsa capiat è dextræ vola.

ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΝΤΙΛΑΙΔΙ.

Αὕτη δὲ Λαῒς ἀργός ἐστι καὶ πότις,
τὸ καθ' ἡμέραν ὁρῶσα πίνειν κἀσθίειν
μόνον· πεπονθέναι δὲ ταὐτά μοι δοκεῖ
τοῖς αἰετοῖς· οὗτοι γὰρ ὅταν ὦσιν νέοι,
ἐκ τῶν ὀρῶν πρόβατ' ἐσθίουσι καὶ λαγὼς
μετέωρ' ἀναρπάζοντες ὑπὸ τῆς ἰσχύος·
ὅταν δὲ γηράσκωσιν ἤδη ποτὲ, τότε
ἐπὶ τοὺς νεὼς ἵζουσι πεινῶντες κακῶς·
κἄπειτα τοῦτ' εἶναι νομίζεται τέρας.
καὶ Λαῒς ὀρθῶς γοῦν νομίζοιτ' ἂν τέρας·
αὕτη γὰρ ὁπότ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα,
ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη·
Εἶδες δ' ἂν αὐτῆς Φαρνάβαζον θᾶττον ἄν.
ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει,
τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος,
ἰδεῖν μὲν αὐτὴν ῥᾷον ἐστὶ καὶ πτύσαι,
ἐξέρχεταί τε πανταχόσ' ἤδη πιομένη·
δέχεται δὲ καὶ στατῆρα καὶ τριώβολον·
προσίεται δὲ καὶ γέροντα καὶ νέον·
οὕτω δὲ τιθασὸς γέγονεν ὥστ' ὦ φίλτατε
τ' ἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει.

MISERO.

Seruus adolescentis.

QVid enim miserius quam inter potandum, Puer,
Puer, inclamari ab imberbi adolescentulo,
Matulamque ferre & circum aspicere iacentia
Semesa liba & auicularum corpora?
Nanque has reliquias seruo tetigisse est nefas,
Vt mulieres edicunt. qui calicem bibit,
Venter vocatur: qui quid illorum ederit,
Aufert gulosi nomen.

CHORO.

Lena.

POstremo aduenit lena detestabilis,
Quæ per Dianæ, Liberæ, Proserpinæ
Iurabat numen, integram esse & virginem
Vt equulam indomitam, cùm cauus esset murium.

EPICRATE.

Philosophorũ ineptiæ.

A. QVid nunc faciunt Plato, Speusippus,
Cum Menedemo? quid dissertant,
Aut quas curas corde volutant?
Quæ res illis acri studio
Scrutanda data est? horum gnarus

ΔΥΣΠΡΑΤΩι.

Τι γὰρ ἔχθιον ἢ παῖ παῖ καλεῖσθαι παρὰ πότον,
καὶ ταῦτ᾽ ἀγυιείῳ μειρακυλλίῳ τινὶ,
καὶ τὴν ἀμίδα φέρειν, ὁρᾶν τε κείμενα
ἄμητας ἡμιβρώτας, ὀρνίθειά τε,
ὧν οὐδὲ λειφθέντων θέμις δούλῳ φαγεῖν,
ὥς φασιν αἱ γυναῖκες; ὃς δὲ χρᾶ πίῃ;
γάστριν καλοῦσι, καὶ λάμυρον ὃς ἂν φάγῃ
λίμηρόν τι τούτων.

ΧΟΡΩι.

Τελέως δ᾽ ἀπῆλθεν ἡ κατάρατος μαστροπὸς
ἐπομνύουσα τὴν Κόραν, τὴν Ἄρτεμιν,
τὴν Φερσέφατταν, ὡς δάμαλις, ὡς παρθένος,
ὡς πῶλος ἀδμής· ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἦν μυωνία.

ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ.

Α. Τι Πλάτων
καὶ Σπεύσιππος καὶ Μενέδημος
πρὸς τίσι νυνὶ διατρίβουσι;
ποία φροντὶς, ποῖος δὲ λόγος
διερευνᾶται παρὰ τοῖσι;

Si forte venis, per, te oro, Deos
Memora docto sermone mihi.
B. *Certo nobis comperta rogas.*
Casta nouabant sacra Quinquatrus,
Cum grex iuuenum mihi conspectus
In gymnasiis Hecademe tuis.
Ibi sermones audire mihi
Valde absurdos datur & quos sit
Retulisse nefas, dum naturam
Rerum certo limite signant,
Atque in partes & membra secant,
Nunc animantum secla videntes,
Et nunc stirpes olerumque genus:
Iamque cucurbita cuius classis
Dicenda foret, labor acer erat.
A. *Rogo te, si scis, dic cuius eam*
Dixere gregis? quemve in finem
Cecidit labor inquirendi?
B. *Primùm taciti*
Et figentes lumine terram
Stabant dubij tempore longo:
Sed adhuc restans dum turba minor
Cernua quærit, maiorum aliquis
Ille rotundum definit olus,
Alter generis magis arborei,
Tertius herbam. quæ dum medicus
Quidam è Siculis finibus audit,
Nugas ridens pedere cœpit.
Hinc bile graui succensa cohors
Se ludibrio quærit haberi:
Nanque in docto talia cœtu
Audire nefas: nec tum iuuenes

τάδε μοι πινυτῶς, εἴ τι κατειδὼς
ἥκεις, λέξον ποτὶ τᾶς γᾶς.
B. Ἀλλ' οἶδα λέγειν περὶ τῶνδε σαφῶς·
Παναθηναίοις γὰρ ἰδὼν ἀγέλην
μειρακίων ἐν γυμνασίοις
Ἀκαδημίας, ἤκουσα λόγων
ἀφάτων, ἀτόπων· περὶ γὰρ φύσεως
ἀφοριζόμενοι, διεχώριζον
ζώων τε βίον, δένδρων τε φύσιν,
λαχάνων τε γένη· κᾆτ' ἐν τούτοις
τὴν κολοκύντην ἐξήταζον
τίνος ἐστὶ γένους.
A. Καὶ τί ποτ' ἄρ' ὡρίσαντο,
καὶ τίνος εἶναι γένεος τὸ φυτόν;
δήλωσον δ' εἴ τι κάτοισθα.
B. Πρώτιστα μὲν οὖν πάντες ἀναυδεῖς
τότ' ἐπέστησαν καὶ κύψαντες
χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον·
κᾆτ' ἐξαίφνης ἔτι κυπτόντων
καὶ ζητούντων τῶν μειρακίων
λάχανόν τις ἔφη στρογγύλον εἶναι,
ποίαν δ' ἄλλος, δένδρον δ' ἕτερος·
ταῦτα δ' ἀκούων ἰατρός τις
Σικελᾶς ἀπὸ γᾶς, κατεπαρδε-
τ' αὐτῶν ὡς μάλα ληρούντων·
ἦπου δεινῶς ὠργίσθησαν,
χλευάζεσθαί τ' ἐβόησαν·
τὸ γὰρ ἐν λέσχαις
ταῖσδε τοιαῦτα ποιεῖν ἀπρεπές·
οὐδ' ἐμέλησεν τῆς κολοκύντης
τοῖς μειρακίοις.
ὁ Πλάτων δὲ παρὼν καὶ μάλα πρᾴως

De quæsito cura tenebat.
Plato sed præsens clemente animo
Motusque nihil, dicere iussit,
Nempe cucurbita quod genus esset.
Tum quæsitam rem discipuli
Rite in partes secuere suas.

HENIOCHI

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 169.

τοὐδὲν ὁρμηθεὶς ἐπέπαξ' αὖθις
πάλιν ἀφορίζεσθαι κολοκύντι-
νος ἐστὶ γνώμαις· οἱ δ' διήμερων.

ΗΝΙΟΧΟΥ

ΑΔΗΛΩι.

EPHIPPI

BVSIRIDE.

H. *ADeone ignoras esse me Tirynthium*
Argiuum, quod genus ebrij cunctas solent
Pugnare pugnas? B. *Ideo fugiunt perpetim.*

CAPTVRA.

TUm vero intrantem siquem mœstitudine
Tentatum cernat, eum demulcet molliter,
Et osculatur, non os rigidum comprimens
Hostilem in morem, sed hians & passerculos
Imitata, cantat, inuenit solatia,
Atque his remedijs tristitatis nubilum
Cispellens hilarem desubito ac placidum facit.
Plane, adolescens, conuenit
Vel tibiarum cantus vel testudinis
Cum nostris istis ludicris: vtrumque enim
Eorum qui adsunt ingenio si consonet,
Ea demum magnam res voluptatem parit.

ΕΦΙΠΠΟΥ

ΒΟΥΣΙΡΙΔΙ.

Ηρ. Οὐκ οἶσθά μ' ὄντα, πρὸς θεῶν, Τιρύνθιον
Ἀργεῖον, οἳ μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας
πάσας μάχονται; Β. Τοιγαροῦν φεύγουσ' ἀεί.

ΕΜΠΟΛΗι.

Ἔπειτά γ' εἰσιόντ', ἐὰν λυπούμενος
τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως·
ἐφίλησεν, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα
ὥσπερ πολέμιος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις
χανοῦσ' ὁμοίως, ἦσε, παρεμυθήσατο·
ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν εὐθέως, ἀφεῖλε πᾶν
αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων.
Κοινωνὸς γάρ, ὦ μειράκιον,
ἡ 'ν τοῖσιν αὐλοῖς μουσικὴ κἀν τῇ λύρᾳ
τοῖς ἡμετέροισι παιγνίοις· ὅταν γὰρ εὖ
συναρμόσωσι τοῖς συνοῦσι τὸν τρόπον,
τόθ' ἡ μεγίστη τέρψις ἐξευρίσκεται.

NAVFRAGO.

DEinde exsurgens iuuenis ingenio valens,
Sectator ex Academia Platonis aut
Brysonis infrugiferaudacilucripetæ,
Subactus artis vi tenuiuerbaucupe,
Qui præmeditata nosset in cœtu loqui,
Gerens nouaculæ acie derasam comam,
Recte promittens barbæ longitudinem,
Bene subter imum tibiæ figens pedem
Vdone vinctum, tum palliolo tumidulo
Et tunica æquiplice loricatus approbe,
Sustentans baculo maiestatem corporis,
Verba hæc non credo sua, sed adoptitia
Cœpit profari; Ciues ô terræ Atticæ.

PELTATO.

[illegible]

HÆc deblaterans cœnat, viuit,
Iuuenes inter magnus habetur,
Et rationum summam ignorans
Grauis ipse, sagum grauiter fert.

ΝΑΥΑΓΩι.

Επεὶ καταστὰς εὔστοχος νεανίας
τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις, ὑπὸ Πλάτωνα καὶ
Βρύσωνα θρασυμαχειοληψικερμάτων,
πληγεὶς ἀνάγκῃ λεπτολογομέστου τέχνης,
συνών τις οὐκ ἄσκεπτα δυνάμενος λέγειν,
εὖ μὲν μαχαίρᾳ ξύστ' ἔχων τριχώματα,
εὖ δ' ὑποκαθιεὶς ἄτομα πώγωνος βάθη,
εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεὶς ὑπόξυρον
κνήμης, ἱματίων ἰσομέτροις εἱλίγμασι.
ὄγκῳ τε χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος
σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ,
ἀλλότριον οὐκ οἰκεῖον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἔλεξεν· Ἄνδρες ὦ Ἀθηναίων χθονός.

ΠΕΛΤΑΣΤΗι.

Τοιαῦθ' ὑθλῶν διέτριβε καὶ ζῇ
θαυμαζόμενος μετὰ μειρακίων,
οὐ γινώσκων ψήφων ἀριθμούς,
σεμνός, σεμνῶς χλανίδ' ἕλκει.

SAPPHO.

CVm quis in florenti ætatula
Alienum ingressus didicit edere obsonium,
Et admouere dapibus immunem manum,
Hunc tu arbitrare noctem tibi condicere.

PHILYRA.

VT rusticus es & stupidus, vt fœdum loquens?
Nimirum in ore læuam linguam possides.

INCERTA COMOEDIA.

A. *TE multa effari cogit vini copia.*
B. *Aiunt solere vera dici ab ebrijs.*

ΣΑΠΦΟΙ.

ΟΤαν γὰρ ὢν νέος
ἀλλότριον ἐλθὼν ὄψον ἐσθίειν μάθῃ,
ἀσύμβολόν τε χεῖρα προσβάλῃ βορᾷ,
διδόναι νόμιζ' αὐτὸν σοὶ τῆς νυκτὸς λόγον.

ΦΙΛΥΡΑι.

ΩΣ σκαιὸς εἶ καὶ ἄγροικος, ἀγροικεπῶν; ἐπαριστερὸν ἐπὶ τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς.

ΑΔΗΛΩι.

Α. ΟΙόν σε πλῆθος πόλλ' ἀναγκάζει λαλεῖν.
Β. Οὐκοῦν μεθύοντας φασὶ τἀληθῆ λέγειν.

STRATONIS

PHOENICIDE.

Affectata locutio.

SPhingem marem equidem, non coquum admisi in domum:
Nanque, vt simpliciter dicam, nihil intelligo
Horum quæ loquitur. nãque vix intrauerat,
Cùm me respiciens acri vultu interrogat:
Ad cœnam hemones ede quot vocaueris.
Egone vocarim hemones? delirus puto es,
Aut vllos adeo hemones me nosse autumas?
Nemo, inquam ego, aderit. id restabat scilicet
Vt hemones nescio quos cœnatum accerserem?
An nemo condapalis aduenturus est?
Non condapalis quod sciam. rationem inî:
Venient Philinus, Moschio, Niceratus:
Nemo isto è numero condapalis dicitur.
Nemo aderit, inquam. Quid? vocasti neminem?
Inquit, succensens tanquam accepta iniuria.
Mactasne terrisulcum? Non, respondeo.
Bouem ergo latifrontem? Non macto bouem.
Sed enim bidentes? Imo, per summum Iouem,
Neutrum, sed ouem mactabo. Tun' nescis oues
Bidentes dici? Nec scio, nec volo discere:
Agrestis ego sum, loquere mecum planius.
An Ennium ita locutum ignoras? Non nego:

ΣΤΡΑ-

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ

ΦΟΙΝΙΚΙΔΗι.

Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον εἰς τὴν
οἰκίαν
εἴληφ'· ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἕν, μὰ τοὺς θεούς,
ὅσ' ἂν λέγῃ συνίημι. καινὰ ῥήματα
πεπορισμένος πάρεστιν. ὡς εἰσῆλθε γάρ,
εὐθύς μ' ἐπηρώτησε προσβλέψας μέγα,
πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; λέγε.
ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; χολᾷς;
τοὺς δὲ μέροπας τούτους με γιγνώσκειν δοκεῖς;
οὐδεὶς παρέσται· τοῦτο γάρ, νὴ τὸν Δία,
ἔστι καταλοιπον, μέροπας ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν;
οὐδ' ἄρα παρέσται δαιτυμὼν οὐδεὶς ὅλως;
οὐκ οἴομαί γε δαιτυμόν· ἐλογιζόμην·
ἥξει Φιλῖνος, Μοσχίων, Νικήρατος,
ὁ δεῖν', ὁ δεῖνα· καὶ ὄνομ' ἀνελογιζόμην·
οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς μοι δαιτυμών·
οὐδεὶς παρέσται, φημί. τί λέγεις; οὐδὲ εἷς;
σφόδρ' ἠγανάκτησ' ὥσπερ ἠδικημένος.
Εἰ μὴ κέκληκας δαιτυμόνα, σκαιὸν πάνυ.
οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον'; οὐκ, ἔφην ἐγώ.
βοῦν δ' εὐρυμέτωπον; οὐ θύω βοῦν, ἄθλιε.
μῆλα θυσιάζεις ἄρα; μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ,
οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δ'. οὐκοῦν, ἔφη,

Nam licuit illi ſic loqui, vt libuit, coque.
Sed hoc, per Veſtæ numen, nos quid attinet?
Quin tu magis audi cætera ad eundem modum.
An Enniane me decreſti perdere?
Meus ita fari mos eſt. At verò mihi
Tu ne ſic loquere. Propter drachmas quattuor
Meam, inquit, perdam vis conſuetiloquentiam?
Molas huc adfer. Hem quid dicis? Hordeum.
Quid tam perplexa loqueris, inſaniſſime?
Adeſtne humoris æquorei concretio?
Quin tu perſpicuis verbis edis quid velis?
Vecors es, inquit, mi ſenex: cedo ſalem:
Concretio hæc eſt illa. iam monſtra aquiminal.
Aderat. mactabat, verba attexens plurima,
Quæ mediusfidius nemo vnquam intellexerit:
Erciſce, ſegmina, tum biplicia & ſubulam:
Vt mihi legendus Verrij Flacci liber
Fuerit, verborum vt ſignificata euoluerem.
Nunc ſupplex oro morem vt immutet ſuum,
Humanitaſque loquatur: verùm, hercle ſcio,
Suada ipſa id illi neutiquam perſuaſerit.

ἐστι τὰ μῆλα προβατ'; ἔφην, οὐ μανθάνω
ἔγωγε τούτων οὐδὲν, οὐδὲ βούλομαι·
ἀγροικότερός εἰμ'· ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου.
Ομηρον οὐκ οἶδας λέγοντα μῆλα σύ;
ἐξῆν ὃ ἐβούλετ', ὦ μάγειρ', αὐτῷ λέγειν·
ἀλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο, πρὸς τῆς Εστίας;
καὶ κεῖνον ἤδη πρόσεχε καὶ τὰ λοιπά μοι.
Ομηρικῶς γὰρ διανοεῖ μ' ἀπολλύναι;
οὕτω λαλεῖν εἴωθα. μὴ τοίνυν λάλει
οὕτως παρ' ἐμοί γ' ὤν. ἀλλὰ διὰ τὰς τέτταρας
δραχμὰς ἀποβαλῶ, φησὶ, τὴν προαίρεσιν;
τὰς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο. τοῦτο δ' ἐστὶ τί;
κριθαί. τί νῦν ἀπόπληκτε περιπλοκὰς λέγεις;
πηγὸς πάρεστι; πηγός; οὐχὶ λευκά σου
ἐρεῖς σαφέστερόν θ' ὃ βούλει μοι λέγειν;
ἀτάσθαλός γ' εἶ, πρέσβυ, φησίν· ἄλας φέρε·
τοῦτ' ἐστὶ πηγός· ἀλλὰ δεῖξον χέρνιβα.
παρῆν. ἔθυεν, ἔλεγεν ἄλλα ῥήματα
τοιαῦθ' ἃ μὰ τὴν γῆν οὐδεὶς ἤκουσεν ἄν,
μίστυλλε, μοίρας, δίπτυχ', ὀβελούς· ὥστε με
τῶν τοῦ Φιλήτα λαμβάνοντα βιβλίων
σκοπεῖν ἕκαστα τί δύναται τῶν ῥημάτων.
πλὴν ἱκετεύω γ' αὐτὸν ἤδη μεταβαλεῖν,
ἀνθρωπίνως λαλεῖν τι. τὸν δ' οὐκ ἂν ταχὺ
ἔπεισεν ἡ πειθὼ, μὰ τὴν γῆν, οἶδ' ὅτι.

ERIPHI

AEOLO.

ANtiquus sermo est, ac non aspernabilis,
Pater: vinum, aiunt, quamuis inuitos senes
Salire cogit.

EVPHRONIS

GEMINIS. ST. FL. 87. 399.

DEORVM CONCIONE. ST. FL. 123.

ΕΡΙΦΟΥ

ΑΙΟΛΩι.

Λόγος γὰρ ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων·
οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ὦ πάτερ,
πείθειν χορεύειν οὐ θέλοντας.

ΕΥΦΡΟΝΟΣ

ΔΙΔΥΜΟΙΣ.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 43. 89. quod ibi vt Diphili ponitur, alij Euphroni asscribunt.

Falsa sæpe sunt pro veris.

A. *MAgister olim mihi fuit Soterides,*
Qui Nicomedi, cùm dierum duodecim
Itinere abesset pelago & concupisceret
Manducare apuas, hiemis medio tempore
Exhibuit, suaues, cuncti vt exclamauerint.
B. *Quî fieri potuit istud?* A. *Rapum sumserat*
Femineum, in partes quod minutas dissecans
Ita reformauit apuæ vt speciem redderet:
Dumque elixatur oleum affudit, & salem
Pereruditè aspersit: quo facto aulicæ
Gulæ auiditatem inuitat multo vespere.
Ibi Nicomedes feruidè rapum vorans
Laudauit apuam amicus applaudentibus.
Nihil à Poëta scilicet differt coquus:
Vtrique pro arte est ingeniosa audacia.

ΑΔΗΛΩι.

Α. ἘΓώ μαθητὴς ἐγενόμην Σωτηρίδου,
ὃς ἀπὸ θαλάττης Νικομήδει δώδεκα
ὁδὸν ἀπέχοντι ἡμερῶν, πρῶτόν ποτε
ἀφύης ἐπιθυμήσαντι, χειμῶνος μέσου
παρέθηκεν, ἡδεῖς ὥστε πάντας ἀνακραγεῖν.
Β. Πῶς δὲ δυνατὸν τοῦτ' ἐστί; Α. Θήλειαν λαβὼν
γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμεν εἰς λεπτὰ σφόδρα,
τὴν ὄψιν αὐτὴν τῆς ἀφύης μιμούμενος·
ἀποζέσας δ' ἔλαιον ἐπιχέας, ἅλας
δοὺς μουσικῶς, μήκωνος ἐπιπάσας δύω
κόκκους μελαίνης τὸν ἀριθμὸν δυώδεκα,
περὶ τὴν σκοτίαν ἐκάλησε τὴν ἐπιθυμίαν.
καὶ Νικομήδης γογγυλίδα μασώμενος,
ἀφύης τότ' ἔλεγε τοῖς φίλοις ἐγκώμιον.
οὐδὲν ὁ μάγειρος τοῦ ποιητοῦ διαφέρει·
ὁ νοῦς γάρ ἐστιν ἑκατέρῳ τούτων τέχνη.

TIMOCLIS

ÆGYPTIIS.

Dij Gentium.

AT quomodo aliquem aut canis aut ibis ſoſpitent?
Nam ſi in confeſſos qui Deos ſunt impij
Supplicium extemplo ſceleris non pendunt ſui,
Altare felis quomodo aliquem euerterit?

DELO.

Munera.

A. *TAlenta quinquaginta habet Demoſthenes.*
B. *Beatus ſi participat inde neminem.*
A. *Et auri vim non paruam accepit Metrocles.*
B. *Felix qui accepit: ſtultus autem qui dedit.*
A. *Accepit etiam Demon & Calliſthenes.*
B. *Danda his eſt venia: nam pauperiores erant.*
A. *Habet & Hyperides promtus eloquentia.*
B. *Piſcarios ditabit tantus piſcium*
Comedo, lari vt Syri ſint, ſi ad eum compares.

ΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΓΥΠΤΙΟΙΣ.

ΠΩς ἂν μὲν οὖν σώσειεν ἶβις ἢ κύων;
ὅπου γὰρ εἰς τοὺς ὁμολογουμένως θεοὺς
ἀσεβοῦντες οὐ διδόασιν εὐθέως δίκην,
πῶς βωμὸς αἰλούρου τιν' ἐπιτρίψειεν ἄν;

ΔΗΛΩι.

A. ΔΗμοσθένης τάλαντα πεντήκοντ' ἔχει.
B. Μακάριος εἴπερ μεταδίδωσι μηδενί.
A. Καὶ Μοιροκλῆς εἴληφε χρυσίον πολύ.
B. Ἀνόητος ὁ διδοὺς, εὐτυχὴς δ' ὁ λαμβάνων.
A. Εἴληφε καὶ Δήμων τε καὶ Καλλισθένης.
B. Πένητες ἦσαν, ὥστε συγγνώμην ἔχω.
A. Ὁ,τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπερείδης ἔχει.
B. Τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ,
ὀψοφάγος, ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους.

BACCHANALIA AGENTIBVS.
St. Fl. 509.

DRACONTIO.

EGone parasito quispiam ut dicat male
Perpetiar? minime vero. nam nullum est genus
Hominum quod plures de se vtilitates creet.
Si res honesta est consortio sodalium,
Præcipuus ille est semper parasito labor.
Si amas, amoris socium se adiungit tibi.
Res est agenda? partem in se operæ suscipit,
Deberi hoc credens educatori suo.
Laudator amicorum est incomparabilis.
Sed, inquis, idem cœnat absque impendio.
At quis non hominum dicam, sed superûm Deûm,
Aut Semonum etiam, genus hoc viuendi improbet?
Ac ne diem prolixa dicendo teram,
Vnum argumentum dabo, sed quod sit maximum,
Parasitorum vnde intelligatur dignitas.
Virtutis ergo quæ ludorum Olympicûm
Victores eadem & illi accipiunt præmia.
Atque hinc, vbicunque vacua sumtu alimonia est,
Ea omnes vulgo Prytānea appellant loca.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΖΟΥΣΑΙΣ.

ΔΡΑΚΟΝΤΙΩι.

Εἶτ' ἐγὼ παράσιτον ἐπιτρέψω τινὶ
κακῶς λέγειν; ἥκιστον· οὐδέν ἐστι γὰρ
ἐν τοῖσιν οὖσι χρησιμώτερον γένος.
Εἰ δ' ἔστι τὸ φιλέταιρον ἕν τι τῶν καλῶν,
ἀνὴρ παράσιτος τοῦτο ποιεῖ διὰ τέλους.
ἐρᾷς; συνεραστὴς ἀπροφάσιστος γίνεται.
πράττεις τι; πράξει συμπαρὼν ὅ,τι ἂν δέῃ,
δίκαια ταῦτα τῷ τρέφοντι νενομικώς.
ἐπαινέτης θαυμαστὸς οἷος τῶν φίλων;
χαίρουσι δείπνων ἡδοναῖς ἀσυμβόλοις.
τίς δ' οὐχὶ θνητῶν, ἢ τίς ἥρως ἢ θεὸς
ἀποδοκιμάζει τὴν τοιαύτην διατριβήν;
ἵνα μὴ δὲ πολλὰ μακρολογῶ δι' ἡμέρας,
τεκμήριόν τι παμμέγεθες οἶμαι τ' ἐρεῖν,
ὁ τῶν παρασίτων ὡς τετίμηται βίος.
ἆθλα γὰρ αὐτοῖς ταὐτὰ τοῖς τ' Ὀλύμπια
νικῶσι δίδοται χρηστότητος εἵνεκα
σίτησις· οὗ γὰρ μὴ τίθενται σύμβολα,
πρυτανεῖα ταῦτα πάντα προσαγορεύεται.

GAVDENTE IN MALIS ALIENIS.

Helluo pauper.

FOrum videre plenum egregijs piſcibus,
Diti voluptas; crux eſt ſumma pauperi.
Nam Corydus, quem nunc nemo, quod videam, vocat,
Miſer iam triſti vapulat domicœnio.
Ridicula res euênit. cùm plus quattuor
Æreolis non haberet, anguillas videt,
Torpedines, locuſtas, thynnos: dentiens
Et circumcurſans quanti quæque interrogat,
Sed pretio attonitus tandem fugit ad membradas.

HEROIBVS.

Superuacualocutio.

A. *SVblata vt fuit*
Vitæ educatrix, hoſtis eſuriginis,
Præſes amicitiæ, medica defectæ famis
Menſa. B. *Vt tibi ſumtus hic ſuperuacuo eſt labor?*
Nam menſam licuit vno verbo dicere.

CONISALO.

POtans par pari vrgebo virum
Magnis culullis verum vt omne enuntiet.

ΕΠΙΧΑΙΡΕΚΑΚΩι.

ΑΓορᾷ ἰδεῖν ὀψοφάγον, ἀπορουμένῳ τι μὲν
ἥδιστον· ἂν δ' ἀπορῇ τις, ἀθλιώτατον.
ὁ γοῦν Κόρυδος, ἄκλητος, ὡς ἐμοὶ δο-
κεῖ,
γενόμενος ὀψωνεῖ παρ' αὐτὸν οἴκαδε.
τοῦ γὰρ τὸ πάθος γελοῖον· οἶμαι· τέτταρας
χαλκοῦς ἔχων δύσθερπος, ἐγχέλεις ὁρῶν,
θύννεια, νάρκας, καράβους, ἡμωδία·
καὶ ταῦτα πάντα μὲν περιελθὼν ἤρετο
ὁπόσου, πυθόμενος δ' ἀπέτρεχ' εἰς τὰς μεμβράδας.

ΗΡΩΣΙ.

Α. ΩΣ δ' ἦν ἡρμένη
βίου τιθηνόν, πολεμία λιμοῦ, φύλαξ
φιλίας, ἰατρὸς ἐκλύτου βουλιμίας
τράπεζα. Β. Περιέργως γε, νὴ τὸν οὐρανόν,
ἐξὸν φράσαι σοι τὴν τράπεζαν συντόμως.

ΚΟΝΙΣΑΛΩι.

ΠΑτάξω τ' ἴσον ἴσῳ ποτηρίοις
μεγάλοις ἅπασιν τὴν ἀλήθειαν φράσαι.

IVDICVM AMANTE.

Sumtuaria lex.

APerite fores actutum vt ad lucem magis
Conspicui simus, si forte hac obambulans
Ædilis, facere ex lege quod cœpit noua,
Inire numerum cupiat conuiuantium.
Mendose vero: factum nam fuerat bonum
Incœnium hominum latebras perscrutarier.

INCERTA COMOEDIA. ST. FL. 339. 369. 389. 515.

ΦΙΛΟΔΙΚΑΣΤΗι.

Ἀνοίγετ' ἤδη τὰς θύρας, ἵνα πρὸς τὸ φῶς
ὦμεν καταφανεῖς μᾶλλον, ἐφοδεύων ἐὰν
βούληται ὁ γυναικονόμος τὸν ἀριθμὸν ἡμῶν λαβεῖν,
κατὰ τὸν νόμον τὸν καινὸν ὅπερ εἴωθε δρᾶν,
τῶν ἑστιωμένων· ἔδει δὲ τοὔμπαλιν
τὰς τῶν ἀδείπνων ἐξετάζειν οἰκίας.

ΑΔΗΛΩι.

ΞΕΝΑΡΧΟΥ

ΠΕΝΤΑΘΛΩι.

Ὄρκον δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

ΠΟΡΦΥΡΑι.

Οἱ μὲν ποιηταὶ λῆρός εἰσιν, οὐδὲ ἓν
καινὸν γὰρ εὑρίσκουσιν· ἀλλὰ μεταφέρει
ἕκαστος αὐτῶν ταὔτ' ἄνω τε καὶ κάτω.
τῶν δ' ἰχθυοπωλῶν φιλοσοφώτερον γένος
οὐκ ἔστιν οὐδὲν οὐδὲ μᾶλλον ἀνόσιον.
ἐπεὶ γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἔτ' ἔστ' ἐξουσία
ῥαίνειν, ἀπείρηται δὲ τοῦτο τῷ νόμῳ,
εἷς τις θεοῖσιν ἐχθρὸς ἄνθρωπος πάνυ
ξηραινομένους εἰσιδὼν τοὺς ἰχθῦς, μάχην
ἐποίησεν αὐτοῖς ἐξεπίτηδες οὐ πάνυ·
ἦσαν δὲ πληγαί· καιρίαν δ' εἰληφέναι
δόξας καταπίπτει, καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν
ἔκειτο νεκρὸς οἷα μετὰ τῶν ἰχθύων.
βοᾷ τις ὕδωρ· ὁ δ' εὐθὺς ἐξάρας πρόχουν
τῶν ὁμοτέχνων τις, τοῦ μὲν ἄκρῃ παντελῶς
κατέχεε· κατὰ τῶν δ' ἰχθύων ἐπάνω ἅπαξ.
εἴποις τ' ἂν αὐτοὺς ἀρτίως ἡλωκέναι.

SOMNO.

FElices nonne ſunt cicadarum mares,
Uxores quorum nullum de ſe edunt ſonum?

DAMOXENI

COALVMNIS.

Phyſicæ vſus circa artem.

A. *SApientiſſimi*
Epicuri me genuinum diſcipulum vides.
Biennio atque menſibus haud totis decem
Talenta apud illum deglutiui quattuor.
B. *Quid eſt quod narras? dic, magiſter, te rogo,*
Coquus fuit ille? A. *Nempe id ignoras? coquus,*
Proh ſuperi, quantus? artium nempe omnium
Natura fons & origo eſt: naturâ, improbe,
Nihil ad res efficiendas eſt ſapientius.
Hinc facilis illi ars noſtra, cui percognita
Naturæ ratio. nanque id vſus maximi eſt.
Illiteratum proinde ſi videas coquum,

ΥΠΝΩι.

Εἶτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες,
ὧν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὁτιοῦν φωνῆς ἔνι;

ΔΑΜΟΞΕΝΟΥ

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙΣ.

A. Ἐπικούρου δέ με
ὁρᾷς μαθητὴν ὄντα τοῦ σοφοῦ, παρ' ᾧ
ἐν δύ' ἔτεσιν καὶ μησὶν οὐχ ὅλοις δέκα
τάλαντ' ἐγώ σοι κατεπέπωκα τέτταρα.
B. Τοῦτο δὲ τί ἐστιν, εἰπέ μοι, καθηγέτα;
μάγειρος ἦν κἀκεῖνος; A. Οὐκ ᾔδεις; θεοί,
ποῖος μάγειρος; ἡ φύσις πάσης τέχνης
ἀρχέγονός ἐστι· φύσεως, ὦ ἀλιτήριε,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν εἰς τὸ ποιεῖν σοφώτερον.
ἣν τ' εὐχερὲς τὸ πρᾶγμα τοῦ λόγου πλείω
ἔχοντι τούτου· πολλὰ γὰρ συμβάλλεται.
διόπερ μάγειρον ὅταν ἴδῃς ἀγράμματον,

Et qui Democriti libros non perlegerit,
Jmò animo teneat, vanum & insulsum puta.
Epicuri normæ ignarum si conduxeris,
Quasi de schola dimitte. nam scire est opus
Quid à se distet glaucus hiberno gelu,
Et æsti tempestate. scire & piscium
Sit qualis quisque vel cum Virgiliæ occidunt,
Vel anni circa pulsus, vtilissimum est.
Habent periclum mutamenta ac momina:
Jpsoque in victu maximam mortalibus
Variantiam concinnant. at vero (capis?)
Id gratum est apto sumitur quod tempore.
B. *Quoius ista quisque obseruat?* A. *Inde vermina*
Et spiramenta cogunt id quod indecet
Conuiuam facere. quod vero à me apponitur
Jd omne alebre est, & rarefit tenuiter,
Tum rectà perflat. succus autem inde editus
Peræquabiliter se in meatus diuidit.
B. *Succusne dicis?* A. *Democritus præ me nihil.*
At quod inæquale est vescenti arthritim ciet.
B. *Videre & artis esse medicæ particeps.*
A. *Certe: & naturam quisquis nouit. at coquûm*
Ætatis huius, prôh, quanta imperitia est?
Quos si tu quando videris confundere
Aduersigeneres pisces in cinni modum
Et sesama his interere, sumant ordine
Qui adsunt & afflent visij suffitibus:
Meum hoc oraclum est. quid enim confiat bene,
Vbi alia ad aliam commiscetur priuitas
Hamata offensus non concordantis iugo?
Isthæc perspicere ingenuæ opus peritiæ est,
Non ollas lauere & olere de fumi halitu.

μὴ Δημόκριτόν τε πάντα διανεγνωκότα,
μᾶλλον δὲ κατέχοντα, καταγέλα σύ γ' ὡς κενοῦ·
καὶ τὸν Ἐπικούρου κανόνα, μισθώσας ἄφες
ὡς ἐκ διατριβῆς. τοῦτο δεῖ γὰρ εἰδέναι,
τίν' ἔχει διαφορὰν πρῶτον, ὦ βέλτιστέ σύ,
γλαυκίσκος ἐν χειμῶνι καὶ θέρει πάλιν·
ποῖος ἐπὶ δύσει Πλειάδων συνειδέναι
ἰχθύς, ὑπὸ τροπάς τ' ἐστὶ, χρησιμώτατος.
αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἵ τε κινήσεις κακὸν
ἤλιβατα δ' ἀνθρώποισιν ἀλλοιώματα
ἐν ταῖς τροφαῖς ποιοῦσι· μανθάνεις; ὃ δὲ
ληφθὲν καθ' ὥραν ἀποδίδωσι τὴν χάριν.
B. Τίς παρακολουθεῖ ταῦτα; A. Τοιγαροῦν στρόφοι
καὶ πνευμάτια γινόμενα τὸν κεκλημένον
ἀσχημονεῖν ποιοῦσι· παρὰ δ' ἐμοὶ τρέφει
ὃ προσφερόμενον βρῶμα καὶ λεπτύνεται,
ὀρθῶς τε διαπνεῖ· τοιγαροῦν εἰς τοὺς πόρους
ὁ χυμὸς ὁμαλῶς πανταχοῦ συνίσταται.
B. Χυμὸς λέγεις; A. Δημόκριτος οὐδὲν παρά γέ μοι.
τὰ δ' ἀσύμμετρα ποιεῖ τὸν φαγόντ' ἀρθριτικόν.
B. Καὶ τῆς ἰατρικῆς τι μετέχειν μοι δοκεῖς.
A. Καὶ πᾶς ὁ φύσεως ἔννους· ἡ δ' ἀπειρία
τῶν νῦν μαγείρων κατάμαθε, πρὸς τῶν θεῶν,
οἵα 'στίν· ἐδωδὴν ὅταν ἴδῃς ἐξ ἰχθύων
ὑπεναντίων ἄλμῃσι ποιοῦντας μίαν,
καὶ σήσαμ' ἐπιπείθοντας εἰς ταύτην, λαβὼν
ἕκαστος αὐτὴν κατὰ μέρος προσαπαρδίτω.
ὥς μοι κέχρηται. τί γὰρ ἂν εὖ γένοιτό τι
τῆς ἰδιότητος πρὸς ἑτέραν μεμιγμένης
καὶ συμπλεκομένης οὐχὶ συμφώνους ἁφάς;
ὃ ταῦτα διορᾶν ἐστιν εὐψύχου τέχνης,
οὐ τὸ διανίζειν λοπάδας, οὐδ' ὄζειν καπνοῦ.

Meus iſte mos eſt non coquinam indugredi,
Sed ſpeculabundum non ita longe aſſidere.
Opus alij faciunt. B. *At tu?* A. *Cauſas, exitus*
Commemoro. mitte. ſat minutal hoc acet.
B. *Non tu coquus, ſed menſor.* A. *Ignem auctum face:*
Æquetur ſalſamentum. prima hæc ordine
Feruet, ſed alijs olla diſpariter. capis
Formam artis? B. *Proh Dî, quanta hæc & quanti preti?*
A. *Neque vero temere, vt cecidit, conuiuis dapes*
Appono, certis ſed miſturæ textibus.
B. *Quo pacto?* A. *Sunt queis ratio ſeſquitertia eſt,*
At alijs eſt ſeſqualtera, aut etiam dupla.
Hæc ego concilio ex interuallûm federe:
Deinde implicito ſuis propritim influxibus.
Mox abſtans paullum quæro quibus ex partibus
Sit commiſſura. iſtorum quid miſces? vide
Diſſonitum. ſapiens non excedit terminum.
Epicurus ipſe ſic condenſabat volup:
Mandebat accurate: ſolus nouerat
Bonum quid eſſet. nanque illi de porticu
Perpetuo quærunt, quale & quid ſit neſcij.
Qui cum non habeant id quod ignorant, alîs
Certe non dederint. B. *Hæc tua eſt ſententia?*
Mittamus ergo reliqua quæ pridem patent.

ἐγὼ γὰρ ὀπτανεῖον οὐκ εἰσέρχομαι,
ἀλλά τι θεωρῶ πλησίον καθήμενος·
ποιοῦσι δ' ἕτεροι. Β. Σὺ δέ; Α. Λέγω τὰς αἰτίας,
καὶ τἀποβαῖνον· ἐξὺ τὸ παρείχομαι· ἄφες.
Β. Ἁρμονικὸς, οὐ μάγειρος. Α. Ἐπίτεινον τὸ πῦρ·
ὁμαλιζέτω τὸ τάχος· ἡ πρώτη λοπὰς
ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως· νοεῖς
τὸν τύπον; Β. Ἄπολλον, καὶ τί φαίνεται τέχνη;
Α. Εἶτ' οὐθὲν εἰκῆ παρατίθεμαι τοῖς συμπόταις
βρωμάτ', ἀλλὰ μίξας πάντα κατὰ συμφωνίαν.
Β. Πῶς ἐστιν αὖθις; Α. Ἃ διὰ τεττάρων ἔχει
κοινωνίαν, διὰ πέντε, διὰ πασῶν πάλιν,
ταῦτα προσάγω πρὸς αὐτὰ τὰ διαστήματα,
καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς εὐθὺς οἰκείαις πλέκω.
ἐνίοτε δ' ἀφεστὼς παρακελεύομαι, πόθεν
ἅπτει; τί τούτῳ μιγνύειν μέλλεις; ὅρα
διάφωνον· ἔρκος οὐχ ὑπερβήσῃ σοφός.
Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονήν.
ἐμασᾶτ' ἐπιμελῶς· εἶδε τἀγαθὸν μόνος
ἐκεῖνος οἷόν ἐστιν· οἱ δ' ἐν τῇ στοᾷ
ζητοῦσι συνεχῶς, ὅτι ἐστ' οὐκ εἰδότες·
οὐκοῦν ὅ,τ' οὐκ ἔχουσιν ἀγνοοῦσί τε
οὐδ' ἂν ἑτέρῳ δοίησαν. Β. Οὕτω σοι δοκεῖ;
ἀφαιρῶμεν οὖν τὰ λοιπὰ δῆλα δὴ πάλαι.

THEOGNETI

MOSTELLARIA, siue AVARO.

Philosophiæ contemtus.

A. *TAndem puto me enicabis: nam totus tumes*
Porticigenarum disputatiunculis.
B. *Pecunia homini alienum.* A. *Mera pruina id est.*
B. *Sapientia proprium.* A. *Glacies.* B. *Hanc qui acceperit,*
Amittet nunquam. A. *Miserum me quem Fors mala*
Philosophi talis iunxit contubernio.
Miser, peruersas edidicisti literas.
Vitam corrupit tibi librorum lectio.
Agis cum cælo & terra verbis philosophis,
Quibus nulla dictis de tuis curatio est.

ΘΕΟΓΝΗΤΟΥ

ΦΑΣΜΑΤΙ, ἢ ΦΙΛΑΡΓΥΡΩι.

A. Ἄνθρωπ᾽ ἀπολεῖς με· τῶν γὰρ ἐκ τῆς ποικίλης
στοᾶς λογαρίων ἀναπεπλησμένος νοσεῖς.
B. Ἀλλότριον ἐσθ᾽ ὁ πλοῦτος ἀνθρώπῳ.
A. Πάχνη.
B. Σοφία δ᾽ ἴδιον. A. Κρύσταλλος. B. Οὐδεὶς πώποτε
ταύτην λαβὼν ἀπώλεσ᾽. A. Ὦ τάλας ἐγώ,
οἵῳ μ᾽ ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν;
ἐπαρίστερ᾽ ἔμαθες, ὦ πόνηρε, γράμματα·
ἀνέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία·
πεφιλοσόφηκας γῇ τε καὶ οὐρανῷ λαλῶν,
οἷς οὐδέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων.

THEOPHILI

FIDICINE.

THesaurus manens
Felicitatis maximæ est ars musica,
His qui illam edocti imbiberunt penitis sensibus.

NEOPTOLEMO.

SEni non bene respondet iuuenis femina:
Nam quasi nauigium est quod gubernaclo vnico
Parere nescit: ruptis sed rudentibus
De nocte in alio portu deprehenditur.

TIBIARVM STVDIOSO.

QVicunque mentem negat adesse amantibus,
Ipse est ingenio stolido & bardis moribus.
Nam qui voluptates de vita exemerit,
In vita præter mortem nîl reliquerit.
De me argumentum capio, qui nunc virginem
Amo fidicinam, (num desipio, per Deos?)
Pulchram, proceram, in arte excellentissimam,
Quam mihi conspicere suauius, quam est omnibus
Vobis in lucar diuidere pecuniam.

ΘΕΟΦΙΛΟΥ

ΚΙΘΑΡΩΙΔΩι.

ΜΕγας καὶ μακάριος
θησαυρός ἐστι καὶ βέβαιος μουσικὴ
ἅπασι τοῖς μαθοῦσι παιδείαν θεῖσί τε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΩι.

ΟΥ συμφέρει νέα 'στὶ πρεσβύτῃ γυνή·
ὥσπερ γὰρ ἄκατος οὐδὲ μικρὸν πείθεται
ἑνὶ πηδαλίῳ· τὰ δέσμ' ἀπορρήξασα γ'
ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν' ἔχουσ' ἐξευρέθη.

ΦΙΛΑΥΛΩι.

ΟΣ φησι τοὺς ἐρῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν,
ἤπου τις ἐστὶ τοῖς τρόποις ἀβέλτερος·
Εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονάς,
καταλείπεται οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθνηκέναι.
ἐγὼ μὲν οὖν καὐτὸς κιθαριστρίας ἐρῶ
παιδὸς καλῆς, μουσικῆς μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς·
ἧς ἥδιον ἰδεῖν ἐστιν, ἢ τὸ θεωρικὸν
ἔχουσιν ὑμῖν διανέμειν ἑκάστοτε.

MENANDRI

FRATRIBVS. St. Fl. 53. 71. 171. 215.

NUmen est verè bonis
Mens ipsa: ita quippe credi sapientes iubent.
Communia amicos inter, non pecuniæ
Tantum, sed & mens pariter & prudentia.

PISCATORE. St. Fl. 231. 333. 367.

NEpotem ita egit agere vt non posset diu.
Mortis è generibus propriũ si sit capiendũ mihi,
Optimum putem, iacere pinguem, tentis ilibus,
Vix loquentem, totum habentem suprà in ore spiritum,
Esitantem, clamitantem, Defluo voluptatibus.

Porcinum votum.

ANDRIA. St. Fl. 265.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

ΑΔΕΛΦΟΙΣ.

Θεός ἐστι τοῖς χρηστοῖς ἀεὶ
ὁ νοῦς ἄρ᾽ ὡς ἔοικε τοῖς σοφωτάτοις.
Τὰ τῶν φίλων κοιν᾽ οὐ μόνον τὰ χρήματα·
καὶ νοῦ δὲ καὶ φρονήσεως κοινωνία.

ΑΛΙΕΙ.

Ἐτρύφησεν ὥστε μὴ πολὺν τρυφᾶν χρόνον.
Ἰδεῖν ἐπιθυμοῦ τι μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὴν τὴν χολάδα κεῖσθαι παχύν,
καὶ μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ᾽ ἔχοντα πολὺ ἄνω,
ἐσθίοντα καὶ λέγοντα, Σήπομ᾽ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

ΑΝΔΡΙΑι.

ANDROGYNO. ST. FL. 171. 455.

CRato, ego amicitiæ præsidem testor Iouem.

CONSOBRINIS. ST. FL. 331.

Physicum.

HÆc fax aquosis tota madet humoribus:
Quassanda non est, conspergenda est cineribus.

CLYPEO. ST. FL. 117. 187. 203.

CAstrifugæ plurimi
Vicos depopulabantur.

MINERVÆ SACRA FERENTIBVS. ST. FL. 231.

CVnctos reddis, ô Byzantium,
Tu mercatores ebrios: totam tibi
Potauimus noctem, & quidem, vt credo, merum.
Itaque nunc surgo capita gestans quattuor.
A. Duxis vxorem caue,
Vita quam nactus derelicta. duxi ego:

ΑΝΔΡΟΓΥΝΩι.

Μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ὦ Κράτων, Δία.

ΑΝΕΨΙΟΙΣ.

Ὁ φανὸς ἐστι μεστὸς ὕδατος οὑτοσί·
δεῖ τ᾽ οὐχὶ σείειν, ἀλλὰ ἀποδιδόναι.

ΑΣΠΙΔΙ.

Πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες
τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν.

ΑΡΡΗΦΟΡΟΙΣ.

Ταύτας σὺ μεθύων, Βυζάντιον,
τοὺς ἐμπόρους ποιεῖς· ὅλην ἐπινόμενοι
τὴν νύκτα διὰ σέ· καὶ σφόδρ᾽ ἄκρατόν μοι δοκῶ
ἀνίσταμαι γοῦν τέτταρας κεφαλὰς ἔχων.
A. Οὐ γαμεῖς δὲ νοῦν ἔχεις
τοῦτον καταλιπὼν τὸν βίον· γεγάμηκα γάρ.

Eò ne ducas etiam atque etiam suadeo.
B. *Decretum est, constitutum est: iacta est alea.*
A. *Perge igitur: verum ex animo vt sis saluus precor.*
Nanque in negotiorum mare te coniicis,
Non Libycum, non Ægæum, non Ægyptium,
Vbi de triginta tres vix pereunt nauibus:
At de coniugio ne vnus enauit quidem.
Ad bona verba omnis locus
Pro templo est: mens est quippe quæ loquitur Deo.

VENERALIBVS. ST. FL. 261.

Explicata quam ægrotauerat
Morbo, sermones habitos nequijt reddere.

BOEOTIA. ST. FL. 161. 369. 455.

AGRICOLA. ST. FL. 35. 219. 385. 437. nisi quod horum quædam videntur esse ex Gorgia.

Mentis es motæ & ridiculus, qui cùm ingenuam virginem
Cœperis adamare, tacitus istas pateris nuptias
Irritas tibi parari.

αὐτὸς διὰ τοῦτό σοι παραινῶ μὴ γαμεῖν.
B. Δεδογμένον τὸ πρᾶγμ'· ἀνερρίφθω κύβος.
A. Πέραινε· σωθείης δὲ νῦν· ἀληθινὸν
Εἰς πέλαγος αὑτὸν ἐμβαλεῖς γὰρ πραγμάτων,
οὐ Λιβυκὸν, οὐδ' Αἰγαῖον, οὐδ' Αἰγύπτιον,
οὗ τῶν τριάκοντ' οὐκ ἀπόλλυται τρία
πλοιάρια· γήμας δ' οὐδὲ εἷς σέσωσθ' ὅλως.
Πάντ' ἐστὶ τῷ καλῷ λόγῳ
ἱερόν· ὁ νοῦς γάρ ἐστιν ὁ λαλήσων θεῷ.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΙΣ.

Ἐκφυγοῦσα δ' ἣν εἶχεν νόσον
οὐκ ἔχει τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους.

ΒΟΙΩΤΙΑι.

ΓΕΩΡΓΩι.

Ἐμβεβρόντησαι γελοῖον ὃς κόρης ἐλευθέρας
Εἰς ἔρωθ' ἥκων σιωπᾷς καὶ μάτην ποιουμένους
περιορᾷς γάμους σεαυτοῦ.

ANNVLO.

Maritum succo viuentem suo
Nihil indigentem dotis ecce inuenimus.
Natum est subuentaneum
Nullo virili de satu.
Quandoquidem vsqueadeo mentis est exsors miser,
Vt collocare gnatam in matrimonium
Grauetur, quinquaginta cùm habeat filias.

DARDANO.

Natus quem genitor pauper educauerat
Melius quam res ferebat, indoluit patrem
Vt vidit inopem. nam probe edocta indoles
Pulchrum beneficij fructum confestim edidit.

SVPERSTITIOSO. St. Fl. 59.

A. *Bene hoc mihi proueniat, ô sancti Dei,*
Quod inter calceandum dextri calceì
Vinclum diruptum est. B. *Merito euênit, Clinia:*
Nanque erat id detritum: & tu præparcus nimis
Qui non nouum emeres.

ΔΑΚΤΥΛΙΩι.

Οἰκόσιτον νυμφίον
οὐδεὶς δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν.
Ανεμιαῖον ἐγένετο
τὸ σπέρματος δίχ' ἄῤῥενος.
Ἐπεὶ δ' ἄλλοις οὕτως ὁ κακοδαίμων ἔφυ
ὡς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρ' ἀσμένως,
καὶ ταῦτα πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

ΔΑΡΔΑΝΩι.

Ἀνδρὸς πένητος υἱὸς ἐκτεθραμμένος
οὐκ ἐξ ὑπαρχόντων, ὁρῶν ἠσχύνετο
τὸν πατέρα μικρ' ἔχοντα. παιδευθεὶς γὰρ εὖ
τὸν καρπὸν εὐθὺς ἀπεδίδου χάριτος καλόν.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙ.

Α. Ἀγαθόν γένοιτό μοι, ὦ πολυτίμητοι θεοί·
ὑποδούμενος γὰρ δεξιᾶς τῆς ἐμβάδος
τὸν ἱμάντα διέῤῥηξ'. Β. Εἰκότως γ', ὦ Κλε-
νία·
σαπρὸς γὰρ ἦν. σὺ δὲ σμικρολόγος οὐ θέλων
καινὸν πρίασθαι.

LIBIFICA. St. Fl. 381. illud μακκέειος cum versu sequente hinc sumtum est secundum quosdam.

A. *PVer, quid hoc est quod ministerialiter*
Incedis adeo? B. *Nempe opera ad pistoria*
Tota euigilata nox est, atque etiam tamen
Infecta restant multa.

SORORIBVS GEMINIS.

Cynicismus.

MEcum ambulabis trito palliolo obsita,
Vt Cynicus ductitauit vxorem Crates.
Idem elocauit gnatam, lege hac addita,
Periclum vt eius fieret triginta dies.

BIS FALLENTE. St. Fl. 493.

DVAS AMANTE. St. Fl. 493.

RErum vniuersarum imperatorem & patrem
Solum perpetuo colere suppliciter decet,
Artificem tantæ & largitorem copiæ.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΩι.

A. ΤΙ τοῦτο παῖ; διακονικῶς γὰρ νὴ Δία
ἀπεληλύθας. B. Ναί· πλάττομεν γὰρ πλάσματα,
τὴν νύκτα τ' ἠγρυπνήκαμεν· καὶ νῦν ἔτι
ἀποίητα πάμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν.

ΔΙΔΥΜΑΙΣ.

ΣΥμπεριπατήσεις γὰρ τρίβων' ἔχουσ' ἐμοὶ,
ὥσπερ Κράτητι τῷ Κυνικῷ ποθ' ἡ γυνή·
καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε κεῖνος, ὡς ἔφη
αὐτὸς, ἐπὶ πείρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας.

ΔΙΣ ΕΞΑΡΑΤΩΝΤΙ.

ΔΙΦΙΛΩι.

ΤΟν ὄντα πάντων κύριον γλυκύτατον
καὶ πατέρα, τοῦτον διατελεῖ τιμᾶν μόνον,
ἀγαθῶν τοιούτων εὑρετὴν καὶ κτίστορα.

MOROSO. St. Fl, 93. 129.

NEmo coquum
Iniuria qui affecit, impune abstulit.
Tantam habet ars isthæc nostra sanctimoniam.
Vt sacrificant vecticularij!
Cistas & vrnas inferunt, non Hercule
Deûm, sed suapte gratia. Tus res pia est
Libumque: nanque id omne Dîs impenditur
Flammis impositum. cæterum isti fel merum,
Lumbique extrema, & ingustabilia ossua
Dijs ponentes relliquum ipsi deuorant.

SE PVNIENTE. St. Fl. 157. 378.

POst prandium etenim simul amygdalas ego
Apposui, deque Punicis gustauimus.

PVGIONE. St. Fl. 429. 465.

COrycæus exaudiuerat.

ΔΥΣΚΟΛΩι.

Οὐδ' εἷς
μάγειρος ἀδικήσας ἀθῷος διέφυγεν·
ἱεροπρεπής πως ἐστὶν ἡμῶν ἡ τέχνη.
Ὡς θύουσι δ' οἱ τυμβωρύχοι,
κίστας φέροντες καὶ σταμνί', οὐχὶ τῶν θεῶν
ἕνεκ' ἀλλ' ἑαυτῶν· ὁ λιβανωτὸς εὐσεβὲς
καὶ τὸ πόπανον· τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ
ἅπαν ἐπιτεθέν· οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν ἄκραν
καὶ τὴν χολὴν ὀστᾶ τ' ἄβρωτα τοῖς θεοῖς
ἐπιθέντες αὐτοὶ τἄλλα καταπίνουσ'.

ΕΑΥΤΟΝΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΩι.

Μετὰ γὰρ ἄριστον ὡς ἀμυγδαλᾶς ἐγὼ
παρέθηκα καὶ τῶν ῥοιδίων ἐτρώγομεν.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΩι.

Κωρυκαῖος ἠκροάζετο.

SPONSORE. St. Fl. 116. 141. 199.

INCENSA. St. Fl. 117. 165. 327.

Pereat male qui uxorem ducere
Instituit primus, tum secundus qui fuit,
Tum tertius, tum quartus, tum qui postumus.

ORBA PRIORE, & POSTERIORE. St. Ft. 329.

Certe vigiliâ nulla est res loquacior:
Nanque hæc me expergefactum huc produxit loci,
Ut ordine omnem vitam intelligeret meam.

MANDATORIBVS. St. Fl. 135. 362. illud ἐλεύθερος.

Lenonia imperia.

Non plorabitis?
Agetis vitam perditam in vetulario.
Tota elangui
Plorando.

ΕΠΑΓ-

ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝῼ.

ΕΜΠΙΠΡΑΜΕΝΗι.

Ἐξώλης ἀπόλοιθ᾽ ὅστις ποτὲ
ὁ πρῶτος ἦν γήμας, ἔπειθ᾽ ὁ δεύτερος,
εἶθ᾽ ὁ τρίτος, εἶθ᾽ ὁ τέταρτος, εἶθ᾽ ὁ μεταγενής.

ΕΠΙΚΛΗΡῼ ΠΡΩΤΗι, καὶ ΔΕΥΤΕΡΑι.

Ἄρ᾽ ἐστὶ πάντων ἀγρυπνία λαλίστατον·
ἐμὲ γοῦν ἀναστήσασα δεῦρο προάγεται
λαβεῖν ἀπ᾽ ἀρχῆς πάντα τὸν ἐμαυτοῦ βίον.

ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΣΙ.

Οὐκ οἰμώξετε;
καταφθαρῆσθ᾽ ἐν μαγυλλείῳ τὸν βίον;
Ἐξετύφην μὲν οὖν
κλάουσα.

EVNVCHO. St. Fl. 129. 455.

AVRIGA. St. Fl. 455.

Dij Gentium.

Mihi placere non potest anuis comes
Deus ambulator, nec qui irrepit in domos
Tabulæ præsidio. qui Deus probus est, domi
Maneat oportet, supplices vt sospitet.

HEROE. St. Fl. 245. 363. 429.

THAIDE.

Nunc illam talem cane, quod te veneror, Dea,
Ferocem, sed pulchellam & illecebriloquam,
Iniustificam, clusiforem, poscinummiam,
Et neminamantem, sempersimulantē tamen.
Colloquia mores praua corrumpunt bonos.

AFFLATA St. Fl. 15. illud ὁ πλείστων.

ΕΥΝΟΥΧΩι.

ΗΝΙΟΧΩι.

Οὐδείς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεός
μετὰ γραός· οὐδ' εἰς οἰκίας παρεισιὼν
ἐπὶ τοῦ σανιδίου. τὸν δίκαιον δεῖ θεὸν
οἴκοι μένειν σώζοντα τοὺς ἱδρυμένους.

ΗΡΩΙ.

ΘΑΙΔΙ.

Ἐμοὶ μὲν οὖν ἄειδε τοιαύτην, θεά,
θρασεῖαν, ὡραίαν δὲ καὶ πιθανὴν ἅμα,
ἀδικοῦσαν, ἀποκλείουσαν, αἰτοῦσαν πυκνά,
μηδενὸς ἐρῶσαν, προσποιουμένην δ' ἀεί.
Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί.

ΘΕΟΦΟΡΟΥΜΕΝΗι.

THESSALA. ST. FL. 33. 237.

THRASYLEONTE. ST. FL. 109. 227.

CVnctator, frugiperda, terræ inutilis,
Miser vt qui ali se agnoscat immerito suo.

THESAVRO. ST. FL. 243. 245. 265.

FLAMINICA.

Dij Gentium.

NVnquam hominis opera alterius hominem sospitat
Deus immortalis. nanque si quo vult Deum
Homo perductat creperis tintinnabulis,
Tantum qui pollet ipse iam maior Deo est.
Sed ista sunt commenta confidentiæ,
Et impudentis ingenî molimina,
Ludibria vitæ denique humanæ, Rhode.

ΘΕΤΤΑΛΗι.

ΘΡΑΣΥΛΕΟΝΤΙ.

Ὁ Γανταμέλλων, σιτόκουρος, ἄθλιος,
ἄχρηστος εἰς γῆν, παρατρέφεσθαι ὁμολογῶν.

ΘΗΣΑΥΡΩι.

ΙΕΡΕΙΑι.

Ουδεὶς δι' ἀνθρώπου θεὸς σώζει, γύναι,
ἑτέρου τὸν ἕτερον· εἰ γὰρ ἕλκει τὸν θεὸν
τοῖς κυμβάλοις ἄνθρωπος εἰς ὃ βούλεται,
ὁ τοῦτο ποιῶν ἐστὶ μείζων τοῦ θεοῦ.
ἀλλ' ἔστι τόλμης καὶ βίου ταῦτ' ὄργανα
εὑρημέν' ἀνθρώποις ἀναιδέσιν, Ῥόδη,
εἰς καταγέλωτα τῷ βίῳ πεπλασμένα.

IMBRIIS. St. Fl. 15. illud οὐκ ἔστι.

EQVISONE.

FVit olim Monimus, sane philosophus,
Sed ignobilior: pera huic vna non erat,
At enimvero tres: is caninum habitum ferens
Nihil dicebat simile istis sententijs:
Puta, Te ipsum nosce, quæque coacta eiusmodi:
Sed nec mendicans quicquam, nec sorde obsitus:
Non constat, inquit, ea de re quæ sumitur.

CANISTRIFERIS. St. Fl. 453.

QVid sine labore nactum est fortunam bonam?

CARIA. St. Fl. 139.

POENVLO. St. Fl. 59.

ΙΜΒΡΙΟΙΣ.

ΙΠΠΟΚΟΜΩι.

Μόνιμος ἄνθρωπος ἦν τις φιλόσοφος
ἀδοξότερος· μίαν δὲ μὴ πήραν ἔχων,
πήρας μὲν οὖν τρεῖς. ἀλλὰ κοινὸς ἐν ῥήματι
ἐφθέγξατ' οὐδὲν ἐμφερές, μὰ τὸν Δία,
τῷ Γνῶθι σαυτόν, οὐδὲ τοῖς βιωμένοις
τούτοις. ὑπὲρ ταῦτ' ὁ προσαιτῶν, ὁ ῥυπῶν·
τὸ γὰρ ὑποληφθὲν τυφλὸν εἶναι πᾶν ἔφη.

ΚΑΝΗΦΟΡΟΙΣ.

Τί γὰρ προθύμως μὴ ποιοῦσιν εὐτυχεῖ;

ΚΑΡΙΝΗι.

ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΩι.

CALVMNIANTE. St. Fl. 109. illud τὸ Γιῶθι secundum libros quosdam.

VITTA. St. Ecl. 139. illud τοῦ στέμματος.

Lex sumtuaria.

Comperto iussos legis præscripto nouæ
Apud Censores nomen profiteri suum
Coquos quorum opera famularetur nuptijs,
Interrogandos numquis conuiuas sibi
Vocasset plures lege quam permittitur.

CNIDIA. St. Ecl. 137. illud τοῦ σώματι ᾽στιν. St. Fl. 353.

FIDICINE. St. Ecl. 139. St. Fl. 59. 383. 391. 411.

Res sunt cognatæ vita & anxietudines:
Vitam sequuntur mollem, vitæ fulgidæ
Non absunt, vitæ consenescunt pauperi.
Amare prædicatur literas,
Et delicatas cantiones discere.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΩι.

ΚΕΚΡΥΦΑΛΩι.

Παρὰ τοῖς γυναικονόμοις δὲ τοὺς ἐν τοῖς γάμοις
διακονοῦντας ἀπογεγράφθαι πυνθάνομαι
πάντας μαγείρους κατὰ νόμον καινόν τινα,
ἵνα πυνθάνωνται τοὺς κεκλημένους, ἐὰν
πλείους τις ὧν ἔξεστιν ἑστιῶν τύχῃ.

ΚΝΙΔΙΑι.

ΚΙΘΑΡΙΣΤΗι.

Ἆρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος.
τρυφερῷ βίῳ σύνεστιν· ἐνδόξῳ βίῳ
πάρεστιν· ἀπόρῳ συγκαταγηράσκει βίῳ.
Φιλόμουσον εἶν' αὐτὸν πάνυ
ἀκούσματ' Εἰς τρυφήν τε παιδεύεσθ' ἅμα.

ASSENTATORE. St. Fl. 69.

Preces.

A. Libatur. heus fer exta. quonam respicis?
Libatur. B. En pia, multa. A. Libatur. B. Iuuet.
Deos precare. A. Cœlites Deos Deas
Cunctos precemur atque cunctas. B. Accipe
Linguam. A. Salutem sanitatemque vt duint,
Bona nobis tribuint multa, quæque adsunt bona
Ea prosperassint. cunctis hæ fiant preces.

LVCTATRICIBVS. St. Fl. illud ὥςε.

GVBERNATORIBVS. St. Fl. 113.

Oblitu'st se ipse qui sit.

LEVCADIA. St. Fl. 69. 383.

ΚΟΛΑΚΙ.

Α. Σπονδή· δίδου σὺ σπλάγχν' ἀκολουθῶν. ποῖ
βλέπεις;
σπονδή. Β. Φέρω πλείω ὄσια. Α. Σπον-
δή. Β. Καλῶς.
εὔχου θεοῖς. Α. Ὀλυμπίοις εὐχώμεθα,
κ' ὀλυμπίαισι πᾶσι, πάσαις. Β. Λάμβανε
τὴν γλῶτταν. Α. Ἐν τούτῳ διδόναι σωτηρίαν,
ὑγίειαν, ἀγαθὰ πολλά, τῶν ὄντων τε νῦν
ἀγαθῶν ὄνησιν· πᾶσι ταῦτ' εὐχώμεθα.

ΚΟΝΙΖΟΜΕΝΑΙΣ.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΑΙΣ.

Ἐγελᾶθ' αὐτὸν ὅστις ἐἴη.

ΛΕΥΚΑΔΙΑι.

EBRIETATE.

Sacra Gentium.

REm nõne absurdam facimus cùm facimus sacrũ?
Nam quod Dîs emitur vna forte ouicula est,
Decem quam drachmis facile conciliaueris:
At hercle vnguentum, fidicinas, tibicinas,
Mendæum, Thasium, mella, anguillas, caseum
Vix est talento minus vt præstinaueris.
Quare nos æquum est sacra si cedant bene,
A Dîs accipere drachmas quod valeat decem:
Cum quo si sumtus reliquos comparaueris,
Sacra duplum nobis præ bono dabunt mali.
Ego, si Deus sim, nunquam possim perpeti
Imponeretur aris vt lumbus meus,
Nisi consecratis etiam anguilla accederet,
Vt terrigenûm vnus Callimedon mortem oppetat.
Non hominis, sed dei est,
Vbique bene esse.

FAMVLO IDÆÆ MATRIS. ST. F L. 381.

ODIOSO.

Dij Gentium.

ID mihi siquando detur conspicarier,
Animum recipiam. nam nunc. at verò Deos
Vbinam sit inuenire tam iustos, Geta?

ΜΕΘΗι.

Ἶτ' οὐκ ἀτοπώτατα πράττομεν καὶ θύομεν;
ὅπου γε τοῖς θεοῖς μὲν ἠγορασμένον
δραχμῶν ἄγω προβάτιον ἀγαπητὸν δέκα·
αὐλητρίδας δὲ καὶ μύρα καὶ ψαλτρίας,
Μενδαῖον, Θάσιον, ἐγχέλεις, τυρὸν, μέλι,
μικροῦ τάλαντον γίνεται τὸ κατὰ λόγον·
δραχμῶν μὲν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα
ἡμᾶς ἐὰν καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς.
τούτων δ' εἰ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν δεῖ τὴν ζημίαν,
πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;
ἐγὼ μὲν οὖν ὤν γε θεὸς οὐκ ἂν εἴασα
τὴν ὀσφὺν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε,
εἰ μὴ καθήγιζέ τις ἅμα καὶ τὴν ἔγχελυν,
ἵνα Καλλιμέδων ἀπέθανεν εἷς τῶν συγγενῶν.
Τοῦ θεοῦ γὰρ πανταχοῦ
ἔχειν καλῶς.

ΜΗΤΡΑΓΥΡΤΗι.

ΜΙΣΟΥΜΕΝΩι.

Εἰ γὰρ ἐπίδοιμι τοῦτο, τὴν ψυχὴν ἀνα-
λάβοιμ' ἐγώ· νῦν γάρ· ἀλλὰ ποῦ θεοὺς
οὕτως δικαίους ἔστιν εὑρεῖν, ὦ Γέτα;

MVLIERVM OSORE. St. Fl. 455. bis.

Sacra gentium.

SAcrificabamus quinquies vno die:
Pulsabant septem famulæ in orbem cymbala,
Vlulabant aliæ.

NAVICVLARIO. St. Fl. 245. 461.

O Cara mater terra, quam venerabilis
Tu quamque sancta es rectè rem putantibus.
Æquum pol fuerat siquis patritum nepos
Fundum comesset, nauigare hunc perpetim,
Nec vsquam terra recipi, vt persentisceret
Quantum accepisset & non parsisset bonum.
A. *Nauem mihi saluam nuntias?* B. *Sanè.* A. *Meam*
Nauem illam quam qui nominatur Callicles
Exstruxit, rexit autem Euphranor Thurius?
Polynices vt perierit non consideras?

Demonstratio rei.

LEGISLATORIBVS.

LYchnuchus alteriu'st, alterius lecythus.

ΜΙΣΟΓΥΝΗι.

Ἐθυόμεθα δὲ πεντάκις τῆς ἡμέρας,
ἐκυμβάλιζον δ᾽ ἑπτὰ θεράπαιναι κύκλῳ,
αἱ δ᾽ ὠλόλυζον.

ΝΑΥΚΛΗΡΩι.

Ὦ φιλτάτη γῆ μῆτερ, ὡς σεμνὸν σφόδρ᾽ εἶ
τοῖς νοῦν ἔχουσι κτῆμα, πολλοῦ τ᾽ ἄξιον.
ὡς δῆτ᾽ ἐχρῆν εἴ τις πατρῴαν παραλαβὼν
γῆν καταφάγοι, πλεῖν τοῦτον ἤδη διὰ τέλους,
καὶ μηδ᾽ ἐπιβαίνειν γῆς. ἵν᾽ οὕτως ᾔσθετο
οἷον παραλαβὼν ἀγαθὸν οὐκ ἐφείσατο.
A. Τὴν ναῦν σεσῶσθαί μοι λέγεις; B. Ἐγώ. A. Ἐμὴν
τὴν ναῦν ἐκείνην ἣν ἐποίησε Καλλικλῆς
ὁ καλούμενος, Εὐφράνωρ δ᾽ ἐκυβέρνα Θούριος;
Ὅ, τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλεθ᾽ οὐχ ὁρᾷς;

ΝΟΜΟΘΕΤΑΙΣ.

Ἕτερου λυχνοῦχος, ἑτέρου λήκυθος.

MILITVM CONSCRIPTIONE.
S T. E C L. 139. illud ὅπως.

OLYNTHIA. St. Fl. 447.

VT qui non prior incipiam, ſed me vindicem.

GERMANIS. St. F l. 137. 147.

I R A. St. Fl. 43. illud ὀυκ ἔστ.

Senex luxurioſus.

EGo quoque adoleſcens, mulier, aliquando fui:
Nec tunc lauabar quinquies vna die.
Nunc fiet, nec eram patagiatus: nunc ero.
Nec vnguentatus: at nunc pol tingar quoque,
Et depilabor. denique euadam breui
Cteſippus alter, non homo vt fui hactenus,
Atque ipſos etiam lapides abliguriam,
Ne mihi ſufficere terram poſſe cenſeas.
Hunc ſi pulchellum veſtra contigerit fames,
Cadauer faciet gracilius Philippide.

Paraſitus.

Quiſquis eſt differt nihil
A Chærephonte, qui vocatus ad dapes

ΞENO-

ΞΕΝΟΛΟΓΙΑι.

ΟΛΥΝΘΙΑι.

ΩΣ οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.

ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΙΣ.

ΟΡΓΗι.

ΚΑΙ τοι νέος ποτ' ἐγενόμην κἀγώ, γύναι,
ἀλλ' οὐκ ἐλούμην πεντάκις τῆς ἡμέρας
τότ'· ἀλλὰ νῦν. οὐδὲ χλανίδ' εἶχον· ἀλλὰ νῦν.
οὐδὲ μύρον εἶχον· ἀλλὰ νῦν· καὶ βάψομαι
καὶ παρατιλοῦμαι νὴ Δία, καὶ γενήσομαι
Κτήσιππος οὐκ ἄνθρωπος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ·
κᾆθ' ὡς ἐκεῖνος κατέδομαι καὶ τοὺς λίθους
ἁπαξάπαντας· οὐ γὰρ οὖν τὴν γῆν μόνην.
Ο λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακὼν
Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν.
Διαφέρει Χαιρεφῶντος οὐδὲ γρῦ
ἄνθρωπος ὅστις ἐστίν, ὃς κληθείς ποτε

In serum tempus umbræ duodecempedis,
Mane umbra aspecta lumen ad Lunæ exijt
Cunctari metuens, cumque ipso die adfuit.

Sodalis & parasiti discrimen.

Iste verus est sodalis, non, vt alij, interrogat
Quando cœna sit futura, quidve præsentes vetet
Cœnam incipere: deinde cœnam quærit in perendinum,
Mox vbi silicernium sit.

PVERO. St. Fl. 237.

Cantus Ephesios nuptias facientibus
Hic auerruncos cantat.

PELLICE. St. Fl. 9. 147.

DEPOSITO. St. Fl. 203. 389. illud αἰσχρὸν iuxta quosdam codices. 427.

Quod vos fecistis, non amicarum est opus,
Opus amicorum est. vocum affines literæ
Ambiguam faciunt nominis sententiam.

PERINTHIA. St. Fl. 505.

Quicunque dominum nactus væcordem ac rudem
Tractauit illum seruus doctis astubus,

Εἰς ἑστίασιν δωδεκάποδος, ὄρθριος
πρὸς τὴν σελήνην ἔτρεχε τὴν σκιὰν ἰδών,
ὡς ὑστερίζων, καὶ παρῆν ἅμ' ἡμέρᾳ.
Τοῦθ' ἑταῖρός ἐστιν ὄντως· οὐκ ἐρωτᾷ πηνίκα
δεῖπνόν ἐστιν, ὥσπερ ἕτεροι, καὶ τί δειπνεῖν κωλύει
τοὺς παρόντας, εἶτα δεῖπνον ἕτερον εἰς τρίτην τρέπει,
εἶτα περίδειπνον πάλιν.

ΠΑΙΔΙΩι.

Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ
λέγων ἀλεξιφάρμακα.

ΠΑΛΛΑΚΗι.

ΠΑΡΑΚΑΘΗΚΗι.

Πεποίηκατ' ἔργον οὐχ ἑταιρικόν, νὴ Δία,
μᾶλλον δ' ἑταίρων· ταῦτα δ' ὄντα γράμματα
τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ.

ΠΕΡΙΝΘΙΑι.

Ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
καὶ κωφὸν ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅτι

Ignorat quantæ molis rem confecerit,
Quod exstupidauit illum qui stupidus fuit.

MONILI. ST. FL. 215. illud ἄρ' ἐστιν. 279. 387. 437. 453.

Dotata.

IN aurem vtranque dote freta dapsili
Dormibit, operè exacto commemorabili
Et glorioso, quippe quæ eiecit domo
Victrix eam quam voluit aduorsariam:
Nimirum vt illam iam omnes æquales suæ
Suspiciant, atque emineat in toto grege
Mea domina sumta vultus celsitudine,
Quod assolet dici, asinus inter simias.
Silere satius noctem quæ tot miserijs
Initium fecit. hei mihi. quod Creobylam,
Creobylam, Creobylam vnà cum decem
Cepi talentis cubitalem mulierculam.
Et illa ferri an potis est insultatio?
Non per Iouem ac Mineruam. nequaquam potest.
Ancillula adeo sedula, verbo celerior,
Exacta est. esto. sed quam substituat vide.

A. *Dotatam duxi Lamiam. non dixi tibi?*
B. *Non equidem.* A. *Dominam istius quam cernis domus.*
Et agrorum. vt illam acciperem, hæc accepi omnia.
B. *Malum inter grauia, per Deos, grauissimum.*
A. *Molesta est illa cunctis, non tantum mihi,*
Gnato, magisque gnatæ. B. *Vix tolerabile est*
Quod memoras. A. *Plus sat sentio.*
Turture est loquacior.

αὐτὸς μεγαλεῖόν ἐστι διαπεπραγμένος,
ἀπαξελλεβερώσας τὸν τὸ πρόσθ' ἀβέλτερον.

ΓΛΟΚΙΩι.

ΕΠ' ἀμφοτέραν, νῦν ἐπίκληρος ἡ,
μέλλει καθευδήσειν κατεργάσασα μέγα
καὶ περιβόητον ἔργον· ἐκ τῆς οἰκίας
ἐξέβαλε τὴν λυποῦσαν ἣν ἐβούλετο,
ἵν' ἐπιβλέπωσι πάντες εἰς τὸ Κρεωβύλης
πρόσωπον· ἡ δ' εὔγνωστος ἥ γ' ἐμὴ γυνὴ
δέσποινα διὰ τὴν ὄψιν ἣν ἐκτήσατο·
ὄνος ἐν πιθήκοις ἐστὶ δὴ τὸ λεγόμενον
τουτί. σιωπᾶν βούλομαι τὴν νύκτα τὴν
πολλῶν κακῶν ἀρχηγόν· οἴ Κρεωβύλην
Κρεωβύλην Κρεωβύλην λαβεῖν με καὶ
τάλαντα δέκα, γύναιον οὖσαν πηχέως.
εἶτ' ἐστὶ τὸ φρύαγμα πῶς ὑπόστατον;
Δία τὸν Ὀλύμπιον καὶ Ἀθηνᾶν, οὐδαμῶς.
παιδισκάριον θεραπευτικὸν, τάχιον λόγου
ἀπήγαγ'. ἔστω. τίς δ' ἄρ' ἣν ἀντεισάγει;
A. Ἔχω δ' ἐπίκληρον Λαμίαν. οὐκ εἴρηκά σοι
τοῦτ'; B. Οὐχί. A. Ταύτης κυρίαν τῆς οἰκίας,
καὶ τῶν ἀγρῶν. πάντ' ἀντ' ἐκείνης εἴχομεν.
B. Κακὸν, ὦ Ἄπολλον, τῶν χαλεπῶν χαλεπώτατον.
A. Ἅπασι δ' ἀργαλέα 'στιν, οὐκ ἐμοὶ μόνῳ,
υἱῷ, πολὺ μᾶλλον θυγατρί. B. Πρᾶγμ' ἄμαχον λέγεις.
A. Εὖ οἶδα.

VÆNEVNTE. St. Fl. 21. illud οὐ πανταχῆ.

PRÆACCVSANTE. St. Fl. 235. 329.

ALAPIS CÆSA. St. Ecl. 177. St. Fl. 79.

COMPRANDENTIBVS.
St. Fl. 243. 347. 411.

Alterius mala
Cordi alteri quam fuerint vix est dicere.

MILITIBVS. St. Fl. 26.

IVVENIBVS ÆQVALIBVS.

Nanque heroës, vt ferunt,
Nocere quam prodesse sunt promti magis.

ΠΩΛΟΥΜΕΝΩι.

ΠΡΟΕΓΚΑΛΟΥΝΤΙ.

ΡΑΠΙΖΟΜΕΝΗι.

ΣΥΝΑΡΙΣΤΩΣΑΙΣ.

ΚΑΙ τὴν ἐπὶ κακῷ
γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπασμὸν οἶος εὗ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙΣ.

ΣΥΝΕΦΗΒΟΙΣ.

ΟΙ γὰρ ἥρωες κακοῖν,
ὡς φασ', ἕτοιμοι μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν.

SICYONIA. St. Fl. 203.

Egregia facies, intus mens miserabilis.

Nauigantium incommoda.

Si nauigans defertur, hostem iudicant:
Si res ceciderit meliùs, onus iniungitur.

TROPHONIO. St. Fl. 61. duæ primæ sententiæ iuxta codices quosdam.

A. *Hospes vocatu'st mihi.* B. *Quî solitus viuere?*
Cuiatis? nanque id scire pol refert coquum.

Palati diuersitas.

Etenim hospitelli qui veniunt ab insulis,
Nutriti magna piscium recentium
In varietate, non solent salsis capi,
Fastidiosa quæ vix delibant gula:
Si quid piperatum, si quid condîtum acriùs,
Hos magis oblectat. si quis contrà venerit
Aut Arcas, aut de terris à pelago absitis,
Hunc pisculentæ patinæ præcipuè iuuant.
Ionicus autem diues iura pinguia
Amat & candaulum & quicquid ad Venerem facit.

AQVALI. St. Fl. 221. 427.

ΣΙΚΥΩΝΙΑι.

Καλὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δείλαιαι φρένες.
Καὶ· Ὁ πλέων κατιὼν ἔξωθεν· πολέμιος κρίνεται·
ἐὰν ἔχῃ τι μαλακὸν, ἀγαρθύεται.

ΤΡΟΦΩΝΙΩι.

Α. Ξένου τὸ δεῖπνον ἐστὶν· ὑποδοχῆς τίνος,
ποδαποῦ; διαφέρει τῷ μαγείρῳ τοῦτο γάρ·
οἷον τὰ νησιωτικὰ ταυτὶ ξενύδρια
ἐν προσφάτοις ἰχθυδίοις τεθραμμένα,
καὶ παντοδαποῖς, τοῖς ἁλμίοις μὲν οὐ πάνυ
ἁλίσκεθ', ἀλλ' οὕτως παρέργως ἅπτεται·
τὰς δ' ἐνθυλεύσεις καὶ τὰ κεκαρυκευμένα
μᾶλλον προσεδέξατ'. Εἰ δέ τις τοὐναντίον
Ἀρκαδικὸς ἔρχεθ' ἤ τις ἀθάλασσος ξένος
τοῖς ἐκ θαλάσσης λοπαδίοις ἁλίσκεται·
Ἰωνικὸς πλούταξ ὑποστάσεις ποιεῖ,
κάνδαυλον, ὑποβινητιῶντα βρώματα.

ΥΔΡΙΑι.

HYMNIDE. St. Fl. 231.

SVBDITITIO. St. Ecl. 135. 137. St. Fl. 79. 311. 367. 497.

Fortuna res est maximè inscrutabilis.

FRATREM AMANTE. St. Fl. 497.

VVLCANALIBVS. St. Fl. 47. & illud ἐν δῷ.

FALSO HERCVLE.

Affectus omnes exuit vita aspera.

ΥΜΝΙΔΙ.

ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΩι.

Δυσπαρακολούθητόν τι πρᾶγμ' ἐστὶ τύχη.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΩι.

ΧΑΛΚΕΙΟΙΣ.

ΨΕΥΔΗΡΑΚΛΕΙ.

Ἀστεργίαν ἔχει τιν' ὁ σκληρὸς βίος.

ET nonne merito saxis religatum asperis
Vinctumque pingi cernimus Promethea?
Nam quid repertum ab illo? fax. & nîl boni
Præterea: sed quod Dîs credo inuisum omnibus,
Finxit mulieres: proh supremi cælites,

ΑΔΗΛΩΙ.

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
ἀγαθόν. ὃ μισεῖν δ' οἶμ' ἅπαντας τοὺς
θεοὺς,
γυναῖκας ἔπλασεν· ὦ πολυτίμητοι θεοί,

Gentem scelestam. & nuptias aliquis facit?
Facit, inquam miser heu. cupiditates imminent,
Et in iugali mœchus luxurians toro,
Insidiæ hinc, & venena & longe pessimus
Morborum inuidia, quicum perpetuo suam
Ætatem degit mulier.
❧ *Thraces quidem ita sunt omnes, nos autem Getæ*
Eximiè ante omnes: (nanque me quoque indidem
Ortum profiteor) temperanter haud nimis
Agere solemus. ducit vxores decem,
Aut vndecim vnusquisque, multi duodecim.
Quod siquis ductis quinque putâ vel quatuor
Abstineat vltra, Veneris hic expers, miser,
Cælebs habet cognomen istis in locis.
❧ *Perdunt Dî nos maxime*
Quotquot mariti sumus. agendus nam dies
Nunquamnon festus aliquis.
❧ *O Phidia, vero si laborares malo,*
Nimirum vero opus esset & medicamine.
Nunc id cùm non sit, inane medicamen dabo
Ad morbum inanem: tu tibi crede id profore.
Ergo te abstergant vndequaque mulieres,
Aquamque asportent, sed tribus de fontibus,
Qua perfundaris sale permixta & lentibus.
Sat ille purus nullius sceleris sibi
Qui conscit.
❧ *Elimina te hinc: matrem nanque familias*
Quæ casta sit rutilare crines non decet.
❧ *Aqua si sumta verba cœnandum est, satis*
Ego audiendo symbolarum conferam.
❧ *Si solum, Trophime, te omnium mortalium*
In hoc progenuit mater, vt tibi perpetim

ἔθνος μιαρόν. γαμεῖ τις ἄνθρωπος, γαμεῖ;
μάλ' ἄθλιος. λοιπὸν γὰρ αἱ 'πιθυμίαι,
γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἐντρυφῶν λέχει·
εἶτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακεῖαι καὶ νόσων
χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν
βίον γυνή.

Πάντες μὲν οἱ Θρᾷκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται
ἡμεῖς ἁπάντων, καὶ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι
ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος, οὐ σφόδρ' ἐγκρατεῖς
ἐσμέν· γαμεῖ γὰρ εἷς τις ἡμῶν ἢ δέκ' ἢ
ἕνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε, πλείους τινές.
ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχῃ,
κἀποστρέφῃ τις, δυσμενής, ἄθλιος,
ἄνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ.

Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ
μάλιστα τοὺς γήμαντας· αἰεὶ γάρ τινα
ἄγειν ἑορτήν ἐστ' ἀνάγκη.

Εἰ μέν τι κακὸν ἀληθὲς εἶχες, Φειδία,
ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου σ' ἔδει.
νῦν δ' οὐκ ἔχεις· εὕρηκε δὲ κενὸν φάρμακον
πρὸς τὸ κενόν· οἰήθητι δ' ὠφελεῖν τί σε.
περιμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ,
καὶ περιθειούτωσαν ἀπὸ τριῶν κρουνῶν ὕδωρ·
τούτῳ περιῤῥάναι, ἐμβαλὼν ἅλας, φακούς.
πᾶς ἁγνός ἐσθ' ὁ μηδὲν συνειδὼς κακὸν
αὑτῷ.

Νῦν δ' ἕρπ' ἀπ' οἴκων τῶνδε· τὴν γυναῖκα γὰρ
τὴν σώφρον' οὐ δεῖ τὰς τρίχας ξανθὰς ποιεῖν.

Λυσάμενοι εἰ λογάρια δειπνοῦμεν, μικρὰς
οὐκ ἂν τιθείην συμβολὰς ἀκροώμενος.

Εἰ γὰρ ἐγένου σὺ Τρόφιμε τῶν πάντων μόνος
ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ' ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν

Agere ita liceret animo vt collibitum foret,
Idque ita futurum si aliquis promisit Deus,
Rectè indignaris. nam rem fecit improbam
Qui te fefellit. sin iisdem legibus
Quibus nos omnes hunc communem spiritum
Hausisti, vt aliquid etiam paratragœdiem,
Ferenda sunt modestè hæc, vt ratio iubet.
Omnis sermonum summa redit istuc, homo es,
Quo nullum est animal quod mutetur celeriùs,
Aut sursum enitens aut deorsum decidens:
Neque pol immeritò: nam naturâ virium
Cùm sit vescarum, res molitur maximas,
Suoque lapsu multa egregia proterit.
At tu quæ amisti, Trophime, non ingentia
Sunt adeò: tum quæ pateris sunt mediocria,
Quo magis hoc triste ferre te modice decet.
Egregia est illa lex Ceorum, Phania;
Qui non quit honestè viuere, ne viuat malè.
Sol, nam Deorum colere te primum decet
Cuius beneficio alios spectamus Deos.
Amice, ne tu quæstum vbique respice.
Hominem vnumquemque, simul in lucem est editus,
Sectatur Genius vitæ qui auspicium facit,
Bonus nimirum: credi enim malum nefas,
Bonæ insessorem vitæ. nam qui sit Deus,
Bonus idem sit necesse est.

Superstitio.

Sint tibi exemplo Syri,
Qui siquem piscem forte manducauerint
Illecti ingluuie, venter continuò ac pedes
Illis tumescunt: tum saccum induti in via
Prosternunt sese prouoluti in stercore,
Vt diuam placent nimio contemtu sui.

περὶ ἀσεῶν

πράττων ἃ βούλει καὶ διευτυχεῖν ἀεί,
καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γάρ σ᾽ ἐψευσμένος,
ἄτοπόν τε πεποίηκ᾽. εἰ δ᾽ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις
ἐφ᾽ οἷσπερ ἡμεῖς ἔσπασας τὸν ἀέρα
τὸν κοινόν, ἵνα σοί τι τραγικώτερον λαλῶ,
οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον.
τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων. ἄνθρωπος εἶ,
οὗ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
ταπεινότητα ζῷον οὐδὲν λαμβάνει·
καὶ μάλα δικαίως. ἀσθενέστερον γὰρ ὂν
φύσει μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν·
ὅταν πέσῃ δὲ, πλεῖστα συντρίβει καλά.
σὺ δ᾽ οὔθ᾽ ὑπερβάλλοντα Τρόφιμ᾽ ἀπώλεσας
ἀγαθά, τά νῦν δ᾽ ἔτ᾽ ἐστὶ μέτριά σοι κακά·
ὡς ἀνὰ μέσον που καὶ τὸ νῦν λυποῦν φέρε.

Καλὸν τὸ Κείων νόμιμόν ἐστι, Φανία·
ὁ δυνάμενός τις ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς.

Ἥλιε, σὲ γὰρ δεῖ προσκυνεῖν πρῶτον θεῶν,
δι᾽ ὃν θεωρεῖν ἐστὶ τοὺς ἄλλους θεούς.

Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.

Ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται
εὐθὺς γενομένῳ μυσταγωγὸς τοῦ βίου
ἀγαθός· κακὸν γὰρ δαίμον᾽ οὐ νομιστέον
εἶναι βίον βλάπτοντα χρηστόν· πάντα γὰρ
δεῖ ἀγαθὸν εἶναι τὸν Θεόν.

Παράδειγμα τοὺς Σύρους λαβέ·
ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διά τινα
αὐτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
οἰδοῦσιν· εἶτα σακκίον ἔλαβον εἰς θ᾽ ὁδὸν
ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν
ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Nonne ex conuictu & compotationibus
Inquirimus cui nostra credamus, pater?
Et nonne magni compotitum se boni
Quis putat, amici si vel vmbram inuenerit?
Nemo sui amans æquo animo fert se despici.
Eheu me miserum, quamnam in partem corporis
Mens nostra se proripuit illo tempore,
Cùm nimium vecors his ego illa prætuli?
Nostri interim
Non est qui curam habuerit extra vnum Deum.
O nox, nam Veneris plurimum tibi obtigit.
Deum verentes in tui aspectu mali.
Mens quippe nostra Deus est.
Impura pestis sese insinuat in loca.
Sim sane stupidus, parcus ego supra modum:
At ille nequam, sumtuosus, præferox.
Sapientium
Virorum est id quod opu'st amicis dicere;
At quidam rerum sese ignaros fictitant,
Pro vero quia verentur vocem mittere.
Quæcunque viuunt atque commune hoc iubar
Aspiciunt, parent hæc voluptati omnia.
Turpe indecora vita, sit dulcis licet.
Diuitias habeo ingentes, atque ideo vocor
Opulentus multis, at beatus nemini.
Homo malignus speciem si induerit boni,
Arcanus laqueus est ad captandum alterum.
Vita in nostra delicias sibi
Facit fortuna.
Sunt quippe Græci minimè inhumanum genus.
Nihil est hominibus suauius quam res loqui
Alienas.

Οὐκ ἐκ ποτῶν καὶ τῆς καθ' ἡμέραν τροφῆς
ζητοῦμεν ὦ πιστεύομεν τὰ τοῦ βίου,
πάτερ; οὐ περιττὸν οἴεται ἐξευρηκέναι
ἀγαθὸν ἕκαστος ἐὰν ἔχῃ φίλου σκιάν;

Οὐδεὶς ἀγαπῶν ἑαυτὸν ἀμελεῖθ' ἡδέως.

Οἴμοι τάλας ἔγωγε, ποῦ ποθ' αἱ φρένες
ἡμῶν ἐκεῖνον ἦσαν ἐν τῷ σώματι
τὸν χρόνον, οὐ ταῦτ', ἀλλ' ἐκεῖν' ᾑρούμενοι;

Οὐκ ἄρα
ἡμῶν ἐφρόντισεν τις ἢ μόνος Θεός.

Ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον ἀφροδίτης ἔχεις.

Φοβούμενοι δὲ θεῖον ἐπὶ τοῦ σοῦ πάθους.

Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός.

Εἰς τἀκάθαρτα λοιμὸς εἰσοικίζεται.

Ἐγὼ ἀνόητος, εὐτελὴς ὑπερβολῇ·
ὁ δ' ἄσωτός ἐστι, πολυτελής, θρασὺς σφόδρα.

Ἀνδρῶν σοφῶν
γάρ ἐστι τἀναγκαῖα τοῖς φίλοις λέγειν.
ἔνιοι δὲ φασὶ λανθάνειν τὰ πράγματα,
λέγειν ὀκνοῦντες τὰς ἀληθείας ἀεί.

Ἅπαντ' ὅσα ζῇ καὶ τὸν ἥλιον βλέπει
τὸν κοινὸν ἡμῖν, δοῦλα ταῦτ' ἔσθ' ἡδονῆς.

Ὄνειδος αἰσχρὸς βίος ὅμως κἂν ἡδὺς ᾖ.

Ἐγὼ δὲ πολλὴν οὐσίαν, καὶ πλούσιος
καλοῦμ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' οὐδενός.

Πρᾶον κακοῦργος σχῆμ' ὑπεισελθὼν ἀνήρ
κεκρυμμένη παγὶς πρόκειται τοῖς πέλας.

Ὡραΐζεθ' ἡ τύχη
πρὸς τοὺς βίους.

Ἕλληνές εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες.

Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡδὺ ἀνθρώποις ἔφυ
ὡς τὸ λαλεῖν τἀλλότρια.

Vultus ingenij index.

At qualis ipse vultu spectandus datur,
A quo prognatus ille est, talis bestia?

Nil agere iniusti, etiam formosos nos facit.

Suspecta pax hæc tanquam amicitia est lupi.

Miles gloriosus.

Necat ille macrum faciens me conuiuijs:
Dicta autem quam sunt cata, quam induperatoria?
Tum vero quam ipse gloriosus, carnifex?

Malorum hominibus hoc initium maximum est,
Bona quæ sunt nimia quod non recte concoquunt.

Egenus modo eras, bone vir, imo mortuus:
Ita subito es opulens factus.

Amicum veritati maximè
Et libertati numen castigatio.

Dura est, Pamphile,
Ingenuæ cum meretrice contestatio.

Vera religio.

Ne tu vel ad aciculam
Vnquam alienam animum adiexis, mi carissime:
Nam iustis factis gaudet omnipotens Deus:
Eoque augere rem sinit laboribus,
Occando, sarriendo noctes & dies.
Deo sacrifica semper ingenio probo,
Neu tu albam vestem magis quam mores induas:
Neu si de cœlo tonerit, fugias protinam,
Here, quippe nullæ conscius culpæ tibi.

Vera religio.

Adducat si quis victimas, ô Pamphile,
Siue ex caprigeno pecore, siue ex bucero,
Siue adeo pecudes alias, aut dono ferat
Paludamentum ex auro, siue ex purpura,
Aut ex ebore, aut smaragdo sigillaria,
Atque his propitium speret adipisci Deum,
Decipitur vanitate mentis credulæ.
Sed oportet ipsum hominem esse puris moribus,

Ἄλλο. Οἷος δὲ καὶ τὴν ὄψιν εἶναι φαίνεται,
ἀφ' οὗ τοιοῦτος γέγονεν, οἷον θηρίον;

Ἄλλο. Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ καλοὺς τιμᾶς ποιεῖ.

Ἄλλο. Λυκοφίλιοι μέν εἰσιν αἱ διαλλαγαί·

Ἄλλο. Σφάττει με, λεπτὸς γίνομ' εὐωχούμενος·
τὰ σκώμματ' οἷα, σοφά τε καὶ στρατηγικά;
οἷος δ' ἀλαζών ἐστιν ἀλιτήριος;

Ἄλλο. Ἀρχὴ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν
τὰ γ' ἀγαθὰ λίαν δυσκολαίνουσιν.

Ἄλλο. Ἄνθρωπε, πέρυσι πτωχὸς ἦσθα καὶ νεκρός,
νυνὶ δὲ πλουτεῖς.

Ἄλλο. Ἔλεγχος γὰρ θεὸς
παρρησίᾳ τε τῇ τ' ἀληθείᾳ φίλος.

Ἄλλο. Χαλεπόν, Πάμφιλε,
ἐλευθέρῃ γυναικὶ πρὸς πόρνην μάχη.

Ἄλλο. Μηδὲ βελόνης,
ὦ φίλτατ', ἐπιθυμήσῃς ἀλλοτρίας ποτέ.
ὁ γὰρ Θεός γ' ἔργοις δικαίοις ἥδεται·
ποιοῦντα δ' ἐᾷ τὸν ἴδιον ὑψῶσαι βίον,
τὴν γῆν ἀροῦντα νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν.
Θεῷ δὲ θῦε διὰ τέλους δίκαιος ὤν,
μὴ λαμπρὸς ὢν ταῖς χλαμύσιν ὡς τῇ καρδίᾳ.
βροντῆς ἀκούσας μηδαμῶς πόρρω φύγῃς,
μηδὲν συνειδὼς αὐτὸς αὑτῷ, δέσποτα.

Ἄλλο. Εἴ τις δὲ θυσίαν προσφέρων, ὦ Πάμφιλε,
ταύρων τε πλῆθος ἢ ἐρίφων, ἢ νὴ Δία
ἑτέρων τοιούτων, ἢ κατασκευάσματα
χρυσᾶς ποιήσας χλαμύδας ἤτοι πορφυρᾶς,
ἢ δι' ἐλέφαντος ἢ σμαράγδου ζώδια,
εὔνουν νομίζει τὸν Θεὸν καθιστάναι,
πλανᾶτ' ἐκεῖνος καὶ φρένας κούφας ἔχει·
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον πεφυκέναι,

Non felem virginalem, non adulterum;
Non furem, non qui occidit quæsti gratia.
Nec acuis filum Pamphile concupiueris,
Quando ipse præsens Deus inspectat omnia.
❧ *Quærendûm liberûm*
Legitimûm causa do tibi natam meam.
❧ *Nam nemo nouit quo sit exortus satu,*
Sed suspicamur omnes hoc aut credimus.

Fortuna bona. ❧ *Quam vero hoc Alexādreum? si quem forte quærito,*
Idem præsto erit continuò: transeundus si locus
Aliquis per marina spatia, peruius fiet statim.
❧ *Culpo te, quod recta dicam cùm tibi, attendis nihil.*

Parasitus. ❧ *Ego homines nare suspendens, eos*
Ipsos pro præsepi habeo.
❧ *Expilet diues me quam pauper mauelim:*
Facilius fertur validiorum iniuria.
❧ *Difficile est, Phania,*
Destruere subito longam consuetudinem.
❧ *Cùm res prolixæ nobis se dant largiter,*
Fortunæ nemo laudes ac grates agit:
At quoties res aduorsæ diuidias ferunt,
Calumniari nemo fortunam abstinet.
❧ *Fidem non reperit inopis veriuerbium.*
❧ *Nil homine egeno est vsquam infortunatius,*
Qui se labore macerat atque insomnia,
Suæ vt vescatur alter operæ præmio.
❧ *O mala senectus, aduorsatrix corporis*
Humani, despoliatrix elegantiæ:
Tu vegetos artus squallido turpas situ,
Tu celeritatem mutas pigritudine.
❧ *Amicum munerare me ditem piget,*
Ne videar aut desipere aut dando poscere.

μὴ παρθένους φθείροντα καὶ μοιχώμενον,
κλέπτοντα καὶ σφάττοντα χρημάτων χάριν·
μηδὲ βελόνης ἔναμμ' ἐπιθυμήσῃς Πάμφιλε·
ὁ γὰρ Θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών.

Ἄλλ. Παίδων ἀπόρῳ τῶν γνησίων
δίδωμί σοί γε τὴν ἐμαυτοῦ θυγατέρα.

Ἄλλ. Αὐτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τοῦ ποτ' ἐγένετο·
ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν.

Ἄλλ. Ὡς Ἀλεξανδρῶδες ἤδη τοῦτο· κἂν ζητῶ τινα,
αὐτόματος οὗτος παρέσται· κἂν διελθεῖν δηλαδὴ
διὰ θαλάσσης δέῃ τόπον τιν', οὗτος ἔσται μοι βατός.

Ἄλλ. Μέμφομαί σοι τοῦθ' ὅτι χρηστὰ σοί με λέγοντ' οὐ προσδοκᾷς.

Ἄλλ. Ἐγὼ γὰρ ἀνθρώπους ῥινῶν φάτνην ἔχω
αὐτοὺς ἐκείνους.

Ἄλλ. Ἐμὲ δ' ἀδικείτω πλούσιος καὶ μὴ πένης·
ῥᾷον φέρειν γὰρ κρειττόνων τυραννίδα.

Ἄλλ. Ἔργον ἐστί, Φανία,
μακρὰν συνήθειαν βραχεῖ λῦσαι χρόνῳ.

Ἄλλ. Ὅταν τις ἡμῶν ἀμέριμνον ἔχῃ τὸν βίον,
οὐκ ἐπικαλεῖται τὴν τύχην εὐδαιμονῶν·
ὅταν δὲ λύπαις ἐπιπέσῃ καὶ πράγμασιν,
εὐθὺς προσάπτει τῇ τύχῃ τὴν αἰτίαν.

Ἄλλ. Πένης λέγων τἀληθὲς οὐ πιστεύεται.

Ἄλλ. Πένητος οὐδέν ἐστι δυστυχέστερον·
ἅπαντα μοχθεῖ κἀγρυπνεῖ κ' ἐργάζεται
ἵν' ἄλλος ἐλθὼν μεταλάβοι κτήσαιτό τε.

Ἄλλ. Ὦ γῆρας ἐχθρὸν σωμάτων ἀνθρωπίνων,
ἅπαντα συλῶν καλὰ τῆς εὐμορφίας,
καὶ μεταχαράσσον τὴν μὲν ἀνδρείαν μελῶν
εἰς ἀπρεπές, τὸ δὲ τάχος εἰς ὄκνον πολύν.

Ἄλλ. Αἰσχύνομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι φίλῳ·
μὴ μ' ἄφρονα κρίνῃ καὶ διδοὺς αἰτεῖν δοκῶ.

Noli indagare quid Deus sit: impium est
Eum discupere scire qui sciri neuolt.

Aurum spectatur ignis testimonio:
At amicus certus in re incerta cernitur.

Amico qui assentatur læto tempore,
Non ille amico amicus est, sed tempori.

Absenti amico gratam redde gratiam:
Nanque id solidius quam quod præsenti datur.

Quamuis amico arcanum ne concreduis.

Amantes vita amicos qui mentem excolis.

Qui fraudem iniustam machinatur alteri,
Suo ipse damno antecapit euentum mali.

Iniusta ex opera siquid quæsti sumseris,
Id arrabonem crede esse infortunij.

Seruire, serue, ei metue, qui seruus fuit.
Iugo absoluti semet non norunt boues.

Minùs vt sis seruus, serui liberaliter.

Quicunque est liber vni legi obtemperat:
Seruus duobus, scilicet legi atque hero.

Habeas vicinum si vicinus improbum,
Malo nocebit, aut docebit te malum.
At si probo vicinus vicino fuas,
Mutuiter & docebis & disces bona.

Lex obseruata, lex est; præterea nihil:
Non obseruata lex est simul & carnifex.

Lex quem vereri se scit, eum non territat.

Vim legis experiundo ne discas vide:
Sed antequam ad te veniat, anticipa metu.

Si noscitare te vis, itiner cùm facis,
Viam secus monumenta quæ stant aspice:
Nanque ibi dispulueruntur excisa ossua
Regum, sapientumque atque summorum virûm,

Tíς

Τίς ἐστιν ὁ Θεός, οὐ θέλης σὺ μανθάνειν·
ἀσεβεῖς τὸν οὐ θέλοντα μανθάνειν θέλων.

Χρυσὸς μὲν οἶδεν ἐξελέγχεσθαι πυρί·
ἡ δ' ἐν φίλοις εὔνοια καιρῷ κρίνεται.

Καιρῷ τὸν εὐτυχοῦντα κολακεύων φίλον,
καιροῦ φίλος πέφυκεν, οὐχὶ τοῦ φίλου.

Ἀπόντι μᾶλλον εὐχαριστίαν ποιοῦ·
ὃ γὰρ παρόντι γίνετ' εὐτονώτερον.

Μυστήριόν σου μὴ κατείπῃς τῷ φίλῳ.

Φρόνησιν ἀσκῶν ἄφροσιν μὴ χρῶ φίλοις.

Ὁ γὰρ ἀδίκως τι καθ' ἑτέρου ζητῶν κακὸν
αὐτὸς προπάσχει τοῦ κακοῦ τὴν ἔκβασιν.

Ὅταν ἐκ πονηροῦ πράγματος κέρδος λάβῃς,
τοῦ δυστυχεῖν νόμιζέ σ' ἀρραβῶν' ἔχειν.

Δούλῳ γενομένῳ δοῦλε δουλεύειν φοβοῦ·
ἀμνημονεῖ γὰρ ταῦρος ἀργήσας ζυγοῦ.

Ἐλευθέρως δούλευε, δοῦλος οὐκ ἔσῃ.

Ἐλεύθερος πᾶς ἑνὶ δεδούλωται νόμῳ·
δυσὶν δὲ δοῦλος, καὶ νόμῳ καὶ δεσπότῃ.

Ἐὰν πονηροῦ γείτονος γείτων ἔσῃ,
πάντως παθεῖν πονηρὸν, ἢ μαθεῖν σε δεῖ·
ἐὰν δ' ἄρ' ἀγαθοῦ γείτονος γείτων ἔσῃ,
ὡς προσδιδάσκεις ἀγαθὰ καὶ προσμανθάνεις.

Νόμος φυλαχθεὶς οὐδέν ἐστιν ἢ νόμος·
ὁ μὴ φυλαχθεὶς καὶ νόμος καὶ δήμιος.

Νόμον φοβηθεὶς μὴ ταραχθήσῃ νόμῳ.

Μὴ πάσχε πρῶτον τὸν νόμον καὶ μάνθανε·
πρὸ τοῦ παθεῖν σε, τῷ φόβῳ προλαμβάνου.

Ὅταν εἰδέναι θέλῃς σεαυτὸν ὅστις εἶ,
ἔμβλεψον εἰς τὰ μνήμαθ' ὡς ὁδοιπορεῖς·
ἐνταῦθ' ἔνεστιν ὀστέα καὶ κούφη κόνις,
ἀνδρῶν βασιλέων καὶ τυράννων καὶ σοφῶν,

Sibi qui placuere nobilitate, opulentia,
Pulchraque ſpecie & formæ claritudine,
Quorum nil potuit tempori contendere.
Omnes eaſdem ſubiêre Orcinas fores:
Hæc tu contemplans ipſe te qui ſis vide.

❧ *Oratio homini medica eſt mœſtitudinis:*
Nam quod conducit animo, ſola hæc obtinet:
Atque vt ſapientum vetus habet ſententia,
Blandum eſt venenum.

❧ *Noli, homo, nequicquam plangere & requirere*
Opes, vxorem, prolem egregiam liberûm:
Nam Fors vtenda quæ dedit, Fors abſtulit.

❧ *Ne poſce, homo natus, à Deo indolentiam,*
Sed potius animum æquanimem & tolerantem mali.
Nam vitam expetere ſine mœrore perpetim,
Hoc eſt Deum eſſe velle aut eſſe emortuum.
Solare alienis potiùs ex damnis tua.

❧ *Qui patrem incilat, voce maledicit patri,*
At in hoc ſe parat vt ipſis maledicat Deus.

❧ *Qui iuuenis opera non alit matrem ſua,*
Is ab radice ramus eſt inutilis.

καὶ μέγα φρονούντων ἐπὶ γένει καὶ χρήμασιν,
αὐτῶν τε δόξῃ, τῷ τε κάλλει σωμάτων·
καὶ οὐδὲν αὐτῶν τῶν δ' ἐπήρκεσεν χρόνον.
κοινὸν τὸν ᾅδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοί·
πρὸς ταῦθ' ὁρῶν γίνωσκε σαυτὸν, ὅστις εἶ.

Ἄλλο. Λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος·
ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ἰάματα.
λέγουσι δ' αὐτὸν οἱ πάλαι σοφώτατοι
ἀστεῖον εἶναι φάρμακον.

Ἄλλο. Ἄνθρωπε, μὴ στέναζε, μὴ λυποῦ μάτην,
χρήματα, γυναῖκα καὶ τέκνων πολλῶν στερείς·
ἃ σοι τύχη κέχρηκε, ταῦτ' ἀφείλετο.

Ἄλλο. Ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε τὴν ἀλυπίαν
αἴτου παρὰ Θεοῦ, ἀλλὰ μακροθυμίαν.
ὅταν γὰρ ἄλυπος διὰ τέλους εἶναι θέλῃς,
ἢ δεῖ Θεόν σε εἶναι ἢ τάχα δὴ νεκρόν·
παρηγορεῖ γὰρ τὰ κακὰ δι' ἑτέρων κακῶν.

Ἄλλο. Ὁ λοιδορῶν τὸν πατέρα, δυσφημεῖ λόγῳ,
τὴν εἰς τὸ θεῖον γὰρ μελετᾷ βλασφημίαν.

Ἄλλο. Ὁ μὴ τρέφων τεκοῦσαν ἐκ τέχνης νέος,
ἄκαρπός ἐστιν οὗτος ἀπὸ ῥίζης κλάδος.

PHILEMONIS

MAIORIS

DETECTA. St. Fl. 415. 467.

EXSVLE. St. Fl. 343. alij libri Apollinem inſcribunt.

MORTEM SIBI CONSCISCENTE. St. Ecl. 137.

DELPHIS.

Permiſſio mali minoris.

CVnctis hominibus bene pol feciſti, Solon:
Nam te cõmemorant eſſe auctorem principem
Adeo popularis ac ſalutaris rei:
(Nanque hæc conueniens mihi, Solon, oratio eſt:)
In vrbẽ iuuenes cùm videres plurimos,
Quibus deeſſet nîl naturæ partium,
Libidinantes in ea quæ attingi nefas,
Emtas mulieres certis ſtatuiſti in locis,

ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ.

ΑΠΟΛΙΔΙ.

ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΟΥΝΤΙ.

ΔΕΛΦΟΙΣ.

ΕΥ δ' εἰς ἅπαντας εὗρες ἀνθρώπους, Σόλων·
σὲ γὰρ λέγουσι τοῦτ' ἰδεῖν πρῶτον βροτῶν,
δημοτικὸν ὦ Ζεῦ πρᾶγμα καὶ σωτήριον,
(καί μοι λέγειν τοῦτ' ἔστιν ἁρμοστὸν, Σόλων)
μεστὴν ὁρῶντα τὴν πόλιν νεωτέρων,
τούτους τ' ἔχοντας τὴν ἀναγκαίαν φύσιν,
ἁμαρτάνοντάς τ' εἰς ὃ μὴ προσῆκον ἦν,
στῆσαι πριάμενον τὰς γυναῖκας κατὰ τόπους

In hoc paratas publici vt iuris forent.
Nudæ adſtant: ſpecta penitus, ne falli queas.
Res nonne bene habent, quiſquis es tandem, tuæ?
Eſt vnde apertas indipiſcaris fores:
Sat obolus. intra. nulla detrectatio,
Nugatio hîc nec vlla, nec ſubductio:
Licet continuò cùm libet & quantum libet.
Exiſti? iube eam flere. nihil ad te attinet.

PVGIONE. St. Fl. 53.

MIGRANTE. St. Fl. 237.

VINDICANTE. St. Fl. 101.

THEBANIS. St. Fl. 233.

CALVMNIAM PATIENTE. St. Fl. 127.

CORINTHIA. St. Fl. 449.

κοινὰς ἅπασι καὶ κατεσκευασμένας·
ἑστᾶσι γυμναί, μὴ 'ξαπατηθῇς, πάνθ' ὅρα.
οὐκ εἶ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις
πῶς ἡ θύρα σοὶ ἔσται ἀεὶ ἀνεῳγμένη·
Εἷς ὀβολός· εἰσπήδησον· οὐκ ἔστ' οὐδεὶς
ἀκκισμὸς οὐδὲ λῆρος οὐδ' ὑφαρπαγή·
ἀλλ' εὐθὺς ὡς βούλει σύ, καὶ συχνὸν τρόπον.
ἐξῆλθες; οἰμώζειν λέγ'· ἀλλοτρία 'στί σοι.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΩι.

ΕΞΟΙΚΙΖΟΜΕΝΩι.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΩι.

ΘΗΒΑΙΟΙΣ.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΩι.

ΚΟΡΙΝΘΙΑι.

MOECHO. ST. FL. illud ὄστις.

MYSTA. ST. FL. 421.

LEGE.

Miror ego, non siquis nauigat,
Sed siquis iterum nauigat.

QVINQVERTIONE. ST. ECL. 175.

Vt seruus seruo præstat, & herus sic hero.

PALAMEDE. ST. FL. 61. nisi forte Philisci est, vt nos coniecimus.

ALA. ST. FL. 369.

ΜΟΙΧΩι.

ΜΥΣΤΗι.

ΝΟΜΩι.

ΤΕθαύμακ' οὐχ ἐπεὶ
πέπλευκεν, ἀλλ' εἰ δὶς πέπλευκε.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗι.

ΔΟῦλος παρὰ δούλου, δεσπότης παρὰ δεσπότου.

ΠΑΛΑΜΗΔΕΙ.

ΠΤΕΡΥΓΙ.

PAVPERE, siue RHODIA. St. Fl. 449.

PYRRHO. St. Fl. 211.

IGNIFERO. St. Fl. 269.

SARDIO. St. Fl. 447.

SICVLO. St. Fl. 423.

MILITE.

Vt me narrare cœlo & telluri lubet
Quas aduentanti primulum struxi dapes.
Vt suaue est semper, per Deos, quoties bene
Res cedunt. piscis ille quam factus tener,
Qualem apposiui, non medicatum caseo,
Tinctumve adscitis desuper coloribus.
Parebat assus qualis dum vixit fuit:

ΠΤΩΧΗι, ἢ ΡΟΔΙΑι.

ΠΥΡΡΩι.

ΠΥΡΦΟΡΩι.

ΣΑΡΔΙΩι.

ΣΙΚΕΛΙΚΩι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗι.

ΩΣ ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κ' οὐρανῷ
λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα·
νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ἡδύ γ' ἐστ' εὐημερεῖν
ἐν ἅπασιν· ἰχθὺς ἁπαλὸς οἷος γέγονέ μοι,
οἷον παρατέθηκ', οὐ πεφαρμακευμένον
τυροῖσιν, οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον,
ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κ' ὀπτὸς ἦν τοιοῦτος ἦν·

Quam temperate ac molliter ignem admouerim
Assando pisci, vix est quisquam vt creduit.
Ita se res habuit, magni vt siquid in cibum
Gallina rapuit, illa in orbem cursitat,
Quærens id vt edat: hanc insequitur altera
Non illa minùs approperans. planè ad hunc modum
Qui patinæ primus in voluptatem incidit,
Continuo subsultauit & patinam tenens
In orbem fugit, sectabantur cæteri.
Res digna plausu. quidam nacti aliquantulum,
Nil alij, reliquum relliqui. atqui acceperam
Pisces coquendos limedones, amnicos.
Quid si accepissem scarum, quid si ex Attica
Glauciscum, pro Dî summi, aut ex Argis aprum,
Aut congrum amica de Sicyone qui venit,
Cœnam Neptunus quam cælitibus fert Deus?
Certè conuiuas cunctos fecissem Deos.
Reperi immortalitatem: nam iam mortui
In vitam redeunt siquid olfaxint mei.

COMPVBESCENTE. St. Fl. 405.

SVBDITITIO. St. Fl. 221.

PHILOSOPHIS.

ACcedit pani ficus, potanda est aqua.
Nouæ nanque institutor hic sapientiæ est:
Cum doceat esurire, discipulos habet.

οὕτως ἁπαλὸν ἔδωκα καὶ πρᾷον τὸ πῦρ,
ὀπτὸν τὸν ἰχθὺν, οὐδὲ πιστευθήσομαι.
ὅμοιον ἐγένετ᾽, ὄρνις ὡς ὅταν ἁρπάσῃ
τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι, περιτρέχει κύκλῳ
θηρῶσα τοῦτο καταπιεῖν, περὶ δ᾽ ἐσπούδακεν
ἕτερα διώκουσα ταύτην· ταὐτὸν ἦν·
τὴν ἡδονὴν ὁ πρῶτος αὐτῶν καταμαθὼν
τῆς λοπάδος, ἀνεπήδησε, κἄφευγεν κύκλῳ
τὴν λοπάδ᾽ ἔχων, ἄλλοι δ᾽ ἐδίωκον κατὰ πόδας·
ἐξῆν ὀλολύζειν, οἱ μὲν ἥρπασάν τι γὰρ,
οἱ δ᾽ οὐδὲν, οἱ δὲ πάντα· καί τοι παρέλαβον
ἰχθῦς ποταμίους ἐσθίοντας βόρβορον·
εἰ δ᾽ ἔλαβον ἄρτι σκάρον, ἢ ᾽κ τῆς Ἀττικῆς
γλαυκίσκον, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ἢ ᾽ξ Ἄργους κάπρον,
ἢ ᾽κ τῆς Σικυῶνος τῆς φίλης, ὃν τοῖς θεοῖς
φέρει Ποσειδῶν γόγγρον εἰς τὸν οὐρανόν;
ἅπαντες οἱ φαγόντες ἐγένοντ᾽ ἂν θεοί.
ἀθανασίαν εὕρηκα· τοὺς ἤδη νεκροὺς,
ὅταν γ᾽ ὀσφρανθῶσι, ποιῶ ζῆν πάλιν.

ΣΥΝΕΦΗΒΩι.

ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΩι.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙΣ.

Εἷς ἄρτος, ὄψον ἰσχὰς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ.
φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ·
πεινῆν διδάσκει, καὶ μαθητὰς λαμβάνει.

Bellariorum ad paleas asinus venis.
Profecto hominibus nulla Fortuna est dea:
Nulla, inquam: verũ quicquid temere prouenit,
Fortunæ à nobis accipit vocabulum.
Æstate crassum gestitabat pallium,
At hieme lacerum, ne non esset continens.
A. *Dic quæso qualem fas putas credi Deum?*
B. *Qui cuncta spectet ipse non spectabilis.*
Tune arbitraris mortuos, Nicerate,
Queîs omnis vita satura delitijs fuit,
Effugere posse tanquam non memorem Deum?
Iustitiæ vigil est oculus, qui nîl non videt.
Ideò silentum credimus calles duos,
Quorum ille iniquos teneat, iste autem pios.
Nam si tantundem referent malus atque innocens,
Et vtrosque tellus pondere æterno premet,
I, cape, furare, defrauda, misce omnia.
Sed ne te falle; sua & in Orco notio est,
Quam Deus instituet rerum dominus omnium,
Cuius tremendum nomen, nec fandum mihi;
Qui spatia profert quamlibet peccantibus
Mortalis æui.

ΑΔΗΛΩΝ.

ὌΝος βαδίζεις εἰς ἄχυρα πραγμάτων.

Οὐκ ἔστιν ἡμῖν οὐδεμία Τύχη θεός,
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταὐτόματον, ὃ γίνεται
ὡς ἔτυχ' ἑκάστῳ, προσαγορεύεται Τύχη.

Καὶ τοῦ θέρους μὲν ἔδει ἱμάτιον δασύ,
ἵν' ἐγκρατὴς ᾖ, τοῦ δὲ χειμῶνος ῥάκος.

Α. Θεὸν δὲ ποῖον εἰπέ μοι νοητέον;
Β. Τὸν πάνθ' ὁρῶντα καὐτὸν οὐχ ὁρώμενον.

Οἴει σὺ τοὺς θανόντας, ὦ Νικήρατε,
τρυφῆς ἁπάσης μεταλαβόντας ἐν βίῳ
πεφευγέναι τὸ θεῖον ὡς λεληθότας;
ἔστιν δίκης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ·
καὶ γὰρ καθ' ᾅδην δύο τρίβους νομίζομεν,
μίαν δικαίων, χἀτέραν ἀσεβῶν ὁδόν.
Εἰ γὰρ δίκαιος κἀσεβὴς ἕξουσιν ἕν,
ἡ γῆ δὲ καλύψει τοὺς δύο τῷ παντὶ χρόνῳ,
ἅρπαζ' ἀπελθὼν, κλέπτ', ἀποστέρει, κύκα·
μηδὲν πλανηθῇς· ἔστι κἀν ᾅδου κρίσις
ἥνπερ ποιήσει Θεὸς ὁ πάντων δεσπότης,
οὗ τ' ὄνομα φοβερὸν, οὐδ' ἂν ὀνομάσαιμ' ἐγώ·
ὃς τοῖς ἁμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίου
δίδωσι.

Omnes aspiciunt primùm: mirari subit,
Tum contemplari: spes succedit postea;
Ex horum cœtu postea amor enascitur.

Superstitio.

Quemquem seruare videro ecquis sternuat,
Ecquis loquatur, ecquis promoueat pedem,
Hunc sine mora vlla duco venalem ad forum:
Sibi quisque nostrum sternuit, loquitur sibi,
Sibi progreditur, non populo Quiritium.
Ita porro eunt res, ordo vt naturæ iubet.

Ratione quisquis cuncta apud se examinat,
Is quod malum est declinat, sumit quod bonum est.

Prudentia circa artes minores.

Sic, sic abire sinite, atque istud cernite,
Ad assandum ignis ne sit æquo tenuior,
(Elixas nanque is carnes, non assas facit:)
Nec vehemens: nanque is vrit cuncta extrinsecus,
Neque interim ipsas penitus carnes percoquit.
Non siquis gestat ad confutandum truam,
Adde etiam cultrum, dixeris rectè coquum:
Nec siquis pisces in patellam iecerit.
Prudentia opus est hoc quoque in negotio.

Opes nouas acquiret, non mores nouos.

Nam qui Deum venerantur, egregias habent
Spes ad salutem.

Si quis post mortem sensus, vt quidam putant,
Superesset, laqueo vitam finirem mihi
Libens, liceret vt spectare Euripidem.

Primum opto sanitatem, tum res prosperas,
Gaudere deinde, dein debere nemini.

Fortunæ caue nec recte dixis: nam mala
Tempestas etiam res diuinas atterit.

Fortuna quoties aliquoi delitias facit,
Tu te afflictare noli: nam Salaciæ

Opes tot

❧ Ὁρῶσι πάντες πρῶτον· εἶτ' ἐθαύμασαν,
ἔπειτα δ' ἐθεώρησαν· εἶτ' εἰς ἐλπίδα
ἐνέπεσον· οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως.

❧ Ὅταν δὲ παρατηροῦντ' ἴδω, τίς ἔπταρεν,
ἢ τίς ἐλάλησεν, ἢ τίς ἐστιν ὁ προϊών
σκοποῦντα, πωλῶ τοῦτον εὐθὺς ἐν ἀγορᾷ.
αὐτῷ βαδίζει καὶ λαλεῖ καὶ πτάρνεται
ἕκαστος ἡμῶν, οὐχὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει·
τὰ πράγμαθ' ὡς πέφυκεν, οὕτω γίνεται.

❧ Ὁ τῷ λογισμῷ πάντα πρὸς ἑαυτὸν σκοπῶν,
τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ, τἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

❧ Ἐάσαθ' οὕτως ὥσπερ ἔχει· τὸ πῦρ μόνον
ποιεῖτε τοῖς ὀπτοῖσι μήτ' ἀνειμένον·
(τὸ γὰρ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτὸν, ἀλλ' ἑφθὸν ποιεῖ,)
μήτ' ὀξύ· κατακάει γὰρ ὅσ' ἂν ἔξω λάβῃ,
τοῦτο πάλιν εἰς τὴν σάρκα δ' οὐκ ἐνδύεται.
μάγειρός ἐστιν, οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν
ἔχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρός τινα,
οὐδ' ἂν τις εἰς τὰς λοπάδας ἰχθῦς ἐμβάλῃ,
ἀλλ' ἔστι τις φρόνησις ἐν τῷ πράγματι.

❧ Πλοῦτον μεταλήψεσθ' ἕτερον, οὐχὶ τὸν τρόπον.

❧ Οἱ γὰρ θεὸν σέβοντες ἐλπίδας καλὰς
ἔχουσιν εἰς σωτηρίαν.

❧ Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες
αἴσθησιν εἶχον ἄνδρες, ὥς φασίν τινες,
ἀπηγξάμην ἂν ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην.

❧ Αἰτῶ δ' ὑγίειαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

❧ Μηδέποτε μέμφου τὴν τύχην εἰδὼς ὅτι
χαιρῷ πονηρῷ καὶ τὰ θεῖα δυστυχεῖ.

❧ Μὴ αὐτόν σε λύπει τοῦτο γινώσκων, ὅτι
ὅταν ποτ' ἂν θεόπαισιν ἡ τύχη γελᾷ,

Extemplo cessim fertur elegantia.
Sed nec vitulare alterius miseritudine.
Res cunctas turbat fors, ac transuorsas agit.
Paupertas etiam hominibus deducit fidem:
Nam pauper, quamuis catus & quod negotium
Facto consuadens, grauis est auditoribus:
Quia cassa pondere inopis est oratio.
At diues plenus falsis falsimonijs
Ita auscultatur quasi res compertas ferat.
Exactam ætatem siquis diues attigit,
Ei senectus commodo est eatenus
Quod pro manuductrice habet pecuniam.
Lapsum aliqua in parte ne concastiges senem.
Stirpes vetustas transmouere est difficul.
Odi inopem qui muneribus hostit diuitem,
Nanque id inexpletæ fortunæ exprobratio est.
Beneficium omne fit de minimo maximum,
Accedit quoties dantis beneuolentia.
Æquo arbitratu capsis benefacta ac duis.
Ne dic daturum te: qui dicunt dant nihil,
Et obstant alijs ne dent qui alioqui darent.
Bene quod fecisti id exprobrasti non bene.
Verbis mendicis operam opimam destruis,
Iactans amico quod per te euênit boni:
Re fueras imperator, verbo es carnifex.
Seruo, si nequam est, tempus supplicii imminet:
Non est cur illud cupias anteuortere.
Herum atque seruum inter se committas caue.
Sit quamvis seruus, corpus vniusmodi est.
Natura seruum nunquam genuit neminem:
Sed vis fortunæ est quæ homines fecit subiuges.
Fidem Deorum, quantum ingenium est cochleæ!

πάντων ἀφορμὴ τῶν καλῶν εὑρίσκεται.
ὅταν δὲ δυστυχεῖ τις, οὐ σ' εὐφραινέτω·
ἅπαντα κινεῖ καὶ μεταστρέφει τύχη.
⁂ Πρόσεστιν ἄρα καὶ τῇ πενίᾳ ἀπιστία·
κἂν σοφὸς ὑπάρχῃ, κἂν λέγῃ τὸ συμφέρον,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν κακῶς.
τὴν γὰρ πενήτων πίστιν οὐκ ἔχει λόγος·
ἀνὴρ δὲ πλουτῶν κἂν ἄγαν ψευδηγορῇ,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσ' ἀσφαλές.
⁂ Ἐὰν γέρων γένοιτο πλούσιος γεγώς,
καλὸν τὸ γῆρας ἐστὶν ἐπὶ τούτῳ μόνον·
ἔχει γε χειραγωγὸν τὸν πλοῦτον γέρων.
⁂ Μὴ νουθέτει γέροντ' ἁμαρτάνοντά τι.
δένδρον παλαιὸν μεταφυτεύειν δύσκολον.
⁂ Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον·
ἔλεγχός ἐστι τῆς ἀχορτάστου τύχης.
⁂ Ἅπαν διδόμενον δῶρον εἰ καὶ μικρὸν ᾖ,
μέγιστόν ἐστιν εἰ μετ' εὐνοίας διδῷς.
⁂ Κρίνε δίκαια καὶ δίδου καὶ λάμβανε.
⁂ Μὴ λέγε τί δώσεις· μὴ δίδωσι γὰρ λέγων·
καὶ τὴν ἀπ' ἄλλων ἐμποδίζεται δόσιν.
⁂ Καλῶς ποιήσας οὐ καλῶς ὠνείδισας·
ἔργων καθεῖλες πλούσιον πτωχῷ λόγῳ,
καυχώμενος τὸ δῶρον ὃ δέδωκας φίλῳ.
ἔργῳ στρατηγὸς γέγονας, ἐν λόγῳ φονεύς.
⁂ Πονηρὸς ἂν ᾖ δοῦλος, εὑρήσῃ δίκην·
σὺ μὴ γενηθῇς τῆς δίκης προηγέτης.
⁂ Εἰς χεῖρα δοῦλον δεσπότῃ μὴ συμβάλῃς.
⁂ Κἂν δοῦλός ἐστι, σάρκα τὴν αὐτὴν ἔχει·
φύσει γὰρ οὐδεὶς δοῦλος ἐγενήθη ποτέ·
ἡ δ' αὖ τύχη τὸ σῶμα κατεδουλώσατο.
⁂ Ὡς εὐφυὲς ζῷον ὁ κοχλίας νὴ τὸν Θεόν·

Quæ si vicinum nacta est illaudabilem,
Domum sibi tollit alioque immigrans abit.
Ita æuum securum agitat, deuitans malos.
Quod est ferundum fugere ne contenderis:
Nam nemo effugiet sibi ferundum quod manet.
Quod enim fatale est, id non modo mortalibus,
Sed ipsis etiam Superis insuperabile est.
Quoties nostrum aliquis extra portas prodiens
Hominum sepulchra cernit, secum cogitet:
Nemo non horum dixit, Mercabor mari,
Pangam hortum, possidebo munitum bene.
Oratio animi sedat ægrimoniam.
Quoties amicum apud hospitem diuerteris,
Dum sermo largus horsum & illorsum vagat,
Suam ille si vrbem prædicassit maximam,
Tuam ex aduorso patriam ne contenderis.
Amicos inconciliat æquiperatio.

PHILEMONIS

IVNIORIS

INCERTA. St. Fl. 422. bis.

ὅταν πονηρῷ περιπέσῃ τῷ γείτονι,
τὸν οἶκον ἄρας εἰς ἕτερον πορεύεται·
νέμεται δ' ἀμείνωνος τοὺς κακοὺς φεύγων ἀεί.
ἄλλ. Ὃ δεῖ παθεῖν σε μηδαμοῦ σκέψῃ φυγεῖν·
φεύγειν οὐ γὰρ δυνήσῃ, εἴ σε δεῖ παθεῖν·
τὸ πολὺ πεπρωμένον γὰρ οὐ μόνον βροτοῖς
ἄφυκτόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ κατ' οὐρανόν.
ἄλλ. Εἴποι τις ἰδὼν εἰς τὸν ἀγρὸν ἐξιών,
μνήματα παρελθὼν καὶ τάφους ἀνθρωπίνους·
τούτων ἕκαστος ἔλεγεν, εἰς ὥρας, ἐγὼ
πλεύσω, φυτεύσω, τεῖχον ἄρας κτήσομαι.
ἄλλ. Ψυχῆς πόνος γὰρ ὑπὸ λόγου κουφίζεται.
ἄλλ. Ὅταν ξενιαθῇς ἐν πόλει παρὰ τὸν φίλον
ἐν ταῖς περιπάτοις καὶ πυκναῖς ὁμιλίαις,
ἐὰν μεγίστην ὁ φίλος ἣν λέξει πόλιν,
σὺ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα μὴ ἀντισυγκρίνῃς·
ἐχθροὺς ποιοῦσι τοὺς φίλους αἱ συγκρίσεις.

ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

ΝΕΩΤΕΡΟΥ

ΑΔΗΛΩι.

DIPHILI

FRATRIBVS. St. Fl. 449.

DEFICIENTE.

A. QVot ſunt conuiuæ numero quos ad nuptias,
Quæſo, vocaſti? deinde ſuntne ex Attica
Omnes, an adſunt & peregrini? B. Quid hoc
Te ſpectat tandem qui coquus ſis? A. Quin, ſenex, — Palati diuerſitas.
In eo præcipua pars noſtræ artis vertitur,
Vt conuiuarum recte noſcamus gulam.
Puta ſi vocaris Rhodios, ſimul intrauerint,
Dato Silurum diſcerpendum protinus
De feruefacto iure, vel Lebiam: magis
Gratum id, quam vinum ſi vnguentatum affuderis.
A. Silurizare lepidum eſt. B. Sin ByZantios, — Phyſicum.
Aſperge quicquid eſt ciborum abſynthio,
Salita & alliata fac ſint omnia.
Nam quæ eſt apud ipſos piſcium frequentia,
Muccoſos omnes & pituitoſos facit.
Acetum credo habes:
Puto, etiam laſer quantum ſatis accepimus.
Hus ergo cuncta quam potes ſpiſſe preme.
Circumſpargentur folia ſuaueolentia.

ΔΙΦΙΛΟΥ

ΑΔΕΛΦΟΙΣ.

ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΣΗι.

Α. Πόσοι τὸ πλῆθος εἰσὶν οἱ κεκλημένοι,
εἰς τοὺς γάμους, βέλτιστε, καὶ πότερ' Ἀττικοὶ
ἅπαντες ἢ καὶ ἐμπορικοί τινες; Β. Τί δὲ
τοῦτ' ἔστι πρὸς σὲ τὸν μάγειρον; Α. Τῆς τέχνης
ἡγεμονία τίς ἐστιν αὐτή γ' ὦ πάτερ,
τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι·
οἷον, Ῥοδίους κέκληκας; εἰσιοῦσι δὸς
εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ τὴν μεγάλην αὐτοῖς σπάσαι
ἀποζέσας σίλουρον ἢ λεβίαν, ἐφ' ᾧ
χαιρῇ πολὺ μᾶλλον ἢ μυρίνην προσεγχέας.
Α. Ἀστεῖον ὁ σιλουρισμός. Β. Ἂν Βυζαντίους,
ἀψινθίῳ σφι δεῦσον ὅσα γ' ἂν παρατιθῇς,
κάθαλα ποιήσας πάντα κἀσκοροδισμένα.
διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν παρ' αὐτοῖς ἰχθύων
πάντες βλιχώδεις εἰσὶ καὶ μεστοὶ λάπης.

Ἐστὶν ὄξος ὀξὺ τὸ·
ὑπολαμβάνω, παιδάριον, ὅπου εἰλήφαμεν.
ἄριστα τούτοις πάντα πιέζων καὶ πυκνά·
ἢ φυλλὰς ἢ δριμεῖα παρεισφαθήσεται.

Physicum.

Nam condimentorum id genus acrimonia
Senum ſenſificas partes facile exſuſcitat:
Et nauſeantis tædij torpedinem
Fugans edendi prolicit lubentiam.

BALNEO.

Vini vis.

HAc ſit poculum
Plenum. mortale quod tui eſt, imple Deo.
Bibe. nanque hoc nobis eſt Iouis Fidii pater.

NVPTIIS.

Aſſentatio.

ASſentator ſcilicet
Satrapas, duces, amicos, ciuitates denique
Facile euertit modicum oblectans tempus verbis maleficis.
At nunc neſcio quæ tabes populis cunctis inſidet:
Ipſa iudicia laborant victa regno gratiæ.

FISCELLIFERIS.

Tragica grandiloquentia.

OQuæ regens hæc numine inuiſis tuo,
Amica Diuis, ſacra Brauronis loca,
Arcidoma virgo nata Latonæ ac Iouis,
Tragici vt loquuntur magna libertas quibus
Conceſſa fari ac facere quod libitum eſt modo.

τῶν πρεσβυτέρων γὰρ ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων
ἀναστομεῖ τάχιστα ταἰσθητήρια,
τό, τε νωκαρῶδες καὶ κατημβλυωμένον
ἐσκέδασε κἀποίησεν ἡδέως φαγεῖν.

ΒΑΛΑΝΕΙΩι.

Ἔγχεον
μεστήν· τὸ θνητὸν περικάλυπτε τῷ θεῷ·
πίθι· τοῦτο γὰρ ὑμῖν Διὸς ἑταιρείου πατήρ.

ΓΑΜΟΙΣ.

Ὁ γὰρ κόλαξ
καὶ στρατηγὸν καὶ δυνάστην καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις
ἀνατρέπει, λόγῳ κακούργῳ μικρὸν ἡδύνας χρόνον·
νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους·
αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι καὶ τὸ πρὸς χάριν πολύ.

ΕΛΕΝΗΦΟΡΟΥΣΙ.

Ὦ Τόνδ' ἐποπτεύουσα καὶ κεκτημένη
Βραυρῶνος ἱεροῦ θεοφιλέστατον τόπον,
Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε,
ὡς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία
ἐστὶν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις.

MERCATORE.

Preciosa gula.

VIdisse pisces cariores antidhac
Non memini. decuma, Rex Neptune, si tibi
Isto de pretio cederet quotidie,
Omnes anteires cælites opulentia.
Tamen horum siquis forte arrisisset mihi,
Dedissem exactum pretium, quantumvis gemens.
Pro congro verò, tanquam Priamus pro Hectore,
Quantum ipse pendit, tantum pendissem libens.

Lex sumtuaria.

A. Corinthi apud nos istud sanctum est legibus,
Si quem videmus obsonari largiùs,
Continuo interrogamus cuiatis siet,
Quid agitet, vnde viuat. si reditus habet
Qui possint tantis suppeditare sumtibus,
Suo arbitratu sinitur facere impendia.
Sin supra vires erogat patrimonij,
In posterum id ne faciat interdicitur:
Mulcta irrogatur, ni sit dicto obaudiens.
Quod siquis sine re vitam viuat splendidam,
Torquendus ille mox carnifici datur. B. Atat.
A. Nanque iste vt viuat omnis expers maleficî
Nequitur. capin' hoc? ergo aut prædator est
Nocturnus, vitam aut viuit vecticulariam,
Aut particeps est aliquid tale agentibus,
Aut quadruplator est, aut testimonia
Falsidica vendit. tales nos euerrimus.
B. Rectè profecto. verum id me quid attinet?
A. Quia te videmus, bone vir, obsonarier

ΕΜΠΟΡΩι.

Ου πώποτ' ἰχθῦς οἶδα τιμιωτέρους
ἰδών. Πόσειδον, εἰ δεκάτην ἐλάμβανες
αὐτῶν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἑκάστης ἡμέρας,
πολὺ τῶν θεῶν ἂν ἦσθα πλουσιώτερος.
ὅμως γε τούτων εἴ με προσγελάσειέ τις,
ἐδίδουν στενάξας ὁπόσον αἰτήσειέ με.
γόγγρον μὲν, ὥσπερ ὁ Πρίαμος τὸν Ἕκτορα,
ὅσον εἵλκυσεν, τοσοῦτο καταθεὶς ἐπριάμην.
A. Τοιοῦτο νόμιμόν ἐστι, βέλτιστ', ἐνθάδε
Κορινθίοις, ἵν' ἐάν τιν' ὀψωνοῦντ' ἀεὶ
λαμπρῶς ὁρῶμεν, τοῦτον ἀνακρίνειν πόθεν
ζῇ καὶ τί ποιῶν· κἂν μὲν οὐσίαν ἔχῃ
ἧς αἱ πρόσοδοι λύουσι τἀναλώματα,
ἐᾶν ἀπολαύειν τοῦτον ἤδη τὸν βίον·
ἐὰν δ' ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δαπανῶν τύχῃ,
ἀπεῖπον αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι·
ὃς δ' ἂν τι μὴ πείθητ', ἐπέβαλον ζημίαν·
ἐὰν δὲ μηδοτιοῦν ἔχων ζῇ πολυτελῶς,
τῷ δημίῳ παρέδωκαν αὐτόν. B. Ἡράκλεις.
A. Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος
τοῦτον· συνίης; ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας ἢ τοιχωρυχεῖν,
ἢ τῶν τοιούτων ταῦτα κοινωνεῖν τισίν·
ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν, ἢ μαρτυρεῖν
ψευδῆ· τοιούτων ἐκκαθαίρομεν γένος.
B. Ὀρθῶς γε, νὴ Δί'· ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί;
A. Ὁρῶμεν ὀψωνοῦνθ' ἑκάστης ἡμέρας

Basilice & longe supra ciuilem modum.
Per te pisciculum vix accipiunt cæteri.
Ita ciuitas compulsa ad vitam olitoriam est.
Pugnamus de apijs tanquam in certatu Isthmico.
Tua præda est, siquis mœnia intrauit lepus.
Perdices autem & turdos, ita me Dî iuuent,
Iam nec volantes licitum est conspicarier.
Etiam incendisti pretium vino exotico.

PICTORE. St. Fl. 431.

OBsonium non accipio, operam nec meam
Addîco, nisi sim certus me totum diem
Structurum rebus affatim affluentibus:
Neque ante quenquam sector, quam cognouero
Quis sit sacrum facturus, aut qua gratia
Conuiuium paret, & quos aduocauerit:
Nam forma apud me generum descripta omnium est,
Queis me elocare, quos cauere debeam.
Primum vt de genere dicam mercatorio,
Nauta aliquis voti damnas pollucet sacrum,
Qui clauum fregit, malum aut præcipitem dedit,
Aut iactum fecit cùm sentina grauesceret:
Omitto hunc nîl cunctatus; nam quicquid facit
Facit dicis causa, haud animi ex sententia:
Tum verò inter libandum ponit calculum,
Quantum eius imputandum sit vectoribus,
Suamque de extis singuli partem vorant.
Byzantio alius autem nudiustertius
Egressus vênit saluus huc, re sospite,

οὐχὶ μετρίως, βέλτιστε, σ᾽, ἀλλ᾽ ὑπερηφάνως·
οὐκ ἔστιν ἰχθυάριον ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν.
συνῆχας λιμὸν εἰς τὰ λάχανα τὴν πόλιν.
περὶ τῶν σελίνων μαχόμεθ᾽ ὥσπερ Ἰσθμίοις.
λαγώς τις εἰσελήλυθε; εὐθὺς ἥρπακας·
πέρδικα δ᾽ ἢ κίχλην γε νὴ Δί᾽ οὐκ ἔτι
ἔστιν δι᾽ ὑμᾶς οὐδὲ πετομένην ἰδεῖν.
τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολύ.

ΖΩΓΡΑΦΩι.

Ου μὴ παραλάβω τῦφον, οὐδ᾽ ἥκω γ᾽ ἐγὼ
ἐπ᾽ ἔργον, οὐ μὴ διατελῶ τὴν ἡμέραν
τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην·
οὐ γὰρ βαδίζω πρότερον, ἂν μὴ δοκιμάσω,
τίς ἐσθ᾽ ὁ θύων, ἢ πόθεν συνίσταται
τὸ δεῖπνον, ἢ κέκληκεν ἀνθρώπους τινάς.
ἔστιν δ᾽ ἁπάντων τῶν γενῶν μοι διαγραφή,
εἰς ποῖα μισθοῦν ἢ φυλάττεσθαι με δεῖ.
οἷον τὸ κατὰ τὸ ἐμπορικὸν εἰ βούλει γένος,
ναύκληρος ἀποθύει τις εὐχήν, ἀποβαλὼν
τὸν ἱστὸν ἢ πηδάλια συντρίψας νεὼς,
ἢ φορτί᾽ ἐξέρριψ᾽ ὑπέραντλος γενόμενος.
ἀφῆκα τὸν τοιοῦτον· οὐδὲν ἡδέως
ποιεῖ γὰρ οὗτος, ἀλλ᾽ ὅσον νόμου χάριν·
ὁμοῦ δὲ ταῖς σπονδαῖσι διαλογίζεται
τοῖς συμπλέουσιν ὁπόσον ἐπιβάλλει μέρος
οὐθεὶς, τά θ᾽ αὑτοῦ σπλάγχν᾽ ἕκαστος ἐσθίει.
ἀλλ᾽ ἕτερος εἰσπέπλευκεν ἐκ Βυζαντίου
τριταῖος, ἀπαθής, εὐπορήσας, περιχαρής

Decem lucratus in minas aut duodecim
Drachmas, vectura accepta, ructans fœnora,
Qui Veneri faciat duris sub lenonibus?
Hunc, simul exscendit, propter emungor, manum
Cedo, Iouique præstiti grates ago,
Meque ipse totus ad ministerium apparo:
Meus iste mos est. Iuuenis amore perditus
Rem patriam luxu prodigit: sequor hunc ego.
At alios esse qui volunt de symbolis,
Repertumque aliquid iaciunt fortè in vrceum,
Quamuis torquentes fimbrias clament diu,
Vile obsoniolum quisnam est qui nobis paret?
Sino clamitare. nam principio verbera
Ibi sunt parata, & noctis perpetuæ labor.
Quod si mercedem flagites, Matulam mihi
Prius, inquit, præbe: Lenti, ne oblîtum putes,
Acetum deerat. Poscas iterum: Næ tu, ait,
Flebis coquorum primus. Sexcenta id genus
Adferre possem. B. *Verum quò te ductito*
Lupanar est opiparum: scortum nobile
Adonia agere volt cum sociennis suis:
Vbi abibis, & te excuties, & pariter sinum.

THESAVRO. St. Fl. 81.

PVERORVM AMATORIBVS.

Date quod bibam,
Pueri, date igitur, & quidem meracius:
Nam quicquid est dilutum, id animo est noxium.

Εἰς δέκ' ἐπὶ τῇ μνᾷ γεγονέναι καὶ δώδεκα
ἀπαθὼν τὰ ναῦλα καὶ δοὺς ἐρυγγάνων,
Ἀφροδίσι' ὑπὸ κόλλοψι μαστρόποις ποιεῖ;
ὑπὸ τοῦτον ὑπέμυξ' εὐθὺς ἐκβεβηκότα,
τὴν δεξιὰν ἐνέβαλον, ἐμνήσθην Διὸς
Σωτῆρος, ἐμπέπηγα τοῖς διακονεῖν·
τοιοῦτος ὁ τρόπος. μειράκιον ἐρᾷ πάλιν
τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ. πορεύομαι·
ἀπὸ συμβολῶν συνάγονται· νὴ Δί' ἕτερά που
ἐνέβαλεν εἰς τὸν κέραμον ἑνὶ θυρήματα,
τὰ κεράπεσι' ἀποθλίβοντα καὶ κεκραγότα,
ὀψάριον ἀγοραῖον ποιεῖν τίς βούλεται;
ἐᾶν βοᾶν· πληγὰς γάρ ἐστι προσλαμβάνειν
ἐλθόντα καὶ τὴν νύχθ' ὅλην διακονεῖν.
τὸ μισθάριον γὰρ ἂν ἀπαιτῇς, ἀμίδα μοι
ἔνεγκε πρῶτον, φησίν· ὄξος ἡ φακῆ
οὐκ εἶχε· πάλιν ἤτησας; οἰμώξεις μακρὰ
πρότερος μαγείρων, φησίν. ἕτερα μυρία
τοιαῦτα καταλέξαιμ' ἄν. Β. Οὗ δὲ νῦν σ' ἄγω
πορνεῖόν ἐστιν· πολυτελῶς Ἀδώνια
ἄγουσ' ἑταίρα μεθ' ἑτέρων πορνῶν χύδην.
σαυτὸν ἀποσάξεις τόν τε κόλπον ἀποτρέχων.

ΘΗΣΑΥΡΩι.

ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΑΙΣ.

Ἔγχεον σὺ δὴ παῖ·
Εὐζωρέστερόν γε νὴ Δί' ὦ παῖδες· τὸ γὰρ
ὑδαρὲς ἅπαν τοῦτ' ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακόν.

PARASITO.

Beneficia communia.

NEscis in dirarum carmine
Hoc esse, ni quis rectam monstrassit viam,
Ignem ni accensit, siquis aquas infecerit,
Cœnatum eunti siquis iniexit moram?
Egregie, vt multa, dixit bonus Euripides:
Me dira egestas subigit & miserabilis
Venter. nam certè ventre nihil est miserius:
In illum cuncta coniicis: at in vas alid
Idem non liceat: panem fers in mantica,
Jus non fers: aliter manticam corruperis.
Jmples placenta sportulam, non lentibus:
In vtrem villum immittis, non & carabum.
At in illum Dis inuisum compingi solent
Etiam quæ inter se nîl habent commercij:
Nec cætera addo: quippe cùm constet satis
Illius ergô miseri peccari omnia.

ARDELIONE.

EGo arbitrabar antidhac piscarios
Scelestos esse tantùm Athenis Atticis:
Sed nunc, vt video, genus hoc, tanquam animal ferum,
Naturæ humanæ vbivis insidias facit.
Heic vero est vnus longe antestans omnibus,

ΠΑΡΑ-

ΠΑΡΑΣΙΤΩι.

Ἄγιος ἐν ταῖς ἀραῖς
ὅτι ἐστὶν, εἴτις μὴ φράσῃ ὀρθῶς ὁδὸν,
μὴ πῦρ ἐναύσῃ, ἢ διαφθείρῃ ὕδωρ,
μέλλοντα δειπνεῖν ἤ τι κωλύσῃ τινά;
Εὖγ' ὁ κατάχρυσος εἶπε τοῦτ' Εὐελπίδης·
νικᾷ δὲ χρεία μ', ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη
γαστήρ· ταλαιπωρότερον οὐδέν ἐστι γὰρ
τῆς γαστρὸς, εἰς ἣν πρῶτον ἂν πάντ' ἐμβάλοις,
ἀλλ' οὐχ ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πήρᾳ φέροις
ἄρτους ἂν, ἀλλ' οὐ ζωμὸν, ἢ διαφθερεῖς·
Εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν·
οἰνάριον εἰς λάγηνον, ἀλλ' οὐ κάραβον.
Εἰς τὴν θεοῖς ἐχθρὰν δὲ ταύτην εἰσφορεῖς
τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς οὐδὲν ὁμολογούμενα·
κ' οὐ προστίθημι τἄλλα, διότι πανταχοῦ
διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταῦτα γίγνεται.

ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΝΙ.

Ὤμην ἐγὼ τοὺς ἰχθυοπώλας τὸ πρότερον
εἶναι πονηροὺς τοὺς Ἀθήνησιν μόνους·
τὸ δ', ὡς ἔοικε, τὸ γένος ὥσπερ θη-
ρίον
ἐπίβουλόν ἐστι τῇ φύσει καὶ πανταχοῦ.
ἐνταῦθα γοῦν ἔστι τις ὑπερηκοντικὼς,

Comam promittens tanquam ſacratam Deo:
Obtentus is, non cauſa eſt: nam frontem notis
Compunctus obtegumentum ſibi ſumſit comam.
Tum ſiquis quærat, hic lupus quanti, decem
Reſpondet obolis, non addens cuiatibus.
Si deinde argentum numeres, Ægineticum
Perſolui ſibi vult: contrà, ſi ipſum oporteat
Tibi reddere æſculi aliquid, reddat Atticum.
Ita pro re nata nummis vtriſque vtitur.

SYNORIDE.

A. E*Gregiè te iſta liberaſti teſſera.*
B. *Lepidus es.* A. *Drachmam pone.* B. *Pono. Euripidem*
Ecquando ego iaciam? A. *Certe nunquam feminæ*
Euripides bene faxit. in tragœdijs
Non cernis quanto flagret odio mulierum?
Paraſitos verò amabat. Etenim ſic ait:
Quicunque largas inter exſultans opes
Non tres aluerit dapibus immunes ſuis,
Pereat, nec vnquam patrios videat lares.
B. *At vnde quæſo hoc recitas?* A. *Quid refert tua?*
Non fabulam ſpectamus, ſed ſententiam.
A. *Paraſitus iraſci audes? iraſci inquio.*
B. *Non: ſed perungens menſam amaritudine,*
Vt pueros mater, ſeſe à lacte depulit.

κόμην τρέφων μὲν πρῶτον ἱερὰν τοῦ θεοῦ,
ὥς φησιν, οὐ διὰ τοῦτό γ', ἀλλ' ἐστιγμένος
παρὰ τοῦ μετώπου καταπέτασμ' αὐτὴν ἔχει·
ἔπειτ' ἀποκρίνεθ' ἂν ἐρωτήσῃς, πόσου
ὁ λάβραξ, δέκ' ὀβολῶν· οὐχὶ προσθεὶς δὲ ποταπῶν·
ἔπειτά γ' ἂν τ' ἀργύριον αὐτῷ καταβάλῃς,
ἔπραξεν Αἰγιναῖον· ἂν δ' αὐτὸν δέῃ
κέρματ' ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν Ἀττικά·
καθ' ἀμφότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

ΣΥΝΩΡΙΔΙ.

Α. ΑΡιστ' ἀπαλλάττεις ἐπὶ τούτῳ τοῦ κύβου.
Β. Ἀστεῖος εἶ. Α. Δραχμὴν ὑπόθες. Β. Κεῖται· πότε
Εὐριπίδην βάλοιμ' ἄν; Α. Οὐκ ἄν πώποτε
Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει. οὐχ ὁρᾷς
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν αὐτὰς ὡς στυγεῖ;
τοὺς δὲ παρασίτους ἠγάπα· λέγει γέ τοι·
ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος,
μὴ τοὐλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
ὄλοιτο, νόστου μήποτ' εἰς πάτραν μόλοι.
Β. Πόθεν ἐστὶ ταῦτα πρὸς θεῶν; Α. Τί δέ σοι μέλει;
οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.
Α. Ὀργίζεται παράσιτος ὤν, ὀργίζεται;
Β. Οὐκ· ἀλλ' ἀλείψας τὴν τράπεζαν τῇ χολῇ,
ὥσπερ τὰ παιδί', αὐτὸν ἀπογαλακτίσει.

PVTEO. St. Fl. 483.

INCERTA. St. Fl. 67. ter. 81. 89. 109. 119. 123. 137. bis. 147. 219. 283. 333. 339. 349. 369. 383. 385. 397. 429. 439. 453. illud οὕτως iuxta quosdam. 459. 489. 511.

Haemoniâ arte nulla pestilentior
Pote inueniri.

Magica. *Prœtigenas februo pusas & Abante creatum*
Prœtum harum genitorem & anum quintam super istos,
Squilla vna, tædaque vna, tot corpora hemonum,
Sulfureque exemtoque bitumine de sale vasto
Ridet cum placidis tranquilla Venilia flustris.
Destina sancta coui nobis trans nubila mitte
Anticuram, vt faciam subito hunc ex cimice fucum.
Vita hominum res est admodum mutabilis.
Nulla vsquam vita est plena quæ non sit malis.
Furtis, dolore, morbis, tormentis, metu.
Tantis malis, vt medicus, mors interuenit,
Requiemque fert hominibus in somnum datis.
O verè sapiens ac meritò sapientibus
Amicum Liber numen, quam multum iuuas?
Tu nanque solus cornua addis pauperi:
Ingenio duro lene tormentum admoues,
Suppeditas arma inermi, timido audaciam.

Aulica vita. *Aulas sectari, mea sic fert sententia,*

ΦΡΕΑΤΙ.

ΑΔΗΛΩι.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τεχνίον ἐξωλέστερον
τοῦ πορνοβοσκοῦ.

Προιτίδας ἁγνίζων κούρας καὶ τὸν πατέρ' αὐτῶν
Προῖτον Ἀβαντιάδην καὶ γραῦν πέμπτην ἐπὶ τοῖσδε
δᾳδὶ μιᾷ σκίλλῃ τε μιᾷ, τόσα σώματα φωτῶν,
θείῳ τ' ἀσφάλτῳ τε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο·
ἀλλὰ μάκαρ ἀὴρ διὰ τῶν νεφέων διάπεμψον
Ἀντικύραν, ἵνα τόνδε κόριν κηφῆνα ποιήσω.

Εὐμετάβολος μάλ' ἐστὶν ἀνθρώπων βίος·
οὐκ ἔστι βίος, ὃς οὐχὶ κέκτηται κακά,
λύπας, μερίμνας, ἁρπαγάς, στρέβλας, νόσους.
τούτων ὁ θάνατος καθάπερ ἰατρὸς φανεὶς
ἀνέπαυσε τοὺς ἔχοντας ἀναπαύλης ὕπνῳ.

Ὦ πᾶσι τοῖς φρονοῦσι προσφιλέστατε
Διόνυσε καὶ σοφώτατ', ὡς ἡδύς τις εἶ,
ὅταν ταπεινὸν μέγα φρονεῖν ποιεῖς μόνος·
τὸν τὰς ὀφρῦς αἴροντα συμπείθεις γελᾶν,
τόν τ' ἀσθενῆ τολμᾶν τι, τὸν δειλὸν θρασύν.

Αὐλαῖς θεραπεύειν ἐστὶν ὡς ἐμοὶ δοκεῖ

ἢ φυγάδος, ἢ πεινῶντος, ἢ μαστιγίου.

Ὅταν με καλέσῃ πλούσιος δεῖπνον ποιῶν,
οὐ κατανοῶ τὰ τρίγλυφ' οὐδὲ τὰς στέγας·
οὐδὲ δοκιμάζω τοὺς Κορινθίους κάδους·
ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν·
κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ,
γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύσσομαι.
ἂν δὲ πλάγιος καὶ λεπτὸς, εὐθέως νοῶ
ὅτι τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλιδινῶς ἔχει.

Τέρπομαι γυμνοὺς ὁρῶν
καὶ ὀξυπείνους τοὺς περὶ τὴν χώραν ἀεὶ
πάντ' εἰδέναι σπεύδοντας.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΤΟΥ ΓΕΛΩΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΙΣ.

ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΟΥΝΤΙ, ἢ ΦΙΛΑΔΕΛΦΩι.

ABERRANTE. St. Fl. 491.

DISPARESCENTE. St. Fl. 203.

LACTE. St. Fl. 419.

LACÆNA. St. Fl. 469.

PVERO. St. Fl. 203. 461.

FALSO SVPPVTANTIBVS.
St. Fl. 417. illud οὐ δεῖ.

INCERTA. St. Fl. 91. bis. 121. 129. 179. 440.
& illud τὰ μεγάλα iuxta quosdam. 453. 483. 499.

ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΟΝΤΙ.

ΑΦΑΝΙΖΟΜΕΝΩι.

ΓΑΛΑΚΤΙ.

ΛΑΚΑΙΝΗι.

ΠΑΙΔΙΩι.

ΠΑΡΑΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΙΣ.

ΑΔΗΛΩι.

APOLLODORI
CARYSTII
FRATRIBVS. St. Fl. 499.

LIBELLIFICE.

Belli incommoda.

Heu quotquot estis, cur vita lætabili
Omissa id agitis ut se res habeant male,
Bellantes alij in alios? Proh Superûm fidem,
An aliquis vitam nostram nunc Genius regit
Illiteratus, inficetus, barbarus,
Qui quid bonum sit, quidque sit contrà malum,
Ignoret planè, quique nos vt fors tulit
Huc illuc verset impetu temerario?
Credo equidem. nam quis Græco ingenio præditus
Optaret potiùs cernere afflictarier
Alios ab alijs, cadere in terram mortuos,
Quam lætos, ludibundos, inter pocula
Ad tibiam cantantes: ô dulcissima,
Refelle nobis istum Genium barbarum.

Pacis bona.

Nonne illud vere est cælitum quod dicitur
Vitam agere? quanto res se haberent suauiùs
Nostras per vrbes, istum viuendi modum
Si mutaremus placitis mollioribus:

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΤΟΥ ΚΑΡΥΣΤΙΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΙΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΔΙΟΠΟΙῼ.

Ὦ πάντες ἄνθρωποι, τί τὸ ζῆν ἡδέως
παρέντες, ἐπιμελεῖσθε τοῦ κακῶς ποιεῖν,
πολεμοῦντες ἀλλήλοις; πότερα, πρὸς τῶν θεῶν,
ἐπιστατεῖ τις τοῦ βίου νυνὶ τύχη
ἄγροικος ἡμῶν, οὔτε παιδείαν ὅλως
εἰδυῖα; τί τὸ κακὸν, οὐδὲ τί ποτ' ἐστὶ τἀγαθὸν
ἔστ' ἀγνοοῦσα παντελῶς, εἰκῆ τέ πως
ἡμᾶς κυλίνδουσ' ὃν τιν' ἂν τύχῃ τρόπον;
οἶμαί γε. τίς γὰρ μᾶλλον ἂν προείλετο
Ἕλλην ἀληθῶς οὖσ' ὁρᾶν λυπουμένους
αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν καὶ καταπίπτοντας νεκροὺς,
ἐξὸν ἱλαροὺς, παίζοντας, ὑποπεπωκότας,
αὐλουμένους, ᾠδῇ λέγειν· ὦ γλυκυτάτη,
ἔλεγχ' ἄγροικον οὖσαν ἡμῶν τὴν τύχην.
Οὐ τοῦτο τὸ ζῆν ἐστὶ τοὐπικαλούμενον
θεῶν ἀληθῶς βίον; ὅσῳ δ' ἡδίονα
τὰ πράγματ' ἐν ταῖς πόλεσιν ἦν ἂν ἢ τὰ νῦν,
εἰ μεταβαλόντες τὸν βίον διήγομεν;

Athenienses vsque ad tricenarios
Potatum vt irent omnes, equites pergerent
Corinthum comessaturi in denos dies,
Sertati & vnguentati inde à diluculo,
Venirent Megaris brassicam qui venderent,
Adirent læti nostra socij balnea,
Miscerent vinum Euboïcum: ô delitiæ meræ,
O vera vita! nunc Genio immiti ac fero
Seruimus.

CALVMNIANTE. ST. FL. 43.

FLAMINICA.

Cœnipetæ.

IAm modo, sic aiunt, Chærephon ad nuptias
Nec aduocatus venit in Ophellæ domum.
Nam per tenebras cum corona & sportula
Noua à marita pauos & aues dictitans
Se ferre, ingressus ibi cœnauit affatim.

DOTATA CINGVLIVENDVLA.

AT villum Hercule
Ita improbum fuit, vt me dispudesceret:
Nam fundi aliorum ficus gignunt acidulas,
At noster, quantum comperio, vites quoque.

πλὴν Ἀθηναίους ἅπαντας τοὺς μέχρι
ἐτῶν τριάκοντ'· ἐξιέναι τοὺς δ' ἱππέας
ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα,
στεφάνους ἔχοντας, καὶ μύρον περὶ ἡμέρας·
τοὺς τὸν ῥάφανον πωλοῦντας ἔξω τῶν Μεγαρέας,
εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιέναι τοὺς συμμάχους,
κεραννύναι τὴν Εὔβοιν· τοῦτ' ἐστὶ τρυφὴ
καὶ βίος ἀληθῶς, ἀλλ' ἀπαιδεύτῳ τύχῃ
δουλεύομεν.

ΔΙΑΒΑΛΛΟΝΥΙ.

ΙΕΡΕΙΑι.

ΚΑΙ νῦν γε φασὶ Χαιρεφῶντ' ἐν τοῖς γάμοις
ἄκλητον ὡς τὸν Ὀφέλλαν εἰσδεδυκέναι·
σπυρίδα λαβὼν γὰρ καὶ στέφανον, ὡς ἦν σκότος,
φάσκων παρὰ τῆς νύμφης ταὼς κ' ὄρνις φέρειν
ἥκων, δεδείπνηκ', ὡς ἔοικεν, ἐμπεσών.

ΠΡΟΙΚΙΖΟΜΕΝΗι ΙΜΑΝΤΟΓΩΛΙΔΙ

ΠΛὴν δ' οἰνάριον πολὺ
ἦν ὀξὺ καὶ πονηρὸν, ὥστ' ἠχεινόμην·
τὰ λοιπὰ μὲν γὰρ ὀξαλίους τὰ χωρία
συκᾶς φέρει· τοὐμὸν δὲ καὶ τὰς ἀμπέλους.

MACTATA.

Cœnipetæ.

MArtem & Vicepotam ſacrum ad hoc propterviam
Voco: Chærephontem ſimitu: nam pol ni vocem,
Vel non vocatus adſit.

Amicitiæ indicia.

Amici ſiquis fuerit ingreſſus domum,
Js ſi ex animo eſt amicus, ſigna, Nicophon,
Apparent. primum ſimulatque attigerit fores,
Vultu adſtat hilari ianitor: adulat canis
Caudam agitans: tum vero aliquis accurrit citus,
Sellamque ponit imperante nemine.

Senectus ipſa morbus eſt.

Nam tot meorum ſolus egomet ſum meus.

ΣΦΑΤΤΟΜΕΝΗ.

Καλῶ δ᾽ Ἄρην Νίκην τ᾽ ἐπ᾽ ἐξόδοις ἐμοῖς·
καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα· κἂν γὰρ μὴ καλῶ,
ἄκλητος ἥξει.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλου,
ἔστι θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντι τὰς θύρας·
ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ἡ κύων
ἔσηνε καὶ προσῆλθεν. ὑπαντήσας δέ τις
δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ
μηδέν.

Τὸ γῆράς ἐστιν αὐτὸ νόσημα.

Ἐγὼ μόνος γάρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμός.

PHILIPPIDAE

INSTAVRATIONE. St. Fl. 7. 279.

ARGENTO PERDITO.

Indigne fortunati.

A. *Rerum humanarum cepit me miseratio,*
Cùm video ingenuos à paupertate opprimi,
At verberones contrà in lance argentea
Minam quæ pendat, salsamento vescier
Obolis duobus empto, sæpe etiam tribus:
Aut cappari tribus emta nummis æreis
In catino quinquaginta drachmûm argenteo:
At olim phialam conspicari vix erat
Dijs sacratam. B. *Rarum id nunc etiam, quia*
Siquis dicassit, alius surpit illico.

CONNAVIGANTIBVS.

Desidia.

A. *Fax ista nobis nihil allucet luminis.*
B. *Misera, quæ nequeas excitare flatibus.*

ΦΙΛΙ-

ΦΙΛΙΠ. ΠΙΔΟΥ

ΑΝΑΝΕΩΣΕΙ.

ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΩι.

Α. Ἀλλ' ἔλεος ἐμπέπτωκέ τις μοι τῶν ὅλων,
ὅταν ἀπορουμένους μετ' ἀνθρώπους ἴδω
ἐλευθέρους· μαστιγίας δ' ἐπ' ἀργυροῦ
πίνακος ἄγοντος μναῖ τάριχος ἐνίοτε
δυοῖν ὀβολοῖν ἔσθοντας ἢ τριωβόλου,
καὶ κάππαριν χαλκῶν τριῶν ἐν τρυβλίῳ
ἄγοντι πεντήκοντα δραχμὰς ἀργυρῷ.
πρότερον δὲ φιάλην τὴν ἀνακειμένην ἰδεῖν
ἐργῶδες. Β. Ἀμέλει τοῦτο μὲν καὶ νῦν ἔτι·
ἂν γὰρ ἀναθῇ τις, εὐθὺς ἕτερος ἥρπασεν.

ΣΥΜΠΛΕΟΥΣΑΙΣ.

Α. Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδέν.
Β. Ἔπειτα φυσᾷν δυστυχὴς οὐκ ἠδυνάω;

FRATREM AMANTE. St. Fl. 448. 449.

EQVORVM AMANTE. St. Fl. 511. illud ὁ κοινός.

INCERTA. St. Fl. ii. 99. 287.

Tyrannorum impietas.

IN mensem vnum anni qui contraxit tempora,
Pro caupona habuit arcis sanctitudinem,
Scorta introduxit ipsum in templum Virginis,
Quem propter & pruina adussit vineas:
Ob cuius impietatem disruptum est peplum;
Quia Diuûm honores attribuit mortalibus:
Corrumpunt ista populum, non comœdia.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΩι.

ΦΙΛΙΠΠΩι.

ΑΔΗΛΩι.

Ὁ Τὸν ἐνιαυτὸν συντεμὼν εἰς μῆν' ἕνα,
ὁ τὴν ἀκρόπολιν πανδοκεῖον ὑπολαβὼν,
καὶ τὰς ἑταίρας εἰσάγων ἐν παρθένῳ,
δι' ὃν ἀπέκαυσεν ἡ πάχνη τὰς ἀμπέλους,
δι' ὃν ἀσεβοῦνθ' ὁ πέπλος ἐῤῥάγη μέσος·
τὰς τῶν θεῶν τιμὰς ποιῶν ἀνθρωπίνας,
τοῦτο καταλύει δῆμον, οὐ κωμῳδία.

POSIDIPPI

VISVM RECIPIENTE.

Conuiuantium character.

EGo iam modo adeo cùm coquum conducerem
Coquorum vitia facile perdidici omnia.
Operam dum cupiunt inter ſe interuertere,
Naſi iudicio caret hic, aiebant, malum
Os iſti eſt, illi lingua eſt non ſat continens,
Quæ deliciarum neſcio quid appetit:
Hic nimius ſalis eſt, hic aceti, vſtor, vorax:
Intolerans fumi hic, ignis ille: ibi illico
Ab igne ad cultros ventum. hic vnus omnium
Ex medijs culteris ſeſe ad ignem prorpuit.

HERMAPHRODITO. St. Fl. 333.

EPHESIA.

FUit ante hoc æuum noſtrum nobiliſſima
Meretricum Phryne (tu quoque quanquam e iunior
Temporibus iſtis, puto litem intellexeris.)

ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ

ΑΝΑΒΛΕΠΟΝΤΙ.

Ἐγὼ μάγειρον ἀναλαβὼν, ἀκήκοα
τὰ τῶν μαγείρων πάντα καθ' ἑκάστου κακά·
ἃ περιλαβοῦντες ἔλεγον, ὁ μὲν ὡς οὐκ ἔχει
ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοὔψον, ὁ δ' ὅτι τὸ στόμα
πονηρὸν, ὁ δὲ τὴν γλῶτταν ἔχει ἀλήμονα,
ἐπιθυμίασσεν ἔνια τῶν ἡδυσμάτων·
κάθαλος· κάτοξος· χαυστικός· προσκαυστικός·
καπνὸν οὐ φέρων· πῦρ οὐ φέρων· ἐκ τοῦ πυρὸς
εἰς τὰς μαχαίρας ἦλθον, ὧν εἷς οὑτοσὶ
διὰ τῶν μαχαιρῶν εἰς τὸ πῦρ ἐλήλυθε.

ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΩι.

ΕΦΕΣΙΑι.

Φρύνη περὶ ἡμῶν γέγονεν ἐπιφανεστάτη
πολὺ τῶν ἑταιρῶν (καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα
τῶν τότε χρόνων εἶ, τὸν γ' ἀγῶν' ἀκήκοας)

Hæc iudices de capite sortita est suo
Tanquam communis vitæ pestis maxima:
Multumque prensans singulos cum lachrymis
Vix à se extremum depulit periculum.

FORMICA. St. Fl. 419. illud ὅπου. 489.

SIMILI. St. Fl. 419. illud ἔργον.

LENONE.

QVi mare non sensit, nescit is quid sit malum.
Nam nos miseria gladiatores vincimus.

SALTANTIBVS.

A. *DIscipule Leuco & comministri cæteri,*
(Nanque ad colloquia de arte nullus est locus
Alienus) quodnam condimentorum omnium
Esse in culina tu præcipuum existimas?
Fastus quid valeat. B. *Fastum profecto. cunctis quippe in artibus*
Videas id habentes principem adipisci locum.
Sic & tribunus dum draconem ferreum
Ostentat & lorica squammata nitet,

βλάπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους μείζους βλάβης,
τὴν Ἡλιαίαν εἷλε περὶ τοῦ σώματος·
καὶ τῶν δικαστῶν καθ' ἕνα δεξιουμένη
μετὰ δακρύων, διέσωσε τὴν ψυχὴν μόλις.

ΜΥΡΜΗΚΙ.

ΟΜΟΙΑι.

ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΩι.

Ο Μὴ πεπλευκὼς οὐδὲν ἑώρακεν κακόν.
τῶν μονομαχούντων ἐσμὲν ἀθλιώτεροι.

ΧΟΡΕΥΟΥΣΑΙΣ.

Α. Μαθηταὶ Λαβίκου, οἵ τε συνδιάγοντες
ὑμεῖς· ἅπας γάρ ἐστιν οἰκεῖος τόπος
ὑπὲρ τέχνης λαλεῖν. τί τῶν ἡδυσμάτων
πάντων κράτιστόν ἐστιν ἐν μαγειρικῇ;
Β. Ἀλαζονεία. τὸ καθόλου δὲ τῶν τεχνῶν
ὄψει σὺ ταῦτ' ἔχοντα τοῦθ' ἡγούμενον.
οὕτως ξεναγὸς ὅστις ἂν θώρακ' ἔχῃ
φολιδωτόν, ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον,

Briareus videtur: ad rem cum ventum est, lepus.
Ita cum ministris atque discipulis coquus
Si veniat ad plebeium, & quosquos repererit
Cuminisectores ac famelicos vocet,
Statim omnes illum metuunt. sin se simplicem
Gerat ac modestum, fugiet contusus probe.
Quare quod te monebam sequere inania,
Et conuiuarum vt ora cognoscas vide.
Nam plane extrema nostræ est artis linea,
Quasi circa portum, rectà in os incurrere.
Damus nunc operam nuptijs: bos victima est:
Illustris socer est: est & illustris gener:
Horum matronæ flaminicæ sunt Palladis:
Corybantes adsunt, peruigilia, tibiæ,
Tumultus. plane circus hic nostræ artis est.
A. *Fac tu quoque id memineris.*

Conuiuium & exercitus comparantur.

Illis plebeius quidem
Seuthes videtur: at tu haud ignoras eum
Nihil differre ab imperatore optimo.
Adsunt vbi hostes, imperator strennuus
Stat contra intrepidè exspectans quodcunque imminet:
Quot sunt conuiuæ, tot venire hostes puta:
Hi progredientes celeri incedunt agmine,
A quindecim diebus spe pleni bona
Cœnandi, promti per se & hortatu inciti,
Expectant dum quis ad manus det aquam. virûm
Genus hoc, collectum crede adesse exercitum.

ἐφαίη

ἐφαίνη Βελάρεως· ἀλλ' τύχη δ' ἐστὶν λαγώς.
ὁ μάγειρος ἐὰν μὴ ὑποδιακόνοις ἔχων
πρὸς τὸν ἰδιώτην καὶ μαθητὰς εἰσίῃ,
κυμινοπρίστας πάντας ἢ λιμοὺς καλῶν,
ἔπληξ' ἕκαστος εὐθύς. ἀλλὰ δ' ἀληθινὸν
σαυτὸν παραβάλλῃς, καὶ προσεκδαρεὶς ἄπει.
ὅπερ οὖν ὑπεθέμην, τὴν κενὴν χεῖρα δίδου,
καὶ τὰ στόμια γίνωσκε τῶν κεκλημένων.
ὥσπερ γὰρ εἰς τὰ ἐμπόρια τῆς τέχνης πέρας·
τοῦτ' ἐστὶν ἂν εὖ προσδράμῃς πρὸς τὸ στόμα.
διακονοῦμεν νῦν γάμους· τὸ θῦμα βοῦς·
ὁ διδοὺς ἐπιφανής· ἐπιφανὴς ὁ λαμβάνων·
τούτων γυναῖκες ἱέρειαι τῇ θεῷ·
Κορύβαντες αὐλοί· παννυχίδες, διαστροφή·
ἱππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς.
Α. Μέμνησο καὶ σὺ τουτί.

Ἰδιώτης μέγας
αὖθις ὁ Σεύθης. οἶσθα δ' ὦ βέλτισθ' ὅτι
ἀγαθοῦ στρατηγοῦ διαφέρειν οὐδὲν δοκεῖ.
οἱ πολέμιοι πάρεισιν· ὁ βαθὺς τῇ φύσει
στρατηγὸς ἔστη, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἐδέξατο.
πολέμιός ἐστι πᾶς ὁ συμπίνων ὄχλος·
κινεῖ γὰρ ἀθρόως οὗτος· εἰσελήλυθεν
ἐκ πέντε καὶ δέχ' ἡμερῶν προσηλπικὼς
τὸ δεῖπνον, ὁρμῆς μεστός, εὖ κεκελευσμένος,
τηρῶν ποτ' ἐπὶ τὰς χεῖρας οἴσει τις. νόει
ὄχλου τοιούτου τὴν στρατιὰν ἠθροισμένην.

INCERTA. St. Fl. 83. 147.

Nemo transegit æuum sine doloribus
Mortalis genitus. contra nemo etiam fuit
Perpetuo infortunatus.

Dialecti.

Sunt ciuitates multæ, at vna est Græcia.
Tu nempe emittis vocem terrigenam Atticam,
Nos vero Græci Græcissamus cæteri.
Quid aucupando syllabas & literas
Loco hilaritatis introducis tædium?

ἈΔΗΛΩι.

Οὐδεὶς ἀλύπως τὸν βίον διήγαγεν
ἄνθρωπος ὤν, οὐδ' ἄχρι τοῦ τέλους πάλιν
ἔμεινεν ἀτυχῶν.

Ἑλλὰς μέν ἐστι μία, πόλεις δὲ πλείονες·
σὺ μὲν Ἀττικίζεις, ἡνίκ' ἂν φωνὴν λέγῃς
αὐτόχθονος· οἱ δ' Ἕλληνες ἑλληνίζομεν.
τί προσδιατρίβων συλλαβαῖς καὶ γράμμασι
τὴν εὐτραπελίαν εἰς ἀηδίαν ἄγεις;

AXIONICI

PHILINE.

MUlieri crede hoc, aquibibam si se neget.

CHALCIDE.

Parasitica vita.

CVm parasitandi me adolescentem primulum
Cepit cupido cum helluone Philoxeno,
Ictus tum ferre didici digitorum, ossuum
Et poculorum, tanto impactos impetu
Vt octo minimum sæpe ferrem vulnera:
Atque id erat conducibile. nam sibi subditum
Me habet voluptas. maior experientia
Monstrauit aliud conducibile quod foret.
Siquis rixosus mecum amat contendere,
Ad eum me verto, quæque in me profuderat
Maledicta vera fateor. ita vito malum.
Sceleratus aliquis esse se dicit probum?
Hunc ego collaudo & magnam refero gratiam.
Glaucum hodie coctum si comesse inceperim,
Eius reliquias cras comesse non piget.
Tale est ingenium, mores sunt tales mihi.

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 9.

ΑΞΙΟΝΙΚΟΥ

ΦΙΛΙΝΗι.

Γυναικὶ τόδε πίστευε μὴ πίνειν ὕδωρ.

ΧΑΛΚΙΔΙ.

Ὅτε τοῦ παρασιτεῖν πρῶτον ἠράσθην μετὰ
Φιλοξένου τοῦ πτερνοκόπιδος, νέος ἔτ' ὢν
πληγὰς ὑπέμενον, κονδυλίων καὶ τρυβλίων
ὀστῶν τε, τό γε μέγεθος τοσαύτας ὥστε με
ἐνίοτε τοὐλάχιστον ὀκτὼ τραύματα
ἔχειν· ἐλυσιτέλει γάρ· ἥττων εἰμὶ γὰρ
τῆς ἡδονῆς. ἔπειτα καὶ τρόπον τινὰ
τόδε τὸ πρᾶγμά μοι λυσιτελὲς εἶναι νενόμικα·
ὅτι· φίλερις τις ἐστὶ καὶ μάχεταί τι μοι;
μετεβαλόμην πρὸς τοῦτον, ὅσα δὴ εἴρηκέ μοι
κακῶς, ὁμολογῶν εὐθέως, οὐ βλάπτομαι.
πονηρὸς ὢν δέ, χρηστὸς εἶναι φησί τις;
ἐγκωμιάζων τοῦτον ἀπέλαβον χάριν.
Γλαύκου βεβρωκὼς τέμαχος ἑφθὸν τήμερον,
αὔριον ἕωλον τοῦτ' ἔχων οὐκ ἄχθομαι.
τοιοῦτος ὁ τρόπος ἐστίν, ἡ φύσις τ' ἐμή.

ΑΔΗΛΩι.

PHILIPPI

PANEM BACCHICVM FERENTIBVS.

Parci character. A. EMe frugaliter.
Nam quidvis satis est. B. *Dic aperte quomodo.*
A. *Non sumtuosè, sed nitidulè & mundulè:*
Exempli causa, gladiolos, loligines.
Locusta si adsit, vna licet, suffecerit.
Est etiam suus anguillis in mensa decor.
Venit aliquando huc Thebes. ab eo tu accipe
Palumbulum, gallinulam, perdiculam,
Tale aliquid. quod si ita res fert, accedat lepus.
B. *Vt parcus es tu?* A. *Quin tu nimium prodigus.*
Abunde est nobis carnium. B. *An quis attulit?*
A. *Nemo: sed vxor vitulum mactauit Deis*
Illum ex Corona. B. *Cras eum cœnabimus.*

OLYNTHIA. St. Fl. 471.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΟΒΕΛΙΑΦΟΡΟΙΣ.

Α. Ἀλλ' ἀγόραζον εὐτελῶς·
ἅπαντα γὰρ ἱκανά ἐστι. Β. Φράζε δή πο-
τε.
Α. Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως, ὅτι ἂν·
ὁσίας ἕνεκ' ἀρκῇ τευθίδια, σηπίδια·
κἂν κάραβός τις ᾖ λαβεῖν, εἷς ἀρκέσει·
ἡδύ γ' ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἐγχελύδια.
Θήβης μὲν ἐνίοτ' ἔρχετ'· ἐκ τούτων λαβὲ
ἀλεκτρυόνιον, φάττιον, περδίκιον,
τοιαῦτα· δασύποδας ἂν δέ τις ἐπέλθῃ, φέρε.
Β. Ὡς μικρόλογος εἶ; Α. Σὺ δέ γε λίαν πολυτελής·
πάντως κρέ' ἡμῖν ἐστί. Β. Πότερ' ἔπεμψέ τις;
Α. Οὐκ· ἀλλ' ἔθυσεν ἡ γυνὴ τὸ μοσχίον
τὸ τῆς Κορώνης. Β. Αὔριον δειπνήσομεν.

ΟΛΥΝΘΙΑι.

TILIA. St. Fl.

Iuuenis characteres.

A. *Vin', pater, in forum*
Excursitans mihi emere? B. *Quid tandem, puer?*
A. *Pisces ætatis iustæ, non infantulos.*
B. *Adeone ignoras nostras esse inopes opes?*

INCERTA. St. Fl. 233. illud ὡς χρηστόν.

PHOENICIDAE

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 43.

ΦΙΛΥ-

ΦΙΛΥΡΑι.

A. ΠΑπία, ἐξέλθ' δραμὼν
Εἰς τὴν ἀγορὰν καταργυρώσαί μοι; B. Φράζε τί;

A. Ἰχθῦς φρονοῦντας, ὦ πάτερ, μή μοι βρέφη.
B. Οὐκ οἶσθα δ' ὅτι ταργύρειον ἔστ' ἀνάργυρον;

ΑΔΗΛΩι.

ΦΟΙΝΙΚΙΔΟΥ

ΑΔΗΛΩι.

CLEARCHI

FIDICINE.

Medicum.

MAnduca congrum candidum & siquid tenax
Præterea est; nanque hæc spiritum corroborans,
Et voci pariter clarum concinnant sonum.

CORINTHIIS.

HOminibus si vinosis semper pridie
Caput doleret antequam biberent merum,
Nemo esset nostrûm deditus temulentiæ.
Nunc ante dolorem præcipientes gaudia
A concupito mox bono relinquimur.

ΚΛΕΑΡΧΟΥ

ΚΙΘΑΡΩΙΔΩΙ.

ΠΟἴζρῳ τε λευκῷ, πᾶσι τε τοῖς κολλώδεσι
βελτίζε· τούτοις γὰρ τρέφεται τὸ πνεῦμα, καὶ
τὸ φωνάριον ἡμῖν περίλαμπρον γίνεται.

ΚΟΡΙΝΘΙΟΙΣ.

ΕΙ τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάστης ἡμέρας
ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδεὶς ἔπινεν ἄν·
νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
προλαμβάνοντες ὑστεροῦμεν τἀγαθοῦ.

CROBYLI

SVSPENDIOSO.

PArasitus, ipse si se nutriat,
Plus quam quisquam alius conferat regi suo.

ANIMI DEFECTA.

QVanam est voluptas ebriulari perpetim,
Viuumque sese orbare mentis regimine,
Quod maximum est humanæ naturæ bonum?

ΚΡΩΒΥΛΟΥ

ΑΠΑΓΧΟΜΕΝΩι.

Παράσιτος αὐτὸν γραῦν τρέφων
τὰ πλεῖστα συνερανίζειν αὐτῷ δεσπότῃ.

ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΣΗι.

Τὸ γὰρ ἐνδελεχῶς μεθύειν τίν' ἡδονὴν ἔχει,
ἀποστεροῦντα ζῶνθ' ἑαυτὸν τοῦ φρονεῖν,
ὃ μέγιστον ἡμῖν ἀγαθὸν ἔσχεν ἡ φύσις;

BATONIS

HOMICIDA.

Philosophia sordida.

Nunc illos ego conueniam frugi philosophos,
Qui nîl sibi ipsis unquam concedunt boni,
Qui ubique quærunt rectum ac sapientem virum
Tanquam fugitiuum in ambulacris & scholis.
Pernicies hominum, cum tibi sit quod conferas,
Cur genium fraudas, cur ingratus es in Deos?
Dic, maius pretium cur ponis pecuniæ
Natura quàm fert, cur eam præfers tibi?
Aquam bibendo publicum damno afficis,
Lædens agricolæ & mercatoris commoda.
At ego temulentus augeo vectigalia.
Deinde ampullam mane à summo portitans
Oleum usque & usque exploras, sic horologium
Vt te aliquis ferre non ampullam existimet.

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 43.

ΒΑΤΩΝΟΣ

ΑΝΔΡΟΦΟΝΩι.

Τῶν φιλοσόφων τοὺς σώφρονας ἐνταυθοῖ καλῶ,
τοὺς ἀγαθὸν αὑτοῖς οὐ διδόντας οὐδὲ ἕν,
τοὺς τὸ φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις,
καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα.
ἄνθρωπ' ἀλάστωρ, διὰ τί συμβολὰς ἔχων
νήφεις; τί τηλικοῦτον ἀδικεῖς τοὺς θεούς;
τί τἀργύριον, ἄνθρωπε, τιμιώτερον
σαυτοῦ τέθεικας, ἢ πέφυκε τῇ φύσει;
ἀλυσιτελὴς εἶ τῇ πόλει πίνων ὕδωρ.
τὸν γὰρ γεωργὸν καὶ τὸν ἔμπορον κακοῖς·
ἐγὼ δὲ τὰς προσόδους μεθύων καλὰς ποιῶ.
ἔπειθ' ἕωθεν περιάγεις τὴν λήκυθον
καταμανθάνων τοὔλαιον, ὥστε περιφέρειν
ὡρολόγιον δόξει τις, οὐχὶ λήκυθον.

ΑΔΗΛΩι.

DIONYSII

SINOPENSIS

COGNOMINIBVS.

Coquorum furta.

AGe ſiquid ſapiens, ſiquid eximium, Dromo,
Si quid venuſtum calles ad negotia,
Nunc præceptori fac tuo id vt appareat.
Nanque artis ſpecimen nunc ego à te poſtulo:
Jn hoſticum te duco: procurre acriter.
Obſeruant ſi te & carnes numeratas danunt,
Fac illas flammæ diſſipet violentia:
Ita conturbabis numerum, dixi vt antidhac.
De piſce egregio quicquid eſt intus, tuum eſt:
Fragmentum ſiquod ſurpias & hoc tuum eſt,
Dum ſumus heic intus: verum poſtilla meum.
Exemtilia autem multaque alia eimodi,
Quorum nec numerus eſt, nec indicatio,
Sed ad minutal quæ conficiendum valent,
Ea te oblectanto meque craſtini die.
Sed ianitori partem de ſpoliјs dato,
Benignior tibi vt ſit forium tranſitus.
Quid vero multa moneo, memorem ac gnarurem?
Meus es diſcipulus: ego autem præceptor tuus.
Id cogitato, meque ſequere intra domum.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΤΟΥ ΣΙΝΩΠΕΩΣ
ΟΜΩΝΥΜΟΙΣ.

Ἄγε δὴ Δρόμων νῦν εἴ τι κομψὸν ἢ σοφὸν
ἢ γλαφυρὸν οἶσθα τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων,
φανερὸν ποίησον τοῦτο τῷ διδασκάλῳ·
νῦν τὴν ἀπόδειξιν τῆς τέχνης αἰτῶ σ' ἐγώ.
Εἰς πολεμίαν ἄγω σε· θαρρῶν κατάπεχε.
ἀριθμῷ διδόασι τὰ κρέα καὶ τηροῦσί σε;
τακερὰ ποιήσας ταῦτα καὶ ζέσας σφόδρα
τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ὡς λέγω σοι, σύγχεον·
ἰχθῦς ἁδρὸς πάρεστι; τἀντός ἐστι σά·
κἂν τέμαχος ἐκκλέψῃς τι, καὶ τοῦτ' ἔστι σόν·
ἕως ἂν ἔνδον ὦμεν, ὅταν δ' ἔξω γ' ἐμόν·
ἐξαιρέσεις καὶ τἄλλα παρακόλουθ' ὅσα
οὐδ' ἀριθμὸν οὐδ' ἔλεγχον ἐφ' ἑαυτῶν ἔχει,
περικόμματος δὲ τάξιν ἢ θέσιν φέρει,
Εἰς αὔριόν σε κἀμὲ ταῦθ' εὐφρανάτω.
λαφύρων πυλωρῷ παντάπασι μεταδίδου,
τὴν πάροδον ἵν' ἔχῃς τῶν θυρῶν εὐνουστέραν.
τί δεῖ λέγειν με πολλὰ πρὸς συνειδότα;
ἐμὸς εἶ μαθητής· σὸς δ' ἐγὼ διδάσκαλος·
μέμνησο τῶνδε καὶ βάδιζε δεῦρ' ἅμα.

SOSPITATRICE. St. Fl. 515. vbi nomen comœdiæ alij libri aſſcriptum habent. citat eandem comœdiam Athenæus.

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 141. tit. XXXIV. primam ſententiam huic ſcriptori libri quidam aſſignant. 148. bis.

DIODORI

SINOPENSIS

ORBA HEREDE.

Volo manifeſte oſtendere
Quam ſit perhoneſta res hæc & ab auctoribus
Profecta Diuis: artes etenim cæteras
Non Dî repererunt, verum ſapientes viri.
At paraſitationem repetit Iuppiter
Præſes amicitiæ, qui Deus multo eſt maximus.

ΣΩΣΟΥΣΗι, ἢ ΣΩΤΕΙΡΑι.

ΑΔΗΛΩι.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ
ΣΙΝΩΠΕΩΣ

ΕΠΙΚΛΗΡΩι.

Βούλομαι δεῖξαι σαφῶς,
ὡς σεμνόν ἐστι τοῦτο καὶ νενομισμένον,
καὶ τῶν θεῶν εὕρημα· τὰς δ' ἄλλας τέχνας
οὐδεὶς θεῶν κατέδειξεν, ἀλλ' ἄνδρες σοφοί·
τὸ γὰρ παρασιτεῖν εὗρεν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος,
ὁ τῶν θεῶν μέγιστος ὁμολογουμένως·

Nanque ille vulgo ſeſe inſinuat in domos,
Locupletes, paupertinas ſine diſcrimine:
Atque vbi concinne ſtratum lectum viderit,
Appoſitam menſam rerum cui deſit nihil
Quæ ſunt neceſſe, tum ille accumbens ſuauiter
Se prandio delectat, manducat, bibit,
Domum regreditur, & quidem ſine ſymbola.
Idem ego nunc facio: nanque vbi lectos videro
Stratos & menſas exornatas opipare,
Foremque apertam, protinus ſilentio
Ingredior, & me comem facio, id vnice
Curans, moleſtus ne ſim compotoribus:
Tum poſtquam appoſitis memet ſatiaui ac bibi,
Domum regredior, vt, is quem dixi, Iuppiter.
Iam vero rem fuiſſe honeſtam antiquitus
Et glorioſam, hoc argumento intelligas.
Hæc ciuitas eximio mactans Herculem
Honore curiatim ſacra illi facit:
Atque ad ea ſacra nunquam paraſitos Deo
Aut vrnæ ſorte aut forte fortuita accipit
Qualeſcunque homines, cura ſed magna legit
Viros duodecim ciuium è primoribus
Et de familijs natos optimatibus,
Queis ſit domi res, quique honeſte vixerint.
Exinde factum eſt Herculem imitantes viri
Opulenti paraſitos vt deligerent ſibi:
At in eo peccatum, quod non feſtiuiſſimos
Legerunt, ſed qui noſſent aſſentarier,
Laudare cuncta: vſqueadeo & ſiquis rancidum
Silurum aut raphani ructet graueolentiam,
Pranſum eſſe dicunt violas permixtas roſis.
Quod ſiquem iuxta accumbens diſplodat nates,

ὅτε γὰρ εἰς τὰς οἰκίας εἰσέρχεται,
οὐχὶ διακρίνας τὴν πενιχρὰν ἢ πλουσίαν·
οὐ δ' αὖ καλῶς ἐστρωμένην κλίνην ἴδῃ,
παρακειμένην τε τὴν τράπεζαν, πάνθ' ἃ δεῖ
ἔχουσαν ἤδη κατακλιθεὶς μάλα κοσμίως,
ἀριστίσας θ' ἑαυτὸν, εὖ τραγὼν, πιὼν,
ἀπέρχετ' οἴκαδ', οὐ καταβαλὼν συμβολάς.
κἀγὼ ποιῶ νῦν τοῦτ'· ἐπὰν κλίνας ἴδω
ἐστρωμένας καὶ τὰς τραπέζας εὐπρεπεῖς,
καὶ τὴν θύραν ἀνεῳγμένην, εἰσέρχομαι
ἤδη σιωπῇ, καὶ ποιήσας εὐτελῆ
ἐμαυτὸν, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τὸν συμπότην,
πάντων ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων, πιὼν,
ἀπέρχομ' οἴκαδ' ὥσπερ ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος.
ὅτι δ' ἦν τὸ πρᾶγμ' ἔνδοξον αἰεὶ καὶ καλὸν,
ἐκεῖθεν ἂν γνοίη τις ἔτι σαφέστερον·
τὸν Ηρακλέα τιμῶσα λαμπρῶς ἡ πόλις,
ἐν ἅπασι δήμοις θυσίας ποιουμένη,
εἰς τὰς θυσίας ταύτας παρασίτους τῷ θεῷ
οὐ πώποτ' ἀπεκλήρωσεν, οὐδὲ παρέλαβεν
εἰς ταῦτα τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ κατέλεγεν
ἐκ τῶν πολιτῶν δώδεκ' ἄνδρας ἐπιμελῶς
ἐκλεξαμένη τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας,
ἔχοντας οὐσίας, καλῶς βεβιωκότας·
εἶθ' ὕστερον τὸν Ηρακλέα μιμούμενοι
τῶν εὐπόρων τινὲς, παρασίτους ἑλόμενοι
τρέφειν, παρεκάλουν οὐχὶ τοὺς χαριεστάτους
ἐκλεγόμενοι, τοὺς δὲ κολακεύειν δυναμένους
καὶ πάντ' ἐπαινεῖν· οἷς ἐπειδὰν προσερύγοι
ῥαφανίδα καὶ σαπρὸν σίλουρον καταφαγὼν,
ἴα καὶ ῥόδ' ἔφασαν αὐτὸν ἠριστηκέναι.
εἰ δ' ἂν ἀποπάρδῃ μετά τινος κατακείμενος,

Opus est admotis alter dicat naribus,
Tam dulce suffimentum, quæso, vnde est tibi?
Per illos nulla vtentes cum verecundia
Res bona & honesta cœpit infamarier.

INCERTA COMOEDIA. ST. FL. 303.

ARISTOPHONTIS

BABIA. ST. FL. 387.

MEDICO. ST. FL. 43.

NVnc volo illi enuntiare quo sim ingenio præditus.
Siquis cœnã præbet, adsum primus. ideo à iuuenibus
Iusculum appellor: quadrupedem siquem sustolli est opus
Insolentiæ ergo, Argiuum me luctatorem putes.
Si domus insultanda est, aries: scalas si opus ascendere,
Capaneus sum: plagis ferendis incus: aduersus alapas
Telamo: pulcher si vexandus aliquis, fumum dixeris.

τούτῳ προσάγειν τὴν ῥῖνα δεῖ αὐτῷ φράσαι,
πόθεν τὸ θυμίαμα τοῦτο λαμβάνεις;
διὰ τοὺς τοιούτους τοὺς ἀσελγῶς χρωμένους
τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν αἰσχρόν ἐστι νῦν.

ΑΔΗΛΩι.

ΑΡΙΣΤΟΦΩΝΤΟΣ

ΒΑΒΙΑι.

ΙΑΤΡΩι.

ΒΟύλομαι δ' αὐτῷ προειπεῖν οἷός εἰμι τοὺς τρόπους·
ἄν τις ἑστιᾷ, πάρειμι πρῶτος, ὥστ' ἤδη πάλαι
διὰ νέων Ζωμὸς καλοῦμαι· δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον
τῶν παροινούντων; παλαιστὴν νόμισον Ἀργεῖόν μ' ὁρᾶν.
προσβαλεῖν πρὸς οἰκίαν δεῖ; κριός· ἀναβῆναί τι πρὸς
κλίμακα; Καπανεύς· ἐὰν δεῖ ὑπομένειν πληγάς, ἄκμων·
κονδύλους πλάττειν δὲ Τελαμών· τοὺς καλοὺς πειρᾶν, καπνός.

CALONIDE.

ITerum qui uxorem ducit, pereat pessime.
Nam primam siquis duxit, peccauit nihil,
Vt qui ignoraret quantum in matrimonio
Situm mali esset. at qui ducit alteram,
Jn notam pestem se irretiuit denuo.

DEPOSITO.

TVrpe est pauperiem comitans imbecillitas.

PYTHAGORISTA.

AD nîl vescendum & tolerandam esuriginem
Est Tithymallus alter aut Philippides:
Ad aquam bibendam, rana: edendis oleribus
Porroque, eruca: illuuie, strigmentum, scabres:
Merula degendam ad hiemem sub Ioue frigido:
Æstu ferendo & fabulis meridie
Fandis, cicada: ad olei inusum, puluis est:
Ad ambulandum mane, sed sine calceis,
Grus: ad ducendam noctem insomnem, noctua.
At nonne iure ac merito de sententia
Consentium Deorum damnatu'st Amor?

ΚΑΛΩ.

ΚΑΛΛΩΝΙΔΗι.

Κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ γήμας δεύτερον
θνητῶν· ὁ μὲν γὰρ πρῶτος, οὐδὲν ἠδίκει·
οὔπω γὰρ εἰδὼς οὐκ οἶδ' ἦν κακὸν
γυναῖκα λαμβάνειν· ὁ δ' ὕστερον λαβὼν
Εἰς πρόδηλον εἰδὼς αὐτὸν ἐνέβαλεν κακόν.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗι.

Αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχὸν ἀσθενῆ θ' ἅμα.

ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΗι.

Πρὸς μὲν τὸ πεινῆν ἐσθίειν τε μηδὲ ἓν,
νόμιζ' ὁρᾶν Τιθύμαλλον ἢ Φιλιππίδην·
ὕδωρ δὲ πίνειν, βάτραχος· ἀπολαῦσαι θύμων
λαχάνων τε, κάμπη· πρὸς τὸ μὴ λοῦσθαι, ῥύπος.
ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κόψιχος·
πνῖγος ὑπομεῖναι καὶ μεσημβρίᾳ λαλεῖν,
τέττιξ· ἐλαίῳ μήτε χρῆσθαι μήθ' ὁρᾶν,
κονιορτός· ἀνυπόδητος ὄρθρου περιπατεῖν,
γέρανος· καθεύδειν μηδὲ μικρὸν, νυκτερίς.
Εἶτ' οὐ δικαίως ἔστ' ἀπεψηφισμένος
ὑπὸ τῶν θεῶν τῶν δώδεκ' Εἰκότως Ἔρως;

Ooooo

Nam ſeditiones atque turbelas dabat
Vitam illic agitans. ergo cùm eſſet arrogans,
Confidens, alas puero præcidi iubent,
Nempe ad cœleſtes ne vnquam reuolaret domos.
Et ſic eum ad nos demiſerunt exſulem:
Alas quas habuit, dederunt has Victoriæ
Ferendas, ſpolium ex hoſte ſuperato inclitum.

⁂ A. *Narrabat mortuorum cùm intraſſet domos*
Ibi ſingulos vidiſſe, at multum à cæteris
Differre Pythagoriſtas. nam Ditem patrem
Hos ſibi perpetuo coëpulones ſumere,
Pietatis ergo. B. *Facilem commemoras Deum,*
Qui oblectet ſordidorum ſe commercio.

⁂ *Edunt*
Olera: pro potu nîl niſi vſurpant aquam:
Iam vero illuuiem, pallium, pediculos,
Tolerare nemo eſt iuniorum qui queat.

INCERTA. St. Fl. 389.

ἐτάραττε κἀκείνους γὰρ ἐμβάλλων στάσεις,
ὅτ' ἦν μεθ' αὐτῶν· ὡς δ' λίαν ἦν θρασὺς
καὶ σοβαρὸς, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰ πτερὰ,
ἵνα μὴ πέτηται πρὸς τὸν οὐρανὸν πάλιν,
δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν ὡς ἡμᾶς κάτω·
τὰς δ' πτέρυγας ἃς εἶχε τῇ Νίκῃ φέρειν
ἔδοσαν περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ τῶν πολεμίων.

A. Ἔφη τε καταβὰς εἰς δίαιταν τῶν κάτω
ἰδεῖν ἑκάστοις· διαφέρειν δ' πάμπολυ
τοὺς Πυθαγοριστὰς τῶν νεκρῶν· μόνοισι γὰρ
τούτοισι τὸν Πλούτωνα συσσιτεῖν ἔφη
δι' εὐσέβειαν. B. Εὐχερῆ θεὸν λέγεις,
εἰ τοῖς ῥύπου μεστοῖσιν ἥδεται ξυνών.

Ἐσθίουσί τε
λάχανά τε καὶ πίνουσιν ἐπὶ τούτοις ὕδωρ·
φθεῖρας δὲ καὶ τρίβωνα τήν τ' ἀλουσίαν
οὐδεὶς ἂν ὑπομείνειε τῶν νεωτέρων.

ΑΔΗΛΩι.

CHAEREMONIS

ALPHESIBOEA.

Pulchritudo.

EGregia ſpecies candicantis corporis
Tanquam ſiderea luce radiabat nitens:
At virginalis pudor affuſa molliter
Niueum colorem temperabat purpura:
Tum cericolores, tanquam ſimulachri, comæ
Interpolatæ criſpulis cincinnulis
Luxuriabantur auris alludentibus.

ACHILLE THERSITEN OCCIDENTE.

ST. ECL. 137. vbi nomen tragœdiæ deeſt, in alijs libris adſcriptum.

PRincipium non eſt à me, qui me vindico.

OENEO.

Virginum luſus.

ALia iacebat candidas papillulas
Oſtendens Lunæ retroiecto pallio:
Alia chorea læuum nudarat latus,

ΧΑΙΡΗΜΟΝΟΣ

ΑΛΦΕΣΙΒΟΙΑι.

ΚΑΙ σώματος μὲν ὄψις ἐξηυγάσατο
στίλβοντι λευκῷ χρώματι διαπρεπής·
αἰδὼς ἐπερρύθμιζεν ἠπιώτατον
ἐρύθημα λαμπρῷ προστιθεῖσα χρώματι·
κόμη δ' κηροχρῶτες ὡς ἀγάλματος
αὐτοῖσι βοστρύχοισιν ἐκπεπλασμένοι
ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐντρύφων φορούμενοι.

ΑΧΙΛΛΕΙ ΘΕΡΣΙΤΟΚΤΟΝΩι.

ΩΣ οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.

ΟΙΝΕΙ.

ΕΚειτο γὰρ ἡ μὲν λευκὸν εἰς σεληνόφως
φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐπωμίδος·
τῆς δ' αὖ χορεία λαγόνα τὴν ἀριστερὰν

Nudum ſideribus exhibens ſpectaculum,
Viuentem effigiem. lacteus viſu color
Contra certabat vmbris nigricantibus:
Monſtrabat vlnas alia & formoſas manus:
Alia obtegebat tenera colli columina:
Alia diſrupto tenuis interulæ ſinu
Femur oſtendebat. arridente Gratia
Mihi ſe imprimebat Spem non adducens Amor.
Et iam voluuntur lapſabundæ per inulas,
Jam nigricolores violas populantes legunt,
Crocique florem qui purpureis ſupparis
Iniectus rutilum Solis imitatur iubar.
Tum vero Perſa ſuaue virens amaracus
Jn molli prato collum protendit ſuum.

SAVCIO.

QVis non amantes ſolos credat viuere,
Quos bellatores eſſe oportet maximos,
Contra labores corpore inuictiſſimo,
Ad res cupitas incumbentes ſedulo,
Audaces, irrequietos, promtos, opiparos,
Jn rebus arctis ad videndum acerrimos?

ἔλυσε· γυμνὴ δ' αἰθέρος θεάμασι
ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε· χρῶμα δ' ὄμμασι
λευκὸν μελαίνης ἔργον ἀντηύγει σκιᾶς.
ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλίχειρας ὠλένας·
ἄλλη προσαμπέχουσα θῆλυν αὐχένα·
ἡ δ' ἐκραγέντων χλανίδων ὑπὸ πτύχας
ἔφαινε μηρόν, κἀξεπεσφραγίζετο
ὥρας γελώσης χωρὶς ἐλπίδων ἔρως·
ὑπνωμέναι δ' ἔπιπτον ἑλενίων ἔπι,
ἴων τε μελανόφυλλα συλῶσαι πτερά,
κρόκον θ' ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα
πέπλων ἰεὶς εἴδωλον εἰσομόργνυται·
Πέρσης δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος
λειμῶσι μαλακεῖς ἐξέτεινεν αὐχένα.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ.

Πῶς οὐχὶ φησὶ τοὺς ἐραστὰς ζῆν μόνους,
οὓς δεῖ τὸ πρῶτον μὲν στρατηγικωτάτους
εἶναι, πονεῖν τε δυναμένους τοῖς σώμασι
μάλιστα, προσεδρεύειν τ' ἀρίστους τῷ πόθῳ,
ποιητικούς, ἰταμούς, προθύμους, εὐπόρους
ἐν τοῖς ἀπόροις βλέπειν ἀθρητικωτάτους;

INCERTA COMOEDIA. St. Ecl. 141. 145. St. Fl. 17. 29. ter. 81. 105. bis. 113. 177. 283. 339. 341. 347. 367. 481. vbi & quod ſequitur Chæremoni ſunt qui tribuant.

Bibentibus hæc à vino præberi ſolent,
Riſus, docilitas, conſilium, ſapientia.
Nemo qui ſapiat rebus exiguis dolet.
Vinum bibentis moribus ſe attemperat.

MACHONIS

INCERTA COMOEDIA.

Iocus in ſeipſum.

Miſellus fidicen, artis opprobrium ſuæ,
Ædificaturus amicum conferret ſibi
Lapides rogauit; Facile plures, inquiens,
Mox reddam cùm artis ſpecimen populo oſtendero.

Dij gentium.

Mylona forte Dorio fidicen venerat:
Nec vſquam conducendum diuerſorium

ΑΔΗ-

ΑΔΗΛΩΙ.

Τοῖς χρωμένοις οἶνος παρασκευάζεται
γέλωτα, σοφίαν, εὐμαθίαν, εὐβουλίαν.

Οὐδεὶς ἐπὶ σμικροῖσι λυπεῖται σοφός.

Τῶν χρωμένων γὰρ τοῖς τρόποις κεράννυται.

ΜΑΧΩΝΟΣ

ΑΔΗΛΩΙ.

Κακός τις, ὡς ἔοικε, κιθαρῳδὸς σφόδρα,
τὴν οἰκίαν μέλλων αὖ οἰκοδομεῖν, φίλον
αὐτοῦ λίθους ἤτησεν· ἀποδώσω ἐγὼ
αὐτῷ πολὺ πλείους, φησίν, ἐκ τῆς δείξεως.

Ὁ κερματοποιὸς Δωρίων ποτ' εἰς Μύλω-
ν' ἐλθὼν κατάλυσιν οὐδαμοῦ μισθώσιμον

Reperire poterat. igitur in fano ſedet,
Quod propter vrbis ipſa adſtabat mœnia:
Vbi cùm videret ſacra facientem popam,
Per te Mineruam, per Deos, inquit, precor,
Dic bone vir, templum hoc cui ſacratum eſt numini?
Reſpondens ille; Eſt, ait, hoc Iouineptunium:
Quis ergo iam mortalis, inquit Dorio,
Hoſpitium ſperet vrbe in illa, quæ Deos
Duos compingit vnum in contubernium?

Qualis vixit moritur.

Philoxenus poëta dithyrambicus
Comedo fuiſſe fertur egregiiſſimus.
Siculis Syracuſis qui cum olim polypum
Emiſſet bicubitali magnitudine,
Probe conditum totum prope deglutiit:
Caput ſupererat. mox ventriculi cruditas
Grauem conciuit morbum. medicus aduenit:
Qui cùm videret quanto cum periculo
Homo ægrotaret; Si quid, ait, Philoxene,
Tibi ordinatum minus eſt in rebus tuis,
Hoc age quamprimum, vt hora abiturus ſeptima.
Reſpondit ille: Rebus prouidi meis
Iampridem, medice, finemque impoſui omnibus.
Ope Diuûm dithyrambos ætatis ſuæ
Relinquo, præterea coronis inclitos:
Tutores his do, facio, meas collacteas
Muſas ipſamque Venerem ſimul & Liberum.
Hæc teſtamenti ſumma eſt. nunc quando otium
Mihi non concedit ille Timothei Charon
Ex Niobe magna voce proclamans, Aquas:
Vocatque nigra Parca ineluctabilis,
Vt ad inferos res cunctas deportem meas,
Age, huc adferte quod reliquum eſt de polypo.

δυνάμενος εὑρεῖν, ἐν τεμένει καθίσας τινὶ,
ὃ παρὰ τὴν πύλην ἦν κατὰ τύχην ἱδρυμένον,
ἰδών τε πῃ θύοντα τὸν νεωκόρον,
πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ θεῶν, τίνος φράσον
ἐστὶν ὁ νεώς, βέλτιστέ, φησιν, οὑτοσί;
ὁ δ' εἶπεν αὐτῷ, Ζηνοποσειδῶνος, ξένε.
ὁ Δωρίων δέ, πῶς ἂν οὖν ἐνταῦθ', ἔφη,
δύναιτο καταγώγιον ἐξευρεῖν τις, οὗ
καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο;
Ὑπερβολῇ λέγουσι τὸν Φιλόξενον
τὸν διθυράμβων τὸν ποιητὴν γεγονέναι
ὀψοφάγον. εἶτα πουλύποδα πηχῶν δυεῖν
ἐν ταῖς Συρακούσαις ποτ' αὐτὸν ἀγοράσαι,
καὶ σκευάσαντα καταφαγεῖν ὅλον σχεδὸν,
πλὴν τῆς κεφαλῆς. ἁλόντα δ' ὑπὸ δυσπεψίας
κακῶς ἔχειν σφόδρ'. εἶτα δ' ἰατροῦ τινὸς
πρὸς αὐτὸν εἰσελθόντος, ὃς φαύλως πάνυ
ὁρῶν φερόμενον αὐτὸν εἶπεν, εἴ τί σοι
ἀνοικονόμητόν ἐστι, διατίθου ταχύ,
Φιλόξεν'· ἀποθανῇ γὰρ ὥρας ἑβδόμης.
κἀκεῖνος εἶπε· τέλος ἔχει τὰ πάντα μοι,
ἰατρέ, φησι, καὶ διῳκήκηται πάλαι.
τοὺς διθυράμβους σὺν θεοῖς καταλιμπάνω
ἠνδρωμένους καὶ πάντας ἐστεφανωμένους·
οἷς ἀνατίθημι ταῖς ἐμαυτοῦ συντρόφοις
Μούσας, Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον ἐπιτρόπους.
ταῦθ' αἱ διαθῆκαι διασαφοῦσιν. ἀλλ' ἐπεὶ
ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν μ' οὐκ ἐᾷ
οὑκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμίδ' ἀναβοᾷ,
καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος ἧς κλύειν χρεών,
ἵν' ἔχων ἀποτρέχω πάντα τἀμαυτοῦ κάτω,
τοῦ πουλύποδός μοι τὸ κατάλοιπον ἀπόδοτε.

Votum voluptarij.

Philoxenus ille, fama vt fert Cytherius,
Vtinam, dicebat, tricubitalem gutturem
Habeam, vt glutire possim multo tempore,
Pariterque omnigenis memet oblectem cibis.

Ioci repercussi.

Peregrinus quidam transfuga esse creditus
Athenas forte cum venisset, Maniam
Acciuit ad se, quantum depoposcerat
Argenti numerans. forte ad cœnam assumserat
Vrbanos aliquot ciues quos scurras vocant,
Ridere solitos in cuiusuis gratiam.
Ibi tum venustum facere se ac lepidum volens,
Cùm Mania, vt erat sollers, scite luderet,
Et simul ad leporem sæpius consurgeret,
Eam ferire dicto cupiens, Dicite,
Quæso, adolescentes, inquit, quæ vobis fera
Visa est per montes cursitare celerrime?
Tum Mania: Id quod quæris dicam; transfuga.
Egressa rursum cùm introijsset Mania,
Ridere cœpit transfugam & parmam obijcit
Amissam cùm acies prælio confligerent.
At miles vultu nonnihil iram præferens
Dimisit illam, quæ cùm iam discederet;
Amice, ne istud, inquit, tam grauiter feras.
Nam tunc cùm fugeres non amisti tu quidem
Parmam, sed is qui tibi eam commodauerat.

Apud Gnathænam cùm potaret Diphilus
Sacro nimirum Veneris, vt narrant, die,
Eximio amore se ab ea credens diligi,
Et esse in honore maximo inter cæteros,
Vnguenta attulerat, amphoras Chij duas,
Et totidem Thasij, bellaria, redimicula,
Hædum, coronas & coquum & tibicinam.

Φιλόξενός ποθ᾽, ὡς λέγουσ᾽, ὁ Κυθήριος
ηὔξατο τριῶν ἔχειν λάρυγγα πήχεων,
ὅπως καταπίνῃ, φησὶν, ὅ,τι πλεῖστον χρόνον,
καὶ πάνθ᾽ ἅμα μοι τὰ βρώμαθ᾽ ἡδονὴν ποιῇ.

Εἶναι δοκῶν αὐτόμολος ἄνθρωπος ξένος,
καὶ παρεπιδημήσας Ἀθήνησιν ποτὲ
τὴν Μανίαν μετεπέμψαθ᾽ ὅσον ἤτησε δούς.
Εἰς τόνδε πότον ἦν συμπαρειληφὼς τινας
ἐκ τῆς πόλεως τῶν ἐπιγελᾶν εἰθισμένων,
οἳ πάντα τοι στρέφουσιν ἀεὶ πρὸς χάριν.
βουλόμενος εἶναι γλαφυρὸς ἀστεῖός θ᾽ ἅμα,
τῆς Μανίας ἄριστα παιζούσης σφόδρα,
ἀνισταμένης τε πολλάκις εἰς δασύποδα,
αὐτὴν ἐπικροῦσαι βουλόμενος, πρὸς τὴν θεόν,
μειράκια, τί δοκεῖ τῶν ἀγρίων ὑμῖν ποτὲ
ἐν τοῖς ὄρεσι τάχιστα θηρίον τρέχειν;
ἡ Μανία, αὐτόμολος, ὦ βέλτιστ᾽, ἔφη.
μετὰ ταῦτα δ᾽ ὡς εἰσῆλθε πάλιν ἡ Μανία
τὸν αὐτόμολον ἔσκωπτε, ῥίψασπίν τ᾽ ἔφη
αὐτὸν γεγονέναι προσβολῆς οὔσης ποτέ.
ὁ δὲ στρατιώτης, ἀπό τι καὶ σκυθρωπάσας,
ἀπέπεμψε ταύτην· διαλιποῦσα δ᾽ ἡ ἑταίρα,
μηδὲν παρὰ τοῦτο, φησὶ, λυποῦ, φίλτατε·
οὐ γὰρ σὺ φεύγων ἀπέβαλες τὴν ἀσπίδα,
μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἀλλ᾽ ὁ σοὶ χρήσας τότε.

Παρὰ Γναθαίνῃ Δίφιλος πίνων ποτὲ
ἐπὶ δεῖπνον, ὡς λέγουσι, τοῖς Ἀφροδισίοις,
ὡς δῆθ᾽ ἀπ᾽ αὐτῆς ἐκτενῶς ἀγαπώμενος
τιμώμενός τε μάλιστα τῶν ἐρωμένων
παρῆν, ἔχων δύο Χῖα, Θάσια τέτταρα,
μύρον, στεφάνους, τραγήματα, ἔριφον, ταινίας,
ὄψον, μάγειρον, τὰ μετὰ ταῦτ᾽ αὐλητρίδα·

Interea cùm peregrinus amator Syriacus
Saperdam ei misisset & pariter niuem,
Valde præmetuens nequis id rescisceret,
Inprimis verita Diphilum ne Comicis
Traducta ludis olim supplicium daret,
Deferri iussit salsamentum protinus
Ad eos qui egere se profiterentur salis:
At puero clam præcepit vt laticem mero
Misceret quantum cyathi vix caperent decem,
Ac temperatum sic adferret Diphilo:
Qui cùm bibisset poculum allatum sibi,
Perculsus tanto frigoris miraculo,
Ita me, inquit, Pallas amet & quicquid est Deûm,
Gnathæna, gelidus admodum est puteus tibi.
At illa; Quid ni? nanque in eum nos sedulo
Prologos tuarum fabularum immittimus.
Exstructus altis verbero vibicibus
Cubabat forte cum Gnathæna in lectulo:
Illa vbi persensit mediis in complexibus
Male complanati tergi extuberantiam,
Miser, vnde hæc, inquit, accepisti vulnera?
Respondit ille mirum quam compendio,
Paruum ludentem saltu se cum æqualibus
Prolapsum in ignem resupinato corpore.
Gnathæna arridens: Tam proteruus cum fores,
Ecastor vapulasti non iniuria.

Conuiuator decori immemor.

Apud Dexitheam forte cœnatum iuerat
Gnathæna. matri cùm suæ seponeret
Dexithea ferme quicquid erat obsonij,
Ibi tum Gnathæna: Ecastor, si id scissem antea,
Matri tuæ, inquit, condixissem, non tibi.
Interrogauit Eucratem cognomine

καὶ τῶν ἐραστῶν Συριακοῦ τινὸς ξένου
πέμψαντος αὐτῇ χιόνα σαπέρδην θ' ἕνα,
αἰσχυνομένη τὰ δῶρα μή τις καταμάθῃ,
φυλαττομένη τε πολὺ μάλιστα Δίφιλον
μὴ δῷ δίκην μετὰ ταῦτα κωμῳδουμένη,
τὸ μὲν τάριχος εἶπε ταχέως τινὶ ἀποφέρειν
πρὸς τοὺς ἀνδνίζειν ὁμολογουμένους ἅλας·
τὴν χιόνα δ' εἰς τὸν ἄκρατον ἐνσεῖσαι λάθρα·
τῷ παιδὶ δ' ἐπέταξ' ἐγχέονθ' ὅσον δέκα
κυάθους προσενεγκεῖν Διφίλῳ ποτήριον.
ἀηδέως δὲ τὴν κύλικ' ἐκπιὼν ἄφνω,
καὶ τὸ παράδοξον καταπλαγεὶς ὁ Δίφιλος,
νὴ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ θεούς, ψυχρόν γ', ἔφη,
Γνάθαιν', ἔχεις τὸν λάκκον ὁμολογουμένως.
ἡ δ' εἶπε, τῶν σῶν δραμάτων γὰρ ἐπιμελῶς
Εἰς αὐτὸν ἀεὶ τοὺς προλόγους ἐμβάλλομεν.
Μαστιγίας μώλωπας ὑψηλοὺς ἔχων
μετὰ τῆς Γναθαίνης ἀπὸ τύχης ἀνεπαύετο·
περιλαμβάνουσα δ' αὐτὸν ὡς ἀνωμάλως
τὸν νῶτον εἶχε παντελῶς· τάλαν, τάλαν
ἄνερ, πόθεν εἶχες ταῦτ', ἔφη, τὰ τραύματα;
κἀκεῖνος αὐτῇ συντόμως ἀπεκρίνατο,
ὅτι παῖς ποτ' ὢν ἐνήλατ' εἴς τε πυρὰν τότε
παίζων μετά τινων ἡλικιωτῶν ἐνέπεσεν.
ναὶ τὴν φίλην Δήμητρα δικαίως τε γάρ,
ἄνθρωπε, φησίν, ἐξεδάρης ἀκόλαστος ὤν.
Παρὰ Δεξιθέᾳ δειπνοῦσα τῇ ἑταίρᾳ ποτὲ
Γνάθαινα, τοὖψον ἀποτιθείσης πᾶν σχεδὸν
τῆς Δεξιθέας τῇ μητρί, νὴ τὴν Ἄρτεμιν
Εἰ, φησίν, ᾔδειν, ἡ Γνάθαινα, τοῦτ' ἐγώ,
τῇ μητρὶ συνεδείπνουν ἄν, οὐχὶ σοί, γύναι.
Τὸν Κόρυδον ἠρώτησεν Εὐκράτη ποτέ

Corydum forte aliquis, quonam tractaret modo
Ipsum Ptolemaeus: ille: Non sat dum scio:
Mihi quod potarem nam dedit, medici vt solent:
At non item prospexit de cibarijs.

Extra vrbem ad nuptiales epulas Charephon
Longi sumebat itineris molestiam:
Cui tum poëta Diphilus forte obuius:
Ego, siquid me audis, auctor tibi sim, Chaerephon,
Ad vtranque vt malam clauos pangas quattuor:
Ne dum demissis manibus longum cursitas,
Crepitantes illas de suo emoueas statu.

ANAXILAI

LYRARVM FABRO. St. Fl. 219. vbi nos nomen comoediæ non asscripsimus. sed libri quidam habent μυρεψοιῷ, pro quo λυρεψοιῷ legendum collata Athenæi & Pollucis loca euincunt.

τῶν συμπαρόντων πῶς κέχρηντ' αὐτῷ ποτὲ
Πτολεμαῖος· οἶδ', ὁ δ' εἶπεν, οὐδέπω σαφῶς·
πεπότικα μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρός μ', ἔφη·
ἃ δεῖ φαγεῖν δὲ ὅτι οὐκ ἔδωκέ μοι.
❦ Ὁδὸν μακρὰν ἐλθόντος ἐπὶ δεῖπνον ποτὲ
τοῦ Χαιρεφῶντος εἰς γάμους ἐξ ἄστεος,
Εἰπεῖν λέγουσι τὸν ποιητὴν Δίφιλον·
Εἰς τὰς ἑαυτοῦ, Χαιρεφῶν, σιαγόνας
ἔγκοψον ἥλους ἑκατέρᾳ γε τέτταρας·
ἵνα μὴ παρασείων καὶ μακρὰν ἑκάστοτε
ὁδὸν βαδίζων τὰς γνάθους διαστρέφῃς.

ΑΝΑΞΙΛΑΟΥ

ΛΥΡΟΠΟΙΩι.

IVVENCVLA.

Visquis vnquam quamquam amauit genere de meretricio,
Dicet nullum æque scelestum posse reperiri genus.
Nam quæ terribilis dracana, quæ Chimæra ignẽ vomens,
Quæ Charybdis, quæ triuertex Scylla canis Neptunia,
Vipera, excetra, Sphinx, leæna, volucre Harpyiarũ genus
Exsuperare nationem valeat exsecrabilem?
Non pote. illæ quod malorum est vsquam, superãt malitia.
Singulas consideremus ordine. primùm Plangonem,
More quæ trucis Chimeræ vastat igne barbaros:
Unus tandem eques est repertus, ipsi qui vitam abstulit:
Nam supellectile omni rapta se proripuit de domo.
At quibus res cum Sinope est nonne res est cum excetra?
Ipsa nanque anus est; at illi iam Gnathæna agnascitur,
Pleraque illam pulchre referens, pestis vt fiat duplex.
Nannium vero quid est quod, oro, à Scylla differat?
Nonne duobus strangulatis iam venatur tertium?
Sed remorum auxilio nauis effugit periculum.
At Charybdim nonne Phryne longe post se postumat:
Quæ nauiculatorem absorpsit totum cum naui sua?
At Theano Siren ipsa est, nisi quod glabro corpore,
Cui feminea vox & os est, crura qualia merulæ.
Sphinx Thebana, hoc nomen omnes in meretrices conuenit,
Quæ nihil dicunt aperte, sed perplexiloquis modis:
Nempe se diligere, amare & vna esse libentissime.
Tum, quadrupes mihi detur, aiunt, lectus aut sedes puta,
Adde bipedem, hæc est puella: veniat postremo tripes.

NEOTTIΔI.

Ὅστις ἀνθρώπων ἑταίραν ἠγάπησε πώποτε,
οὐ γένος τίς ἂν δύναιτο παρανομώτερον φράσαι.
Τίς γὰρ ἂν δράκαιν' ἄμικτος, ἢ Χίμαιρα πυρπνόος,
ἢ Χάρυβδις, ἢ τρίκρανος Σκύλλα ποντία κύων,
Σφὶγξ, ὕδρα, λέαιν', ἔχιδνα, πτηνά θ' Ἀρπυιῶν γένη
εἰς ὑπερβολὴν ἀφῖκται τοῦ καταπτύστου γένους;
Οὐκ ἔνεσθ'· αὗται δ' ἁπασῶν ὑπερέχουσι τῶν κακῶν·
ἔστι δὲ σκοπεῖν ἀπ' ἀρχῆς· πρῶτα μὲν τὴν Πλαγγόνα,
ἥ τις, ὥσπερ ἡ Χίμαιρα, πυρπολεῖ τοὺς βαρβάρους·
Εἷς δὲ μόνος ἱππεύς τις αὐτῆς τὸν βίον παρείλετο·
πάντα τὰ σκεύη γὰρ ἕλκων ᾤχετ' ἐκ τῆς οἰκίας.
οἱ Σινώπῃ δ' αὖ συνόντες, οὐχ ὕδρα σύνεισι νῦν;
γραῦς μὲν αὐτή· παραπέφυκε δ' ἡ Γνάθαινα πλησίον,
ὡς τὰ πολλά γ' εἰσὶ, ταύτης· ἔστι δὲ διπλάσιον κακόν·
ἡ δὲ Ναννίον τί νῦν δὴ διαφέρει Σκύλλης δοκεῖ;
οὐ δύ' ἀποπνίξασ' ἑταίρους τὸν τρίτον θηρεύεται
ἔτι λαβεῖν; ἀλλ' ἐξέπεσέ γε πορθμὶς ἐλατίνῃ πλάτῃ.
ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόρρω που ποιεῖ,
τόν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει;
ἡ Θεανὼ δ' οὐχὶ Σειρήν ἐστιν ἀποτετιλμένη;
βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικὸς, τὰ σκέλη δὲ κοψίχου.
Σφίγγα Θηβαίαν δὲ πάσας ἔστι τὰς πόρνας καλεῖν·
αἳ λαλοῦσ' ἁπλῶς μὲν οὐδὲν, ἀλλά τισιν αἰνίγμασιν,
ὡς ἐρῶσι καὶ φιλοῦσι καὶ συνεισιν ἡδέως·
Εἶτα, τετράπους μοι γένοιτο, φασὶ, σκίμπους ἢ θρόνος,
Εἶτα παιδίσκη δίπους τις, εἶτα καὶ τις αὖ τρίπους.

Hæc qui intelligit, recedit illico tanquam Oedipus,
Nîl sui dans, atque ita solus damni se immunem facit.
At qui se credunt amari, sursum tolluntur statim
Cæli sublimes in auras. breuiter quot sunt belluæ,
Inter has est nulla, scorto quæ sit pestilentior.

A. *Si qua ex diuitibus colligens mediocria,*
Pauperibus gratis copiam faceret sui,
Amicè quod sic ageret eo amicæ sibi
Accepit nomen. & tu, quantum prædicas,
Nunc incidisti in amicæ, non meretriculæ
Amorem. estne ergo vere aperta & fraudium
Expers? B. *Venusta certe est: ita me Dî iuuent.*

HYACINTHO LENONE.

ARs Musica edepol, pariter vt terra Africa,
Nouum quotannis aliquod portentum parit.

AVRIFVSORE.

NAm cœnæ hic solus, vt sapientes prædicant,
Principium nouit, at non nouit exitum.

INCERTA COMOEDIA.

TV cochlea ipsa multo es diffidentior,
Quæ adeo est diffidens vt domum circumferat.

ἔπειθ᾽ ὁ μὲν γνοὺς ταῦτ᾽ ἀπῆλθεν εὐθὺς, ὥσπερ Οἰδίπους,
οὐδ᾽ ἓν δύσας ἐκείνῃ, σώζεται δ᾽ ἄκων μόνος·
οἱ δ᾽ ἐρᾶσθαι προσδοκοῦντες εὐθύς εἰσιν ἠρμένοι,
καὶ φέρονθ᾽ ὑψοῦ πρὸς αἰθέρα· συντεμόντι δ᾽ οὐδὲ ἓν
ἔσθ᾽ ἑταίρας, ὅσα πέρ ἐστι, θηρί᾽ ἐξωλέστερον.

A. Ἐὰν δέ τις μετριολογοῦσα δυναμένοις,
τοῖς δεομένοις μὲν οὖν ὑπουργῇ πρὸς χάριν,
ἐκ τῆς ἑταιρείας ἑταίρα τοὔνομα
προσηγορεύθη· καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις,
πόρνης, ἑταίρας δ᾽ εἰς ἔρωτα τυγχάνεις
ἐληλυθώς· ἆρ᾽ ὡς ἀληθῶς ἐστὶ γοῦν
ἁπλῆ τις; B. Ἀστεία μὲν οὖν νὴ τὸν Δία.

ΥΑΚΙΝΘΩι ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΩι.

Ἡ Μουσικὴ δ᾽ ὥσπερ Λιβύη, πρὸς τῶν θεῶν
καινόν κατ᾽ ἐνιαυτόν τι τίκτει θηρίον.

ΧΡΥΣΟΧΟΩι.

Δεῖπνου γὰρ ὄντος, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοὶ,
ἀρχὴν, τελευτὴν δ᾽ οὐκ ἐπίστασθαι μόνος.

ΑΔΗΛΩι.

Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ,
οἳ περιφέρουσ᾽ ὑπ᾽ ἀπιστίας τὰς οἰκίας.

Adulatores vere adulant diuites
Ita quaſi vermes. nanque in hominem ſimplicem
Seſe inſinuantes, hunc lædentes exedunt,
Triticeum vt granum, donec vacuefecerint;
Ita hic iam gluma eſt: ille alios admordicat.

ANAXIPPI

FVLGVRITO.

Hem, philoſopharis. at ego reapte comperi
Sapere philoſophos tantùm verborum tenus:
At rebus ipſis eſſe inſipientiſſimos.

Εἰσὶν δὲ κόλακες τῶν ἐχόντων οὐσίας
σκώληκες· εἰς τὸν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον
εἰσδὺς ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος,
ἕως ἂν ὥσπερ πυρὸν ἀποδείξῃ κενόν.
ἐπειδ' ὁ μὲν λέμμ' ἐστιν· ὁ δ' ἕτερος δάκνει.

ΑΝΑΞΙΠΠΟΥ

ΚΕΡΑΥΝΟΥΜΕΝΩι.

Εἰμὶ φιλόσοφος· ἀλλὰ τούς γε φιλοσόφους
ἐν τοῖς λόγοις φρονοῦντας εὑρίσκω μόνον·
ἐν τοῖσι δ' ἔργοις ὄντας ἀνοήτους ὁρῶ.

ARCHIPPI

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 227. versus duos qui primum Antiphanis fragmentum sequuntur, Archippo quidam libri tribuunt.

CALLIAE

INCERTA COMOEDIA.

Apud insanos omnibus aiunt
Esse insanire decorum.

ΑΡΧΙΠΠΟΥ

ΑΔΗΛΩι.

ΚΑΛΛΙΑ

ΑΔΗΛΩι.

ΦΑσὶ μετὰ μαγειρομαθῶν
χρῆναι μαγίνεσθαι ἄπαντας.

METAGENIS

AVRIS.

Fames.

AGe, nunc, rogo, cœnemus.
Post si vis quærere, quære
Quodcunque libet. mihi nanque fames
Mirum quæ obliuia portet.

PHILOXENI

CYCLOPE.

COrrumpis vinum, dum sic admisces aquam.
Cum quali me conclusit prodigio Deus?

ΜΕΤΑΓΕΝΟΥΣ

ΑΥΡΑΙΣ.

Ἀλλ' ὦ 'γαθὲ δειπνῶμεν,
κἄπειτά με πυθοῦ τ' ἐπερώτα,
ὅ,τι ἂν βούλῃ· νῦν γὰρ πεινῶν
δεινῶς πως εἰμ' ἐπιλήσμων.

ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ

ΚΥΚΛΩΠΙ.

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ.
Οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκατεῖρξατο;

NICOCHARETIS

INCERTA.

Medicum.

PRo brassica cras balneum elixabimus,
Ut nobis demat crapulæ ægritudinem.

NICOPHRONIS,

aut NICOPHONTIS

SIRENIBVS.

Medicum.

A. *NOstrûm aliquis ficus virides si meridie*
Epulatus obdormiscat, accurrit febris
Continuo. B. *Verum non facienda trioboli:*
Quippe etiam bile nos leuat vomitum ciens.

ΝΙΚΟΧΑΡΗΤΟΣ

ΑΔΗΛΩι.

Εἰς αὔριον αὐτῇ ῥαφανίων ἑψητέον
βολβάριον, ἵνα νῷν ἐξάρῃ τὴν κραιπάλην.

ΝΙΚΟΦΡΟΝΟΣ,

ἢ ΝΙΚΟΦΩΝΤΟΣ

ΣΕΙΡΗΣΙΝ.

Α. Ἐὰν δέ γ' ἐμφαγὼν σῦκα τῆς μεσημβρίας
πρώγαι καθεύδῃ χλωρά, πυρετὸς εὐθέως
ἥκει τρέχων. Β. Οὐκ ἄξιος τριωβόλου·
κᾆθ' αὑτοῦ ἐπιπεσὼν ἐμεῖν ποιεῖ χολήν.

SOPATRI

INCERTA.

EGo me autem noui tres crematurum Dijs
Dialecticos de genere ſuppoſititio:
Et quia vos colere literas intelligo,
Sapientiamque & maxime patientiam,
Periclum faciam dogmatum, primùm quidem,
Fumo: mox vbi vos ignis aſſabit calor,
Grus retrahentem veſtrûm ſiquem videro,
Vendetur ille domino, ſed Zenonio,
Et exportandus; vt qui ſapere haud didicerit.

ΣΩΠΑΤΡΟΥ

ΑΔΗΛΩι.

ΚΑΙ ΓΩ κατακαύσειν ηὐξάμην τοῖς δαίμοσι
διαλεκτικοὺς πρὸς τῶν παρεγγεγραμμένων·
καὶ μὴν φιλοσοφεῖν, φιλολογεῖν τ' ἀκηκοὼς
ὑμᾶς ἐπιμελῶς, καρτερεῖν δ' αἱρουμένους,
τὴν πεῖραν ὑγιῆ λήψομαι τῶν δογμάτων
πρότερον καπνίζων· εἶτ' ἐὰν ὀπτωμένων
ἴδω τιν' ὑμῶν συσπάσαντα τὸ σκέλος,
Ζηνωνικῷ πραθήσεθ' οὗτος κυρίῳ
ἐπ' ἐξαγωγῇ, τὴν φρόνησιν ἀγνοῶν.

TELECLIDÆ

AMPHICTYONIBVS.

Felicia tempora.

FAri incipiam, quale ego quondam
Dederim mortalibus æuum.
Pax primum aderat passim, tanquam
Manibus quæ affunditur vnda:
Morbo atque metu libera tellus
Vitæ bona sponte ferebat.

INCERTA COMOEDIA.

Auctoritas vnius in republica libera.

POpulus nam tradidit illi
Quicquid confert Græcia, vt vrbes
Has soluat, at illiget illas:
Oppida structis claudere muris,
Euertere rursus eosdem:
Maiestatem, federa, pacem,
Fortunas diuitiasque.

ΤΗΛΕΚΛΕΙΔΟΥ

ΑΜΦΙΚΤΥΟΣΙ.

Λέξω τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς,
ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον·
Εἰρήνη μὲν πρῶτον ἁπάντων
ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ χειρός·
ἡ γῆ δ' ἔφερ' οὐ δέος οὐδὲ νόσους,
ἀλλ' αὐτόματ' ἦν τὰ δέοντα.

ΑΔΗΛΩι.

Τῶι γὰρ παρέδωκαν Ἀθῆναι
πολέων τε φόρους, αὐτάς τε πόλεις,
τὰς μὲν δεῖν, τὰς δ' ἀναλύειν·
λάϊνα τείχη τὰ μὲν οἰκοδομεῖν,
τὰ δὲ αὖτε πάλιν καταβάλλειν·
σπονδάς, δύναμιν, κράτος, εἰρήνην,
πλοῦτόν τ' εὐδαιμονίαν τε.

PHILETAERI

VENATRICE.

Epicurea vita.

HOminem mortalem facere quid tandem est opus,
Nisi suauiter æuum degere, atque id in diem,
Siquis modo habeat vnde? præterea nihil
Curandum est, quid agant homines, aut quid non agant,
Nec quid futurum cras sit, nostrum est quærere.
Res anxiorum pridianam intus pati
Pecuniam iacere.

Dij Gentium.

Quam blandos quamque molles obtutus habet!
Non frustra Amicæ templum passim cernimus;
At templum vxoris nusquam in tota est Græcia.

OENOPIONE.

MOrtalium
Qui non bene viuunt cùm diuitiæ suppetant,
Hos omnium esse prædico miserrimos.
Nam mortuus non comedes anguillas, neque
Coquuntur in orco liba nuptialia.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΥ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΔΙ.

Τί δεῖ γὰρ ὄντα θνητόν, ἱκετεύω, ποιεῖν,
πλὴν ἡδέως ζῆν τὸν βίον καθ' ἡμέραν,
ἐάν γ' ἔχῃ τις ὁπόθεν; ἀλλ' οὐ δεῖ σκοπεῖν,
οὐδ' αὐτὰ τἀνθρώπει' ὁρᾶν τὰ πράγματα.
Εἰς αὔριον δὲ μηδὲ φροντίζειν, τί αὖ
ἔσται· περίεργόν ἐστιν ἀποκεῖσθαι πάνυ
ἕωλον ἔνδον ἀργύριον.
Ὡς τακερόν, ὦ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει;
οὐκ ἐτὸς ἑταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ,
ἀλλ' οὐχὶ γαμετῆς οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

ΟΙΝΟΠΙΩΝΙ.

Θνητῶν δ' ὅσοι
ζῶσιν κακῶς ἔχοντες ἄφθονον βίον,
ἐγὼ μὲν αὐτοὺς ἀθλίους εἶναι λέγω·
οὐ γὰρ θανών γε δήπου ἔγχελυν φάγοις,
οὐδ' ἐν νεκροῖσι πέττεται γαμήλιος.

IOPHONTIS

BACCHIS. St. Ecl. 173. vbi nomen comœdiæ alij libri adſcriptum habent.

LYSIPPI

INCERTA.

Vrbis laus.

Athenas nunquam ſi vidiſti, ſtipes es:
Quod ſi vidiſti, nec placuerunt, es aſinus:
Quod ſi placuerunt, & abis, es cantherius.
Hæc nanque vrbs verè Graia.

ΙΟΦΩΝΤΟΣ

ΒΑΚΧΑΙΣ.

ΛΥΣΙΠΠΟΥ

ΑΔΗΛΩι.

ΕΙ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ·
εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ διαρεστήσας δ', ὄνος·
εἰ δ' διαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος.
αὕτη πόλις ἐστὶ Ἑλλάδος.

NAVSICRATIS

INCERTA.

Nam quis leonem vidit in terra Attica,
Quis aliam similem ibidem conspexit feram,
Vbi vix labore magno leporem repereris?

STRATTIDIS

PHOENISSIS.

Bona seorsim, mala iunctim.

Sapienter admonere vos aliquid volo,
Ne misceant vnguenta qui lentem coquunt.

INCERTA COMOEDIA.

Adest vbi Chius, Coüm non patitur loqui.

ΝΑΥΣΙΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΔΗΛΩι.

ΕΝ τῇ γὰρ Ἀττικῇ τίς εἶδε πώποτε
λέοντας, ἢ τοιοῦτον ἕτερον θηρίον,
οὗ δασύποδ᾽ εὑρεῖν ἐστὶν οὐχὶ ῥᾴδιον;

ΣΤΡΑΤΤΙΔΟΣ

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙΣ.

ΠΑραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφὸν,
ὅταν φακῆν ἕψητε μὴ 'πιχεῖν μύρον.

ΑΔΗΛΩι.

ΧΙος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν.

SOPHRONIS

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 483.

HEGESIPPI

INCERTA.

Epicurea philosophia.

EPicurus ille sapiens, cùm quis quæreret
Ab eo, quod illud esset eximium bonum,
Quod quæritarent, Nîl nisi voluptas, ait.
Salue vir optime atque sapientissime.
Nam nîl reuera melius est quam mandere.
Bonum huic adiunctum est: nam voluptas est bo-

ΣΩ-

ΣΩΦΡΟΝΟΣ

ΑΔΗΛΩι.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ

ΦΙΛΕΤΑΙΡΩι.

Ἐπίκουρος ὁ σοφὸς ἀξιώσαντός τινὸς
εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅ,τι ποτ' ἐστὶ τ' ἀγαθὸν
ὃ διὰ τέλους ζητοῦσιν, εἶπεν ἡδονήν.
εὖ γ' ὦ κράτιστ' ἄνθρωπε καὶ σοφώτατε·
τοῦ γὰρ μασᾶσθαι κρεῖττον οὐκ ἔστ' οὐδὲν·
ἀγαθὸν προσέστι· ἡδονὴ γὰρ τἀγαθόν.

NICOMACHI

IVNONE LVCINA.

Artium concentus.

A. INgenium lepidum ostendis ac tractabile:
Sed negligenter hic fuisti. B. Quomodo?
A. Non explorasti in arte me quantus forem.
An forte ab alijs rem qui scirent didiceras,
Atque ita me conduxisti? B. Nil certe minus.
A. Ignoras igitur forte, famulus & coquus
Quid distent. B. At si docueris, iam sciuero.
A. Accipere ab alio præstinatum obsonium,
Id sic vt oportet concinnatum reddere,
Famuli sunt opera, non coqui. B. Quid prædicas?
A. Coqui perfecti longe est alia qualitas.
Multas ego artes claras nominauerim,
Quas qui non recte didicerit, non debeat
Ad nostram prosilire: de pictoria
Arte aliquid degustandum est. inde aliæ quoque
Addiscendæ artes ante hanc, (intererat mea
Hæc scire te priusquam me conduceres)
Vt medica, sideralis & mensoria.
Nanque omnes vires piscium & inualentiam
Hinc nosse dabitur, quando si consideres
Quisque intempestus aut tempestiuus siet.
Habent articulos nam voluptates suos.
Est cùm sit ipso suauior thynno boax.

ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑι.

Α. Υποδεικνύεις μὲν ἦθος ἀστεῖον πάνυ
καὶ περισσὸν ὀλίγα περὶ ᾗ πεποίηκάς τι. Β. Πῶς;
Α. Ἐν τῇ τέχνῃ τίνες ἐσμὲν οὐκ ἐζήτηκας·
ἢ πρότερον ἐπύθου τῶν ἀκριβῶς εἰδότων,
οὕτω τ' ἐμισθώσω με; Β. Μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔκ.
Α. Η μὴν ἴσως ἔστιν διαφέρει διακόνου
μάγειρος οὐκ οἶσθ'; Β. Εἴσομαι δέ γ' ἢν λέγῃς.
Α. Τὸ γὰρ παραλαβόντ' ὄψον ἡρμοσμένον
πρότερον, ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς,
διακόνου 'στὶ τοῦ τυχόντος. Β. Ηράκλεις.
Α. Ο μάγειρος ἔσθ' ὁ τέλεος. ἑτέρα διάθεσις·
πολλὰς τέχνας λάβοις ἂν ἐνδόξους πάνυ,
ὧν μὴ μαθεῖν βουλόμενοι ὀρθῶς, οὐκ ἔνι
ταύτῃ προσελθεῖν εὐθύς· ἀλλ' ἔμπροσθε δεῖ
ζωγραφίας ἧφθαί τι· καὶ μαγειρικῆς
πρότερον μαθεῖν δεῖ τῆς τέχνης ἑτέρας τέχνας,
(ἅ σ' εἰδέναι μοι κρεῖττον ἦν πρὶν ἐμὲ λαβεῖν)
ἀστρολογικήν. ἰατρικήν, γεωμετρικήν.
τῶν ἰχθύων γὰρ τὰς δυνάμεις καὶ τὰ σθενῆ
ἐντεῦθεν εἴσῃ, παρακολουθήσας χρόνοις,
πότ' ἄωρος ἔσθ' ἕκαστος, ἢ πότ' ὥριμος.
τῶν ἡδονῶν γὰρ μεγάλα τὰ διαστήματα.
ἐνίοτε κρείττων γίνεται θύννου βόαξ.

B. *Hoc ita ſit: verum tibi quid cum menſoria?*
A. *Culinam nobis ceu globum proponimus.*
Hunc bene partiri & vnum cum acceperis locum
Speciatim diſtribuere prout arti expedit,
Hæc tralatitia ex arte ſunt menſoria.
B. *Et hoc concedo: verbis nihil vltra eſt opus.*
At de medicina? A. *Sunt difficiles concoqui*
Quidam, ventorum concitatores cibi,
Tormenta, non alimenta: tum vero ſolent
Qui aliena cœnant auidi eſſe, immemores modi.
Ad tales igitur paſtus nobis remedia
Illinc petenda, cuncta vt conuenientibus
Locis locentur accurate atque ordine,
Hoc mutuandum ab arte induperatoria eſt.
Conuiuas numerare artis eſt numerariæ.
Nemo alius hæc præter me deſcribet tibi.
B. *Rogo, me viciſſim vt audias paullum.* A. *Audio.*
B. *Noli moleſtus eſſe vel tibi, vel mihi:*
Sed feriare, quantum in me eſt, hunc diem.

PRAELIO NAVALI. St. Fl. 149.

B. Ἔστω· γεωμετρία δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμα τί;
A. Τοὐπτάνιον ἡμεῖς σφαῖραν εἶναι θήσομεθα·
τοῦτο διελέσθαι, καὶ τόπον λαβόντ' ἕνα
μείσαι καὶ εἶδος τῆς τέχνης ἐπιδέξια,
ἐκεῖθεν ἐν τούτῳ θ' ἐστὶ μετενηνεγμένα.
B. Οὕτως πέπεισμαι, καὶ τὰ λοιπὰ μὴ λάλει·
περὶ τῆς ἰατρικῆς δέ; A. Τῶν γὰρ βρωμάτων
πνευματικὰ καὶ δύσπεπτα καὶ τιμωρίαν
ἔχοντ' ἔνι' ἐστὶν, οὐ τροφήν. δήπουθεν δὲ πᾶς
τἀλλότρια γίνετ' ὀξύχολ', κ' οὐκ ἐγκρατής·
τοῖς δὴ τοιούτοις βρώμασιν τὰ φάρμακα
εὕρητ' ἐκεῖθεν· μεταφορὰ δ' ἐστὶ τέχνης.
ἤδη δὲ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμέτρως ἐμοὶ
ἕκαστα ποῦ τεθήσεται, ταῦτα τακτικῆς.
ἀριθμοῦ δὲ πλῆθος εἰδέναι, ἀριθμητικῆς.
οὐδεὶς ἕτερός σοι πρὸς ἐμὲ τάδε γράψεται.
B. Μικρὰ διακοῦσαι ἐν μέρει κἀμοῦ. A. Λέγε.
B. Σὺ μηδὲν ἐνόχλει, μήτε σαυτὸν, μήτε με·
ἀπραγμόνως δ' ἄγειν τὴν ἡμέραν.

ΝΑΥΜΑΧΙΑ.

SOSIPATRI

MENDACE.

A. NEquaquam vero habenda despicatui
Ars nostra est, Demyle, recte si consideres:
Sed prostituitur res hæc, atque omnes ferè
Coquos profitentur sese cùm norint nihil:
Corrumpit artis gloriam hoc hominum genus.
At si reperias verinominem coquum,
Ad hoc eductum prima abusque ætatula,
Qui vires rerum teneat, qui omnes didicerit
Bene disciplinas, longe alia, credo, tibi
Res apparebit. soli tres superstites
Hodie restamus, Boïdion & Chariades
Atque ego. licebit alijs oppedas. B. Ain'.
A. Aio. Siconis nunc stat in nobis schola,
Artis qui solidæ primus inuentor fuit.
Sidereos cursus primùm nos docuit Sicon;
Exinde normas architectales dedit;
Sermo postilla de omni natura fuit;
Postremo explicuit artem induperatoriam.
Discere nos voluit hæc ante coquinariam.
B. Vt video, me enicare propositum est tibi.
A. Nequaquam, sed dum redeat è foro puer,
Paullùm mea in hac re spatiabitur oratio,
Vacuum ad loquendum tempus ne frustra effluat.

ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΩι.

A. Οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη,
ἂν κατανοήσῃς, ἐστὶν ἰδίᾳ, Δήμυλε.
ἀλλὰ πεπόρνευται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν
εἶναι μάγειροί φασιν, οὐδὲν εἰδότες·
ὑπὸ τῶν τοιούτων δ' ἡ τέχνη λυμαίνεται·
ἐπεὶ μάγειρον ἂν λάβῃς ἀληθινὸν,
ἐκ παιδὸς ὀρθῶς εἰς τὸ πρᾶγμ' εἰσηγμένον,
καὶ τὰς δυνάμεις κατέχοντα, καὶ τὰ μαθήματα.
ἅπαντ' ἐφεξῆς εἰδόθ', ἕτερόν σοι τυχὸν
φανήσεται τὸ πρᾶγμα· τρεῖς ἡμεῖς μόνοι
ἐσμὲν ἔτι λοιποὶ, Βοΐδιον καὶ Χαριάδης
ἐγώ τε· τοῖς λοιποῖς δὲ προσπαρέρδου. B. Τί φής;
A. Ἐγώ. τὸ διδασκαλεῖον ἡμεῖς σῴζομεν
τὸ Σίκωνος· οὗτος τῆς τέχνης ἀρχηγὸς ἦν·
ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν Σίκων·
ἔπειτα μετὰ τοῦτ' εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν·
περὶ φύσεως κατ' εἶχε πάντας τοὺς λόγους·
ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἔλεγε τὰ στρατηγικά·
περὶ τῆς τέχνης ἔσπευδε ταῦθ' ἡμᾶς μαθεῖν.
B. Ἆρα, σύ με κόπτειν οἷος εἶ γε, φίλτατε.
A. Οὐκ· ἀλλ' ἐν ὅσῳ προσέρχετ' ἐξ ἀγορᾶς ὁ παῖς,
μικρὰ διακινήσω γε περὶ τοῦ πράγματος,
ἵνα τοῦ λαλεῖν λάβωμεν εὔκαιρον χρόνον:

B. *Valde impiger tu certe es.* A. *Audi cætera.*
Inprimis scire oportet insignem coquum
Lapsus ætherios, quando sidera occidant,
Quando exoriantur, quo Sol summo tempore
Productos faciat atque contractos dies,
Quibus signiferi sese teneat partibus.
Nanque, vt docemur, pisces & quicquid cibi est,
Prout vniuersi moles circumuoluitur,
Alias atque alias in se delitias habent.
Hæc siquis norit, vt videbit tempora,
Ita illis recte vtetur ex vsu suo:
At qui ista nescit nîl nisi nugas agit.
At forte scientia architectalis magis
Arti quid nostræ conferat, miraberis.
B. *Equidem mirabar.* A. *Id nunc aperibo tibi.*
Culinam recte constituere, luminis
Quantum opus est capere, venti vnde afflent cernere,
Perconducibile nostrum est ad negotium.
Vt huc aut illuc volitat, differentiam
Afferre fumus assolet coquentibus.
B. *Quid ergo, te precor, artem induperatoriam*
Opus est coquum callere? A. *Nempe ordo vbilibet*
Et in arte quauis plena res sapientiæ est:
At in arte nostra is ordo ducit ordinem.
Adferre missus atque auferre denuo,
Et in his spectare verum articulum temporis,
Quando ferendi citius, quando lentius,
Qualis quaque hora sit conuiuarum gula,
Quos pisces tempus iubeat ferri feruidos,
Et quos remissos, quos item medioximos,
Quos frigefactos penitus, nimirum omnia
Hæc continentur arte induperatoria.

B. A.

B. Ἄπολλον, ἐργώδης. A. Ἄκουσον, ὦ 'γαθέ·
δεῖ τὸν μάγειρον εἰδέναι πρώτιστα μὲν
περὶ τῶν μετεώρων, τάς τε τῶν ἄστρων δύσεις,
καὶ τὰς ἐπιτολάς, καὶ τὸν ἥλιον πότε
ἐπὶ τὴν μακράν τε καὶ βραχεῖαν ἡμέραν
ἐπάνεισι, κἀν ποίοισιν ἐστὶ ζῳδίοις.
τὰ γὰρ ὄψα, φασί, πάντα καὶ τὰ βρώματα
ἐν τῇ περιφορᾷ τῆς ὅλης συντάξεως
ἑτέραν ἐν αὑτοῖς λαμβάνει τὴν ἡδονήν.
ὁ μὲν οὖν κατέχων τὰ τοιαῦτα, τὴν ὥραν ἰδών,
τούτων ἑκάστοις ὡς προσῆκε χρήσεται·
ὁ δ' ἀγνοῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλάζεται.
πάλιν δὲ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἴσως
ἐθαύμασας τί τῇ τέχνῃ συμβάλλεται.
B. Ἐγώ γ' ἐθαύμασ'. A. Ἀλλ' ὅμως ἐγὼ φράσω.
τοὐπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι, καὶ τὸ φῶς
λαβεῖν ὅσον δεῖ, καὶ τὸ πνεῦμ' ἰδεῖν, πόθεν
ἐστίν, μεγάλην χρείαν τιν' εἰς τὸ πρᾶγμ' ἔχει·
ὁ καπνὸς φερόμενος δεῦρο κἀκεῖ, διαφορὰν
εἴωθε τοῖς ἕψουσιν ἐμποιεῖν τινά.
B. Τί δεῖ δέ, δέομαί σου, ἔτι τὰ στρατηγικὰ
ἔχειν γε τὸν μάγειρον; A. Η τάξις ὦ φῶς
σοφὸν μὲν ἁπανταχοῦ 'στι κἀν πάσῃ τέχνῃ·
ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δ' ὥσπερ ἡγεῖται σχεδόν.
τὸ γὰρ παραθεῖναι κἀφελεῖν τεταγμένως
ἕκαστα, καὶ τὸν καιρὸν ἐπὶ τούτοις ἰδεῖν,
πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν καὶ πότε βάδην,
καὶ πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ δεῖπνον, καὶ πότε
ἐν καιρῷ αὐτοῖς ἐστι τῶν ὄψων τὰ μὲν
θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δ' ἐπανέντα, τὰ δὲ μέσως,
τὰ δ' ὅλως ἀποψύξαντα, ταῦτα πάντα δὴ
ἐν τοῖς στρατηγικοῖσιν ἐξετάζεται

B. *Quid ergo superest, nisi, cùm me iam docueris*
Quicquid necesse est, viuas ipse in otio?

SOSICRATIS

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 117.

ATHENIONIS

SAMOTHRACIBVS.

Sacrificia & conuiuia.

A. *NEscis ne eam artem quam nos profitemur coqui*
Pietatis rebus contulisse plurimum?
B. *Estne illa vero tanti?* A. *Certe est, barbare.*
Nanque à ferinis perfidiosis moribus
Nos liberauit illa, & à sese inuicem
Edendi rabie ad sanam duxit regulam,
Et eum ipsum quo nunc vtimur vitæ modum

μαθήμασιν. Β. Τί δ' εἶπας; παραδείξας ἐμοὶ
τὰ δέοντ' ἀπελθὼν αὖθις ἡσυχίαν ἄγε.

ΣΩΣΙΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΔΗΛΩι.

ΑΘΗΝΙΩΝΟΣ

ΣΑΜΟΘΡΑΞΙΝ.

Α. Οὐκ οἶσθ' ὅτι πάντων ἡ μαγειρικὴ τέχνη
πρὸς εὐσέβειαν πλεῖστα προσενήνεχθ' ὅλως;
Β. Τοιοῦτόν ἐστι τοῦτο; Α. Πάνυ γε, βάρβαρε·
τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου
ἡμᾶς γὰρ ἀπολύσασα καὶ τῆς δυσχεροῦς
ἀλληλοφαγίας ἤγαγ' εἰς τάξιν τινὰ,
καὶ τουτονὶ περιῆψεν ὃν νυνὶ βίον

Imposuit. B. *At quo pacto?* A. *Jam attende, eloquar.*
Pastus ex homine atque alia crebruerant mala,
Cùm quidam exortus ingenio excellens homo
Mactare cœpit victimam, carnem ignibus
Assare, quæ cùm humanâ saperet suauius,
Esu abstinuerunt mutuo, assarunt Dijs
Mactatas pecudes. experimentum sui
Semel vt voluptas dederat, hinc facto initio
Artem coquendi in maius maiusque auxerunt:
Vnde & nunc memores morum qui fuerant prius
Quæ Dîs sacrantur exta tradunt ignibus
Sale non adhibito: nam principio non erat
Vsus saliendi ad condituram cognitus.
Sed & hoc postilla placuit: & iam nunc salem.
Sacris non paucis admoueri cernimus
Præscripto ritus patrij, quod vnicum
Nobis salutis exstitit primordium,
Vt studio accenso simul ars consummatior
Fieret coquendi, multis suauitatibus.
B. *Profecto hic nobis alter est Palæphatus.*
A. *Ergo paulatim procedente tempore*
Omasum farctum nescio quis intulit,
Tenerumque coctum cum suo sibi succo hœdulum
Inclusit in pericomma. B. *Ad cantum tibiæ?*
A. *Piscem ambierunt vt nequiret conspici*
Alicula, salsamentum, mella, olusculum.
Cùm propter has quas dixi delicias procul
Abessent cuncti à carnis humanæ esibus,
Sociare vitam libuit, populi colligi
Cœpere, passim surrexerunt oppida:
Artis quæ, vt dixi, nostræ sunt beneficia.
B. *Vale. nam nimius tu meo fores hero.*

ζῶμεν. Β. Τίνα τρόπον; Α. Πρόσεχε, κἀγώ σοι φράσω.
ἀλληλοφαγίας καὶ κακῶν ὄντων συχνῶν,
γενόμενος ἄνθρωπός τις οὐκ ἀβέλτερος
ἔθυσ' ἱερεῖον πρῶτος, ὤπτησε κρέα.
ὡς δ' ἦν τὸ κρέας ἥδιον ἀνθρώπου κρεῶν,
αὐτοὺς μὲν οὐκ ἐμασῶντο, τὰ δὲ βοσκήματα
θύοντες ὤπτων. ὡς δ' ἅπαξ τῆς ἡδονῆς
ἐμπειρίαν τιν' ἔλαβον, ἀρχῆς γενομένης
ἐπὶ πλεῖον ηὖξαν τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
ὅθεν ἔτι καὶ νῦν τῶν προτέρων μεμνημένοι
τὰ σπλάγχνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσι φλογὶ,
ἅλας οὐ προσάγοντες· οὐ γὰρ ἦσαν οὐδέπω
εἰς τὴν τοιαύτην χρῆσιν ἐξευρημένοι.
ὡς δ' ἤρεσ' αὐτοῖς ὕστερον καὶ τοὺς ἅλας
προσάγουσιν ἤδη τῶν ἱερῶν, γεγραμμένα
τὰ πάτρια διατηροῦντες, ἅπερ ἡμῖν μόνα
ἅπασιν ἀρχὴ γέγονε τῆς σωτηρίας,
τὸ προσφιλοτεχνεῖν, διά τε τῶν ἡδυσμάτων
ἐπὶ πλεῖον αὔξειν τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
Β. Καινὸς γάρ ἐστιν οὑτοσὶ Παλαίφατος.
Α. Μετὰ ταῦτα γαστρίον τις ὠνθυλευμένον
προϊόντος εἰσηνέγκατ' ἤδη τοῦ χρόνου.
ἐρίφιον εἶτα τακερὸν, ἐν πνικτῷ, ἀκριβῶς
περικομματίῳ διέλαβεν. Β. Ὑποκρούσας λέγεις;
Α. Ἰχθῦν παρεισεκύκλησεν οὐδ' ὁρώμενον
λάχανον, τάριχος πολυτελὲς, χόνδρον, μέλι.
ὡς πουλὺ διὰ τὰς ἡδονὰς ἃς νῦν λέγω
ἀπεῖχ' ἕκαστος τοῦ φαγεῖν ἂν ἔτι νεκροῦ,
αὑτοῖς ἅπαντες ἠξίουν συζῆν, ὄχλος
ἠθροίζετ', ἐγένοντ' αἱ πόλεις οἰκούμεναι
διὰ τὴν τέχνην, ὅπερ εἶπα, τὴν μαγειρικήν.
Β. Ἄνθρωπε χαῖρε, περιπλὸς εἶ τῷ δεσπότῃ.

A. Nos auspicamur, nos sacrificamus coqui,
Nos & libamus, quia Dî nobis maxime
Sunt obsequentes, qui res tantas reperimus
Quibus adiuti homines æuum recte degerent.
Pietatis igitur causa. B. Plus satis est: tace.
A. Peccaui. B. Hic igitur mecum tu cibum cape:
Mox intus recte tibi quæ traduntur para.

LAONIS

TESTAMENTO. St. Fl. 505.

INCERTA COMOEDIA.

Vsus ex hominibus & locis exteris.

HOminem Bœotam diligas: Bœotiam
Ne fugias: hic vtibilis, illa amabilis.

Α. Καταρχόμεθ' ἡμεῖς οἱ μάγειροι, θύομεν,
σπονδὰς ποιούμεθα, τῶν μάλιστα τοὺς θεοὺς
ἡμῖν ὑπακούειν, διὰ τὸ ταῦθ' εὑρηκέναι
τὰ μάλιστα συντείνοντα πρὸς τὸ ζῆν καλῶς
ὑπὲρ εὐσεβείας οὖν. Β. Ἀφές· παῦσαι λέγων.
Α. Ἥμαρτον. Β. Ἀλλὰ δεῦρό μοι συνέσθιε·
ἔπειτα τοὔψον εὐπρεπῆ ποίει λαβών.

ΛΑΩΝΟΣ

ΔΙΑΘΗΚΗ.

ΑΔΗΛΩι.

Βοιωτὸν ἄνδρα στέργε· τὴν Βοιωτίαν
μὴ φεῦγ'· ὁ μὲν γὰρ χρηστός, ἡ δ' ἐφήμερος.

PHILISCI

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 129. 311.

Populorum ingenia.

CHalcis bonorum est inter Græcos ciuitas.

XENONIS

INCERTA COMOEDIA.

QVot publicani sunt, tot raptores puta.

ΦΙΛΙΣΚΟΥ

ΑΔΗΛΩι.

Χρηστῶν σφόδρ' ἐστι Χαλκὶς Ἑλλήνων πόλις.

ΞΕΝΩΝΟΣ

ΑΔΗΛΩι.

Παντες τελῶναι πάντες εἰσὶν ἅρπαγες.

PHYLLIDII

INCERTA COMOEDIA.

Medicum.

ORo, vti liceat vt salutari conο.
Nam sanitatis pars hæc est potissima,
Haurire purum spiritum, non turbidum.

CRANTORIS

INCERTA COMOEDIA. St. Fl. 387.389.

ΦΥΛΛΙΔΙΟΥ

ΑΔΗΛΩι.

Ἕλκειν τὸ βέδυ σωτήριον παρεσπέρχομαι,
ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὑγιείας μέρος
τὸ τὸν ἀέρ᾽ ἕλκειν καθαρὸν, οὐ τεθολωμένον.

ΚΡΑΝΤΟΡΟΣ

ΑΔΗΛΩι.

ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ

ΑΔΗΛΩι.

ΣΩΣΙΘΕΟΥ

ΑΘΛΙΩι.

ΣΚΛΗΡΙΑ

ΑΔΗΛΩι.

MNESITHEI

INCERTA COMOEDIA.

Bono Deûm
Obuênit vinum nobis, ingens his bonum
Qui recte vtuntur, aliis pestis pessima.
Alimentum nanque præstat recte vtentibus,
Additque vires pariter animo & corpori:
Sed & ad medicinam maximos vsus habet;
Miscetur quippe poculentis remediis,
Opemque fert vulneribus præsentissimam.
Quotidianis hominum autem in conuictibus,
His qui bene temperatum, nec nimium bibunt,
Dat hilaritatem: vlterius, insolentiam:
Si par aquæ bibatur, etiam insaniam:
Si purum, siderationem corporum.
Merito propterea Liber Medici nomine
Passim indigetatur, atque eundem Pythia
Iussit vocari Sispitem.

ΜΝΗΣΙΘΕΟΥ

ΑΔΗΛΩι.

ΤΟΝ οἶνον οἱ θεοὶ
θνητοῖς κατέδειξαν, τοῖς μὲν ὀρθῶς χρωμένοις
ἀγαθὸν μέγιστον· τοῖς δ᾽ ἀτάκτως, τοὔμπαλιν·
Τροφήν τε γὰρ δίδωσι τοῖσι χρωμένοις,
ἰσχύν τε ταῖς ψυχαῖσι καὶ τοῖς σώμασιν·
Εἰς τὴν ἰατρικήν τε χρησιμώτατον·
καὶ τοῖς ποτοῖς γὰρ φαρμάκοις κεράννυται,
καὶ τοῖσιν ἑλκωθεῖσιν ὠφέλημ᾽ ἔχει·
ἐν ταῖς συνουσίαις τε ταῖς καθ᾽ ἡμέραν,
τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον,
εὐθυμίαν φέρει· ἐὰν δ᾽ ὑπερβάλῃς, ὕβριν·
ἐὰν δ᾽ ἴσον ἴσῳ προσφέρῃς, μανίαν ποιεῖ·
ἐὰν δ᾽ ἄκρατον, παράλυσιν τῶν γε σωμάτων·
διὸ καὶ καλοῦσι τὸν Διόνυσον πανταχοῦ
ἰατρόν· ἡ δὲ Πυθία εἴρηκέ τισι
Διόνυσον Ὑγιάτην καλεῖν.

ΣΙΜΥΛΟΥ

ΑΔΗΛΩι.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ

ΑΔΗΛΩι.

ΕΚΔΩΡΟΥ

ΑΔΗΛΩι.

HIPPOTHOONTIS

INCERTA COMOEDIA. ST. FL. 115. 151. 277. 283. 477. bis.

HIPPARCHI

PICTORE, ST. FL. 229.

CRATINI

IVNIORIS

OMPHALE.

POtare eum beatus qui vere siet
Satiu'st: labores alios & pugnæ iuuent.

ΙΠΠΟΘΟΟΝΤΟΣ

ΑΔΗΛΩι.

ΙΠΠΑΡΧΟΥ

ΖΩΓΡΑΦΩι.

ΚΡΑΤΙΝΟΥ

ΝΕΩΤΕΡΟΥ

ΟΜΦΑΛΗι.

Πίνειν μὲν ὄντα τὸν καλῶς εὐδαίμονα
κρεῖττον· μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνοι μέλοι.

INCERTI

COMICI.

GArrulis nanque omnibus
Forata est lingua parte à summa ad infimam.
Quid enim faceremus prouidum aut memorabile,
Mulieres quæ sedemus rutilantes comas,
Crocotulatæ, vultum pigmento illitæ,
Notam delentes omnem ingenui corporis:
Turbelas domuum, coniugum diuortia
Meditantes, aut in liberos calumnias?
Quædam illum musca momordit corde in intimo.
Lucrator aliquid hyeme, æstate non minus.
Bonus vir ille est ferre qui didicit bona:
Sed & ille bonus dicendus qui bene fert mala.
Si scires quod non vixit vitæ, id omne ei
Fuisse futurum fortunatum perpetim,
Fuerat mors immatura. at vero longius
Æuum tulisset siquid intolerabile,
Rediisses ipse, puto, cum morte in gratiam.
Canities me hinc ablegat illocabilem.
Vir perquam eximius extra quam vbi ferro est opus.
Gratis soporem nobis cùm dederint Dei,
Quid illum sumtuosum tibi tumet facis?

ΑΔΗΛΟΥ

ΚΩΜΩΙΔΟΠΟΙΟΥ.

Τοῖς λάλοις γὰρ ἐξ ἄκρου
ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστι τετρυπημένη.

Τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίμεθα,
ἢ λαμπρὸν, αἳ καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι,
κροκωτοφοροῦσαι καὶ κεκαλλωπισμέναι,
λυμηνόμεναι χαρακτῆρα τὸν ἐλεύθερον,
οἴκων ἀνατροπὰς καὶ γάμων ἐκτροπὰς,
καὶ παιδίων διαβολὰς ἀεὶ ποιούμεναι;

Ἡ μυῖ' ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας.

Κέρδαιν' ἐπαῖρε καὶ χειμῶνος καὶ θέρους.

Ἀγαθὸς ἀνὴρ λέγοιθ' ὁ φέρων εὖ τἀγαθά·
ἀγαθὸς δ' ἂν εἴη καὶ ὁ φέρων καλῶς κακά.

Εἶτ' εἰ μὲν ᾔδεις ὅτι τοῦτον τὸν βίον,
ὃν οὐκ ἐβίωσε, ζῶν διευτύχησεν ἂν,
ὁ θάνατος οὐκ εὔκαιρος· εἰ δ' ἤνεγκεν αὖ
οὗτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως
αὐτὸς σὺ γέγονες τῷ θανάτῳ εὐνούστερος.

Λευκή με θρὶξ ἀπόμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ.

Ἀνὴρ ἄριστος τἆλλα πλὴν ἐν ἀσπίδι.

Ἓν καὶ ἡμῖν παρεῖχε τὸν ὕπνον οἱ θεοί·
αὐτὸς δὲ τοῦτο πολυτελὲς σαυτῷ ποιεῖς;

Possum ego neutiquam
Tenuare vocem & fracto gestu corporis,
Ceruice in humeros inclinata incedere,
Vt alios facere video, quorum adeo genus
Numerosum in vrbe est, molles alipilarios.

Honesta iudicare ex strepitu non decet.

Quam res venusta est homo, sed qui vere est homo?

Subito Pœnus factus sum.
Manu altera do, rursus accipio altera.

Vxorem quod iam ducam gaudeo,
Curare totam quæ domum valeat, habens
Dispensatorem vt ipse secure ambulem.

Fur quippe furem nouit & lupus lupum.

Trahit ad se, tanquam nubes Volturnus solet.

Non est beatus esse qui se non putat.

Alienum vitium, quæ tua est malignitas,
Acute cernis, at tuum præteruides.

Quippe quæ nec robur indunt, nec sinunt hominem mori.

Nanque ego sum Pauor
Honesti minime particeps inter Deos.

Præter placentas turaque apponam nihil:
Nam non amicis ego sacrifico nunc quidem,
Sed Dîs.

Benefacti si tu memor es & me diligis
Satis est, Philine: reddidisti gratiam,
Quam propter idipsum apud te commendaueram.

Matrimonij mala.

Est qui in foro videtur felicissimus,
Suas sit intra cum fores miserrimus:
Mulier dominatur, imperat, obstat perpetim:
Ita multa habet quæ doleat; ego vero nihil.

Prius est incumbere remo,

Τὸ δ' ὅλον οὐκ ἐπίσταμαι
ἐγὼ ψιθυρίζειν, οὐδὲ κατακεκλασμένος
πλάγιον ποιήσας τὸν τράχηλον περιπατεῖν,
ὥσπερ ἑτέρους ὁρῶ κιναίδους ἐνθάδε
πολλοὺς ἐν ἄστει καὶ πεπιττοκοπημένους.

Αἰσχρὸν δ' ἐκεῖνο τὰ καλὰ τῷ πολλῷ ψόφῳ.

Ὡς χαρίεν ἔστ' ἄνθρωπος, ἐὰν ἄνθρωπος ᾖ.

Εὐθὺς Φοῖνιξ γίνομαι·
τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.

Ἠδόμην γαμεῖν
τὴν ἐπιμελήσασαν οἶκον ἐμὸν δυναμένην ὅλον,
ἵν' ἔχων οἰκονόμον αὐτὸς ἀδεῶς περιπατῶ.

Ἐγὼ δὲ φώρ τε φωρὸς, καὶ λύκος λύκου.

Ἕλκων ἐφ' αὑτὸν ὥσπερ καικίας νέφος.

Οὐκ ἔστιν αὐτῷ μὴ δοκεῖν εἶναι μάκαρ.

Τὸ μὲν ἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε,
κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις.

Μήτε γὰρ ἱερῶν ἐντίθησι, μήτ' ἀποθνήσκειν
ἐᾷ.

Εἰμὶ γὰρ Φόβος
πάντων ἐλάχιστον τῶν καλῶν μετέχων θεός.

Ψαιστὰ λιβανωτόν τε μόνα τούτων θύομαι·
οὐ τοῖς φίλοις θύω γὰρ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς
τιμῶ.

Εἰ μνημονεύεις οὗ παθὼν φιλεῖς τέ με,
ἀπέχω πάλαι, Φιλῖνε, παρά σου τὴν χάριν·
τούτου γὰρ αὐτὴν ἕνεκα πρός σε κατεθέμην.

Οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται·
ὅταν δ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, τρισάθλιος·
γυνὴ κρατεῖ πάντων· ἐπιτάττει· μάχετ' ἀεί·
ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾶτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός.

Ἐρέτην δεῖ πρῶτα γενέσθαι,

Regimen quam poſcere claui.

❧ *Ad pœnitendum properat, qui vxorem accipit.*

❧ *Mutari quinam poſſet homo nequam ſenex?*

❧ *Intempeſtiuum volupe mœrores parit.*

❧ *Non viuere ſatius quam ærumnoſum viuere.*

❧ *Nugator medicus ægroto alter morbus eſt.*

❧ *Medicorum turba me infelicem perdidit.*

❧ *Hoc indolentia vitæ eſt, quod portus rati.*

❧ *Ex pœnitentia homini iudicium venit.*

❧ *Legum pernities eſt orator improbus.*

❧ *Nunquam peregrinũm læde inſidians tempori.*

❧ *Virtutis merces bona natorum eductio.*

❧ *Artes ingenuæ, vitæ ſuſtentaculum.*

❧ *Eſt quamuis apud ignaros, pretium literis.*

❧ *Grauiſſima homini paupertatis ſarcina.*
Sine pondere omnis pauperum eſt oratio.

❧ *Ne cuncta credas vſque, nec cunctis, vide.*

❧ *Æqualitatem ſequere: quod ſupra eſt, fuge.*

❧ *Summum malorum eſt, animus inſatiabilis.*

❧ *Noli eſſe diues cito, ne pauper ſis cito.*

❧ *Ingenui eſt hominis verum ingenue proloqui.*

❧ *Fortuna tibi artem, non ars fortunam dedit.*

❧ *Paullum fortunæ ſi des, multum recipies.*

❧ *Stertunt res hominum dum fortuna eſt obſequens.*

❧ *Res vitæ vortit paruus fortunæ impetus.*

❧ *Facile tempeſtas in ſerenum vertitur.*

❧ *Mens ſana & corpus ſanum, duo vitæ bona.*

❧ *Alienum æs homini ingenuo acerba ſeruitus.*

❧ *Quicquid facturus cogitas, dixis caue.*

❧ *Niſi ridicula res ſit ob quam rideas,*
Ipſius riſus naſcitur deriſio.

❧ *Siquid neſcitum ab alio cupias dicere,*

πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν.

Γαμεῖν ὁ μέλλων εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.

Γήρως δὲ φαύλου τίς γένοιτ' ἀναστροφή;

Ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην.

Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ἐστιν, ἢ ζῆν ἀθλίως.

Ἰατρὸς ἀδόλεσχος νοσοῦντι πάλιν νόσος.

Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδός μ' ἀπώλεσεν.

Πλοίου λιμὴν μὲν, ἀλυπία δ' ὅρμος βίου.

Ἡ δὲ μετάνοια γίγνετ' ἀνθρώποις κρίσις.

Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται.

Ξένον ἀδικήσῃς μηδέποτε καιρὸν λαβών.

Ἀρετῆς βέβαιον ἐστιν εὐπαιδευσία.

Βακτηρία γάρ ἐστι παιδεία βίου.

Καὶ τοῖς ἀγροίκοις ἐστὶ παιδείας λόγος.

Οὐδὲν πενίας βαρύτερόν ἐστι φορτίον·
τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.

Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν ἀεί.

Ἰσότητα δ' αἱροῦ, πλεονεξίαν φύγε.

Κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς ἀπληστία.

Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν, μὴ πένης γένῃ ταχύ.

Ἐλευθέρου γὰρ ἀνδρὸς τἀληθῆ λέγειν.

Τύχῃ τέχνην εὕρηκας, οὐ τέχνῃ τύχην.

Δοὺς τῇ τύχῃ τὸ μικρὸν, ἐκλήψῃ μέγα.

Ῥίπτει παρούσης τῆς τύχης τὰ πράγματα.

Στρέφει δὲ πάντα τὸν βίον μικρὰ τύχη.

Χειμὼν μεταβάλλει ῥαδίως εἰς εὐδίαν.

Ὑγεία καὶ νοῦς ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.

Τὰ δῶρα δούλους τοὺς ἐλευθέρους ποιεῖ.

Μέλλων τι πράττειν μὴ προείπῃς μηδενί.

Ἐπὶ μὴ γέλωτος ἀξίοις ὢν ἢ γέλως,
αὐτὸς γέλωτος ἐκπέφυκε καταγέλως.

Ἐὰν ἀγνοῶν τι παρά τινος θέλῃς μαθεῖν,

Præsta, quod primum in discipulo est, silentium.
❧ *Cunctarum rerum perfacile homines pœnitet:*
Sed pœnitendi liberum est silentium.
❧ *Peccat mulierem literas quisquis docet:*
Armat veneno quippe exitialem excetram.
❧ *Egregia facie feminam ne suspice:*
Nam pulchra forma haud pulchros sermones parit.
❧ *Mulier seorsim cùm mulierem conuenit,*
Thesaurus tunc effoditur plenus malitiæ.
❧ *Deformis mulier pulchra est pulchris moribus:*
Antestat vitæ grauitas pulchritudini.
❧ *Rectum consilium feminæ nunquam duis:*
Suopte nanque fertur consilio ad mala.
❧ *Malam consilium feminæ nunquam duis:*
Leue nanque genus est, & plusquam satis est malum.
❧ *Noli exsequiari fletibus intermortuum:*
Nîl sentienti lachrymæ nîl conferunt.
❧ *Quid tumulum alterius ornas serto textili?*
Condecora potius sertis ætatem tuam.
❧ *Quid pulchra dona das nequicquam mortuo.*
Quæ cum dolore liquit non quitus frui?
❧ *Coronas tibi & vnguenta viuenti para,*
Quorum vsus dulcis est, sentire dum licet.
❧ *Vt multa vlnarum nunc possideas millia,*
Te mortuum sequentur tres aut quattuor.
❧ *Vel vsque nubes si supercilium attrahas,*
Deducet inde mortis violens impetus.
❧ *Cùm sors secunda est, esto & aduersæ memor*
Nec præsens tantum tempus, sed & actum exputa.
❧ *Fugisti mortem: ne dic, fugiam denuo:*
Nanque vt fugisti sic & non fugere imminet.
❧ *Si magus ab alijs morbos potuit pellere,*

τὸ τοῦ μαθητοῦ πρότερον τὴν σιγὴν ἔχει.

Ἅπαντα μεταμελῆσαι ἀνθρώποις φέρει·
μόνη σιωπὴ μεταμελῆσαι οὐ φέρει.

Γυναῖκ᾽ ὁ διδάσκων γράμματ᾽ οὐ καλῶς ποιεῖ·
ἀσπίδι φοβερᾷ προσπορίζει φάρμακον.

Ἐὰν γυναικὶ ὁμιλεῖ κατ᾽ ἰδίαν γυνή,
μεγάλων κακῶν θησαυρὸς ἐξορύσσεται.

Καλὴν γυναῖκ᾽ ἐὰν ἴδῃς, μὴ θαυμάσῃς·
τὸ γὰρ πολὺ κάλλος καὶ ψόγων πολλῶν γέμει.

Γυναῖκα σώφρονα ὁ τρόπος εὔμορφον ποιεῖ·
πολὺ γὰρ διαφέρει σεμνότης εὐμορφίας.

Γνώμην ὁρίζειν τῇ γυναικὶ μὴ λέγε·
γνώμη γὰρ ἰδία τὸ κακὸν ἡδέως ποιεῖ.

Γνώμην πονηρὰν τῇ γυναικὶ μὴ δίδου·
ἐλαφρὸν γάρ ἐστι τὸ γένος καὶ λίαν κακόν.

Μὴ κλαῖε τὸν θανόντα· οὐ γὰρ ὠφελεῖ
τὰ δάκρυ᾽ ἀναισθήτῳ νεκρῷ τε γεγονότι.

Ὦ 'ταῖρε, τάφον στεφάνοις τί κοσμεῖς ποικίλοις;
τὸ ζῆν τὸ σαυτοῦ τοῖς στεφάνοις παρηγόρει.

Τί τῷ θανόντι δῶρα λαμπρὰ προσφέρεις,
ἃ μετ᾽ ὀδύνης ἔασε, κ᾽ οὐκ ἐχρήσατο;

Ζῶν παρασκεύαζε σαυτῷ στεφάνους καὶ μύρα·
χρήσῃ γὰρ αὐτοῖς αἰσθόμενος μεθ᾽ ἡδονῆς.

Κἂν μυρίων γῆς κύριος πηχῶν ἔῃς,
θανὼν γενήσῃ τάχα τριῶν ἢ τεσσάρων.

Κἂν μέχρι νεφέων τὴν ὀφρὺν ἀνασπάσῃς,
ὁ θάνατος αὐτὴν πᾶσαν ἑλκύσει κάτω.

Πράττων καλῶς μέμνησο τῆς δυσπραξίας·
καὶ γὰρ τὸ πραχθὲν ὡς τὸ πραττόμενον σκόπει.

Μὴ λέγε φυγὼν θάνατον ὅτι φθίζομαι πάλιν·
ὡς γὰρ πέφυκας προσδόκα καὶ μὴ φυγεῖν.

Εἰ δὲ μάγος ὢν ἔσωσε τοὺς ἄλλους νόσου,

Morborum pulsor quomodo morbo periit?
❧ *Prope cùm mors venit, nemo est sibi qui illam velit.*
Qui moritur, moritur fati arbitrio, non suo.
❧ *Alimoniam quoi dederis si datam exprobres,*
Merum Atticum mel consparsisti absinthio.
❧ *Qui viduum veste vestiuisti pauperem,*
Id si exprobrassis, deuestiuisti magis.
❧ *In læta è rebus duris enisus memor*
Bona in fortuna sis priùs infortunij.
❧ *Ne dic qui fueris, sed qui sis circumspice,*
Aptaque te præsentis fortunæ ad modum.
❧ *In alium siquid es paratus dicere,*
In te quid dici possit antidea vide.
❧ *Vir qui consilium quærit muliebri à secu,*
Lapsum se credens deintegro labi studet.
❧ *Corrigere ramum curuum ne pertenderis:*
Nulla est naturam quæ cogat necessitas.
❧ *Peccat senectam quisquis exposcit Deos:*
Siquidem senectus multa fert secum vltima.
❧ *Adolescentari noli iam factus senex,*
Venerandam nec canitiem conspurcà tuam.
❧ *Sententias cùm loquitur ad senem senex,*
Thesaurus ad thesaurum tunc proficiscitur.
❧ *Non vrbs tibi dat nobilem propaginem,*
Sed tu nobilitas vrbem factis inclitis.
❧ *Malus tibi animus si habitat pulchro in corpore,*
Bona est tibi nauis, sed gubernator malus.
❧ *Centum cap tum*
Assentantum flentumque simul
Circa ipsum turba ligurit.
Omnia agere. ❧ *Metiochus gerit præturam, Metiochus curat vias,*
Metiochus curat farinam, Metiochus panes quoque:

σώζων νόσου πῶς αὐτὸς ἀποθνήσκει νοσῶν;

Ἄλλο. Ἐπὰν ἐχθρὸς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς οἱ θέλει.
θνήσκει δ' ὁ θνήσκων καθ' ἱδίαν εἱμαρμένην.

Ἄλλο. Ἐὰν τροφὴν δοὺς τὸν λαβόντ' ὀνειδίσῃς,
ἀψινθίῳ κατέπασας Ἀττικὸν μέλι.

Ἄλλο. Ἐὰν ὁρῶν πένητα γυμνὸν ἐνέδυσας,
μᾶλλον ἀπέδυσας αὐτὸν, ἐὰν ὀνειδίσῃς.

Ἄλλο. Ἐπὰν ἐκ μεταβολῆς θέμενος ἐπὶ κρεῖττον γένῃ
ὅτ' εὐτυχεῖς μέμνησο τῆς προτέρας τύχης.

Ἄλλο. Μὴ λέγε τίς ἦς τὸ πρότερον, ἀλλὰ νῦν τίς εἶ·
πρὸς τὴν παρουσίαν πάντοθ' ἁρμόζου τύχην.

Ἄλλο. Ὅταν τι μέλλῃς τὸν πέλας κατηγορεῖν,
αὐτὸς τὰ σαυτοῦ πρῶτον ἐπισκέπτου κακά.

Ἄλλο. Ἀνὴρ γυναικὸς λαμβάνων συμβουλίαν,
πεσεῖν δεδοικὼς βούλεται πάλιν πεσεῖν.

Ἄλλο. Μηδέποτε πειρῶ στρεβλὸν ὀρθῶσαι κλάδον,
οὐκ ἔστ' ἀνάγκη τὴν φύσιν βιάζεται.

Ἄλλο. Ὁ γῆρας αἰτῶν παρὰ θεῶν ἁμαρτάνει·
τὸ γὰρ πολὺ γῆρας ἐσχάτων πολλῶν γέμει.

Ἄλλο. Γέρων γενόμενος μὴ φρόνει νεώτερα,
μηδ' εἰς ὄνειδος ἕλκε τὴν πολιὰν σεμνήν.

Ἄλλο. Ὅταν γέρων γέροντι τινὰ γνώμην διδοῖ,
θησαυρὸς ἐπὶ θησαυρὸν ἐμπορεύεται.

Ἄλλο. Οὐχ ἡ πόλις σου τὸ γένος εὐγενὲς ποιεῖ·
σὺ δ' εὐγενίζεις τὴν πόλιν πράσσων καλῶς.

Ἄλλο. Ἂν καλὸν ἔχῃ τις σῶμα καὶ ψυχὴν κακὴν,
καλὴν ἔχει ναῦν καὶ κυβερνήτην κακόν.

Ἄλλο. Ἑκατὸν δὲ κύκλῳ
κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζομένων
ἅμα λιχμῶνται περὶ αὐτόν.

Ἄλλο. Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδούς,
Μητίοχος δ' ἄρτους ἐποπτᾷ, Μητίοχος δὲ τἄλφιτα.

Metiochus nil non agit: idem Metiochus pœnas dabit.
Natis nouercam siquis induxit suis,
Expers honorum viuat atque inglorius
In ciuitate, quippe qui prudens malum
Sibi accersiuit in suæ fraudem domus.
Nam prima sors coniugij si cessit bene,
In hoc bono acquiesce: si cecidit male,
Iterum periclum facere, summa insania est.

Μητίοχος τὰ πάντα ποιεῖται· Μητίοχος δ' οἰμώξεται.

ἄλλο. Ὁ παῖδα αὐτοῦ μητρυιὰν ἐπεισάγων
μήτ' εὐδοκιμείσθω, μήτε μετεχέτω λόγου
παρὰ τοῖς πολίταις, ὡς ἐπείσακτον κακὸν
κατὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πεπορισμένος.
Εἶτ' ἐπέτυχες γὰρ τὸ πρότερον γήμας, φίλε,
εὐημερῶν κατέπαυσον· εἶτ' οὐκ ἐπέτυχες,
μανικὸν τὸ πείρας δευτέρας λαβεῖν πάλιν.

MOSCHIONIS

COMICI AC TRAGICI

THEMISTOCLE. St. Fl. 199. vbi nomen tragœdiæ aſſcriptum non eſt, quod alij libri habent.

TELEPHO. St. Ecl. 126.

PHERÆIS. St. Fl. 513.

INCERTA. St. Ecl. 145. St. Fl. 83. 179. 435. 473. 515.

Ille omnium hominum vere eſt feliciſſimus,
Cui vita fluxit æquabiliter perpetim.

ΜΟΣΧΙΩΝΟΣ

ΤΡΑΓΩΙΔΟΠΟΙΟΥ

καὶ Κωμῳδοποιοῦ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΙ.

ΤΗΛΕΦΩι.

ΦΕΡΑΙΟΙΣ.

ΑΔΗΛΩι.

Κεῖνος δ' ἁπάντων ἐστὶ μακαριώτατος,
ὃς διὰ τέλους ζῶν ὁμαλὸν ἤσκησεν βίον.

INCERTVM EX TRAGOEDIA AN EX COMOEDIA, AN ALIVNDE.

NOn eſt amator, non amat qui perpetim.

Eſt ante ſeruum ſeruus, eſt herus ante herum.

Me quidem cenſente primum ſanitas homini bonum.

Mortalia
Sapere par mortalem & æquum eſt, non & immortalia.

Si peregrinus es,
At ne magis peregrinus eſto quam decet.

Quis gente in hominum tam ſupine eſt credulus,
Aut ſtultus adeo eſt, qui Deos exiſtimet
Seu bilis vſtæ, ſiue crudorum oſſium,
Proiecta quæ vix tangat eſuriens canis,
Gaudere donis, idque honori ducere,
Facientibuſque gratiam reponere?

Cunctos ego homines moneo, hilariter viuere
In craſtinum ne differant. raptus ſemel
A morte terram ſubter, eſt vmbra & nihil.
Vita fruendum tam breui dum viuimus.

Creſcunt labore cuncta bona mortalibus.

Nolens beatus nullus aut ſponte eſt miſer.

Vir diues ipſis dulcius Muſis ſonat.

Seni ſenilis lingua iucundiſſima eſt.

Meminiſſe dura dulce, poſtquam euaſeris.

ΑΔΗΛΟΝ ΕΚ ΤΡΑΓΩιΔΙΑΣ Η ΕΚ ΚΩΜΩιΔΙΑΣ, Η ΑΛΛΟΘΕΝ.

Οὐδεὶς ἐραστὴς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ.

Ἄλλο. Δοῦλος παρὰ δούλου, δεσπότης παρὰ δεσπότου.

Ἄλλο. Ἀνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἄριστόν ἐστιν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ.

Ἄλλο. Θνητὰ χρὴ τὸν θνητόν, οὐκ ἀθάνατα τὸν θνητὸν φρονεῖν.

Ἄλλο. Εἰ δ' εἶ ξένος,
οὐκ αὖ θύοιο μᾶλλον ἢ σε δεῖ ξένος.

Ἄλλο. Τίς ὧδε μωρὸς καὶ λίαν ἀνειμένως
ἄπιστος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεοὺς
ὀστῶν ἀσάρκων καὶ χολῆς πυρουμένης,
ἃ καὶ κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα,
χαίρειν ἅπαντας, καὶ γέρας λαχεῖν τόδε,
τούτων τε τοῖσι δρῶσιν ἐκτίνειν χάριν;

Ἄλλο. Πᾶσι δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι
τοὐφήμερον ζῆν ἡδέως· ὁ γὰρ θανὼν
τὸ μηδέν ἐστι καὶ σκιὰ κατὰ χθονός·
μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ' ἐπαύρεσθαι χρεών.

Ἄλλο. Ἐκ τῶν πόνων γὰρ τἀγαθὰ αὔξεται βροτοῖς.

Ἄλλο. Οὐδεὶς ἑκὼν πονηρός, οὐδ' ἄκων μάκαρ.

Ἄλλο. Κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνήρ.

Ἄλλο. Γέρων γέροντι γλῶσσαν ἡδίστην ἔχει.

Ἄλλο. Ἀλλ' ἡδὺ τὸν σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.

Nullus profecto liber est mortalium.
Nanque aut miseriæ aut opibus est obnoxius.
Clamosus instar circulatoris, rapax.
Mortalis odia ne gere immortalia.
Demittere animum debet is quem fors premit.
Felicitas nanque hominis hac in re sita est,
Si mentis ciaculata qua voluit cadant.
Formidini sunt res Deûm sapientibus.
Amor intuendo nascitur mortalibus.
Pereat hosti simul amicus.
Nam suauius nil cuncta quam cognoscere.
Sibi quisque melius esse mauult quam alteri.
Multi bonis in rebus haud sapiunt bene.
Facias nihil tu turpe, ne discas quidem.
Qui sapit eundem non bis errabit modum.
Mali facinoris liberam serua manum.
Necessitati cuncta succumbunt cito.
Necessitate multa patramus mala.
Qui beneficî non meminit, ingratum voca.
Debere vitam semper ingratos facit.
Simul miseritum est, ipsa moritur gratia.
Cunctis memoria est fluxa, queis factum bene est.
Benefacta bene locata, thesaurus grauis.
In tempore acceptum ipse redde in tempore.
Bene quære multis facere, sed pro viribus.
Beneficia iusta confer & iusta accipe.
Sumti beneficî sis memor, dati immemor.
Fac, lectus imperare, te dignum imperî.
Rex est imago viua viuentis Dei.
Non fert honesta vita negligentiam.
Homo nullus æuum degit arbitrij sui.
Ea vera vita est viuere ex sententia.

Οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος·
ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης.
Ἅρπαξ κεκρακτὴς κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.
Ἀθάνατον ὀργὴν μὴ φύλαττε, θνητὸς ὤν.
Μικρὸν φρονεῖν γὰρ τὸν κακῶς πεπραγότα.
Τόσῃ ἔστι δὲ ζηλωτὸν ἀνθρώποις ὅπῳ
τόξον μερίμνης εἰς ὃ βούλεται πέσῃ.
Φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν.
Ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν.
Ἐῤῥέτω φίλος σὺν ἐχθρῷ.
Οὐκ ἔστι γὰρ γλυκύτερον ἢ πάντ' εἰδέναι.
Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλέον οὐδεὶς οὐδένα.
Ἔνιοι κακῶς φρονοῦσι πράττοντες καλῶς.
Αἰσχρὸν δὲ μηδὲν πρᾶττε, μηδὲ μάνθανε.
Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταυτὸν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.
Ἔργων πονηρῶν χεῖρ' ἐλευθέραν ἔχε.
Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύ.
Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιοῦμεν κακά.
Ἀχάριστος ὅστις εὖ παθὼν ἀμνημονεῖ.
Ἀεὶ δ' ὁ σωθεὶς ἐστὶν ἀχάριστος φύσει.
Ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
Ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὖ.
Καλὸν δὲ θησαύρισμα, κειμένη χάρις.
Χάριν λαβὼν εὔχαριν, εὔχαριν δίδου.
Χάριν χαρίζου, καθ' ὅσον ἰσχύεις ὅμως.
Χάριτας δικαίας καὶ δίδου καὶ λάμβανε.
Χάριν λαβὼν μέμνησο, καὶ δοὺς ἐπιλάθου.
Ἀρχῆς τετυχὼς ἴσθι ταύτης ἄξιος.
Εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος Θεοῦ.
Ἀμηχανοῦντα τοῦ ζῆν, οὐκ ἔνεστ' εὐδαιμονεῖν.
Βιοῖ μὲν οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται βίον.
Βίος ἐστὶν ἄν τις τῷ βίῳ χαίρῃ βιῶν.

Vi quia paratur vita, vita dicitur.
Tellus vt edit ita resorbet omnia.
Vt quimus haud vt volumus æuum ducimus.
Vacuam inuenire non datur vitam malis.
Humana vita, cæcum & infelix iter.
Felicis hominis indolentem viuere.
Quam vita dulcis, vita quid sit nescijs?
Seruat virum vir, ciuitatem ciuitas.
Digitum lauabit digitus, & manum manus.
Frustra laborat cursus expers consilî.
Consilij inopia maximas noxas nocet.
Improuido res propria, delicijs capi.
Nam tutior res nulla consilio bono.
Consilia noctu capere, mos sapientium est.
Tu non nisi à prudente consilium pete.
Sapientium consilia sunt sapientia.
Secura vita est absque matrimonio.
Connubium homini inire, votiuum est malum.
Quæris maritus esse? vicinos vide.
Deus tibi ipse es, diuitem si duxeris.
Ex moribus non ære nupturam æstima.
Vxore ducta viuere vt seruus para.
Multis malis caret ille, qui vxorem haud habet.
Viuas faciliùs coniugem si non alas.
Graue est malum homini risus haud in tempore.
Mens stulta ridet, quando ridendum est nihil.
Consilia tutiora sunt, quæ dant senes.
Bonum senectæ compara viaticum.
Veniet senectus omne crimen sustinens.
Res pulchra senium, pulchra non senescere.
Seniliores quære amicitias tibi.
Res tædiosa senior in iuuenum grege.

Βίος κέκληται δ' ὅτι βίᾳ πορίζεται.
Γῆ πάντα τίκτει καὶ πάλιν κομίζεται.
Ζῶμεν καὶ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.
Οὐκ ἔστι βίον εὑρεῖν ἄλυπον οὐδενί.
Τυφλὸν ἢ καὶ δύστηνον ἀνθρώποις βίος.
Τὸ ζῆν ἀλύπως ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.
Ὡς ἡδὺς ὁ βίος ἂν τις αὐτὸν μὴ μάθῃ.
Ἀνὴρ γὰρ ἄνδρα καὶ πόλις σώζει πόλιν.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.
Ἀνὴρ ἄβουλος εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
Ἀβουλίᾳ γὰρ πολλὰ βλάπτονται βροτοί.
Ἀνὴρ ἄβουλος ἡδοναῖς θηρεύεται.
Βουλῆς γὰρ ὀρθῆς οὐδὲν ἀσφαλέστερον.
Ἐν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίγνεται.
Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς προσδέχου συμβουλίαν.
Σοφὴ σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβουλία.
Ἄλυπον ἕξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.
Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν.
Γαμεῖν δὲ μέλλων βλέψον εἰς τοὺς γείτονας.
Δαίμων ἑαυτοῦ πλουσίαν γήμας ἔσῃ.
Ἦθος προκρίνειν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ.
Νόμιζε γήμας δοῦλος εἶναι τοῦ βίου.
Ὁ μὴ γαμῶν ἄνθρωπος οὐκ ἔχει κακά.
Ῥᾷον βίον ζῇς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφῃς.
Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.
Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς κἄν τι μὴ γελοῖον ᾖ.
Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
Ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀεὶ κατατίθου.
Ἥξει τὸ γῆρας πᾶσιν αἰτίαν φέρον.
Καλὸν τὸ γηρᾶν, καὶ τὸ μὴ γηρᾶν καλόν.
Ὁμιλίας δὲ τὰς γεραιτέρας φίλει.
Ὀχληρὸς ἀνήρ ἐστιν ἐν νέοις γέρων.

Annos notat canitia, non prudentiam.
Metue senectam: quippe comitata aduenit.
Homini senectus tædiosa est sarcina.
Reuerens parentum sis, amicis beneficus.
Quisquis parentes bene colit, speret bene.
Numen parentes maximum prudentibus.
Senes parentes qui fouet, viuet bene.
Tu tibi parentes alteros credas Deos.
Nihil viro uxor est, nisi esuries mera.
Saluam domum præstare matronæ est probæ.
Non ornat aurum feminam, at mores probi.
Mulier probe morata, vitæ est sospita.
Certe inuenire feminam haud facile est bonam.
Sepelire satius feminam quam ducere.
Mulier profecto dapsile est negotium.
Caue salutem feminæ credas tuam.
Scit quod cupiscit femina, vlterius nihil.
Honesta mulier est gubernaclum domus.
Natura quippe feminæ imperium negat.
Mulier familiæ pestis est, mulier salus.
Mulier mulieri propemodum distat nihil.
Vix feminarum in genere reperire est fidem.
Mulieris æmulatus incendit domum.
Quære adiuuamen rebus vxorem tuis.
Nullam esse decuit feminam, multis modis.
Ingens mali thesaurus est mulier mala.
Inter feras fera nulla ferior muliere.
Tria magna mala sunt, æquor, ignis, femina.
Muliebre telæ sunt opus, non concio.
Ipsum venenum est aspidis, mulier mala.
Spectare mores dulce matronæ probos.
Mulier perenne pignus ægrimoniæ est.

Πο-

Πολιὰ χρόνου μήνυσις, οὐ φρονήσεως.
Φοβοῦ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.
Χαλεπὸν τὸ γῆρας ἐστὶν ἀνθρώποις βάρος.
Γονεῖς δὲ τίμα καὶ φίλους εὐεργέτει.
Ἔλπιζε τιμῶν τοὺς γονεῖς πράξειν καλῶς.
Θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
Ἰχθυῶς βιώσεις γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.
Νόμιζε σαυτῷ τοὺς γονεῖς εἶναι θεούς.
Βίου ἀσδύις πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστι σώζειν οἰκίαν.
Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία.
Γυνὴ δικαία τοῦ βίου σωτηρία.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥᾴδιον.
Γυναῖκα θάπτειν κρεῖττόν ἐστιν ἢ γαμεῖν.
Γυνὴ τὸ σκῶλόν ἐστι δαπανηρὸν φύσει.
Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτοῦ βίον.
Γυνὴ γὰρ οὐδὲν οἶδε πλὴν ὃ βούλεται.
Γυνὴ δὲ χρηστὴ πηδάλιόν ἐστ' οἰκίας.
Γυναικὶ δ' ἄρχειν οὐ δέδωκεν ἡ φύσις.
Γυνὴ γὰρ οἴκῳ πῆμα καὶ σωτηρία.
Γυνὴ γυναικὸς πώποτ' οὐδὲν διαφέρει.
Ἐν γὰρ γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν.
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
Ζήτει γυναῖκα σύμμαχον τῶν πραγμάτων.
Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα κατὰ πολλοὺς τρόπους.
Θησαυρός ἐστι τῶν κακῶν κακὴ γυνή.
Θηρῶν ἁπάντων ἀγριωτέρα γυνή.
Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνή, κακὰ τρία.
Ἱστοὶ γυναικῶν ἔργα, κοὐκ ἐκκλησίαι.
Ἰὸς πέφυκεν ἀσπίδος, κακὴ γυνή.
Καλὸν γυναικὸς εἰσορᾶν καλοὺς τρόπους.
Λύπη παροῦσα πάντοτ' ἐστὶν ἡ γυνή.

Feritas leænæ quanta, tanta & feminæ.
Melius leonis feminæ commercio.
Mulier malorum plena semper sarcina est.
Sine dote nupta ius loquendi non habet.
Nihil muliere peius est, pulchra quoque.
Multis miseriæ causa, femineum genus.
Sordes mulierem puta, sed argento illitas.
Malum viris est mulier, at dulce est malum.
Formosa mulier plena res superbiæ.
Danda opera amici, coniugisve in gratiam.
Mulier marito sæua tempestas domi.
Ingenia feminina, perfidiæ penus.
Plebs nempe res est valida, sed mentis carens.
Opulentiæ antepone rumorem bonum.
Nihil est inani gloria infelicius.
Res nulla seruo peior est, etiam bono.
Unus familiæ seruus ipse adeo est herus.
Quercu cadente, nemo lignatu abstinet.
Aliijs necesse est bene sit, aliijs sit male.
Miseri miseriæ nequid adfingas mali.
Nempe est voluptas mater infortunij.
Misero caue insultare: Fors hera omnium est.
Animum miseria vrgente ne despondeas.
Commune cuiuis crede, quod cuiquam accidit.
Eheu! vt homines subita dementant mala.
Felix amicus nullus infelicibus.
Vt quisque vanus, hoc magis spe pascitur.
Noli ipse laudis facere tibi præconium.
Celebrare amici quam tuas laudes velis.
Virtutis summum ne voces ignobilem.
Dei tuenda memoria in rebus bonis.
Suo arbitratu nullus est felix satis.

Ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης.

Λέοντι συζῆν ἢ γυναικὶ συμβιοῦν.

Μεστὸν κακῶν πέφυκε φορτίον γυνή.

Νύμφη δ' ἄπροικος οὐκ ἔχει παρρησίαν.

Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον, οὐδὲ τῆς καλῆς.

Πολλοὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν εἵνεκεν.

Ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος.

Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.

Ὑπερήφανον πρᾶγμ' ἐστίν, ὡραία γυνή.

Ὑπὲρ γυναικὸς καὶ φίλου ποιητέον.

Χειμὼν κατ' οἴκους ἐστὶν ἀνδράσιν γυνή.

Ὡς ἔστ' ἄπιστον ἡ γυναικεία φύσις.

Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστίν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν.

Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.

Κενῆς δὲ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.

Δούλου δὲ χεῖρον οὐδέν, οὐδὲ τοῦ καλοῦ.

Εἷς ἐστὶ δοῦλος οἰκίας, ὁ δεσπότης.

Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.

Ἐπ' ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ πλάσῃς κακόν.

Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυστυχεῖν.

Μὴ 'μβαινε δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη.

Μηδέποτε σαυτὸν δυστυχῶν ἀπελπίσῃς.

Νόμιζε κοινὰ πάντα δυστυχήματα.

Οἴ μοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν, μανίαν ποιεῖ.

Τῶν δυστυχούντων εὐτυχὴς οὐδεὶς φίλος.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν.

Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.

Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε.

Ἀνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενής.

Δίκαιον εὖ πράττοντα μεμνῆσθαι θεοῦ.

Ἰδίαν κατὰ φρόνησιν οὐδεὶς εὐτυχεῖ.

Multis adest fortuna, non prudentia.
Fortuna famam sæpe dat prudentiæ.
Est patria tellus omnis, vbicunque est bene.
Felicium se quisque cognatum vocat.
Fortuna splendens quam leui impulsu ruit?
Supra Deum ne sapito, mortalis satus.
Deum verere: cuncta sic facies bene.
Ea fator atque disce quæ pietas probat.
Nunquam Deus surdescit ad iustas preces.
Senex amator, vltimum infortunium.
Vlciscere hostem, non tamen damno tuo.
Minus dolebis, quo hostibus credes minùs.
Sermonem ab hoste beneuolum nunquam puta.
Nîl facito dignum morte, si adamas viuere.
Vita indecens, fortuna cùm vitam inuidet.
Bene viuere omnes volumus, at non possumus.
Quam vita dulce est, fata dum non inuident?
Quam multa capimus ob voluptatem mala?
Felicis æuum sine malis agere, aut mori.
Mortalis ipse mortuum ne irrideas.
Queîs fœda vita restat, his pulchrum est mori.
Nunquam probarim sumtuosum mortuum.
Mors ipsa non est fœda, sed fœde mori.
Rem facile quamuis peragit adiutor Deus.
Deo volente nauiges vel vimine.
Adest vbique, nîlque non cernit Deus.
Dei absque nutu nemo fortunam inuenit.
Obsistere est difficile fortunæ & Deo.
Sunt gratiora cuncta carpta in tempore.
Occasionis nosse res pulchra est modum.
Validior ipsa lege res occasio est.
Ad regna quoque vertenda valet occasio.

Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν, οὐ φρονοῦσι δέ.
Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.
Τοῖς εὐτυχοῦσι πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.
Θνητὸς πεφυκὼς μὴ φρονῆς ὑπέρθεα.
Θεὸν σέβου, καὶ πάντα πράξεις εὐθέως.
Ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ λάλει καὶ μάνθανε.
Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος Θεός.
Γέρων ἐραστὴς, ἐσχάτη κακὴ τύχη.
Ἐχθροὺς ἀμύνου μὴ 'πὶ τῇ σαυτοῦ βλάβῃ.
Ἐχθροῖς ἀπιστῶν οὔποτ' ἂν λάβῃς βλάβην.
Λόγοις παρ' ἐχθροῦ μήποθ' ἡγήσῃ φίλον.
Ζῆν βουλόμενος μὴ πράττε θανάτου ἄξια.
Ζῆν αἰσχρὸν οἷς ζῆν ἐφθόνησεν ἡ τύχη.
Πάντες καλῶς ζῆν θέλομεν, ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν μὴ φθονούσης τῆς τύχης.
Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα;
Ἢ ζῆν ἀλύπως ἢ θανεῖν, εὐδαίμονος.
Θνητὸς πεφυκὼς μὴ γέλα τεθνηκότα.
Καλὸν τὸ θνήσκειν οἷς ὕβριν τὸ ζῆν φέρει.
Οὐ πώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.
Τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρὸν, ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.
Θεὸς συνεργῶν πάντα ποιεῖ ῥᾳδίως.
Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.
Πάντη γὰρ ἐστὶ, πάντα τε βλέπει Θεός.
Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν ἄνευ.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.
Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει πραττόμενα.
Καλὸν τὸ καιροῦ πάντος εἰδέναι μέτρον.
Καιρὸς γὰρ ἐστὶ τῶν νόμων κρείττων πολύ.
Καιροὶ δὲ καταλύουσι τὰς τυραννίδας.

Mendicus etiam ſæpe valet in tempore.
Ex parte rebus cauſa ſæpe occaſio eſt.
Occaſione vir fit, is qui non fuit.
Deſubito tempus demouet res de ſtatu.
Opta tibi vſque temporis fauentiam.
Quam magna res quæ parua ſed data tempore?
Res tempus omnes optimè dijudicat.
Mores in arbitrando, non faciem vide.
Quam dulce facies pulchra cum ingenio probo?
Omni arte vitam quære, dum ne ars ſit mala.
Amice, vbique lucra ſectari caue.
Vitam ex honeſtis tibi para negotijs.
Iniuſta fuge compendia & mores malos.
Ex non honeſto lucra ſectari caue.
Minora noxas lucra leuiores ferunt.
Lucrum eſſe lucrum crede, ſi iuſtum eſt lucrum.
Habent mala lucra calamitates pediſequas.
Iudex & accuſator eſſe idem nequit.
Ne iudicato niſi bene auditum prius.
Latere ſemper poſſe ne ſpera nocens.
Abſtruſa omiſſis quæ patent quæras caue.
Aut occulendum nîl patra, aut ſolus patra.
Suſpicio peſtis peſſima eſt mortalibus.
Inter dolores maximum humanos fames.
Famem adeo reſponſare nîl contra datur.
Rebus magiſtra plurimis vna eſt fames.
Et nauigare reperit alui inania.
Oratione nulla vis potentior.
Mœroris vnum remedium eſt oratio.
Aliud loqui opportuna quam multum loqui.
Verbis repone verba ſuaſori tuo.
Sanare luctum ſcit beneuola oratio.

Καιροῦ τυχὼν γὰρ πλωχὸς, ἰσχύει μέγα.
Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος.
Πολλοὺς ὁ καιρὸς ἄνδρας οὐκ ὄντας ποιεῖ.
Τάχισθ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
Τὸν καιρὸν ἄγου πάντοθ' ἵλεων ἔχειν.
Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Ὥρα τὰ πάντα τοῦ βίου κρίνει καλῶς.
Μὴ κρῖν' ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
Ὡς ἡδὺ κάλλος ὅταν ἔχῃ νοῦν σώφρονα.
Βίον πορίζου πάντοθεν, πλὴν ἐκ κακῶν.
Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.
Ζήτει συναγαγεῖν ἐκ δικαίων τὸν βίον.
Ἦθος πονηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος κακόν.
Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν βούλου ποτέ.
Τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει.
Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος, ἂν δίκαιον ᾖ.
Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.
Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι καὶ κρίνειν ὁμοῦ.
Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.
Λήσειν διὰ τέλους μὴ δόκει πονηρὸς ὤν.
Ἀφεὶς τὰ φανερὰ μὴ δίωκε τἀφανῆ.
Ἢ μὴ ποίει τὸ κρυπτὸν, ἢ μόνος ποίει.
Ὑπόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.
Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφυ.
Λιμῷ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀντειπεῖν ἔπος.
Πολλῶν ὁ λιμὸς γίγνεται διδάσκαλος.
Γαστὴρ ἄσακτος καὶ νεῶν εὕρει δρόμον.
Ἰσχυρότερον δέ γ' οὐδέν ἐστι τοῦ λόγου.
Λόγος γάρ ἐστι φάρμακον λύπης μόνον.
Χωρὶς τό, τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ καίρια.
Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοις πείθοντά σε.
Λύπην γὰρ εὔνους οἶδεν ἰᾶσθαι λόγος.

Mortalium res ſola regit oratio.
Morbos ad animi medica valet oratio.
Vitæ lues vox miſſa non in tempore.
Emiſſa ab ore verba reuocare haud datur.
Sermo medela eſt animi ad ægrimonias.
Expelle vita quicquid ad luctum facit.
Mærore nullum hominibus eſt peius malum.
Satis beati eſt eſſe ſine mæroribus.
Homo natus id quod inſtat vt videas age.
Quod deſtinatum ſorte, non fugies pati.
Ne ſit mihi quod cupio, ſed quod expedit.
Hominem eſſe temet perpetim dicta tibi.
Alijs placere quære, non ſoli tibi.
In comitate magna vis eſt gratiæ.
Quamvis ſuperior ſorte, da te æquum omnibus.
Signum ad ſalutem grande morum comitas.
Hoc, Noſce temet, vtile eſt per omnia.
Nulla eſt nouerca peſtis exitialior.
Nîl flore differt vegetus ætatis vigor.
Iuuenis memento te fore aliquando ſenem.
Dum floret ætas diſce quod ſcitum iuuet.
Iuuenem magis tacere quam fari decet.
Audi libenter ipſe adhuc iuuenis ſenes.
Lex valida legem cùm magiſtratus fouet.
Nîl non fit aut dijudicatur legibus.
Res eſt honeſta pro locis leges ſequi.
Leges profecto nil valent, vbi vis valet.
Præteruidere pauperem externum caue.
Bene de extero quid meritus exſpectes idem.
Cura hoſpitalis eſſe, nec in hoc ſis piger.
Amicus eſto fidus in fidum hoſpitem.
Bene ſe modeſtè gerere peregrinum decet.

Λόγῳ

Λόγῳ διοικεῖται βροτῶν βίος μόνῳ.
Ἰατρὸς ὁ λόγος τοῦ κατὰ ψυχὴν πάθους.
Ῥῆμα παρὰ καιρὸν ῥιφθὲν ἀνατρέπει βίον.
Ῥίψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
Ψυχῆς νοσούσης ἐστὶ φάρμακον λόγος.
Ἀεὶ τὸ λυποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου.
Οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.
Τὸ ζῆν ἀλύπως ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.
Θνητὸς πεφυκὼς τοὐπίσω πειρῶ βλέπειν.
Μένει δ' ἕκαστον τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν.
Μή μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Ἄνθρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκ' ἀεί.
Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις.
Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι κἂν προὔχῃς βίῳ.
Σωτηρίας σημεῖον ἥμερος τρόπος.
Τὸ, Γνῶθι σαυτὸν, πανταχοῦ 'στι χρήσιμον.
Δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητρυιᾶς κακόν.
Ἀκμὴ δὲ συνόλως οὐδὲν ἄνθους διαφέρει.
Μέμνησο νέος ὢν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Νέος πεφυκὼς πολλὰ χρηστὰ μάνθανε.
Νέῳ δὲ σιγᾶν μᾶλλον ἢ λαλεῖν πρέπει.
Νέος ὢν ἀκούειν τῶν γεραιτέρων θέλε.
Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ἐστὶν ἂν ἀρχὴν ἔχῃ.
Νόμῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.
Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχωρίοις καλόν.
Βίας παρούσης οὐδὲν ἰσχύει νόμος.
Ξένοις πένησι μὴ παραδράμῃς ἰδών.
Ξένοις ἐπαρκῶν τῶν ἴσων τεύξῃ ποτέ.
Ξενίας ἀεὶ φρόντιζε, μὴ καθυστέρει.
Ξένοισι πιστοῖς πιστὸς ὢν γίγνου φίλος.
Ξένῳ μάλιστα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.

Rerum abstine peregrinus, & viues bene.
Mos est hominibus anteferre extraneos.
Silere quam clamare peregrinum decet.
Honorem habe, peregrine, susceptoribus.
Bene hospiti fac: tu quoque hospes fors eris.
Peregrina vitam vita prudentem facit.
Mortalis, ira disce moderari impetum.
Ne propera ad iram. quam potes, tarde veni.
Nociua res est animus iræ traditus.
Vitam dat ire commodè, ira cum modo.
Res pulchra & iram & cupiditatem vincere.
Ratione rem putando, vince iræ impetum.
Ad praua sæpe impellit iracundia.
Consilia sunt intuta, quibus ira adsidet.
Toleres amici & comitis iracundiam.
Fugiendus herus est semper, ira percitus.
Spontalis est miseria, satio liberûm.
Felicitas eximia, sapiens filius.
Vinclum est amoris grande, satio liberûm.
Bonum est quod haud aufertur, eruditio.
Doctrina mores esse non patitur feros.
Prudentia opus est vbi didiceris literas.
Qui literas didicere, bis tantum vident.
Doctrina hominibus optima est possessio.
Addiscere aliquid digna res etiam sene.
Cunctis hominibus gloria eruditio.
Qui literas didicere, mentis plus habent.
Qui sapit is in se cuncta circumfert sua.
Male eruditur ille qui non vapulat.
Illiterata vita cum oculis cæcitas.

Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι καὶ πράξεις καλῶς.
Ξένον προτιμᾶν μᾶλλον ἀνθρώποις ἔθος.
Ξένον δὲ σιγᾶν κρεῖττον ἢ κεκραγέναι.
Ξένος πεφυκὼς τοὺς ξενοδόχους σέβου.
Ξένους ξένιζε, καὶ σὺ γὰρ ξένος γ' ἔσῃ.
Γλαίνη βίον λύπησι συμφερέστερον.
Ἄνθρωπος ὢν γίνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν.
Γίνου δ' ἐς ὀργὴν μὴ ταχύς γ' ἀλλὰ βραδύς.
Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.
Ζήσεις βίον κράτιστον ἂν θυμοῦ κρατῇς.
Θυμοῦ κρατῆσαι κἀπιθυμίας καλόν.
Νίκησον ὀργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς.
Ὀργὴ δὲ πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.
Οὐδεὶς μεθ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλεύεται.
Ὀργὴν ἑταίρου, καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.
Φεύγειν ἀεὶ δεῖ δεσπότας θυμουμένους.
Αὐθαίρετος λύπη 'στὶν ἡ τέκνων σπορά.
Μακάριόν ἐστιν υἱὸν εὔτακτον τρέφειν.
Φιλίας μέγιστος δεσμὸς αἱ τέκνων γοναί.
Ἀναφαίρετον κτῆμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς.
Ἅπαντας ἡ παίδευσις ἡμέρους ποιεῖ.
Γράμματα μαθεῖν δεῖ καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.
Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.
Κάλλιστόν ἐστι κτῆμα παιδεία βίου.
Καλὸν δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σφόδρα.
Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.
Ὁ γράμματ' εἰδὼς καὶ περισσὸν νοῦν ἔχει.
Ὁ σοφὸς ἐν αὑτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.
Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται.
Ὁ γραμμάτων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων.

- *Dat ſapere conſors vita cum ſapientibus.*
- *Plus opibus ipſis ſunt opes ſapientiæ.*
- *Indigna multos facere paupertas iubet.*
- *Honeſta tenuis vita præ dite ac mala.*
- *Res pauper eſt odioſa, donans diuiti.*
- *Perferre inopiam non niſi ſapientium eſt.*
- *Deſidia neſcit educare pauperem.*
- *Tolerare inopiam cum ſenectute arduum eſt.*
- *Homines profecto quantum habent, tantum valent.*
- *Sat erit amicûm, ſi ſat eſt pecuniæ.*
- *Opes tenere, non teneri opibus iuuat.*
- *Memento, diues, facere pauperibus bene.*
- *Iniqua nunquam facito opum fiduciâ.*
- *Si diues es pigerque, mox inops eris.*
- *Aurum omnia aperit, inferûm portas quoque.*
- *Ne curioſe alterius inquire in mala.*
- *Nîl agere cauſa plurimis vt agant male.*
- *Nimis agere multa putidum ſemper nimis.*
- *Multa agere multis initium eſt mœroribus.*
- *Malus quod eſt beatus hoc ipſo eſt miſer.*
- *Hominis mali vſquequaque congreſſus fuge.*
- *Animus malignus vitium inemendabile eſt.*
- *Miſereſcere haud ſcit improbi cordis rigor.*
- *Malim adeo turpis eſſe quam pulcher malus.*
- *Per tota vitæ ſpatia fallacem fuge.*
- *Nemo maleficus ſe fatetur maleficum.*
- *Bonæ indolis venena ſunt mores mali.*
- *Crimen Deorum eſt improbi felicitas.*
- *Facient malorum te malum commercia.*
- *Viuiſque mortuiſque pœna inſtat malis.*
- *Hominem malignum nec viæ comitem cape.*

Σοφοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός.
Σοφία δὲ πλούτου κτῆμα τιμιώτερον.
Πενία γ' ἀγνώμονάς γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ.
Λεπτῶς καλῶς ζῆν κρεῖσσον ἢ λαμπρῶς κακῶς.
Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον.
Πενίαν φέρειν οὐ παντός, ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ.
Πένητας ἀργοὺς οὐ τρέφει ῥαθυμία.
Πενίαν φέρειν καὶ γῆρας ἐστὶ δύσκολον.
Δύναμις πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα.
Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ', ἕξομεν φίλους.
Ἥδιστόν ἐστι τῶν ὑπαρχόντων κρατεῖν.
Μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.
Πλούτῳ πεποιθὼς ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν.
Ῥάθυμος ὢν σὺ πλούσιος, πένης ἔσῃ.
Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, κᾀίδου πύλας.
Πολυπραγμονεῖν τἀλλότρια μὴ βούλου κακά.
Πολλοὶ χολὴν ἄγουσιν εἰς τὰ χείρονα.
Τὰ πολλὰ πράττειν ἐστὶ πανταχοῦ σαπρόν.
Τὰ πολλὰ πράττειν κᾀδύνας πολλὰς ἔχει.
Ἀνὴρ πονηρὸς δυστυχεῖ κᾂν εὐτυχῇ.
Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί.
Ἀνουθέτητόν ἐστιν ἡ πονηρία.
Ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγχνον οὐ μαλάσσεται.
Δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ καλὸς κακός.
Τὸν δόλιον ἄνδρα φεῦγε παρ' ὅλον τὸν βίον.
Ἑαυτὸν οὐδεὶς ὁμολογεῖ κακοῦργος ὤν.
Ἤθη πονηρὰ τὴν φύσιν διαστρέφει.
Θεῶν δ' ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
Κακοῖς ὁμιλῶν κ' αὐτὸς ἐκβήσῃ κακός.
Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος καὶ θανὼν κολάζεται.
Κακῷ σὺν ἀνδρὶ μηδ' ὅλως ὁδοιπόρει.

Tibi nunquam amicum facito moratum male.
Bonos vocare pessimos, mos est malis.
Non vulneratur vir bonus verbo improbo.
Quantum est, bonum esse audere temporibus malis?
Vt cuncta nunc sunt cara, nisi mores mali.
Maiora perdes minima nisi seruaueris.
Sunt cuncta vbique famula diligentiæ.
Quæ fit silendo, grauior accusatio est.
Multis tacere quam loqui vtilius fuit.
Taciturna facile ingenia contemni solent.
Multis hominibus lingua perniciem attulit.
Silentium implet sæpe responsi vicem.
Malis initium lingua permultis dedit.
Meliora ni dicturus es dictis, tace.
Decet tacere quam loqui quæ non decet.
Est vbi loquelâ melius est silentium.
Pulchrum vbi decet silere & vbi oportet loqui.
Sapiens opes secum ipse circumfert suas.
Homini Deus sua cuique conscientia est.
Ars est hominibus portus infortunij.
Omnes enim homines sese honorari expetunt.
Qui sese amat, non facile se fert negligi.
Audentiam tibi sume, non audaciam.
Amice, non sapientis est res, temeritas.
Sæpe est malorum causa festinatio.
Peccet necesse est multa, qui multa audeat.
Homo es: ergo fortunæ esto communis memor.
Nihil, vt videtur, proprium in vita datur.
Fortuna perdifficile quiddam est assequi.
Difficile contra stare fortunam ac Deum.
Fortuna multos spoliat, alios munerat.

Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον.
Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς καλούς.
Χρηστὸς πονηροῖς οὐ τιτρώσκεται λόγοις.
Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν.
Ὡς πάντα τιμῆς ἐστὶ πλὴν κακοῦ τρόπου.
Εἰ μὴ φυλάξαις μίκρ' ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίγνεται.
Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Ἐνίοις δὲ σιγᾶν ἐστὶ κρεῖττον τοῦ λέγειν.
Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηρὸς τρόπος.
Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.
Πολλοῖς ἀπόκρισις ἡ σιωπὴ τυγχάνει.
Ἡ γλῶσσα πολλῶν ἐστὶν αἰτία κακῶν.
Ἢ δεῖ σιωπᾶν ἢ λέγειν ἀμείνονα.
Κρεῖττον σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
Σιγὴ ποτ' ἐστὶν αἱρετωτέρα λόγου.
Οὗ δεῖ σιωπᾶν καὶ λαλεῖν ὅπου χρεών.
Σοφὸς περὶ αὑτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.
Βροτοῖς ἅπασιν ἡ συνείδησις θεός.
Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.
Τιμώμενοι γὰρ πάντες ἥδονται βροτοί.
Ἀγαπῶν ἑαυτὸν οὔτις ἁμαρτάνει ἡδέως.
Εὔτολμος εἶναι κεῖνε, τολμηρὸς δὲ μή.
Ἐστὶν δὲ τολμᾶν, ὦ φίλ', ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.
Προπέτεια πολλοῖς ἐστὶν αἰτία κακῶν.
Τὸ πολλὰ τολμᾶν, πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.
Ἄνθρωπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ πέλειν.
Δυσπαρακολούθητον δὲ πρᾶγμ' ἐστὶν τύχη.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.
Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ' ἀφαιρεῖται τύχη.

Multos iacentes sæpe Fortuna erigit.
Sapientibus Fortuna se fert opiferam.
Meliora quam nos sæpe casus consulit.
Mortalium res plurimas capiunt vices.
Miser esse multo quam maledicus mauelis.
Transadigit ensis corpus, animum oratio.
Nil sanitate vita habet beatius.
Supplicia nemo fugiet insolentiæ.
Cum maxime es beatus, à fastu abstine.
Somnus futuræ mortis est meditatio.
Sopor est hominibus ipsa vitæ sanitas.
Incolumitas est corporis nostri sopor.
Inopia somno vincitur, summum malum.
Damna ac dolores disce generose pati.
Fiet leuis fortuna si leuiter feras.
Ratione subiuganda præsens calamitas.
Tolerare casus nobilem animose decet.
Æquo potentum imperia disce animo pati.
Sapientis opus est, facile iacturam pati.
Homini necesse est ferre fortunæ impetum.
Noli ipse pauper inuidere habentibus.
Liuoris est mos mortuos omittere.
Iniusta res est sponte amicos lædere.
Habere amicos aueo queis res sint bonæ.
Fugiunt amici quem fugit felicitas.
Constans vbique sis, amicis maximè.
Non bene stat intra verba amicorum fides.
Amicus in re ancipite plus auro valet.
Opta aliquid habeas: qui habet is & amicos habet.
Bene fac amicis res habent quorum male.
Ita cole amicos vt secundos à Deo.

Πολλοὺς κακῶς πράσσοντας ὤρθωσεν τύχη.
Πᾶσι γὰρ εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.
Ταὐτόματον ἡμῶν καλλίω βουλεύεται.
Τὰ θνητὰ πάντα μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
Δύσμοιρος ἴσθι μᾶλλον ἢ κακήγορος.
Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν, λόγος.
Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.
Ἀλαζονείας οὔτις ἐκφεύγει δίκην.
Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα μὴ μέγα φρόνει.
Ὕπνος δὲ θανάτου τίς προμελέτησις πέλει.
Ὕπνος δὲ πᾶσιν ἐστὶν ὑγίεια βίου.
Ὕπνος πέφυκε σώματος σωτηρία.
Ὕπνος δὲ πενίαν τὴν κακέργατον δαμᾷ.
Ἔνεγκε λύπην καὶ βλάβην ἐρρωμένως.
Κούφως φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.
Νικᾷ λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφοράν.
Στερρῶς φέρειν χρὴ συμφορὰν τὸν εὐγενῆ.
Τὴν τῶν κρατούντων φέρε μαθεῖν ἐξουσίαν.
Φρονοῦντός ἐστι ζημίαν ῥᾷον φέρειν.
Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὴν τύχην.
Αὐτὸς πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.
Οὐδεὶς δὲ πρὸς τοὺς ἐκποδὼν φύεται φθόνος.
Ἄδικον τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἑκουσίως.
Ἅπασιν εὖ πράττουσιν ἥδομαι φίλοις.
Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.
Βέβαιος ἴσθι καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις.
Δεῖ τοὺς φιλοῦντας πίστιν οὐ λόγους ἔχειν.
Ἐν τοῖς δὲ δεινοῖς χρημάτων κρείττων φίλος.
Εὔχου δ' ἔχειν τι, κἂν ἔχῃς, ἕξεις φίλους.
Ἐν τοῖς κακοῖς δὲ τοὺς φίλους εὐεργέτει.
Ἴσον θεῷ σοὺ τοὺς φίλους τιμᾶν θέλε.

Tuas amicus crede amici miserias.
Aurum probatur igne, amicus tempore.
Pulcherrimum peccare in amicos nihil.
Felix amicus optimum ſpectaculum.
Malo ex amico fructus oritur peſſimus.
Qui te odit, odio habeto: amantem plus ama.
Amans ſui ipſe nimis, amicus nemini.
Fugias amicum fugere deiectum malis.
Generoſa amicus mente, felicis bonum.
Ne recipe amicos inter arbitrium duos.
Veros amicos, alteros fratres puta.
Nemo eſt, amicus ipſe qui non ſit ſibi.
Arcana præ ira ne alteri euulgaueris.
Nulla eſt amico pulchrior poſſeſſio.
Cura eſſe amicus, verum amicis non malis.
Re non amant plerique, ſed menſa tenus.
Dans operam amico amicus operam dat ſibi.
Mores amici noueris, non oderis.
Lædens amicus diſtat inimico nihil.
Tibi ſi eſt amicus, eſſe theſaurum puta.
Tutius habetur iuſta amicitia nihil.
Fidelem amicum ne time in rebus malis.
Eſto opere, non ſermone ſolo induſtrius.
Si non laboris te piget, viues bene.
Meminiſſe dulce eſt, quæ fuit durum pati.
Quam multa hominibus otium excudit mala!
Per ſe ipſa vitæ ſat docent negotia.
Natura donat ac reſorbet omnia.
Natura generi cuique tanquam patria eſt.
Haud facile commutatur ingenium malum.
In lucis oras protrahit verum dies.

Ιδίας νόμιζε τὰς τῶν φίλων συμφοράς.
Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
Καλὸν τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἁμαρτάνειν.
Καλὸν θέαμα δ' ἐστὶν εὖ πράττων φίλος.
Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
Μισοῦντα μίσει, καὶ φιλοῦντ' ἀντιφίλει.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν, οὐχ ἕξεις φίλον.
Μὴ φεῦγ' ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
Μακάριος ὅστις ἔτυχε γνησίου φίλου.
Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.
Νόμιζ' ἀδελφοὺς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐχ αὑτὸν φιλεῖ.
Οργῆς χάριν τὰ κρυπτὰ μὴ 'κφάνῃς φίλῳ.
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Πειρῶ φίλοισι μὴ κακοῖς εἶναι φίλος.
Πολλοὶ τραπέζης, οὐκ ἀληθείας φίλοι.
Φίλος φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὑτῷ πονεῖ.
Φίλου τρόπους γίνωσκε, μισήσῃς δὲ μή.
Φίλος με βλάπτων οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει.
Φίλους ἔχων νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.
Φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη.
Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.
Εργοις φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.
Φιλόπονος ἴσθι καὶ βίον κτήσῃ καλόν.
Ως ἡδὺ τοῖς σωθεῖσι μεμνῆσθαι πόνων;
Ως πολλὰ θνητοῖς ἡ χολὴ ποιεῖ κακά;
Αὐτά σε διδάσκει τοῦ βίου τὰ πράγματα.
Η δοῦσα πάντα καὶ κομίζεται φύσις.
Η φύσις ἑκάστου γὰρ χρόνοις ἐστὶν πατρίς.
Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.
Αγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.

Mala multa ſecum longa ferre ætas ſolet.
Dies hominibus ipſa conſilium optimum.
Capias vt iterum, redde quod iam ceperas.
Vox praua non pertingit ad mores bonos.
Calumniæ mos vincere id quod rectius.
Hominis mali eſt culpare quem laudauerit.
Ita tempera animum, vt rebus aſſueſcat bonis.

FINIS.

- Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
- Σύμβουλος οὐδείς ἐστι βελτίων χρόνου.
- Λαβὼν ἀπόδος ἄνθρωπε καὶ λήψῃ πάλιν.
- Ἤθους δικαίου φαῦλος οὐ ψαύει λόγος.
- Νικᾷ γὰρ αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρείττονα.
- Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν ἀνδρὸς κακοῦ.
- Ψυχὴν ἔθιζε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα.

ΤΕΛΟΣ.

AD EXCERPTA E TRAGOEDIIS ET COMOEDIIS GRÆCIS

NOTÆ

QVIBVS MVTATA LECTIO INDICATVR.

15. Τρίτον δ' καὶ τὴν τῶν πεπρωμένων ἕψομαι] Deerat δ', & pro ὄψομαι erat ἐπόψομαι, contra versum.

19. Τῶν δ'] Ita rectius putem quam quod editur τὴν δ'. Neque enim aderat Menalippus.

23. Ἤδη τ. τ. οὐδ' ἐπιτίμηται] Legebatur ἐν διαπέπεμπται.

45. Ἐρᾷ μ. α. ε. τρῶσαι] Ita omnino scribendum: quanquam apud Athenæum est τρῶσαι.

ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάοντος] Ita reposuimus pro eo quod erat εὐνάεντος.

ἔκυσε] Erat ἔλυσε.

δένδρων δέ θ' ὥρα] Fuit δένδρων δέ τις ὥρ.

ὡς δ' ε. μ. τῶν] Pro τῶν erat καὶ apud Aristophanis Scholiasten.

47. Θυμὸς δέ τοι' ἐμὸς] τοι' ἀμὸς apud Plutarchum male.

σιγῶν θ' ὁ δ. κ. λέγειν] Gellius citat, σιγῶν & λέγων. nec multum refert: sed vt nos posuimus reperitur hic versus in Choephoris, vt solent sæpe scriptores eosdem versus sæpius ponere.

49. Ἵν' ὁ παντόπτης] Male editum παντοπόπτας.

ἥλιος αἰεὶ] Erat ἥλιος ἀεί.

θνητῶν ἀπ. καὶ φιλοξενώτατον] Male apud Stephanum θνητὸν & φιλοξενότατον.

Γαβίους] Sic Æschylus vocauit, quos Ἀβίους alij. Eodem versu pro χατήμος posuimus χαπόνος. sequitur enim τέμνει.

τέμνει δίκελλ' ἄρουραν] Male δικέλλη quod ad oram libri Canteriani notauerat Scaliger, & in versu sequente γύας pro γῆας.

δοὺς αὐτόδουλα] Male erat apud Plutarchum ἀυτόδωρα.

51. Ἔχω δ'] Apud Antigonum editur ἔχων.

ἔρυξας] Ita Scaliger pro ἐρρύσιας.

53. Χώρλζε] Hoc fragmentum quo Iustinus vtitur, omnino putem esse Æschyli iunioris. Addidimus hoc versu τὸ ob numeros.

ὅμοιον α. σκόρπιον] Male erat σκόρπιον.

ἄπλαστον] Erat ἄπλαστος.

ἢ θ. α. γίνεται] Pro γὰρ posuimus γίνεται versu postulante.

ἀνέμῳ νέφει τε] Id postulat versus. fuit νεφέλη τε.

παθὼς μ. α. οὐρανοῦ στέγη] Male apud Athenæum οὐρανός τε γῆ, & versu sequente κλαίουσιν pro ναίουσιν.

ἐν δαιτὶ δ' ἂν] Male apud Platonem ἐνδαιτεῖσθαι. Verba sunt Thetidis de Apolline.

νόσων τ. α. κ. μακραίωνας βίους] Erat μακραίωνος βίου.

55. Ὥσπερ μέγ' ἐστ' ἴαμα] Ita Scaliger pro μέγιστον, quod tamen retineri poterat.

σύ τοι μ. φ. σ. μ. κ. μοι δοκεῖς] μοι addidimus ob versum.

Αἰθιοπίδος γ. ε. ν. ἐπλάροις] Legebatur ἐπάρροις apud scriptorem de Nilo.

ἐν τῷ πυρωπὸν ἐκ κυνὸς λάμψαι φλόγα] Id sensus postulat. Erat autem, ἐν ᾧ πυρωπὸν μηνὸς ἐκλάμψαι φλόγα.

φερέσβιον Δ. αἰτίμει] Legebatur ἀγγέλλει.

ὅς ἦεν μὲν φαίνοντι] Retinui hanc lectionem, quanquam Scaliger emendat φαιόν τε.

νέας δ' ὑπ. ν. αὐανθῇ] Ita nos. Erat αὖ ξανθῇ. Scaliger αὐξανθῇ.

πνεῦ νιν αὖθις κ' ἀμφιεννύσει] Ita nos pro τίκτει & κἀμφονομένη. Prætulimus autem futurum quia sequitur ἐποικίσει. Versus duos qui sequuntur ita posuimus, vt eos ad Ætnam emendauit Scaliger.

77. Ζεύς τοι τ. π. χ. τ. ἔθ' ὑπέρτερον] ἔθ' pro ἔτι ob versum. Locus est apud Clementem.

μὴ προσαιτὴς] Digessi in versus quæ apud Aristidem sic legebantur. μὴ μὲν οὖν ἐμοί γε κατ' Αἰσχύλον μή μοι προσαιτὴς μήτ' ἐγγὺς εἴη, ὅπως μὴ φίλος τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, μηδὲ τιμᾷ τὰ πρέποντα.

87. Θνατῶν β. πάμπολις] Scribe πάμπολυς.

91. Ἔρως ὃς ἐν ὄμμασι ἵπλη] Ita nos emendauimus. Editiones Sophocleæ habent ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις. Considera sequentia.

101. Κείνῳ τι ταῦτα δύσομαι] Scribam δυσομαι.

123. Τοιαῦτα τοι σοὶ] Apud Athenæum est τοι.

127. Τίς γὰρ μόνον με] μόνον quod non est apud Scholiasten Pindari, addidi ob versum.

πίπτων δ' ε. ὢν ἀχρεῖος] Male editur ἀχρεῖος ὢν apud Athenæum, versu repugnante.

131. Ισόμετρον ὀφθαλμοῖσιν] Exstat apud Athenæum ἰσὸν μέτρων ὀφθαλμόν, & ὡς pro quo nos ὥσπερ ob versum.

νέοι π. α. σ. πολύπου] Male apud Athenæum πολύπου.

133. Νεῶν δ. ε. π. Αἰνείας] Ita versus postulat pro eo quod apud Dionysium est Αἰνείας. Verum nomen est Αἰνέας, vt scribitur Actorum IX. 33. 34. & apud Euripidem Rhe'o nou semel. vnde Αἰνεάδαι & Latinis Æneadæ secunda correpta. Sed Αἰνείας dictum est poëtis ne id

nomen ab hexametro excluderetur.

σοὶ] Videntur nuntij esse verba ad Agamemnonem.

ὡς ἢ πέρασιν] Apud Hesychium exstat corruptum hoc modo,

ὡς ἢ πέρασι πῦς ἐγγίζεται φηγῶν.

ὄμνυμι δ᾽ ἱερὸν] ἱερῶν legebatur apud Aristophanis Scholiasten.

135. Πλήθουσι] Ita Plutarchus, & recte. Nam quod apud Laertium legitur λήθουσι est ἐκ παρῳδίας à re naturali, aduersus eos qui pecunias fœnori sumunt, leui mutatione detortum.

137. Σταθμῶν τ᾽] Apud Achillem Statium est σάθμα, male.

τάξεις τ. λ. γραμμάτων τε σήματα] Apud eundem est ἱεράνια τε σήματα. mendose. nam de ijs post agitur. literarum aliquot repertorem creditum Palamedem omnibus constat.

ὡς] Ita reposuimus pro ὅς bis hoc versu.

ὕπνων φ. ἐς θ᾽ ἴω σημαντεῖας] Erat σιδία σημαίνεια.

ναῶν τε ποιμαντῆρας ἐνθαλασσίων] Erat ποιμαντῆρσι ἐν θαλασσίοις.

ἐφεῦρε φ. μετὰ κοπῶν] Male apud Eustathium μετὰ κοπῶν.

γεωνπαγωγῷ κάτ. πάλιν] Illud πάλιν bis posui, ne versus labasceret. Locus est apud Clementem.

139. Ην μὲν γ. ο. μ. λῶ δὲ κ᾽ ἀμπέλων] Apud Porphyrium est λῶ δ᾽ ἄμπελον.

ὁλῶ ἢ κ. σ. πολαῖς] ὅλαις apud Porphyrium.

141. Κόμης ἢ λαχαίαν πένθος ἀπώλεσεν δίκλω] Descriptio est equæ detonsæ apud Ælianum, vbi legitur,

κόμης ἢ πένθος λαχαιονιώλω δίκλω.

143. Εἶδε τ. ει. ἀγαθοῦσ᾽] Ibidem est ἤδη & αὐγαθοῦσ᾽.

τὴν δ᾽ ἵππων οἰκτίρμων ὡς οἰκτίρειεν αὖ] Legebatur,

αὖ οἰκτίρμων ὡς οἰκτίρη ὃν ἵππον.

ἰδὼν νιν] Ita posuimus pro ἴσοισιν.

143. ΦΥΛΕΤΙΣΙ] Apud Gellium legitur, *Tragœdia cui titulus est* Φυλόπιδες.

145. Ἔσται γὰρ ἔσται] Hoc quoque carmen quod apud Iustinum & Clementem exstat, non primi Sophoclis, sed posterioris esse videtur. Fuerunt enim plures.

φλέξει μ. ἐπεὶ δ᾽ ἂρ ἐκλίπῃ τὸ πᾶν] Sic melius apud Clementem. apud Iustinum, ὅταν ἢ ἐκλίπῃ τὸ πᾶν.

γῆ δενδρέων ἔρημος, οὐδ᾽ αἰὴρ ἔτι] Male editur γῆ δ᾽ ἑδραίων, & mox οὐδ᾽ ἀρ᾽ ἔτι.

147. Ωσπερ σ. δ. ὄψις εὐφρύας δύο] Apud Plutarchum ὄψιν & εὐφρόναις, male.

οὐδὲ θεοῖς] Hæc quæ vt Hexametra exstant apud Clementem in Anapæstos digessi, inducto λέγει quod Clementis est, & addito πάντων.

Πρὸς δ᾽ οἱ. δ. ὡς ἀρυρότα] Apud Clementem legitur, ὡς ἔρωτα δαίμονα, nullo sensu.

149. Ηδη μόνην δ᾽ ἔστρεχε] Apud Clementem μόνον. sed apud Plutarchum μόνην.

ὡς παῖς] Idem de hoc fragmento dico, quod de primo ex incerta Sophoclis.

ἦλθεν] *ἦλθε* apud Hesychium.

στρέφοντα] Apud Achillem Statium sic exstat:

πῶς περισκοπεῖ γὰρ τὸν στρέφοντα κύκλον ἡλίου.

θυμῷ δ' ἱκέτῃ] Est apud Athenæum *ὑπ.* sed vt scripsimus legendum ostendit quod præcedit, dici hæc à mulieribus metu solutis. *φαιδρὰ* heic est *leuiter.* Pauoris filia palpitatio cordis.

ὡς τὸ πίνειν πρὸς βίαν] Apud Athenæum *ὡς ἄρα τὸ πρὸς βίαν πίνειν.* Sed solenne illi verba inuertere.

δημότης ἀπομάκτης τε] Exstat apud Harpocrationem *δημόται ἀπομάκτης.*

B. *Τί δαί; ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ἐπὶ*] Apposuimus indicium personæ alterius: & versum correximus. nam apud Plutarchum nullo sensu exstat:

τί δαί; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην, ἔπη.

Et versu sequente iterum ascripsimus personam quæ præcesserat.

151. *Ἄρχων*] Apud Philonem disiectis verbis, *θεὸς ἐμοὶ ἄρχων, θνητῶν δ' οὐδὲ εἷς.*

μόλις δ' αὐτὸς] *μόλις δ' ἰατὸς* apud Plutarchum.

ἅπαντα γὰρ τὰ θνητὰ] Apud Plutarchum.

ἅπαντα τὰ θνήτ' ἂν περιποῦντ' ἦλθ' ἅπαξ.

ἰσάμοιρος] Legendum *ἰσόμοιρος.*

ἴδε] Hoc & quod sequitur dictum Vlyssis est obliqua arte Achillem conantis retinere ne à castris abeat.

163. *Κακῶς δ' ἀπόλοιτ', ὕπς*] Ita versus postulat, pro quo legitur *κακῶς ἀπόλοιτο, κοὔπς.*

165. *Κἂν μ. ν. γ. ἀ. δοξάζῃς*] Ita reposui pro *δοξάζεις.* Secunda persona hic ponitur pro qualibet.

167. *Πρὸς τοῦτο δ' α. ἂν ἥκει τῆς σοφίας πέρι;*] Et hoc versus postulat pro *ἂν σοφίας ἥκει πέρι.*

171. *Σμικροῖσι μ. ν. μεγάλα*] Legitur contra versum *τὰ μεγάλα.*

175. *Εὐλαβεῖτ'*] Male editur *εὐλαβεῖσθ'.*

ἰνὸν· ω. α. α. καλθαιεῖν] Contra versum editur *τὸ καλθαιεῖν.*

183. *Οὐκ ἦν αὖ*] *αὖ* deest contra versum.

191. *Ἀλλὰ γὰρ*] Sic versus postulat & habet manuscriptus quem in hac tragœdia consului. vulgo *ἀτάρ.*

197. *Οἶσθ' ὡς μ' ἂν πύξῃ*] Sic correximus pro *με πύξῃ.*

217. *Ὄλοιο καὶ σὺ χ' ὥστις*] Scribendum *χ' ὅστις.*

227. *Ἡ γὰρ ἐμοί γ' ἄλυπος*] Ita rectum puto, vulgo *ἄλυπος.*

229. *Ψυχὴν φ. α. εἰς ἡμᾶς*] Lege *εἰ δ' ἡμᾶς.*

237. *Σπάρτης ἔοικαι, ὦ δόλια*] *ὦ* interposuimus ob versum.

ἑλικτὰ κοὐ. υ. ἀ. πάντ' ἀμφίξ] Omnino ita legendum. Editur *πάντα πέριξ.*

τικτόνωσι θ' ὕμνοισιν ἐργάταιν δυοῖν] Quid si *ὕμνων τ' ἂν ἐργάταιν?* Nota est in hanc rem Hesiodi sententia. *ἐργάτας ὕμνων* apud ipsum *ἀοιδοί.*

245. Σύγγνωστα μέν που] Ita ob versum. Editur μέν οὖν.
247. Ἰδίᾳ δοκοῦσαι] Ita scripsi pro δοκούσαν. Est autem nominatiuus pro ablatiuo absolute posito more Attico.
251. Ζητεῖ τ. γ. δ'. ε. χρέος] Ita versus postulat pro χρεῶ.
255. Κἂν μὲν θέλωσιν αἰνέσαι] Legebatur θέλωσ' contra versum.
257. Τἀλβέστερον δ'. ε. θέλει εἴπῃς πέλει] Male editur εἴπῃς θέλει.
265. Κοινοί] Lege κενοί.
φθόγγων] ψόγων citat Athenæus, & versu sequenti pro ἀπ᾽ ζωῶν, ἐπαινῶν, vt referatur non ad illud ὅστις, sed ad id quod præcessit Καπανεύς.
267. Ἔχαιρε λ. δ' ἔφερεν] Ita scribendum pro ἔφερ'.
269. Ἐρωπεῖσι & ποτοῖσι] Ita recte citat Plutarchus. Legebatur τωποῖσι & σρωμναῖσι Apud eundem Plutarchum erat μαγνδύμασι, non μαντεύμασι. quod tamen haud mutem. Si Plutarchi memoriam labasse putamus, scribendum censeam νόσοισι καὶ σρωμναῖσι. Et versu sequente nescio an pro ὀχητὸν sit scribendum ὄλεθρον.
271. Τὰ θεῶν ὑπὸ νεόμενα] Sic citant alij. Vulgo minus recte βουλόμεν' ἵσται.
273. Ἐκποδὼν ἔχοντες] Pone comma post ἐκποδὼν, vt illud ἔχοντες cum sequentibus nectatur.
275. Οἴμοι τ. φ. δ. α. πόθον] Male editur εἶδον.
ἀπῳδὰ ταῦτα] Editur ἅπαντα nullo sensu. Ennius hunc locum sic verterat: *In hoc regi plebs anteſtat loco: licet lacrimare plebi, regi honeſte non licet.*
Ταραχὴ γ' α. τ. δι' ἔελδα] Sic emendauimus pro ἔρωτα, quod hic extra rem & versum est.
275. Μαινόμεν' οἴστρων] Forte μετὰ μὲν οἴστρων, vt dicat laudare se mixtum aliquid ex tranquillitate & amoris œstro. Certe primam syllabam breuem esse debere indicat Antistrophe.
281. Μέλαθρον α. ὥστε σ' εἰσιόντα τι] Fulsimus versum qui lababat hoc modo, ὥς τ' εἰσιόντα τι.
283. Βαρβάρων δ. Ε. ε. ἀρχὴν] Scripsimus ἀρχὴν pro ἀρχὴν, & duo disiecta membra in vnum tetrametrum collegimus.
ἐξελογίσω τ. χ. τ. α. τι] Male γε editur.
301. Βαίνων κ. εἰς δίκην] Vulgò & δίκην. Vide an rectum κατὰ δίκην.
303. Βέβαια χ. τοῖς ζῶσιν γὰρ] Putem scribendum τοῦ ζῶντος.
305. Τὸ γὰρ βακχεύσιμον] Pro & posui τὸ sensu & versu poscente. Sed & pro βακχεύσιμον malim βακχευτικόν.
319. Γοαλῶς γ. αἰ. & τύχης τῆς αὖ τόχῃ] Verteram quasi esset κἀτυχὴς τῆς αὖ τύχῃ, nec dubito quin ita scribendum sit.
327. Ἐλεεινὸς ὢν αὖ] Addidimus αὖ ob versum.
331. Ἀρχέμαθ' α. ο. κ. χ. ὅσια δρῶν τὰ δ' ἐνδίκως] Erat δρῶν πατὰ δ'.
335. Προδίδωσι παῖδας ὑ τ.] Illud ὑπὸ addidimus, vt versus fulciretur.
ταοῖς ζῶντες ἀδικίας κ.] Male post ζῶντες erat δ' positum.
337. Οὐ τοιοῦτον εἶδος] Omnino ita scribendum pro τοῦτ' ὅτι εἶδος.
μαθὼν καὶ ἰδὼν ὢν ἐκεῖ κ.] Illud ἐκεῖ versu postulante addidimus.
339. Θεῶν δ' ε. ε. ὕπερ αἰῶν] Hæc duo postrema verba posuimus pro

ὅ γένοιτ', ſenſu exigente. Conſidera verſum ſequentem.

341. Ακῆπος] Ita repoſuimus pro ἀκῆπαι, vt verba cohærerent.

345. Ηπερ' α. ε. θ. μ. ἀεί γέ που] Edebatur ἀεί που.

347. Σώζειν τ. σ. μὴ 'κ τύχης ω.] Male legebatur μὴ 'πύχης.

349. Α' 'κτην, ἃ 'μόχθησα] Vulgo ἃ μόχθησα ſine eliſionis nota. Malim ἃ 'κμόχθησα.

κάμνουσι τοῖς ἐχθροῖσι] Edebatur αἰσχροῖσι.

355. Καὶ τὴν κακῶν μὲ ὅστις] Lege ϗ τὴν καλῶν μὴ.

τὰς συμφορὰς γ. ο. κ. ὑφίσαται] Aliter & auctius apud Stobæum titulo CVIII.

> τὰς συμφορὰς γὰρ ὅστις ἐκ 'πίσαται
> θνητὸς πεφυκὼς ὂν τρόπον χρεὼν φέρειν,
> ὅδ' α.

365. Σώσειε νεῶν ϖρύμνας ἰάλοις] Legebatur ναῶν & ἰαύλοις.

367. Δαμᾷ] Lectio mixta ex Plutarchi libro, Vtra animantium ſapientiora, & de Fortuna. nam vtrobique menda ſunt.

369. Γυναῖκας ὁ. μ. ἀθυμία] Ita Scaliger emendauit. legebatur ἀπμίαν.

> σκεθρὰν ἐς ὑμῶν· ταύτης γὰρ σκεθροβόραι.

ὲ σύ γε γραιὲ, σὲ γε παῖδ' ἐκ δῷς ἐμοί] Ita hoc legebatur apud Suidam, καὶ σ' ὦ γραιὲ τὴν γε παῖδα μὴ δοὺς ἐμοί.

ἐπὶ πικοίτης] Legebatur ἐπ' ὁ τ. & ἀπρέπῃ.

ὁ γὰρ σ. σ. Σ. εἰς τὸν εὐτυχῆ] Legitur male apud Ariſtophanis Scholiaſten, Σθένελον εὐτυχεῖ. Sed quæ apud ipſum præcedunt firmant hanc emendationem.

371. Αγρου μ. ω. ξ. ε. δ. ἔθελες] Male ἐθέλῃς legitur.

Διόνυσε, θ. δ. κ. ὑποσατὴς] Emendatio eſt viri optimi Andreæ Schotti, cum legeretur apud Pindari Scholiaſten ὑποσάτης.

373. Γυναικομίμῳ διαπρέπεις] Μειρακιώδη citat Plato Gorgia, ſed παρῳδῶν. Nam vt ſcripſimus legendum ex Philoſtrato conſtat. Γυναικώδη citat Olympiodorus. Διαπρέπεις autem male ibidem legitur.

· ὅτ' ἐν ἀσπίδος] Et hæc παρῳδῶν Plato mutauit, vt ex eodem Olympiodoro liquet: vnde coniecimus pro λόγῳ quod apud Platonem eſt, ϛρατὸν fuiſſe apud Euripidem. Loquitur Zethus Amphioni.

ὁ πῖχος ἂν λάβοις συ] Apud Platonem ἂν εἰκὸς, per alluſionem haud dubie. Nos quod hic opus erat poſuimus, & συ addidimus ob verſum: vt & ἐς verſu ſequente.

παῦσαι δ' ἀοιδῶν, Αρέος δ' εὐμουσίαν] Αοιδῶν repoſui ob ſenſum, cum ἐλέγχων eſſet apud Platonem. Sic apud eundem πραγμάτων δ' εὐμουσίαν pro πολέμων εὐμουσίαν citat Olympiodorus. Nos ob verſum vocem poſuimus poeticam ſignificatus eiuſdem.

τοιαῦτ' α. καὶ ποῖ ἂν] ὅπῃ ἂν legitur apud Platonem.

375. Δαναὸς] Compoſuimus hoc fragmentum partim ex Ariſtophanis Scholiaſte, partim ex Plutarcho de amore in liberos, partim ex ſcriptore de Nilo.

πίθριππ' ἡχοῦντες] Ita emendauimus pro πιθρίππου ὄντες, quod eſt apud ſcriptorem de Nilo.

ἐλθὼν ἐς Ἄργος ᾤκισ'] Male erat Ἄργεις. Et ᾤκισ' pro ᾤκησεν recte reposuit Scaliger.

χαίρεις ο. κἀπὸ] Ita versus postulat. Copula deest apud Clementem.

377. Καλῶν γὰρ ὄντων] Id rectius videtur quam καλῶν γε, quod est apud Athenæum.

κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερτέλλοντα πάτρας] Ita ferme est apud Galenum metecphrasi Menodoti. Nam apud Athenæum pessimè,

κτήσαιτ' ἂν ὄλβος εἰς ὑπέρβολον παιδός.

ἢν δ' α. π. κἀξυπηρετεῖν] Apud Athenæum, ἢ ξυνηρετεῖν.

σκληρῶς μεταμάσσουσι] Sic apud Galenum. Apud Athenæum διαλλάσσουσιν.

τρίβωντες ὀκλείποντες] Ita apud Suidam legitur. apud Athenæum ἐκβαλόντες.

οἱ τοῖς δ' ἴσαν] Ita legendum, non vt exstat τινά.

δίσκους ἔχοντες ἢ δ. α. ποσί

θέοντες] Ita recte apud Galenum. Male apud Athenæum repetitum χερσὶν, & deinde θήνοντες.

φύλλοις στέρεσθαι, ὅς ἐστ] Id rectius quam χ' ὅς ἐστ. Est enim explicatio eius quod præcessit, quamuis mutato numero, vt fieri solet.

379. Ἐα με] Exstat hic versus apud Nazianzenum, quem Euripidis esse ex Bellerophonte docet nos Seneca epistolis, vnde sumta est Latina interpretatio.

οἴμοι τὸ μὲν] Ita Scaliger pro τῷ μὲν quod est apud Suidam.

γνώμην ἔχοντες] Ita distinximus. Male apud Iustinum interpungitur post φήμ' ἐγώ.

βραχεῖ π. α.] Hunc versum ex coniectura interposuimus ad supplendam sententiam.

τὰ θεῖ' ἀπείργουσ' αἱ κακαὶ καὶ συμφοραί] Exstabat

τὰ θεῖα πυργοῦσιν αἱ κακαί τε συμφοραί.

ἐκεῖν' ἰ. ἢ θέλουσαν] Dubito an non ἢ θέλουσαν sit legendum, nota coalitione vocalium.

381. Ἐπίνεσ' ὑ. μ. ἢ αὐτὸς θέλοι] Illud αὐτὸς deest apud Plutarchum, versu postulante. De Pegaso sermo cui insidebat Bellerophon.

ῥᾷον φέροις ἄν] Id rectius videtur quam quod apud Plutarchum consolatione Apollonij, ῥᾷον φέροι ἄν.

383. Χρέων δὲ πολλῶν δρῶσι] Apud Lycurgum oratorem vnde depromtum hoc fragmentum δρῶσι πολλῶν contra versum.

πασῶν ὁμοίως διαφορηθεισῶν βολαῖς] Ita recte legitur hic versus apud Plutarchum de fuga. Apud Lycurgum διαφοραῖς ὀκπεσεῖσθαι.

ἄλλαι π. α. ι. ἐξαγώγιμοι] Sic apud Plutarchum. Apud Lycurgum εἰσαγώγιμοι.

πόλεως δ' ἁπάσης τ. ἕν, πολλοῖς δ' ἔνι] Sensum effecimus qui nullus erat in eo quod legebatur ἐν πολλοῖς δόμοιν.

385. τὸ μεῖζον, εἷς] Ita scripsimus pro εἰός: vt mox πόλεος, non πόλεως ob versum.

μὴ σχήματ᾽ ἄλλως] Erat μὴ σχήματι δ᾽ ἄλλως.

ζῆν π. εἶλον] Male erat εἴλοντο. Notarat hoc Scaliger.

ἢ πλοῦτ. ἢ δύω γ᾽ ὁμοσπόρους] Legebatur οἱ δύ᾽ ὁμοσπόρους.

σύστ. τί] Sensum restituimus qui nullus in eo quod legebatur ὡς τί ἐ.

στερρῶν π. θεομισῆ ὕπις] Erat θεομίσεις contra versum & sensum.

σφαίροιτο δ᾽ ἐχθρὸς οὐδαμῶς] Fulsimus versum labantem hoc modo: σφαίροιτ᾽ οὐδαμοῦ.

387. Αἰδοῖς δ. α. δυσκείτως] Male δύσκελως apud Clementem.

ἢ δεῖ γ. κ. οὐ] Male ὑ.

τὰ Δ. π. κ. δοκῶν] δοκῶν pro δοκεῖ scripto, & posita parenthesi sensum commodum fecimus. Sed & pro βλέπῃ scripsimus βλέπειν. Videtur hunc ex Euripide locum Plato in comœdiam suam transtulisse, si quid Tzetzi credimus.

τρίτη δὲ βόστρυχός ὡς ω. ε.] Apparet sigma Græcum eam tunc notam habuisse quam nunc habet Latinum S, quod & ex antiquis monumentis quibusdam apparet.

389. Μή μοι νεοχμὸν] Ita recte Schottus pro καινὸν quod est apud Galenum. Vertit hunc locum Cicero Tusculanarum tertio.

391. Οὐδ᾽ α. ε. ἄλλαι] Id maluimus quam ἄλλα.

χρὴ κ. σ. μ. ω. χ. δῆθεν παρῆν] Postremæ duæ voces apud Gellium transpositæ leguntur.

Φοινικογενοῦς] Hoc fragmentum Euripidis ἐν κλεινῇ exstare dicit Erotion, vt quidem nunc legitur. At ex Cressis esse facile intelligitur ex Porphyrio de non edendis animalibus quarto. Ait enim verba esse chori ad Minoa:

οἷς α. τ. δρῦς] Pro δορὸς quod apud Porphyrium, δρῦς posui. Apud Erotionem peius: οἷς αὐτῆς θύεις τμηθεῖσα δοκούς.

ἢ ταυροδέτῳ κραθεῖσ᾽] Apud Porphyrium ταυροδέτῳ κραθεῖσ᾽. Apud Erotionem καὶ προλίτῳ κολληθεῖσ᾽. quod postremum est interpretamentum vocis κραθεῖσ᾽. vnde intelligimus ταυρόδετον hic esse id gluten quod vulgo ταυροκόλλα dicitur. Nam δέτον Hesychio idem quod δέψητον.

393. Καὶ νυκτιπόλου Ζ. βιοτάς] Male βροτάς apud Porphyrium.

μητρί τ᾽ ὀρείᾳ δᾷδας] Ita recte Scaliger pro ἱεροδᾷδας. Est autem μήτηρ ὀρεία mater Idæa.

φαῦλον] φαῦλον hic dici ἁπλοῦν notauit Laertius, & post eum Suidas, vbi male περιτιμῶντα.

Ζεὺς ὅ. ε. οὐ γὰρ] Male post ἐστιν repetitur ὁ Ζεὺς apud Aristophanis Scholiasten. Citat & partem Plutarchus amatorio: idemque dicit in secunda editione ita rescriptum à poëta,

Ζεὺς ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο.

395. Εἰ δὲ παρθένος] Digessimus in versus quæ confuse exstabant apud Halicarnassensem de figurata dictione libro primo, vbi poetæ in hoc loco ingenium admiratur. Dicit enim Melanippe patri non intelligenti, id quod res erat.

ἐκ ἐμὸς ὁ μῦθος] Notant veteres Anaxagoræ ſententiam ſub perſona Melanippæ expoſitam.

κάρῳα Γ. γ. Μ. πάσαις] ἀπάσαις eſt apud Scholiaſten Pindari : vnde Scaliger ἀπάσαις : ſed πάσαις rectius à πάω veſcor. Hiſtoria eſt apud Papinium.

πᾶσα πρὸς θάνατον χωνὴ] χωνὴ πρὸς θάνατον legitur apud Scholiaſten Euripidis Phœniſſis.

δηλότερον] Erat δηλὸν μὲν.

δακρύοις γ. αἰεὶ τ. π. ἐ.] Legebatur ἀεὶ γὰρ τοῖς παροῦσι δακρύοις.

397. Γνώμας σκοπήσας] σκοπῶν legebatur apud Suidam.

ὀκταίεπ] Varie admodum hoc fragmentum citatur à Diogene Laertio, Philoſtrato, alijs. Nos ita putauimus in Iambos redigi poſſe. Dubitari tamen poteſt an non ſit ex choro, ob Doricam maximè dialectum. Pro ὀκταίεπ quidam habent ἱκαίεπ, ſenſu eodem.

398. Ρόμβῳ] Apud Clementem male ὄμβρῳ. At ῥόμβῳ apud Euſebium, Scholiaſten Euripidis & Apollonij, qui explicant δίνησ.

401. Τοιαῦτα ά. πεθεύμενός γ' ἔρως] Addidimus γ' ob verſum.

βίος δ' πρόφορος] Ita legendum putamus, pro τρφύεας quod eſt apud Athenæum. Et ſequente verſu ἀβάπιζος, non ἐγβάπιζος.

403. Γένοις βροτεῖν] Hoc addidimus ſupplendo verſui. Locus exſtat totus apud Sextum Empiricum ſub Critiæ nomine, pars apud Plutarchum.

πυκνός ἐς ἄλλος] Et hoc ἄλλος ſimili de cauſa addidimus.

γεγονέναι] Ita repoſuimus pro γῶναι δέ.

προσέχων τὰ πάντα] Pro π τοῦτα.

ἀφ' οὗ] Legebatur ἐφ' οὗ.

παῦ] Addidimus hanc vocem male omiſſam, quia ſtatim repetitur.

405. Ἐπεὶ ἦ. δ. τ. λ. αὖτις λέγων] Illud αὖτις ob verſum eſt interpoſitum.

εἶναι] Pro ἀεί.

μάλιστα ἐκπλήξειεν ἀνθρώποις λέγων] Id rectius putauimus quam ἐξέπληξεν & ἄγων.

βροτῆς τ. τ. α. υ. δῆμας] σέλας apud Plutarchum.

τοὺς δαίμονας &] Verſus id poſtulat pro τὸ δαίμονα. Et καὶ pro ἐκ ſenſus requirit.

407. ΣΥΛΕΙ] Fabula eſt in qua Syleus Herculem pro ſeruo emit, præferentem interim ingenium liberale & animoſum. Locus eſt apud Philonem libro, Probos omnes eſſe liberos.

ἰδόντι λ. καὶ μάλα] Poſuimus μάλα pro ζηλῶ.

σοῦ κατηγορῶ

σιγώντες] Videntur hæc recte poſſe poetæ verbis annecti. Apud Philonem eſt οὐ κατηγορεῖ σιγῶντες.

ἐγὼ δ' ε. καὶ κλύειν] Pro λύειν.

Ἑλένης ἕνεκα] Ita ſcripſi quia Anapæſtos credidi. Erat alioqui apud Ariſtophanis Scholiaſten τῆς Ἑλένης οὕνεκα.

411. ΦΑΕΘΟΝΤΙ, ἢ ΚΑΥΜΕΝΗι] Multæ ſunt eiuſmodi tragœdiæ quæ pluribus titulis citantur, ex nominibus eminentium perſonarum. Sic Hippolytus vocatur & Phædra: Troades, Hecuba.

τῶν ἡνίων πῦ] Extat locus apud Clementem, haud dubie ex hac tragœdia. legitur autem ibi contra verſum:

μὴ θίγης ἡνίων, παιδίον, ἄπειρος ὤν,
μηδὲ ἀναβῇ τὸν δίφρον, ἐλαύνειν μὴ μαθών.

ἔλα δὲ μ. λ. α. εἰσβαλών] Male εἰσβάνων legebatur.

πατὴρ δ' ὄπισθεν νῶτα σειραίου βεβὼς] Vide de hoc loco virum elegantiſſimæ eruditionis Iohannem Rutgertium varijs lectionibus.

ἵππους π. τ. ἔλα ὄκει] Pro ἐλατῆρα τ' ὀκεῖσι.

καίει τ. π. μὲν] Illud μὲν addidimus quod apud Vitruuium deeſt qui locum hunc ſic explicat, *quæ longius à Sole eſſent hæc vehementius ardere: propiora vero contemperata haberi.*

413. Τοὺς δ' ἄρ'] Id ſenſus poſtulat pro τοὺς γάρ.

ὄκνῳ δὲ] Melius cohærebit quod ſequitur ὄκνῳ δέ. Poetarum eſt quemuis metum ὄκνον vocare.

χρυσὸν τ. δ. κ. ς. κ. λαβεῖν] Addidimus ob verſum vocem vltimam quæ deeſt libro de Monarchia.

νόσοις καὶ α. οὐ.] Deleuimus δ' quod intercedebat inter ἀρχαὶ & οὐδαμῶς.

ὁ δ' α. α. ἐμφανίζῃ] Pro ἐμφανεῖ, quod eſt apud Ariſtotelem Rhetoricis.

αἰσχρὸν σ. βαρβάρους δ' ἐ. λ.] Βαρβάρους δ' hoc loco fuiſſe, pro quo Ἰσοκράτην δ' dixit Ariſtoteles, ex Ciceronis tertio de Oratore apparet.

415. Τὰ παντ' ἐ. συμφορᾶς μιᾶς πέρα] Συμφορὰν videtur hic dicere quod infra δίαιταν. Tum vero πέρα pro πέρι poſuimus.

εἰς τοῦτ' ἐπράχθη] Male apud Iuſtinum ἐπράχθη. Et poſt τὸ δ' addidimus αὖ ob verſum.

δοκεῖ πονηρὰ] Male πονηρὸς apud Clementem. Emendauimus ex Stobæo vbi pars extat. Contra in Clemente recte & δικῶν: minus recte apud Stobæum κἀδίκων.

ὅτι δ' αὖ] Ita rectius cohæret quam ſi ὅταν legas vt antehac. Qui ſequitur verſus deſideratur apud Clementem: & apud Stobæum male ἦρξε pro ἦρξεν.

417. Χρόνῳ γ. ο. ὕστερον] Male erat ὕστερον apud Clementem.

421. Χρυσοῦ σε πλῆθει] Male πλῆθει apud Plutarchum: Et τῶν δὲ pro τοῖς δέ. Vide locum libro de legendis poëtis.

παίδευμα δ. Ε. ε. κάρτιστ'] Copulam ob ſenſum addidimus quæ apud Athenæum deeſt.

πλεῖστον ὑπάρχει] Male ὑπάρχει.

423. Ἀφαιρεθεῖσα χ. αἴ] Apud Athenæum αἷς.

Ἀπαιδὶ δ' φύσις] Male apud Ælianum ἀπαιδὶ δὲ ἡ φύσις.

Ταύρῳ μέμικται] Apud Plutarchum μέμιχθαι.

χαίαν γυναῖκα π. ν. ζ. κ.] Recte sic transposuit Scaliger. Nam apud Clementem est κακὸν γυναῖκα π. ν. ζ. χαίαν.

πικρὸν δὲ σῶμα κἂν μίμημα δαιμόνων] Apud Plutarchum μικρὸν & καὶ libro cur oracula defecerint. Explicans, ait homines deorum esse effigiem.

ζημιαί τι] De hoc loco vide nostram editionem Plutarchi de legendis poëmatis.

οἱ τλησίμοχθοι κοὔποθ'] Apud Polybium sensus exstat πλησίμοχθοι ζωῖς καὶ οὔποθ' ἥσυχοι δοεῖ. Nos versum fecimus.

ἡδὺ δ' ἂν κακὸν ζ. πράξῃ] Hæc apud Clementem confusa ac corrupta in tetrametrum restituimus. Erat ibi πράξῃ ζ.

ἄλοχον · ι. κ. δὲ] Hoc δὲ additum à nobis.

425. Καὶ κακῶν τ. σ. α. καὶ γὰρ] Et hic γὰρ additum.

πικρὸν, ὁ περὶ σοῦ φορήσω] Illa ὁ περὶ σοῦ φορήσω versui explendo addidimus. Item deinde δυστυχεῖν, quod & sensus postulabat, deleto γὰρ post μετά.

φίλης γ' ὀπώρης] Hunc versum & aliquot sequentis fragmenti quod apud Clementem exstat adiuuimus annotatis editionibus.

εἰς ὂν] Illud εἰς hic addidimus ob sensum & versum.

ὅσοι θέλουσ'. ι. κ.] Addidimus illud θέλουσ' ob sensum. Sequenti versu περὶ pro τὶν etiam Scaliger notauerat. Recte nos καὶ pro τι posuimus. Est apud Clementem.

εὐδαιμόνων] Ex duobus locis Clementis hæc contexuimus.

ἡ 'ρετὴ] Ita versus postulat pro ἀρετή.

πρῶτα μὲν γὰρ] Erat μὲν γε. Sed sensus ita melius cohæret.

ὃ λέγειν] Ante hunc versum male omissus est hic versus,

> οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ μορφὴν κρῖνον ἐστὶν, ἀλλ' ὁ νοῦς,
>
> *Non enim oculus est sed animus formam qui dijudicat.*

Erat apud Clementem οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρίνειν ἐστι.

κἀπτρεῖν αὖ τῇ ζωνόνη] Apud Clementem κἀκπιεῖν αὖ τῇ ζωνόνη, quod non reijciam si pro αὖ ponas ἵνα.

ἐν π. τ. κ. ι. πταίων δ' οὐ] Varie citatur hic versus apud Athenæum & alios. Nos prætulimus lectionem quæ est apud Sophoclis Scholiasten.

νικᾷ μ. χ. κ. κ. ὀλυμένη] Male apud Clementem οὐλαμένη versu repugnante.

427. Χρηστοὺς δ' ἀπολλύει] Male apud Clementem ἀπολύει.

ζε ζωζε] Pro ζε ζην ob sensum.

ψυχὴν πλαδέειν] Erat male ἀπολύειν. Ait satis esse pro vno homine id est semetipso esse sollicitum. Sic & alibi vbi laudat vitam cælitem & improlem:

> μία γὰρ ψυχή· ὡς ὑπὲρ ἀλλῶν
>
> μέτελον ἄχθος.

ἀλλ' ὡς ἐμοί γε νῦν τι] Illud γε νῦν τι pro φῦνοντο emendauerat Schottus. Ἀλλ' ὡς nos addidimus ob sensum quoque.

τρέφει δὲ δ' αἰθὴρ] Erat ὅτ'.

μὴ ζοι

μή τι τὰ] Erat contra verſum μὴ τίνω τά.

καὶ ἄλλ'] Et hic καὶ addidimus.

λαμπρὸς ἐν

τούτῳ 'στ' ἕκαστος] Verſui conſuluimus. Erat apud Platonem λαμπρός τέ ἐστιν ἕκαστος ἐν τούτῳ. Pars & apud alios exſtat.

μή μοι] Digeſſimus in anapæſtos hæc exſtantia apud Dionyſium Halicarnaſſenſem.

429. Ἀλλ' ἔστι, ἔστι] Repetiuimus hoc ἔστι ob verſum.

Σῶσαι γ. ο. τ. θ. δ. ἔτι] Poſtrema voce addita verſum expleuimus. Eſt apud Theophilum, vt & quod ſequitur.

σπουδάζομεν δὲ π. βροτοί] Et hic illud βροτοί addidimus.

πείσχων αἰάχου] Erant hæ voces tranſpoſitæ apud Theophilum.

τὰ δεῖ] Vide editionem noſtram Plutarchi de legendis poëtis.

χρησμῳδεῖ ὃν δ. α. ἐκπεπληκώς] Poëticum hoc magis quam quod apud Clementem legitur ἐκπαραπληκώς.

εἴπη τ. ε. δ. τὰ βρότεια] Male apud Athenæum τὰ βιότια.

431. Ἀπὸ βίου] Male erat ἀπὸ θεοῦ. Et mox male repetitur τὸ παρ' ἐλπίδα & δίκαν.

καὶ τὰ Σειρήνων πτερόεντα] Male ἱρόεντα apud Clementem.

πλανόν τι φέρον] Ibidem erat φέρων.

καὶ ἀκαρπίας] Ob verſum pro καὶ ἀκαρπίας.

δέξαι π. προχύτην τι] Sic reſcripſimus pro προχυτίας.

πρὸς τοῦδε; τίς μοι] Id verſus poſtulat pro αὐτήν. Sermo eſt de Deidamia. Interrogat Lycomedem medicus. Locus eſt apud Sextum.

σὺ δὲ λ.] δὲ addidimus quod apud Ariſtidem deerat.

σώζεσθαι] Hunc verſum elicuimus ex Plutarcho comparatione Pelopidæ & Marcelli, vbi ait, ἄμεινον μὲν νικῶντα σώζεσθαι τὸν στρατηγόν. At quæ ſequuntur ibidem valde corrupta, iam ſana edidimus libro de legendis poëtis.

433. Οἶμαι στρατηγὸν κ. ὃ ἐν μέσῳ] Erat apud Galenum στρατηγὸν τὸ, & ὃ μέσῳ.

ὁ βίος γ. ο. ε. πόνος δ' ἔργῳ πόλει] Erat apud Plutarchum πόνος ἐγὼ σε.

ἐπὶ τημοσύνας] Ita recte Scaliger cum apud Clementem eſſet ἐπὶ τημοσύνῃ.

ἃ δυσδαίμων] Illud ἃ addidimus, & expunximus quod apud Clementem interpretamenti vice ſubnectitur ἄθλιός τι.

ὃς τ. λ. θ. ὃ νοεῖ] Pro νοέει, vt conſtaret anapæſtus.

μετεωρολογῶν δὲ κατέρριψε] Legebatur μετεωρολόγων δ' ἑκὰς ἔρριψεν.

σκολιὰ α. ὧν ἄπειρος] Pro ὧν ἄπειρα.

εἰ δὴ] Hi verſus apud Plutarchum coniunguntur quidem cum aliis ex Erechtheo, ſed tamen non ſunt eiuſdem loci, vt ex Lycurgo & ſenſu apparet. Δὴ pro δὲ poſuimus.

ὕστατον υ. γ. ε. ε. κεκραμένον] Legebatur συγκεκραμένον.

ἃ δ' ε. λ. τ. κάλλιστα τρέφει] Poſtremas duas voces ob verſum tranſpoſuimus.

τῆς γ. δ. ἐνταῦθα συντηρούμεν] Pro ἐνταῦθα erat ἔχοντες contra versum, nec bono sensu.

437. Εἰ μὲν φράσω] Male φράζω apud Athenæum.

καὶ μ. τ. μ. γ. τ. τέχνη] Apud Aristotelem exstat 11 Rhetoricorum, vbi male τύχη pro τέχνη. nam de Fortuna sequitur.

χωνὴ δ' σώματος δ.] Apud Athenæum male, χωνὴ τὸ σῶμα δ', sine sensu & contra versum.

ἀπολεῖς μ' ἐ. κ. σ. καὶ ὁ Νεόπτολεμος] Erat apud Athenæum καὶ ὁ νέος τρόπος.

ἀψύχητα] Male ἀψύχητα editur apud Aristotelem.

πρὸς τὸ τετράχορδον] Ascribitur hæc sententia in Clementis editione Aristoni. ego Agathoni ex coniectura asscripsi, quod Aristonem inter tragicos non inuenirem. Priores duo versus confusi ibidem exstant: πρὸς ὅλον τὸ τετράχορδον, ἡδονὴν, λύπην, φόβον, ἐπιθυμίας, πολλῆς δεῖ τῆς ἀσκήσεως καὶ μάχης. Strom. 11.

439. Ἡλίθιον ἐ. νοῦν δ'] Apud Athenæum male νοῦν τι, & πολύπους contra versum.

τέχνη κρ.] Male apud Aristotelem γὰρ interponitur.

441. Τὰ δ' οὐχ ὑπάρχων] ὑπάρχει hoc loco est lædendi initium facere.

ὥσπερ οὐν] ἀλλ' ὥσπερ erat apud Athenæum.

τὸν π. δ. παρέχει] Erat παρέχει repudiante versu.

ἵνα τὴν τ.] Et versus & sensum restituimus, quæ corrupta sic erant.

ἵνα τὴν τοῦτο λαβὼν καὶ φαγὼν ὥσπερ πιών.
χαίρει καὶ σκευασία μή εἴη τῆς μουσικῆς.

Cœnæ confert tragœdiam.

καὶ θνητοῖσι] In versus hæc digessimus confusa apud Athenæum.

πνεῦσι γὰρ Κύπρεις] Apud Athenæum ἡ Κύπρεις contra versum.

443. Γενῶντα] Citatur apud Athenæum κύκλῳ. Nos ex Cyclope putamus esse: quo nomine & Euripidis tragœdia, Satyrica nempe, exstat.

καὶ πρὸς χελώνης αἰετὸς] Apud Laertium ἀετὸς versu recusante.

ὥρα β. ὁδὸν · ἡγοῦμαι δ' ἐγὼ] Apud Suidam ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.

προσβαλλέτω τ. χ. φ. λαβῇ] Erat προσλαβέτω & λαβῆς.

σάλπιγξι] Erat σάλπιγξα.

Σὺ χρὴ

Τὰ μ. τ.] Ex coniectura hæc digessimus. Erat apud Plutarchum sensu magis quam verbis expressis: καὶ τὰ μὴ τοσαῦτα κατὰ τὸν Ἀχαιὸν συνάγειν ἀναγκάζοντες.

445. Οἱ της αἰ καὶ διεσκοτωμένης] Apud Clementem est διεσκαπωμένης. Quanquam autem & Cynicus tragœdias scriptisse legatur, cum tamen ijs nusquam vtantur scriptores, putem hæc & quæ alia sub Diogenis nomine laudātur, eius esse, cui cognomen erat Œnomao.

πονεῖν θέλοντι] Erat ἐθέλοντες.

447. Γραφῆς] Confer cum eo quod est ex Theseo Euripidis. Versus hic apud Athenæum sic habebat:

χαφῆς ὁ πρῶτον ἦν μεγαλόφθαλμος κύκλῳ.

ἄγραπτα τ. π. ὡς ἐφ.] Male erat,

ἔπιπτε περιόδους πλάγιος. ὡς δ᾽ ἐφαίνετο.

ἴκτιν δ᾽ ο. ἢ π. εἴη] Erat εἰ male.

ἀσκῶν᾽ τ. δ. π. μεσ̃ιος] Male μέσος apud Plutarchum edebatur.

στρόβιλον] Apud Athenæum στρόβιλος.

449. Κεῖται] Apud Plutarchum nullo ſenſu κάκει.

οὐ γὰρ λ. Λ. π. πόλις] Vox poſtrema aberat apud Sextum.

ἀλλ᾽ οὐδ᾽] Eſt apud Philonem : ſed vt verſus non appareant, quos elicuimus præpoſita voce ἀλλ᾽, & mox repetita voce θάνατον.

ἀλλ᾽ ὀλ. φθεγγάζεται] Erat male φθογγάζεται.

φίλων δ᾽ ο. ε. λυπρός] Eſt apud Plutarchum λυπηρός.

451. Τὴν γὰρ] Fecimus verſus. Apud Plutarchum ſenſus exſtabat de Cimone : ἦν γὰρ τὴν ἰδέαν οὐ μεμπτὸς, ὡς Ιων ὁ ποιητής φησιν, ἀλλὰ μέγας, οὔλῃ καὶ πολλῇ τριχὶ κομῶν τὴν κεφαλήν.

οὐ κεῖνος ἐ. τ. γ. ἐμφύτοις] ἐμφύτῃς apud Harpocrationem: & ſecundo verſu νουθετήμασι addidimus iuuando verſui & ſenſui.

οὐδεὶς ἐ. καιρὸς] Male erat καιρόν.

οὐχ εἷς πάτρα μοι] πάτρας apud Laertium..

453. Εἰ μὴ ὅτι] Male hic apud Halicarnaſſenſem μὴ ὅτι ἐ,& ſequenti verſu pro μὴ, male εἰ μή.

455. Θυμός γε μὴν] Sic nos ob verſum : apud Plutarchum ὁ δὲ θυμός. Et alibi, ὡς γὰρ ὁ θυμός.

γλυκὺ γ. θ. α. ὑπόσπειρον] Legebatur ὑποσπείρων.

459. Φίλων γ. α. μ. κ. ο. θέλεις] Melius id quam quod apud Ariſtidem legitur θέλεις.

ἄλλη] Male ἄλλη apud Lycurgum : & ἐκπιεῖν ἠξίωσεν.

πιθανόν γ. χρή σε] Apud Ariſtotelem χρή γε.

461. Τολμῶ κ. μ. οὐκ εἰσὶν] εἰσὶ apud Simplicium.

ὦ παῖ, γ. αἱ καὶ λεγόμενοι εὖ λόγοι] Apud Clementem αἱ εὖ λεγόμενοι λόγοι.

ἀσκεῖ, σ. μ. ἀλλ᾽ ἐγὼ] Apud Clementem ἀλλά γε.

ἐκ ὀκ θυραίων] θυραίων apud Clementem : & ſequenti verſu κάμνεσι.

τοῦδ᾽ ἕνεκ᾽] Legebatur ὕνεκ᾽, & mox ὅσα & ὀνόμασι, contra verſum.

πῆμα δ᾽ ο. ε.] Legebatur apud Clementem, οὐδὲν σου τὸ πῆμα.

ψυχὴν ἔδακνεν] Erat δάκνει.

ὅπως π. κ. μ. σ. ἀεὶ] Illud ἀεὶ addidimus.

ἀκάμας τ. χ. π. γ. ἀεινάω] Male erat ἀεινάω, & mox Ατλάντιον.

463. Ιέμενος ἄχθυμ᾽] Plutarchus vno loco habet ἱέμενος, altero αἰρόμενος: & pro ἄπλυσον vno loco ἄπλυτος, altero ἄχρηστον.

ὅ σ᾽ ἐξεπαίρῃ] Male apud Plutarchum ὅς.

465. Πῆμά σοι δ᾽ ὕδωρ θεὸς] Apud Plutarchum θεὸς δέ σοι πῆμ᾽ ὕδωρ.

τὸν γὰρ ὕπνον] Hic γὰρ addidimus, & ἔδωκας poſuimus pro ἔδωσαν ob verſum.

ὅπου τις εἴδῃ] ἴδῃ apud Plutarchum erat.

μηδέποτε παυσαίμεθα] μήτε παυσαίμεθα eſt apud Plutarchum.

φώνημα] νόημα legebatur.

ἐ γαλλωνὸς ἐν ταχὺ καὶ πιθύμασι ταχὺ κ.] Ita nos. apud Dionem Pruſienſem exſtabat :

καὶ χαλκωὸς ἐν τ' ὤχῳ πᾶν πνεῦμα βραχὺ κ.

467. Πρὸς δ' ο. κ. δ. ὡς ἀρημότα] Legebatur ὡς ἐρωτα apud Plutarchum.

471. Ψοφεῖ δ' ὁ γομφίος, ὁ δὲ κυνόδων τέτριγε] Apud Athenæum, ὁ γόμφος, τέτριγ' ὁ κυνόδων.

σιωδητπέω] Apud Athenæum σιωδητπίων mendosè.

ἐν τῷ γ. κ' οὐδὲν δεῖ χαλεῖν] Sensus optimus. Corruptissime in Athenæo τῷ γακωδέδει κ.

κἄικα ὡς αἴτιον ὁ λῆ πλέω λέγειν] Sic ferme Scaliger. Corruptissimo apud Athenæum: ἐκ καπνοσμένον λιπλέω λέγει.

473. Τλώω κ. τ. ἐπιπάχθομαι] Pro κἀπιπαχθόμην. Notarat & Scaliger.

ἔρανος] Apud Athenæum ἔρανον.

τοῖσι α. λέγω ὡς τοῖς] Apud Athenæum α. ἐπιλέγω τοῖς. Dico illis bona verba tanquam Dijs.

ὁ λῶστε παῖσιν, α. μαστιγοῦ] Erat παίων & μαστιγῶν. Dalecampius μαστιγῶντι.

ἐπεὶ δέ γ' ἧκον] Hunc versum optime restituit summus Casaubonus. Erat,

ἐπιδεχύλκω εἰκάδ' εἰς καταφθηρεῖς.

ἕως καί μοι ἄκρατος ἀμφέπῃ φρένας] Puto veram hanc emendationem pro eo quod erat:

αἶ καμοὶ ἄκρατος οἶνος ἀφ.

At Casaubonus:

ὄκκα μὲν ἄκρατος οἶνος.

Sæpe vero reperies οἶνος ex interpretamento additum versui superesse vbi ἄκρατος præcedit.

καρκίνος θ' ἵκει κ' ἐχῖνος] Ita reposuimus ob versum. Apud Athenæum καρκῖνος θ' ἵκοντι ἐχῖνός τε. Sequenti versu πιζᾷ pro πιζαὶ Casaubonus rectè.

ἀλλὰ μὰν ε. ἀναγκαίως] Male ἀναγκαῖος apud Eustratium. Et τοῦτο pro τόδε.

οἶμαι δ. ω. ο. ε. πονηρός] οἴομαι erat. Omnino autem πόνηρος legendum vt vertimus, sensu alioqui pestilente.

475. Ὁ λόγος α. κ. καὶ τρόπον σώζει μόνος] Apud Clementem κατὰ τρόπον σώζει, sine μόνος. Apud Eusebium, κατὰ πρόσωπον καὶ σώζει ὤν.

ἐστιν ἀνθρώπω] Hoc ἀνθρώπω hic genitiuus est Doricus, & valet ἀνθρώπου. Non præponam εἰ ante ἐστὶ cum Casaubono. nihil enim opus, & versus vix patitur.

ὁ λόγος ἀνθρώπω π. π. βίον ἐπ. τὰς τροφάς] Et hic ἀνθρώπω est genitiuus. Partem versus posteriorem sic emendauimus, cum esset περὶ βίου καταστροφάς.

ὁ δέ γε τὰς τέχνας] Bene ita Scaliger. λόγον diuinum vocat eum per quem ars quæuis inuenitur ac docetur.

ἐκδιδάσκων αἰὲν αὐτάς] Erat αἰεὶ αὐτὰς αὐτάς.

οὐ γὰρ α. τ. εὗρ'] Pro εὗρεν ob versum.

αἰὲν σῴζονται] Supererat αἰ apud Zenobium.

477. Οὐκ ἔστι δ. αἶχ' ὕδωρ π.] Recte ita Casaubonus pro οὐχ ὕδωρ.

ζῶντ', ἀλλ' ἐπώζει ἃ ποιεῖ] Edebatur ἐπωάζει ποιεῖ. Sed recte emendatum hoc à Casaubono.

δριμὺς λέγει οὐκ,] Apud Gellium οὐ λέγει δριμύς.

ὡς πολλῷ] Hæc & alia quæ diuisa legebantur collegimus in tetrametros quibus multum vsus Epicharmus.

θαρρεῖ μὲν καλὸς] μὲν illud apud Eustathium deest.

ὅτος δ. ο. κ. ἐς ἢ τὸ ὑ.] τὸ illud apud Laertium deest.

479. Αὔτα ἀνθρώπων] Versum fecimus cum apud Clementem exstaret, αὔτα φύσις, ἀνθρώπων, ἀσκοὶ πεφυσημένοι.

ὡς ἐγὼ δ. (δοκεῖ γὰρ τοῦτο καὶ σ. α.) ὅτι] Confuse apud Laertium, ὡς δ' ἐγὼ δοκέω. δοκέω γὰρ σαφὲς ἄμμι τοῦθ' ὅτι. Consuluimus, ni fallor, versui & sensui. De suis sententijs hoc vaticinatur Epicharmus.

πῶς δ' ; αἰ. γ. ἀπὸ μηδενὸς] Male apud Laertium, πῶς δὲ· καὶ μάχανον γε ἀπό τινος μηδέν. Probare vult, species rerum esse æternas, quia ex nihilo nihil fiat.

τοῦ δέ γ' ὦν ἄμμες νῦν λέγομεν ὧδ', εἶναι μέλλει τόδε] Quæ nunc sic vocantur fient illud quod aliter dicitur, vt ex ouo gallina. Vide quæ infra. At apud Laertium nec versus nec sensus constabat. τοῦ δ' ὦν ἄμμεν νῦν ὧδε λέγω, μένει τόδ' εἶ).

ποτὶ] Ita ob versum: non ποτ'. Et τὶν ψᾶφον, non τὶς, quia sequitur λῆς.

ποτθέμεν λῆ. ο. κ. τ. υ. λ.] λαβεῖν hic vocat subducere calculum.

οὐδὲ μὰν οὐδ' αἶ] Non αἶ. Est enim pro εἰ. In fine καθθέμεν magis est poeticum quam καταθέμεν.

ὁ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν, κοὔποκ'] Legebatur & οὔποκ'. Memineris φύσιν hic & alibi sæpe legi prima producta.

χαὔτις α. κ. α. πλέθομες] Illud πλέθομες repeti hic iubent versus & sensus.

ἀρ' ἔστιν] Hæc in personas distinximus, aliter vix intelligenda.

οὕτως ε. κ. π. τ. α. καὶ τὸ μ.] Illud καὶ addidimus.

ἀγαθὸν τόδε π. ε. αὐθ' · ὅστις δίκα] Legebatur καθ' αὐτό. ὅστις δίκα.

481. Ο. α. ε. ἀ τέχνα] Erat γ' ἀ τέχνα.

ἐκ διαβολῆς] Est apud Aristotelem ἐκ τῆς. Sed malui trochaicum esse.

ἐκ μὲν θυσίας] Et hoc apud Athenæum ac Suidam confusa in versus digessimus, & personis distinximus.

ἐκ πότος δ. κ. ε. κ. δ. ε. θυασία] Erat θυσσεία contra versum.

ἐκ δὲ θ. δ. γ. ἐκ δίκης δὲ καταδίκη] Deerat γ' αὖ, & membro vno gradationis etiam cum versuum corruptela amisso, legebatur altero loco δίκη, ἐκ δὲ δίκης πέδαι τι, altero δίκη, ἐκ δὲ καταδίκης πέδαι τι. Non dubito quin vt posuimus scripserit Epicharmus.

τί δὲ τοῦτ' ἐστι] Male τόδ' ἐστι apud Athenæum, & τί μάν, οὐ ἔχει πόδας, versibus etiam ita confusis, vt versus esse non videantur.

τίννεας] Ita scribendum Dorice ob versum, non τίλλεαι. Illud quoque οὐν hic addidimus, & γ' ante αἷμαι.

ἐστι δ. ο. τ. τ. τίννεας] Ita rursum pro τίλλεας.

Οἰδίπους τ. κ. ὅδε, κ' οὐ νοῦς α.] Legebatur τόδ' ἦν αἰνίγματ' οὐ νοῦς.

ὑγιέστερον τοῦτ' ἐστὶ] Legitur apud Athenæum pessime τ' ἰὼ ἐὰ.

τὰ περὶ τὸ δὺ' ἄνδρες ε. εἰς ἀγῶν' α.] Athenæus altero loco habebat περὶ τοῦδ' ἄνδρες, altero δύο ἄνδρες: vtroque male εἰσάγων.

ἀλλὰ τ. α. ὄκνα κ παρέστη] Apud Athenæum καπαρέστη, vnde optimus Casaubonus ὄκνα παρέστη, sed & sic hiabat versus.

ἔνθα δ. ε καἰδὼς] ἢ αἰδὼς apud Sophoclis Scholiasten.

οὐδεν ἀκφθύγῃ] Apud Theodoretum διαφθύγῃ.

ἀλλὰ πεῖσαμος ἄττα κἄν α.] κἄν posui pro ἢ ob versum. Est in postremo Clementis.

εὐσεβὴς τὸν νοῦν π.] Ita ob versum. In Clemente εὐσεβὴς τῷ.

ἐγγύα θ. μὲν ἄπας] Apud Clementem ἄπας θυγάτηρ contra versum.

ὁ. φ. ε. γ. ε. νόσον ἔχῃς] Apud Plutarchum ἔχῃς νόσον.

ἱερὸν ἡ συμβουλή 'στι] Apud Zenobium, ἱερὸν ἡ συμβουλή ἐστιν. Hinc posteriores Græci senarium fecerunt.

ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλία.

ἄρτι] Apud Aristotelem ἀρτίως & εὐθέως & φαίνεται, quæ ob versum mutata.

483. Ο φρόνιμός ἐστι τοῦτο, τοῦτο τἀγαθὸν] Ita recte Casaubonus ad Athenæum pro τοῦτ' ἀγαθόν. Est autem & φρόνιμος vox ex schola quam & infra apud eundem hoc sensu reperies, οἱ τὸν φρόνιμοι ζητοῦντες.

εἰ τοῦτο ε. π. ο. ε. ζῶ βίον] illud ζῶ addidi ob versum: Neque mihi videtur quod Casaubono placet dicere poëta, sublato honesti & inhonesti discrimine, nulla fore peccata: sed si ipsius consilio vterentur cæteri, contentos fore permissis voluptatibus.

Ερμῆς] Apposui personæ discrimen.

ἡμῖν οἱ νόμοι] Apud Suidam perierat versuum species. ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖς λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖς τείχεσιν ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. Nos, vt vides, relocauimus.

485. Τοῖν γὰρ τ. ο. α. ἴδη

ἡμᾶς] Erat ἡμᾶς ἴδῃ apud Clementem.

πλεῖν ὕστριχος ἢ πηλὸς ἡμῖν] ἡμῖν ἢ πηλὸς erat ibidem.

ἢ ἐκ α. ι. Θήβησ'] Erat apud Zenobium Θήβησιν.

ἀπολώλεκας μ. τόδε] τὸ apud Athenæum male.

εἶτ' εἰ] Recte sic Casaubonus pro εἰ ἢ.

πλὴν ἡ. δήπουθεν] Ita posui pro δήπουθεν versu flagitante.

εὖ ζῶσι πάντες. ἢ τἄχ' ε. ε.] Ex animi sententia pulchre viuere hoc est bene viuere. nonne hoc concedis mihi? Loquitur more Philosophorum. At Casaubono in mentem venerat, ὦ Σωσία πάντα τἄχ ε. ε. Fuerat autem apud Athenæum,

εὖ σοὶ ἅπαντας ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί.

μεθύοντα, τ. ο. λ. κηλούμενον] Retineo hanc lectionem, nec assentior mutanti in κυκλούμενον. Sed interrogantis notam addidi.

487. Απαντες] Male erat ἅπαντας cum interpunctione.

κ τὴν κεφαλὴν ζ. ω. π. πρ.] κεφαλὴ vel κεφάλαιον apud Rhetoras est summa quæstionis, causæ coniectio. eo hic alludit. nam πρᾶγμα est lis.

τοῦ μ. ἐ. ε. δ. γλώττῃ] τῇ γλώττῃ apud Suidam male.

καί τι.] Male καί τι apud Plutarchum.

489. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς] Recte sic Casaubonus pro ἢ πρὸς παντός.

491. Φοβερὸν α. πόθι] Male πόθ᾽ αὖ apud Clementem.

χοπαρθρόεις ἐν αἰζηλοῖσι] Male αἰζηλοῖσι.

ὡς ἄρ ἐρῶντα μ᾽ οἶδεν] Negat se amatorem esse aut fuisse, quia nihil sit stultius. At Casaubonus, ὡς ἄρ ἐρῶντά μ᾽ οἶδας. Fuerat apud Athenæum, ὡς ἄρ ἔρωτα μ᾽ οἶδεν ; Versus quoque confusos distinximus. & post οἴομαι addidimus γάρ.

493. Ἀναξ Α. τ. ε. ὡς ῥυμάτων] Male ἀπὸ ῥυμάτων apud Tzetzen.

κιναχοῦσι πηγαὶ] Hæc male interpuncta erant.

εἰ μὴ γὰρ ἐπιδυσῶ ὡς] Omnino ita corrigendum pro ἐπιδύσῃ.

τοῖς ἀπλαισὶν, τοῖς μεγάλοισι, κυβευτικοῖς] Recitat vocabula artis Pythagoricæ in rhetoricis, dialecticis, geometricis, astronomicis. Pessimè apud Laertium, τοῖς ἀποπλαίοις, τοῖς μεγάλοισι ἢ βυτικοῖς.

οἷς ἰοῦμ. ο. ἄπαντι ἐν λόγῳ] Male illud ἐν aberat apud Suidam : & sequenti versu erat σιγῇ versu labante.

ἡ δὲ μουσικὴ] In versus digessimus quod apud Thucydidis Scholiasten exstat, τὴν μουσικὴν ἀκορέστως ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σώφρονι.

χρόνος] Male χρόνοις apud Plutarchum. Hoc vult poeta, Periclis nimiam liberæ ciuitati auctoritatem, partim dissidiis ciuium, partim longi temporis vsurpatione coalitam.

495. Κατὰ μ. Γ.] Personæ alterius nota apposita sensum adiuuimus.

συνοίδη] Versum non ineptum elicui ex eo quod apud Ælianum est : καὶ γάρ τοι καὶ τὸ τοῦ Κρατίνου τοῦτο συνοίδη εἶποτε ἄλλοις καὶ τότε πρὸ θαλάττῳ γοσοῦσαι τὰς φρένας.

ὑπερέσωπος κ. ο. κ. ἐπὶ χεῖρας] ἐπὶ τὰς χεῖρας apud Eustathium.

497. Εστι] Pro ἐστι ob versum.

μισανθρώπου ἥβης ἄνθος] Pro μισανθρώπων ἄνθος ἥβης, vt & mox αἰεὶ pro ἀεὶ, & ἐπὶ βάθροις pro ἐπὶ τοῖς βάθροις.

οἰμωγαὶ] Male cohærebat cum versu priore. Sunt autem versus partim anapæstici tetrametri catalectici, partim iambici senarij.

ὦ φίλτατ᾽] Exstat apud Priscianum, sed corrupto versu ob non elisas vocales.

499. Βοσκόμεθ᾽] Hæc apud Macrobium valde confusa digessimus in anapæstos.

καὶ πρὸς τ. ἔτ᾽ ἄλλα,

ἢ κόνυζαν, φανόν] Erat, ἔτ᾽ ἀλλ᾽ ἢ κύνοσον τε ἠδὲ φανόν.

κόνιον, χῖνον] Male erat χίνου.

δρυῶν, κιτίον τ᾽, ἠδὲ μυρίκην] Erat δρυῶν, κιτίον, μυρίκην. Ita vocem quæ modo supererat hic suo loco posuimus.

πρόμαλον ρ. φλόμον] Male φλόμον.

ἢ δεινὸν οὖν κρείους με μὴ φῦναι πίνα] κρείους πίνα est constructio. πρὸς τὸ σημαινόμενον. Conqueritur ciuitas Atheniensis quod ciues gignat nimium eminentes. Neque enim Casaubonum sequor, qui κρείους hic interpretatur conchas asperas. Considera versum sequentem.

ἐκ δέκα ποδῶν ἥρει] Legebatur apud Scholiasten Aristidis ἐκκαίδεκα contra versum. Metaphora sumta est à cursoribus egregijs qui alios decem pedibus anteriores facile assequebantur.

ταχύς λέγειν μ. πρὸς δέ γ' αὐτῷ] Rectius id putaui quam πρὸς δὲ τῷ αὐτῷ. Præter celeritatem habebat vim suadæ.

501. Βληχᾶ 'τι πίνα] βληχητὰ erat apud Aristophanis Scholiasten.

ἀλλὰ δίαιταν ἣν ἔχουσ' οἱ] Male ἔχουσιν apud Athenæum. quod genus sit versuum, ex Latinis nostris facile intelliges. Itaque vt omnia ad eum modum responderent, leuia quædam mutauimus: & aliter digessimus verba quam apud Athenæum vbi nulla erat facies versuum.

λέξομεν· α. α. ω. κομψοὶ ἅπαντες ἐσμέν] Erat ἐσμὲν ἅπαντες κομψοί.

αἴ ἔρες οἷς τὰ πρῶτα] Erat αἴδρες τῶν.

ἀλλότελος τ. π. μικρὸν δὲ τὸ ἱκανὸν αὐτῷ] Hæc verba postrema ex coniectura addidimus, quia omnino aliquid ad implendum versum desiderabatur. Ait puerum fortem à se conduci qui pauxillulo victu contentus sit.

οὐκ] Hanc vocem addidimus.

εἶτ' ε. δ. ἐρχόμεσθ'] Pro ἐρχόμεθ'.

τὸν κ. ἀθλίως] Pro ἀθλίως.

σκῶμμα γὰρ ὅπως] Male erat εἴπως. Eiectum dicit Acestorem eo quod nihil lepidi dixisset. Considera præcedentia. Et θύραζε pro θύραζ'.

ἤγαγ' ε. κ. ὅπως π. Οἰνεῦ] ἤγαγ' pro ἀγαγὼν ob sensum, & versum: ὅπως quoque interposuimus. Œneus ille videtur fuisse nobilis lorarius.

σκέψιν γ. α. Π. σκέλλοι ἵνα] σκέλλουσιν est apud Plutarchum. Irridet Physicos.

503. Τοῖς κυνιδίοισι τοῖσιν] κυνιδίοις τοῖς apud Scholiasten Aristophanis.

ἀναβὰς γὰρ ἐπὶ τὸ βῆμ'] Erat ἐπὶ βῆμα.

ΓΡΟΣΓΑΛΤΙΟΙΣ] Nomen est tribus Atticæ. Scribitur vbique mendosè hæc comœdia, προσπαλτίοις, προσπαλτίοις, προσπάλοις.

τί σκ. α. ἠδὲ] ἠδὲ pro καὶ ob versum posuimus.

505. Ὅτ' ἦν νεώτερος] Apud Pollucem: ὅτ' ἦν μὲν ὁ ν.

κἀν Ἐλπινίκην τήνδε] Pro τήνδε Ἐλπινίκην, vt habet Plutarchus Cimone.

507. Οὐ γὰρ μὰ τὴν Μαραθῶνι] Erat ἐν Μαραθῶνι apud Dionysium Longinum.

ἀλαζονεύεται μὲν ὦ 'λιτήριος] ἀλιτήριος apud Eustathium. Est autem hoc dictum in Protagoram.

καὶ μουσικὴ π. ε. βαθύ τε κ.] βαθύ τε apud Athenæum.

οἷόν γέ που

ἡ γλῶσσα τἀνθρώπου 'στι] Apud Eustathium, οἷόν γέ που 'στι γλῶσσ' ἀνθρώπου.

φθέγγομαι α. ἰδ' αὖ π. λ.] Pro αὖ erat αὐτῆς.

509. Ἰσχνῷ γ. τ. μ. κύκλ' ἐπίσαμι] Ita Scaliger optime emendauit. Erat apud Zenobium κύκλ' ἐπίσαμι.

511. Ἀλλ' ἐάν] Quod hic ante ἀλλ' apud Athenæum ponitur δοῦλος interpositum

interpretamentum eſt eius quod præceſſerat, Μάνης & Σάκας, quæ ſeruilia ſunt nomina. Deinde erat αὐταὶ ἰδὴ. nos tranſpoſuimus molliendo verſui.

αἰθρίσκοισιν καὶ βεκκαίοισιν] Erat apud Athenæum ἐν θρύσκοισι καὶ βεκκαίοις. Αἰθρισκος extat apud Plinium & Heſychium.

ἐ στροβίλοις] Ita recte Scaliger. Male edebatur στροβύλοις.

ὥσπερ τοὺς πουλύποδας] Ita ob verſum pro ὥσπερεὶ τοὺς πολύποδας.

αὐτῶν δ. π.] Legebatur περιτρώγειν ἐν αὐτῶν τοῖς δακτύλοις. Iunius αὐτοῖς. Caſaubonus αὐτῶν, recte.

ὅτι τοὺς θεοὺς] Anapæſti ſunt & confuſi & corrupti apud Clementem, Strom. VII. Emendauimus partim nos, partim Scaliger. Erat ὅτι & θεοῖς.

ἀποκρινόμενοι] Ita conſtat verſus & ſenſus. Legitur ἀποκρίνεται. Scaliger ἀποκρίνεται.

ἡμῶν (α τ. κ. τ)] Bene ita Scaliger pro ὁμῶν, αἰσχιῶν τὸ κατεπιτῶν. Loquuntur Dii in choro aliquo.

σὺ τὼ μηρὼ περιλέψαντες] Recte pro datiuis duales accuſatiuos poſuit Scaliger. At περιλέψαντες, non mutem in περιλείψαντες. λάπτειν eſt lambere.

κομιδῇ μ. τῶν β.] τῶν hic additum vt fieret anapæſtus catalecticus.

ὥσπερ ρ. ῥίμαντι] Id verſus poſtulat & ſenſus, non ἀτίμου'. Et coniungendum cum hoc verſu, non cum ſequente, vt Scaligero placebat.

513. Ναὶ τὴν] Aut ita ſcribendum vt ſcripſimus, deleto τὴν poſt αἰκαρὸν, & γὰρ poſt θυλοίμην, quæ ſunt apud Athenæum, aut pro τὴν ponendum ἰδοὺ, vt & γὰρ retineatur, & ſint anapæſti tetrametri.

τοὺς δὲ κριτὰς τ. ι. κ. μήποτ' ἐπιορκεῖν λέγω] Ob verſum: apud Suidam λέγω μὴ ἐπιορκεῖν.

μηδ' α. κ. ἡ ι. τ. Φ. μῦθον Φερεκράτης] Apud Suidam μῦθον εἰς ἡμᾶς ἕτερον Φιλοκράτης λέξει πολὺ τούτου κ. confuſis verſibus.

ἄχθου] Ita recte pro ἄχθον Caſaubonus ad Athenæum.

515. Ἀεί π. ν ἐσκυλικίζετο] Male ἐσκυλικίζετο apud Suidam. Recta lectio apud Etymologici ſcriptorem, [illegible] quod contra verſum ἐγκυλικίζουσιν.

πίνουσι ε. γ. οὐδὲ εἷς ὁρᾷ] Vide an rectius οὐδεὶς εἰσορᾷ. Exſtat apud Athenæum: ſed hoc modo, πίνουσι οὐδ' ἀπὸ τραπέζας οὐδὲ εἷς ὁρᾷ, quod male quidam connectunt cum Alexidis fragmento.

517. Η ἐδὺ νόμῳ γὰρ καταφρονοῦσ'] Emendat ad Athenæum Caſaubonus σωφρονοῦσ'. Atqui contra vxores loquitur, & ait eas ſuperbas eſſe legum fiducia, quæ dimitti vetant niſi dote reddita. ἔνδον μένει eſt, exire non vult. Confer quod ſequitur.

519. Γίνε] Scribendum hoc cum acuto ob verſum.

ἐ παῖζε· θ. ο. β. ο. οὐπὸ γῆς] Male ὁ ὑπὸ γῆς.

ἄρρεν ἀληθῶς] Male τ' hic interpoſitum in Athenæo.

521. Λαβεῖν τ' α. αὖ ἔ ἰ.] Illud & verſus deſiderat omiſſum in Athenæo.

ἀπαὶ περιέχων δ'] Illud δ' nectendo ſenſui addidimus.

ἔκρυσε. τ. ο. ὁ. ι. κ' οὐ λαλῶν] Sic legendum. Apud Athenæum, καί τ' οὐ λαβών.

ὅλα ῥήματ'] Male ὅλα τὰ ῥήματ', & versus confusi. Reliqua emendauit Casaubonus.

διῶπτε γὰρ ἅπλεις] Apud Athenæum ἅπλεις γὰρ διῶπτον. Et citatur Pari. pro quo πλαίω coniecerat Canterus.

523. Καὶ πόλλ'] Apud Eustathium tantum erat, ὅτι ἐπαγνῶ τὸν βίον. At in veteri codice Athenæi: κἄτι πόλλ' ἐπαινῶ μᾶλλον τὸν βίον, vnde facile fuit addita voce μᾶλλον versum efficere.

τιμῶσ' ὥστε λήρους] Ita optime Scaliger pro λήρους ὥστε παῖ'. Brassica, quam ῥάφανον vocari notat Athenæus, inter ebrietatis remedia est.

525. Τίω μ'] Hæc apud Etymologicum confusa in versus digessimus.

χρηστοῖσι] Apud Suidam τοῖσι & ἑαυτῶ.

κάγχελιδὼν δ' ἀκόνη σκληρᾷ] Ita posuimus pro ἀκόνη σκληρᾷ.

παραθηγομένη β. κοπὶς ὡς] Pro κοπίδας.

δηχθεὶς α. Κ.] Pro δηχθείς. Ait vim Periclis hebescere admorsam à Cleone. Est autem parodia alludens ad locum antiquioris fabulæ, vbi fuerit αἴθωνι σιδήρῳ.

531. Εἰ νῦν γε δ. ἐν τοῦτοισι] Illud ἐν deest apud Aristophanem, damno versus.

541. Ξυμμεμιγμένων] Ita versus postulat pro ξυμμιγνυμένων.

τρίτ. τ. δ. α. ἔφλιξε] Legendum ἐξέφλεξε.

545. Τίς δ' γ. μ. ὁ. κ. κ. τότε δ'] Hoc δ' addi versus postulabat.

οὐδεὶς ἤθελε] Et hoc pro θέλει.

οὐδὲν ε. θ. γ. αὖ ἀμαχώτερον] Et hic pari de causa additum αὖ.

547. Οὐ πέρας εἰ γυναικός] Pro εἰ legitur ὦ apud Hephæstionem sensus detrimento.

ΑΝΑΓΥΡΩι] Sic plerunque citatur Athenæo, Etymologo, Suidæ, Scholiastæ Aristophanis. quare quod apud Pollucem legitur ἐν Αγύρῳ, & apud Athenæum ac Pollucem ἐν ἀγήρῳ, corruptum putem.

περὶ τί γὰρ ὁ π. δεῖ νῦν ὑμῖν; περὶ] Erat apud Suidam νῦν ὑμῖν δεῖ, & περὶ male reiectum in versum sequentem.

549. Ην γὰρ α. α. σὺ διώκῃς ἵνα] Apud Athenæum mendose, ἵν γὰρ ἵνα ἄνδρα ἄδικον συνδιώκῃς.

τις Γ.] τις addidimus versus gratia.

ἐπὶ π. α. αὖ] Hic illud αὖ itidem à nobis additum.

551. Τὸν α. τ. π. β. διέφθορεν] Apud Scholiasten Aristophanis διέφθειρε.

ἢ Γ. ἢ ὁ σφρησις ἀδολέσχων λόγων] Ita versum & sensum fecimus cum esset ἢ τῶν ἀδολέσχων εἰσφρησις. Lusus est in Sophistas.

τὸν Αθηναίων] Quatuor hos versus exsculpsimus ex his quæ confusa apud Athenæum, λέγων τὸν Αθηναίων δῆμον οὔτε πεινῶντας ἤδεσθαι σκληροῖς ἂν ἀσιμφόσαι, οὔτε Γερμανοῖς σκληροῦσιν σίτοις συνάγρισι, &c.

ἀλλὰ τῷ] Illud τῷ aberat.

Διάλυσιν] Sunt hæc apud Sextum, sed vt versus non appareant.

δυώατῃ γὸ ἴσοι] Fecimus anapæstum. nec aliter apud Clementem, nisi quod ἴσοι scribitur.

553. Ο μῦ] Distinximus in versus quæ apud Athenæum confusa.

555. Η πρὺξ α. ε. εἰς Βιϐυνίαν] Mutat Casaubonus in Βικοινίαν. ego aliter censeo: specie dandi consilij ad valetudinem aliud dari quod menti & patrimonio conducat, idque κτ̃ τὸ ἀπροσδόκητον. Sic sequente versu cum expectaretur, vt diceret ῥᾷον ἔση τὴν κοιλίαν, aut simile quid, subintulit τὴν οὐσίαν. Et paulo ante cum ἐσθίε exspectaretur, contrarium dixit, ἀπίσθι.

Τρύγα πίνε] Fæculam pro vino. Erat Τρύγα πίνε. Scaliger, Τοῦτ' ἦν πίνε.

557. Απήντων τῇ ξένῃ] ἀπήντων τῷ ξένῳ apud Athenæum: sed quod sequitur ostendit de muliere agi.

εἰς τ̃ καταλυσιν ἡ σωνῆν Α. α.] Erat εἰς τὴν κτ̃ λυσιτελοῦσαν. vnde κατάλυσιν exsculpsit Casaubonus, nos cætera. Æthiopes solennis comitatus mulierum superbiorum. Ideo & hic narrat quomodo ostentatorem egerit, vt se ei commendaret.

Τοῖς ϖ. τ. ε. (δ. γ. π. ε.)] Parenthesi sensum lucidauimus. Alioqui δύο videbatur ad ἐκπώματα referri, cum tamen vnus duntaxat fuerit cyathus, vt iam dicet. Confer ostentatoris characterem ad Herennium.

ἴσως ε. ψ. ᾗ διὰ ὀϐόλους] Illud ᾗ ob similem syllabam sequentem male omissum erat.

ἦν· οἶδα δ' αὐτὸς κἀγὼ πλωχαλάζοντα

πολλίω ὥσπ' ὑμέτερον] Exstabat apud Athenæum: οἶδα ᾗ κἀγὼ πολλὴν ὑμέτερον πλωχαλάζοντα.

Τὰ παίντα τ' ἀργυρώματ', ἰχιϐόα] Erat Τὰ παντ' ἀργυρώματ' ἰϐόα.

πὶν ο. ἵνα Τὸ μόνον ὄντα· χρώμενον

δ' ὀνόματι ψ.] Erat ἵνα ὄντα ᾗ μόνον, ὀνόματι ᾗ χρώμενον.

μὲν τ. χ. ἡμῶν] Illud ὑμῶν ob versum addidi.

νοῦ ϖᾳδαγὴς] νοῦ addidimus, & ϖᾳδαγὴς scripsimus pro ϖᾳδαγῆς ob versum.

559. Τὸ πῖον; Α. Ε. τ. συμποσίοισιν ὃ πίνειν] Erat συμποσίοις ὅ, quod recte correxit Scaliger. Nos πίνειν pro πινέ.

οὐχ ἵνα ᾗ] Illud ᾗ ob versum à nobis additum.

πίνεσι, μ. χρωμένους] Ita nos pro χρώμενος, ob ea quæ sequuntur.

ὃ παίν ᾗ θ.] Hoc ὃ παίν ᾗ male post se interpunctionem habebat, quasi cohæreat cum præcedentibus.

ὑπὸ τ. ϖ. μείζω ᾗ] Erat μείζω γε.

ἐὰν δ' ἐρωτήσῃς] Erat ἐάν τ' ἐρωτήσῃς. Et mox πωλεῖς: & φησί.

561. Ω 'ταῦ, λ. κ. μ. παῖς οὐ ὃ δεῖ] Erat Τοῖς ὃ δεῖ.

Λύκιον, Α. Ωδεῖον πύλας] Legebatur apud Athenæum, Ωδεῖον.

πίωμεν, ε. ἡδίστως ὄπτων] Duas has voces fecimus ex lacuna, & ὄπτων quod asscriptum apud Athenæum.

ψύξει] Male ψήξει.

563. Μεγάλους, κρεάδια δ' ἄρτος εἶναι ϖ.] Erat κ. ἄρτος ἐσθίειν.

ἠπάπιοι] Legebatur ἀπάπιοι.

δείξῃ τ. ὃ φ. ἐς] Male ἐσ᾽.

ἐπίστα. κ. αὐτοῦθ᾽ ἣν τότε] Erat ἣν αὐτοῦθ᾽, ſine τότε quod addidimus.

ὥς φησ᾽] Male ὥς φασ᾽.

565. Γρώπισοι ἀπαφείσαντά τ᾽ ἀποπιίσαντά τι] Apud Stobæum, vbi hi verſus, ſed parte omiſſa leguntur, eſt, ἀφυβείσαντ᾽ ἀποπιίσαντά τι. At apud Athenæum vbi plenius exſtat, ἀφυβείσαντα ἀπανθῆσαι πάλιν.

σκληρὸν γ. παραμασώμενα] Male παραμασώμενα.

ὅτις γὰρ ἀκμᾶς] γὰρ deerat apud Athenæum.

ἐρωτῆς ἄλλον] Erat τὸν ἄλλον. Nos verſui & ſenſui conſuluimus.

567. ληφθῇ νέων ἐς] Siquis nans à piſcibus intercipiatur. Erat in Athenæo ληφθεὶς τῶν ἐς, vnde Scaliger ληφθεὶς ἐκ θύννων. Idem recte καταπεπτωκασ᾽ pro καταπεπλωκασ᾽.

τηρεῖν] Sumendum hoc & quod ſequitur ἀπάγειν imperatiue. Eſt enim conſilium.

569. Ἥπτει κύλικα] Apud Athenæum erat κύλιν, vnde Scaliger κοίλιν.

ἀεὶ ποτ᾽ αὖ μ᾽] Bis hic αὖ poſuimus pro ἂν ſenſu poſtulante. Deſcriptio eſt Herculis vorantis & potantis.

571. Γλῶττα τὰ μὲν αὐταῖς πάρεργα] Male apud Clementem, πάντα τὰ μὲν ἔργα. Quæ autem ſequuntur ex Athenæo addidimus, Clementi omiſſa.

ἐγκεκάθηνται] Bene ita Scaliger pro ἐγκεκάθηνται. Nos ſequenti verſu καταβαλοῦσ᾽, quam καταβάλλουσ᾽ maluimus.

ὑποτείνουσ᾽ ἐρραμμέν᾽ αὐτῶν] Nihil mutauimus, niſi quod corrupto accentu erat ἐρράμμεν᾽. At Scaliger ἐρραμμένην αὖ.

ἀναβοᾶν τοὺς εἰσιόντας] Ita emendauimus pro ἰόντας.

ἐν τιτθαῖς τεύχεσι] Mamillis factitijs quarum vſus in comœdia, vnde rectius forte legas αἱ κωμικαί, id eſt mulieres comicæ.

ὀρθὰ π. τ. τεύξειχον τῆς κοιλίας,

ὥσπερ εἰ κ. τ. εἰς τ᾽ ὄπισθ᾽ ἀπήγαγον] Quem ſenſum eſſe putemus Latine expreſſimus. Erat ὀρθὰ π. τ. γνῶ αὐτῶν ταῖς κοιλίαις.

ὡ. κ. τ. εἰς τὸ πρόσθ᾽ α.

573. Ἵνα θεωρῶσ᾽ οἱ π.] Erat θεωρῶσιν.

μυρρίνης ἔχουσα] Male ἔχουσι.

ὥστε τ. χ. σ. α. τ. βύλλιτ᾽] Male βύλωντ᾽.

ὑποκειλόμενον ε. τ. β. ὀφρῦς ἔχον] Male ἔχοντά γε.

ἐπεράπας] Hunc verſum qui legebatur ante illum σμινοπαράγοντες huc retraxi : Eſt enim explicatio eorum quæ obſcurius erant dicta. Tum vero verſus hic eo loco male interrumpebat continuationem cœpti ſermonis de duobus generibus paraſitorum.

εἶθ᾽ οἱ μ. ε. οἱ δ᾽ αἰκλύομεν] Ita Scaliger pro οἱ ἀκλύομεν. optimè.

ἀλλ᾽ αὖ σ᾽ ε. ἄλλο μ᾽ α. ε.] Iterum rogabis an bene dixeris, vt iterum laudem. Pro ἄλλο legebatur μᾶλλον apud Athenæum.

575. Ἀεισοτίκου τ. νυνὶ γὰρ] Pro γὰρ νυνί.

ὃ θᾶττον ἀποτίμψουσι] Male ἀποτίμψωσι.

ὄψι μοι δοκεῖ] Erat ὄψι.

πνικτὸν ἕν᾽ ὄψαι] Erat ἕν᾽ ὄψον. Personas quoque aliter distinximus.

B. ὀξέος λαβὼν οὐ] Sic recte Scaliger pro ὦ. Idem ξυνίεις; versu sequenti parenthesi includendum & cum interrogationis nota scribendum notauit: vt & infra μανθάνεις; & mox ζυμουμβρίλω non ζυμουμβρη.

577. Ωσπερ κίσηρις] Ita nos pro κίσηρος.

τὰ κρεάδια] Pro τὰ κρέα ob versum.

A. Απολλον, ω. ι. B. Ω Γλαυκία] Ita recte Scaliger pro Γλακία. Est Glaucia is ipse puer quem & alter pergit alloqui.

ἐν τῷ πίνειν] Male erat πίνειν. nos mutauimus.

ταῖς ῥισὶν, α. αἴω μαλ᾽ εἶσι καταφυγών] Et hoc à Scaligero pro αἰωμαλίσι καταφαγών.

πολλῷ γ᾽ ἀμείνων] Pro πολλῶν τ᾽.

ἰσχίοις φ. ὑ φέρομεν ἀλλ᾽ ὑ κακοῖς] Pro κακῶς.

ἐκ τῆς] Recte sic Casaubonus pro ἀκτῆς.

γλιχόμεθα πλεῖ μὲν μ.] Illud μὲ & versus & sensus vult addi.

τὸ καλὸν ᾗ χ. δυσωπεῖ] Male erat τῷ δυσωπεῖ.

τὸ δ᾽ ὄψον] Ita recte Casaubonus pro τὸ δ᾽ ὅλον.

ὑμνῶ τὸ πολλοῖς] Ita nos pro τοῖς πολλοῖς. Recte dixit, multis sapientibus: nam & Sileno asscribitur, & à Chalcidamante dictum, & à Theognide, & à tragico non vno. At Scaliger οὐ τοῖς παλαιοῖς.

579. Ω δυστυχεῖς ν. μὲν οἱ] Illa μὲ ἡ versus desiderat. Desunt apud Athenæum.

ἔπειτ᾽ ε. π. ο. τ. φάσκομεν] Recte sic Casaubonus pro πάσχομεν.

μόνος καθίστηκ᾽] Non καθίστηκεν ob versum.

581. Τἀγαθὸν Γλάτων] Male apud Athenæum Γλάτωνα.

ἁπανταχοῦ φησ᾽] Male πανταχοῦ φῄς. Et μανθάνεις erat sine parenthesi & interrogatione.

τὸ δ᾽ ἡδὺ π. δεῖν] Illud δεῖν versus requirit. Apud Athenæum ne species quidem est versuum.

σκέψαι᾽ ν. ε. δ. λ. πλέον] Pro πλεῖον ob versum: vt & mox γίνετ᾽ pro γίνεται.

κἂν φ. π. ο. ἢ ὑμῖν πως ἰδῃ] Optimus hic vates Casaubonus. Legebatur ἢ ὑμῶν πῶς ἴδῃ.

583. Τὸ σῶμα μὲ ἐμοῦ θ.] Apud Diogenem, σῶμα μὲν, ἐμοῦ τὸ θ.

δέησει δ. α. τ. ν. μόνον] Pro μόνος. Deinde θεὸς addidimus ob versum & sensum.

α. τοῖς Σαμόθραξιν] Orat Deos tempestatum præsides, vt ea procella desæuiat. Legebatur τὰ Σαμοθράκι minus rectè.

χλιμῶν ο. μ.] Male erat χλιμῶν ὁ χλιμῶν.

585. Γαργυὶς ε. μηδέποτε] Recte sic Casaubonus pro μηδεπώποτε.

μύρῳ Hoc μύρῳ ex Clemente posuimus, & ἐμπαλείφεται, pro quo ἀπαλείφεται apud Athenæum. qui rursum recte ῥῖνας, cum male sit in Clemente χεῖρας, & ἐγκεφάλῳ, non ἐγκεφάλων.

ὕδατος α. κ. α. δ. ω. πίης] Male πίῃ apud Athenæum.

587. Φόροις· οὐχὶ μόνον ἀποδικαπνοῦσι] οὐχὶ μόνον ob ſequentia ; non μονονουχί. At ἀποδικαπνοῦσι, pro δικαπνοῦσι ob verſum.

μάθοις ἂν ο. αἰθρώποις καλόν] Pro καλὸν αἰθρώποις quod apud Athenæum. Scaliger, θεὸν αἰθρώποις καλὸν, quia ſenarios putauit, cum ex ſequentibus appareat eſſe tetrametros. Itaque θεὸν ὁ χατὴρ, pro ὁ θ' ὁ poſuimus verſu ſequente.

εἴ τις ἀφέλοι τοῦτ'] Bene Scaliger pro τοῦτ'.

ὡς κ. π. τ. μ. ο. ὑπέρχιμον] Male ὑπέρχιμον apud Athenæum.

589. Τρέφειν ε. τὰ δὲ καθ' ἡμέραν, πάντα] Interpunctione ſenſum illuſtrauimus.

ἡμῶν] Vocem ἡμῶν ob ſenſum & verſum addidimus his quæ apud Athenæum.

τὸ καλούμενον ζ. τ. χαίρειν διαπειθής] Pro διαπειθὴς χάειν.

πᾶσι οἱ ἀρέσκη, καὶ τύχη γ' ἐραίν τινὸς] τύχῃ legebatur, & diſtinctum aliter.

591. Καιρὸς φ. τ. τῆς παρουσίας πάλιν] Ita conieci pro τὴν παρουσίαν ἐμπαλιν.

ἀόρατος] Ita ſcribendum pro ἀόρατον, quod apud Athenæum.

τὸν Ερωτα, συμπλάσαντ' τ' εἰπεῖν] Pro τ' eſt γ' apud Athenæum. Non tantum, ait, pictores ignorant Amoris ingenium, ſed & qui ſtatuas faciunt, qui cera fingunt.

593. Οὔτ' α. ε. ἀλλὰ συμπεπηγμένος] Puto id rectum pro συμπεπηγμένος quod apud Athenæum, συλλυσμένος quod apud Euſtathium.

πανταχόθεν, ἐπὶ τύπῳ δ'] Sic Euſtathius niſi quod δ' deeſt, vt & apud Athenæum qui habet ὁ ἐπὶ contra verſum.

τούτων δὲ ἐγγύς θεῖν, εἰ μὴ ὀνόματος] Proxime ad hæc accedit niſi quod nomen habet proprium. Legebatur,

τούτου ἐγγὺς εἰ μὴ τὸ ὀνόματος.

ἐγὼ γε τῶ τ. δ. ε. λεγομένης]. Poſtremam hanc vocem addidi implendo verſui & ſenſui, & abſtuli αὖ quod in capite abundabat.

παρελθόνθ' κ. ο. α. ε. οἶνον ποτε] Id prætuli præ οἶνον quod apud Athenæum.

595. Ο μὲν ἀπογηράσκων γὰρ] Ob verſum pro γὰρ ἀπογηράσκων quod apud Athenæum.

ὁ μὲν δίκαιον] Viſum mihi hoc ab alio interlocutore reſponderi.

597. Τοῖς ε. ε. η. ζῆν ἀεὶ] Illud ἀεὶ addidimus implendo verſui.

φανερόν τι πᾶσι] Et hic πᾶσι ob verſum addidi, deleto ſecundo τὴν poſt δεῖν.

ὁ γὰρ δ. τ. τ. τὸν μὲν ὃς

πεποίηκεν οὕτως οἴεται] Qui præ ſe fert, vt dixi, bonam fortunam. Sic emendauimus : legebatur apud Athenæum, τὸν μὲν ἂν πεποίηκεν οἴεται, & in aliis libris, πεποίηκεν αὐτὸς οἴεται.

ὁ μὴ πο. ω. ποιητὴν] Recte ita Scaliger pro ποιητικάς. Vide an pro τοσαῦτα verius ſit τοιαῦτα.

ὁ μισθὸν] Male apud Athenæum μισθόν, & verſu altero βίβαιος, confuſis etiam verſibus.

μηδεὶς ποθ' ἡμᾶς] Illud ποθ' bene interseruit Scaliger. Nos pro ἑτέρου posuimus ἕτερον, vt subaudiatur ὄψον quod præcesserat. Cum sumere liceat non numerato pretio.

ὡς ἐὰν αὐτῷ κτῶτο] Sic versus constat, non si legas, vt erat, κτῶτ αὐτῷ.

ἐστιν ἀνὴρ] Hæc valde confusa apud Athenæũ in versus digessimus.

τούτων οἱ τρεῖς δειπνοῦσιν] Male legi δειπνοῦμεν ostendit quod sequitur. Cœnabant vir, filia, & virgo Olynthia. Anus & puer paululum quid accipiebant.

599. Τό τε θεοφανές] Ita nos pro θεοπαγὲς, aut θεοφαγές. Notandum autem & hic & alijs plurimis in locis tum apud Tragicos, tum apud Comicos intercurrere anapæstos dimetros brachycatalectos. Illud autem Φρυγίας εὕρεμα συκῆς parodia esse videtur ex tragico aliquo, apud quem, de tympano forte, fuerit Φρυγίας εὕρημα θεᾶς.

601. Ἐστιν δή] ἔστι δή apud Athenæum.

τὴν γ. ε. τ. περάσει] Ibidem erat περάσειν.

ἐπὶ τὸ κακουργεῖν φέρει

τὸν νεῶν] Erat ἐπὶ τὸ κακουργεῖν φέρῃ οὕτως.

603. Πηλίδιον] Ita Casaubonus pro πηλίδιον.

βαιὰ τράπεζα] Ita nos pro βεβαία.

δηλαδὴ] Hanc vocem addidimus implendo tetrametro.

εἰς α. ε. ο. πάτον] Ita nos pro πού. Ait autem εἰς ἄφοδον, quia ibi nudos se videre poterant.

605. Ἐστιν · β. ε. δ. εἰς φειδίτια] Male τὰ φειδίτια, apud Athenæum.

ἀπόλαυε ζ. μὴ φόρει τοὺς βύστακας] Illud μὴ & versus desiderat & sensus. Nam Lacedæmonijs vetitum alere μύστακας, quos βύστακας Dores vocabant. Quod sequitur μὴ καταφρόνει ad nouum sensum pertinet, aliter sentiente Casaubono.

πότερον ο. μ. λ. β. τὴν χύτραν, χύτραν λ.] Bis repetenda vox χύτραν ob versum, nec minus ob sensum Quærit an ollam indicaturus, ollam dicere debeat, an poeticis ambagibus circumloqui.

ἢ τροχορυμασίπηκτον] Apud Athenæum τροχορυμασίπηκτον. At apud Eustathium τροχοῦ ῥύμασι πηκτόν.

γεννηθὲν π. δ. ε. α. πίνα] Hoc πίνα pro πικρὰ requirente sensu posuimus.

τυροχαρῆ δικτύωσιν] Pro δικτύνοσιν.

ἢ λέγεις.] Posuimus hic punctum. Incipit enim post hoc noua percunctatio. Eodem hoc versu συμμιγῆ pro συμμιγὴς constructio requirit.

λεπτοσινδονίτιν] Et hoc nos pro λεπτοσινδονίτης.

Α. Λιβάδα φαιδρανδρον δροσίζεις. Β. Παραλιπών υ. φ.] Puto vere emendatum locum qui sic erat corruptus, λ. δ' φαίδανδρον ὡδὶ παραλιπών. Β. υ. φ.

Α. Κασιόπειαν] Pro κασιόπειαν scripsimus. Et in fine pro μοι posuimus μὴ & μακρὰν ex sequente versu huc retraximus, interpuncto post εἰπὲ, vt & sensus & versus constaret.

μοι τοῦτον] μοι pro μηδὲ, & λέγων huc retraximus.

ὅτι δ. τ. ε. ε. μεῖζον, ὥς φασί τινές] Pro μεῖζον, ὥς φασι τινές.

607. Εκεῖ μ. γ. ὅτι] Pro ὅτι, quod habet Athenæi codex.

ὅρα π.] Male apud Athenæum ὅρα πρ.

ἐστι] Pro ἐστι.

609. Πῶς οὖν διαιτώμεθα] Ita bene Scaliger pro διαιτώμεθα.

611. Τί δέ ποτε] Pro τί ποτε quod apud Athenæum. ἀκολουθοῦν in ἀκολουθοῦν cum Scaligero non mutem, qui pro ἐρεῖς recte ἐρεῖς, & sequente versu νὴ Δία pro ἡ Δία. At nos appositis personarum notis sensum adiuuimus: & ἐρεῖς posuimus interrogatiue.

λεπτῶν α. σ. λέγεται τί] Pro λέγεθ' ὅτι à nobis est.

οὐδ' ἔτι γ. π. γ. ὅτι] ὅτι pro ὁ posuimus propter illud πω quod præcedit.

οὐδ' ε. π. η. ε. ὅγε] Et hic οὐδ' pro οὔτ', & ὅγε pro ὁ versus causa. Et sequenti versu ἐστιν pro ἐστι.

ὡς ἐστιν ὅτι περ] Pro ὥσπερ: & ὅτι pro ὁ δέ.

ἐξ οὗ γὰρ τῆς] Pro ἐκ τοῦ γ. ε.

καίτοι δ. π. τ. εἰς τί ποτε] Pro εἰπεῖν. Considera versum sequentem, & nostram versionem Latinam.

ταυτὶ δ. ο. ε. ε. α. ὦ πόνων] Pro Ασπίλων ob versum.

613. Λέγοντας ε. ο. τ. προσπταίετε] Pro προσπταίετε, quod apud Athenæum.

οὐδέποτε γ. ὤμην] Pro οἶμαι.

ἀληθὲς ἦν. ἐφέρομεν] Pro φέρομεν ob versum.

ἄνδρες δ. Hoc à Scaligero pro ἄνθρωποι.

οὐδείς] Male οὐδὲ εἷς.

ταῦτ' ἐστιν, ἦν θ. ὁ γ. ἐνταῦθα ρ.] Male ἦθ' ὁ, & ἐνταῦθα.

ἄλλοι δ' ἀλλοπλοκοῦσι] Sic emendauimus pro ἀλλ' οἷα λογοποιοῦσι. Condono, inquit, his qui in verbis perplexantur: non & his qui in negotiis.

Φίλιππος. Β. ἄρ' ἦν εὔτοχος τ. ν. Δ.] Nescio an nos εὔστοχοι fuerimus cum hunc locum sic emendauimus apposita nouæ personæ nota. Erat ἄρ' ἦν εὐτυχής τις. Triconem quendam nummarium Philippum nomine traduxerat prior: alter ait hominem esse solertem, qui in rebus non in verbis ænigmata faciat.

ὁ ζωγράφος ποιεῖ τι] Male apud Athenæum ποιεῖ τι.

ὁ γ. ε. ο. ε. κινδύνοις;] Addidimus interrogandi notam.

οὐ γὰρ] Erat οὐ γὰρ corrupto sensu.

ἀδρὸν γ. σ. τ. ἐκπιεῖν πολλῷ] Sic apud Theocritum: ἦ ῥα πολύ τιν' ἔπιες; subauditur enim οἶνον.

ὡς ἡδύς; ε. μ. μ. τ. π. δεύτερος] ἡδύς pro ἡδὺ, & δεύτερος pro δεύτερον, refertur enim ad id quod præcessit, βίος.

615. Μετέρχεται π.] Post μετέρχεται erat αὐτὴ apud Clementem. Ibidem ἥκει, πάρεστι, βύεται (forte θρύπτεται) προσέρχεται, quasi præcedentium & sequentium interpretamenta, aut repetitiones abieci.

βίβηκε, προσβέβηκε, ἐμβέβηκε, κατοίζεται] Confuse erat: ε. κ. ἐκβέβληκε προσβέβηκε).

διδάσκει]

διδάσιν] Apud Athenæum παραδιδόασιν, male.

καὶ παιδαγωγοὺς αὐτῆς, ὧν μείζον κακὸν

οὐκ ἔστιν οὐδέν. μετά γε μαίας. νὴ Δία] Ex coniectura suppleuimus locum haud dubie mutilum. Erat enim καὶ π. α. ὧν μείζω γε μαίας ν. Δ.

αὗται δὲ ὑποβαλλόμεναι τοὺς τι μαστροπευτῶ-] Fit non raro in Comœdiis vt vocum finis in alterum versum procurrat. Legebatur repetitis vocibus quibusdam ex loco superiore aut inferiore, α. δὴ υ. μετά γε νὴ Δία τοὺς μαστρ.

τας, τοὺς ἀγυρτεύοντας τι πολὺ· καὶ γὰρ γένος] Hic quoque voces disposuimus in versum: Erat τούς τ᾽ ἀγυρτεύοντας, & καὶ deerat.

μιαρώτατον τῶν δὴ] Erat τῶν τ᾽.

καὶ τοὺς δὲ μετά γε] Illa καὶ τοὺς δὲ addidimus.

πύτῳ· κομίσας ὁ δὴ ἐξέβαλεν] Interpunctum erat πύτῳ κομίσας: & ἐξέβαλεν.

θύουσι, ζωύτοις καὶ λιβανωτὸς ἐπιτήδη] Putaui cætera ex interpretamento nata. Nam apud Porphyrium sic legitur: θύουσιν ἐπὶ πύτοις ἅπασιν ὄντι παίντων καὶ λιβανωτὸς ἐπιτήδη.

619. Εγὼ τ. μ. ὠνόμην] Ita recte Scaliger ob versum pro ᾤμην.

ἀφίκου. Β. Αφικόμην] Αφίκου deerat sensu & versu mutilo.

κηρυττομένοις] Ita nos pro κηρυττόμενος. κηρύττεσθαι est à præcone venalem prædicari.

621. Εξ οὗ τ. μ. π. ἡμῖν] Pro ὑμῖν.

ἡμῖν] Pro ἡμῖν. Casaubonus.

τί ο. ο. τ. τ. ἐστι;] Apposuimus interrogandi notam.

τῶν ι. Μάγειρων δὲ νῦν] Pro νῦν δὲ Μάγειρων.

623. Απαντας] Pro πάντας.

γάμοι δὲ κοινοὶ] Ita nos pro δὴ οἰκεῖοι.

πόνημα κ. π. ὅδ᾽ γε] Fuit εἶχε apud Athenæum.

τοῦτ. ι εἴρηκ᾽] Pro εἴρηκεν.

τινὶ μ. ἀ. δ. Αδραστος] In Alcmæone tragœdia erat colloquium Alcmæonis cum Adrasto. Vide Plutarchum de legendis poëtis.

ἥξει· ὅτι δὲ μ.] Male hic ex superiori repetitum τί ποιεῖ. Et erat ὅπου μ. Quod ob connexionem mutauimus.

εὑρεῖν ο. κ. τί δ.] Quod hic ante τί præcedebat κἄπειτα extrusimus, vt sensui abundans, versui noxium.

625. Αἰσχίν, φ. μ. ὅσ᾽ αὖ] Pro ὅς αὖ, & τύχῃ pro τύχῃ.

διά τ π. ἄσκεπτον] Omnino ita legendum ostendit quod præcessit ἀπροσκέπτως. Exstabat apud Athenæum σκεπτόν, nullo sensu.

αὐτῆς·] Post hanc vocem posuimus interpunctionem: & mox ἕξουσι pro ἕξεσι.

ὁ μὲν φ. γ. π. λ. ἐστὶν] Pro ἐστί.

βρέφη] Pro βρέφει.

627. Εκκοισι δ. τεμαχίων] Ita pro τεμαχίων Scaliger.

Σ. Ρήτωρ δ᾽ ἄφωνος πῶς γένοιτ᾽ αὖ μὰ Δί᾽ ὦ

τρὶς ἀθλιώτατε] Ita nos. legebatur, πῶς γὰρ γένοιτ᾽ αὖ, ὦ πάτερ, ῥήτωρ ἄφωνος ὦ μὰ ἄλφ᾽ τρὶς ἀθλιώτατε. Sed pro ἀλφῶ, Casaubonus ἀλφῶ restitue-

rat. Legem Atticam respicit, quæ silentium imponebat ter conuictis in leges peccasse oratoribus. Mox ὠόμην pro ὤμην à Scaligero.

θήλεια μ. γραῦ] Pro μὴ σοῦ.

ἄφωνα δ. ο. ταῦτα] Hoc ταῦτα addi versus postulabat.

ὅπως α. φωνείς] Et hic φωνείς addidimus.

ἡ ς. π. ἡ χορηγὸς] Pro χορηγός θ', ob versum.

ἱμάτια χρυσᾶ π. τ. χ. ῥάκος φ.] Erat τὰ χρυσᾶ malo: & ῥάκκος: vnde ῥάκη Scaliger fecerat.

ἡ β. κ. κ. καταπέκλοφθ'] Legebatur καταπέκοφθ'.

ἡ β. ο. ε π. ὅς ἄν] Pro ὅς ἄν.

τῶν τ. μ. ω. ἅπαξ ὡς] Legebatur apud Athenæum, ἀπάξης.

629. Παταξάτω ὡς, καὶ ὡ μηλύριον ἡ στροφὴ] Legebatur καί ὡ ἡ μηλίσκιον. στροφή. Et στροφὴ traiectum in versum alterum, quod & his quæ deinde sequuntur contigerat.

παρελθέτω ὡς· ἡδὺ ὡ ἐπὶ μεταβολὴ] Erat ἡ αὐτὴ λέγων ἐπὶ μεταβολή. Illud λέγων adiectamentum est.

παντὸς γὰρ ἔργου] Legebatur παντὸς ἔργα. Vnū cuius satias non est, est vita.

ἰδίοισι ἢ καινοῖσι] Male erat ἰδίᾳ ἢ κοινῇ. Habebat Philoxenus, vt dithyrambici solent, multas voces sibi peculiares, ac nouiter repertas.

ἔπειτα δὲ μέλη] δὲ male aberat.

ἐκεῖνος εἰδὼς τὴν ἀληθῶς μ.] Bene sic Casaubonus pro τὰ ἀληθῶς.

631. Αὐτόποτα] Ita nos pro αὐτὸ ποτὰ π.

πωλῶν τ. ι. συναγαγόντα] Ita facile sanatur versus. erat enim συνάγοντα. Scaliger vt versum impleret pro ἰχθῦς scripserat ἰχθύας.

633. Γεγάμηκε δήπου] Hæc personis distinximus.

γεγάμηκε τ. ε. δ. ζ. κ.] Erat apud Athenæum, νῦν ἐμὲ ζῶντα [illegible] καπήλιον.

ἀρχεῖν α. δ. μ. κ.] Apud Antonium & Maximum κύων μέγιστος ἀρχῶν ἀποχνύεσθαι.

φυλάττειν ο. δ. τ. α. ἔπι] Erat: φυλάττειν οὐκ ἔτι δύναται τὴν ἀγέλην.

635. Η τὸ δύνασθαι παραβονθεῖν] Ita Casaubonus pro παραβονθεῖν.

ἔχειν ο. οὐχὶ τοῖς] Erat οὐχὶ δὲ τοῖς, male.

ζῆν ε. μ. τ. ε. Β.] Personarum discrimen asscripsimus. Sequentia parodiam habent ex Antigone Sophoclis.

ἡ ξ. σχέντ'] Ob versum pro ἔχοντ'.

Ε τ. λ. τ. α. ὥστ] Pro ὥσπερ: & sequente versu πιεῖν pro πιεῖ.

ὡς γένοιθ'] ὡς addidimus, & separauimus confusos versus.

αὐτῷ τ. ο. ε. τὸν κότον κότῳ χρὴ] Illud τὸν & χρὴ addidimus, vt versus fieret quales sequuntur.

Ε τῷ ψόφῳ πάλιν ψ.] τῷ & πάλιν hic eandem ob causam inseruimus.

αὐτάδιαν αὐθαδία] Legebatur αὐθάδειαν αὐθαδίᾳ.

μαζαμάξαι διάφορα βρώματα] Postremas duas voces ob versum transposuimus.

637. Καινοῦ δ. παρέχειν π.] Legebatur παρέχει τὴν π.

ἢ βολβὸς ὥς ὡς] Illud ὡς ob versum addidimus.

Βίος δ. γ. ε. ο. ἔχεις] ἔχεις apud Athenæum.

639. Καλῶς δ. πιεῖν] Bene ita Casaubonus pro πίνων.

641. Ἱερὸν γ. κ. αὖ δ' μικρὸς π.] Apud Athenæum, ἐὰν δ' μικρὸν παντελῶς ἀνθρώπων, quod ex interpretamento adiectum putamus, ex quo factum vt & sequens & omnes alij versus turbarentur ita vt versuum vix præferrent speciem.

πελάγιον· λυπρὸς ὡς ἐξελήλυθεν] Erat λαμπρὸς ὡς ἐξελήλυθ', quod non conuenit cum eo quod sequitur.

ὀλολυγμὸς ο. ε. λ. π.] Hic subiungebatur Δημοκλῆς contra versum & sensum. Sed notauit aliquis Damocli parasito nomen datum fuisse ζωμοῦ.

ζωμὸς κ. χ. ὡς ῥυπῶν] Scribebatur αὐχμῶν ἢ ρ. Et hoc puto esse ex interpretamento.

κονιορτὸς α. α. κ.] Hic quoque isti ἀκολουθῶν, male præpositum erat ὄπισθεν ex simili causa. Est enim explicatio vocis sequentis.

πῦ; λέμβος] Sic emendauimus cum apud Athenæum esset πέλεμβρος. Sed duxit ad verum nos Eustathius apud quem πῦ λέμβος. Accentum & interpunctionem mutauimus. Et post ἐπιπέλαγος deleuimus τὰ πάλ' ob versum.

κεχρῶντες ε. τ. εἰς δ' τοὺς καλοὺς] Erat ὥς τοὺς καλοὺς δ'.

αὖ τ. β. καιρὸς θ. αὖ] Hic καιρὸς pro καινὸς posuimus, & in fine asscripsimus αὖ.

ὀφείλετ' ἄρτια πιμβίος] Illud πιμβίος ex libris quibusdam additum.

ἐὰν δ' κ. φ. ὀκλήθη] Illud ὀκλήθη post πιμβίος positum huc traximus, & post alterum ἐὰν deleuimus δ'.

643. Εἶναι· π. υ. δ. ω. ε. ἀπηργμένους] Videtur circumcisionem respicere, quam Ægyptiorũ nonnullis vsitatã plurimi scriptores prodiderũt.

κλαίεις] Pro κλαίης.

νικᾷ] Ita Casaubonus pro νικᾶ.

645. Δηλοῦν α. ε. δ. γ. αὐτίκα] Pro αὐτῶν.

ἄπαυθ' ὅσ'] Erat ἄπαυθ' ἔτ' ὅσ'.

ὀρχῇ] Omnino ita legendum cum Scaligero: non vt erat ἀρχῇ, nec cum Casaubono ἀρχῆ.

ἡ πόλις] Ita aperte Aristoteles. Nam quod φύσις citant Cyrillus & Aristænetus, allusio est.

647. Ποιεῖν μ. α. κ. φ. μέτει] Hoc vltimum posuimus pro μὴ male repetito.

μὴ θριδακίνας] Inter has voces interpositum erat περιζῶμαι, vnde Casaubonus, περίζωσαί μοι. Scaliger παραζῶσαί μοι: sed omitti potest.

τὸν Α. ὦ. προσέθηκαν] Pro προσέθηκε. Sensum in Latino expressimus.

ἐπιγ' ἔπηγε] Ita cum Scaligero legendum pro ἐπιγ' εἶπηγε.

649. Αὐτὸν ἀόργητος· τ. δ' ἡ μ.

ἐ. κ. δ. η. τ.] Erat ἀόργητος ἡγεῖται δ'
τούτοις μόνοις ἐλευθέροις καὶ δούλοις ἢ,
hiante versu penultimo.

ὄγδοος διακλήτορες] Erat contra versum, nec bono sensu, ὄγδοος κλήτορες. Et pro ἐπαινεῖ erat ἐπαινεῖς.

δίκαιος δ. μ. ω. κ. β. ποιεῖν] Erat ποιεῖ in Athenæo.

πολὺς γὰρ] Subauditur οἶνος, vt supra diximus.

651. Ὡς οὐδὲ δειπνῶν] Legebatur δείπνων.

τοιοῦτο π. λῆρος καὶ] Male post λῆρος erat ἐστὶ, nec recte interpunctum.

ἐπήγαγεν] Legebatur αἰτιπηδ'.

653. Ὦ γαῖα κ. σὺ δὲ] Erat apud Athenæum ὦ εἰ.

ἥπου] Male ἤπου.

ὥς φασιν α. π. ὑμῖν τέτλεται] Legitur apud Athenæum, τέτλεσθαι ὥς φησιν ὁ αὐλητὴς παρ' ἡμῖν corrupte, siue sensum, siue versum spectes.

καὶ μὴ λ. κ. αἴσχιστον νόσον] Ita nos pro αἴσχιστ' ὄσον. At Scaliger ὄσον.

655. Ἐρῶντα μὲν ἐστὶ] Apud Clementem hoc fragmentum corruptum. & confusum sic exstat:

> πρῶτον μὲν ὅτ', αἱ ἐμαὶ τε θύουσι τοῖς
> αἷμα, κύστιν, μὴ καρδίαν, μηδ' ἐπίπλοον· ἐγὼ γὰρ
> οὐκ ἐσθίω γλυκεῖαν οὐδὲ μηρίαν.

ἀπλατεβόφθαλμος μ. ἀμφικέφαλος] Legebatur ἀμφικεφαλες.

εἶπέ δ' α. Β. Διόπ δ' ἔς ἀμφίστομος;] Apposuimus personam, & illud ἔς: item interrogandi notam. Et versu sequente χίλιοι pro χίλιοι.

657. Οἶδ' ἐγὼ ὅς] Male ὡς apud Athenæum.

ἄπτερος ὢν κοῦφος] Sic legendum, non κούφως, ostendit ænigmatis expositio quæ sequitur Iambis.

νέος μὲν οὖν] Quod hic præcedit πάντας ἀπ' ἀκάνθης, vt & ἰχθύμαν Αἰγύπτιος supra, ex alio quodam versu est qui desideratur: & incertum quibus verbis poëta id expresserit. Deinde legebatur hic, ἐστὶ γὰρ νέος μὲν ὤν, & mox σπέρμαθ'.

659. Εἰσὶν γὰρ] Illud γὰρ addidimus cum Scaligero.

μεγάλους δὲ μᾶλλον τρεῖς] Ita nos pro μεγάλους, μᾶλλον δὲ τρεῖς. Aliter Casaubonus.

ἰχθύων δ' Ὁμ' ἐσθ'. εἰρ. πού] Erat:

> ἰχθύων δὲ πού γ' Ὅμηρος ἐσθίοντ' εἴρηκέ γε.

ῥάφανόν γε κομίσασ' εἰς ἐμέσαι] Ita conieceram pro ἐμὲ σὺ, quod tamen sensum recipit.

ὁ μὲν οἶνος] Ex prosa & quidem transpositione membrorum versus fecit Casaubonus. Nam sic est apud Athenæum: Εὔβουλος δ' ἱπποθηκούς φησι τὸ ὕδωρ ποιεῖν τοὺς πίνοντας αὐτὸ μόνον, τὸν δ' οἶνον ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖν. Nos pro τῷ φρονεῖν posuimus τό.

661. Ὁ δ' ὀξύπεινος] Talis Zethus describitur. Male erat, οὐ δ' ὀξύπεινος.

πρᾶγμα δ' ἐστὶ Μυσική] Et hæc in versus distinximus male apud Athenæum sic scripta,

> ἡ Μυσική.
> πρᾶγμ' ἐστὶ βαθὺ καὶ καρπώλεον,
> ἀεί τι καινὸν ἐξευρίσκει τε τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις.

μονελώπερ' ὦ Δ. Β. πῶς;] Interrogandi notam addidimus.

ἰχθυόδετοι· ὄψον δ' αἱ λόγχης ἕτεροι, καλεῖ.

ὀψάριον] Quæ priore versu post ἰχθύδιον sequuntur, adiecimus nos supplendo tum versui tum sensui.

663. Σπανιώτερον γάρ ἐστιν ὦ ο. γ.] Erat πάρεστι, & deerat ὦ sensu incommodo.

οὐκ εἰς ὦνα & τὰς τραπέζας κατεσθίουσι] Illud & addidimus. Est enim prouerbiale, apud Virgilium:

Heus etiam mensas consumimus.

ἆρ' οἶσθ' ὅτι σοι π. α. ε. μ.] Legebatur,

ἆρ' οἶσθ' ὅτι ὦ πρὸς ἄνδρας ἐστί σοι μαχητέον.

οἱ δὲ ξ. δ. ἠκονημένα] Ita posuimus pro ἠκονημένοι.

ὁπόσον ε. ε. πράγματα] Male post hanc vocem punctum scribebatur.

θύννακας ἰχθύων] Ita recte Scaliger pro ἰχθύων, qui & καὶ reiecit in versum priorem.

& τ. κ. δὲ γ' ἐπιφαινόμεθα] Pro δὴ ἐπιφαινόμεθα ob versum.

697. Τῆς αἰτήσεως] Erat αἰτήσεως: & mox ὧν versu repugnante.

μητέρ' α. ἀπό] Est à Scaligero pro ἀπό.

ὅπου ἦ γ. π. ποτὲ, πότε] Hoc ποτὲ ob similitudinem verbi sequentis omissum, versui supplendo addidimus.

οὐδείς δή] Hoc δή Scaliger recte adiecit.

δέχεται δ. π. σ. & τ.] & pro ἦ posuimus, sensu postulante. Olim multos stateras flagitabat, nunc vno contenta est.

ὑπὸ ἦ τ. γέροντι] Pro γέροντι Scaliger recte.

ἀργύριον ε. τ. χ. π. λαμβάνειν] Erat λαμβάνειν

669. Ως φ. α. γ. ὅς ἦ] Pro ὁ ἦ quod apud Athenæum.

πλέως δή ἐπέπλησθεν] Supererat ὑμῶν apud Ælianum.

πρὸς ὕσι] Legitur apud Athenæum πρὸς ὕσι. sed sensus illud magis exigit.

671. Ακαδημίας π. λ.] Versus aliter distinximus quam exstant apud Athenæum.

καὶ ζῷον τῶν γένος τὸ φυτόν] Ob versum: Erat enim: & ζῷος γένος τῶν τὸ φυτόν.

δίκαιον δή εὖ ὦ κάπιδα] Legitur δίκαιον εἰ κάπιδα ὦ.

προσήκει μὲ οὐ] Illud οὐ recte adiecit Scaliger.

πάλιν δή] Pro πάλιν ob versum.

τ' αὐτῶν ὡς μάλα λ.] μάλα addidimus, vt esset catalecticus. Si hoc omisso brachycatalectum malis, non pugnabo.

χλευάζεσθαι τ' ε.] Hic copulam interiecimus.

ὑπὸ δ' ἐμέλησεν τῆς κολικιώτης

τοῖς μειρακίοις] Legebatur ὑπὸ δ' ἐμέλησε τοῖς μειρακίοις. Atqui iam dixerat iratos adolescentes ob medici Siculi inuerecundiam. Ergo hoc dicit: præ iracundia oblitos discipulos quæstionis quæ erat præ manibus, nisi eam Plato forti animo resuscitasset.

673. Παλιν ἀφορίζεσθαι κολοκυντ] Hoc κολοκύντη ex superioribus hic repetiuimus ob versum.

675. Αρχῶν ε. μ. αἰεί] Pro ἀεί ob versum.

πάσαις] Sic habet Eustathius. nam Athenæus πόσαις. Personæ quoque discrimen hic addidimus.

τύχῃ] Male τύχῃ.

ἐφίλησε, ὑχὶ] Male ὐχ ἐ.

ἐ'ν] Recte sic Scaliger pro ἐν: qui & mox ἐ post τόθ' addidit.

677. Θρασυαχχειολιψικερμάτω] Ita nos pro θρασυαχχειολιψικερμάτων.

πληγαῖς α. λεπτολογουμένου] Ita coniecimus pro λιψιγομίδων, & πήχεις pro πήχει.

ὤ δ' ὑποκαθεὶς ἄπιμα] Ita Scaliger pro ὑποκαθεῖσα τἄμά.

ὤ δ' ε. π. πόδα τ. ὑπόξυρον] Idem pro πολλὰ τ. ὑπὸ ξυρόν.

ὑ γινώσκων ψήφων ἀριθμοὺς] In symbola.

679. Οταν γὰρ ὢν νέος] Pro νέος ὢν quod apud Athenæum.

ἀλλότερον ἐλθὼν] Pro εἰσελθών.

ὡς σκαιὸς] Huic versui duas in fine syllabas vocis sequentis adiecimus, & ἀεὶ versu sequente pro ἂν scripsimus.

B. Οὐκοῦν] Personam aliam notauimus.

681. Εἴληφ' α. γ. ὑδὲ ἓν] Pro ὑδέ. Notauerat & Scaliger. vel ὑδετός.

ὁ δεῖν', ο. δ. καὶ τοὔνομ'] Est apud Athenæum καὶ τοὔνομ'.

σφόδρ' ἠγανάκτης'] Pro ἀγανάκτης'.

683. Εστι τ. μ. π. ἔφλω· ο. μ.] ἔστι & ἔφλω addidimus ob sensum & versum.

ἀχροικότερος εἰμ'] Pro εἰμί.

Ομηρον ο. ο. λ. μᾶλλα σύ;] Erat καὶ μάλα.

Ἐξῆν ὁ ἐβύλετ', ὦ μ.] Omnino ita scribendum, pro quo apud Athenæum est, ἐξῆν ὃ βύλει τῷ. Sequentia distinctionibus iuuimus.

κριθαὶ] Erat κριθάς.

πυγὸς π. π. ο. λαυκά σου] Clare, perspicue. Legebatur λίκας σ.

ἀπόδαλος] Hic versus male distinguebatur.

τιαῦθ' α. μ. τ. γ. ὑδεὶς] Pro ὑδείς. Notarat Scaliger.

687. Οδον α. ἡμερῶν, προῦπον] Est apud Athenæum προῦπον ἡμερῶν.

περὶ τὴν σκοτίαν ἐκάλεσε] In tenebris quo expeditiùs falleret. Est autem elegans locutio ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμίαν, id est, cupidos inuitauit. Apud Athenæum scribitur, περὶ τὴν Σκυθίαν ἔκλυσε.

689. Γῶς βωμὸς α. ἂν ἐπιτρέψειν αὖ] Legebatur apud Athenæum ἂν αἰλύρυ βωμός ε. α. contra versus rationem. Sed & priora male digesta.

ὀψοφάγος ὥστε] Male inter has voces intercedebat τῷ. Syri quidam piscibus abstinebant. Itaque vt ostendat quantus sit piscium helluo Hyperides, ait laros, qui piscibus vescuntur, præ illo Syros esse.

691. Κακῶς λ. ἤκισεν] Pro ἤκισα ob versum.

693. Οπόσου, π. δ. ἀπηρεῖχ'] Erat ἀπηρεῖχ'.

τράπεζα. B. περιέργως γε] Hoc γε Scaliger ob versum addiderat: vt nos sequente versu σοι τήν.

695. Βύλεσθ' ὁ γ. α αὖ λ.] Hoc αὖ addidimus ad fulturam versus.

697. Οἱ δὲ] Apud Athenæum οἱ γὰρ, & mox ὑδὲν ἔν.

κατέχει· κτ᾽ τὰν τ᾽ ἰχθύων] Erat κτ᾽ δ᾽ τὰν ἰχθύων ἅπαξ ἐποίει.

699. Τάλαιν᾽ ἐ. σ. καταπέπωκα] Id rectum puto pro καταπέπωκα, quod tamen defendit Casaubonus.

Τόδε δ. τ. ἐ. ἐ. π. καθηκέτω] Pro καθήκουσι. Interrogat magistrum discipulus. Et sequente μάγειρος ὢν καινὸς male alij personæ tribuebantur.

πῶς μάγειρος; ἡ φ.] Hæc ἡ φύσις & quæ sequuntur magistri verba sunt, male discipulo asscripta.

ἀρχέγονος ἐ. φ. ὦ α.] Legebatur perperam.

ἀρχέγονον ἐστ. Β. Ω ἀβελτηρία,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ ποιεῖν σοφώτερον.

Illud ὦ ἀλιτήριε mos est contemtim loquendi apud inferiores.

ὢν τ᾽ ἐ.] Et hæc magistri sunt.

701. Καὶ τοῖ Ἐπικούρου κανόνα] Repete ex superioribus κατέχοντα. Pro μεθύσας ἄφες, legitur apud Athenæum μεθύσω ἀφείς.

Ἀν ἐ. δ. προσῆν] Erat προσῆς.

ἰχθῦς ὑπὸ ὥραις τ᾽ ἐστὶ, χειμῶνι πάντα] Legebatur ὥραις ἐστὶ, & χειμῶνος.

ἡλίκα πα δ᾽] Pro ἡλίκαι.

ἐν ταῖς τροφαῖς] Non ἐν ταῖς τροπαῖς.

Ἐς π. τ.] Et hic male distinctæ erant personæ & versus confusi.

χυμὸς λέγεις;] Interrogationem addidimus. Et pro προσῆγέ γέ μοι erat πρᾶγμα τι.

Τὰ δ᾽ αἰώματα π. τ. φ. ἀρθριτικὸν] Τὰ δ᾽ αἰώματα pro γνώματα poscit oppositio. Pro ἀρθριτικὸν erat ἀδρηκόν. Vide versum sequentem.

κ᾽ π. ο. φ. ἔσοις] Pro αὐτός.

οἷα ᾽στὶ] Erat οἷας ἐν, & male cohærebat sequentibus. Etiam pro ἐσμὲν posuimus ἰδεῖν.

ὑπὸ ἐναντίων α. τοιοῦτοις] Coquos nempe. Erat τοιούτων.

ἕκαστος αὐτῶν] Quisque conuiuator. Legebatur ἕκαστον αὐτῶν.

τὰ συμπλεκομένας] Pro συμπλεκομένας. Sunt in hoc fragmento multa vocabula Physicæ artis ex Epicuro & Democrito, quæ nos Lucretianis interpretati sumus.

703. Ἐγὼ γὰρ ἐπλάνησα] Malim hoc quam ἐὐπλάνησα, quod tamen ferri potest in his versibus.

ποιοῦσι δ᾽ ἐ. Β. σὺ δὲ; Α. λ. τ. α.] Sic distinximus. erat σοὶ δ᾽ λέγω τ. α. sine personæ notatione. Et sequentem versum distinctionibus adiuuimus, & tertio asscripsimus personam discipuli.

ὁμαλιζέτω τὸ τεῖχος· ἡ προσῆν λοιπὰ] Erat:

ὁμαλιζέτω τοῖς τείχεσι προσῆν λ.

Scaliger, ὁμάλιζέ τι τοῖς σκαλίσι· προσῆν.

τὸν τύπον] Non sequor Scaligerum qui κτύπον volebat.

διάφωνον, ἕρκος οὐχ ὑ. σοφὸς] Erat ἔλκεις & σοφόν. Est autem prouerbium quale ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν.

οὐκοῦν ὅ, τ. ο. ἀγνοοῦσί τι] Erat ἀγνοοῦσι sine τι, versu laborante.

οὐδ' α. ι. δ. Β.] Hanc personæ notam hic apposuimus, & versu sequente δῆλα δὴ pro δηλαδή. Discipulus pertæsus ineptiarum ait cætera iam satis se intelligere.

705. Β. Ἀλλότριον ι. ο. π. α. Α. πάχνη] Male ἐμοῖς initio versus præmittebatur, & in fine πάχνης continuato sermone, pro quo λάχνης malebat Scaliger: qui & κρύσταλλος sequente versu delebat, cum vtrumque retineri possit ac debeat ascripta nota personæ alterius, quæ dicta Philosophi vt frigida irridet.

707. Μέγας ᾗ μακάριος] Apud Athenæum ὦ μακάριοι, & sequente versu, ἡ μουσική.

ἣν ἥδιον ι. ι. κ. τ. θ.] Ita optime Casaubonus pro ἣν ἰδεῖν ἥδιον τὸ ἢ τὸ γεωργικόν.

709. Ο τοῖς α. α. ι. τοῖς στρωτοῖς] Apud Iustinum legitur ἔοικεν οἱ στρωταῖς.

τὰ τῶν φίλων] Hæc in versus digessimus quæ apud Suidam sic exstabant, κατὰ τὰ τῶν φίλων οὐ δήπου τὰ χρήματα λέγει μόνον, ἀλλὰ τὰ πλὴν τοῦ νοῦ ᾗ τῆς φρονήσεως κοινωνίαν.

ἴδιον] Hoc addidimus ad versum & sensum implendum, & hæc in tetrametros digessimus confusa apud Athenæum.

ὁ θάνατος, ι. πολλὴν πλὴν χαλάζη] Legebatur πολλαί γε χαλάζας.

ᾗ μ. λ.] Hoc ᾗ addidimus, vt & ποῦ.

711. Δεῖ τ' ο. ε. α. ἀποδιδεῖν] Ita rectissime ad Athenæum Casaubonus pro πεδιδεῖν. Sed eidem placebat integrum versum sic efficere:

δεῖ τ' οὐχὶ πίειν αὐτὸν, ἀλλά γε ἀποδιδεῖν.

πάντας ου μεθύσους, Βυζάντιον] Omnino per allocutionem hoc legendum docet quod sequitur διά σε. Legitur apud Athenæum πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους ποιεῖ τὸ Βυζάντιον: & cætera versuum confusa. Casaubonus, ποιεῖ Βυζάντιον, deinde ἐπίνεμεν γε, & ἄκρατον οἶνον ὥς γέ μοι δοκῶ.

οὐ γαμεῖς σὺ] Pro ἐμοί.

713. Β. Δεδογμένον] Hoc & sequente versu personarum discrimen annotauimus.

οὐ Λιβυκὸν, οὐδ' Α. οὐδ' Αἰγύπτιον] Addidimus implendo versui has duas voces. Et facile potuerant excidere ob similitudinem præcedentium.

ἐκθυμοῦσα δ' ἣν εἶχεν] Pro εἶχε.

πέριοδος] Confuse hæc exstant apud Hermogenis Scholiasten.

715. Τὸ σ. δ. α.] Apud Suidam est τὰ δίχα στ. α.

ἀγαθὸν φύσει μοι] Ita versus postulat & sensus rectior. Apud Clementem ἀγαθὸν δὲ μοι φύσει.

ὑποδυόμενος γ. δ. τ. ι.] Apud Clementem, ὑπ. τὸν ἱμάτιον τῆς δίξης ἐμβάδας διέρρηξα. εἰκότως ὦ φλυάρει. σεμνὸς γὰρ ἣν. σὺ δὲ σμικρολόγος ἐκ ἐθέλων κατὰ πρίασθαι, nulla versuum specie.

717. Καὶ θ. ι. καινὸς καινοῖς apud Laertium.

τὸν ὄντα π. κ. φυσικώτατον] Postremam hanc vocem ex Eusebio addidimus cum apud Clementem legatur γεωμικώτατε. Et sequente versu

versu pro διὰ πλοῦς; posui διαπύλει, quia quod sequitur ζωμᾶν, legitur libro de Monarchia, non ζωμᾶ.

719. Οὐδὲ εἷς] Pro οὐδεὶς, ob versum.

κίστας φ. καὶ σ.] Sic Casaubonus ad Athenæum. nam erat κίττας, & καὶ deerat.

καὶ τὴν χολὴν ἐστὶ τ' ἄβρωτα] Eiusdem est pro κ. τ. χ. ἐστ' ἐς τὰ βρώματα. Dux ad hanc emendationem Clemens apud quem est ἐστία τε ἄβροτα.

Μετὰ γὰρ ἄριστον] Apud Athenæum, μετ' ἄριστον γάρ.

721. Ὁ π. ἦν γῆμας] Male apud Athenæum ὁ γῆμας.

λαβεῖν] Vt accipiat, vt intelligat. Victorius λαλεῖν.

καταφθαρεῖσθ' ἐν ματρυλλείῳ] Legitur ματρυλείῳ apud Harpocrationem.

723. Ἐπὶ τοῦ σανιδίου] Quod hic apud Clementem sequitur, μητραγύρτης, additamentum est interpretis male sensum assecuti. de ipso Deo sermo est quem fert circulator, non de circulatore. Et hac demta voce quæ sequuntur, τὶ δίκαιον δεῖ, &c. (exstant autem in libro de Monarchia) optime cohærent, siue versum, siue sensum spectes.

725. Ὁ παντεμέλλων] Apud Athenæum est ὀκνηρὸς πάντα μέλλων. Nos articulum addidimus ob versum: omisso ὀκνηρὸς, vt quod sequentis vocis inusitatæ esset interpretamentum.

ἄχρηστος ε. γ. παρατρέφεσθαι ὁμολογῶν] Apud Athenæum legitur ὁμολογῶν παρατρέφεσθαι.

727. Μόνιμος ἄνθρωπος ἦν σοφὸς] Ita constat versus. Nam apud Laertium legitur σοφὸς ἦν ἄνθρωπος. deest autem versui pes primus.

ἀδοξότερος· μίαν ἢ μὴ πήραν ἔχων] Ita nos correximus pro μικρᾷ δ' ὁ τὴν π. ε. Est autem ἀπροσδόκητον. Nam cum lauernionem hunc philosophum vocasset, ait ei vnam peram non fuisse, plane quasi defuisset illi pera. At subijcit non vnam peram, sed tres ei fuisse peras.

πήρας μὲν οὖν τρεῖς· ἀλλὰ κυνὸς ἐν σχήματι] Et hoc à nobis. ait eum habitum induisse canis, id est Cynici. Erat apud Laertium, ἀλλὰ καὶ εἰκόνος σχήματι.

Σκύπης. ὑπὲρ ἑαυτὸν ὁ προσαιτῶν, οὐ ῥυπῶν] Hoc differebat a Cynicis, quod nec sordidus erat, nec mendicabat. Legebatur, ὑπὲρ ἑαυτὸν ὁ προσαιτῶν καὶ ῥυπῶν.

τὸ γὰρ ὑποληφθὲν τυφλὸν ε. π. ε.] Τὸ ὑποληφθὲν, aut ὑπολαμβανόμενον, est id quod opinamur, non scimus. id cæcum est, id est, non est certum, non constat. Hunc sensum philosophicum habebat hoc dictum. At ille innuebat, quicquid furto alijs subducitur, id alios latere. nam furto viuebat, obuia in tres peras corradens. Apud Laertium τύφον legitur.

τί γὰρ π. μ. π. δυστυχεῖ] Male legitur τὶ, & δυστυχεῖν.

729. Ἀρ' οὐ] Ex Fidicine Comœdia esse apparet ex Stobæo, qui primum versum citat: sequentes Plutarchus, qui ostendit subne-

xos fuisse illis versibus qui φῶμεν incipiunt, & exstant in nostra Stobæanorum editione.

φιλόμουσοι εἶτ'] Pro εἶναι quod apud Athenæum.

731. Σπονδή] Distinximus hæc in personas, sacrificum & eum qui sacrificio verbis ac manu ministrat.

σπονδή. Β. Φ. π. ὄπα] Erat ὦπα.

εὔχου θεοῖς. Α. Ο. δεχώμεθα] Erat δεχόμεθα.

κ' ὀλυμπίαισι, πᾶσι, πάσαις] Ita nos suppleuimus. Erat ὀλυμπιάσι πάσαις.

ἀγαθῶν εἶναι] οἰκείαν apud Athenæum.

ἐπιλάθοιθ'] Apud Priscianum ἐπιλάθητο.

733. Εἶτ' ἐκ ἀποπέπτα] Optime sic ad Athenæum Casaubonus pro εἶτ' ἐχ ἅπαντα.

μικροῦ τ. γ. τὸ κ. λ.] τὸ pro τι recte reposuit Casaubonus.

βραχέος μὲ ἀγαθὸν] Omnino ita legendum, non ἀγαθῶν, vt habet Athenæi editio.

ἡμᾶς] Noli scribere ὑμᾶς.

τούτων δ' εἰ π. τ. α. δεῖ] Illud εἰ & δεῖ ob sensum, partim & ob versum addidimus. At Casaubonus, τούτων ἢ δεῖ π. τ. α. τ. ζ.

Εγὼ μ. ο. ω. γ. θ. ἐκ αὖ εἶπατε] Addidi αὖ ob versum. Noli autem credere Deum hic introduci loquentem. Nam ὢν γε θεός, est, si Deus sim. subricetur enim sæpe αὖ.

τὴν ὀσφὺν ἐπὶ] Hic ante ἐπὶ erat αὖ, superuacuo.

ἵνα Κ. α. ι. τ. γηθῶσι] Legitur apud Athenæum συνθῦσι. Sed sensus est: si Deus sim velim anguillam mihi sacrificari, vt hoc videns Callimedon moriatur, tanquam vnus gigantum, id est inimicus Deis. Erat is Callimedon magnus helluo.

τῶ θεοῦ γὰ] Male editur τὰ τῆς θεοῦ.

εἰ γ. ι. τ. τὴν ψυχὴν αἰα-] Est & ψυχὴν apud scriptorem de Monarchia, & deest αἰα contra versuum leges.

735. Εκωμβάλιζοι] Legitur apud Stobæum ἐκυμβάλισαν, & mox ἀλάλυζοι.

τὴν ι. σ. μ. λ. Β. Εγώ. Α. Εμήν] Legitur apud Athenæum, ἐγὼ τὴν ἐμήν.

τὴν ταύτ ι. π. ι. Κ.] Pro κύκλῳ ταυτὴ ἐποίησε Καλλικλῆς, male cohærente sensu.

ὁ καλύμβας, Ε. δ. ι Θύελος] Legitur, τὸ καλύμβαν Εὐφραίνορ' ἐκυβέρνα. Casaubonus ἐποίησε, τότε πλοῖον ἐμὸν ὁ Εὐφράνωρ ἐκυβέρνα Θύελος.

737. Διαφέρῃ Χ. οὐδὲ χοῦ] Recte ita Casaubonus pro οὐδέ του. At initio versus ὁ δ' ἐν nihil opus addi.

739. Εἶς ι. δ. ὄρθριος] Idem recte pro ὄρθιος.

τοῦτ' ι. θεῖν ὄντως] Pro ὄντως θεῖν, molliendo versui.

εἶτα ἀεὶ δείπνοι π.] Legebatur apud Athenæum ἀεὶ δεῖπνον. Exposuimus Latinis versibus.

Ερίνα τ. γ. ἐστὶ π.] Apud Suidam οὕτως. Ibidem initio versus πορθῶν irrepserat, qui titulus est Comœdiæ. At Ερίνα ibidem titu-

lum esse non putem. Nam Ephesus celebrata magicis artibus: vt ostendit locus in Actis Apostolicis, XIX. collatus cum versione Syriaca & Arabica: & prouerbium, Ἐφέσια γράμματα. Nuptias facientibus metuendas incantationes, & aduersus has esse quædam verborum remedia, vetus est vulgi opinio, nec iam plane exoleta.

πεποίηκαθ' ε. οὐχ ε. τὸν Δία,

μᾶλλον δ' ἑταίραν] Casaubonus sic emendauerat, nisi quod priore loco posuerat ἑταίραν, posteriore ἑταιρῶν, cum ego hoc dictum in laude existimem. Apud Athenæum, π. ε. οὐχ ἑταίραν ταῦτα ᾖ, mutilè.

741. Απαζελπρώσας] Sic nos pro ἐπαζελπρώσας. Et pro τὸν τὸ ... ἀζέλπρον, erat τὸν τόπ ἀζέ προν, pro quo Scaliger scribebat, τόν τοθ' ὑπ' ἀζέλπρον.

, ἐπ' ἀμφοτέραν] Hæc apud Gellium confusa partim à nobis, partim Scaligero auctore distinximus. τὸ ἐπίκληρος ᾖ, id est, vt se dotatam probet.

ἐξέβαλε τ. λ. κ. ἐβούλετο] Pro βούλετο. ita scripsimus ob versum.

... ἢ δ' ε. ἢ γ' ἐμὲ γ.] Legebatur ἀχί με γ. sensu non cohærente.

ἔλαπτα διὰ τὴν ὄψιν ... ε.] Ita nos pro καὶ τὴν ὄψιν αὐ. Ait facile nosci eam potuisse ob assumtam vultus superbiam.

ὅρος ε. π. δεῖ δὴ τὸ λ.] Legebatur, ὦ πόλεις· τὸ τὸ λεγόμενον. Neque sequor personam hic aliam ascribentes, & rursus aliam ante ... At versu sequente ποτὲ pro πύτῳ etiam Scaliger annotarat.

πολλῶν κ. ἀ. οἱ Κ.] οἱ posui pro οἴμοι, & Κρεωζύλω semel positum, ter posui, non minus, vt puto, eleganter, quam ad versum necessario.

τάλαντα δέκα] Pro δέκα τάλαντα.

ὅτ' δεῖ τ. φ. πῶς ἂν ἀποστατῇ] Hoc nostrum est pro ὅπως ἀποστατοῖ.

παιδισκάριον] Pro παιδισκάριον. Deinde legebatur θεραπευτικὸν ᾖ λόγου τάχιον, contra versum, nec bono sensu.

ἀπήγαγ'. ἴσω. τ. δ. α. κ. α.] Sensum fecimus & versum, qui hunc in modum corrupti: ἀπαγάγοι δέ τις, ἢ ἄρ' ἀπιστεύγων

τῶτ'. Β. Οὐχὶ] Hic personam nouam ascripsimus.

καὶ τὴν α. πάντ' αὐτ' ε. ε.] Legitur apud Gellium, καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ πάντων αὐτ' ἐκείνης ἔχομεν.

Β. Καλόν, ὦ Απολλον, τὴν χ. χ.] Legebatur, ἀφ' ὅλων χ. χ. Nos suppleuimus & emendauimus. Sequentibus versibus erat δεῖν, & ... sine elisione & sine personarum discrimine.

πρωγόγος λαλίστερος] λαλίστερος apud Zenobium. Sed τρυγόνος ᾖ λαλίστερον ἔλεγον habet Ælianus.

743. Ως φασ] Has duas voces addidimus versui implendo.

745. Ο πλεῖν κ. σ. κείσεται] κεῖσθαι ... πλέωμος apud Suidam. Describuntur nautarum incommoda.

καὶ τ. ε.] Est apud Athenæum τὰ ...

μᾶλλον π. ε. δ. τ. τωυάστιον] Hæc digessimus in versuum legem. Apud Athenæum legebatur :

> μᾶλλον προσεδέξατ᾽· εἰ δέ τις ἔρχεται Ἀρκαδικὸς
> τωυάστιον ἀθάλασσος λοπαδίου ἁλίσκεται.

Putauimus ex vocum similitudine, vt fieri solet, natam interpositorum omissionem: eoque magis quod alia editio habet, ἀθάλασσον ἐν τοῖς λοπαδίοις.

Ιωνικὸς π. υ. ποιεῖ] Legitur ποιῶν.

749. Τί γίνετ᾽ αὐτῷ] Apud Lucianum, καὶ γίνετ᾽ αὐτῷ, & mox οὐδὲν ἀγαθόν. ὁ μισῶν δ᾽] Hoc δ᾽ interposuimus ad sensus connexionem.

γυναῖκας ἔπλασεν] Erat ἔπλασσε.

751. Ἔθνος μ. γ. ἢ α. γαμεῖ] Hoc postremum γαμεῖ huc retraximus.

μάλ᾽ ἄθλιος] Legebatur hic, γαμεῖ λάθριος, nullo sensu. Ex similitudine desinentiæ prioris & vocis sequentis natus error. Mox erat γὰρ ἐπιθυμίαι, contra versum.

γαμηλίῳ τι μ. ε. λ.] Versum fecimus ex illis, καὶ γαμηλίῳ λέχει μοιχὸς ἐντρυφῶν.

εἶτα δ᾽ ἐπιβουλαὶ κ. κ. νόσοι] Erat, εἶτ᾽ ἐπιβουλαὶ καὶ φαρμακεῖαι καὶ νόσοι.

ἐσθλὸν γ. γ. εἴς τις ὑμῶν ἂν δίκ᾽ ἦ] Legebatur apud Strabonem, γαμεῖ γὰρ ὑμῶν οὐδεὶς ὃ δίκ᾽ ἦ.

κἀναστρέφῃ τις] Id est, atque ibi desinat. Legebatur, καταστροφή τις.

εἰ μὲν τι κ. α. ἔχεις, Φειδία,] Legitur apud Clementem, εἰ μὲν τι ἀληθὲς κακὸν εἶχες φιλιάζειν ἀληθὲς φάρμακον τούτου σε δεῖ.

νῦν δ᾽ ο. ε. ε. δὲ κενὸν φ.] Legitur, εὕρηκα κενὸν τὸ φ.

καὶ π. α. τ. κ. ὕδωρ] Legebatur ὕδατι, & quidem in versu sequenti: quod interpretamentum esse putauimus eius quod à nobis ibi substitutum est, τούτῳ.

πᾶς α. ε. ὁ μηδὲν συνειδὼς κακὸν

αὑτῷ] Legebatur contra versum, ὁ μηδὲν αὑτῷ συνειδὼς κακόν.

λυσσώμενοι εἰ] Est apud Athenæum, οἱ λυσσώμενος nullo sensu.

ἵνα αὖ τεθνήκω] Sensum fecimus qui nullus in Athenæo, vbi post μικρὰς sequitur τέθνηκα, deinde cætera.

753. Γελοῖον α. β. δυστυχεῖν] Legitur δυσυστυχεῖν apud Plutarchum nullo sensu. δυστυχεῖν Henricus Stephanus voluerat.

ὀρθῶς α. ε. γάρ σ᾽ ἐφιλοσοφημένος] Hoc σ᾽ addidimus ob versum.

ἄτοπόν τι πεποίηκ᾽] Legebatur πεποίηκε, & pro ταῖς αὐταῖς erat ταύταις.

τὴν κ. ι. σ. τι πρ.] τι addidimus ob versum.

ἀγαθοῖ᾽ τὸ νῦν δ᾽ ἔτ᾽ ἔτι] Hoc ἔτ᾽ ob versum addidimus.

ὥστ᾽ ἄρα μ. π. τὸ τί νῦν λυπεῖν] Ita emendauimus pro τὸ λυπεῖν, quod & versum vitiat.

καλὸν τὸ Κεῖον] Male Κεῖον.

αὐτὴν α. τ. π. καὶ χαρίεσσα] Male apud Porphyrium καὶ τὴν χαρίεσσα.

αἰδοῖον ἔπειτα σακκίον ἔλαβεν εἰς τὴν ὁδὸν] Apud Porphyrium legitur ὅτ᾽ ἔλαβεν σακκίον· εἶτ᾽ εἰς τὴν ὁδόν. Quod hic de sacco & sessione in pulnere dicitur morem spectat Orientalium, cuius multa & in sacris literis vtriusque federis mentio.

755. Οὐδεὶς ἀγαπῶν ἑαυτὸν] Apud Plutarchum legitur αὐτός.

τὸν κ. ὑ. τ. α. ἱ. αἱρεμένοις] Apud Plutarchum αἱρούμεθα male cohærente sensu.

ἡμῶν ἐφρόντισεν τις ἢ μόνος θεός] Apud Theophilum legitur: οὐκ ἄρα φροντίζει τις ἡμῶν ἢ ᾳ. θ.

ὦ νὺξ; σὺ γὰρ δὴ] Pro δὴ est δῆ apud Scholiasten Theocriti, & deest ἐγὼ, quod supplendum docet Plutarchus ad hunc versum sic alludens, πλεῖστον γὰρ Ἀφροδίτης ἡ νὺξ, κατὰ Μένανδρον, ἀλλὰ τύχῃ μετέσχηκεν.

εἰς τὰ καθάπερ τὰ λοιμός] Erat apud Suidam τὰ καθαρὰ & λιμός.

ἐγὼ αἰόντης] Apud Suidam ἐγὼ δὲ, quod mutauimus ob id quod sequitur.

ὁ δ' ἄσωτος ἐστὶ] Apud Suidam, καὶ ὁ ἄσωτος ἐστι.

ἀνδρῶν σοφῶν] Versus fecimus ex his confusis apud Euripidis Scholiasten: κατὰ γὰρ Μένανδρον σοφῶν ἀνδρῶν ἐστὶ τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τὰ ἀπαλγῆ, ἐν οἷς φησι λανθάνει τὰ πράγματα, τοὺς λέγειν ἡμῶν οἰκειοῦντας ταῖς ἀληθείας ἀεὶ τοῖς ἀπαλγῆ.

οὐδὲν γὰρ οὕτω ἡδὺ ἀνθρώποις ἔφυ] Apud Nazianzenum, οὐδὲν γὰρ οὕτω ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις, sine ἔφυ, & mox λαλεῖν. Nos in versus digessimus.

757. Τὸ μηδὲν] Male cohæret cum priori apud Sextum Empiricum.

τὰ σ. οἷα σοφά τι] Male οἷα τὰ apud Plutarchum.

τά γ' ἀγαθὰ λίαν] Apud Plutarchum τὰ λίαν ἀγαθά.

νυνὶ δὲ] νῦν δὲ apud Eustathium: nec versus apparebant.

ἔλεγχος] Apud Lucianum legitur: ἔλεγχος φίλος ἀληθείᾳ καὶ παῤῥησίᾳ θεός.

μηδὲ βιλόνης] Primi hi tres versus confusi apud Clementem: vbi erat ἐπιθυμήσῃς, & θεὸς ἔργοις, & post ὁρᾶται erat καὶ ἐν ἀδίκοις, quod vt adiectum deleuimus. Alia duo recte exstant apud Eusebium.

βροντῆς ἀκούσας] Sic apud Eusebium. Nam apud Clementem ἐὰν ἀκούσῃς. vtrobique μὴ φύγῃς mutilo versu.

πλανᾶτ'] Apud Clementem πταλούντ'.

759. Αὐτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τὸ πῶ] Ita apud Eustathium. Nam apud Clementem: αὐτὸς γὰρ οὐδεὶς οἶδε πῶς ἐξήμαρτεν.

διὰ θ. χ. τ. τις] Elisionem apposuimus quæ deest apud Plutarchum.

μέμφομαι σε τι α. χ. σοί με λέγεις ὃ πρ.] Male apud Priscianum, ὅτι χρηστά με λέγοιτε ἐκ ἐποίησεν.

ἐγὼ γὰρ α.] Fecimus versus ex eo quod apud Ælianum, ὁ μὲν τοῦ Μενάνδρου Θήρων μέγα φρονεῖ ὅτι ῥᾳσῶν ἀνθρώπους μάτην αὐτοῖς ὀνείρους εἶχε.

ὅταν τις ἡμῶν] Quæ sequuntur desumpta sunt ex collectione versuum quæ præferebant nomen Menandri & Philistionis edita à V. C. Nicolao Rigaltio: sed vbi Philistionis nomen pro Philemonis scriptum, recte à V. A. Iohanne Rutgersio in varijs lectionibus, & à V. C. Daniele Heinsio annotatum est.

πένητος οὐδὲν ἐστι] Legebatur ἀνδρὸς οὐκ ἔστι πένητος.

761. Τίς ἐστιν] Hoc scriptum est tanquam Philemonis, sed cum pa-

ris argumenti ſententiæ duorum in ea collectione inter ſe compararentur, & eam quæ præcedit conſtet eſſe Philemonis, hanc accepimus vt Menandri.

καιρῷ τὸν εὐτυχοῦντα] Legebatur ὁ εὐτυχοῦντα καιρῷ.

τὸ γὰρ ὑπάρχον] Senſus apertus ex Heinſiana emendatione. Legebatur καὶ γὰρ παρόντι.

φρόνησιν] Hunc verſum à præcedente ſeiunximus.

ὁ γὰρ ἀδίκως] addidimus & ſeparauimus à prioribus quæ pleniora apud Stobæum exſtant.

δούλῳ γενομένῳ] Et hoc ab Heinſio pro δουλεύοντι δέ.

ἐλευθέρως] Ita nos pro ἐλευθέρῳ, & nouam fecimus ſententiam.

ἐλεύθερος πᾶς] Recte ſic Heinſius pro ἐλευθέρῳ.

ἐὰν δ' ἄρ' ἀγαθοῦ] Ita nos pro ἐὰν ἀγαθοῦ, & ſequente verſu ἀγαθὰ non τἀγαθά: ſicut & præceſſerat πονηρόν.

περὶ τοῦ] Hic verſus male à ſuperiore diſiungebatur.

ὅπως ε. θ. σαυτόν] Ita recte Heinſius pro σαυτόν.

763. Αὐτὴν τ. δ. τῷ τε κάμνειν] Ita nos ob verſum pro καὶ κάμνει.

ἅ σοι τύχῃ κέχρηκε] Putamus recte ſic emendaſſe Rutgerſium pro ἅ σοι κεχρήκει τύχη.

πλὴν ε. τ. θ.] Hoc recte à Heinſio additum. quæ autem ſequuntur in dicta collectione diſticha poſt illud Philemonis, μέλλων τι πράττειν μὴ προείπῃς μηδενί, ad hanc vſque ſententiam, quanquam nomen Menandri & alterius præferunt, non eſſe tamen eorum ſed ſerioris ætatis, character interdum & numeri euincunt. Itaque ea in cenſum eorum quæ incerti ſunt ſcriptoris reiecimus: putamus enim ex variis collecta.

765. Εὖ δή] Male apud Athenæum οὐ δή. At verſu ſequente βροτῶν recte addidit Caſaubonus.

καί μοι] Hunc verſum parentheſi incluſimus: Et ſequenti poſuimus ὁρῶντα pro ὁρῶντι.

εἶναι π. πᾶς] Ita πᾶς pro τι poſuimus.

767. Πῶς ἡ θύρα σοι ἔσται αἰτωμένη] Legitur πῶς ἡ θύρα ἔσται αἰτωμένη.

ὁ βολός] Optime ſic Caſaubonus pro ὁ βολός.

ἐκκισμός ε. λ. ἀλλ' ὑφαρπαγή] Ita nos pro ὑφάρπασιν.

ἀλλ' ε. ω. β. σύ, καὶ σχεδὸν] Erat βύλει σχεδὸν βύλει.

ἐξήλθες] Interrogationem addidimus, & in fine poſuimus ἀλλοτρία 'σί σοι, pro ἀλλότρια τι σοι. Extraneam vocat quæ coniux non ſit.

771. Ἐν ἅπασιν] Hæc male diſtincta apud Athenæum.

περιπατῆσαι] Recte ſic Caſaubonus pro περιπατῆσαι.

ἀλλ' οἷος κ. ζ. κ' ὀπτὸς αὖ τ. κ.] Legebatur & ὀπτός ſine αὖ contra verſum.

773. Ὀπτῶν τὸν ἰχθῦν] Bene ſic Caſaubonus pro τὸν ὀπτὸν ἰχθῦν: qui & ſequente verſu ὡς ante ὅταν addidit.

ἔπειτα διωκάθουσα] Pro διώκουσα Caſaubonus. Nos poſt ταυτὴν τὴν punctum poſuimus ſenſu exigente.

οἱ δ' α. ε. δ. π. καί τι] Pro & τι Caſaubonus, qui & πονηρίας verſu

sequente pro τιμίοις.

εἰ δ' ἔλαβον] Ita nos pro εἰ δὲ λαβών.

ἅπαντας ο. φ. ε. αἰ 'καί] αἰ pro αὖ.

ὅπως ἂν ὀρεχθῶσι] Hoc ἂν addidimus. Casaubonus ὅπως μόνον, vel ἐπειδὴ volebat.

δ. ἄρτης, ὄψον ἰχθῦς] Male ὄψον & ἰχθῦς, commate distincta apud Laertium.

775. Ὡς ἔτυχ'] ἔτυχεν apud Clementem.

οἴει σύ] Exstant hi versus apud Clementem, scriptorem de Monarchia & Eusebium. Scriptor de Monarchia ait esse Philemonis, Clemens Diphili. Eusebiana autem lectio emendatissima est quam secuti sumus, paucis mutatis.

ἔστι] Pro ἐστί.

μίαν δ. χ' ἅπερ αν ἀπελῶν ὁδόν] Apud scriptorem de Monarchia, χαίρειν ἀδίκων ὁδόν. Apud Clementem ἅπερ αν δ' ἀπελῶν τὴν ὅρον, quomodo & apud Eusebium.

εἰ γὰρ δίκαιος] Hic versus non est nisi apud scriptorem de Monarchia.

ἡ γῆ δ. κ. τ. δ. τ. π. χ.] Apud Eusebium, ἃ εἰ δὶς δύο καλύψῃ ἡ γῆ φασι χρόνῳ τῷ παντ'. Apud Clementem εἰ δὶς δύο καλύψῃ ἡ γῆ φύσει τῷ παντὶ χρόνῳ: Apud tertium, ἃ γῆν καλύψει ὡς ἀπὸ τοῦ παντ' εἰς χρόνον.

ἓν τ' ὄνομα φοβερὸν] τοὔνομα scriptor de Monarchia & Eusebius: Apud Clementem, φοβερώτερόν ἐστι. Et mox apud Clementem male πρὸς βίον μῆκος, & versus confusi sunt. Quæ autem sequuntur ἅ τις ἂν ἐνθεῖ, & apud Clementem & Eusebium cohærent, Euripidis sunt, vt recte annotauit scriptor de Monarchia.

777. Ἐπεπα δ' ἐθεώρησαν] Apud Clementem legitur, εἶτ' ἐπεθεώρησαν.

ὅπως ἂν ἀδελφοῦντ' ἴδω] Legitur apud Clementem ἴδω ἀδελφοῦντα.

ποιεῖτε τοῖς ὄχλοις] Pro ὄχλοις.

εἰ γὰρ] Est apud Theophilum, sed in versus distinximus.

ἀπηχθόμην] Male ἀπεχθόμην.

μὴ αὐτὸν ἐν λύπη] Hanc sententiam quæ in commissione iam ante nobis memorata cum priore cohæret, separauimus. Legebatur μὴ λύπης σαυτόν, quod ferri in comœdia potest: sed satis rarum est apud Philemonem.

779. Ὅπως δὲ δ. τ. ὑ σ' εὐφρανεῖται] Ne id tibi dulce sit. Legebatur ὑπ' εὐφραίνεται. Emendauit Rutgersius.

ἅπαντα κυκᾷ καὶ μεταστρέφει τύχη] Edebatur, ἅπαντα δὲ νικᾷ καὶ μεταστρέφει τύχην. Heinsius, ἅπαντα δὲ κυκᾷ καὶ μεταστρέφει τύχη. Rutgersius, ἅπαντα νικᾷ καὶ μεταστρέφει τύχη.

προσόντι ἀεὶ καὶ τῷ π. α.] Legebatur προσόντι δὲ τῷ.

δεινοῦ τ. φ. τ. ἀκούειν] Pro ἀκούσειν ob versum.

καὶ γὰρ ὤν φύσιν] Pro φύσιν.

ἔχει γε χ. τ. π. γέρων] Erat pro γε, γὰρ, & ὁ γέρων.

μὴ τ. γ. α. ἂν] Pro ἂν legebatur αὐτὸ.

μέγιστον ε. εἰ μετ' εὐνοίας διδῷς] Ita versus postulat pro ἐστὶ μετ' εὐνοίας διδ.

δοῦλον. Et hanc sententiam & priorem separauimus ab ea quicum male cohærebat.

μὴ λέγε] Hæc ex manuscripto putauimus non indigna quæ adderentur.

ἢ πλὴν ἀπ' ἄλλων ἐμποδίζεται δόσιν] In manuscripto, ἐμπόδιζε ἢ δώσεις.

καλῶς ποιήσας οὐ καλῶς ἀπείληφας] Noua est sententia. Legitur autem in manuscripto: καλῶς ποιήσας καλῶς ἀπείληφας. Optime autem cohæret cum sequentibus.

781. Φθέγγει γὰρ οὐ δυνήσῃ, τί σε δεῖ παθεῖν] Ita versui consuluimus. Erat: οὐ γὰρ δυνήσῃ φθέγγει ὅ σε δ. π.

τὸ ποῦ π.] Has duas voces præposuimus implendo versui.

ἀφθονητότατα. α. ἢ καὶ συνεχῶν] Legebatur, καὶ τὴν συνεχῶν.

εἶπεν ὡς ἤκουσε] Omnino ita sensus postulat, pro εἰ ποτὲ.

πλοῦτον, φ. τεῖχος ἀέρος κτήσομαι] Legebatur, κτήσομαι τεῖχος ἀέρος.

ψυχῆς πόνος γὰρ] Ita recte Rutgersius. legebatur γὰρ πόνος. & male cohærebat cum alia sententia quæ & apud Stobæum exstat.

ἐὰν μ. ο. φ. ἐῶ λ. π.] Illud ἐῶ & versu & sensu postulante addidimus.

οὐ πλὴν ε. π. μὴ αἰσχρὸν συγκρίνῃς] Ita nos versum suppleuimus. Erat συγκρίνῃς. μὴ cum sequente vocali solere coalescere nemo modice Græcè sciens monendus est.

783. Ἄπειρος εἶ ἢ ἐμπορεύσεις] Male apud Athenæum κἂν τῷ ἐμπορεύεσθαι. In reliquis quoque personas distinximus.

ἡ ζημιοῦται τ. ε. αὐτὴ γ'] Ita recte Casaubonus pro αὐτῆς.

ἀμφιθέω σφυρὶ δύσειν] Ita bene Casaubonus pro σφυρῷ δύσειν. Mox pro ὅσ' ἄγαν, nos fecimus ὅσα γ' ἄν.

παῖς βληχώδης] Recte sic Casaubonus pro βληχεώδης.

ἔστιν ὄξος] Male erat ἔστιν ὄ.

ἢ φυλλὰς ἢ δριμεῖα προσενεχθήσεται] Est à Scaligero. Legebatur ἢ φυλλὰς ἢ δριμεῖα.

785. Γῆ· τ. γ. ν. Δ. ε. πατήρ] Ita legendum, non μήτηρ, quomodo apud Athenæum.

ἢ] Hoc ἢ addidimus vt impleremus tetrametrum. Apud Athenæum versus confusi.

ὦ πόλι] Versus sunt facti ad instar tragicorum.

787. Ἰδὼν Γ. ε. δ. ἐλάμβανες

αὐτῷ] Distinximus aliter, & illud αὐτῷ transposuimus ob versum.

ὅσον ἔλαβον τόσον] Scribebatur ἔλαβον τόσον.

ἐὰν α. πίνῃ ἤδη] Sic Casaubonus pro ἤδη πίνῃ.

ὅς δ' αὖ ἢ] Hoc ἢ addidimus, & ἐπέβαλεν scripsimus pro ἐπέβαλλεν.

πίνει· σιωπᾷς;] Ita sensum restituimus. Erat πίνει σιωπῆς.

789. Οὐκ ἔστ' ἰχθυώδης] Ita scripsimus pro ἰχθυηρόν.

πέπρακα δ' ἢ κίχλην γε] γε addidimus & sustulimus interrogandi notam: quam addidimus medio versus præcedentis.

οὐ μ. π. τὸ ψῆφον οὐδ' ἥκω γ' ἐγὼ] Casauboni est emendatio pro συνθέμενος οὐ δράκων.

ἐπ' ἔργον

τὰ ἔργα τ' ὁ μὴ διαπλῶ] Notauit Casaubonus pro διαπλῆς. Nos ὦ pro ὁ: & mox αὖ pro ἐάν.

δὴ τὸ κατὰ ξύμπτωμα εἰ βούλει φῦος] Erat ξύμπτωμα εἰ βούλει, nullo sensu.

τὴν ἰσὴν ἡ πυδάλια σ.] Male legitur πυδάλιον τε.

πελταῖος α. ἀπρήσας] Legebatur ἀπρηνὴς.

791. Ἀφροδίσι' ὑπὸ κάμνοψι] Ita Casaubonus pro κάμνοψι.

ἐνέβαλεν εἰς τ. κ. ἐνὶ ἀθρημάτα] Legebatur in aliis libris ἐν ἀθρημάτα, in aliis αἰ ἀθρημάτα. iaciunt in vrceum quæuis obuia pro sortibus: quia annuli desunt.

ἐκ τύχης πάλιν ἥττους;] Addidi interrogandi notam.

ταῦτα κ. α. Β.] Hic nouam interlocutoris notam posui. Mox ἑτέρων pro ἑταιρῶν, & ἀποτάξεις pro ἀποτάξεις Casaubonus.

διζωρέστερόν γε νὴ Δί' ὦ π.] Ita Casaubonus pro φῦον δύο παῖδες.

793. Οὐ δεῖν, εἴπῃς μὴ φράσαι ὀρθῶς ὁδὸν] Legebatur apud Athenæum μὴ φράση ἤ.

μὴ πῦρ ἐναύσῃ] Male legebatur, ἢ πῦρ ἐναύσῃ. Diræ istæ conceptæ erant aduersus eos qui aliis non præstabant communia illa beneficia. Cicero officiorum I. *Ex quo sunt illa communia: Non prohibere aquam profluentem: pati ab igne ignem capere, si quis velit.* De via est illud:

> *Homo qui erranti comiter monstrat viam,*
> *Quasi lumen de suo lumine accendat, facit.*

Et apud Iuuenalem:

> *Non monstrare vias eadem nisi sacra colenti.*

μέλλοντα α.] Erat μέλλοντα. Hoc non erat in publico dirarum carmine, non magis quam quod infra Synoride profertur est ex Euripide: Sed vtrumque ioco effictum est.

ἄγ' ὁ κ. εἶπε τοῦτ' Εὐριπίδης] Id sensus sequentium videtur postulare. Nam si legas εἶπε πόλ', vt est apud Athenæum, aliquid deerit.

εἰς πλὴν θ. ε. δ. τ. εἰσφορᾶς] Pro εἰσφόρει.

διὰ πλὴν τ. πάντα ταῦτα] Ea de quibus locutus erat paulo ante versibus qui perierunt. Nec opus hic quicquam mutare.

τῇ π. τ. Ἀθηνῶν] Pro Ἀθηνῶν.

795. Ὁ λάβραξ δ. ο. ε. παράσιτος ἦ π.] Malo pro ἦ erat καὶ in Athenæo.

ἔπραξεν] Male erat ἔπραξα.

κέρματ' α. π. Ἀττικὰ] Puto hoc rectius quam quod legitur Ἀττικάς.

ΣΥΝΩΡΙΔΙ] Nomen erat proprium mulieris, ideo verti non debuit.

ἀστεῖος ὁ δ. υ. καίτοι πῶς] Legebatur apud Athenæum, πῶς αὖ βούλοιμ' Εὐριπίδην.

ἐν τῇ τραγῳδίᾳ σου] Erat τραγῳδίαις ἤ.

ὅσοι, νόσον] Pro νόσου.

ὀργίζεται π. ω. ὀργίζεται;] Asscripsimus interrogandi notam.

797. Πρῶτον Α. ἐ γ. π. ἐπὶ τὸ ἔδει] Lege ἐπί.

δᾳδὶ μ. σ. τ. μ. πόσα] Putem hoc rectius quam πόσα, quod apud Clementem.

ἀμπάβολος μάλ'] Hoc μάλ' addidimus.

ὐκ ἔστι βίος ὃς ἔχει] Exstat apud Clementem, ὐκ ἔστι βίοτος ὃς ἔ.

αἱ ἐπαυσε τ. ε. αἰαπαύλης ὕπνῳ] Legebatur αἰαπαύσας apud Clementem.

πὶν τ' ἀ. τ. ἄ, τ. ἡ. θραπὶν] Editur θρασὺ apud Athenæum, non satis cohærente sensu.

799. Οὐ τοῦτο μοι τὸ δεῖπνον ἀληθινῶς ἔχει] δεῖπνον pro ἀγρὸν Scaliger emendauerat. Sequentia sic apud Athenæum leguntur, ἀλλ' οὐδ' ἀμὶ ἔχει. Mihi videtur is qui loquitur fumum culinæ vento comparare, qui si sit languidus solet nauigantibus signum esse futuræ nauseæ.

ὀξυπείνοις τοῖς περὶ τ. κ. α.] Legebatur apud Athenæum, τοῖς ὀξυπείνοις & π. minus recte ni fallor..

803. Ελλευ α. ο. ὁρᾶν λυπωμένοις] Legitur apud Athenæum, λυπουμένοις ὁρᾶν.

δὸν ι. π. ὑποπεπωκότας] Scaligeri est longe optima emendatio pro ὑποπεπωκότας.

αὐλουμένοις ᾠδῇ λέγειν] Legebatur ᾠδῇ.

οὐ τ. τ. ζ. ε. τὸ ἐπικαλούμενον] Ita reposuimus pro τὸ καλούμενον ob versum.

εἰ μεταβαλόντες] Et hoc recte Scaliger pro μεταβάλλοντες.

805. Γίνεσ Α. ἅπαντας τοὺς μ.] Legebatur ὁ τοὺς cōtra versum & sensum.

ἐπεὶ τελάκοιτ'] Hic posuimus interpunctionem quæ posita erat post vocem sequentem ὀξεῖναι. In sequentibus quoque distinctiones mutauimus.

τοὺς τὴν ῥάφανον πωλοῦντας ἐλθεῖν Μεγαρέας] Conqueritur quod per Periclem Megarensibus foro interdictum sit, qui brassicam Athenas ferre solerent. Sic nos reposuimus pro ἐλθεῖν Μεγαρέων.

κεραμιωᾶν τὸν Εὐβοῆ' τ. κ. τ.] Erant tunc Eubœenses in Laconicis partibus. Itaque conqueritur quod vinum optimum Euboicum vltra non acciperent. Versus erat ex interpretamento vitiatus: κεραμιωᾶν τὸν οἶνον Εὐβοῆς.

τὸ νῦν] Recte sic Casaubonus pro καρόν: qui & versum sequentem restituit, cùm esset ὡς τὴν Ορέννας ἄκλητοι.

φάσκων π. τ. ι. ταῶς κ' ὄρνεις] Id prætuli præ eo quod voluerat Casaubonus ταῶς ὄρνεις.

ὄνων δεδείπνηχ', ὡς ε. ε.] Et hoc à Casaubono pro δεδειπνηκώς.

ὀξὺ κ. π. ω. ἡχημένων] Apud Athenæum repetitæ literæ versum corruperant, ἡχημένων νόμων

τὰ λοιπὰ μ. γ. ὀξαλίοις τὰ χρεία] Omnino ita scribendum, pro τοῖς ὀξαλίοις χρεία. Apud Hesychium, ὀξάλιοι εἶδος συκῶν. Huc alludens ait apud se esse etiam ἀμπέλοις ὀξαλίοις, non quod hoc nomen de vitibus vsurparetur, sed quod vox satis conueniret.

807. Σαυτὴ κ. π. ὑπαιτίους δὲ ὗς] Pro ὑπαίτιοι ὗς, quod apud Athenæum.

ἐγὼ μόνος τῶρ' εἰμι] Pro τῶρ' εἰμι μόνος, quod apud Donatum.

809. Επιτε φυσῶν] Bene sic Casaubonus ex Eustathio. Male φύσας apud Athenæum, & personæ male distinctæ.

811. Καὶ τὰς ε.α.ε παρθένῳ] Id est ἐν παρθενῶνι, vt ex Plutarcho discimus.

τὰς τῆς θ. τ. π. ἀνθρωπίνας] ἀνθρωπίνας ποιοῦντα, apud Plutarchum. Et sequente versu posuimus τῶν pro ταῦτα.

813. Αντιπρολαβοῦντες, ἔλεγον, ὁ μὲ] Ita Casaubonus optime pro ἐλέγομεν, & mox κελητικῷ, pro Κρητικῷ.

πονηρόν, ὁ δ. τ. γ. ἐχ' ἀσχήμονα] Ita nos pro εἰς ἀσχήμονας. est autem hoc & quod sequitur κατέμφαινεν.

ἐπιθυμιῶσαι ἔνια τῆς] Ita nos pro ἐπιθυμίας ἔνιά τι.

κάθαλος, κάπηξος, χαυνικός, πεγσαυνικὸς] Legebatur, κάθαλος, κατῆξοις, χαυνικὸς πεὸς γαυνικὸς, & in alia editione καθ' ἀλὸς καὶ ἔξοις.

καπνὸν οὐ φέρων, πῦρ οὐ φέρων· ἐκ τοῦ πυρὸς] Legebatur καπνὸν οὐ φέρων, οὐ πῦρ· οὐ φέρων δὲ ἐκ τοῦ πυρὸς, nullo sensu.

δεῖ τῆς μ. εἰς τὸ πῦρ ε.] Legebatur & hic mendose admodum, μ. τοῦ πυρὸς ε. Ad ignem, id est ad opus faciendum.

τῆς ποτε χ. εἶ, τὸν γ'] Recte sic Casaubonus sanauit versum cum esset, τῆς ποτε χρόνων εἶν τὸν α.

815. Οψὲ τὸν δὲ ἔχοντα τῶθ' ἡγούμενον] Legebatur, ὄψις δὲ ἔχοντα τῶθ' ἡμιούμενον, pro quo Casaubonus, ὄψὲ νόον γ' ἔχοντα τῶθ' ἡγούμενον.

οὕτως ξεναγὸς] Ita nos pro ξεναγὸς ἐστι.

817. Εραίνω Β. α. τ. δὲ δεῖν] Pro δεῖ.

ὁ μάγειρος ἐὰν μὲ] Hoc μὲ recte addidit Casaubonus.

κυμινοπρίστας π. ὁ λ. καλῶν] Ita nos pro καλῶς. Et ὁ deerat. Vult coquum audacter exprobrare domesticis nimiam tenuitatem.

ἐπῆιξ'] Recte sic Casaubonus pro ἐπίπηξ'.

τοῦτ' ἐστι αὐ δὲ] Pro αὐδ. Et ambiguitas est in voce στόμα, quæ & ostium fluminis significat, & os hominis.

δώτων γ. ἱέρειαι τῇ θεῷ] Palladi. Legebatur τῇ θεᾷ θεοί. Casaubonus interpungebat post ἱέρειαι. deinde, δὲ θεοὶ Κορύβαντες. non sequor.

Κορύβαντες αὐλοὶ] Sunt hic Corybantes. nec tamen damnem quod erat αὐλοὶ, vt sit ἔλλειψις.

μάγειρος] Nouæ personæ notam apposui.

αὐτὸς ὁ Σ. οἶδα δὲ] δὲ addidi.

στρατηγὸς ἐστι] Recte sic Casaubonus pro ἔστιν.

κινεῖ γὰρ ἀθρόως] Vocabulum est ex militia desumtum, vt & sequentia. Male fuit πίνει.

τὸ δεῖπνον, ο. μ. δὲ κεκαλυμμένος] Ita nos, itidem militari voce pro eo quod erat ἐκκεκαλυμμένος.

τυρῶν π. ε. τ. χ. οἷος ἦς] Ita nos distinximus. Est autem ex inexspectato. Nam auditor exspectabat ἐπὶ τὰς χεῖρας ἥξει, vt in prælio. At ille de his qui patinas ferunt loqui cœpit.

ὄχλῳ δεσπότου τινὰ στρατιὰν π.] Ita nos pro eo quod erat πιούντι ρακάνας π. Quod frustra vt explicet sudat Casaubonus.

819. Εμπεσ ἀτυχῶν] Id exigit oppositio. Male apud Clementem; ἀτυχῶν.

αὐτόχθονες] αὐτοῦ ἐς apud Dicæarchum. Et in fine addidimus interrogationem.

821. Γυναικὶ τί δὴ] Pro δέ.

ὁπῶν τι τό γε μ.] γε additum versus gratia.

μεταβαλόμενον π. τ. ὅσα δή ἐ.] δή pro τ' ob sensus connexionem. Sic & mox ὧν δή, pro ὧν τι.

823. Θεῖβες] Sic Casaubonus pro Θεῖβαι, quia masculinum pronomen sequitur.

τοιαῦτα· ἀκούοντες αὖ δέ τις] Pro ἐγώ τις.

ὡς μ. ἐ. Β. σὺ δή γε λ. π.] Recte sic Scaliger pro σὺ λέγε λ. π.

πάντως κρέ' π. τὰ] Pro κρέα & τὸν.

ἐπ' ἀλλ' ἴδοιμι ἢ χωνὸ] Recte sic Scaliger pro ἀδοὺς ἐπι. Sequente versu personam apposui.

824. Οὐκ οἶσθα δή ὅτι τὰ ἔργ. ἐς' ἀνάργυρον] Legebatur ὅ,τι τὰ ἔργα ἐς' εἰς ἄργυρον.

827. Γόγγρον τ. λ. πᾶσι τι] Hoc τι addidimus.

εἰ τις] εἰ pro ἂν recte Scaliger. Et mox τὴν ἄκραν, pro τι.

829. Γασράπης] Male παράπτῃ, apud Athenæum.

τὰ πλεῖστα συνεργάζεσθ' ἀπὸ τῆς δ.] Ita nos pro συνεργατικὸς εἰ τ. δ.

831. Ανθρωπ'] Male hic ponitur nouæ personæ nota. Sequente versu τις ante θεοὺς recte ob versum posuit Scaliger.

833. Λειθμῶν δ. τ. κ. κ. τ. σι;] Addidimus interrogationem.

τακερὰ] Ita recte Casaubonus pro τὰ κρέα.

ἰχθῦς α. π. παῖς τις τοῦ σοῦ] Ita emendandum censuimus. Non enim vult à coquo totum piscem surripi, quod nullius artis fuerat, sed ea quæ deprehendi nequeunt. Et alioqui non cohærebit quod sequitur.

ἀφαιρέσεις & τἄλλα παρακολουθεῖ] Ita nos pro δ' ἄλλα τε ἀκόλουθ.

εἰς αὔριον τι κἀμὲ ταῦτ' διαφέρεται] Erat διαφέρει τί.

λαφύρων πυλωρῷ] Omnino ita scribendum, pro quo erat λαφυροπώλῃ.

837. Παρακεκλημένον τι τὴν] Hoc τὴν addidimus; & versu sequente μάλα ob versum.

ἀριστώσας θ' ἑαυτὸν, τὸ τραγεῖν, πιεῖν] Erat ἀριστήσας ἑαυτὸν, ὡς τραγεῖν, ἐμπιεῖν.

& τὴν θ. α. εἰσέρχομαι] Erat εἰσέρχομ' ἐνθάδε.

ἤδη σ. κ. π. ἁπλῆν] Id poscunt sequentia, non διπλῆν.

ὅτι δή κ. τ. π. ἐ. αἰεὶ] Pro ἀεί. Hi duo versus pro soluta oratione legebantur. Atqui non Athenæi sunt, sed poetæ.

ἐν ἅπασι δήμοις] Erat τοῖς δήμοισι contra versum: & πινυμένης male.

οὐ τ. ἀποκληρώσειν] Ita recte Casaubonus pro ἀποπληρώσειν.

ἔχοντας οὐσίας] Sic idem pro θυσίας.

εἰσὶ αὖ] Ob versum pro ἐπειδὰν δή.

839. Τὸ ὕμνον κ. τ. κ. α. ἐ. νῦν] Pro νυνί.

βούλομαι] Hæc nos in tetrametros digessimus: cum scripti essent pars maxima vt trimetri apud Athenæum.

αὖ τ. ε. π. π. ὥς ἤδη] Pro ὥς ἤδη. Scaliger ὥσει δή.

περὶ νέων] Has duas voces addidi, vt hic versus cæteris responderet. Tale illud apud Plautum:

Nomen iuuentus indidit scorto mihi.

Mox ζῶ, pro ζωά.

τῶν π. π. ν. Αγγείων] Legebatur αὐτόργιον.

προσβαλεῖν] Erat προσβαίνειν.

κλιμάκων; Καπανεύς· ἰαὶ δή] Has duas voces addidimus: & deleuimus καὶ post ἄκμων.

841. Θνητῶν· ὁ μὲν γὰρ πρῶτον] Erat πρῶτος, apud Athenæum.

εἰς προσθεν εἰδὼς αὐτὸν] Legebatur αὐτὸν εἰδώς.

843. Ταῖς δὲ π. α. ε. τῇ Νίκῃ] Ita scribendum: est enim nomen Deæ. Notum Victoriam solitam poni alatam.

ἔδοσαν π. ε. α. τῶν πολεμίων] Scriptum erat τῶν πολεμίων, minus congruente sensu.

845. Καὶ σ. μ. ὄψις ἐξειργάσατο] Erat apud Athenæum, ὄψις κατειργάζετο.

σίλφιον λ. χ. διαπορεῖς] Erat σίλφιον, & διαπορεῖ.

τῆς δ᾽ αὖ χρείας] Sequor sic emendantem Schottum pro χρείας.

847. Ελυσε· χυμεὺς δ᾽] λαγῶος nimirum. Erat χυμεὺς δ᾽.

ὁ δ᾽ ἐκρατήθη] Ita conieci pro ὁ δὲ κλαπθήτω.

ἴσα τε μ. συλλῶσι] Ita puto legendum pro συγκλῶσι.

πίπλων οἰκίς] Erat πίπλων οἰκίας, contra versum, & nullo sensu.

Γέροντος δ. θ. εὖ τραφείς] Legebatur ἐκτραφείς.

λειμῶσι μαλακοῖς] Male erat μαλακοῖσιν. Quod sequitur ἐξέπεσεν, pro ἐξέπεσον emendauerat Scaliger.

οὐ δὴ τ. π. μ. στρατηγικωτάτης] Erat apud Athenæum στρατηγικωτάτης.

ἐν ταῖς ἀπόροις βλέπει ἀθρηνικωτάτης] Puto veram hanc nostram coniecturam, pro βλέποντας ἀθλιωτάτους.

849. Τοῖς χειμῶσι] Versus fecimus ex his quæ apud Athenæum confusa: Χαιρήμων παρασκευάζει φησὶ τὸν οἶνον τοῖς χρωμένοις γέλωτα, σοφίαν, εὐμάθειαν, εὐβουλίαν.

τῶν χειμῶν γὰρ τ. τ. κ.] De vino & hoc dictum. Apud Plutarchum est, ὁ οἶνος ὡς ἔλεγε Χαιρήμων, τοῖς τρόποις κεράννυται τῶν πινόντων. At sensum is expressit: Athenæus verba propius: Χαιρήμονα λέγει ὡς τὸν οἶνον τῶν χρωμένων κεράννυσθαι, sed deest ibi τρόποις.

τὴν ο. μ. αὖ οἰκοδομεῖν.] Vide an malis cum Scaligero ἀνοικοδομεῖν. In Athenæo est μέλλων οἰκοδομεῖν τὴν οἰκίαν.

αὐτῆς λ. κ. ἀποδώσω ἐγὼ] Apud Athenæum ἀπαιτῶν, vnde Scaliger, ὁ δ᾽ ἀπαιτῶν. At, vt ego arbitror, redditurum se dixit lapides prima recitatione. Nam qui displicuissent populo, lapidibus interdum petebantur.

851. Ιδὼν τι τῇ] Recte ita Scaliger pro ἰδὼν τ᾽ ἐπιδόντα.

κακῶς ἔχει σφόδρ᾽] Erat σφόδρ᾽ ἔχει.

ἐρῶν φερομένου αὐτὸν] Fuit αὐτὸν φερόμενον.

δὶς κ. τοῖς ε. συντόμοις

Μύσαις] Ita restituimus sensum, qui nullus in illis οὐ α. παῖς ε. σωφροσύνης Μούσαις.

οὐκ τῆς Νιόβης] Ita Scaliger pro ἐκ, optime. Charontem in Niobe tragœdia introduxerat Timotheus. Mox nos πορθμίδ' pro πορθμόν. clamat abire cymbam.

853. Ηὔξατο πειῶν ἔχει λ. π.] Erat εὔξατο πειῶν ἔχει τὸν λ. Scaliger, πειῶν ἔχει τὸν λ.

εἰς τήνδε πόλιν] Hoc πόλιν addidimus ob versum & sensum.

οἱ παῖδα] Recte ita Scaliger pro ἅπαντα. Mox pro ἀεὶ, posuimus αἰεὶ ob versum.

ὁ δὲ σφ. ὑπὸ ἐκ] Hoc ἢ addidimus ob versum.

ἀπέπεμψε τ. δ. δὴ ἡ πέρα] Id versus postulat pro ἡ ἑταίρα.

Ἐκμάγματος τι] Hoc τι addidimus.

855. Τὸ μὲν τ. ε. τ. ἐκ ἀποφέρειν] Erat τ' ἀποφέρειν, contra versum.

εἰς α αἰεὶ] Pro ἀεὶ iterum.

τὴν ε. ε π. τάλαν] Pro τάλα.

ὅτι π. π. ω. ε. εἰς τι πυρὸν ποτὶ] Erat εἰς πυρὸν ποτι, male cohærente sensu.

εἰ, φησι, ἤδη] Erat ἤδη. Scaliger ἤδη transponebat post τῶν.

857. Πτολεμαῖος· οἶδ', ὁ δ' εἶπεν] Malui hoc quam, ἐκ οἶδ' εἶπεν.

859. Οὐ γ. τ. α. δ. συγκρουσμάτιον] Ita nos pro συγκρουσμάτων.

Ἐς γὰρ] Pro ἐς γάρ.

ὡς τ. π. γ. ε. τ. ἔτι δ] Hoc δ ob sensum addidimus.

ἡ δ Ναίνιον] Notum scorti nomen. Legebatur Ναινὼ, etiam versu respuente. Etiam δὴ in hoc versu addidimus.

ἔτι λ. ἀλλ' ἐξέπεσε γε] γε ob versum addidi. Scaligero placebat ἐξέλαθε.

Σφίγγα Θηβαίαν] Recte ita à Schotto annotatum pro Θηβαίων.

αἱ λαλοῦσ'] Ab eodem est pro λαβοῦσ'. Nos ἐκεῖ αἰνίγμασι posuimus, pro αἰνίγμασιν ἐκεῖ.

ὡς ἐρῶσι ἢ φ. ἢ σ. ἡδέως] Quod hic adiectum erat, εἶπε, φησι, παιδίσκη, partim ex inferiori loco male repetitum idem notauerat: at nos εἶπε & φασὶ traximus ad versum sequentem, vbi male legebatur, δίπους τετράπους μοι φύοιτο σκίμπους ἡ θρόνος. Egregie alludit ad ænigma Sphingis, de quadrupede, bipede, tripede: & primum quidem interpretatur de sedili aliquo in munus postulato, alterum de pedissequa, tertium de tripede. Sic & quæ sequuntur alludunt ad eos qui a Sphinge in sublime rapiebantur.

εἶπε παιδίσκη δίπους ἐς, εἶπε καὶ ἐς αὖ τρίπους] Ita versus constat, & manet ordo qui erat in Sphingis ænigmate. Legebatur εἶπε δ τρίπους ἐς, εἶπε παιδίσκη δίπους.

857. Εἶθ' ὁ μ. γ. τ. α. ε. ὥσπερ Οἰδίπους] Non dubito quin ita sit legendum pro ὥσπερ γ' οἶδ' ἰδεῖν. Qui ænigmata intelligit, ad exemplum Œdipodis saluus abit.

ἡ δὲ ἐν δώσαις ὀκνεῖν] Pro δώσαις erat δόξας, & illud ὀδὲ ἐν in voce vltima præcedentis versus absumtum perierat. Mox σχίζειν δ' ἀχύων scripsimus pro δ' ἄκων.

ϗ φέροιθ'] Male φέροι θ'.

ἐὰν δέ τις μαντειολογοῦσα] Ita scripsimus pro μάντεια λέγουσα, & in fine addidimus διωλυγίοις, quod perierat ob similitudinem eius quod sequitur διομβρίοις. Postulat autem id addi & versus & oppositio.

τῆς δ. μαντειῶν] Legebatur τινῶν.

ἀπλῆ τις. B.] Posui hic distinctionem quæ est & in Athenæo. Quæ in priore versu apparebant, putaui superuacuas.

καιρὸν καὶ ἐνιαυτὸν τὸ ἥκτη θ.] Legebatur, καὶ τὸ καιρὸν καὶ ἐνιαυτὸν ἥκτη θεῖον. Scaliger, καιρὸν τὸ ἥκτη καὶ ἐνιαυτὸν θεῖον.

863. Επεὶ ο. μ. λ. ε. ὁ δ' ἑτέρους δάκνει] Legebatur ἑτεροδακνεῖ, male.

865. Φασὶ] Anapæstos fecimus. Legebatur apud Clementem: μετὰ μαινομένων φασὶ χρῆναι μαίνεσθαι πάντας.

867. Οἴω μ' ὁ δ. τ. συγκαθεῖρξαι] Erat συγκαθεῖρξεν, apud Zenobium.

869. Βασμωτεῖον ἵνα τῶν] Ita posuimus pro ἵν' οἴων, quod apud Athenæum.

ἥκει τ. B.] Personæ notam hic interposuimus.

871. Πρότερον κ.] Legebatur πρόσθ' τι πῦ. Casaubonus πρὸς πῦρ.

Ζηνωνικῷ πρὸς τὸν θ'] Recte sic idem pro παρὰ θεοῖς.

873. Τῷ γὰρ παρ. A.] Versum fecimus ex disiectis apud Plutarchum verbis Pericle. ὁ δὲ Τηλεκλείδης παραδεδωκέναι φησὶν αὐτῷ τοὺς Ἀθηναίους π. τ. φ. & quæ sequuntur.

875. Τί δεῖ] Ita recte Scaliger pro δή.

ἐπεὶ γ' ε. τ. α ἀλλ' ἃ δεῖ σκοπεῖν] Ita nos pro ἀλλὰ δεῖ σκοπεῖν.

ἵνα αὐτὰ ταὐθρώπου ὁρᾶν τὰ πράγματα] Erat ἵνα αὖ τὰ ταὐθρωπου ὁρᾶν τὰ πράγματα. Casaubonus pro ὁρᾶν τὰ, notauerat ὁρῶντα.

εἰς ἄδειαν δὲ μηδὲ φ. τ' αὖ] Deerat μηδὲ, & post φροντίζειν, sequebatur asteriscus: deinde εἶπε.

877. Εἰ δὲ πιθέσαι μὴ διαρκέσαι] Legebatur πιθήρβεσαι. Sed ita vt diximus legendum ostendit sequens assumtio eiusdem verbi.

879. Οὐ δ.] Ita Casaubonus pro ὁ recte.

παραμένει δὲ] Addidi hoc δὲ ex ipso Phœnissarum loco quem παρῳδεῖ.

883. Οὕτω τ' ἐμισθώσω με;] Omnino addenda hic fuit hæc interrogandi nota.

ἡ μία] Erat ὤμιλω, & personæ nota hanc vocem sequebatur.

ταύτη] Ita posui pro ταύταις.

ζωγραφίας ἤρθαι τι] Legebatur ἦφθαι ταῦτα. Scaliger ἦρθαί τι.

ἃ σ' εἰδέναι μοι κ. ε. π. ἐμὲ λαβεῖν] Ita sensum constituimus. Legebatur: ὧν εἰδέναι σοι κρεῖττον ἦν μοι πρὶν λαβεῖν.

πῶς ἐ. γ. τ. δ. ϗ τὰ θυη] Legebatur ὃ ταῖ πήχεις, nullo sensu.

885. A. Τύπλαιον] Ob versum pro τύπλασιον.

ἐχοι ἐνὶ τὸν] Legebatur ἔνεστιν.

τοῖς δ. τ. βρώμασιν] Ob versum pro βρώμασι.

ἑκάστα τοῦ πήχεως, περὶ τεχνικῆς] Construendum cum eo quod præcesserat, μεταφορεῖ δ' ἐπὶ πήχεις. Transposuimus autem voces cum sic

legeretur: ἀλλ' ἑκπικὰς ἑκαστά που πέπονται.

B. Μικρὰ δ. ε. μ. κ. A. Λέγε] Postremam hanc personæ notam addidimus.

887. Ἀλλὰ πέπεπται] Fuit πέπαυται, apud Athenæum.

φαίνονται τ. π. πρὸς ἡμᾶς μόνον] μόνον deerat, & ἐσμὲν huic versui male adhærebat, sequente mutilo.

ἐδίδαξεν κ. π. α. Σίκων] Hanc vocem postremam supplendo versui apposuimus.

ἐπὶ φύσεως κατ' εἶχε] Pro κατεῖχε.

B. Λέγε σύ μοι κ.] μοι addidimus.

ἵνα τὸ λ. λ. εὔκαιρον χ.] εὔκαιρον pro ἄκαιρον Casaubonus: Nos pro τῷ λαλεῖν, maluimus τὸ λαλεῖν.

889. Ἀπολλον.ἐργώδης] Legebatur ἐργῶδες versu respuente. Et ὦ 'γαθὲ scripsimus pro ὦ ἀγαθέ.

ἐύπλοιον] Legebatur πύπλαιον.

B. Τί δεῖ ποιεῖν, δέομαί σοι, ἔτι τὰ στρατηγικά] Sensus hanc lectionem postulare videbatur. Legebatur autem, πῶς ἔτι σοι δέομαι τ. στ.

ἔχει γ. τ. μ. λ. A. Η τάξις σαφῶς] Hoc σαφῶς addidimus, quia versui deerat.

τὰ δ' ὅλως ἀπολύξαντε] Pro ἀπολύξαντε. Et δὴ ex sequente versu huc retraximus.

891. Μαθήμασιν. B. Τί δ' εἶπε] Erat ὡς δή τε.

ποιοῦσιν ἐστὶ τοῦτο. A.] Distinxi personas, & interrogationis notam addidi.

893. Ὡς δ' ἰδοῦ] Legitur apud Athenæum, ἴσως ἰδοῦ.

ἐπιπλεῖστον κύξαι] Legebatur ὡς κύξαι.

τὰ σ. τ. θ. ο. φλογί,] Male distinguebatur post ἰκάνει.

περιστύγιον κ. τ. ι. γιγγαμιθρα] Legebatur γιγγαμιθρών.

καιρὸς γὰρ] Omnino hic apponenda fuit alia persona. Palæphatum nouum vocat hunc coquum quod sacrorum originem tam longe repeteret.

ἐείφιεν εἶπε τακιρόν, εὖ πνικτόν, ἀκριβῶς

περικομματίῳ δίελαβεν. B. Υποκρούσας γίγγας;]Sensui & versui studuimus consulere. Legebatur hactenus:

ἀκριβῶς ἐείφιεν ὀπτακρὸν ἐμπνικτὸν διέλαβεν.
περικομματίῳ δ' ἐπίγγας ὑποκρούσας.

Notandum autem ambiguum in voce περικομματίῳ. Id enim modo minutal significat, modo canticum comicum. Ideo alter, id audiens quasi de cantico ageretur subiicit, ὑποκρούσας γίγγας; Γίγγαι, γίγγαι, γίγγοι, genus est tibiæ.

ἄνθρωπε χαῖρε, περιπτός εἶ τ. δ.] Ferre te herus non posset. Legebatur, περιπόθη. Casaubonus aliter, quem vide.

895. Καταρχόμεθ'] Hic noua est persona à nobis adscripta.

ἤκιδρον. B. α. δ. μοι συνείδει] Fuit συνείδεέ μοι, contra versum.

ἔπειτα παῖδες εὐτρεπῆ ποίει λαβών] Legebatur: τὰ τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποιεῖ λ. Illud εὐτρεπῆ ποίει Scaliger notauerat.

903. Τὸν οἶνον οἱ θεοὶ θνητοῖς κατέδειξαν] Apud Athenæum oratione indirecta: Μνησίθεος δ᾽ ἔφη τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς θνητοῖς καταδεῖξαι.

ἀθυμίας φέρει· ἂν δ᾽] Apud Athenæum, φέρει γ᾽ ἐὰν δ᾽, versu superescente.

ἐὰν δ᾽ ἴσον ἴσῳ προσφέρῃς] Erat προσφέρει.

ἰατρὸν· ὁ δ᾽ Γ. εἴρηκεν] Pro εἴρηκε.

909. Τοῖς ἄλλοις γὰρ] Apud Lucianum, ὡς γὰρ ἄλλοις. Nec versus apparebant.

κροκωτοφοροῦσαι καὶ] Hoc καὶ deest apud Clementem: Et sequentia confuse in hunc modum: τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν λυμαινόμεναι τὸν χαρακτῆρα· οἴχοι αἰάζουσαι καὶ γάμων ὀλέσασαι καὶ παίδων διαβολαῖς προσποιούμεναι.

ὁ μῦ] μῦα apud Lucianum.

κέρδαιν᾽ ε. καὶ χειμῶνος καὶ θέρους] Apud Sextum Empiricum, καὶ θέρους καὶ χειμῶνος, qui scazon esset liberior, non insuetus Græcis. Sed quia Comici esse dicit, transposui voces.

ἀγαθὸς α. λέγοιθ᾽ ὁ φέρων δὲ τἀγαθά] Apud Athenæum, λέγοιτ᾽ ἂν ὁ φέρων τἀγαθά.

εἶτ᾽ εἰ μὲν ἥδιστ᾽ ὅτι] ὅτι apud Plutarchum.

αὐτοῖς οὐ γέροντες τῷ θανάτῳ] Hoc τῷ θανάτῳ apud Plutarchum deerat, contra versum & sensum.

αἰὼν ἄριστος τὰ ἄλλα] Apud Plutarchum oratione indirecta, ἰδόκει κατὰ τὸν κωμικὸν αἰὼν ἄριστος εἶναι τὰ ἄλλα π. ε. α.

ἔδωκαν ἡμῖν] Versus feci cum apud Plutarchum confuse legeretur: ἔδωκαν ἡμῖν οἱ θεοὶ παρ᾽ ἕκαστα τὸν ὕπνον· ὃς τοῦτο πολυτελὲς ἑαυτῷ ποιεῖς;

911. Ὡς χαρίεν ἐσ᾽] Apud Clementem ἐστίν.

ἥδομαι γαμεῖν] Hic locus apud Stobæum exstat in fragmento Antipatri, sed vt versus non appareant, neque sensus constet: verbis etiam Antipatri, vt fit, interpositis: οὐ καλῶς δ᾽ καὶ ὁ κωμικὸς ἐπιτιμᾷ σχολάσας· αἰεὶ δ᾽ οἶμαι γαμεῖν τὸν ἐπιθυμοῦντα δυνατὸν οἰκονομεῖν ὄχλον πλείω ἐπιφωνήσας τὸν ἀνδρὶ μᾶλλον, ἐπιθυμοῦντα δ᾽ σχολῆς, ἢ ἔχον οἰκόνομον ἡδέως περιπατῇ.

οὐκ ἔστιν αὐτῷ] Græcum hunc versum fecimus ex Latina versione quæ est apud Senecam.

913. Πολλῶν ἰατρῶν ε. μ. α.] Recte notauit Græcarum literarum peritissimus Henricus Stephanus parodiam esse ex illo Euripidis:

> κακῶν γυναικῶν εἴσοδος μ᾽ ἀπώλεσεν.

ἰσότητα δ᾽ α. πλεονεξίαν] Vulgo legitur πλεονεξίαν in sententiarum farragine.

τὰ δαίνα] Versionem sumsimus ex Mimo Latino.

ἐπὶ μὲν γέλωτος] Hæc omnia snnt ex additamentis ad certamen Menandri & Philemonis. Legebatur autem hæc sententia cum duabus sequentibus continuata mendose: Et hæc ipsa sententia ita vt sententiam non haberet,

> ὁ μὲν γέλωτος ἄξιος ἂν ᾖ γέλως
> αὐτοῖς γέλωτος πέφυκεν καταγέλως.

915. Ἅπαντα μ. ἀνθρώποις φέρει] Erat φέρει ἀνθρώποις.

γυναῖχ᾽ ὁ δ. γ. ὁ καλῶς ποιεῖ] Legebatur pessime, γυναῖκα ὁ διδάσκων γράμματα καλῶς, & deerat ποιεῖ.

ἀσπίδι φ. προσπορίζει] Legebatur προσπορίζει.

ἐὰν γυναικὶ ὁμιλεῖ καὶ ἰδίαν γυνή] Legebatur ἐὰν γυνὴ γυναικὶ κατ᾽ ἰδίαν ὁμιλεῖ.

πολὺ γὰρ] Addidi hoc γάρ.

τὸ δάκρυ᾽ ἀναισθήτῳ νεκρῷ τι] Legebatur ἀναισθήτῳ ὄντι τῷ νεκρῷ:

ὦ παῖ, τὸ φέρειν στεφάνους τε κοσμοῦς ποικίλους] Legebatur : ὅπου τινὰ τὸ φέρειν στεφάνους κόσμῳ ποικίλῳ.

τὸ ζῆν τὸ σ. τοῖς ς. π.] τοῖς addidi ob versum.

ἂ μετ᾽ ὀδύνης ἐᾶσι] Legebatur ἐᾶσι.

ζῶν παρασκεύαζε σαυτῷ στεφάνους καὶ μύρα] Legebatur : ζῶν γὰρ ἀσκοῦ σαυτῷ στεφάνους καὶ μύρα.

χρήσῃ γὰρ αὐτοῖς αἰσθόμενος μ. ν.] Transpositis verbis legebatur, μεθ᾽ ἡδονῆς αἰσθόμενος.

κἂν μυρίων γῆς κύριος πηχῶν ἔσῃ,

θανὼν] Legebatur, κἂν μυρίων γῆς πηχῶν κυριεύσης, θανὼν γενήσῃ τ. τ. κ. τ.

τὸ γὰρ τὸ παραχθὲν ὡς τὸ παρελθόμενον σκόπει] Postulat ita legi sensus præcedens cuius ratio hic redditur. Legebatur, ὡς γὰρ τὸ παρελθὸν οὕτω καὶ σκόπει.

μὴ λέγε φυγὼν θ. ὅτι φ. π.] Versum restituimus cum legeretur μὴ λέγ᾽ ἐκφυγὼν, & ὅτι καί.

εἰ δὲ μέγας ὢν ἔσωσε τοὺς ἄλλους νόσου] Nostra coniectura pro εἰ γάμος ἦν ὁ σώζων τῶν ἄλλων νόσων.

917. Σώζων νόσου πῶς αὐτὸς α. νοσῶν] Legebatur, νόσου σώζων αὐτὸς ἀποθνήσκει νοσῶν.

ἐπεὶ ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος οὐδεὶς οἱ θέλει] Versum fecimus cum legeretur : ἐπεὶ ἐγγὺς θάνατος ἔλθῃ οὐδεὶς ἑαυτῷ ὁ θέλει βούλεται, quarum vocum postrema interpretamentum est præcedentis. Et pro οἱ positum ἑαυτῷ.

ἐὰν τ. δ. τ. λ. ὠνειδίσας] Pro ὠνειδίσης.

ἐὰν ε. π. γ. ἀνιάσας] Legebatur ἀνιάσης.

μᾶλλον α. α. ἐὰν ὠνειδίσας] Pro ἐὰν ὀνειδίσῃς.

ἐπεὶ ε. μ. θέλομεν] Hanc vocem addidimus supplendo versui.

ὅτ᾽ εὐτυχεῖς] Legebatur ὅτ᾽ τυχεῖς, & προσπίπτεις σου.

μὴ λέγε τίς ἦς τὸ πρότερον, ἀλλὰ νῦν τίς εἶ] Legebatur, μὴ λέγε πρότερον τίς ἦς, ἀλλὰ νῦν τίς εἶ.

πρὸς τ. π. π. ἁρμόζει] Optime sic Rutgersius pro ὁρμάζει.

ποιεῖ δ. β. π. ποιεῖ] Ab eodem Rutgersio cum esset prius πιζεῖ, deinde ποιεῖ.

ἣν ἐστ᾽ ἀνάγκη ἡ φύσιν βιάζεται] Nostra emendatio, cum legeretur, ἣν ἀνάγκη ὅπου φύσις βιάζεται.

μηδ᾽ ε. ε. ἕλκε τὴν πολιὰν σμικρὰν] Legebatur, ἕλκων τὴν σμικρὰν πολιάν.

ὅπου γ. γ. τινα γνώμην δίδου] Aberat τινα versus damno. Notatum hoc & Rutgersio.

θησαυρὸς ε. θ. ἐμπηδίσῃ] Legebatur ἐμπείζεται, & adiectum erat σφάλμα.

οὐχ ἡ πόλις σ. τ. γ. εὐγενεῖς ποιεῖ] Bene sic Rutgersius, cum legeretur εὐγενῆ, & abesset ποιεῖ.

ἂν καλὸν ἔχῃ τις σῶμα καὶ ψυχὴν κακήν] Legebatur, ἐὰν κ. ε. τ. σ. κ. κακὴν ψυχήν.

καλὴν ἔχει ναῦν καὶ κυβερνήτην κακόν] Legebatur, καλὴν ἔχεις ναῦν κακὸν κυβερνήτην.

923. Οὐδεὶς ἑκὼν πόνηρος] Ita legendum, non vt vulgo πονηρός, pernitioso sensu.

925. Χάριν λ. εὔκαιρον, εὔκαιρον δίδου] Id dulcius quam ἐν καιρῷ δίδου.

927. Βίος κέκληται δ' ὅτι] Legitur vulgo δ' ὡς.

ἐν ι. β. ε. α. ὕδατι] Erat ἐν ὕδατι.

931. Ἰδίαν κατὰ φρ.] Erat καὶ ἰδίαν contra versum.

933. Γαίτης καλῶς ζῆν θέλομεν] Male erat ἐθέλομεν.

935. Βίον πορίζου παντόθεν] Erat παντόθε.

ζήτει συναγαγεῖν] Male erat συνάγειν.

λόγος γάρ ἐστι φάρμακον λύπης] Erat λύπης φάρμακον.

937. Ἰατρὸς ὁ λόγος] Vulgo legitur ὁ λόγος ἰατρός ἐστι, contra versum.

τὸ γ. σ. πανταχοῦ 'στι] Pro πανταχοῦ ἐστι.

939. Ξένος ὢν τ. ξενοδόχοις] Ita ob versum scripsimus. Erat ξενοδόχῳ.

αὐθαίρετος λύπη 'στιν] Pro λύπη ἐστιν, quod ante legebatur.

943. Ἐστιν τ. τ.] Erat ἐστί.

945. Ὕπνος δὲ ποιεῖ] Legebatur ποιεῖν.

Addam hic fragmentum quod ex tragœdia Cratini citatur, nisi forte Carcini est.

Λέγουσι Δήμητρός ποτ' ἄρρητον κόρην
Πλούτωνα κρυφίοις ἁρπάσαι βουλεύμασι,
δῦναί τε γαίας εἰς μελαμφαεῖς μυχούς.
πόθῳ δὲ μητέρ' ἠφανισμένης κόρης
μαστῆρ' ἐπελθεῖν πᾶσαν ἐν κύκλῳ χθόνα·
καὶ τὴν μὲν Αἰτναίοισι Σικελίας πάγοις
πυρὸς γέμουσαν ῥεύμασι δυσεμβόλοις
πᾶσαν στενάξαι· πένθεσιν δὲ παρθένου
σίτων ἄμοιρον διοτρεφὲς φθίνειν γένος,
ὅθεν θεὰς τιμῶσιν εἰς τὰ νῦν ἔτι.

Quod Latinum ſic fecimus:

Narratur olim Cereris almam virginem
Raptaſſe Pluto conſiliis fallacibus,
Atramque mox ſubiſſe telluris ſpecum,
Materque natæ perditæ cupidine
Obambulaſſe quicquid eſt circum ſoli:
Trinaciiæ autem ſubditos Ætnæ iugis
Igne euagante flammeis ſub fluctibus
Gemuiſſe campos, Liberæ vt luctu graui
Taberet expers frugis humanum genus:
Honos Deabus vnde in hunc manſit diem.

Exſtat & apud Theophilum Antiochenum talis ſententia ſub Ariſtonis nomine.

Θάρσει, βοηθεῖν πᾶσι τοῖς ἀξίοις εἴωθεν ὁ θεός· τοῖς δὲ τοιούτοις σφόδρα, εἰ μὴ προέσται προεδρεία τις κειμένη τοῖς ζῶσιν, ὡς δεῖ, τί πλέον ἐστὶν εὐσεβεῖν; εἴη γὰρ οὕτως, ἀλλὰ καὶ λίαν ὁρῶ τοὺς εὐσεβῶς μὲν ἑλομένους διεξάγειν πράττοντας ἀτόπως· τοὺς δὲ μηδὲν ἕτερον ἢ τὸ λυσιτελὲς καθ' αὑτοὺς μόνον, ἐντιμοτέρας ἔχοντας τῶν ἡμῶν διάθεσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος. ἀλλὰ δεῖ πόρρω βλέπειν, καὶ τὴν ἁπάντων ἀναμένειν καταστροφήν· οὐχ ὃν τρόπον γὰρ παρ' ἐνίοις ἴσχυ-κέ τις δόξα κακοήθης, τῷ βιῶσαι ὡς ἔτυχε· ταῦτα γὰρ πάντα κρίνουσιν ἔχειν ἐφόδια πρὸς τὸν ἴδιον οἱ φαῦλοι τρόπον. ἔστι δὲ καὶ τοῖς ζῶσιν ὁσίως προεδρεία, καὶ τοῖς πονηροῖς ὡς προσῆκεν ἐπιτίμια, χωρὶς προνοίας. οὐδὲ γὰρ οὐδέν.

Iambos & hos eſſe diligentius intuenti facile apparet, ſed varie corruptos & mutilatos: quos ſiue Ariſtonis ſunt, ſiue potius Ariſtophontis comici, ita reſtituendos cenſuimus, perſonis etiam diſtinctis & ſuppletis hiatibus.

A. Θάρσει· βοηθεῖν πᾶσι τοῖσιν ἀξίοις
εἴωθεν ὁ θεός, τοῖς δὲ τοιούτοις σφόδρα·
εἰ μὴ προέσται προεδρεία τις κειμένη
τοῖς ζῶσιν ὡς δεῖ, τί πλέον ἐστὶν εὐσεβεῖν;
B. Εἴη γὰρ οὕτως· ἀλλὰ καὶ λίαν ὁρῶ
τοὺς εὐσεβεῖς μὲν ἐλομένους διεξάγειν
πράττοντας ἀτόπως· τοὺς δὲ μηδὲν ἕτερον ἢ
σκοποῦντας ἢ τὸ λυσιτελὲς αὐτοῖς μόνον,
ἐντιμοτέραν ἔχοντας ἡμῶν διάθεσιν.
A. Ἐπὶ τοῦ παρόντος· ἀλλὰ δεῖ πόρρω βλέπειν,
καὶ τὴν ἁπάντων ἀναμένειν καταστροφήν·
οὐχ ὃν τρόπον γὰρ παρ' ἐνίοις ἴσχυκέ τις
δόξα κακοήθης, τῷ βίῳ προσγίνεται
ὡς ἔτυχε πάντα· ταῦτα γὰρ κείνουσ' ἔχειν
ἐφόδια πρὸς τὸν ἴδιον οἱ φαῦλοι τρόπον·
ἀλλ' ἔστι καὶ τοῖς ζῶσιν ὁσίως προεδρεία,
καὶ τοῖς πονηροῖς, ὡς προσῆκ', ἐπιτιμία·
χωρὶς προνοίας γίνεται γὰρ οὐδὲ ἕν.

Vertimus autem in hunc modum:

A. *Animæquus esto. nam solet dignos Deus*
Iuuare, tales qualis es tu, maximè.
Quod decet agentes nisi quid eximium ferent,
Oro, quid vltra colere pietatem attinet?
B. *Vtinam quidem id sit; sæpe sed video nimis*
Ad sanctitatis regulam qui se exigunt
Premi miserijs: at quibus cordi est nihil
Priuata nisi quod res & vtilitas iubent,
Florere nobis meliùs. A. *In præsens ita*
Fit nempe, sed prospicere nos longum decet,
Et opperiri, dum orbis in sese redit.
Haud nanque vera est, quæ tenet sententia

Plerosque praua, fortuitis lapsibus
Hanc fluere vitam: quod sibi viaticum
Corrupta turba sumit ad mores malos:
Sed & piorum facta mercedem ferent,
Et impiorum scelera supplicium manet.
Fit absque nutu quippe cælesti nihil.

FINIS.

INDEX RERVM QVÆ IN EXCERPTIS CONTINENTVR.

A

B

C

E

Equa

I.

INDEX.

M

P

Pius

T

V

FINIS.

ERRATA.

PAg. 51. lin. 6. pro Τίς δ' αὖ γε, lege Τίς δ' αὖ σύ. lin. 12. pro ἐν περῶντα, lege ἐν περῶντι. P. 55. lin. 14. pro ὁπλιζοπάλας, lege ὁπλοπάλας. & lin. 24. pro ποικόλωκε, lege ποικίλωκε. P. 91. lin. 7. pro ἔπλη, lege ἔπλη. P. 100. lin. 3. pro *affici* ? lege *afficit* ? P. 123. lin. 18. pro ΑΙΘΙΟΠΙ, lege ΑΙΘΙΟΨΙ. P. 127. lin. 11. pro ἢ μηδὲ, lege ἢ μή γε. P. 129. lin. 4. pro Δόξη ἐπάζω τοῦτ', ἰδὼν δὲ σαφῶς θέλω,
lege, Α δέ δόξη, ἐπάζω τοῦτ' ἰδὼν σαφῶς θέλω.
P. 138. post lin. 10. ante *O Rex Titan*, addendum HERBILEGIS, vt p. 139. post lin. 10. ΡΙΖΟΤΟΜΟΙΣ, ante Ηλιε δέσποτα. & ead. pag. lin. 3 pro λόγῳ γὰρ, legendum, Λόγῳ γάρ. P. 141. lin. 7. pro ΤΥΡΩι, lege ΤΥΡΟΙ. P. 145. lin. 9. pro βλασταί, lege βλαστοί. P. 150. lin. 19. pro *entenutia*, lege *sententia*. P. 151. lin. 28. pro ἰσάμοιρος, lege ἰσόμοιρος. P. 182. lin. 28. pro *procatis*, lege *procacis*. P. 227. lin. 23. pro ἀλυκης, lege ἄλυπος. P. 253. lin. 24. pro ὦ ἀναβλέπει σὺ πατεῖς, lege, ὡς ἀναβλέπει σὺ πατεῖς; P. 302. lin. 9. pro *timorem pessimæ, q.* lege, *timorem, pessimæ q.* P. 310. in margine, lege *Cyclopica vita.* vt & p. 321. *Immerita*. P. 369. lin. 11. pro λόγοις, lege πατὴρ, & lin. sequente pro πατὴρ, lege ἰών. P. 375. lin. penult. pro κ' ὁ μικρά σοι, lege κ' ὁ μακρά σοι. P. 387. lin. 9. pro ὁρῶν, lege βλέπων. P. 401. lin. 4. pro ὕδασιν, lege κύμασιν. & lin. 8. ΣΘΕΝΟΒΟΙΑι, pro ΣΤΕΝΟΒΟΙΑι. P. 402. lin. vlt. pro *Aut*, lege *At*. P. 405. lin. 9 pro ἀγριά τ' ἐκπτώματα, lege ἀγριά τε κτήματα. P. 411. lin. 13. pro ἐλᾶ, lege ἐλα. P. 422. lin. 9. pro *celere andem*, lege *celer eandem.*. P. 424. post 25. versum, insere hunc,

Non enim oculus est, sed animus formam qui dijudicat.

P. 425. lin. 3. pro ὁ περ, lege ὁ σοὶ, & post 25. versum, insere hunc,

οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ μορφὴν κρίνει ἐστιν, ἀλλ' ὁ νοῦς.

P. 427. lin. 7. pro εἰ δὲ κ σπουδασμένοι, lege ἦν δὲ κ σπουδάζοντες. & lin. 11. ἐμοί γε, pro ἐμοί τε. P. 433. lin. 10. pro σιώπη, lege σιωπῇ, & lin. 26. pro ὦ δ' Ελλάς, lege ἆ δ' Ελλάς. P. 442. post versum 12. ante *Quid enim est opus*, insere, INCERTA. & pag. 443. è regione, ante Τί χρή, adde ΑΔΗΛΩι. P. 445. lin. penult. pro Θεῖον, lege Θεῶν. P. 459. lin. 11. pro οὔτ' ἔστ' ἀιαγ. lege οὔτ' εἴ γ' ἀιαγ. P. 462. lin. 1. pro *perit*, lege *parit*. P. 466. post 18. versum, tres versus sequentes delendi, & pag. 467. itidem è regione. P. 473. lin. 4. pro ὀλιβάζειν, lege ὀκλάζειν, & lin. penult. pro πονηρός, lege πόνηρος. P. 475. lin. 2. pro μόνον, lege πάνυ, & lin. 8. pro ἆ. πᾶσι, lege ἅπασι. P. 479. lin. 17. pro μῆκος, lege μάκος, & lin. sequente, pro ἐρῶ, lege ὅρα, & lin. 29. pro τῷ ἀγαθῷ, lege τῶν ἀγαθῶν. P. 485. lin. 13. pro ζῆν ἐγκαλεῖς, distingue, ζῆν, ἐγκαλεῖς. P. 499. lin. 7. pro φάνον, lege φανόν. P. 501. lin. 20. pro Αλέστορ, lege Αλέτορ. P. 517. lin. 6. pro ἀίητιος, lege ἀνίητος. P. 521. lin. 3. pro ἐξέρχεται, lege εἰσέρχεται. P. 541. lin. 6. pro ἔφλεξε, lege ἐξέφλεξε. P. 561. lin. 17. pro πρεσβεῖαί τε, lege πρεσβεῖαί τε. P. 563. lin. 18. pro ὥς φησ' Α. lege ὥς

φας, A. P. 565. lin. 2. pro ἀρτυείας, lege ἀρτυσίας. P. 573. lin. 1. pro ἐκπείθεται, lege ἐπείθεται. lin. 5. pro θεωροῖεν, lege θεωρεῖς. lin. 7. pro ἴνδον ὥστ', lege ἔνδον, ὥστ'. & lin. 10. pro βύλωνί, lege βύλινί. P. 575. lin. 22. pro πικτὴν ἐν ὄψαι δελφάκιον, lege πικτὴν ὄψαι δελφακίδιον. & lin. 24. pro ἰάσιμον πάθος, lege ἰάσιμον γὰρ τὸ πάθος. P. 577. lin. 1. pro δι' ἐξόδους, lege διεξόδους. lin. 9. pro ἄγω, lege αἰῶ. lin. 18. pro κ' ὦ, lege ὦ. lin. 26. pro ἐν τῷ, lege ἐπὶ τῷ. P. 583. lin. antepenult. pro Σαμόθραξιν, lege Σαμόθραξι. P. 585. pro τοῖς σαγ. lege ταῖς σαγ. P. 587. lin. 10. post ἐστι, pone interrogantis notam. P. 595. lin. 17. pro ὁ μὲν γὰρ ἀπηγχόνισεν, lege ὁ μὲν ἀπηγχόνισεν γάρ. P. 604. lin. 12. pro Ædepol, lege Edepol. P. 605. lin. 11. pro δικτύωσιν, lege δικτυῶσιν. P. 613. lin. 8. post φέρει ponendum comma, pro puncto. P. 625. lin. vlt. pro καί τ' ἀπὸ, pro κἀπὶ. P. 626. lin. 9. pro *fabulenuur*, lege *fabulantur*. P. 638. post lin. 13. insere hunc versum,

Diuitiæ res à sanitate est proxima:

& lin. sequente, pro *Nam fœd.* lege *At fœd.* P. 639. post lin. 13. insere hunc versum:

μετὰ τὴν ὑγιείαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει.

P. 642. lin. 6. pro *verbro*, lege *verbero*. P. 651. lin. 8. pro περσῶν, lege περσῆς. P. 658. lin. 16. pro *Veseentem*, lege *Vescentem*. P. 659. lin. 6. pro αὖ χ. lege αὖ χ. lin. 16. post Ἀχαιῶν ponenda interrogantis nota. P. 668. lin. 1. pro MISERO, lege MALEVENEVNTE. P. 669. lin. 7. post τὴν, pro interrogantis nota pone virgulam. P. 683. lin. 13. pro κελθαί· ἢ νιῶ, lege, κελθαί· ἢ σιῶ. lin. 20. pro μοίερα, lege μοίερας. P. 691. lin. 7. pro περγάσται, lege περγάστης. & lin. penult. συμβολαὶ pro σύμβολα. P. 703. lin. 11. pro B. Πῶς ἐστιν αὐτῆς; A. Α΄ δεῖ τ. lege, B. Πῶς; A. Ἐστι αὐτῆς ἃ δεῖ τ. P. 707. lin. antepenult. pro hoc versu,

versu, παιδὸς καλῆς μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς·

lege, παιδὸς κόρης. ὦ σοιῶ ἔχω πρὸς τὴν πόλιν;

καλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς.

P. 712. lin. 11. pro *quam*, lege *quem*. P. 713. lin. 11. pro ἔχεν, lege εἶχεν. P. 715. lin. 4. pro αἱμάϊον, lege αἱμαῖον. P. 721. lin. antepen. post βίον ponendum punctum pro interrogantis nota. P. 745. lin. 6. pro ἐστιν ὑποδοχῆς, lege ἐστιν. B. Ὑποδοχῆς. P. 753. lin. 2. pro ὁμολογήσεί σοι, lege ὁμολόγησέ σοι. & lin. 11. pro ἀσθενέστερον, lege ἀσθενέστατον. P. 761. lin. 8. pro τὸ γὰρ παρόντι, lege τὸ γὰρ ἐν παρόντι. P. 779. lin. 23. pro ἔργων, lege ἔργον. P. 789. lin. 18. pro κατά τ' ἐμπεσὸν, lege κατὰ τὸ ἐμπεσόν. & lin. seq. εὐκληρος pro εὔκληρος. P. 791. lin. 2. pro λαβὼν, lege λαβών. & lin. 9. pro συνάγονται· τὸ Δ. lege συνάγονται τὸ Δ. P. 795. lin. 3. pro καταπίπτουσι, lege περιπίπτουσι. P. 797. lin. 6. pro ἐν τοῖσδε, lege ἐπὶ τοῖσδε. P. 805. lin. 16. pro ἐμπεσὸν, lege εἰσπεσόν. P. 806. post lin. 4. adde, INCERTA. & è regione, ΑΔΗΛΩΝ. P. 815. lin. 2. pro βλάβης, lege βλάβος. P. 823. lin. 4. pro ἱκανάζει, lege ἱκανά ἐστι. P. 841. lin. 13. post ῥύπος pone comma. lin. 15. pro μεσημβρία, lege μεσημβρίας. P. 845. lin. 5. pro αἰδὼς εἶπ. lege αἰδὼς δ' εἶπ. P. 847. lin. 4. pro καλλίχειρε, lege καλλίχειρας. P. 853. lin. 3. pro καταπίνη, lege καταπίνω. P. 855. lin. 25.

pro Δύματρα, lege Δημητρα. P. 867. lin. vlt. pro συγκατήρξατο, lege συγκαθήρξατο. P. 889. lin. 30. pro ἐπαίσκτα, lege ἐπαιστα. P. 893. lin. antepenult. pro ἤθροιζ᾽ ἴ, lege ἤθροιζεν. P. 899. pro προσπήρχομαι, lege προσεύχομαι. P. 916. lin. 28. pro *cap tum*, lege *capitum*. P. 941. lin. 3. pro Πενία γ᾽ ἀγ. lege Γενία δ᾽ ἀγ᾽. P. 942. & 943. dele vtrobique lineas 18. & 30. P. 952. lin. 36. pro αἰήρ, lege ἀήρ. & lin. 43. pro Πρὸς δ᾽ εἶ. δ. lege, Γρὶς δ᾽ εἶ. κ. δ. P. 955. lin. 39. pro *pro*, lege *pro quo*. P. 957. lin. 46. post *Minoa*, adde, *Et sane ex Creßis alia tum Stobæus, tum Athenæus producunt. Cogita tamen an non legendum hic* ἐν Κρησί. *Nam chorus hic ex sacerdotibus maribus constat, vt ex ipsis verbis apparet.* & lin. antepen. pro *figurara*, lege *figurata*. P. 960. lin. 8. pro πλυσίμοχθοι, lege τλησίμοχθοι. & lin. 40. pro *calitem*, lege *cælibem*. P. 964. linea 2. delenda, & lin. 19. pro ἕως καί μοι, lege ἴως κά μοι. P. 968. lin. 16. pro *fortem*, lege *comitem*. & lin. 35. pro Μαραθῶνι, lege Μαραθῶνι. P. 972. lin. 35. pro ἔχοιεν, lege ἴχοιεν. P. 975. lin. 36. pro δικτύωσαν, lege δικτυῶσαν. P. 985. lin. 32. pro μ᾽ οἰῶ, lege ἀμυμοῦ. P. 990. lin. 20. pro *à Heins.* lege *ab Heins.* P. 997. lin. 6. pro Αγγῶν, lege Αρχεῖον. & lin. 32. pro χρωμβύων, lege χρωμβύων. P. 998. lin. 7. pro ἐχεῖν, lege χεῖν.

FINIS.

SVMMA PRIVILEGII.

REx sanxit ne quis intra sexennium intra suæ ditionis fines typis mandet néve vendat librum cui titulus est, *Excerpta ex Tragœdijs & Comœdijs Græcis ab Hugone Grotio*, præter Nicolaum Buon Bibliopolam in alma Parisiorum vrbe commorantem. Qui secus faxit, præter librorum amissionem graui pœna mulctabitur, vti latiùs patet in Regio Diplomate, Dato Parisiis 12. die Iunij 1626. subsignato,

GOISLARD.